

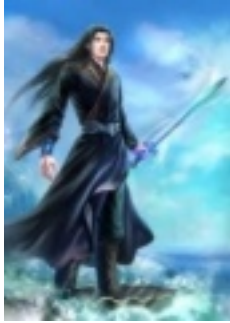
Kim Kiếm Lệnh

Contents

Kim Kiếm Lệnh	2
1. Chương 1: Ác Chiến Trong Rừng Hoang	3
2. Chương 2: Vị Thúc Thúc Thứ Sáu	11
3. Chương 3: Thân Thế Mơ Hồ	20
4. Chương 4: Hai Chiếc Mặt Nạ Da Người	28
5. Chương 5: Chính Nghĩa Chi Kiếm	37
6. Chương 6: Giang Nam Đại Hiệp	44
7. Chương 7: Đảo Chuyển Càn Khôn, Nghịch Thiên Huyền Công	52
8. Chương 8: Vụ Án Sát Phu	62
9. Chương 9: Kim Diện Nhị Lang	70
10. Chương 10: Oan Tình Cởi Mở	78
11. Chương 11: Sứ Giả Chính Nghĩa	86
12. Chương 12: Cuộc Gặp Gỡ Tại Quan Âm Đường	94
13. Chương 13: Có Ẩn Tình Riêng	103
14. Chương 14: Vì Lâm Gặp Phúc	109
15. Chương 15: Những Biến Cố Khủng Khiếp Trên Núi Nhạn Đãng	116
16. Chương 16: Ai Có Người Thù Đây	122
17. Chương 17: Dương Châu Thanh Lịch	129
18. Chương 18: Không Nên Ở Lâu Chốn Đây	135
19. Chương 19: Được Chim Bẻ Ná, Được Cá Bẻ Cần	143
20. Chương 20: Xác Chết Tổ Giác Kẻ Sát Nhân	150
21. Chương 21: Người Như Ngọc Tốt, Ngựa Như Rong	158
22. Chương 22: Lại Gặp Người Của Thiên Diện Giáo	165
23. Chương 23: Khó Biết Là Trai Hay Gái	171
24. Chương 24: Trên Núi Thái Sơn Ngắm Nhìn Thiên Hạ Dưới Mắt	177
25. Chương 25: Tu La Thần Mổ	183
26. Chương 26: Chiến Tranh Hóa Ra Hòa Bình	190
27. Chương 27: Giữa Đêm Khuya Rình Xem Luyện Võ	195
28. Chương 28: Ngõ Câu Kiếm	202
29. Chương 29: Vô Độc Sơn Trang	208
30. Chương 30: Thủ Pháp “phần Tâm Chỉ”	214
31. Chương 31: Tung Hoành Vô Địch	222
32. Chương 32: Trí Thức	226
33. Chương 33: Thanh Thành Phi Yến	233
34. Chương 34: Bốn Lôi Thủ Của Phái Bạch Hà	240
35. Chương 35: Song Hiệp Trở Tài Cột Tạc Nhân	246
36. Chương 36: Nam Thiên Nhất Điều Đánh Đuổi Xà Cư Sĩ	252
37. Chương 37: Dịch Hình Chân Kinh	257
38. Chương 38: Phiên Phúc Độc Thủ	262
39. Chương 39: Thuốc Giải	267
40. Chương 40: Ước Hẹn Núi Chung Sơn	273

41. Chương 41: Lão Quái Nhân Nơi Cổ Mộ	278
42. Chương 42: Đại Chiến Tại Minh Lăng	286
43. Chương 43: Tà Chính Tranh Hùng	291
44. Chương 44: Thắng Bại Chưa Phân	297
45. Chương 45: Đạp Tuyết Vượt Núi Thanh Phong	302
46. Chương 46: Đêm Lạnh Vào Thăm Địa Ngục	310
47. Chương 47: Diện Kiến Giáo Chủ Thiên Diện Giáo	314
48. Chương 48: Vừa Hạ Sơn Đã Gặp Cường Địch	321
49. Chương 49: Cẩm Nam Đệ Nhất Sơn	326
50. Chương 50: Vô Lâm Đệ Nhất Nhân	332
51. Chương 51: Bảo Kiếm Đoạn Hồng	338
52. Chương 52: Cẩn Phá Ngũ Lôi Thần Kiếm	343
53. Chương 53: Lôi Điện Nhị Quái	349
54. Chương 54: Tu La Ngọc Nữ Xuất Hiện	354
55. Chương 55: Mỗi Người Có Việc Riêng	361
56. Chương 56: Người Nào Tuân Lệnh Nấy	366
57. Chương 57: Thay Hình Đổi Dạng	371
58. Chương 58: Lấy Độc Trừ Độc	375
59. Chương 59: Độc Kiếm Ra Oai	380
60. Chương 60: Thiên Sơn Thần Tăng	386
61. Chương 61: Mất Nghịch Thiên Huyền Công	391
62. Chương 62: Luyện Thành Thái Thanh Cương Khí	396
63. Chương 63: Cặp Uyên Ương Trong Hang Đá Lạnh	401
64. Chương 64: Gia Đình Của Thanh Thành Bạch Phi Yến	406
65. Chương 65: Tìm Ra Thân Thế, Thay Họ Đổi Tên	411
66. Chương 66: Cùng Đến Lư Sơn Dự Hội	415
67. Chương 67: Họp Đại Hội Tại Thất Lão Phong	421
68. Chương 68: Bày Trận Phân Hơn Thua	425
69. Chương 69: Thuật Cửu Chuyển Huyền Công	431
70. Chương 70: Tuyết Sơn Truyền Nhân Xuất Hiện	435
71. Chương 71: Thiếu Lâm Tự So Tài Cùng Xương Tu Tẩu	439
72. Chương 72: Thi Thố Khinh Công Tuyệt Kỹ	444
73. Chương 73: Càn Khôn Bát Chưởng Của Côn Luân	449
74. Chương 74: Tiếng Hú Vang Trời	452
75. Chương 75: Trận Ác Chiến Của Vô Lâm	456
76. Chương 76: Hai Luồng Gió Lạnh	460
77. Chương 77: Bể Tình Nổi Sóng Gió	465
78. Chương 78: Biến Cố Bất Ngờ	469
79. Chương 79: Mượn Gió Truyền Độc	474
80. Chương 80: Nguy Khốn Trong Vòng Vây	478
81. Chương 81: Ngũ Hành Kiếm Trận	483
82. Chương 82: Lửa Minh Tự Thiêu Minh	487
83. Chương 83: Âm Mưu To Tát	492
84. Chương 84: Giáo Chủ Thân Chinh	497
85. Chương 85: Đường Cùng Lại Gặp Oan Gia	502
86. Chương 86: Trêu Chọc Cẩm Linh Thần Quân	508
87. Chương 87: Gặp Lại Mẹ Hiền	513
88. Chương 88: Lấy Đức Báo Oán	519

Kim Kiếm Lệnh

Giới thiệu

Hai người ấy là một thiếu niên độ tuổi mười sáu tên Vệ Thiên Tường cùng một người chú, thân hình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-kiem-lenh>

1. Chương 1: Ác Chiến Trong Rừng Hoang

Đêm ấy là một đêm trăng hạ tuần giá rét!

Trời chưa khuya mấy, ánh trăng soi bàng bạc mờ màng trên dải đồng quê vắng lặng.

Người nông phu vùng này suốt ngày làm lụng vất vả. Khi chiều tối, ăn uống xong, ánh vàng vừa tắt đã lo sửa soạn chăn màn đi ngủ sớm.

Trên quãng đường sạn đá dải trăng sương, hai bóng người lẫm lũi đi mãi khác hẳn với bao nhiêu khách lữ hành cứ ngày đi, đêm tìm quán trọ nghỉ ngơi, suốt một tuần qua hai người này vẫn mãi miết ngày nghỉ đêm đi.

Hai người ấy là một thiếu niên độ tuổi mười sáu tên Vệ Thiên Tường cùng một người chú, thân hình vạm vỡ lùn tịt, đầu cạo trọc lốc, ngày thường hẳn gọi là Đồng thúc thúc.

Vệ Thiên Tường vừa mới lớn lên, tuổi đời chưa được mấy, trên nét mặt còn đượm vẻ thơ ngây. Tuy bản chất thông minh lanh lẹ, người có thiên tư hoạt bát nhưng đã bao năm phải sống mãi trong một hoàn cảnh cô đơn, không được tiếp xúc trò chuyện cùng ai nên dần dần trở nên trầm lặng ít nói, lắm khi suốt ngày chưa mở miệng một lần nào.

Cuộc đời khô khan cứ kéo dài đã mười năm trời.

Kể cả Đồng thúc thúc thì trong mười năm này Vệ Thiên Tường đã chung sống với năm vị thúc thúc khác nhau. Có người ở hai năm, ba năm hoặc chỉ một năm không chừng, rồi lại đi ở qua nơi khác.

Trong thời gian sống với họ, Vệ Thiên Tường được mỗi vị thúc thúc truyền dạy ột môn võ công riêng biệt. Tính đến nay, đã luyện được năm môn tuyệt kỹ.

Nhưng ngoài những giờ chỉ dạy võ nghệ, các vị thúc thúc không hề nói chuyện gì khác cùng cậu ta.

Cuộc sống cứ kéo dài như thế mãi, hết người này đến người khác, thế rồi Vệ Thiên Tường cũng quen dần và trở nên con người trầm lặng.

Nhiều khi bức lòng không chịu được, cậu cố gợi chuyện gạn hỏi một vài vấn đề, có khi hỏi đến cha mẹ, thân thế của mình ra sao, nhưng vị thúc thúc nào cũng lặng thinh không đáp một lời.

Thậm chí đến tên của các vị thúc thúc cũng không biết, thường ngày chỉ gọi bằng họ mà thôi.

Lần này ra đi cùng Đồng thúc thúc là lần thứ sáu. Cũng như năm lần đã qua, mỗi khi mãn hạn hạn kỳ, thì chính người ấy bỗng thân dẫn Vệ Thiên Tường đang đêm lên đường đem ký thác ột vị thúc thúc khác.

Mỗi khi được lệnh là lo sửa soạn ra đi, chứ cũng không biết là đi đến nơi nào và vị thúc thúc sắp đến là ai. Vì dù có tò mò muốn biết cũng không khi nào được thỏa mãn. Hình như ai ai cũng cố ý che giấu ấp ủ một cái gì kín đáo không tiện thổ lộ.

Lần nào cũng như lần nào, các vị thúc thúc đều có một hành động và thái độ giống hệt nhau, khiến cậu bé có thể đoán trước một cách chắc chắn những việc họ sắp làm, những lời họ định nói.

Vị thúc thúc dẫn đi sẽ lấy ra một gói nhỏ mà trước kia đã tiếp nhận của vị trước khi đến giao cậu bé, để rồi chuyển giao lại cho vị sau một cách vô trang trọng.

Lúc tiếp nhận gói này, vị thúc thúc mới nhất định sẽ nói một câu :

- Ô, tội nghiệp, hiền đệ phải vất vả quá nhiều.

Rồi người tiếp nhận cũng thốt một câu hầu như định luật :

- Ca ca đừng ngại, chẳng qua là bổn phận của tiểu đệ mà thôi.

Sau khi trao đổi xong hai câu ấy và giao Vệ Thiên Tường xong là vị thúc thúc cáo từ ra đi ngay.

Vị thúc thúc mới cũng không bao giờ mời mọc hay cầm lưu, dù là một câu khách sáo để lấy lệ xã giao. Thậm chí gặp đúng bữa cơm cũng không mời, ngay ban đêm cũng vậy.

Thời gian chung sống cùng Đồng thúc thúc đúng hai năm chẵn.

Hôm nay Đồng thúc thúc lại dẫn cậu bé ra đi. Cũng như năm lần trước ngày nghỉ đêm đi.

Vệ Thiên Tường không dám chắc mình sẽ ở cùng bao nhiêu người chú, với mỗi vị là bao nhiêu năm. Giá cậu muốn tìm hiểu cũng bằng thừa hoặc muốn hỏi cũng vô ích, nên chỉ còn biết vâng lời làm theo, chẳng nói một lời.

May cho cậu đã được Tiêu thúc thúc tập luyện môn Thảo Thượng Phi (bay trên ngọn cỏ) suốt ba năm trường, hơn nữa gần đây công phu cũng tiến bộ khá nhiều, nên mặc dầu thân pháp của Đồng thúc thúc hết sức mau lẹ cậu vẫn cố gắng chạy theo kịp.

Trong đêm âm u, hai bóng người kẻ trước người sau nối nhau lướt đi vùn vụt như hai mũi tên bay là là trên ngọn cây không một tiếng động. Cả hai cùng lặng thinh chẳng nói lời.

Một hồi sau họ đã xuyên vào một khu rừng già rậm rạp, tàng cây cao vút che phủ kín mít, ánh trăng sao không qua nổi, bên trong tối mịt như bưng nhìn bàn tay không trông thấy ngón.

Đồng thúc thúc chạy trước bỗng quay đầu nhìn lại chậm bước chờ Vệ Thiên Tường. Rồi cả hai cùng sổng bước chen vào rừng sâu rừng rợn. Tuy nhiên không vì thế giảm bớt tốc độ.

Đột nhiên Đồng thúc thúc bỗng dừng chân đứng lại hình như vừa phát giác ra một tiếng động khác thường. Ông khẽ nắm tay Vệ Thiên Tường siết nhẹ, ra dấu bảo đứng im đừng gây tiếng động.

Đây là lần đầu tiên trong một cuộc hành trình mà Vệ Thiên Tường phải đứng lại. Không biết trước mặt hay xung quanh đã có việc gì khác thường xảy ra. Đưa mắt cố xuyên màn đêm nhìn khắp bốn mặt, nhưng chỉ thấy toàn là bóng cây mờ mờ rậm rạp, thỉnh thoảng một vài tiếng gù của mấy con chim cú vang lên, ngoài ra không có gì lạ nữa.

Cậu quá tin tưởng vào kinh nghiệm và bản lãnh cao cường của Đồng thúc thúc, một khi chú đã bảo mình thận trọng đề phòng chắc hẳn đã thấy một điều gì khác lạ. Có người đang nấp trong rừng sâu chẳng? Có thú dữ chẳng? Hay đã có chuyện gì khác nữa?

Trong thời gian đứng im để nghe ngóng cậu bé cảm thấy tâm thần xao xuyến, quả tim đập thình thịch. Cậu không sợ nhưng thấy hồi hộp lạ lùng. Một phút qua, cậu cố định thần lấy lại sự bình tĩnh, đúng như những lời giáo huấn của các vị thúc thúc.

Trong bóng đêm, đôi mắt của Đồng thúc thúc long lên sáng rực quét ngang nhìn dọc như soi dò mọi chỗ. Một chập sau ông thở dài một tiếng nhẹ, rồi khẽ vỗ vai Vệ Thiên Tường. Lập tức hai thân hình lại lao vụt về phía trước như hai cái bóng mờ. Cuộc hành trình lại tiếp tục như cũ.

Vệ Thiên Tường vừa bước được mấy bước, thành linh có làn gió nhẹ thoảng qua, một vật gì nhẹ nhàng lao vút về phía Đồng thúc thúc.

Đồng thúc thúc không chút do dự đưa tay bắt được ám khí ngay.

Vật ấy xé gió phóng tới rất mạnh, nhưng khi lọt vào tay Đồng thúc thúc lại trở nên nhẹ nhàng. Trong bóng đêm dày không nhìn rõ, phải đưa tay sờ thử thì chỉ là một đoạn cây nhỏ, bề dài non ba tấc mà thôi.

Đồng thúc thúc không khỏi giật mình thầm nghĩ: “Thảo nào, ta có cảm giác trước nhưng không phát hiện ra kẻ địch. Kẻ này quả nhiên lợi hại chẳng phải tay vừa”.

Trong bóng tối của rừng khuya, Đồng thúc thúc khẽ nhếch mép điểm nụ cười ngạo mạn rồi thầm nhủ :

- “Bất kỳ kẻ địch là ai, đã dám công nhiên tấn công trước mặt ta, lần này Đồng mỗ quyết cho chúng biết tay và nhìn ra xem là bọn nào?”

Trong nháy mắt đã quyết định xong thái độ, Đồng thúc thúc bỗng ngưng mình đứng nguyên không nhúc nhích, rồi cất tiếng rang rang xé màn đêm :

- Bạn nào đã ném trộm xin mạnh dạn xuất đầu lộ diện để cho người anh em được ngưỡng mộ dung nhan xem thử.

Cách đó chừng năm trượng một ịong khàn khàn vọng lại :

- Hà, hà, này anh chàng họ Đồng, thằng bé đứng sau lưng là ai đấy?

Vừa nghe qua giọng nói nham hiểm đó, Đồng thúc thúc đã nhận ra kẻ này không chỉ có một mình. Trong khu rừng này còn nhiều cao thủ đang ẩn nấp mai phục nữa.

Quét cặp nhơn quang nhìn quanh một lượt, mặc dù đêm tối mịt mù, nhưng nhờ cặp mắt điều luyện hơn người thường, Đồng thúc thúc nhận ra giữa những thân cây đen sì, có nhiều bóng mờ khi ẩn khi hiện, di động không ngớt. Ít nhất cũng có từ ba đến năm người đang mai phục nơi đây.

Hào khí bốc lên bừng bừng, Đồng thúc thúc nổi nóng quát lớn :

- Người bạn nào đó, trước mặt họ Đồng này, đừng nên đem cái trò trẻ con ấy ra làm gì.

Lời nói vừa dứt, cách đó chừng ba trượng có tiếng nói tiếp :

- Anh chàng họ Đồng kia, đừng nói chuyện dông dài, hãy trả lời ngay câu ta vừa hỏi: thằng bé này có phải họ Vệ hay không?”

Đồng thúc thúc giận run cả người. Tay trái đưa ra sau nắm lấy Vệ Thiên Tường đẩy nhẹ sang một bên, tung người bay vút lên cao, đẩy ra một chưởng Tiểu thiên tinh ngay vào phía vừa phát ra tiếng nói, vô cùng hùng hậu.

Trong chưởng này, ông đã dồn cả thập thành công lực nên uy vũ không phải tầm thường.

Chưởng phong cuộn cuộn tuôn ra như gió lốc, phát tiếng kêu ầm ầm như sấm động, tiếp đến một tiếng ùng ùng dữ dội, cả một cây cổ thụ bị đánh ngã trốc gốc, cành gãy răng rắc, lá rụng ào ào.

Ngay lúc đó có hai bóng người từ gốc cây nhảy vọt lên. Một tên nấp gần đó rống lên một tiếng kéo dài, rồi nhỏ dần dần. Có lẽ tên này nội lực kém sút không chịu nổi kinh lực của Tiểu Thiên Tinh chưởng, bị đánh trọng thương văng ra xa lắc.

Đồng thúc thúc vừa đặt chân xuống đất bỗng xô người về phía trước, hoa tay chop mạnh trước mặt cậu bé đánh bật một vật gì văng đi rồi găm lớn :

- Quả đồ chuột nhắt khiếp nhược! Hãy tưởng là ai, hóa ra là “Đoạt Mệnh phi mang” (lá cỏ giết người) của lão Lục đầu ở Mang Sơn Quả, đồ vô dụng mà cũng đem ra múa may.

Vệ Thiên Tường nghe Đồng thúc thúc quát mắng thất kinh nghĩ bụng :

- “Té ra có kẻ định ném ám khí hại mình, nếu Đồng thúc thúc không nhanh tay tung chưởng đánh bay đi thì nguy hiểm thật!”

Người lên tiếng lúc đầu bấy giờ đứng ngay trước mặt cách chừng hai trượng lại cất giọng khàn khàn nói tiếp :

- Anh chàng họ Đồng kia, người đừng ngạo mạn như thế nữa. Chúng ta chỉ đặt điều kiện yêu cầu người để thằng bé con họ Vệ ở lại đây rồi đi đâu tùy ý, chẳng ai làm phiền hà gì đâu. Nhưng người không biết điều lại có lời ngông cuồng ngạo mạn như thế, Địch mỗ ít ra cũng cho người ném qua sự lợi hại của Đoạt Mệnh phi mang như thế nào

Đồng thúc thúc ngược mặt lên trời cười một hồi dài, rồi quát to :

- Thằng tiểu tử Địch Lương, tài nghệ của mi có bao nhiêu mà dám đem ra thi thố trước mặt họ Đồng này chứ?

Lại có một giọng khác nói tiếp :

- Lục Đinh Giáp tuy đã nổi danh trên giang hồ, nhưng đêm nay người đã đến hồi tận số rồi! Tên họ Đồng kia, lão gia nói cho người rõ, câu chuyện này quả do người tự gây ra đã mang họa lớn...

Lời nói chưa dứt bỗng có tiếng vo vo xé gió lao thẳng về phía hai chú cháu.

Đồng thúc thúc nhận biết ngay, đó là loại ám khí đã nổi tiếng giang hồ, tên là Đoạt Mệnh phi mang, đang lẳng lặng bay đến tấn công mình. Tuy nhiên mặc dù ám khí lợi hại, nhưng cách ném còn kém xa kẻ đã sáng chế ra nó là Lục lão đầu ở Mang Sơn, sư phụ của tên tiểu tử Địch Lương. Loạt ám khí này chính do tự tay Địch Lương ném ra.

Ngay từ khi mới gặp địch, Đồng thúc thúc đã biết ngay bọn này chỉ có mấy tên cùng nhau hợp sức đêm nay để làm khó dễ mình, nếu chủ quan khinh địch có thể mất mạng với chúng. Nhưng ngoài những tên hạng xoàng như Địch Lương không biết có còn một vài tay cao thủ nào yểm trợ chúng không và cũng chưa rõ một cách chính xác số lượng của chúng là bao nhiêu người.

Chợt lại nghe có tiếng gió của ám khí đang bay đến nữa. Đồng thúc thúc nổi nóng, đôi mắt long lên sáng quắc, ý niệm tiêu diệt địch không nương tay đã lẳng vẳng trong trí óc rồi.

Tức thì ông vận chuyển nội gia chân khí vào hữu chưởng đủ mười thành công lực đập mạnh về hướng ám khí phát ra.

Một loạt “Đoạt Mệnh phi mang” nhỏ bé nhưng lợi hại vô cùng đang lao tới vun vút, chạm vào kinh khí của luồng chưởng phong đang đập ngược lại.

Kinh khí đang mạnh càng mạnh thêm vì Đồng thúc thúc tăng gia cường lực, cuốn hết cả số phi mang đẩy ngược trở lại phía sau, từ nơi xuất phát rào rào như mưa bắc.

Tên ấy chưa dứt lời đã bị loạt Đoạt Mệnh phi mang do chưởng lực cuốn về. Hắn chỉ kịp rống lên một tiếng thảm thiết, ngã quay ra chết không kịp trối.

Hắn đã bỏ mạng vì ám khí của đồng bọn đang lén lút phóng tới trong khi hai bên đàm luận.

Đồng thúc thúc chẳng hề quan tâm đến tên ấy, chẳng chậm một giây phút nào, đưa tay nắm lấy Vệ Thiên Tường, cắp cậu bé nhún mình vọt đi.

Một tiếng quát lớn :

- Tên họ Đồng, mi đừng hòng tẩu thoát khỏi nơi đây.

Vút, vút, liên tiếp mấy tiếng một bóng người lao theo như chớp, hoa đao chém mạnh tới.

Đồng thúc thúc cười gằn :

- Hà, hà, Giả lão ngũ, chẳng lẽ ngươi quyết tính thí mạng hay sao?

Kẻ vừa lao tới đúng là Giả lão ngũ. Hắn cười nham hiểm đáp :

- Đồng Thứ, cách đây năm năm người anh em này đã được bạn tặng ấy ngón quyền, đêm nay người anh em lại muốn lãnh giáo lại vài thể tuyệt diệu Tiểu Thiên Tinh chưởng xem ra sao?

Miệng hần nói, tay vẫn múa tít, soạt soạt, thanh cương đao vung lên sáng rực, tấn công liên tiếp năm đường thật hiểm ác.

Đồng thúc thúc di động vô cùng mau lẹ. Thân hình ông như một bóng ma chập chờn lúc cao lúc thấp, thoát đông thoát tây, tay phải tập trung nội lực nhập luôn vào ánh đao đang quay tít.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy Đồng thúc thúc ra tay lẹ như gió, kỳ ảo dị thường, cùng một lúc tung luôn ba chiêu, đẩy Giả lão ngũ thối lui về sau mấy bước.

Nhìn thế đánh cậu bé nhận ngay ra là ba đòn lợi hại trong môn Tiểu Thiên Tinh chiêu. Tuyệt kỹ này cậu đã rèn luyện suốt hai năm vừa qua.

Tuy biết rõ chiêu số, nhưng đêm nay là lần đầu tiên Vệ Thiên Tường mới trông thấy Đồng thúc thúc áp dụng môn Tiểu Thiên Tinh chiêu để chống địch. Cậu không tưởng chiêu pháp này có một uy lực ghê gớm như vậy.

Trong khi Vệ Thiên Tường đang suy nghĩ, Đồng thúc thúc đã đánh luôn một loạt tám chiêu liên liền, Giả lão ngũ không chống cự nổi phải thối lui thêm năm bước nữa.

Tám chiêu liên hoàn vừa đẩy lui Giả lão ngũ thì từ phía sau tiếng gió rít vo vo của vũ khí chém vào không khí. Một lưỡi trường kiếm đã bay đến tấn công sau lưng Đồng thúc thúc.

Vệ Thiên Tường ngờ rằng đó là một lưỡi kiếm nhưng thật ra không phải. Vút, vút, hai bóng đen, một sử giáo dài, một dùng câu liêm đồng thời tấn công hai bên tả hữu.

Lúc bấy giờ máu nóng đã sôi lên, Đồng thúc thúc cảm thấy sát tánh đột khởi, cất lên một chuỗi cười ghê rợn :

- Lũ chuột nhắt đã tới số rồi. Đêm nay Đồng Thúc này không còn tha thứ cho bay được nữa.

Tả chiêu vung lên. Một luồng kinh phong mãnh liệt dồn dập đẩy tới.

Vừa xong tư thế đầu, Đồng thúc thúc sà người xuống đất, tay hữu buông Vệ Thiên Tường sang một bên rồi toàn thân ông rung động như cộp dữ ham mồi, hai tay vũ lộng liên tiếp phát chiêu ra ồ ạt như sóng trùng dương tràn tới.

Trong nháy mắt đã có ba tiếng thê thảm rú lên, bên phía địch đã có ba người ngã gục bị loại khỏi vòng chiến.

Giả lão ngũ thấy phe mình lép vế rõ ràng, không dám ham chiến, vội vàng đánh một đòn thật mạnh, nhảy lui ra ngoài định bỏ chạy.

Đồng thúc thúc đang lúc nóng giận, sát khí trào dâng, đời nào để cho hắn trốn thoát, quát lớn :

- Họ Giả kia, đêm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi tay Đồng mỗ. Hãy cố giữ lấy thân.

Nói xong nhún mình bắn vọt tới như một cây pháo thăng thiên, đánh với theo một chiêu mạnh như núi sập.

Một tiếng hự vang lên trong đêm vắng. Một thân hình rung lên như chiếc điều đứt dây rồi rơi xuống đất nằm bất động.

Tuy nhiên chỉ trong vài giây kể ấy ngo ngoe rồi găng gượng bò dậy. Đồng thúc thúc ngạc nhiên lắm bầm :

- Ủa, té ra nhà ngươi chưa tới số.

Ông đứng yên nhìn theo Giả lão ngũ chạy cách xa chừng bảy tám trượng. Khi đã thoát khỏi vòng nguy hiểm hắn nói vọng lại :

- Tên họ Đông, ngươi chó hòng sống sót khỏi khu rừng đêm nay nhé.

Đồng thúc thúc nghĩ bụng :

- “Cứ như giọng nói của hắn, hình như không phải lời dọa suông để vớt vát danh dự mà có lẽ đã có một âm mưu gì chu đáo nguy hiểm hơn. Nhưng dầu bọn bay có phô trương lực lượng, đem mọi kế hoạch hèn hạ tới đâu, Đồng tử cũng sẵn sàng làm cỏ cả bọn không chừa một mống”.

Hình như nghĩ đến chuyện gì Đồng thúc thúc khẽ nắm vai Vệ Thiên Tường bảo :

- Chạy mau lên!

Nãy giờ nghe đôi bên nói chuyện, Vệ Thiên Tường thấy rõ bên địch cố tình bố trí nơi đây phục kích Đồng thúc thúc và buộc ông ta phải giao mình cho họ. Không hiểu bọn chúng đối với mình có thù oán gì và bắt để làm chi.

Chỉ trong một đêm mà rất nhiều chuyện quái lạ, bất ngờ xảy ra liên tiếp.

Thường ngày sống chung với Đồng thúc thúc, cậu bé thấy người chú này tính nết hiền lành, điềm đạm, không mấy khi cau có nặng lời cùng ai. Chẳng hiểu vì sao đêm nay ông trở nên dữ tợn quá chừng, hình như đã biến thành một nhân vật khác hẳn.

Do đó không biết bao nhiêu câu hỏi thắc mắc lần lượt hiện ra trong bộ óc còn ngây thơ của cậu..

Đang suy nghĩ, nghe Đồng thúc thúc bảo chạy, cậu vội phi thân bay theo như một cái máy không chút đắn đo, suy nghĩ.

Trong bóng đêm, thân hình hai lướt đi vùn vụt, bay là là trên ngọn cỏ như hai bóng vong linh. Bên tai cậu bé chỉ nghe tiếng gió lộng vù vù, bao nhiêu bờ bụi, gai góc kéo nhau chạy ngược về phía sau, đôi cước phóng mau liên liên không chấm dứt.

Thình lình trong lúc đang lao đi, Đồng thúc thúc bỗng dừng lại và đưa tay khoát Vệ Thiên Tường ra dấu bảo ngừng lại :

- Thiên Tường cháu, Tà thúc thúc đã dạy cháu lối sử dụng và ném Vô Địch kim tiền. Cháu hãy lấy sẵn ra đó. Khi nào ta ra dấu hãy lập tức thi triển “Đảo Tân Thanh Phù” nhé.

Theo truyện thần thoại Trung Quốc, có một giống sâu tên Thanh Phù. Nếu bắt được hai mẹ con loại sâu này xát vào đồng tiền đem ném đi, tự nhiên tiền ấy sẽ lộn trở về với chủ. Vì vậy nói Thanh phù ngụ ý là đồng tiền ném đi rồi thu hồi nó lại.

Nghe Đồng thúc thúc dẫn, Vệ Thiên Tường thấy trong lòng hồi hộp lắm. Nhưng cậu vẫn tuân theo, thò vào trong bọc lấy ra ba mươi sáu đồng Hồ Điệp kim tiền cầm sẵn.

Vì quá cảm động, cậu bé tự nhiên toát cả mồ hôi ướt lòng bàn tay. Đồng thúc thúc khẽ hỏi :

- Cháu đã sẵn sàng chưa?

Vệ Thiên Tường gật đầu đáp :

- Dạ, cháu chuẩn bị xong rồi.

Tuy miệng cố giữ bình tĩnh nhưng trong lòng chàng hồi hộp, ngực đập thình thình như trống ngũ liên.

Môn Đảo tân thanh phù là một tuyệt kỹ nổi danh của Tà thúc thúc, một trong năm vị thúc thúc sư phụ, đã dạy công đào luyện cho cậu. Suốt một năm trời chịu khó, Vệ Thiên Tường ít đã luyện được sáu bảy phần công phu. Tuy nhiên chính đêm nay mới là lần đầu tiên đưa ra thực dụng. Vì vậy tránh sao khỏi cảm động và hồi hộp lo âu.

Đồng thúc thúc nghe tiếng nói mất tự nhiên, đã đoán được phần nào tâm trạng cậu bé nên cười khẽ bảo :

- Thiên Tường, việc gì phải lo ngại, phạm có học phải được thực hành, ta chỉ muốn hôm nay cháu thi thử xem thử đã tiến bộ đến đâu mà thôi.

Vừa dứt lời ông lại nhún mình phi thân về phía trước như cũ. Vệ Thiên Tường vội vàng chạy theo sát gót.

Bản lĩnh của Đồng thúc thúc đã đạt tới mức kỳ diệu, tai mắt tinh tường tột bậc. Mặc dầu đang phi thân nhanh như gió cuốn mà vẫn phát giác được kẻ thù bố trí ngoài mười trượng nên mới dừng chân lại để bảo bọc cho cháu.

Lần này vừa chạy độ mười lăm trượng đột nhiên hai bên tiếng sét vèo vèo bay lại. Đồng thúc thúc lẳng lẳng không nói một tiếng, đưa tay tả choàng qua lưng Vệ Thiên Tường nhắc bổng lên, đôi chân nhún mạnh xuống đường, thân hình bắn tới như một mũi tên vọt thẳng lên cao.

Vù, vù, hàng loạt ám khí từ mấy chùm cây xung quanh phóng ra như mưa rào, lạc mắt đích, cắm phập, phập vào những thân cây hai bên đường.

Bao nhiêu ám khí thấy đều bay trượt dưới chân Đồng thúc thúc. Toàn thân Vệ Thiên Tường theo cánh Đồng thúc thúc nhắc bổng lên cao như một quả cầu qua khỏi ngọn cây bay là về phía trước.

Đồng thúc thúc ghé tai khẽ bảo :

- Ném mau!

Trong tay nắm sẵn ba mươi sáu kim tiền, tai vừa nghe được tiếng ném lập tức vung chưởng vụt ngay ra sau. Ba mươi sáu Hồ Điệp kim tiền như những ánh sao xẹt bay vào đám cây mọc rậm phía dưới xé gió vèo vèo.

Tức thì hai tiếng rú thẳm thiết vang lên xé tan màn đêm vắng lặng.

Đồng thúc thúc không cần nhìn trở lại, chờ thân hình vừa chạm đất lại nhún chân vọt qua khỏi ngọn cây. Cứ liên tiếp ba lần như thế mới từ từ hạ xuống. Vừa đứng yên, ông khẽ thở phào một tiếng như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân đè nén trên lồng ngực.

Ngay khi ấy, một giọng nói trầm trầm và chậm chậm từ góc rừng bên tả vọng lại :

- Quá Thiên Tinh trong Lục Định Giáp quả đúng với tiếng đồn! Thật là danh bất hư truyền, đến nay mới thấy rõ.

Giọng nói lạnh như băng, tiếng rền âm u như sấm động khiến Đồng thúc thúc chột giật mình. Kẻ nào phát ra câu này phải có một nội lực vô cùng súc tích và hùng hậu.

Đồng thúc thúc khẽ đẩy Vệ Thiên Tường ra sau để che chở cho cậu phòng có tai biến bất ngờ. Đoạn ông lớn tiếng quát lại :

- Người anh em nào đó...

Thoáng một cái, một người to lớn, thân hình vạm vỡ, tóc búi theo lối đạo sĩ, mình mặc bào đen đã hiện ra sừng sững trước mặt, cách chừng non năm trượng.

Nhìn kỹ kẻ ấy là một đạo sĩ tay cầm phát trần bằng thép hiện ngang đứng chắn giữa đường.

Chẳng đợi Đồng thúc thúc đáp, người ấy nói tiếp :

- Bần đạo thừa biết dù ẩn nấp kín đáo tới đâu cũng không làm gì được Đồng đại hiệp, vì vậy nên xuất đầu lộ diện từ lâu để cung nghênh cho đúng lễ nghĩa.

Vừa trông thấy bóng dáng đạo sĩ Đồng thúc thúc đã giật mình, lạnh xương sống: “Đêm nay chắc lạnh ít dữ nhiều rồi”. Tuy trong lòng e ngại nhưng Đồng thúc thúc vẫn giữ vẻ điềm nhiên, lạnh lùng và đông dặc nói :

- Té ra là Lý đạo trưởng. Thật là vạn hạnh cho Đồng mõ, đêm nay được diện kiến cao nhân!

Trong khi Đồng thúc thúc đang nói, từ các bụi rậm xung quanh có đến bảy, tám bóng người rời chỗ ẩn nấp, cầm binh khí nhảy vọt ra bao vòng xung quanh trong yên lặng.

Tuy nhiên bọn chúng chỉ đứng ra xa chứ không dám đến gần. Chưa rõ vì hãi sợ thần uy của Đồng hiệp hay đang chờ lệnh của đạo nhân này chưa xuất thủ.

Đồng thúc thúc đảo cặp mắt sắc như gươm nhìn qua tình hình một vòng ngược mặt lên trời cười khảnh khách và nói lớn :

- Lý đạo trưởng đêm nay thân hành xuất chinh, lại mang theo một số đông cao thủ để quần chiến với một kẻ cô đơn. Kể ra Lý đạo trưởng đã có ý xem trọng Đồng mõ này lắm lắm. Hân hạnh, hay lắm!

Lão đạo sĩ bào đen cất tiếng khàn khàn đáp :

- Đồng đại hiệp vốn là người lịch duyệt, lạnh lẽ, lời nói cũng bất thiệp, hào hùng thật không hổ với danh tiếng đang vang dậy khắp giang hồ, xứng đáng với địa vị của Lục Đỉnh Giáp xưa nay được giới hắc bạch trong võ lâm kính nể. Tuy nhiên bản đạo cũng có lời muốn khuyên Đồng đại hiệp nên thức thời một chút. Việc gì phải nhọc thân và khổ lụy vì một thằng bé con họ Vệ đêm nay. Bản đạo chỉ mong đại hiệp làm ngơ cho chúng tôi hành động, xin cam đoan không một kẻ nào dám làm phiền hà đến đại hiệp đâu.

Hào khí bốc lên ngùn ngụt, Đồng thúc thúc quát lớn :

- Lý Thành Hóa, hãy cầm mồi lập tức. Nhà ngươi xem Đồng Thứ này là hạng nào mà lại nói ra những lời vô thức như vậy?

Suốt mười năm qua liên tiếp chung sống cùng năm vị thúc thúc Vệ Thiên Tường nào có biết họ biết tên, hiệu là gì đâu. Đến nay là lần đầu tiên cậu mới biết được vị thúc thúc này là Đồng Thứ, biệt hiệu là Quá Thiên Tinh.

Sở dĩ như vậy là vì cả mười năm rồi, ngoài vấn đề đào luyện võ công, các vị thúc thúc chưa hề khi nào nói đến một vấn đề nào khác, hoặc chịu đem chuyện giang hồ ra đàm luận bao giờ.

Khi nghe những người này gọi, cậu mới rõ thúc thúc này tên Đồng Thứ. Nhưng điều cậu phân vân muốn biết là tại sao ngoài tên Đồng Thứ ra, ông lại đặt thêm ba chữ Quá Thiên Tinh để làm gì nữa. Sau một hồi suy nghĩ, Vệ Thiên Tường chợt nghĩ ra được :

- À, phải rồi! Đồng thúc thúc vốn sở trường về Tiểu Thiên Tinh chương, ngoài ra ông có tài phi thân mau như sao xẹt, bằng chứng là vừa rồi ông đã kéo mình bay qua ngọn cây mau như hồn ma bóng quế. Có lẽ vì cái tài ấy mà thiên hạ đã tặng ông biệt hiệu là Quá Thiên Tinh, nghĩa là ngôi sao xẹt trên trời chứ gì!

Vệ Thiên Tường đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng người đạo sĩ áo đen mà thúc thúc gọi là Lý Thành Hóa cất giọng cười đầy hiểm ác nói :

- Đồng đại hiệp đã nói như vậy rồi, bản đạo đâu dám nài ép nữa. Vậy xin được thừa tiếp tuyệt nghệ Thiên Tinh chương pháp rồi mọi việc sẽ giải quyết sau.

Đồng Thứ cất tiếng cười giòn :

- Đồng mỗ này cũng chỉ mong được thế thôi.

Nói xong ông nhìn ra phía xa lớn tiếng gọi :

- Giả lão ngô, tại sao chưa kéo nhau lại đây cùng ra tay một lúc cho rồi, chuyện gì phải lấp ló ở xa như vậy?

Quả nhiên trong bọn ấy có Giả lão ngô thật. Hắn không ngờ Quá Thiên Tinh gọi đích danh mình ra hỏi, nên nhất thời chưa biết nên đáp ra sao. Áp úng một chập hắn nói :

- Với một Lý đạo trưởng, chưa chắc tính mạng đã bảo toàn được, vội gì phải nhọc công của bọn này. Ha ha, một xác người đâu đủ cho chúng ta chém đâm phỉ sứ!

Đồng Thứ cười gằn nói :

- Cũng được, ta xin lãnh giáo trước một vài tuyệt chiêu của cây phát trần thép, rồi sau sẽ hay.

Vừa nói dứt lời, ông bỗng giật mình chợt nghĩ lại, thấy mình đã sơ hở một việc rất lớn: “Nếu ta ra tay cùng Lý Thành Hóa tất nhiên bọn này sẽ rảnh tay xúm lại làm thịt Vệ Thiên Tường. Chừng ấy lấy ai bảo vệ sinh mạng cho thằng cháu nữa”.

Suy nghĩ đắn đo một chập, Đồng Thứ quay sang Vệ Thiên Tường cau mày dặn nhỏ :

- Thiên Tường cháu, trong khi ta ứng chiến cùng kẻ địch, cháu cứ đứng yên một chỗ, cẩn thận đề phòng. Hễ thấy có kẻ nào muốn xông vào tấn công, cứ dùng Vô Địch kim tiền mà hạ chúng nhé.

Vệ Thiên Tường cúi đầu vâng dạ. Trong tay cậu bé đã nắm đủ ba mươi sáu đồng kim tiền chuẩn bị để ra tay tự vệ theo đúng lời dặn của Đồng thúc thúc.

2. Chương 2: Vị Thúc Thúc Thứ Sáu

Một trong những tên đứng vây bên ngoài lớn tiếng nói :

- Té ra thằng bé này đã được Vô Dịch Kim Tiền Tạ Hải chân truyền tuyệt kỹ. Thế là bọn Lục Đình Giáp vẫn còn giữ mộng tái lập chuyện xưa.

Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa đưa mắt sâu hoắm đầy hiểm ác loang loáng nhìn Đồng Thứ rồi chăm chú ngắm Vệ Thiên Tường, sau cùng lão liếc qua bọn Giả lão ngũ đứng cách xa mấy bước rồi cất giọng nói :

- Xin Đồng đại hiệp cứ yên tâm. Trong khi đại hiệp cùng lão phu quyết đấu chưa phân thắng bại, lão phu dám bảo đảm không một kẻ nào đụng đến chân lông kẻ tóc của thằng bé này đâu.

Đồng Thứ nheo mắt ngó Lý Thành Hóa rồi nghiêm trang nói lớn :

- Xưa nay danh dự của Tam Thủ chân nhân vang động giang hồ, lời nói của các hạ đã thốt ra như đinh đóng cột, như dao chém đá, Đồng mõ rất tin tưởng. Vậy xin mời xuất chiêu.

Danh tiếng của Lục Đình Giáp trên giang hồ vang dậy như sóng cồn, bất cứ một cao thủ nào trong võ lâm cũng đem lòng kính nể và ngưỡng mộ. Huống chi những kẻ nào được một trong Lục Đình Giáp mở lời khen tặng không phải là nhiều. Vừa rồi Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa được Đồng Thứ ca ngợi trước mặt bao nhiêu người nên lão cảm thấy hả dạ và thích thú lắm.

Lý Thành Hóa đắc chí cười ha hả rồi cầm cây phát trần thép vung lên không phải để tấn công mà để cài vào lưng, đoạn từ từ nói :

- Thiên Tinh chưởng pháp của Đồng đại hiệp oai trấn giang hồ, lão phu rất ngưỡng mộ xưa nay. Vì vậy trong trận đấu đêm nay lão phu không dùng vũ khí mà xin dùng quyền cước hầu tiếp Thiên Tinh chưởng của đại hiệp một phen.

Thấy đối phương bằng lòng và tự ý cất vũ khí để dùng quyền giao chiến cùng mình, Quá Thiên Tinh Đồng Thứ trong bụng mừng thầm. Thật ra, cây phát trần thép của Lý Thành Hóa lợi hại vô song, xưa nay trên giang hồ chưa mấy người là đối thủ. Nếu dùng tay không mà đối phó với loại vũ khí lợi hại này Đồng Thứ cảm thấy rất thiệt thòi và nguy hiểm nên trong lòng đã lo ngại. Bây giờ đối phương đã tự nguyện bỏ vũ khí thì còn gì tốt cho bằng.

Nếu chỉ đối địch bằng quyền cước thì ít ra Đồng Thứ đã luyện trên ba mươi năm dài về công lực. Đạo nhân này dù lợi hại tới đâu cũng không đến nỗi nào bị thảm bại vì lão được.

Huống chi đêm nay dừ nhiều lành ít, nếu quyết tình tử chiến thì không chết ắt cũng bị trọng thương, một mất một còn, chùng đó hậu quả tai hại không biết đâu mà lường được.

Nghĩ xong Đồng Thứ thấy trong lòng hơi yên nên cả cười nói :

- Ngài đã muốn vậy thì Đồng mõ xin tuân theo và bây giờ xin mời.

- Xin mời ra tay!

Ngay khi mới khởi sự Quá Thiên Tinh Đồng Thứ đã ngằm vận nội công, hai tay giang rộng, tả chưởng vũ lộng thần oai, kinh lực phát ra ào ào. Thân hình ông đứng thẳng, tiến lên ba bước, theo thế “Thanh Long Thám Trảo” tấn công liền.

Lý Thành Hóa đã kiêng nể đối phương là tay lợi hại nổi tiếng trên giang hồ nên chẳng dám coi thường. Tức thì tay phải dùng thế “Tô gắm cuốn tay” hóa giải thế công của địch, tay trái xuất chiêu “Tay huyết bắt rồng” đẩy mạnh vào ngực đối phương.

Không ngờ tay trái Đồng Thứ chưa kịp thu về thì tay phải đã nhanh như chớp theo thế Búa thần chém núi chặt vào tay trái của Lý Thành Hóa. Động tác này lanh lẹ thần tốc khôn tả, hai tay liên tiếp như thoi đưa. Lý Thành Hóa nhận thấy đối phương chưa dùng hơn một nửa công lực mà uy lực đã quá mãnh liệt. Tuy nhiên dù sao mình cũng đã có thân phận khá cao trên chốn giang hồ, cần xử lý như thế nào chứ chả lẽ chịu lép về ngay từ đầu hay sao.

Vì vậy lão cố tăng thêm kinh lực tấn công ráo riết hòng cướp được uy thế.

Bỗng hai tiếng ầm ầm vang lên khô khan rùng rợn. Bốn chưởng chạm vào nhau mãnh liệt, đôi bên cùng rung động thân hình rút lui hai bước.

Tuy bị đẩy lùi hai bước nhưng Đồng Thứ cảm thấy tinh thần phấn khởi và tin tưởng nơi mình nhiều hơn.

Thật ra trong những ngón đấu vừa xuất chiêu, cần dò la sức Đồng Thứ chỉ vận dụng một phần nội lực mà thôi. Sau khi hai bên chạm nhau Quá Thiên Tinh Đồng Thứ nhận thấy Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa tuy khá lợi hại nhưng vẫn chưa thể hơn mình về mặt hỏa hầu được.

Đến đây ông trở nên phần chấn lập tức vũ lộng song chưởng áp đảo đối phương.

Riêng phần Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa hết sức ngạc nhiên về sự tấn công bất ngờ của Đồng Thứ. Thấy đối phương vừa bị mình kích lui hai bước, không cần dưỡng sức điều tức đã xông lên tấn công ngay, kinh lực còn có phần mạnh mẽ hơn trước, quả thật là điều hiếm có trong võ lâm.

Tuy nhiên, Lý Thành Hóa cũng là một tay thuộc hàng thượng đẳng, không vì sự ngạc nhiên nhất thời mà xao xuyến. Qua một phút hoang mang, lão đã lấy lại bình tĩnh ngay, múa rộng song chưởng hóa giải các đòn của địch rồi tìm cách tấn công trả đũa tức thì.

Trong rừng khuya hoang vắng, bóng đêm bao trùm, bốn chưởng vũ lộng ào ào kinh lực phát ra như mây bay gió cuốn, cây cối xung quanh rung động, cành lá ào ào như đứng giữa cảnh phong ba. Thật là một trận ác chiến khốc liệt. Những người đứng xung quanh chỉ trông theo thế chưởng đảo lộn biến hóa cũng thấy đầu hoa mắt váng.

Bọn Giả lão ngô và mấy tên của Quỷ tiểu tử đứng xung quanh quan sát cũng hoảng kinh vội nghĩ :

- “Tài nghệ của Quá Thiên Tinh Đồng Thứ quả nhiên danh bất hư truyền. Cứ như bản lĩnh của Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa mà không thể áp đảo được hẳn hướng gì bọn mình, làm sao thủ thắng được. Thảo nào khi nãy, toàn bọn đã dùng tận lực mà vẫn không cản nổi bước đi của hắn”.

Vệ Thiên Tường theo dõi trận đấu, lòng vừa sợ vừa mừng. Cậu nhận định rõ ràng từng chiêu thế của Đồng thúc thúc, quả nhiên là môn Thiên Tinh chưởng pháp mà mình đã tập luyện hàng ngày rất thuần thục.

Chỉ có một điều đặc biệt là chưởng pháp do Đồng thúc thúc đánh ra vô cùng dũng mãnh, ảo diệu phi thường khiến cậu bé đứng xem sững sờ, càng lâu càng say sưa hứng thú. Thậm chí cậu quên hẳn là mình đang ở trong vòng bao vây của kẻ địch, không còn lưu tâm đề phòng nữa.

Không bao lâu, Đồng Thứ và Lý Thành Hóa đã đấu nhau trên trăm hiệp rồi. Ngay khi đó Tam Thủ chân nhân dùng chiêu “Phong Lô Giao Kích”, một đòn đặc ý nhất của mình để chống lại với thế “Ngũ Đinh Khai Sơn” của Quá Thiên Tinh Đồng Thứ.

Thình lình bùng một tiếng vang dội khắp khu rừng. Cả hai cùng dội ngược lại mới bước, chấn động toàn thân hự một tiếng, đứng lặng yên nhìn nhau cùng điều tức.

Lý Thành Hóa cười gằn khen :

- Quả nhiên Thiên Tinh chưởng của Đồng đại hiệp thật phi phàm. Đúng như lời thiên hạ hằng truyền tụng. Vậy xin cho lão phu được thừa tiếp một ngón khác.

Quá Thiên Tinh Đồng Thứ cất tiếng cười lãnh lút và nói lớn :

- Hay lắm, hay lắm, xin sẵn sàng.

Hai bên cùng xoắn nhau ác đấu thêm trên trăm chiêu khác. Dần dần mỗi người cảm thấy thấm mệt, chân khí hao mòn, tay chân bải hoải không còn linh động như trước nữa. Mỗi lần song chưởng đập vào nhau cả cùng cảm thấy khí huyết dường như chạy lộn ngược.

Tam Thủ chân nhân vươn vai uốn ngực hít một hơi dài đoạn vận dụng toàn bộ công lực, tung chưởng tấn công luôn vào ngực Đồng Thứ.

Bên Quá Thiên Tinh Đồng Thứ sau khi lui về ba bước đã vận công điều tức ngay nên khi vừa thấy chưởng của Lý Thành Hóa đánh tới đã hét lên một tiếng đưa cả song chưởng đẩy mạnh về phía trước như trời rung đất sập.

Chiêu này cả đôi bên đã vận dụng đến thập thành công lực.

Ầm ầm, hai tiếng nổ phát ra dữ dội rung chuyển cả khu rừng. Quá Thiên Tinh rung động toàn thân, khí huyết đảo lộn, đầu óc choáng váng, lão đảo lui về phía sau bảy tám bước, hai chân rã rời không đứng vững được, phải ngồi sụp xuống cỏ thỏ dốc từng hồi, dường như đã kiệt lực.

Tam Thủ chân nhân cũng không hơn gì, khắp người run rẩy bầy, dội về phía sau năm bước.

Lão đột nhiên phát ra một trận cười đắc chí và hiểm độc, hai tay cùng vung lên, chưởng bên mặt bỗng trở nên đỏ rực như chu sa, nhắm ngay thiên linh cái Đồng Thứ tận lực đập xuống.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy hoảng kinh vội vàng vung tay định phóng Hồ Điệp kim tiền tấn công Tam Thủ chân nhân hòng giải nguy cho Đồng thúc thúc.

Không ngờ lúc ấy Quá Thiên Tinh Đồng Thứ bỗng hét lên một tiếng vang trời, toàn thân vọt thẳng lên không trung, hữu chưởng xòe ra như cây quạt chộp mạnh vào không khí, tấn công ngay người Lý Thành Hóa.

- “Tiểu Thiên Tinh chưởng..”.

Vệ Thiên Tường vừa ngạc nhiên thốt lên bốn tiếng vì cậu đã chợt hiểu ra rồi. Nãy giờ Vệ Thiên Tường rất ngạc nhiên thấy ngay, từ đầu đến cuối Đồng thúc thúc chỉ sử dụng Thiên Tinh chưởng pháp theo những chiêu thế tầm thường để ứng phó với đối phương. Còn môn đặc ý nhất của ông là Tiểu Thiên Tinh chưởng tuyệt nhiên không thấy đem ra ứng dụng.

Thì ra đó là một mưu kế của ông để dụ địch.

Sau khi giao chưởng cùng Đồng Thứ, Tam Thủ chân nhân thấy đối phương lão đảo ngồi bệt xuống đất điều tức, y tưởng rằng Quá Thiên Tinh đã đuối sức nội lực tàn mất rồi nên mới đem môn tuyệt kỹ cuối cùng của mình là Xích Lân chưởng để kết liễu tính mạng cho rồi.

Nhưng Lý Thành Hóa đâu ngờ đó chỉ là một kế dụ địch của Quá Thiên Tinh. Kỳ thật Đồng Thứ vẫn còn giữ lại một ngón đòn tuyệt diệu nhất, một đòn tối hậu là Tiểu Thiên Tinh chưởng, dùng toàn lực đánh ra thành kinh phong vô cùng lợi hại.

Khi ấy bàn tay đỏ rực sáng ngời Xích Lân chưởng của Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa đã đánh gần tới đích.

Thình lình luồng kinh lực do Tiểu Thiên Tinh chưởng dùng nội gia chân khí tụ hội, phóng ra như sóng tràn nước lũ đã phản công lại ngay. Tam Thủ chân nhân giật mình muốn thu hồi chưởng lại nhưng không còn kịp nữa.

Lý Thành Hóa thất kinh vội vàng nghiêng mình né sang một bên nhưng phần chót vai đã chạm phải nội gia chưởng phong của Tiểu Thiên Tinh chưởng, đau buốt đến tận tâm can tỳ phế. Hắn có cảm giác như bao nhiêu đầu xương chóp gân nơi này đã bị nghiền vụn nát cả. Không còn tự chủ và giữ nổi thăng bằng được nữa, toàn thân Lý Thành Hóa bị quay tròn như chiếc vù.

Quá Thiên Tinh vừa phóng ra một ngọn Tiểu Thiên Tinh chưởng đồng thời nhún mình phóng sang một bên để thoát khỏi phạm vi chưởng lực của Xích Lân chưởng của Lý Thành Hóa. Động tác của ông mau lẹ phi thường nhưng vẫn không tránh được trọn vẹn. Luồng Xích Lân chưởng bay phớt qua chạm vào cạnh sườn làm cho Đồng Thứ bị loạn choạng đứng không vững.

Nhưng Quá Thiên Tinh cố gắng vận kinh điều tức dùng nội gia cương lực chống lại, bước lùi ra sau mấy bước, đứng vững không ngã.

Cả hai người đều bị trọng thương, ai ai cũng lo vận công chưa thương không thốt một lời nào.

Vệ Thiên Tường há hốc mồm vì quá kinh hãi. Hai chân lỉnh quính, hai tay cũng cuống quýt chẳng biết nên làm gì. Mãi một hồi lâu mới chạy đến bên cạnh Đồng thúc thúc.

Nhưng khi cậu vừa bước chân đi đã có tiếng quát lớn :

- Đứng để thằng bé họ Vệ chạy thoát phen này!

Vừa nghe hết câu đã thấy loang loáng sáu bóng đen phi tới bao vây bốn bề quyết bắt cho được Vệ Thiên Tường.

Giả lão ngũ thừa cơ hội lao đến tập kích sau lưng Đồng Thứ. Vệ Thiên Tường hồn vía lên mây, vội hét lên một tiếng vung tay ném luôn ba đồng Hồ Điệp kim tiền đang nắm sẵn. Ba đồng kim tiền theo thể liên châu bay vun vút về phía Giả lão ngũ, loang loáng như điện xẹt.

Cùng lúc ấy, Vệ Thiên Tường nhún mình dùng thế “Đảo Tân Thanh Phù” ném luôn năm đồng kim tiền khác như năm viên đạn rào rào bay vào lưng bọn đại hán.

Lợi hại thay ôn Vô Dịch kim tiền! Quả nhiên xứng danh là chiêu số cứu mạng của đại hiệp Tạ Hải, uy lực kinh người. Khi mấy đồng kim tiền vừa bay đi đã có hai tên địch rú lên thảm thiết, ngã lăn trên mặt đất, giãy vài cái rồi im luôn.

Những tên khác hoảng hốt nhảy nhót khắp nơi để tránh né.

Phần Giả lão ngũ khi vừa vung đao định kết liễu mạng sống của Đồng Thứ bỗng nghe từ phía sau tiếng rít của kim tiền xé gió bay lại ngay lưng hắn. Thân hình đang bay lơ lửng trên không, chân chưa chạm đất nhưng Giả lão ngũ đã hoàn thân quay lại, vung đao chém mạnh về phía sau.

Keng, keng, keng ba tiếng vang lên, âm thanh lạnh löt, ánh lửa xẹt sáng ngời tung tóe khắp nơi, ba đồng kim tiền đã bị thanh gươm đao của hắn gạt đi mất.

Giả lão ngũ trở mình quay lại mắng lớn :

- Thằng bé con, chờ ta giết xong lão lùn họ Đồng rồi sẽ đến phần mi. Đừng hòng chạy thoát phen này!

Cách đây mấy năm, Giả lão ngũ bị Quá Thiên Tinh đánh trúng một quyền. Hắn căm hận nuôi mộng phục thù, nhưng tài nghệ đôi bên qua chênh lệch, mối thù vẫn mang nặng bên lòng canh cánh, mãi đến đêm nay mới gặp được cơ hội tốt đẹp là Đồng Thứ đang bị nội thương trầm trọng không còn sức chống đỡ nên hắn mới có cơ hội rửa hận.

Giả lão ngũ cất tiếng đánh ác và cất tiếng nói lớn :

- Lão họ Đồng này, bây giờ đã đến lúc chúng ta thanh toán mối nợ ngày trước.

Nói vừa dứt lời, hắn vận công lực vào hai tay nắm chặt chuôi đao tận lực bổ mạnh xuống đầu Đồng Thứ.

Quá Thiên Tinh Đồng Thứ đã bị hao tổn chân lực quá nhiều sau trận kịch chiến cùng Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa. Sau khi đã vận dụng hết lực lượng cuối cùng để đánh một đòn tối hậu Tiểu Thiên Tinh chưởng, ông còn bị chưởng phong Xích lân chạm phải bên sườn đã mang nội thương khá nặng. Bao nhiêu khí lực bị tiêu mất, trong người không còn tí khí lực nào và đang ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Khi nghe Giả lão ngũ quát lớn, Đồng Thứ nhướng mắt nhìn lên thấy ánh đao sáng quắc xé gió lao xuống đầu mình nhưng ông không còn đủ khả năng tránh né nữa, cứ ngồi yên như pho tượng chờ chết.

Cùng một lúc ấy Quỷ Tiểu Tử Dịch Lương cũng vừa phi thân thoát khỏi mấy đồng kim tiền của Vệ Thiên Tường và quát lớn :

- Thằng bé, bây giờ đến phiên mày nếm thử ám khí của lão gia xem thế nào cho biết.

Nói rồi vung tay vút ra một loạt Đoạt Mệnh phi mang xoe xoe bay về phía Vệ Thiên Tường. Động tác của Dịch Lương xảy ra cùng lúc Giả lão ngũ vung đao chém vào đầu Đồng Thứ.

Kể lại thì lâu chứ kỳ thật hành động mau như chớp nhoáng. Thanh gươm đao của Giả lão ngũ nhoáng lên trong đêm tối bổ xuống cùng một lúc với tiếng vèo vèo của loạt “Đoạt Mệnh phi mang” bay về phía Vệ Thiên Tường.

Ngay khi ấy từ trong rừng thẳm tối mò mò, một bóng người bay ra như ảo ảnh. Bóng ấy vừa đến kịp thời và đã vung tay đánh ra một chưởng. Một luồng kinh phong từ bàn tay cuộn cuộn bay ra, cuốn hết cả loạt Đoạt Mệnh phi mang, khiến cho những mũi kim nhỏ li ti như lông bò đột nhiên quay ngược trở lại mạnh mẽ và nhanh chóng không khác gì lúc được phóng ra.

Quỷ tiểu tử Địch Lương chỉ rú lên một tiếng hãi hùng rùng rợn, đã bị một nắm “Đoạt Mệnh phi mang” xuyên ngang qua mình rồi. Hắn ngã quay ra chết tức thời không kịp trời. Chính ám khí của hắn đã quay về giết hắn.

Nhưng bóng ấy không phải chỉ đánh một chưởng mà đồng thời đã đẩy luôn một chưởng thứ hai, ngay sau khi vừa quét hết loạt “Đoạt Mệnh phi mang” lộn trở lại, không cần chờ xem kết quả.

Chưởng thứ hai nhắm ngay đầu Giả lão ngũ bao phủ và đổ ập xuống như núi lở.

Tiếng rú của Địch Lương chưa dứt đã tiếp theo tiếng rú của Giả lão ngũ. Thanh giới đao sáng quắc trên tay Giả lão ngũ đã bật tung văng lên không trung đi mất, cả cánh tay của hắn cũng bị gãy lìa máu tuôn lai láng. Giả lão ngũ ngã quay ra bất tỉnh.

Thân pháp của bóng đen quả nhiên kỳ diệu vô cùng. Ra tay quá lẹ khiến người ngoài chẳng rõ y dùng thế gì. Chỉ thoáng thấy hai tay rung động, đồng thời hai tiếng rú vang lên, hai kẻ địch ngã ngay, một trọng thương, một mất mạng.

Còn bốn tên đại hán khác thấy vậy hoảng kinh, không còn nghĩ đến việc xem xét vết thương hay thăm chừng mạng sống của các bạn, mạnh ai nấy lo vội vàng phi thân vào rừng lẫn trốn.

Từ trên không trung vị cứu tinh rơi xuống chuyển bại thành thắng, cứu mạng hai chú cháu thoát khỏi tay bọn hổ mang. Bấy giờ người ấy hiện ra sừng sững trước cặp mắt ngỡ ngàng của cậu bé. Vệ Thiên Tường vừa mừng rỡ, vừa ngạc nhiên, sững sờ đứng nhìn, chẳng biết nói năng làm sao nữa.

Hồi lâu cậu định thần nhìn lại thấy người đứng trước mặt là một cụ già vào khoảng ngũ tuần, sắc diện uy nghi quắc thước, đôi mắt long lanh như sao băng, mình mặc một chiếc áo vải thô sơ, tay cầm một ống điều trúc khá dài.

Trên đầu ống điều còn nhồi thuốc, lửa đang cháy khá đượm, đỏ hồng như cục than, ông lão điềm nhiên cầm điều hút phì phà, khói bốc nghi ngút xem chừng nhàn hạ thư thái lắm.

Ông ta vừa rút thuốc vừa liếc cặp mắt sáng ngời nhìn Đồng Thứ và Lý Thành Hóa, hai người đang mang nội thương khá trầm trọng sau một trận chiến đấu thật gay go.

Lặng lặng không thốt lời nào, ông ta đưa tay vào bọc áo lấy ra hai viên thuốc nhỏ, bỏ mỗi viên vào miệng một người. Tiếp liền theo, ông vung chỉ điểm liên tiếp vào mấy huyệt đạo của Quá Thiên Tinh Đồng Thứ. Sau đó ông cúi xuống bồng Đồng Thứ xốc lên vai gọn gàng rồi ngó Vệ Thiên Tường lên tiếng :

- Cháu bé, hãy theo ta mau lên.

Vệ Thiên Tường được nhìn rõ diện mạo ông lão, mặt mày thanh tú uy nghi, nghiêm trang hiền hòa. Lúc ông nhìn lên cặp mắt như chiếu hào quang, lúc ông nói thì âm thanh hết sức dịu dàng nhỏ nhẹ, nghe qua ấm cả lòng mình.

Nếu không tận mắt chứng kiến cuộc tấn công thần tốc vào hai địch thủ vừa rồi, chắc hẳn cậu bé cũng không dám tin rằng người này lại có một bản lĩnh thần xuất quỷ nhập như thế được.

Vệ Thiên Tường chưa đủ thì giờ suy nghĩ đông dài thêm, ông lão đã vác Đồng Thứ thúc lên vai nhún mình búng thẳng về phía trước rồi lao đi như bay biến.

Cậu bé không còn suy nghĩ gì nữa, vội vàng rảo bước cố sức chạy theo. Vừa chạy được mấy bước, Vệ Thiên Tường cảm thấy khó lòng theo kịp ông lão này, vì lối khinh công của ông vô cùng quái dị.

Tuy vác thêm một người vạm vỡ to lớn là Đồng Thứ thúc trên vai mà hai chân ông lão vẫn nhẹ nhàng lướt gió, bước đi phiêu phiêu không chấm đất. Thân mình mảnh khảnh của ông luôn luôn bay vút về phía trước như một mũi tên đang bật khỏi dây cung.

Vệ Thiên Tường đành vận dụng hết công lực vào song cước, thi triển môn Thảo thượng phi đã được Khoái thúc thúc truyền dạy, vừa chạy vừa nhảy, vừa phóng theo liên tiếp mới khỏi bị ông lão bỏ cách quá xa.

Qua khỏi khu rừng, kể đến một triền núi. Đường đi càng ghập ghềnh, quanh co khúc khuỷu khiến cậu bé càng ngán thêm. Tuy nhiên với bản chất trầm ngâm, quen chịu đựng, Vệ Thiên Tường chẳng cần suy nghĩ

dông dài, không cần biết đường xa dặm thẳng, cứ một mạch cầm đầu cầm cổ chạy lẻo đẻo sát lưng ông già lạ mặt.

Trải qua bao nhiêu rừng núi, suối đèo, khi lên triền khi xuống dốc, nơi nào ông già cũng giữ một mạch lướt đi ung dung nhưng mau lẹ như gió cuốn.

Tuy vậy, lúc nào ông cũng lưu tâm đến cậu bé lẻo đẻo chạy theo sau. Khi nào nghe tiếng bước chân nặng nề hay hơi thở dồn dập lập tức ông đi chậm lại ngay đợi cho cậu bé lấy sức.

Mỗi khi vượt qua một ngọn núi cao, ông lão chọn một tảng đá bằng phẳng ngồi lại để Vệ Thiên Tường có dịp nghỉ ngơi đỡ vất vả.

Ban đầu Vệ Thiên Tường tưởng rằng ông cũng mệt mỏi cần nghỉ ngơi. Nhưng mấy lần lưu tâm nhận xét thấy ông ta vẫn khỏe phây phây không chút gì vất vả hay mệt nhọc. Nếu phải trong chốc lát là chỉ để ỉn có dịp dưỡng sức mà thôi.

Lạ một điều là mỗi khi ông dừng chân lại đứng y vào lúc cậu cảm thấy quá mệt cần được nghỉ chân.

Vệ Thiên Tường vừa kinh ngạc, vừa phục thâm con người kỳ dị ấy. Cậu phân vân mãi :

- “Tại sao ông ta biết đúng lúc mình đang mệt để dừng lại?”
- “Không lẽ ông ấy chỉ nghe qua hơi thở mà xét đoán được sức lực của mình sao?”
- “Tại sao ông đã già mà đi hoài không hề mệt nhọc?”

Trên mười năm nay Vệ Thiên Tường đi theo năm vị thúc thúc để đào luyện võ công. Nếu kể về nội công thì cậu đã học qua được năm môn công phu luyện khí, tuy đại cương có phần giống nhau nhưng trong phương pháp và chi tiết có nhiều điểm khác biệt.

Kể ra, nếu tính về thời gian thì công phu của cậu bé cũng không hề ít. Vì vậy nên có lần Đồng thúc thúc đã ngỏ lời ngợi khen và bảo rằng cậu đã có một trình độ nội công thâm hậu, nếu sau này ra đời hành hiệp, trên giang hồ há dễ mấy ai bì kịp.

Những lời khen ấy khiến Vệ Thiên Tường mừng thầm và có đôi phần hãnh diện.

Thế mà suốt một ngày một đêm trên quãng đường dài, cậu ta đã mấy lần thở dốc phải dừng chân nghỉ dưỡng sức. Trong khi đó, ông lão vẫn nhón nhơ như không. Như thế thì nội công của ông đã đến bậc siêu đẳng rồi.

Vệ Thiên Tường đành nín thở vì mình thở mạnh nên ông lão nghe được để dừng lại ỉn nghỉ chân. Thế rồi một ý nghĩ tinh nghịch bỗng nổi lên trong đầu óc thơ ngây của bé :

- “Bây giờ mình cố nén hơi thở ở dọc đường để xem thử ông cụ có đoán được lúc nào mình mệt nhọc cần nghỉ hay không? Nếu có chẳng lẽ ông ta có phép tiên tri, đoán được điều mong muốn tận cõi lòng mình hay sao?”

Nghĩ vậy cậu bé thi hành ngay. Cậu cố sức điều hòa hơi thở, trong suốt thời gian thi triển khinh công chạy theo cụ già. Mặc dù mệt nhọc vẫn không bao giờ thở mạnh như trước nữa.

Thế là suốt một quãng đường dài trên mấy chục dặm, Vệ Thiên Tường không hề thở hổn hển dồn dập. Mỗi khi cảm thấy mệt cậu cố vận khí điều hòa hơi thở bình thường để dần dần phục hồi lại sức lực.

Vì vậy nên ông già phía trước cứ lầm lũi bước, không ngừng để cậu bé dưỡng sức nữa. Sau khi vận khí điều hòa được hơi thở bình thường, đỡ mệt, Vệ Thiên Tường cố sức chạy mau hơn trước, nhờ vậy mà khoảng cách hai người vẫn giữ được mức độ bình thường.

Hai bóng người, một trước một sau, một ột thấp, nối nhau lướt đi vùn vụt trong đêm tối, vượt luôn một mạch trên quãng đường thật xa.

Nếu như lúc trước thì trong đoạn này, Vệ Thiên Tường nghỉ dưỡng sức ít ra cũng hai lần rồi. Nhưng vì cậu cố cầm hơi thở, ông già phía trước đành nín cậu còn khỏe, cứ một mạch đi mãi, chẳng bao lâu đã qua đoạn đường khá dài.

Thật ra Vệ Thiên Tường đã thấm mệt từ lâu, nhưng vì bản chất trẻ con nghịch ngợm, bướng bỉnh, vẫn nghiêng rằng nhện mệt chạy theo hoài.

Khi ấy đêm đã dần tàn, phía đông đã bắt đầu bình sáng. Nhiều tia hồng đã le lói, tuy chưa rõ lắm nhưng cảnh vật hết con chìm đắm trong màn tối âm u nữa.

Vệ Thiên Tường đã mệt lắm, mồ hôi chảy đầm đề dán chặt mảnh áo vào lưng, ngực nặng như đeo đá nhưng cậu cứ bền gan ghì hơi thở không để lộ ra cho ông lão nhìn thấy. Ông lão đang đi bỗng quay lại cười khà khà nói :

- Cháu ơi, cháu còn muốn nín thở cho đến chừng nào mới chịu thôi? Đã mệt chưa? Chúng mình đã vượt một mạch trên một trăm dặm đường dài rồi đấy cháu ạ!

Vệ Thiên Tường then đỏ mặt, nhưng được ông lão ra lệnh bảo nghỉ chân, vội dừng lại ngồi xuống bên đường để nghỉ.

Ngồi được một chốc, cậu ngừng lên nhìn ông lão ngập ngừng hỏi :

- Thưa lão tiên bói...

Nhưng ông lão đã khoát tay lắc đầu cắt ngang :

- Ấy chớ, cháu đừng xưng hô như vậy!

Rồi nhìn cậu nở một nụ cười trìu mến, ông bảo nhỏ :

- Hãy gọi ta là thúc thúc. Cổ thúc thúc nhé!

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “À, té ra đây là một vị thúc thúc nữa rồi, vị thúc thúc thứ sáu đây. Không biết mình có cả thấy bao nhiêu vị thúc thúc?”

Cậu bé đoán ngay ông lão là một vị thúc thúc, tất nhiên là một người thân yêu của mình, sẽ chăm nom và luyện tập võ nghệ ĩnh như những vị thúc thúc trước kia.

Nhưng cậu cứ băn khoăn không rõ đây có phải là người mà Đồng thúc thúc đang tìm để giao mình lại hay không?

Nhưng dù phải hay không cũng mặc. Cứ nhìn qua gương mặt dịu hiền thuần hậu, giọng nói đầy trìu mến của vị thúc thúc mới này, Vệ Thiên Tường đã có lòng cảm mến ngay.

Cậu vui mừng gọi :

- Cổ thúc thúc!

Cổ thúc thúc mỉm cười cúi mình đặt Đồng Thứ trên vai để nằm trên đám cỏ êm. Vệ Thiên Tường nhìn thấy Đồng thúc thúc thân yêu của mình hai mắt nhắm nghiền, da mặt xanh tái, hơi thở có vẻ yếu ớt, bất giác đôi mắt nhòa lệ, cất giọng run run hỏi :

- Cổ thúc thúc, có hề gì không?

Rồi cơn cảm xúc ghen ngào chặn lời không nói được gì nữa.

Cổ thúc thúc khẽ gật đầu, môi mỉm cười tỏ ý hài lòng vì thấy cậu bé tỏ ra là con người có tình và thuần hậu. Một lát ông trả lời :

- Chẳng hề chi, cháu đừng lo ngại. Đồng thúc thúc của cháu chỉ bị ngọn Xích Lân chướng của lão đạo sĩ phốt qua, thương tích không lấy gì là trầm trọng. Tình trạng này là do dùng sức quá độ chứ không phải ảnh hưởng của ngọn chướng đầu. Hiện nay vì chân khí bị suy nhược hao tổn, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng trong một ngày sẽ bình phục lại như cũ ngay.

Nghỉ một chập ông nói tiếp :

- Trái lại tình trạng của lão đạo sĩ Lý Thành Hóa lại khác hẳn. Hắn bị ngọn Tiểu Thiên Tinh chướng của Đồng thúc thúc đánh trúng ngay bả vai, thương thế trầm trọng hơn nhiều.

Nghe nói đến Xích Lân chương, Vệ Thiên Tường tò mò muốn hỏi cho biết là thứ võ công gì. Nhưng từ trước đến nay cả năm vị thúc thúc ngoài việc tập luyện võ công, ít khi nói ra vấn đề nào khác, dù có hỏi cũng vô ích. Vì vậy mặc dù trong lòng rất muốn biết về Xích Lân chương lắm nhưng cậu cố nén lòng không hỏi nữa.

Cổ thúc thúc nhìn qua nét mặt cậu bé, như đoán được phần nào tâm tư thầm kín của cậu, nên khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Cái tên Xích Lân chương mới nghe qua khiến người ta tưởng rằng đó là một ngoại môn công phu tà độc. Thật ra nó là một thứ bang hệ của một công phu nội gia chính tông gọi là Thiếu Dương thần công. Kể nào muốn luyện Thiếu Dương thần công cần phải có tư chất thông minh xuất chúng, ngay từ lúc bé luyện được một nền tảng sơ bộ vững chắc, lấy khí thuần dương tiên thiên rồi dày công tiếp tục luyện tập lâu ngày mới có kết quả. Tất cả những nhân vật trong phái Lao Sơn chỉ trừ một mình sư phụ của Lý Thành Hóa là Đồ Thanh Phong luyện được Thiếu Dương thần công mà thôi, ngoài ra bao nhiêu người khác đều luyện Xích Lân chương, một hệ phái Thiếu Dương thần công sáng chế ra. Tuy nhiên Xích Lân chương cũng lợi hại vô cùng. Kể nào bị trúng phải toàn thân sẽ bốc cháy như bị lửa thiêu. Cháu bé sau này đi tiếp xúc với giang hồ, nếu gặp kẻ nào khi xuất thủ bàn tay đỏ rực như châu sa, cháu phải đặc biệt đề phòng đừng ngang nhiên đối địch với họ.

Vệ Thiên Tường không ngờ rằng mình chưa hỏi, mà Cổ thúc thúc đã tự động nói ra, lại còn giảng giải tận tường khúc chiết, có thể nói suốt mười năm nay chàng mới gặp lần thứ nhất.

Cậu bé khấp khởi mừng thầm trong bụng, chỉ mong rằng vị Cổ thúc thúc này chính là người mà Đồng thúc thúc muốn tìm gặp để trao mình cho ông ta chỉ dạy võ công.

Sở dĩ Vệ Thiên Tường mong mỏi như thế là vì trong lòng cậu bé còn biết bao nhiêu vấn đề đang tìm hiểu, trong đó có vấn đề thân thể của cậu.

Trước kia năm vị thúc thúc không phải là không biết, nhưng chỉ vì họ chưa muốn nói ra mà thôi.

Nhưng tại sao các vị đó lại không chịu nói ra.

Ai cấm đoán họ?

Cái gì bắt buộc họ phải giữ bí mật?

Vệ Thiên Tường nhiều lúc rất bức mình vì ai nấy đều cảm lạnh chẳng nói cho chàng biết. Bây giờ mới gặp Cổ thúc thúc chưa hỏi đã nói thì làm sao không sung sướng được. Vì vậy cậu bé đã mền ngay Cổ thúc thúc và chỉ muốn ở với ông ta.

Trên khuôn mặt của cậu, biểu lộ nét tươi cười ngây thơ. Khi nghe Cổ thúc thúc giảng giải một hồi và căn dặn mình lưu ý đề phòng Xích Lân chương đôi mắt cậu sáng ngời, vui vẻ đáp :

- Dạ, Tường nhi nhớ rồi.

Cổ thúc thúc ngược mặt ngắm cảnh trời và tùm tùm cười nói :

- Tường nhi, bây giờ không còn sớm đâu chúng ta lên đường thì vừa.

Vệ Thiên Tường nhìn ông hỏi :

- Cổ thúc thúc, đường còn xa lắm không? Có phải đi về nhà thúc thúc không?

Cổ thúc thúc khẽ gật đầu nhưng liền lắc đầu nói :

- Cháu bé, đến nơi rồi sẽ biết, hỏi trước chẳng ích gì. Chúng ta cứ đi, đường còn xa lắm.

Trưa hôm đó Vệ Thiên Tường theo Cổ thúc thúc đến một ngọn núi cao vút trời xanh, phong cảnh hùng vĩ tuyệt vời. Vệ Thiên Tường không biết mình đã đi bao nhiêu dặm đường rồi, cũng không biết ngọn núi này tên gì. Cậu chỉ nhớ rằng từ đêm qua đến nay, đi toàn rừng núi cả và đường đi xa lắm.

Nhìn thấy ngọn núi đẹp quá, bao nhiêu câu hỏi tò mò lại xảy ra trong óc cậu bé :

- “Không biết đã đến nơi chưa? Nhà Cổ thúc thúc ở trên ngọn núi này sao, mình còn đi bao nhiêu ngày, vượt qua bao nhiêu ngọn núi nữa”.

Cổ thúc thúc đi trước, bước vào một con đường núi, Vệ Thiên Tường leo đèo theo sau. Một chặp sau thì đến chân núi. Đi vòng trên sườn núi cheo leo một lúc nữa thì gặp một gian nhà đá cất trên một khoảng đất khá rộng.

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Đây là nhà Cổ thúc thúc rồi”.

Đứng trước mấy gian nhà đá cậu bé ngơ ngác nhìn quanh. Trong ba tòa nhà đá chỉ có mấy chiếc ghế và một cái bàn. Nơi đây vắng vẻ tịch mịch quá, trừ Cổ thúc thúc có lẽ không còn kẻ nào khác nữa.

- “Chỉ một mình ông làm sao sống được ở nơi u tịch vắng vẻ, hẻo lánh như thế này?”

Vệ Thiên Tường đang phân vân ngơ ngác nhìn cảnh vật, thì Cổ thúc thúc đã vác Đồng thúc thúc chạy vào trong nhà bước qua căn bên mặt. Trong căn nhà này chỉ có một chiếc giường tre trải nệm cỏ ngoài ra chẳng có trang hoàng một thứ gì khác nữa.

À quen, còn một vật nữa chứ. Đó là một thanh kiếm dài treo vắt ngang trên tường.

Cổ thúc thúc ôm Đồng thúc thúc đặt nhẹ trên nệm cỏ, đoạn vung tay điểm liên tiếp mấy cái vào đại huyết Đồng thúc thúc.

Bỗng nhiên Đồng thúc thúc thở dài, mở mắt ra. Vừa mở mắt Đồng thúc thúc nhìn thấy Cổ thúc thúc và Vệ Thiên Tường đang ngồi bên cạnh nên vụt ngồi lên và gọi lớn :

- Đại....

Cổ thúc thúc mỉm cười gật đầu nói :

- Nhị đệ, đêm qua nhị đệ đã bị hao tổn rất nhiều nội lực, bây giờ chớ nên nói nhiều. Nhị đệ hãy tĩnh trí vận công một hồi, rồi sau ta sẽ nói chuyện không muộn mà.

Đồng thúc thúc cũng cảm thấy chân khí của mình quả thật cũng hao tổn khá nhiều, lập tức ông nhắm mắt ngồi im trên giường, bắt đầu vận khí hành công.

Cổ thúc thúc đưa Vệ Thiên Tường ra khỏi gian buồng đó rồi dẫn cậu đến căn nhà bên trái, cười nói :

- Tường nhi, từ nay cháu ở trong căn buồng này, cháu hãy đem gói hành lý vào.

Vệ Thiên Tường nhận thấy căn nhà này giống hệt căn bên phải, nơi Đồng thúc thúc đang vận công chữa thương. Song ngoài một chiếc giường nhỏ, trong phòng còn có một chiếc bàn và một cái ghế, trên bàn có để nhiều sách vở cùng các đồ văn phòng tứ bảo.

Vệ Thiên Tường liền bước vào phòng, cởi gói hành lý đeo trên vai xuống đất đặt trên giường tre rồi nói :

- Cổ thúc thúc, cháu biết thổi cơm làm bếp, thúc thúc để cháu giúp một tay kéo mẹt.

Đôi mắt hiền hòa của Cổ thúc thúc ngẩng nhìn Vệ Thiên Tường một lúc, đầy vẻ trìu mến rồi ông cười lắc đầu :

- Một mình Cổ thúc thúc cũng thổi cơm được rồi, cháu khỏi phải giúp thúc thúc. Cả đêm hôm qua cho đến bây giờ cháu phải luôn chân chạy bộ vất vả quá chừng, cháu hãy nghỉ một lát đi. Lúc nào cơm chín thúc thúc sẽ gọi cháu. Thôi, cháu đừng cố gắng quá sức nữa, kéo lại như Đồng thúc thúc đó. Cháu hãy lên giường tĩnh tọa vận công đi.

Mười năm trời nay, Vệ Thiên Tường liên tiếp ở với năm vị thúc thúc, nhưng không gặp vị thúc thúc nào hiền hậu, ăn nói dịu dàng như vị Cổ thúc thúc này.

Không phải năm vị thúc thúc kia đối với cậu không tốt hay ghét bỏ gì cậu. Trái lại vị thúc thúc nào cũng hết sức thương yêu cậu, chăm nom săn sóc, dạy bảo cậu như một người cha dạy con.

Có điều là các vị thúc thúc ấy đều là những người trang nghiêm ít nói ít cười. Trừ những lúc dạy bảo võ công, ít khi họ nói chuyện vãn với cậu. Cũng có khi họ nói, nhưng không phải là chuyện cười đùa mà vào tuổi cậu bé, bất cứ đứa trẻ nào cũng ham thích.

Bởi thế, nay Vệ Thiên Tường gặp được Cổ thúc thúc, thấy ông cười nói luôn mồm, hiền hòa trù mển, cậu thấy khác hẳn, trong lòng cậu thấy vui sướng lạ lùng.

Thấy Cổ thúc thúc nói vậy, Vệ Thiên Tường vội kính cẩn chấp tay, dạ lên một tiếng lớn đoạn cậu vâng lời leo lên giường để tĩnh tọa vận công.

Một lát sau, Vệ Thiên Tường đã vận chuyển chân khí lưu hành khắp thân thể được ba lần, tinh thần thấy sáng khoái, bao nhiêu sự mệt mỏi đêm qua tiêu tan hết.

Cậu bước xuống giường, bước ra ngoài phòng thì thấy Cổ thúc thúc làm cơm xong xuôi gọi cậu lại ăn.

Một đêm trời, rồi cả nửa ngày trời không ăn uống gì, Vệ Thiên Tường ăn bữa cơm đầu tiên với Cổ thúc thúc thấy ngon miệng quá. Cơm xong, Cổ thúc thúc liền hỏi tường tận về công phu học võ của Vệ Thiên Tường trong mười năm qua.

Vệ Thiên Tường nhất nhất thuật lại những môn võ công mà cậu đã học được của năm vị thúc thúc trước. Cổ thúc thúc vừa nghe vừa mỉm cười, thỉnh thoảng lại gật đầu, cặp mắt hiền từ nhìn cậu bé đầy vẻ mến thương, vào khoảng giờ Mùi, Đồng thúc thúc ở căn bên trái phía tay mặt bước sang. Sau mấy giờ vận hành công phu, Đồng thúc thúc đã thấy khỏe khoắn, nội công phục hồi đến bảy tám phần, đôi mắt ông đã thấy sáng quắc có thần như thường ngày.

Vệ Thiên Tường thấy Đồng thúc thúc bước vào, mừng quá lật đật đứng dậy gọi lớn :

- Đồng thúc thúc!

Cổ thúc thúc mỉm cười nói :

- Nhị đệ, thật khổ công khó nhọc cho hiền đệ quá.

Đồng thúc thúc cung kính quỳ xuống lạy Cổ thúc thúc, cất tiếng run run vì cảm kích :

- Đại ca, nếu đêm qua đại ca không tiếp cứu kịp thời thân này dù chết cũng không quan trọng mấy nhưng xét cũng đáng tui hổ cùng tiền nhân và bạn cũ.

Cổ thúc thúc cảm động đưa tay đỡ Đồng thúc thúc đứng dậy nói :

- Nhị đệ, thật ra cũng nhờ Vị lão phu tử, ba ngày trước đây đã tới gặp ngu huynh bảo rằng: “Đồng hiền đệ đang hộ vệ Tường nhi về đây, đường xa ắt có sự rắc rối, hãy nên đi tiếp ứng cho kịp thời”.

Xem tiếp hồi 3 Thân thể mơ hồ

3. Chương 3: Thân Thể Mơ Hồ

- Vị lão phu tử.

Vệ Thiên Tường đang đứng trước nhị vị thúc thúc nên chẳng dám nói chuyện vãn vơ, nhưng nghe nói đến người này cậu đã trầm nghĩ :

- “Vị lão phu tử, chẳng biết có phải là người đã đưa mình ra khỏi nhà ngày mình còn bé thơ không?”

Ngày Vệ Thiên Tường còn bé, cậu không còn nhớ rõ, chỉ biết lơ mơ rằng khi đó cậu còn chung sống với gia đình gồm có cha, mẹ và nhiều người khác nữa. Gia trang có bề to lớn đồ sộ. Ngoài ra còn gì nữa cậu không sao hình dung được hết.

Nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ, vào một buổi trưa ấy, một người trung niên thư sinh dắt tay cậu bảo đưa ra ngoài dạo chơi. Nhưng càng đi càng xa dần và một chập sau vị lão phu tử bỗng cậu chạy như bay.

Tối hôm ấy vị ấy đem chàng đến nhà của một người lạ mặt. Cậu khóc la đòi cha mẹ và muốn trở về nhà nhưng vị lão phu tử đã tìm mọi cách vừa dọa nạt, vừa dỗ dành cho cậu khuây khỏa đừng khóc nữa.

Vệ Thiên Tường sống tại nhà này không biết bao lâu, sau đó lại đưa đến một nhà khác.

Tại đây vị trung niên phu tử này đã dạy cậu học hành và trong những giờ nhàn rỗi kể chuyện cổ tích cho cậu nghe.

Hai năm qua, người ấy mang cậu sang nhà Đinh thúc thúc để luyện tập võ công.

Sau đó vị lão phu tử bỏ đi biệt dạng.

Thấm thoát mười năm chẵn, nhưng trong tâm hồn non trẻ của cậu vẫn khắc ghi hình ảnh của vị lão phu tử này. Tuy vậy suốt mười năm qua, chưa bao giờ cậu được gặp lại ông ta một lần nào.

Cậu bé luôn luôn tự hỏi :

- “Vì sao người ấy lại mang mình đi từ nơi này sang nơi khác như vậy?”
- “Tại sao người ấy lại buộc mình phải theo các vị thúc thúc để rèn luyện võ công?”
- “Tại sao các vị thúc thúc nhất định không chịu tiết lộ thân thế lai lịch của mình?”
- “Vị lão phu tử nào? Có phải đại ca muốn nói là Vệ...”

Đồng thúc thúc vừa nói tới đây bỗng ho lên hai tiếng rồi nín thinh. Chập sau ông nói tiếp :

- À phải rồi, có phải người bạn già năm xưa thường quen biết chăm lo công việc cứu tế đây mà. Tiểu đệ đưa Tường nhi về đây không một người thứ hai nào được biết. Thì tại sao ông ta lại... biết đại ca ẩn cư nơi đây và lại đến thông báo cho đại ca rõ ba ngày rồi, lạ thật!

Vệ Thiên Tường miên man hồi tưởng nhớ lại những ngày thơ ấu của mình năm xưa bỗng giật mình vì câu nói đầy vẻ kinh ngạc của Đồng thúc thúc.

Cổ thúc thúc cười lạt nói :

- Nhị đệ, chẳng lẽ em đã quên rằng năm xưa vị ấy đã đem Tường nhi mang đi kia mà. Hồi ấy ông ấy đã từng đảm nhiệm trọng trách... hi... như vậy... tại sao...

Đồng thúc thúc giật mình trợn mắt run run hỏi :

- Đại ca.. cứ như đại ca thì kẻ ấy là một nhân vật trong giới võ lâm hay sao?

Cổ thúc thúc lắc đầu :

- Việc này chưa chắc, ta chỉ đoán như vậy mà thôi. Ngày trước Vị lão phu tử có mang đến đây một sổ sách vở sử kinh bảo để dành cho Tường nhi học tập. Nếu ông ấy không phải là nhân vật của võ lâm thì cũng là một kỳ nhân chí sĩ vì... hà... hà.. Hà... hà, đã mười ba năm dài đằng đẵng trôi qua. Chúng ta đã mệnh danh những kẻ có ít nhiều nội lực công phu thể mà cứ để cho tuế nguyệt nhuộm mái tóc hoa râm. Thế mà vị lão phu tử ấy so với năm xưa vẫn mại lộ thanh y, thân hình mảnh mai gầy ốm, không có tí gì khác cả và cũng không lộ vẻ mảy may già yếu. À ông ta hứa cứ hai năm đến thăm Tường nhi một lần.

- À!

Đồng thúc thúc kinh ngạc thốt ra tiếng ấy nhưng lại lặng thinh không nói thêm một lời.

Sau đó Đồng thúc thúc đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bọc nhỏ màu vàng cũ kỹ rồi đứng lên hai tay cung kính đưa trước mặt Cổ thúc thúc nói :

- Thưa đại ca, tiểu đệ xin... đây là...

Nghi thức giao tiếp này cậu bé đã từng chứng kiến năm lần rồi. Đây là lần thứ sáu, cậu không khỏi buồn cười vì thấy vẫn giống hệt như nhau.

Đồng thúc thúc vừa nói, Vệ Thiên Tường đã đoán trước được lời nói của Cổ thúc thúc. Quả nhiên ông đứng dậy đáp :

- Nhị đệ, thật tội nghiệp cho em! Nhị đệ đã khổ nhọc quá nhiều.

Đồng thúc thúc đáp ngay :

- Đó là bốn phận của tiểu đệ!

Ý nghĩ của Vệ Thiên Tường theo dõi đúng y hành động của nhị vị thúc thúc không sai tí nào.

Cổ thúc thúc hai tay tiếp lấy bao vải vàng rồi cười đáp :

- Nhị đệ, nhị đệ đã khổ cực hai năm qua rồi. Bây giờ là lúc ngu huynh phải làm phận sự của mình.

Vệ Thiên Tường nghĩ thầm :

- “Thế cũng được, Cổ thúc thúc nói luôn cả hai câu hết rồi. Chưa biết Đồng thúc thúc sẽ nói sao đây”.

Cậu đưa mắt nhìn người chú trước.

Đồng thúc thúc nghiêng mình nói :

- Tường nhi, cháu hãy lại đây lạy nhận ơn ký thác đi cháu.

Cổ thúc thúc ngửa mặt lên trời cười giòn tan rồi nói :

- Nhị đệ, là anh em kết nghĩa từ bao năm nay. Sao hiền đệ đối với ngu huynh còn khách sáo làm vậy.

Đồng thúc thúc cũng cười lớn nói :

- Kể từ nay Tường nhi thuộc quyền đại ca chăm nom săn sóc, tiểu đệ đâu dám thất kính đối với đại ca.

Lúc đó Cổ thúc thúc tay cầm lấy chiếc gói vải vàng đưa vào ngực áo cất kỹ. Còn Đồng thúc thúc ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi :

- Đại ca, chiều qua đột nhiên bọn Lý Thành Hóa ra tay cản trở, đệ lấy làm ngạc nhiên vô cùng. Chẳng lẽ phái Lao Sơn cũng dính líu vào vụ này sao?

Cổ thúc thúc trầm ngâm suy nghĩ đáp :

- Đó còn là sự thử thách về sau, ngu huynh chưa dám chắc. Cứ theo thiên hạ nói thì hai mươi năm trước đây Đỗ Thanh Phong bị Tú Linh lão quái đánh bại. Hắn đóng cửa tu luyện không màng tới thế sự. Ngoài ra hắn còn nghiêm cấm môn đệ hạ sơn. Như vậy tất nhiên không thể liên hệ vào việc này được.

Nói đến đây Cổ thúc thúc cười khanh khách rồi tiếp :

- Nhị đệ, cuộc ác chiến đêm qua đâu phải chỉ có mình Lý Thành Hóa. Kể ra nhị đệ cũng may mắn lắm, nếu bị hắn đánh trúng một đòn Xích Lân chưởng, ngu huynh sợ rằng mấy viên Thập Hoàn đan chưa chắc đã chữa nổi. Có điều Lý Thành Hóa nhận một chưởng Tiểu thiên tinh của hiền đệ nát vai trái. Thương thế của y so với hiền đệ còn nặng hơn nhiều.

Đồng thúc thúc gật đầu :

- Tiểu đệ cũng tự thấy còn may mắn lắm. Tự xét mình chưa phải là địch thủ của hắn, nếu không liều mạng và dùng kế, chưa rõ cục diện sẽ đi đến đâu.

Nói đến đây Đồng thúc thúc đột nhiên trợn mắt kinh ngạc hỏi :

- Ủa, cứ theo khẩu khí của đại ca vừa rồi chả lẽ có một người nào cản trở Lý Thành Hóa hay sao?

Cổ thúc thúc khẽ thở dài gật đầu nói :

- Thật là một điều bất ngờ, lạ lùng vô kể. Đêm qua nếu không có cao nhân ngấm ngầm giúp sức thì ngu huynh đã bị hại mất rồi.

Đồng thúc thúc trợn tròn hai mắt không thể là sự thật, hỏi dồn cuống quýt :

- Đại ca, võ công như đại ca mà còn gặp đối thủ hay sao?

Cổ thúc thúc cười nói :

- Nhị đệ mến ngu huynh nên đã đánh giá quá à thôi. Những kẻ có trình độ như ngu huynh trong võ lâm còn biết bao nhiêu mà kể. Đêm qua khi vừa đến ven rừng, ngu huynh đã chạm trán với Tang Đồ.

- Nam Thiên Nhất Điều!

Đồng thúc thúc không chờ Cổ thúc thúc nói hết, toàn thân run lên kinh ngạc hỏi :

- Nam Thiên Nhất Điều cũng đến à?

Cổ thúc thúc thở dài than rằng :

- Ngay những người võ công bậc nhất trong thiên hạ cũng khó tránh bị hư danh làm mù quáng gây điều lầm lỗi. Họ đâu phải là...

Đồng thúc thúc nóng nảy hỏi :

- Đại ca có cùng hấn động thủ không?

Cổ thúc thúc đáp :

- Mũi tên đã đặt trên dây cung làm sao không bắn. Hấn đã cản trở bước đi của ngu huynh thì thâm ý của hấn đã bộc lộ rõ ràng.

Đồng thúc thúc gật gù đồng ý.

Cổ thúc thúc lại nói :

- Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ, ngu huynh đã từng nghe danh kẻ ấy rồi. Môn Ngũ Cầm chưởng của y đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa. Ngu huynh đây đã dày công suốt ba mươi năm trời đào luyện kiếm pháp vẫn suýt bị thất bại về tay hấn.

Đồng thúc thúc chau mày, trên nét lộ vẻ căng thẳng vì nóng nảy. Vệ Thiên Tường tuy không đến nỗi lo âu như vậy nhưng thấy Cổ thúc thúc thuật đến chỗ gặp cường địch lợi hại cũng chăm chú nhìn thẳng vào Cổ thúc thúc. Chỉ mong ông nói ra au.

Cổ thúc thúc tiếp :

- Ngu huynh gặp Nam Thiên Nhất Điều vừa đúng khi nhị đệ giao đấu cùng Lý Thành Hóa. Ngu huynh dù nóng ruột đến đâu cũng không đẩy lùi được hấn, đành đem toàn lực giao tranh. Đang hồi quyết liệt, đột nhiên từ phía sau có tiếng rú lên thảm thiết khiến ngu huynh phải phân tâm hơi xao lãng một chút. Tang Đồ thừa thế luồn vào khe hở của kiếm ảnh, hai tay dang ra, tay mặt xuất chưởng, tay trái phóng chỉ điểm thẳng vào cạnh sườn.

Đồng thúc thúc hoảng hốt kêu lên :

- Hấn đã dùng chiêu thế “Khổng Tước Đẩu Linh” (chim tước rũ cánh) lại thêm thủ pháp điểm huyết, lợi hại thật.

Cổ thúc thúc mỉm cười gật đầu nói tiếp :

- Đúng vậy, đó là một tư thế trong Ngũ Cầm chưởng. Khi ấy mũi kiếm của ngu huynh đã lơ trớn không thu về kịp nên cố dùng chưởng lực hầu hóa giải luồng chưởng lực của đối phương. Nhưng không thể nào tránh được năm chỉ của hấn điểm vào huyết đạo. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tang Đồ đột nhiên rú lên rợn người, tay mặt của hấn hạ xuống, tay trái rút lại, thân hình hấn tung vọt lên không, chẳng nói một câu phi thân chạy mất, chốc lát chẳng nhìn thấy đâu nữa. Ngu huynh thấy sự tình biến chuyển đột ngột và bất ngờ không khỏi giật mình hoảng sợ. Nhưng cũng biết ngay là có cao nhân âm thầm trợ giúp mình trong bóng tối. Song le lúc ấy đang quá lo âu về số phận của nhị đệ và Tường nhi nên lập tức bỏ đi ngay, mất một dịp tốt làm quen với vị cao nhân nào đó đã ra tay cứu trợ.

Đồng thúc thúc kinh ngạc quá hỏi :

- Thật quả không ngờ có sự việc như vậy? Không biết kẻ ấy là ai mà võ công quá cao cường đường ấy, chỉ mới ra tay một chút mà một cao thủ như Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ phải bỏ chạy.

Cổ thúc thúc lắc đầu :

- Chính ngu huynh cũng chưa nghĩ ra được. Đã đành trong võ lâm người tài còn có kẻ tài hơn, nhưng đến một tên đại ma đầu như Tang Đồ mà chịu cho để kẻ khác áp đảo như thế, đến nỗi lạng lẹ tẩu thoát, thật là

điều khó mà tưởng tượng nổi. Ngu huynh cũng chưa biết được nhân vật nào trong võ lâm đủ sức làm nên việc ấy.

Đồng thúc thúc suy nghĩ một lúc, định nói nữa, nhưng Cổ thúc thúc đã đứng lên mỉm cười nói :

- Hiền đệ, chúng mình còn lắm chuyện muốn nói cùng nhau, nhưng xem kìa, hoàng hôn sắp xuống, trời đã tối rồi! Ta cùng Tường nhi không sao nhưng nhị đệ đã nhịn đói một ngày chưa cơm nước, vậy hãy nên lo sửa soạn cơm nước, ăn uống no nê rồi sau sẽ đàm luận thêm.

Vệ Thiên Tường vội đứng dậy thưa :

- Xin để cháu lo liệu cho.

Đồng thúc thúc đứng lên vươn vai cười nói :

- Thôi, cả ba chúng ta cùng vào bếp cho vui.

Ba người cùng vào bếp sửa soạn một lúc xong một buổi cơm giản dị dọn ra ăn.

Ăn cơm xong Cổ thúc thúc cười nói :

- Tường nhi, bắt đầu từ sáng mai cháu sẽ tập luyện võ công với ta. Vậy cháu hãy đi ngủ sớm, Đồng thúc thúc nói chuyện với ta một lát rồi cũng đi ngủ kéo mệt.

Vệ Thiên Tường thấy hai vị thúc thúc bàn đến chuyện võ lâm giang hồ lấy làm thú vị hết sức, vì chưa bao giờ có dịp được nghe nhiều như thế cả. Vì vậy cậu đành nín sau bữa cơm sẽ được nghe cho thỏa thích.

Nhưng khi Cổ thúc thúc bảo thế cậu không khỏi buồn lòng, nhưng đành dạ một tiếng rồi bước đi ngủ.

Cổ thúc thúc đoán được ý nghĩ của cậu bé, thương hại mỉm cười và dịu dàng nói :

- Cháu khỏi trông mong, rồi đây Cổ thúc thúc sẽ nói hết chuyện võ lâm giang hồ để cháu mặc sức mà nghe. Nhưng bây giờ chưa vội nghe làm gì, chẳng những vô ích mà còn làm cháu phải phân tâm trong việc đào luyện võ công nữa. Cháu cứ đi ngủ, sau này sẽ được nghe hết mọi chuyện.

Đêm hôm đó, Vệ Thiên Tường nằm trằn trọc mãi chưa ngủ được. Cũng vì hai ngày qua cậu đã nghe biết nhiều chuyện mới mẻ và lạ lùng. Chưa chắc những điều tra thu thập suốt mười năm qua đã bằng những việc mới biết trong hai ngày này.

Ví dụ như việc các vị thúc thúc dạy mình các môn võ công đại liệt. Tạ thúc thúc, Tạ Hải dạy mình môn võ công Hồ Diệp kim tiền (tiền vàng bướm bướm). Đồng thúc thúc gọi là Đồng Thứ, Quá Thiên Tinh gì đó. Đinh thúc thúc dạy môn Triêm Y thập bát diệt (mười tám phát đả chấm áo). Khoái thúc thúc dạy môn Thảo Thượng Phi (bay trên ngọn cỏ). Lỗ thúc thúc dạy môn Uyên Ương cước (hai phát đá liền nhau). Ngay cả Cổ thúc thúc chưa biết tên gì vì chưa giới thiệu.

À quên Lý Thành Hóa đã từng nói :

- Đồng thúc thúc là một trong Lục Đỉnh Giáp đã nổi danh trong hai giới hắc bạch, không rõ tại sao gọi là Lục Đỉnh Giáp.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ rồi đưa tay lên đếm :

- “Tính từ Cổ thúc thúc đến Đinh thúc thúc, tất cả sáu vị thúc thúc, chẳng lẽ sáu vị này gọi chung là Lục Đỉnh Giáp sao? Nếu cứ tính như vậy thì Cổ thúc thúc là kẻ đứng hàng đầu vì Đồng thúc thúc gọi ông là đại ca, ngược lại Cổ thúc thúc gọi Đồng thúc thúc là nhị đệ. Còn ai tam, tứ, ngũ, lục đệ...”

Vệ Thiên Tường chỉ biết bắt đầu theo học từ Đinh thúc thúc, như vậy Đinh thúc thúc là kẻ thấp nhất, nghĩa là lục đệ rồi.

Cậu tự hỏi thêm :

- “Chẳng biết ngoài sáu vị này, còn vị nào nữa không? Học xong võ công của Cổ thúc thúc còn phải đi đâu học nữa hay được về nhà”.

Nghĩ đến về nhà, Vệ Thiên Tường bắt giác hồi tưởng những ngày còn thơ ấu. Nhưng cậu chỉ nhớ mang máng chứ không biết rõ tường tận được. Khi rời nhà mới chỉ lên sáu tuổi, còn bé quá.

Vệ Thiên Tường chỉ có ấn tượng mơ hồ như nhà mình rộng lớn lắm, có thật nhiều buồng, lắm phòng. Trong nhà có nhiều người giúp việc cả gái lẫn trai, nhất là có mẹ cậu, người hết lòng thương yêu, nuông chiều cậu và có cả cha, một người rất uy vũ trang nghiêm ai ai cũng kính sợ.

Chẳng biết cậu còn hy vọng được về nhà không?

Vệ Thiên Tường lại nhớ đến hình bóng vị lão phu tử, một ông già thân hình mảnh khảnh, mặc áo xanh, cầm quạt xếp, trên môi nở nụ cười hiền hòa dễ mến, nhưng lại nghiêm khắc hơn cả cha mình.

Cũng như hình ảnh của cha mẹ, hình ảnh của ông già đã khắc sâu vào tâm khảm cậu bé, khiến đã mười năm rồi vẫn chưa quên được con người này.

Rồi cậu liên tưởng đến bọn ác nhân đã gặp đêm trước, nào Lý Thành Hóa, đạo nhân áo đen, tên Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ do Cổ thúc thúc kể lại... nào Xích Lân chương, nào Ngũ Cầm chương chẳng biết loại nào cao siêu hơn.

Cậu bé miên man suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác, rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Tại miền núi này không có gà gáy buổi sáng nhưng trong rừng có rất nhiều loại chim đậu trên cây, trời vừa rạng đông đã đua nhau kêu chim chíp vang dội.

Vệ Thiên Tường giật mình tỉnh giấc, dụi mắt nhìn quanh. Ánh sáng mặt trời đã chiếu xuyên qua cửa sổ vào buồng.

Thấy mình dậy quá muộn như vậy, Vệ Thiên Tường vùng hoảng hốt đứng lên nhảy xuống giường vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Cửa vừa mở, Vệ Thiên Tường đã thấy Cổ thúc thúc đứng khoanh tay trước cửa cười nói :

- Tường nhi, đêm qua cháu trần trọc không ngủ được bởi vậy Cổ thúc thúc mới để cháu ngủ muộn như thế. Nhưng từ mai trở đi cháu không được thế nữa.

Vệ Thiên Tường đỏ mặt hổ thẹn vô cùng, vội dạ một tiếng rồi đi rửa mặt.

Sau đó Cổ thúc thúc đứng ngoài sân vẫy tay gọi :

- Tường nhi, cháu lại đây.

Vệ Thiên Tường vội chạy ra đứng bên ông, Cổ thúc thúc chỉ khoảng đất trống ở phía tay mặt gian nhà đá và nói :

- Tường nhi, cháu hãy ra bãi đất trống kia biểu diễn những môn võ công năm vị thúc thúc đã dạy cho cháu để ta xem thử.

Vệ Thiên Tường tuân lệnh cởi bỏ áo ngoài chạy ra đám đất trống cạnh đó.

Trước tiên cậu theo đúng quy tắc điều hòa hơi thở, vận khí tụ về đan điền rồi bắt đầu biểu diễn các môn võ công đã học được.

Bắt đầu cậu biểu diễn môn Triêm Y thập bát diệt của Đinh thúc thúc, rồi thi triển môn Thảo Thượng Phi của Khoái thúc thúc, đến Uyên Ương Liên Hoàn cước của Lỗ thúc thúc, Hồ Điệp kim tiền của Tạ thúc thúc và sau cùng là Thiên Tinh chương pháp và Tiểu Thiên Tinh chương của Đồng thúc thúc.

Cổ thúc thúc lặng thinh theo dõi, miệng luôn luôn mỉm cười hiền hoà, thỉnh thoảng lại gật đầu ra vẻ vừa ý lắm.

Khi Vệ Thiên Tường biểu diễn xong các môn tuyệt kỹ võ công đã thành danh của ngũ vị thúc thúc, ông từ tốn nói :

- Tường nhi, như vậy là suốt mười năm qua cháu đã học được tất cả các môn tuyệt kỹ võ công đặc ý nhất của năm vị thúc thúc. Tuy nhiên dù cố sức luyện tập các môn võ công ấy cho thật thuần thục cũng chỉ đạt được một mức độ tạm gọi là cao thủ mà thôi, bởi vì các môn võ công của năm vị thúc thúc bất quá chỉ là

những loại mượn sức đánh sức, chuyên về ngoại công và khinh công, mỗi người chỉ ở trong một sở trường riêng biệt. Muốn trở nên một nhân tài tốt bậc trong võ lâm, ngàn năm có một, tất phải kiêm cả nội ngoại công phu độc đáo, đồng thời phải văn võ song toàn. Cho nên kể từ nay trở đi, Cổ thúc thúc sẽ sắp đặt chương trình cho cháu. Trừ buổi sáng học kiếm, buổi chiều học luyện võ công, còn bao nhiêu thời gian khác lo trau dồi kinh sử. Đó là điều mà vị lão nhân ngày trước đã lăm lăm căn dặn Cổ thúc thúc. Chính ông ta cũng tự mình mang tới đây thật nhiều sách vở mong mỗi cháu tận tình học tập. Bao nhiêu kinh sách đó đều sắp đặt trên bàn trong phòng cháu... Còn nói về nội công, suốt mười năm nay năm vị thúc thúc của cháu đã rèn luyện cho cháu được một nền tảng vững chắc, nhưng các vị ấy không giải thích cho cháu nghe mà thôi.

Vệ Thiên Tường nghe nói nghĩ thầm trong bụng :

- “Các vị đó có bao giờ chịu mở miệng nói ra đâu mà hiểu nổi”.

Cổ thúc thúc đưa mắt nhìn cậu nói tiếp :

- Tường nhi, không phải ngũ vị thúc thúc muốn cho cháu học riêng năm môn công phu khác nhau đâu. Cháu có biết tại sao không?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Cháu chẳng biết vì lẽ gì. Nhưng cứ như sự ước đoán của cháu thì chắc chắn năm vị thúc thúc có một dụng ý gì đấy. Cháu hãy còn ngu si dần dần thành ra chưa nghĩ ra được.

Cổ thúc thúc nhếch mép cười tủm tỉm :

- Như vậy, trong khi luyện công cháu có cảm thấy điều gì khác lạ hay không?

Vệ Thiên Tường suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tường nhi cảm thấy công phu của năm vị thúc thúc tuy có chỗ khác nhau nhưng cũng có lúc hình như có thể tương đồng cùng nhau. Nhưng Tường nhi chưa đạt đến mức độ lãnh hội được hoàn toàn để dung hòa cả cái khác đó.

Cổ thúc thúc ngược mặt nhìn trời cười khanh khách nói :

- Cháu cũng nhận thấy điểm thiết yếu rồi đó. Phàm trong võ học thể gian gồm có các nội, ngoại cương nhu, các môn phái so với nhau có nhiều điểm dị đồng khác biệt, có vẻ hình như xung khắc, song le muôn ngàn ngọn suối đều chảy về một chỗ, cho nên tất cả đều có sự liên quan mật thiết cùng nhau hết. Về loại nhu thì trong cái nhu có cái cương cũng như về loại cương, trong cái cương cũng có cái nhu. Rút cục bao nhiêu môn đều có sự tương thông mật thiết cùng nhau cả. Cháu muốn hiểu thêm đến trình độ ấy không phải dễ dàng đâu... Lẽ đương nhiên là những điều Cổ thúc thúc sắp dạy cháu cũng ở trong một quy luật ấy. Cả sáu người muốn cháu luyện sáu môn nội công khác nhau là do một thâm ý riêng, dần dần rồi cháu sẽ hiểu, nói sớm cũng chẳng ích gì... Hôm nay ta sẽ dạy cháu một môn khẩu quyết tâm pháp. Việc tiến bộ và thành tựu mau chóng về sau là do sự nỗ lực riêng của cháu đấy. Trước tiên bắt đầu truyền kiếm pháp cho cháu. Cháu hãy vào buồng thúc thúc lấy thanh kiếm đem ra đây.

Vệ Thiên Tường nghe nói được học kiếm pháp thì mừng lắm vội chạy vào gian nhà đá lấy kiếm đem ra.

Cổ thúc thúc đỡ lấy thanh kiếm, khẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, đứng ngẫm thanh kiếm một hồi rồi nói với giọng hết sức cảm khái :

- Đã mười ba năm nay, Cổ thúc thúc không dùng đến thanh kiếm này.

Vệ Thiên Tường kinh ngạc hỏi :

- Cổ thúc thúc, đem qua Cổ thúc thúc không động thủ với Nam Thiên Nhất Điều hay sao?

Cổ thúc thúc cười nói :

- Kiếm là tổ của các loại vũ khí, kiếm thuật dễ học nhưng luyện đến mức tinh vi rất khó. Nếu đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa thì tuy không giữ kiếm quyết cũng chẳng khác gì có kiếm sắc trong tay, lúc đó tay không có thể phóng ra kiếm khí vùn vụt, chém gẫy binh khí của đối thủ dễ như chơi. Cổ thúc thúc luyện kiếm thuật suốt ba mươi hai năm nay, mới đạt được chút đỉnh công phu nên có thể dùng ống điều thuốc

hút thay thế lưỡi kiếm cũng giống như tay có kiếm sắc bén. Tuy nhiên Cổ thúc thúc vẫn chưa đạt được tới trình độ xuất thần nhập hóa để tay không có thể phóng kiếm khí chém địch bị thương.

Vệ Thiên Tường bắt giặc a lên một tiếng chột nhớ đêm trước Cổ thúc thúc đánh một chiêu khiến tay cầm đao của Giả lão ngũ bị cụt đến vai. Chính là do ông sử dụng ống điều thay thế kiếm mà lợi hại đến thế.

Xét ra như vậy kiếm thuật mà Cổ thúc thúc đã đạt đến trình độ cao cường, ghê gớm thật. Nghĩ thế Vệ Thiên Tường bắt giặc mừng ra mặt.

Cổ thúc thúc nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Luyện kiếm, tất trước hết phải luyện khí, cũng may cháu đã có được căn bản nội công thâm hậu nên trong khoảng hai năm có thể thành tựu ít nhiều... Tường nhi, bây giờ Cổ thúc thúc bắt đầu dạy cháu bài Thất Sát kiếm pháp... Thất Sát kiếm pháp gồm có bảy chiêu, mỗi chiêu gồm có bảy thức, cộng thành bốn mươi chín thức. Môn kiếm pháp này vốn chủ yếu là sự quyết tốc (mau lẹ), mỗi chiêu bảy thức sử xuất chỉ một thời phải thành, trong lúc đánh ra nửa chừng không được chậm trễ chút nào, nếu không uy lực sẽ bị tiêu giảm rất nhiều.

Cũng vì môn Thất Sát kiếm pháp xuất thủ thần tốc như vậy nên dễ đả thương người ta. Vì thế, nếu không gặp phải cường địch hay đại thù thì không được dùng đến môn kiếm này. Cháu hãy nhớ kỹ điều đó. Bây giờ ta sẽ dạy cháu chiêu thứ nhất.

Nói đoạn Cổ thúc thúc truyền khẩu quyết cho Vệ Thiên Tường, đồng thời ông biểu diễn thế kiếm rất chậm chạp để Vệ Thiên Tường theo dõi và ghi nhớ.

Biểu diễn xong, Cổ thúc thúc giải thích những điểm then chốt, làm thế nào vận khí vào thân kiếm, dùng cách nào chuyển bộ thế và phát chiêu thu thế, nhất nhất đều được phân tích giảng giải rành mạch.

Vệ Thiên Tường vốn sẵn thông minh am hiểu rất mau lẹ. Tuy vậy chiêu thứ nhất với bảy thức biến hóa hết sức tinh diệu và phức tạp nên phải mất nửa giờ Vệ Thiên Tường mới thuộc lòng được.

Lát sau Cổ thúc thúc nhìn vàng thái dương thấy đã quá trưa nên bảo Vệ Thiên Tường nghỉ luyện kiếm để đến chiều tiếp tục.

Từ lúc sáng sớm Vệ Thiên Tường không thấy bóng Đồng thúc thúc, cậu tưởng Đồng thúc thúc dậy muộn và không muốn ra mặt làm bận rộn buổi luyện kiếm.

Nhưng đến lúc ăn cơm Vệ Thiên Tường vẫn không thấy bóng Đồng thúc thúc đâu nên vội đứng lên định đi tìm mời ông sang ăn cơm.

Cổ thúc thúc thấy thái độ bồn chồn của cậu bé nên đã hiểu ngay, liền cười nói :

- Đồng thúc thúc đã ra đi từ mờ sáng rồi cháu còn tìm ông làm gì nữa?

Vệ Thiên Tường nghe nói Đồng thúc thúc từ già ra đi hồi sáng sớm, cậu giật mình bất giác đau lòng hết sức. Từ hai năm nay Vệ Thiên Tường sống bên Đồng thúc thúc nhờ ông dạy dỗ truyền thụ võ công, lại chăm nom săn sóc từng li từng tý. Hơn nữa đêm qua ông đã hy sinh tính mạng để bảo vệ cậu, Vệ Thiên Tường làm sao quên được ân đức lớn lao ấy.

Vậy mà đến lúc ra đi, Đồng thúc thúc không cho cậu có dịp làm lễ bái biệt thử hỏi làm sao cậu không buồn khổ.

Vệ Thiên Tường lại nghĩ đến mấy vị thúc thúc đối với mình ân cao nghĩa nặng, từ nay không biết đến năm tháng nào mới được gặp các vị đó. Bất giác cậu bé thấy đau lòng, để rơi lệ chã đôi hàng nước mắt.

Cổ thúc thúc thấy Vệ Thiên Tường tính tình thuần hậu như vậy trong lòng không khỏi mừng thầm.

Ông liền cười cậu bé bằng một câu mắng yêu :

- Thằng nhỏ ngốc đại này, việc gì mà khóc, cứ yên lòng cố gắng học tập võ công với Cổ thúc thúc, bao giờ học thành tài cháu sẽ có dịp gặp các vị thúc thúc nhiều lần. Thôi cháu đi ăn cơm đi, rồi nghỉ một lát tiếp tục học.

Từ hôm đó Vệ Thiên Tường học chuyên tâm ở trên núi võ công của Cổ thúc thúc.

Hết võ nghệ, luyện công lại đến học văn, xem kinh sử, còn những lúc rảnh rỗi cậu lại đem ôn luyện võ công của năm vị thúc thúc.

Trên miền núi hiu quạnh năm tháng trôi qua, hết xuân đến hạ, thu đến đông qua. Khí hậu trên miền núi tốt lành, Vệ Thiên Tường đang độ lớn, mỗi lúc thêm cường tráng.

Chẳng bao lâu Vệ Thiên Tường ở với Cổ thúc thúc đã được hai mùa đông. Trong hai năm trời đó, bất luận về văn cũng như về võ, Vệ Thiên Tường đã tiến bộ một cách không ngờ.

Đồng thời thân hình Vệ Thiên Tường cũng đổi khác, từ một cậu bé trở thành một chàng thiếu niên anh tuấn, cao lớn đầy đà, khuôn mặt hiên ngang, tuấn tú vô cùng.

Cũng hai năm trời đó, Vệ Thiên Tường đã được Cổ thúc thúc nói cho biết nhiều chuyện trên giang hồ, giảng giải các cổ sự trong võ lâm, đồng thời truyền thụ cho chàng tất cả những kinh nghiệm mà ông đã thâm luyện được.

Ngoài ra Vệ Thiên Tường cũng được biết rằng Cổ thúc thúc và năm vị thúc thúc trước vốn là anh em kết nghĩa, đồng tâm đồng chí và sáu người đều là bạn thân của phụ thân Vệ Thiên Tường.

Vị Đình thúc thúc năm xưa dạy cho Vệ Thiên Tường môn Triêm Y thập bát diệp tên gọi là Đình Thập Bát.

Còn vị Khoái thúc thúc dạy môn Thảo Thượng Phi tên là Thảo Thượng Phi Khoái Bằng.

Vị Lỗ thúc thúc sở trường Uyên Ương Liên Hoàn cước tên gọi là Thiết Cước Hoàn Lỗ Phác.

Sau nữa vị Tạ thúc thúc chuyên về môn Hồ Điệp kim tiền tên gọi là Vô Dịch Kim Tiền Tạ Hải.

Vệ Thiên Tường biết được vị Đồng thúc thúc là Quá Thiên Tinh Đồng Thứ. Còn Cổ thúc thúc thật là Thất Sát Kiếm và tên là Cổ Quân.

Mặc dầu Vệ Thiên Tường đã được biết rất nhiều chuyện, nhiều việc trong võ lâm, nhưng riêng về thân thể mình thì vẫn hoàn toàn mù tịt. Ngoài cái tên Vệ Thiên Tường chàng thanh niên mới lớn đó vẫn không rõ mình là ai, cha mẹ mình là những người nào và vì lẽ gì mình phải lưu lạc như thế này.

Xem tiếp hồi 4 Hai chiếc mặt nạ da người

4. Chương 4: Hai Chiếc Mặt Nạ Da Người

Cổ thúc thúc đối với Vệ Thiên Tường rất mực thương yêu chiều chuộng, coi chàng chẳng khác gì con đẻ.

Bất cứ Vệ Thiên Tường muốn hỏi chuyện gì, ông cũng vui lòng thuật lại cho chàng nghe. Nhưng mỗi khi Vệ Thiên Tường đề cập đến thân thể của mình có ý muốn ông nói rõ thì ông lại tươi cười an ủi, hoặc bảo lúc này chưa phải là lúc nói rõ cho chàng biết.

Có lần Cổ thúc thúc lại nói trong tương lai Vệ Thiên Tường tự nhiên sẽ hiểu rõ thân thể của mình, nói ngay lúc này quá sớm, chỉ có hại chớ chẳng có ích gì.

Vệ Thiên Tường đã lớn, tâm trí cũng mở rộng, nên cách suy đoán cũng có phần lanh hơn, vững chắc hơn trước nhiều.

Bởi vậy, Vệ Thiên Tường cảm thấy ngay chắc có sự gì bí ẩn kỳ quái về thân thể và gia đình mình, đến nỗi ngay như tên của cha mình, các vị thúc thúc cũng không chịu nói rõ.

Trước đây vì mình còn nhỏ tuổi, các vị không chịu nói cũng đã đành, nhưng bây giờ mình đã khôn lớn, tại sao các vị thúc thúc vẫn không chịu cho biết tên cha mình là gì và là nhân vật như thế nào.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ như vậy và băn khoăn mãi về câu hỏi này. Chàng lại thấy mỗi lần nhắc đến cha mình để tìm cách dò hỏi thì Cổ thúc thúc lại âm thầm nét mặt đầy vẻ ưu tư. Hoặc giả tươi cười thì Vệ Thiên Tường cũng nhận ngay là nụ cười của ông có vẻ hết sức gượng gạo.

Vì thế Vệ Thiên Tường lại càng nghi ngờ, trong lòng đã đặt ra mấy giả thuyết như sau :

- Phụ thân mình đã bị kẻ thù sát hại, kẻ thù đó võ công cực cao, không ai đối địch được hắn, Cổ thúc thúc sợ mình biết rõ chuyện sẽ nóng lòng đi kiếm kẻ thù để báo thù, như vậy khác nào trứng chọi đá.
- Phụ thân mình là một nhà chí sĩ ái quốc, mưu đồ phản Thanh phục Minh, vì thế ông bị triều đình bắt giết, mình được các đồng chí của ông là các vị thúc thúc cứu thoát đem đi. Chắc vì lẽ đó mà Cổ thúc thúc hay nói đến bang hội trong chốn giang hồ võ lâm ỉn ẻng, các bang hội này đều có thế lực rất mạnh để chống lại triều đình Mãn Thanh.
- Phụ thân mình là một tay ghê gớm lãnh đạo lực lượng hắc đạo, chuyên việc giết người cướp của đốt nhà, không phải là người hiệp nghĩa trong võ lâm, bởi thế các vị thúc thúc không muốn nói ỉn ẻng rõ...

Vệ Thiên Tường nghĩ đến đây thấy tim đau nhói. Chàng lại thầm nhủ: “Không, không phải thế. Cha ta nhất định không phải là một hạng người như vậy”.

Biết bao câu hỏi luôn luôn quay cuồng trong đầu óc chàng thanh niên, nên chàng càng ngày càng băn khoăn, nghĩ ngợi về thân thế lai lịch của mình.

Tuy nhiên Vệ Thiên Tường biết rằng dù có hỏi Cổ thúc thúc cũng chẳng chịu nói rõ, bởi vậy chàng phải tạm thời nhẫn nại chờ đợi cơ hội để dò hỏi.

Dẫu sao Vệ Thiên Tường cũng biết chắc một điểm là sáu vị thúc thúc dạy chàng võ công đều là bạn thân của cha chàng. Các vị thúc thúc đó là những cao thủ võ lâm, trí dũng trung nghĩa nên cha chàng nhất định cũng phải là một nhân vật võ lâm.

Vệ Thiên Tường tin tưởng rằng một khi mình học nghệ thành tài, giang hồ tuy lớn nhưng mình dần dần dò hỏi, thì cũng có thể biết được tường tận.

Hơn nữa trong thiên hạ không bao nhiêu người họ Vệ, thì hy vọng cũng có thể một ngày nào đó tìm ra manh mối, và biết được sự thật về lai lịch thân thế của mình.

Với tâm trạng này, Vệ Thiên Tường an lòng lo tiếp tục học võ luyện văn, hết ngày này sang ngày khác, thấm thoát đã hai năm tròn.

Hôm đó, một sáng sớm đầu thu, một buổi sáng tinh sương! Những giọt sương mai long lánh còn đọng trên ngọn cỏ, long lánh như muôn ngàn bột kim cương, thấm ướt cả giấy.

Quen lệ mọi ngày, từ lúc trời chưa sáng tỏ, Vệ Thiên Tường đã thức dậy, ăn lót lòng qua loa, đã vội vã rời căn buồng riêng của mình, bước đến khoảng đất rộng trên triền núi, cách đó không xa. Đây là nơi chàng cùng Cổ thúc thúc đã chọn làm chỗ thao luyện hàng ngày.

Đã hai năm nay, sáng nào Vệ Thiên Tường cũng ra nơi đây rèn luyện “Thất Sát kiếm” là môn học chính trong giai đoạn này.

Vệ Thiên Tường sử dụng thanh trường kiếm của Cổ thúc thúc giao cho. Đây là một cây kiếm thép cực tốt đã được trui luyện hàng trăm lần. Lưỡi kiếm chiếu một màu xanh biêng biếc, ánh sáng chói lòa.

Khi đến nơi luyện võ, Vệ Thiên Tường theo thường lệ, trước hết cửa động hít khí trời trong lành của buổi bình minh vào lồng ngực cho người nóng lên. Sau đó cởi bỏ áo ngoài, đặt vỏ kiếm tảng đá cạnh đó, rồi bắt đầu múa bài Thất Sát kiếm pháp.

Cũng có lúc Cổ thúc thúc ra xem chàng luyện tập, đứng một bên chỉ bảo thêm từ đường gươm mũi kiếm để sử dụng một cách thật chính xác. Có khi cao hứng, ông sử dụng ống điều trúc đánh cùng chàng.

Đã mấy ngày qua, Vệ Thiên Tường học xong môn Thất Sát kiếm pháp. Nhưng ý chàng muốn tiếp tục luyện nhiều lần thêm nữa để được thuần thục hơn.

Sau khi vứt bao kiếm trên tảng đá, Vệ Thiên Tường phi thân phóng ra giữa bãi, vận dụng thần khí, tay mặt cầm kiếm, múa bài Thất Sát kiếm, chiêu số chú trọng vào điểm “quyết tốc”.

Một vùng sáng bạc lóe lên, bao bọc khắp người chàng, đường kiếm bay mau như gió vật mây vờn, không khí bị lưỡi kiếm chém vào vun vút, rít ra những tiếng như lụa xé.

Càng múa càng cảm thấy phấn khởi tinh thần, gió lộng vù vù, hơi kiểem tỏa ra hang mấy trượng, che mờ cả bóng chàng, đứng ngoài không trông thấy. Hình như chàng hòa cùng thanh trường kiểem cùng vũ lộng một lúc.

Mỗi lúc thế kiểem càng nhanh, đường kiểem quay tít mù, dần dần nơi đây chỉ còn một vùng hào quang sáng chói, ẩn hiện chập chờn trên khu đất rộng mà thôi.

- Được rồi, hay lắm rồi! Thành công rồi! Kiểem pháp của mình đã làm cho Cổ thúc thúc gọi là “Phát kiểem như điện, nhất á thành” (nghĩa là vùng kiểem như điện xẹt, chỉ múa một hơi là xong).

Vệ Thiên Tường tự thấy mình đã tiến bộ khá nhiều, đúng như sở nguyện. Vừa múa chàng vừa reo lên trong dạ, tâm thần sáng khoái hân hoan vô cùng.

Không ngờ trong lúc đang múa tít, bỗng từ ngoài xa một vật nhỏ do một bàn tay nào ném vào đúng ngay vào làn hào quang của lưỡi kiểem đánh choang một tiếng, thanh âm ngân lên, kéo dài.

Lưỡi kiểem chạm phải viên sỏi, tay chàng thấy rung động.

Một luồng kinh lực chuyển vào lưỡi kiểem làm hồ khẩu tê rần ê ẩm. Đốc kiểem như muốn tuột tay bay mất.

Kinh ngạc quá, Vệ Thiên Tường cho rằng có lẽ Cổ thúc thúc đã nấp gần đầu đấy để đùa mình. Chính ông ta đã dùng một viên đá, ném vào vầng kiểem quang để thử sức mình chăng.

Chàng buột miệng gọi lớn :

- Cổ thúc thúc!

Nhưng gọi luôn ba tiếng vừa xong chàng đã nghe một giọng nói rất nhỏ nhưng thật rõ ràng vọng tận tai mình :

- Kể ra cũng khó được lắm đấy!

Vệ Thiên Tường bỗng giật nảy người vì nhận ra không phải lời nói của Cổ thúc thúc.

Chàng lập tức ngừng tay kiểem rồi nhanh trí phi thân nhảy vút lên một ngọn cây cao, đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt.

Lúc bấy giờ trời đã sáng hẳn. Sườn núi lại ít cây, ít bụi rậm, quang đặng sáng sủa lắm. Trong phạm vi hơn một dặm, trừ mấy căn nhà đá của Cổ thúc thúc, không có một vật gì che mắt, không một bóng vật hay bóng người thấp thoáng.

Quả là kỳ quái.

Chàng lẩm bẩm :

- Lạ quá, tai mình nghe lầm chăng? Quả nhiên vừa có tiếng nói thành câu rõ ràng, sao bây giờ nhìn không thấy ai hết?

Vệ Thiên Tường nhảy lại xuống đất khum lưng nhìn kỹ trên nền đất. Trên bãi cỏ xanh còn ướt đầm sương mai từ chỗ đó đến ven rừng, không một dấu vết nào khác lạ.

Ngọn cỏ đầm sương lấp lánh chỗ nào cũng như chỗ nấy, chỉ trừ nơi chàng vừa múa kiểem, không có một dấu chân người đi qua.

Nếu có người đến đây sao nền cỏ vẫn không lưu vết tích?

Chàng nhìn quanh, suy nghĩ một chặp, bỗng nhìn qua tảng đá nơi để bao kiểem hồi nãy.

-Ồ!

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên buột mồm kêu lên một tiếng hoảng hốt.

Thì ra, phía dưới bao kiểem, ai đã đặt sẵn từ lúc nào một vật gì trắng trắng lạ lùng.

Chàng vội vã chạy lại, cầm lên xem.

Vừa nhìn vào, Vệ Thiên Tường lại ồ lên một tiếng kinh ngạc thứ hai nữa.

Đó là hai chiếc mặt nạ bằng da người mỏng dính, có đủ mũi, miệng, cằm, trán, tai và hai khoảng trống cho hai mắt. Nhìn kỹ giống hệt như món đồ của trẻ con chơi, chế tạo vô cùng tinh xảo.

Hai mảnh mặt nạ da người này màu sắc khác nhau. Một chiếc màu vàng nhạt, một chiếc màu xám xám.

Cả hai chiếc đều mềm dịu, không một chút tí vết nào. Có lẽ đã được lột ở mặt người thật, nhuộm thuốc rồi thuộc lại theo một kỹ thuật đặc biệt.

- Ai đem đặt hai vật này nơi đây? Hồi nào? Tại sao hồi nãy không có mà bây giờ lại có đây?

Mấy câu hỏi cứ quay cuồng trong óc Vệ Thiên Tường, khiến chàng trầm ngâm nhìn sững xuống phiến đá suy nghĩ thêm.

Không ngờ lúc nhìn xuống phiến đá lại phát giác thêm một chuyện lạ nữa khiến chàng kinh ngạc không ít.

Đây là một khối đá khá lớn, mặt phẳng lì, thường ngày Vệ Thiên Tường và Cổ thúc thúc vẫn dùng làm chỗ ngồi nghỉ sau giờ tập luyện kiếm pháp.

Bây giờ mặt đá có hiện lên mấy dòng chữ :

“Hai miếng mặt nạ da người ta tặng người để sau này sử dụng trên giang hồ. Ngày trùng cửu tới đây, vào lúc trăng lên, người đến gặp ta trên núi Nhạn Đăng”.

Mấy dòng chữ đó, nét hệt như rồng bay phượng múa, bút pháp vừa mạnh vừa uyển chuyển, lõm sâu vào mặt đá đến mấy phân, tựa hồ như ai lấy đục khắc vào đó.

Nhưng chỉ cần nhìn qua, Vệ Thiên Tường đã biết người nào đã dùng “Kim Cương chỉ”, một loại công phu thượng đẳng, vận sức vào ngón tay cứng như thép, viết lên mặt đá.

Chàng cũng biết rằng những hàng chữ này viết ỳnh đây.

Chàng lại băn khoăn suy nghĩ :

“Chẳng biết hai tấm da người này như đồ chơi trẻ em mà có công dụng gì trên giang hồ và tại sao người ấy lại bảo mình đến đêm mừng chín tháng chín gặp nhau trên núi Nhạn Đăng?”

Không biết kẻ lưu bút này là ai, thuộc hạng nào, càng nghĩ càng thêm khó hiểu.

Vệ Thiên Tường vội tra kiếm vào vỏ, mặc áo vào người, một tay xách kiếm, một tay cầm hai chiếc mặt nạ, hấp tấp rảo bước về gian nhà đá.

Chàng chạy về đến cửa phòng Cổ thúc thúc, thấy ông ngồi trong nhà ngầy người suy nghĩ, tay cầm một lá thư.

Thỉnh thoảng Cổ thúc thúc lại chau mày. Có lẽ ông đang suy tính một điều gì quan trọng lắm. Hồi thường sắc diện ông bình tĩnh ôn hòa bao nhiêu thì trái lại lúc này có vẻ cau có nghiêm nghị bấy nhiêu.

Suốt hai năm qua, chưa bao giờ Vệ Thiên Tường thấy vẻ Cổ thúc thúc nghiêm nghị đến thế nên chàng sợ hãi chẳng dám làm kinh động, muốn se sẽ rút lui ra ngoài.

Bỗng Cổ thúc thúc sẽ gọi với giọng dịu dàng :

- Tường nhi, cháu hãy đến đây Cổ thúc thúc đang định gọi cháu.

Vệ Thiên Tường thấy giọng nói của ông đã trở lại khoan hòa như thường nhật thì cảm thấy như trút đi một gánh nặng mừng rỡ dạ lớn rồi chạy ngay vào buồng.

Trong chốc lát sắc mặt của Cổ thúc thúc đã lấy lại vẻ vui tươi như cũ. Ông nói :

- Tường nhi, hãy ngồi xuống đây. Cổ thúc thúc cần nói chuyện cùng cháu.

Vệ Thiên Tường vâng lời, ghé mình ngồi xuống tấm phản bên cạnh.

Cổ thúc thúc từ từ gấp phong thư lại bỏ vào ngực áo cẩn thận, chớp mắt nhìn lại, vừa trông thấy hai chiếc mặt nạ da người do Vệ Thiên Tường đang cầm trên tay, vội vàng hỏi :

- Tường nhi, cháu cầm vật gì đó?

Vệ Thiên Tường vội đáp :

- Dạ, thưa đây là hai thứ đồ chơi cháu mới tìm được của ai bỏ trên phiến đá ngoài thảo trường. Ngoài ra, trên mặt phiến đá còn có người dùng “Đại Lực Kim Cương chỉ” viết mấy dòng như sau: “Hai miếng mặt nạ da người ta tặng người để sau sử dụng trên giang hồ. Ngày trùng cửu tới đây, vào lúc trăng lên, người đến gặp ta trên núi Nhạn Đăng”.

Nói dứt lời Vệ Thiên Tường cầm hai chiếc mặt nạ trao cho Cổ thúc thúc.

Cổ thúc thúc vừa nghe nói bỗng thay đổi ngay nét mặt, tay phải nắm bốp một tiếng vào tay trái, hai mắt lóe hào quang hồi dờn :

- Thế nào? Hai chiếc mặt nạ này do người ta mang tới? Họ lại bảo đêm chín tháng chín này cháu đến gặp họ nơi núi Nhạn Đăng sao? Tường nhi, cháu gặp được vật này từ khi nào?

Vệ Thiên Tường không hiểu Cổ thúc thúc có tức giận hay kinh hãi điều gì, nhưng dầu sao chàng vẫn đưa hết sự việc vừa rồi thuật lại tường tận cho Cổ thúc thúc nghe.

Chàng nhắc lại câu nói khó hiểu được thoáng nghe trong khi đang luyện kiếm: “Kể ra cũng khó được lắm đấy!”

Cổ thúc thúc mân mê hai chiếc mặt nạ da người, ngẩn ngơ suy nghĩ. Một lát sau ông trả lại Vệ Thiên Tường và nói :

- Tường nhi, cháu hãy cầm lấy vật này, chúng ta cùng ra ngoài đó xem sao?

Vệ Thiên Tường tiếp nhận hai chiếc mặt nạ rồi cùng Cổ thúc thúc rời khỏi căn nhà đá, đi ra tận miếng đất trống nơi đặt miếng đá lớn.

Vừa đi đến nơi, Vệ Thiên Tường bỗng há hốc mồm tròn mắt nhìn sững vì quá ngạc nhiên.

Thật lạ, rõ ràng vừa rồi có mấy hàng chữ khắc sâu trên phiến đá, tại sao bây giờ chữ đã biến đâu mất hết, mặt đá trở lại nhẵn thín không còn một dấu vết nào.

Chàng hoảng hốt ấp úng :

- Cổ thúc thúc! Lạ quá, thật vừa rồi cháu đã đọc...

Cổ thúc thúc cười xòa không cần nhìn tới phiến đá, xua tay nói :

- Tường nhi, chúng ta về đi thôi.

Nói đoạn ông cầm tay Vệ Thiên Tường quay trở lại.

Vệ Thiên Tường thấy nét mặt Cổ thúc thúc có vẻ bình thản nhưng chàng biết rõ ông đang vận dụng toàn thân công lực.

Khi về đến nhà đá, Cổ thúc thúc ra lệnh bảo Vệ Thiên Tường ngồi trên bộ phản rồi thò tay vào bọc lấy lá thư khi nãy ra trao cho chàng nói :

- Tường nhi, cháu xem thử nét chữ ghi trên phiến đá có giống tuồng chữ viết trên bức thư này không?

Vệ Thiên Tường chợt hiểu :

- Hèn nào, vừa rồi Cổ thúc thúc có vẻ tức giận, vì kẻ này đã lẻn được vào nhà ông để lá thư này lại.

Chàng tiếp lấy mở lá thư ra xem. Tuồng chữ trong thư cũng sắc sảo tung hoành như rồng bay phượng múa. Rõ ràng là nét chữ đã khắc trên phiến đá không còn đắn đo gì nữa.

Trong thư vốn vẹn có mấy chữ :

“Cùng Cổ huynh và chư huynh Đồng, Tạ, Lỗ, Khoái, Đinh.

Đêm trùng cửu mùng chín tháng chín, vào lúc trăng lên, xin mời cùng đến đỉnh ngọn núi Nhạn Đăng hội kiến

Kính bái”

Vệ Thiên Tường liền nói :

- Cổ thúc thúc, nét bút này hoàn toàn giống như nét bút khắc trên phiến đá.

Cổ thúc thúc không lộ vẻ gì kinh ngạc ông khẽ gật đầu, hình như đã biết trước sự việc phải như thế rồi.

Ông điềm nhiên cầm phong thư xếp lại, cho vào ngực áo cẩn thận, trầm ngâm nói :

- Kẻ này xét ra có vẻ là bạn chứ không phải là thù.

Vệ Thiên Tường kinh ngạc nhìn sững Cổ thúc thúc chẳng nói một lời nào.

Bỗng Cổ thúc thúc vỗ đùi đánh đét một tiếng nói lớn :

- Ta nghĩ mãi mà không ra. Hai năm rồi! Đã hai năm rồi! Chẳng lẽ lại là hần sao? Cháu bé, hãy đưa hai tấm mặt nạ ta xem lại thử.

Vệ Thiên Tường tuân lời đưa ra.

Cổ thúc thúc cầm hai chiếc mặt nạ trao qua lật lại suy nghĩ hình như cố tìm cho ra manh mối bí mật mà ông đang thắc mắc.

Nhưng ngắm nhìn hồi lâu, vẫn không thấy điều gì mới lạ. Ông lộ vẻ thất vọng rồi đưa trả lại cho Vệ Thiên Tường.

Đoạn ông tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ nữa. Chập sau ông lại lên tiếng nói :

- Tường nhi, cháu đưa ta xem thử bạn nữa nào!

Vệ Thiên Tường hết sức kinh ngạc, chẳng hiểu gì hết. Tuy nhiên chàng vẫn tuân lệnh thò tay vào túi, lấy hai chiếc mặt nạ da người trao cho Cổ thúc thúc.

Lần này mới xem qua một chút, Cổ thúc thúc đã nói lớn :

- Đúng rồi, phải rồi! Vật này chính là bọn “Thiên Diện giáo”.

Ông vụt đứng thẳng người dậy, quắc đôi mắt sáng rực nhìn vào hai chiếc mặt nạ, lộ vẻ hết sức kinh dị rồi lẩm bẩm nói tiếp :

- Hừ, việc này xảy ra cách đây đã hai chục năm rồi và đã từng gây sóng gió trên giang hồ nay vẫn còn lưu truyền lại. Ngày trước các khách giang hồ thường làm những cái mặt nạ giả để che mặt cải trang, giấu mặt thật của mình hầu tiện bề hành sự kín đáo.

Nói đến đây, ông cầm hai chiếc mặt nạ trao cho Vệ Thiên Tường rồi nghiêm nghị nói :

- Tường nhi, sau này lớn lên, ra đời hành hiệp, vật này sẽ giúp ích rất nhiều cho cháu. Bắt đầu ngày mai, cháu hãy đeo lên mặt. Bây giờ cũng đã gần ngày trùng cửu rồi đó.

Vệ Thiên Tường đưa tay đón lấy.

Cổ thúc thúc nói tiếp :

- Tường nhi, sáng sớm mai, cháu đã hạ sơn được rồi...

Vệ Thiên Tường ngơ ngác không hiểu, bạn này không khác tiếng nổ ngang đầu khiến chàng lú lờn lại, hỏi :

- Cổ thúc thúc, thúc bảo Tường nhi ngày mai xuống núi?

Về mặt Cổ thúc thúc lại trở nên hiền hòa vui tươi như thường ngày. Ông gật đầu cười đáp :

- Phải, Cổ thúc thúc bảo cháu xuống núi, vừa rồi Cổ thúc thúc gọi cháu vào chính là vì việc này đó. Bởi vì Cổ thúc thúc vừa nhận được thư tin của một người bí mật nên chưa rõ là bạn hay thù. Cổ thúc thúc vừa nghĩ ngay đến việc ước hẹn của người đó, từ nay đến ngày mừng chín tháng chín chẳng còn bao xa nữa. Người đó đã hẹn ước chúng ta hội kiến, tự nhiên chúng ta không thể thoái thác, năm vị thúc thúc của cháu hiện nay phân tán, mỗi người một nơi, nên báo tin không phải là dễ. Bởi thế trước kỳ hẹn Cổ thúc thúc phải lo chuẩn bị cho kịp.

Ngừng một chút Cổ thúc thúc lại tiếp :

- Cháu theo Cổ thúc thúc đã hai năm nay, tất cả những võ công sở đắc của Cổ thúc thúc đều đem truyền hết cho cháu rồi đó. Trong mười hai năm qua, sáu vị thúc thúc của cháu đã đem hết bản lãnh võ công truyền thụ cho cháu, không sót lại một chút nào. Chẳng nói gì đến sáu người, nếu trong đó có một người nào học được bản lãnh của một trong sáu vị thúc thúc của cháu, người đó là thừa năng lực vùng vẫy trên chốn giang hồ rồi. Tuy nhiên, Tường nhi, cháu nên nhớ rằng cháu học như vậy vẫn chưa đủ. Sáu người chúng ta chỉ tạm gọi là truyền cho cháu một chút căn bản mà thôi. Cháu cần phải tập luyện nhiều nữa, giỏi hơn nữa, và phải tìm lấy danh sư, khổ luyện lâu nữa mới được, lúc đó Cổ thúc thúc mới cho cháu rõ tại sao phải luyện võ công cao đến như vậy!

Nói đến đó, Cổ thúc thúc bồng cháu mảy một lát rồi lại tiếp :

- Tường nhi, vừa rồi ta đã suy nghĩ nhiều về người bí mật đem cho cháu hai chiếc mặt nạ da người. Người đó đi lên đến đây để thờ lại ước hẹn chúng ta lên đỉnh ngọn núi Nhạn Đãng như vậy, hẳn có vẻ là thù chứ không phải bạn. Nhưng hẳn lại đem đến hai chiếc mặt nạ da người đến cho cháu và cũng hẹn cháu cùng ngày đó lên núi Nhạn Đãng, chứng tỏ hành động của hẳn có vẻ như muốn tỏ rằng hẳn là bạn chứ không phải là thù. Nếu Cổ thúc thúc đoán không lầm thì rồi đây cháu sẽ gặp nhiều việc lạ lùng lắm, nhưng lúc này nói lên quá sớm, để rồi sau ta sẽ nói cho cháu rõ. Tường nhi, ngày mai Cổ thúc thúc cũng muốn hạ sơn. Tất nhiên cháu cũng phải đến núi Nhạn Đãng vào ngày hẹn, ta muốn cháu hạ sơn ngay bây giờ, tuy có vài ngày nhưng nếu để cháu ở lại một mình ta không muốn. Đường từ đây đến núi Nhạn Đãng không phải quá xa, sở dĩ ta muốn cháu hạ sơn ngay ngày mai là vì dọc đường cháu sẽ qua đất Giang Nam là nơi phong cảnh hữu tình, dân cư đông đảo, như vậy cháu sẽ có dịp tăng thêm kiến thức duyệt lịch, để rồi ra chốn giang hồ khỏi bỏ ngỡ.

Vệ Thiên Tường hỏi :

- Cổ thúc thúc cũng lên núi Nhạn Đãng như vậy, thúc thúc để cháu cùng theo hầu vậy có phải tiện không?

Cổ thúc thúc cười đáp :

- Tường nhi, năm vị thúc thúc của cháu phân tán, mỗi người mỗi nơi. Cổ thúc thúc phải đến từng nơi tìm kiếm, nếu để cháu cùng đi, người ta sẽ để ý đến chúng ta, Tường nhi cháu hãy nghe lời thúc thúc chỉ bảo không có điều gì nhằm lẫn đâu.

Nói đến đó, Cổ thúc thúc bồng đứng lên hai tay nắm bả vai Vệ Thiên Tường rồi an ủi :

- Tường nhi, cháu thường ngày chẳng tưởng nhớ đến năm vị thúc thúc hay sao? Ngày mồng chín tháng chín sắp tới chúng ta cùng đoàn tụ một nơi; như vậy vui vẻ xiết bao, cháu tạm xa ta mấy ngày nhưng rồi đây được gặp gỡ tất cả các vị thúc thúc khác cháu không vui lòng sao?

Cổ thúc thúc cười rồi lại nói tiếp :

- Tường nhi, hôm nay là ngày cuối cùng. Cổ thúc thúc muốn soát lại công quả hai năm tập luyện của cháu.

Vệ Thiên Tường nghe Cổ thúc thúc nói mấy lời “hôm nay là ngày cuối cùng” chàng bỗng thấy mũi lòng hết sức, nước mắt tuôn trào, cố gượng nhịn nỗi đau khổ, theo Cổ thúc thúc ra bãi tập luyện.

Cởi bỏ áo ngoài, Vệ Thiên Tường cũng như ngày đầu tiên, bắt đầu diễn lại tất cả những môn võ công đã học được: “Triêm Y thập bát diệt”, “Thảo Thượng Phi”, “Uyên Ương Liên Hoàn cước”, “Hô Điệp kim tiền”, “Tiểu Thiên Tinh chưởng” cho đến “Thất Sát kiếm” nhất nhất diễn qua một lượt.

Cổ thúc thúc đứng bên quan sát chàng biểu diễn, ông luôn luôn gật đầu, thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ bảo thêm, như thế nào thừa thế tiến chiêu, làm sao né tránh đòn của đối phương đồng thời ông còn đem kinh nghiệm mấy chục năm trời lăn lộn trên giang hồ, giao tranh lâm địch, nói cho Vệ Thiên Tường nghe.

Vệ Thiên Tường chăm chỉ chú ý nghe, ghi nhớ trong lòng những lời chỉ bảo quý giá đó.

Sau buổi trưa đến chiều, Cổ thúc thúc bảo Vệ Thiên Tường ôn luyện lại nội công đồng thời ông chỉ bảo cho Vệ Thiên Tường biết rõ bí quyết phối hợp sáu loại nội công khác nhau mà chàng đã học được của sáu vị thúc thúc.

Vệ Thiên Tường theo lời vận dụng luôn sáu loại nội công để phối hợp thành một thứ nội công thượng thừa. Chàng tập luyện cho đến buổi chiều tối thì công đều hợp hoàn thành.

Sau buổi cơm tối, Cổ thúc thúc đặc biệt gọi Vệ Thiên Tường vào trong phòng, nét mặt hết sức trang nghiêm, ông đưa tay vào ngực lấy một gói màu vàng ra cầm tay.

Vệ Thiên Tường nhận ngay gói vải đó mà lần đầu tiên chàng đã được trông thấy nó, là lúc vị lão phu tử đưa chàng đến nhà Đình thúc thúc, rồi lấy gói này trao cho Đình thúc thúc.

Kể từ đó về sau, mỗi lần một vị thúc thúc giao chàng lại cho vị kia, đều lấy gói này trao lại như thế chàng đi đến đâu thì bắt buộc gói đó phải theo đến đó.

Trong mười hai năm qua, Vệ Thiên Tường đã được trông thấy sáu lần nhưng tuyệt nhiên chàng không hiểu trong gói đó có vật gì. Chàng thấy mỗi lần các vị thúc thúc giao hoàn lại cho nhau, thì tất cả đều có cử chỉ nét mặt hết sức trịnh trọng trang nghiêm nên chàng cũng đoán rằng vật trong gói đó phải là vật trọng yếu.

Vệ Thiên Tường thấy Cổ thúc thúc lấy ra cầm tay, chàng liền nghĩ thầm: “Chẳng lẽ lần này Cổ thúc thúc giao ỉnh gói đó?”

Vệ Thiên Tường bỗng cảm thấy hồi hộp vô cùng.

Quả nhiên chàng đoán không sai!

Cổ thúc thúc nét mặt kính trọng, kính cẩn hai bàn tay cầm gói vải hơi run lên một lúc đoạn ông trầm giọng bảo Vệ Thiên Tường :

- Tường nhi con hãy quỳ xuống!

Vệ Thiên Tường vội quỳ hai gối xuống đất trước mặt Cổ thúc thúc. Lúc này tim chàng đập trong lồng ngực thình thịch.

Cổ thúc thúc nghiêm giọng tiếp :

- Tường nhi! Con hãy nhớ lấy những lời ta nói đây, bao vải này đối với con cũng như đối với toàn thể võ lâm, có quan hệ lớn lao vô cùng. Trong mười hai năm nay, các vị thúc thúc của con đã thay nhau tạm giữ gói này cho con, nhưng con phải hạ sơn. Vậy Cổ thúc thúc giao cho con tự giữ lấy. Con phải hết sức thận trọng giữ lấy vật này, nghìn vạn lần chớ có làm mất.

Cổ thúc thúc ngừng một chút rồi nói tiếp, giọng nói càng rắn rỏi nghiêm trọng hơn :

- Còn một điều này nữa Cổ thúc thúc dặn con không được trái lời. Bao giờ con tìm được danh sư học nghệ, võ công tiến bộ gấp mười lần trình độ hiện nay, con mới được giở gói này ra xem. Nếu chưa đạt được mức độ đó quyết không được mở ra, con cũng không được tiết lộ với bất cứ người nào khác. Con nhớ chưa?

Vệ Thiên Tường rên thầm trong bụng: “Trời ơi! Như vậy thì đến... bao giờ?”

Vệ Thiên Tường không dám nghĩ quấy cho là Cổ thúc thúc cố ý đặt ra một vấn đề khó khăn ỉnh, chàng hiểu trong việc này có điều gì bí ẩn mà mình chưa hiểu.

Thấy Cổ thúc thúc hỏi xong, đôi mắt ông sáng quắc như điện quang chiếu thẳng vào mình chờ câu trả lời. Vệ Thiên Tường trong lòng kinh hoảng, vội cúi đầu run giọng đáp :

- Dạ, Tường nhi nhớ rồi!

Cổ thúc thúc gật đầu tỏ vẻ hài lòng :

- Tốt lắm, vậy con hãy cầm lấy.

Vệ Thiên Tường đưa tay tiếp nhận gói vải vàng, thấy hơi nặng nặng, nhưng không thể đoán được bên trong đựng vật gì.

Cổ thúc thúc có vẻ hài lòng, đưa mắt nhìn Vệ Thiên Tường hãy còn quỳ dưới đất, nói :

- Thôi, con hãy đứng dậy.

Không ngờ Vệ Thiên Tường vẫn quỳ mãi không chịu đứng dậy, từ từ lê hai gối đến ôm chân Cổ thúc thúc, ngửa mặt nhìn lên, đôi má đầm đìa nước mắt, nghẹn ngào nói :

- Cổ thúc thúc, xin thúc thúc cho con biết rõ cha mẹ con là ai, lai lịch như thế nào...

Cổ thúc thúc không ngờ Vệ Thiên Tường lại van nài như vậy. Nét mặt ông lộ vẻ đau buồn vô hạn. Ông nhắm mắt gượng cười nói :

- Tường nhi, con hãy đứng dậy nghe ta nói đây.

Vệ Thiên Tường nước mắt chan hòa từ từ đứng lên.

Cổ thúc thúc đưa tay chỉ tấm phản bảo chàng ngồi rồi từ tốn nói :

- Tường nhi, đã mười hai năm qua rồi, con không hề biết gì về lai lịch và thân thế của con. Lẽ tất nhiên con muốn hỏi ta cho biết. Năm vị thúc thúc trước đây luôn luôn nghiêm nghị không cho con hỏi về vấn đề này. Cổ thúc thúc hiện nay cũng chưa tiện nói cho con biết được. Đó cũng vì một phần sợ làm trở ngại đến công phu luyện tập võ nghệ của con, và một phần cũng vì chưa đến lúc có thể cho biết. Con cứ tin rằng, đến khi nào xét có thể nói được, dù con không hỏi sáu vị thúc thúc cũng từ nhiên cho con biết ngay. Về việc này, đến nay vẫn còn lắm chuyện rắc rối chưa minh bạch, Cổ thúc thúc cũng chưa rõ căn nguyên ra sao. Tường nhi con hãy ghi nhớ lấy lời ta nói nhé. Xét lại những điều mà xảy ra gần đây, đến ngày mồng chín tháng chín sẽ có dịp gặp gỡ con người bí mật trên núi Nhạn Đãng. Chừng ấy ắt hẳn biết nhiều điều mới lạ nữa. Ngay bây giờ nếu ta nói cho con biết chỉ có hại chứ không có lợi gì hết. Con hãy cố gắng nhẫn nại thêm thời gian nữa.

Nói đến đây, Cổ thúc thúc rút thanh trường kiếm, ánh thép xanh lè trao cho Vệ Thiên Tường nói :

- Tường nhi, thanh kiếm này ta không cần dùng đến nữa, con hãy giữ lấy làm vật phòng thân khi đi đường. Điều cần phải nhớ là ngày mai hạ sơn con đeo chiếc mặt nạ vào mặt. Trên chốn giang hồ nhiều kẻ mưu mô xảo hoạt, đâu đâu cũng đầy cạm bẫy chông gai, con phải hết sức đề phòng. Tường nhi, con đến núi này đã hai năm rồi, nhưng ta chưa nói cho con biết nơi đây là gì. Ngọn núi này gọi là Phù Dung phong thuộc dãy núi Nam Nhạc, Hành Sơn. Cổ thúc thúc đã vẽ sẵn một bản đồ từ đây đến núi Nhạn Đãng, con cứ theo đó mà đi. Thêm đây là một gói bạc vụn để chi tiêu lúc đi đường. Tường nhi, con hãy cất đi, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, hãy ngủ sớm để mai lên đường.

Vệ Thiên Tường cầm lấy gói vải màu vàng, tiếp lấy thanh kiếm, tờ họa đồ chỉ đường cùng gói bạc.

Chàng đưa cặp mắt đắm lệ nhìn Cổ thúc thúc, chàng muốn hỏi nhiều chuyện nữa, nhưng nghĩ chẳng tiện nên đành lặng thinh.

Chàng thiết tha muốn biết rõ lai lịch mình. Chàng muốn hỏi bất cứ một ai hiểu sự thật về cha mẹ mình. Nhưng ngoài Cổ thúc thúc ra, thiên hạ bao la người đông như kiến, hỏi ai cho được bây giờ?

Cổ thúc thúc thấy nét mặt Vệ Thiên Tường quá đau khổ, cảm lòng không được, dùng lời dịu dàng khuyên giải :

- Tường nhi, hãy đi ngủ sớm và tin nơi Cổ thúc thúc và cả năm vị thúc thúc của con. Ai nấy đều một lòng một dạ lo liệu chu toàn cho con mà thôi.

Nói đoạn, Cổ thúc thúc đưa tay vỗ vai Vệ Thiên Tường đôi mắt hiền từ nhìn chàng triu miến như người cha nhìn đứa con thân yêu.

Vệ Thiên Tường cảm động quá, ôm chầm lấy ông nước mắt nức nở khóc.

Chàng càng bang hoàng tê tái khi thấy Cổ thúc thúc có hành động như vậy. Chàng có cảm tưởng như mình là một đứa bé mồ côi đang được người thương xót an ủi.

Chàng kinh hoàng tự nghĩ :

- Nếu như thế này, chả lẽ cha mẹ mình đều chết cả rồi sao? Hiện nay ngoài Cổ thúc thúc ra, còn ai là người thân thiết nữa?

Vì vậy, Vệ Thiên Tường cảm thấy quẩn luyến bịn rịn, không muốn xa rời Cổ thúc thúc một bước.

Trên đời này, ngoài Cổ thúc thúc ra, chân trời góc bể từ đây lấy ai là người thương mến đến chàng nữa.

Bây giờ đã đến lúc phải rời bỏ cả con người thân yêu duy nhất này nữa rồi.

Ôi! Tử biệt sinh ly, sao mà đau đớn lắm vậy.

Vệ Thiên Tường cố dần cơn xúc động, rồi một ý nghĩ cương quyết hiện qua trong tâm trí :

- Phen này hạ sơn, ta nhất định tự mình tìm kiếm lấy lai lịch và thân thế của mình.

Xem tiếp hồi 5 Chính Nghĩa chi kiếm

5. Chương 5: Chính Nghĩa Chi Kiếm

Đêm ấy, Vệ Thiên Tường trần trọc mãi không ngủ được. Hết quay bên này lại ngả bên kia, muốn nhắm mắt quên cả mọi việc nhưng trong lòng còn ngổn ngang trăm mối.

Mỗi lần nhắm mắt, chàng nhớ lại giọng nói âm âm và hiền hòa của Cổ thúc thúc lúc ông thận trọng trao ỉnh chiếc bọc vải vàng. Chàng hình dung được nét ủ dột trên mặt ông khi mình gạn hỏi thân thế và cha mẹ mình.

Phải chăng có điều cản trở khó nói, hay có điều gì vô cùng bí mật không tiện nói ra.

Vệ Thiên Tường nhớ mãi câu nói của ông :

- Nếu kẻ nào chỉ học được một tuyệt nghệ của một người trong sáu chúng ta, người ấy cũng đủ sức làm rạng rỡ tên tuổi trong chốn giang hồ, được võ lâm đồng đạo vị nể. Nhưng Tường nhi, đối với con, học như vậy vẫn chưa đủ, con còn phải tìm cho được danh sư để khổ công đào luyện nhiều năm dài tháng rộng nữa mới được.

Ông nhấn mạnh ở điểm này :

- Tường nhi, lúc nào cũng phải nhớ kỹ. Gối vải này đối với con và võ lâm có tầm quan hệ vô cùng trọng đại. Cổ thúc thúc dặn con câu này, phải luôn luôn ghi tạc vào lòng đừng xao lãng: chừng nào võ công của con tiến bộ bằng mười lần bây giờ, con mới có thể mở gối này ra xem được. Nếu võ công con chưa đạt đến trình độ đó, không được mở ra xem. Và con cũng không bao giờ đem chuyện này nói với bất cứ một kẻ nào khác.

Chàng còn nhớ rõ :

- Cho đến ngày nay Cổ thúc thúc cũng có nhiều điều chưa rõ lắm. Chừng nào gặp được con người bí mật trên núi Nhạn Đăng, sẽ biết được nhiều điều mới lạ hơn. Nếu con đi cùng ta, người khác sẽ chú ý đến chúng ta.

Sau khi hồi tưởng lại những lời nói đó, Vệ Thiên Tường phân vân tự hỏi :

- “Võ công của sáu vị thúc thúc không phải tầm thường. Cổ thúc thúc đã nói chỉ cần bản lãnh của một người cũng đủ vang danh thiên hạ! Ta đã học hết tuyệt kỹ của sáu vị. Tại sao lại cần phải học thêm nhiều hơn nữa, mười lần cao hơn mức hiện nay mới đủ. Vì sao phải như vậy nhỉ?”

Ngoài ra, gối vải màu vàng nhỏ này có quan hệ gì to lớn trong võ lâm?

Tại sao phải học cao đến mười lần hiện nay mới mở ra xem được?

Vì sao thân thế của mình có liên quan đến cuộc gặp gỡ ngày trùng cửu trên núi Nhạn Đăng?

Tại sao cùng đi với mình, Cổ thúc thúc sợ thiên hạ để ý?

Vì sao?

Thế là nghĩa lý gì?

Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc quay cuồng mãi trong đầu óc Vệ Thiên Tường. Kể từ ngày chàng phải xa rời gia đình, cha mẹ, từ ngày ấu thơ phải trải qua bao liên biến cố, thay đổi nơi trú ngụ hàng bao nhiêu bận rồi, song bao nhiêu vấn đề ấy vẫn chưa tìm ra ánh sáng.

Đêm nay là đêm cuối cùng trú ngụ nơi này cùng Cổ thúc thúc. Vệ Thiên Tường càng thêm thắc mắc về thân thể của mình. Chàng nghĩ rằng Cổ thúc là con người duy nhất hiểu rõ lai lịch mình, tại sao ông cứ cố tình che giấu mãi không chịu nói ra?

Nghĩ đến đó, Vệ Thiên Tường vùng ngồi dậy. Chàng quyết tâm thức suốt đêm không ngủ, chờ đến mai, năn nỉ Cổ thúc thúc, khải nài ông thương tình tiết lộ chút ít ỉn nghe.

Không bao lâu gà đã gáy tan. Ánh hồng đã ló dạng nơi phương Đông. Bình minh đã đến. Đây là một buổi bình minh của một ngày đáng ghi nhớ trong đời Vệ Thiên Tường, vì bắt đầu từ hôm nay chàng phải một thân một bóng dấn bước giang hồ, đi vào cuộc sống đầy chông gai cạm bẫy.

Vệ Thiên Tường mở cửa xuống bếp rửa mặt qua loa rồi chạy lên phòng Cổ thúc thúc.

Cửa phòng mở rộng, gió lộng bốn bề, Cổ thúc thúc đã dậy rồi sao?

Một ý nghĩ khiến Vệ Thiên Tường chợt tỉnh chàng hoảng hốt gọi :

- Cổ thúc thúc! Cổ thúc thúc!

Vừa gọi vừa chạy vào phòng.

Cổ thúc thúc quả không còn đó rồi.

Vệ Thiên Tường bang hoàng đưa mắt nhìn quanh căn phòng vắng lạnh.

Ngày thường Cổ thúc thúc dậy sớm lắm. Nhưng khi nào ông cũng ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn vận công điều tức một lúc khá lâu.

Bất giác Vệ Thiên Tường rú lên một tiếng. Chàng vừa nhìn thấy trên giường Cổ thúc thúc có một tờ giấy trắng của ai đặt từ bao giờ rồi.

Chàng chạy lại chộp tờ giấy lên xem. Vừa thấy qua tuồng chữ, Vệ Thiên Tường đã thấy mắt hoa đầu váng, hai hàng lệ ứa tràn mi.

Trên mảnh giấy vón vện mấy câu :

“Ngày tái ngộ không bao xa, con hãy bảo trọng và lên đường. Ta đi trước”.

Thì ra Cổ thúc thúc đã đi rồi.

Có lẽ ông ra đi từ giữa đêm qua, trong lúc chàng đang trần trọc.

Vệ Thiên Tường ứa lệ, đưa mắt nhìn quanh. Cảnh nhà quen thuộc, ngày thường xinh đẹp, hùng tráng biết bao. Thế sao hôm nay cái gì cũng đượm vẻ tiêu sơ xơ xác có vẻ thê lương ảm đạm thế này?

Mãi chập sau, Vệ Thiên Tường mới định thần nghĩ lại :

- “Cổ thúc thúc dặn mình bắt đầu từ sáng nay phải ra đời lo thân, một mình tự liệu lấy mình, không còn nhờ vả ỷ lại vào ai nữa”.

Chàng gạt lệ, trong lòng bỗng nổi lên một ý nghĩ cương quyết lạ thường.

Vệ Thiên Tường quay bước chậm rãi trở về phòng, thu xếp hành lý, bỏ gói quần áo và bạc vụn vào bọc gói lại. Mảnh họa đồ xếp chung cùng bọc vải màu vàng cất kỹ trong ngực áo. Sau đó, chàng mang hành lý lên vai, thanh trường kiếm cài ngang sườn.

Chàng búi ngủi đưa mắt nhìn lại lần chót bao nhiêu cảnh vật thân yêu triu mến trước khi giã biệt.

Bước ra khỏi căn phòng, Vệ Thiên Tường cẩn thận đi vòng quanh vòng khu nhà đá, đóng hết các cửa ngõ lại.

Trước khi cất bước, chàng quay lại nhìn ngọn núi uy nghi hùng vĩ sừng sững trước mặt, lòng búi ngủi ngơ ngẩn một hồi lâu.

Hai năm trước đây, lần đầu tiên theo Cổ thúc thúc đặt chân đến ngọn núi đẹp đẽ này, Vệ Thiên Tường không biết tên núi là chi. Mãi đến ngày gần ra đi mới được Cổ thúc thúc cho biết là ngọn Phù Dung phong trong dãy Nam Nhạc Hành Sơn.

Chàng đưa tay lên vấy vấy mấy cái như để giả từ ngọn núi thân yêu, rồi thở dài một tiếng quay người, lặng lẽ lần theo con đường mòn nhỏ xuống núi.

Tâm tư nặng trĩu bởi bao nhiêu điều thắc mắc, Vệ Thiên Tường vừa đi vừa suy nghĩ, chân tự động bước đi thoăn thoắt, hết sườn này, qua đỉnh núi nọ, một thân một bóng vượt qua bao nhiêu vùng rừng núi thâm u hiểm trở và hoang vu.

Chàng cứ cặm cụi lầm lũi bước đi suốt mấy giờ liền.

Chàng hồi tưởng lại những lời dặn của Cổ thúc thúc hôm qua, cố tìm những câu nói, phân tích từng ý tưởng, may ra có hiểu thêm được tý nào về cái thân thể mơ hồ của mình chẳng.

Bỗng nhiên một ý nghĩ mới thoáng qua trong óc.

Vệ Thiên Tường dừng chân lẩm bẩm :

- Ô, mình quả nhiên khờ dại quá.

Chàng dừng chân giữa một vùng rừng núi thâm u trùng điệp, không biết đã vượt qua bao nhiêu núi đồi, nguồn suối mới tới nơi đây.

Sở dĩ Vệ Thiên Tường tự trách mắng mình là vì chàng bỗng nhớ đến gói vải màu vàng mà Cổ thúc thúc đã thận trọng trao ình với bao nhiêu lời dặn dò chí thiết.

Chàng tự nghĩ :

- “Bao vải vàng nhất định phải có sự liên hệ mật thiết với thân thể mình. Bên trong tất nhiên phải có những điều mình đang khao khát muốn biết. Như thế chuyện gì mình lại...”

Nhưng chàng bỗng nghĩ lại :

- “Ồ, mà không nên đâu! Cổ thúc thúc đã mấy lần căn dặn mình, nếu chưa luyện được một trình độ võ công gấp mười lần bây giờ thì nhất thiết không được mở ra xem. Chẳng lẽ mình vừa xa Cổ thúc thúc không bao lâu đã vội quên ngay lời ông căn dặn hay sao?”

Vệ Thiên Tường tưởng tượng thấy trước mặt, nét mặt nghiêm nghị của Cổ thúc thúc đang nhìn mình như trách móc. Chàng bất giác hối hận vội cúi đầu như để xua đuổi ám ảnh ấy rồi vội vã bước đi.

Nhưng chỉ một lát sau chàng bỗng nghĩ lại :

- “Giả thử võ công mình luyện suốt đời không tăng tiến được mười lần hiện nay, chẳng lẽ suốt đời không bao giờ được mở bọc này xem hay sao? Như thế thì suốt đời cũng không biết rõ được lai lịch thân thể mình sao?”

Suốt đời!

Nghĩ đến đó, Vệ Thiên Tường bỗng chạnh lòng kinh hãi. Trong trí chàng bao nhiêu ý nghĩ chống nhau tương phản giằng co dữ dội. Tìm hiểu thân thể, dò xét lai lịch, muốn rõ cha mẹ mình là ai, hiện ở đâu rồi! Rồi bao nhiêu lời lẽ nghiêm nghị của Cổ thúc thúc dặn dò? Làm sao đây?

- Không, không được!

Vệ Thiên Tường vừa thốt ra mấy tiếng qua giọng nức nở muốn khóc. Chàng ngược mắt nhìn trời cố dùng nghị lực nói ra tiếng “không được” để kháng cự lại với ý muốn trong lòng mình.

Nhưng cuối cùng Vệ Thiên Tường lại bình tĩnh với một ý nghĩ cương quyết :

- “Thà là trái lệnh Cổ thúc thúc còn hơn là để một đời chịu đựng với một thân thể mơ hồ. Một người không thể không rõ thân thể, làm con mà không quan tâm đến cha mẹ là đại bất hiếu”.

Ngay khi ấy Vệ Thiên Tường nghe có nhiều tiếng chuyển động ầm ầm như sấm động, cả mặt đất rung rinh như muốn chuyển động.

Chàng giật mình nhìn phía trước thì thấy vừa đi đến cạnh một cái thác vĩ đại cao vút từng mây.

Thác nước từ cao đổ xuống. Chỗ dòng nước rơi xuống xoáy thành vũng sâu. Một thành nước trắng xóa cao trên mười lăm trượng, rộng hơn năm trượng tuôn xuống phía xa với những tiếng động ầm ầm, bọt tung mù mịt.

Vì mãi suy nghĩ, Vệ Thiên Tường không nghe tiếng thác réo, đến chừng đến tận một bên mới giật mình nhìn lại.

Nước từ trên cao chảy xuống. Chỗ nước rơi xuống là vũng tròn như hồ lớn, thành đá xung quanh bị nước mài nhẵn bóng như gương. Từng cây nước nhỏ lên sụp xuống bọt nước bắn tung lên thành đám sương mù liên miên bất tận.

Vệ Thiên Tường chọn một tảng đá ngồi xuống. Chàng ngồi đó không phải để thưởng thức cái cảnh thiên nhiên hùng vĩ này, vì đối với tâm trạng chàng lúc ấy, chẳng còn thiết gì đến việc bên ngoài.

Ngồi bên thác nước, Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn, bốn bề thật là hoang vu vắng vẻ. Nơi đây quả là một chỗ sơn lâm cùng cốc, chẳng có bóng người để chân tới.

Chàng ngập ngừng một chút rồi đưa tay vào ngực áo rút gói vải màu vàng ra ngắm xem.

Trong lúc quyết định phải mở gói ra xem, Vệ Thiên Tường bắn khoăn cảm thức hình như đang phạm một trọng tội với lương tâm. Tuy nhiên chàng vẫn cứ làm.

Hai tay run run mở lần bọc vải ngoài màu vàng. Hiện trong có một lần vải nữa màu trắng. Vệ Thiên Tường tin tưởng mình sắp được biết rõ lai lịch và thân thế của mình, nên hồi hộp vô cùng. Trong lòng ngực, tim nhảy loạn từng cơn.

Mở thêm lần vải trắng, tay càng run hơn sau lần vải trắng còn một lần xám nữa.

Vệ Thiên Tường lúi húi mở liên tiếp nhiều lần vải bọc bên ngoài. Thấy gói này được bao bọc quá kỹ, chàng cũng tưởng tượng tất nhiên bên trong phải chứa đựng một bảo vật vô cùng quý giá.

Tuy vội vã nóng lòng muốn biết nhưng Vệ Thiên Tường vẫn thận trọng, lần lượt bóc hết bao nhiêu lớp vải bên ngoài.

Sau lần lụa trắng cuối cùng, Vệ Thiên Tường thấy bên trong là một chiếc hộp bằng gỗ rất xinh, dài chừng ba tấc. Cứ xem bề ngoài chiếc hộp có vẻ quý giá vì khắp hộp chạm trổ rất tinh vi.

Trên nắp sơn đỏ chói có chạm bốn chữ vàng lấp lánh: “Chính Nghĩa Chi Kiếm”. Vệ Thiên Tường ngẩn người nhìn hộp nắp vẫn đóng kín. Chàng không hiểu kiếm Chính Nghĩa là cái gì?

Trong khi Vệ Thiên Tường đang trầm ngâm suy nghĩ bỗng “cách” một tiếng, nắp hộp đã tự động mở tung ra.

Bên trong chiếc hộp toàn bằng đoạn màu hồng, chính giữa có một thanh kiếm nhỏ bằng vàng, dài chừng ba tấc, chuôi kiếm chạm trổ thật tinh vi, có khảm nhiều hạt minh châu, chiếu hào quang lấp lánh.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hết sức.

Chàng ngẩn người nhìn sững thanh kiếm vàng rực rỡ. Chàng cầm thanh kiếm đưa lên xem.

Câu hỏi duy nhất trong đầu óc chàng khi ấy là :

- “Thanh kiếm vàng nhỏ bé này có liên hệ gì với thân thế lai lịch của ta chăng?”

Trong khi đang ngẩn ngơ kinh dị chợt chàng thấy thanh kiếm trên tay bỗng rung chuyển mãnh liệt.

Đột nhiên một điều lạ lùng xảy ra. Thanh kiếm vàng lấp lánh bỗng tuột thoát khỏi tay chàng rồi bay vút lên cao.

Té ra thanh kiếm này biết bay!

Vệ Thiên Tường hoảng kinh, há mồm trợn mắt, chân tay cứng đờ, không còn biết phản ứng làm sao nữa. Chàng nghĩ :

- “Cổ thúc thúc đã bảo rằng: gói vải màu vàng này, đối với chính mình và đối với võ lâm có sự quan hệ cực lớn. Ông lại căn dặn kỹ rằng, nếu võ công chưa tiến bộ gấp mười lần hiện nay, quyết không được mở ra xem!”

Vệ Thiên Tường nghĩ tiếp :

- “Nguyên do là thanh kiếm này biết bay! Nếu trình độ võ công mình còn kém, hỏa hầu non yếu, tất nhiên không giữ nổi thanh kiếm khỏi bay đi. Trời ơi, bây giờ biết tính sao đây? Tại sao Cổ thúc thúc không chịu nói rõ trước ình biết sự kiện ấy, để mình khỏi xem lên để làm hư việc như thế này”.

Vệ Thiên Tường cuống quýt trong lòng vừa bồn khoăn lo sợ. Chàng vội bỏ chiếc hộp không vào ngực áo rồi đứng vùng dậy.

- “Làm sao bây giờ! Chẳng lẽ để mặc thanh kiếm bay mất ư?”

Trong lúc đang cuống quýt bồn khoăn, mắt chàng vẫn luôn luôn theo dõi thanh kiếm. Nhờ ánh sáng vàng lấp lánh của nó thanh kiếm vọt bay lên cao rồi hướng thẳng vào thác nước lao mau như mũi tên.

Trong chớp mắt thanh kiếm vàng đã xuyên qua thành nước đang cuộn cuộn đổ xuống rồi mất luôn, không còn hình tích đâu nữa.

Vệ Thiên Tường hãi hùng trở mắt nhìn vào thác nước.

Nhìn kỹ chàng mới nhận thấy, phía sau thác nước là một hang động rất to. Phía trên cửa động có một phiến đá to, có khắc ba chữ lớn :

“Thủy Liêm động”

Thác nước từ trên cao đổ xuống, nằm đúng ngay giữa cửa động nên vách nước che kín cửa động, không khác nào một bức bình phong, quanh năm suốt tháng gầm thét ầm ầm.

Như thế là thanh kiếm đã bay vào động mất rồi!

Tất nhiên Vệ Thiên Tường đã nghĩ ngay đến việc chạy luôn vào động ấy đi tìm kiếm. Song cửa động đó lại bị khối nước vĩ đại che kín, trước mặt lại là hồ nước tròn, sâu thăm thẳm vì nước xoáy lâu ngày tạo nên.

Nhìn hai bên động, một bên không có đường đi. Một bên tuy có nẻo đi, nhưng đã bị một khối đá lớn chặn ngang, ăn thẳng lên đỉnh núi, dầu muốn trèo qua cũng không thể được.

Như vậy chỉ còn một cách duy nhất để vào động là đứng ở bờ hồ trước mặt, phi thân lao qua làn nước đang đổ xuống nặng ngàn cân.

Nhảy qua làn nước ấy đâu phải chuyện dễ. Nhưng lúc ấy đầu óc của Vệ Thiên Tường hình như vắng vắng nghe tiếng nói của Cổ thúc thúc :

- Tường nhi, con nhớ kỹ điều này. Chiếc gói này đối với con và cả võ lâm có sự quan hệ cực lớn. Suốt mười hai năm nay các vị thúc thúc của con để con tự giữ lấy...

Vệ Thiên Tường rùng mình nghĩ :

- “Nhất định ta phải tìm đủ mọi cách lấy lại thanh kiếm cho kỳ được”.

Chàng chạy lại gần bờ hồ, đối diện cùng thác nước, đoạn cúi xuống nhặt ba viên đá, hít một hơi dài, thi triển thủ pháp “Hồ Diệp kim tiên” quát lên một tiếng, ném tung vào làn nước đang đổ xuống.

Thủ pháp của Vệ Thiên Tường rất tài tình. Ba viên đá đó, không bay đi ngang nhau, mà viên trước hòn sau nối đuôi bay thành một xâu.

Sở dĩ chàng ném như thế vì chàng đã tính, nếu viên đá thứ nhất bị sức nước đổ xuống đẩy rớt, thì viên thứ nhì nhờ đà tiến ấy mà xuyên qua vào động.

Nếu viên thứ hai cũng bị đẩy rớt thì viên chót có thể xuyên qua được.

Sau khi ném ba viên đá về phía thác nước, Vệ Thiên Tường chăm chú nhìn theo không ngờ viên thứ nhất Vệ Thiên Tường dùng những mười thành công lực ném ra, vừa chạm đến thành nước đã bị rút ngay vì sức mạnh của khối nước từ mười lăm trượng rơi xuống mãnh liệt phi thường.

Cả viên thứ hai và thứ ba cũng chỉ làm tóe nước ra rồi cũng bị rút luôn không sao vượt qua để bay đến cửa động được.

Chàng ngẩng người đứng nhìn sông thác nước đang réo ầm ầm đổ xuống. Chàng trầm nghĩ :

- “Ba viên đá nhỏ mà vượt không qua nổi thành nước, người mình to lớn thế này làm sao chui qua được!”

Nhưng chàng bỗng nghĩ ra một cách :

- “Nếu ta thi triển môn “Thất Sát kiếm pháp” của Cổ thúc thúc, nhờ sức kiếm phong phá được làn nước bay vào. Nửa đường cần vận khí hộ thân, hóa giải kinh lực của thác nước, may ra có thể xuyên qua được”.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy phần khởi vô cùng. Mắt sáng long lanh, mím môi rút thanh kiếm của Cổ thúc thúc tặng cho, đoạn điều hòa hơi thở, vận khí toàn thân, rút lên một tiếng thánh thót, phi thân lao về phía thác nước.

Thân hình chàng vừa bay vút lên cao, thanh trường kiếm trong tay đã vung lên theo chiêu Long Môn Cổ Lãng, là một chiêu có uy lực mạnh nhất và có năng lực xuyên phá tuyệt đối của Thất Sát kiếm pháp, bay thẳng vào làn nước trắng xóa đang từ trên cao đổ xuống ầm ầm.

Thân hình Vệ Thiên Tường lao thẳng vào làn nước, thanh kiếm đột nhiên theo thế “Bạch Hồng Quán Nhật” mũi kiếm đi trước, người theo sau, như một mũi tên xuyên qua vách nước. Tưởng dù có thành đồng vách sắt cũng không cản ngăn lại được.

Không ngờ sức mạnh của nước chảy thật ghê gớm. Sau khi lọt giữa khối nước, Vệ Thiên Tường cảm thấy một sức nặng phi thường từ trên cao đập xuống, khiến thân hình chàng đang bay ở lưng chừng trời, bị đẩy mạnh xuống, tưởng như không còn kháng cự nổi.

Song le, sức ép xuống chỉ trong khoảnh khắc rất ngắn. Vệ Thiên Tường cố gắng vận chân khí hóa giải được, phút chốc chàng bỗng cảm thấy sức ép dịu dần. Chàng tự biết đã xuyên ta được làn nước vĩ đại, đồng thời cả thân hình rơi xuống không chạm vào hồ nước mà đứng ngay trên đất liền.

Đặt chân được trên mặt đất, nhưng đà phi thân còn mạnh chàng còn loạng choạng lao tới thêm năm thước nữa mới bình thân đứng vững lại được.

Lúc này đầu tóc, áo quần toàn thân Vệ Thiên Tường ướt lóp ngóp khiến chàng không mở mắt được.

Chàng vội lấy khăn lau mặt rồi mở mắt nhìn quanh. Thì ra chàng đã nhảy lọt vào trong động.

Sau lưng chàng là cửa động. Thác nước tiếp tục đổ xuống ầm ầm che kín như bức rèm thiên nhiên trắng xóa.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào làn nước như xuyên qua một tấm kính khổng lồ sáng quắc cả phần lớn cửa động.

Vệ Thiên Tường chú ý nhìn phía trước mặt, xuyên sâu trong động, chợt thấy ánh sáng lấp lánh dưới đất, đúng là thanh kiếm nhỏ bằng vàng vừa tuột khỏi tay chàng, xuyên qua thác nước bay vào đó, cách chàng không bao xa.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy thanh kiếm, trong lòng vui sướng vô cùng.

Chàng sợ thanh kiếm đột nhiên bay đi nữa. Làn này nhìn trong động bốn phía đầy cả hang cùng ngõ hẻm, nếu thanh kiếm bay lọt vào các nẻo đó thật khó lòng thu lại được.

Vì vậy chàng lật đật tiến đến mấy bước, cúi người thò tay định nhặt lấy. Nhưng ngay khi ấy có một luồng kinh lực mạnh ghê hồn, cuốn mạnh lấy người Vệ Thiên Tường rồi hút mạnh vào trong động.

Vệ Thiên Tường kinh hồn, cố gắng hết sức vận động nội công chống lại sức hút nhưng không thể nào cưỡng nổi.

Thân hình chàng bị lôi tuột vào bên trong.

Nơi đây ánh sáng bên ngoài không chiếu tới nên tối mờ.

Đang từ chỗ sáng bay vào chỗ tối, Vệ Thiên Tường hoa mắt chỉ thấy một màu đen như mực, chẳng phân biệt được gì hết.

Tuy nhiên chỉ trong giây lát chàng đã nhận thấy mờ mờ mình đang đứng trước một phiến đá thật to. Trong ánh tối mờ mờ ấy, chàng chợt thấy ở ngay trước mắt có một đôi mắt sáng quắc đang chăm chú nhìn chàng.

Quen dần với bóng tối, mắt Vệ Thiên Tường nhìn rõ hơn trước. Chàng nhận ra đó là cặp mắt của cụ gì râu tóc thật dài, như một người rừng, đang ngồi trên phiến đá. Ông ta đang đưa tay trái với năm ngón tay dài như năm móc câu, nắm ngay lấy cổ tay phải của Vệ Thiên Tường, còn tay kia ông ta đang cầm thanh kiếm vàng, không rõ thanh kiếm ấy đã bay vào tay ông từ lúc nào.

Vệ Thiên Tường hoảng hồn vội vận sức vào tay phải cố vùng ra định thoát khỏi năm ngón tay của ông ta. Không ngờ lúc chưa giật tay thì năm ngón tay của ông lão chỉ khẽ đặt lên trên mạch môn của chàng, chỉ nằm hờ mà thôi. Khi chàng bắt đầu vận sức để giật mạnh, bàn tay ông già tuy không dùng tí sức lực nào nhưng bỗng nhiên cứng như sắt nguội.

Thường ngày, Vệ Thiên Tường từng luyện môn Triêm Y thập bát diệt đến mức tuyệt kỹ, thế mà lúc này chàng đưa môn võ công đó ra thi triển cũng không làm sao rút khỏi tay ông già, thậm chí chỉ muốn nhúc nhích một chút cũng chẳng nổi.

Vệ Thiên Tường hoảng hồn lật đật, dùng tận lực bình sinh không còn e dè gì nữa. Chưởng phong phát ra mạnh như bão táp quả nhiên đánh trúng vào ngực ông già.

Nhưng lão quái nhân vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chẳng thềm né tránh hay đỡ gạt.

Ngọn chưởng của Vệ Thiên Tường đập trúng vào ngực lão quái, chàng có cảm tưởng như đập trúng một bị bông, mềm nhũn không thấy chút sức phản ứng nào hết.

Quả là điều quái lạ chưa bao giờ thấy!

Suốt mười hai năm qua, chàng khổ luyện nội công, tuy hỏa hầu chưa đạt tới mức tối thượng, nhưng chưởng lực chàng cũng không phải tầm thường.

Mỗi lúc chưởng lực phát ra, dù gỗ đá cũng phải chấn động gây thành kinh lực phản ứng. Thế nào chưởng lực chàng đánh trúng vào ngực lão quái lại tiêu tan đầu mất, chẳng khác vào nước chảy vào biển rộng.

Giữa lúc Vệ Thiên Tường đang phân vân hoảng hốt, chợt lão quái lên tiếng :

- Tiểu Thiên Tinh chưởng kể ra cũng đã được bốn năm thành hỏa hầu rồi! Hừ... thằng bé này bao nhiêu tuổi đầu đã luyện được sáu loại nội công khác nhau. Lão phu thật bình sinh ít thấy. Có điều đáng tiếc là công phu chưa thuần thực.

Vệ Thiên Tường nghe lão quái nói mấy lời, choáng váng cả đầu óc vì kinh hãi đến cực độ. Chàng thấy lão quái chỉ đặt mấy ngón tay lên mạch môn của mình đã biết mình luyện qua sáu môn nội công khác nhau, thật là đáng sợ.

Chàng nghĩ tiếp :

- “Ông lão còn bảo mình luyện chưa được thuần thực, thật đáng lạ lùng hơn nữa”.

Chàng ngăn người nhìn sững.

Lão quái buông tay. Năm ngón như thép nguội mở ra cho chàng rút tay về.

Tay mặt lão quái vẫn nắm chuôi kiếm vàng nhỏ, miệng hỏi Vệ Thiên Tường :

- Cháu bé, thanh Kim Kiếm lệnh này cháu lấy được từ đâu?

Vệ Thiên Tường thấy lão quái đột nhiên hỏi đến thanh kiếm bụng nghĩ thầm rằng :

- “Giọng nói của lão quái không lộ vẻ gì ác ý. Sở dĩ vừa rồi ông nắm tay mình, chắc chỉ để hỏi cho biết căn nguyên thanh kiếm này mà thôi”.

Tuy nhiên chàng vẫn ngại thẳm không biết làm sao để đoạt lại thanh kiếm trên tay lão quái.

Chàng vừa thử một chiêu thì thấy nội công của lão quái đã đạt đến mức cao siêu quá chừng. Quyết không thể nào lỗ mãng dùng võ lực đối phó để đòi lại được.

Thấy lão quái hỏi, Vệ Thiên Tường vội đáp :

- Thanh kiếm đó của tôi.

Lão quái nghe nói giật mình nhưng liền đó ông lại cười khà khà nói :

- Ai mà không biết Kim Kiếm lệnh là tín vật của Minh chủ võ lâm Vệ Dục Tuấn. Cháu nhỏ định đối gạt lão, nhưng làm sao qua mặt nổi.

Vệ Thiên Tường nghe lão quái bảo mình nói dối gạt ông ta bỗng đỏ mặt trả lời :

- Thưa lão bá, Vệ Thiên Tường này tuy mới bước chân vào giang hồ nhưng quyết không bao giờ dám đối gạt các bậc tiền bối. Thanh kiếm này đương nhiên là vật sở hữu của vãn bối.

Lão quái đột nhiên mở to đôi mắt. Hai luồng nhân quang sáng quắc rọi thẳng vào mặt Vệ Thiên Tường, cất cao giọng hỏi gấp :

- Cháu bé nói sao? Cháu vừa tự xưng họ Vệ phải không?

Vệ Thiên Tường gật đầu.

Lão quái trầm ngâm khẽ gật gù và lẩm bẩm như nói một mình :

- Hừ, cháu này có vẻ nói thật chứ không giả dối. Họ Vệ ư? Ủ, nếu vậy quả đúng là của cháu nhỏ rồi. Lão đây tuy có chút quan tâm mong chờ thanh Kim Kiếm lệnh này, nhưng chẳng lẽ lại ra tay cướp giật của một đứa bé hay sao?

Nói xong lão đưa thanh kiếm vàng trao trả cho Vệ Thiên Tường rồi nói tiếp :

- Cháu bé, ta trả lại cháu đây. Vì đây là tín vật gia truyền của cháu. Nhưng ta muốn cháu là người gì của Vệ Dục Tuấn?

Xem tiếp hồi 6 Giang Nam đại hiệp

6. Chương 6: Giang Nam Đại Hiệp

Vệ Thiên Tường cung kính tiếp nhận thanh kiếm nhỏ, đồng thời lắc đầu đáp :

- Điều này thật tình cháu không biết.

Lão quái ngạc nhiên vội hỏi :

- Nếu thế, cháu là người thế nào, quê quán ở đâu? Làm sao có được thanh kiếm này?

Vệ Thiên Tường vẫn chưa quên lời căn dặn của Cổ thúc thúc là không bao giờ được tiết lộ lai lịch mình cho ai biết, nên chàng lắc đầu đáp :

- Lão bá bá, xin lão bá đừng giận, cháu không thể nào nói cho lão bá biết được.

Chàng chợt nhớ lão quái vừa nói tên một người, nên lại hỏi tiếp ngay :

- Lão bá vừa nói đến Vệ Dục Tuấn, chẳng hay người đó là ai?

Lão quái vô cùng ngạc nhiên tròn đôi mắt nói :

- Cháu... là...

Lão quái từng sốt một lúc rồi mới hỏi :

- Cháu nhỏ như vậy phụ thân cháu tên là gì?

Vệ Thiên Tường nghe hỏi đến phụ thân, làm sao không lộ vẻ buồn ra mặt. Chàng lắc đầu đáp :

- Cháu thật không rõ.

Lão quái càng kinh ngạc hơn nữa, “ồ” lên một tiếng trở mắt nhìn chàng. Đoạn lão thở dài nói một mình như tự nhủ :

- Người ta gọi võ lâm là chốn giang hồ quả thật không phải vô lý, vì trong võ lâm luôn luôn có phong ba bão táp chẳng khác gì mặt sông, mặt hồ vậy.

Vệ Thiên Tường chẳng hiểu lão quái nói như vậy là có ý thế nào, chàng hỏi :

- Lão bá bá, vừa rồi nói “có chút quan tâm mong chờ thanh kiếm này” chẳng hay đó là việc gì vậy?

Lão quái lạ lùng hỏi :

- Cháu nhỏ không nghe sư phụ cháu nói đến hay sao?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Thưa lão bá cháu không có sư phụ.

Lão quái trợn mắt :

- Vậy ai truyền dạy võ công cho cháu?

Vệ Thiên Tường thấy lão quái không có ác ý nên cứ tình thực đáp :

- Cháu học võ công của các vị thúc thúc.

Lão quái nhân đột nhiên “À” một tiếng, đôi mắt sáng rực như chột hiểu :

- Có phải sáu vị thúc thúc dạy cháu không?

Vệ Thiên Tường từng sốt không ngờ lão quái biết mình có sáu vị thúc thúc. Chàng gật đầu, ngậy người ra không nói được lời nào nữa.

Lão quái lại gặng hỏi :

- Có phải Lục Đinh Giáp không?

Vệ Thiên Tường cả mừng vội đáp :

- Lão bá cũng quen biết cả sáu vị thúc thúc của cháu phải không? Quả thực sáu vị đó gọi là Lục Đinh Giáp. Nếu vậy lão bá chắc biết lai lịch của thanh kiếm vàng này.

Lão quái câu hỏi thì lắc đầu, nhưng đến câu hỏi sau thì lão lại gật đầu, đoạn nói :

- Với sáu vị Lục Đinh Giáp đó, lão phu chỉ nghe người ta nói đến thôi, chứ lão không quen biết. Nhưng lão rõ lai lịch thanh kiếm này tức là thanh Kim Kiếm lệnh.

Vệ Thiên Tường nghe nói mừng quá tưởng muốn nhảy căng lên, chàng reo lên :

- A, lão bá bá nói mau cho cháu nghe.

Lão quái cười tươi nét mặt :

- Chủ nhân của thanh Kim Kiếm lệnh này, tức là vị Giang Nam đại hiệp, tên gọi Vệ Duy Tuấn với một thanh kiếm ngô câu, Vệ đại hiệp đã tung hoành thiên hạ mấy chục năm trời. Võ công của Vệ đại hiệp đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, trong thiên hạ không có người địch nổi. Vệ đại hiệp thuộc dòng danh môn chính phái hành hiệp trượng nghĩa, khừ bạo trừ gian, ra tay giải trừ biết bao chuyện oan khổ trên chốn giang hồ nên danh tiếng của đại hiệp đã vang lừng thiên hạ. Về sau, trong hai đạo hắc bạch giang hồ võ lâm, bất cứ

việc gì dù lớn lao trọng đại đến đâu, chỉ cần một lời nói của Giang Nam đại hiệp, lập tức sóng gió, phong ba đều yên lặng thái bình, oan cừu biến thành giao hảo. Vì thế, các phái trên giang hồ công nhiên tôn Giang Nam đại hiệp lên làm Minh chủ võ lâm, đồng thời dùng vàng khối đúc thành một thanh kiếm vàng, gọi là “Chính Nghĩa Chi Kiếm” đưa tặng Vệ đại hiệp dùng làm tín vật, hiệu lệnh võ lâm, thành ra Kim Kiếm lệnh xuất hiện nơi nào thì tức như Minh chủ võ lâm đã có mặt tại nơi đó.

Vệ Thiên Tường nghe đến đó, bất giác giơ cao thanh kiếm đang cầm trên tay lên ngắm nghía, trong lòng hết sức kính mến và ngưỡng mộ uy danh đức độ của vị Giang Nam đại hiệp, đồng thời không khỏi hồi hộp tự hỏi: “Không biết vị Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn đó có phải là phụ thân mình hay không?”

Vệ Thiên Tường nghĩ đến đó vội hỏi :

- Lão bá bá, về sau như thế nào?

Lão quái nói tiếp :

- Đó là việc từ ba chục năm về trước. Lão phu lúc đó nghe danh của Giang Nam đại hiệp vang dội ngoài quan ngoại, bỗng nảy hứng vào thăm Trung Nguyên, lão liền xách kiếm một mình từ miền Tây vào Trung Nguyên...

Vệ Thiên Tường kinh lạ kêu lên một tiếng :

- A! Lão bá không phải người Trung Nguyên hay sao?

Lão quái như không nghe thấy câu hỏi của Vệ Thiên Tường lão tiếp tục nói :

- Sư môn của lão phu vốn dĩ nổi danh đệ nhất võ lâm, nên lão phu thời đó hết sức tự phụ, cho rằng trong gầm trời này không ai có thể hơn nổi lão phu về kiếm thuật. Sau khi đến Trung Nguyên, lão phu tìm ngay đến nhà Giang Nam đại hiệp bái kiến, nhưng mấy lần Giang Nam đại hiệp đều có việc vắng nhà, không được gặp lần nào. Sau có một lần lão phu đến Cửu Cung thăm bạn, ngẫu nhiên được gặp Giang Nam đại hiệp. Lão phu liền yêu cầu Giang Nam đại hiệp chứng minh kiếm thuật, chỉ giáo cho lão phu những đường kiếm tuyệt diệu của Trung Nguyên. Giang Nam đại hiệp cùng lão phu lên tận tuyệt đỉnh ngọn núi Cửu Cung giao lưu kiếm pháp. Lúc giao đấu được hơn một ngàn chiêu thì Giang Nam đại hiệp bỗng nhiên thu kiếm...

Vệ Thiên Tường thất vọng hỏi gấp :

- Giang Nam đại hiệp thua lão bá bá?

Lão quái lắc đầu.

Vệ Thiên Tường tự nhiên thấy mừng hơn hở, vội hỏi :

- Nếu vậy chắc lão bá bá thua rồi?

Lão quái vẫn lắc đầu, rồi nói :

- Đánh đến lúc đó lão phu vẫn chưa thua một đường kiếm nào. Lão phu không được thần khí bình hòa hơi thở điều hòa như Giang Nam đại hiệp. Nhưng khi đại hiệp ngừng tay, lão phu cúi đầu nhìn xuống bất giác kinh hoảng thất thần...

Vệ Thiên Tường nóng ruột lắm sao, hỏi gấp :

- Làm thế nào? Lão bá nói mau cho cháu nghe.

Lão quái thở dài một tiếng nói tiếp :

- Về kiếm thuật lão phu tự nhận là không ai có thể đối địch nổi lão, ngay đến cả các bậc tiền bối thời đó cũng không hơn lão. Thế mà lão phu bị bại về tay Giang Nam đại hiệp, một thanh niên mới có ngoài hai mươi tuổi, thật không ngờ.

Vệ Thiên Tường không hiểu tại sao khi chàng nghe nói thấy Giang Nam đại hiệp đã thắng chàng có cảm tưởng như chính mình được thấy, trong lòng hơn hở vô cùng. Chàng liền hỏi :

- Lão bá bá, vì sao bá bá nhận là thua?

Lão quái lắc đầu :

- Nếu lão phu thua mà thật không biết thua lúc nào, nếu không tại sao lúc cúi đầu xuống nhìn lão phải kinh hãi bất thần như vậy? Thì ra lão phu nhìn xuống ngực áo phía dưới ở ngay chỗ huyệt Tâm Khảm thấy đã bị thủng một lỗ nhỏ như hạt gạo. Đó chính là một tuyệt kỹ của phái Thiên Sơn, tên gọi “Kiếm Tiêm Đả Huyệt” (mũi kiếm nhọn đâm huyệt). Luyện môn “Kiếm Tiêm Đả Huyệt” như vậy tức là đã đạt tới mức thu phát tự do rồi vậy.

Vệ Thiên Tường chưa được nghe nói đến loại công phu “Kiếm Tiêm Đả Huyệt” đó bao giờ, chàng hết sức lạ lùng thích thú, hai mắt mở tròn xoe nhìn lão quái như để chờ ông giải thích thêm cho nghe.

Lão quái lại nói tiếp :

- Trong khoảng thời gian mấy năm đó tức là thời kỳ cực thịnh của chủ nhân Kim Kiếm lệnh, võ lâm Trung Nguyên có thể nói là thái bình phẳng lặng, không một vụ tương tranh tàn sát dữ dội nào xảy ra, đó cũng là nhờ oai danh của Giang Nam đại hiệp. Lão phu đã nhìn nhận ông ta quả thật là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, từ đó về sau trong khoảng lối mười năm trời, lão phu không thấy một nhân vật trong võ lâm có võ công cao hơn Giang Nam đại hiệp. Theo lời tuyên truyền thời đó thì chỉ có lão Nam Cung ở núi Kiều Linh là có thể cầm cự nổi Giang Nam đại hiệp trong khoảng một ngàn chiêu, không đến nỗi bị thất bại ngay.

Vệ Thiên Tường vểnh tai nghe, mắt nhìn lão quái không chớp, chàng đang nghe đến chỗ thích thú, thấy lão quái ngừng lại liền hỏi gấp :

- Về sau như thế nào?

Lão quái thở dài :

- Khoảng hai mươi năm trước đây, lão phu đột nhiên bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân hoàn toàn tê liệt đành cứ ẩn cư nơi này cho đến ngày nay. Suốt hai mươi năm trời nay lão mong đợi Giang Nam đại hiệp đi qua chốn này vì lão phu hy vọng chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma.

Vệ Thiên Tường hỏi :

- Lão bá bá, Giang Nam đại hiệp có tài về y lý, có thể chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma cho bá bá phải không?

Lão quái lắc đầu :

- Không phải thế, lão phu chờ Giang Nam đại hiệp đến đây chỉ là để mượn thanh Kim Kiếm lệnh thôi.

Vệ Thiên Tường chợt hiểu liền reo lên một tiếng :

- A! Thế ra thanh kiếm vàng chữa khỏi bệnh cho bá bá!

Lão quái mỉm cười lắc đầu :

- Cháu nhỏ đoán sai rồi, bệnh tẩu hỏa nhập ma này trong khắp thiên hạ chỉ có một thứ linh dược đó là thuốc “Bách Doanh đan” của Kiều Linh Thần Ông Nam Cung Hột. Theo lời võ lâm tương truyền thì “Bách Doanh đan” do một trăm thứ linh dược hiếm có và một thứ nước chỉ có núi Kiều Linh mới có là nước suối Bách Doanh hòa lẫn với nhau chế luyện thành. Vì một trăm thứ linh dược đó không dễ kiếm, cách chế tạo lại hết sức khó, nên cả một đời lão Nam Cung Hột chỉ chế luyện được một lọ linh đan đó, trong lọ có một trăm viên thuốc quý như vậy đâu có thể dễ dàng đến xin lão Nam Cung. “Bách Doanh đan” của Kiều Linh Thần Ông cũng như “Tuyệt Tâm đan” của phái Thiên Sơn là hai chí bảo của võ lâm, cứ xét như vậy đủ hiểu lão Nam Cung gìn giữ lọ linh đan của lão như thế nào. Về phần thuốc “Tuyệt Tâm đan” từ bốn chục năm trước đây, Vô Cầu thiên sư của phái Thiên Sơn tự nhiên mất hẳn tung tích trên giang hồ, thành ra “Bách Doanh đan” là một thứ linh dược duy nhất của võ lâm. Bởi thế, lão phu nghĩ nếu mượn được thanh Kim Kiếm lệnh của đại hiệp, đem đến Hắc Linh sơn lấy danh nghĩa của vị Võ lâm Minh chủ, hỏi xin lão Nam Cung Hột ba viên “Bách Doanh đan” chắc hẳn lão ta không từ khước được.

Vệ Thiên Tường nghe đến đó buột mồm kê “A” một tiếng. Thì ra vừa rồi lão quái định lấy kiếm của mình chính là để xin “Bách Doanh đan” hầu chữa tẩu hỏa nhập ma chứ không có gì ác ý.

Vệ Thiên Tường liền cười nói :

- Tại sao lão bá bá không nói sớm cho cháu biết. Thanh kiếm này dù có đem luôn bên mình người cháu cũng không có ích gì. Vậy lão bá cứ cầm lấy kiếm này đi.

Nói đoạn chàng đưa thanh kiếm vàng nhỏ cho lão quái.

Lão quái giật mình nhìn Vệ Thiên Tường lão không ngờ chàng có tâm địa nhân hậu như vậy.

Lão quái vô cùng cảm kích, ngậy người ngẩng nhìn Vệ Thiên Tường hồi lâu lẩm bẫm tự nói :

- Thật giống như hệt!

Đoạn lão cười bảo Vệ Thiên Tường :

- Cháu nhỏ, lão phu chưa biết tại sao cháu có thanh kiếm này, thì làm sao lão có thể tiếp nhận được?

Vệ Thiên Tường nghe nói ngẩn người, cảm thấy khó nói hết sức. Chàng biết lão quái nói rất có lý, một khi lão chưa rõ nguyên nhân tại sao chàng có thanh kiếm này, dĩ nhiên lão không tiếp nhận thanh kiếm. Song chàng làm sao nói ra được bởi lẽ chính chàng cũng... không biết.

Chàng nghĩ thầm: “Lão quái xét ra là người tốt chứ không phải xấu, vậy tốt hơn là ta nên đem tình hình sự thật nói ra cho lão biết”.

Chàng nghĩ vậy rồi nói :

- Lão bá bá đang cần có “Bách Doanh đan” để chữa tẩu hỏa nhập ma, vậy xin cứ cầm lấy thanh kiếm này để xin thuốc chữa bệnh au là hơn, còn về căn nguyên tại sao cháu có thanh kiếm này, thật tình cháu không biết rõ. Tuy nhiên có điều chính thực rằng thanh kiếm này là vật sở hữu của cháu. Cháu đã cất giữ thanh kiếm này suốt mười hai năm trời nay rồi.

Đôi mắt lão quái sáng rực lên, lão vội hỏi :

- Cháu nhỏ nói sao? Cháu đã có thanh kiếm này từ mười hai năm nay?

Vệ Thiên Tường lúc này nhận thấy chẳng cần phải giấu diếm lão quái này nữa, chàng đem tình thực về cuộc đời mình nói lại cho lão quái nghe. Chàng nói rõ từ lúc vị lão phu tử đem chàng ra khỏi nhà khi chàng sáu tuổi, rồi sau đó chàng lần lượt ở với sáu vị thúc thúc để luyện tập võ nghệ, cuối cùng chàng được Cổ thúc thúc trao cho gói vải để hạ sơn.

Lúc chàng đi đến trước động này, chàng mới mở gói ra và thấy có một hộp chứa thanh kiếm vàng này.

Lão quái nghe xong, liền gạt đầu mấy lượt, miệng “ừ” mấy tiếng như đã đoán hiểu được phần nào nội tình câu chuyện của Vệ Thiên Tường :

- Cháu nhỏ, vị Cổ thúc thúc của cháu nói rất đúng, thanh kiếm lệnh này có quan hệ cực lớn đối với cháu cũng như đối với toàn thể võ lâm. Xét ra trình độ võ công của cháu hiện nay, các vị thúc thúc đó không thể nói rõ sự tình cho cháu biết mà cũng không thể cho cháu mở hộp lấy thanh kiếm này ra bởi lẽ cháu chưa đủ năng lực bảo vệ hộp kiếm này.

Lão quái ngưng một chút rồi lại gạt đầu tiếp :

- Bây giờ lão phu hoàn toàn tin thanh kiếm này chính là vật sở hữu của cháu. Vậy cháu nhỏ cầm lấy cất đi, lão phu không thể lấy vật sở hữu của cháu nhỏ được.

Vệ Thiên Tường nói :

- Lão bá bá, nhưng còn việc chữa tẩu hỏa nhập ma thì sao? Lão bá đã chẳng chờ suốt hai mươi năm nay để mượn thanh kiếm này, hầu đi xin thuốc “Bách Doanh đan” về chữa bệnh hay sao? Văn bối thành thật muốn cho lão bá mượn, xin lão bá cứ cầm lấy. Thanh kiếm này là vật sở hữu của văn bối, nên văn bối có toàn quyền xử trí, muốn cho ai mượn cũng được, lão bá chớ e ngại.

Lão quái cảm động, dịu dàng nói :

- Cháu nhỏ, lão phu biết cháu muốn mượn kiếm là do lòng chí thành của cháu. Nhưng lão phu xét ra không cần nữa, vì hai chục năm nay lão phu không hề ra tới bên ngoài, tình thế giang hồ đã biến đổi hẳn, nhiều biến cố quan trọng xảy ra mà lão phu chưa được biết. Vả lại thanh Kim Kiếm lệnh này có quan hệ rất lớn,

Cổ thúc thúc củ cháu dặn dò kỹ như vậy tất phải có thâm ý, cháu hãy giữ luôn bên mình. Biết đâu thanh kiếm này chẳng liên can rất nhiều đến thân thể cháu...

Vệ Thiên Tường vẽ mặt kinh dị, nói :

- Lão bá bá, vừa rồi cháu đã thuật hết sự tình, lão bá bá có biết rõ chuyện này không, làm ơn nói cho cháu nghe thêm, cháu vô cùng cảm tạ bá bá.

Lão bá khê gật đầu :

- Lão phu đã ra khỏi giang hồ từ hai mươi năm nay, các biến cố võ lâm cháu không biết được nhiều. Tuy vậy lão phu cũng có thể nói cho cháu nhỏ biết thêm, nhưng...

Vệ Thiên Tường mừng rỡ, vội giục già :

- Lão bá bá, mau nói cho cháu nghe.

Lão quái khê ho lên vài tiếng rồi trầm giọng khê nói :

- Nếu lão phu đoán không nhầm thì cháu nhỏ chính là con của Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn vậy.

Vệ Thiên Tường rung chuyển cả toàn thân, đang ngồi vội đứng phắt dậy xúc cảm vô cùng, chàng run giọng nói :

- Lão bá bá, cháu cũng đã nghĩ như vậy. Cháu chắc đúng là như vậy, vì vừa rồi khi lão bá bá nói đến tên vị Giang Nam đại hiệp thì cháu có cảm giác vị đó hình như quen thuộc với cháu lắm, nhưng nghĩ mãi không nhớ ra được. Lão bá bá, cháu, cháu... muốn lão bá bá nhìn kỹ cháu xem cháu có giống Giang Nam đại hiệp không.

Lão quái gật đầu cười :

- Cháu nhỏ, từ ngày lão phu lên Cửu Cung sơn tỷ kiếm với Vệ đại hiệp đến nay đã ba mươi năm trời, tuy nhiên lão phu không thể nào quên được hình ảnh con người anh hùng đó. Dung mạo, phong độ của vị Giang Nam đại hiệp đã khắc sâu vào tâm khảm của lão phu, khiến lão phu lúc nào cũng tưởng tượng thấy Vệ đại hiệp trước mặt. Vừa rồi lão phu thấy cháu xưng là họ Vệ, lão phu đã đoán được nửa phần vì trông cháu rất giống Giang Nam đại hiệp. Sau cháu đã thuật cho lão nghe những việc xảy ra trong mười mấy năm nay lão phu càng tin chắc mình chẳng nghĩ sai. Vả lại Lục Đinh Giáp năm xưa chính là những người thân tín của Vệ đại hiệp.

Vệ Thiên Tường nghe nói cả mừng chấp tay nói :

- Lão bá bá, cháu rất đa tạ lão bá bá đã chỉ điểm cho cháu rõ. Từ nay cháu sẽ nỗ lực để tìm cha cháu, để cha con được trùng phùng.

Lão nhìn chàng một cái rồi ngáp ngừng nói :

- Sáu vị thúc thúc của cháu không nói rõ thân thể của cháu, biết chừng đâu Vệ đại hiệp có chuyện gì cơ mật phi thường, các vị sư thúc của cháu sợ cháu tuổi còn trẻ, vô tình tiết lộ chuyện đó, nên mới giấu diếm như vậy. Nhưng dù không nói bây giờ, thì chắc chắn chẳng bao lâu nữa, họ cũng phải nói cho cháu biết sự thật, vì cháu đã lớn khôn rồi. Đây là lão phu chỉ đoán vậy thôi, cháu nên kiên nhẫn chờ đợi. À, vị Cổ thúc thúc chẳng bảo cháu lên núi Nhạn Đãng là gì, chắc lúc đó Cổ thúc thúc sẽ bảo cho cháu rõ hơn. Cháu nhỏ, Cổ thúc thúc đã bảo cháu hãy tin ông ta, vậy lão khuyên cháu nên tin ông ta là hơn.

Vệ Thiên Tường thấy giọng nói của lão quái có vẻ dễ dàng, an ủi mình như vậy, chàng bỗng cảm thấy nghi hoặc lạ lùng. Song chàng nghĩ lại ngay, lão quái từ hai mươi năm nay ẩn cư trong động đá, tất nhiên có nhiều việc lão không rõ hoặc đoán sai cũng chưa biết chừng.

Dẫu sao Vệ Thiên Tường cũng được an ủi rất nhiều, là đã hiểu được ít nhiều về thân phụ của mình, và có nhiều hy vọng là vị Giang Nam đại hiệp lại chính là người đã sinh thành ra chàng.

Nếu đúng sự thật như vậy Vệ Thiên Tường cảm thấy hãnh diện biết bao, vì được có một người cha là vị cái thể anh hùng, oai danh hiển hách với chức vụ Võ lâm Minh chủ.

Vệ Thiên Tường đứng trước lão quái ngẩn người suy nghĩ, nét mặt chàng luôn luôn thay đổi theo muôn ngàn ý nghĩ, khi thì lộ vẻ thật vui lúc lại đượm nét buồn rầu âm ảm.

Lão quái cũng mở to mắt ngẩn nhìn Vệ Thiên Tường, lão nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu, hết ngó ngang khi nhìn dọc như thể một người đang xem tướng.

Lão quái gật gù lẩm bẩm tự nói :

- Tư chất tốt lắm, vóc dáng cũng hoàn toàn, lại thêm học được sáu loại võ công. Thật là hiếm có.

Lão quái lẩm bẩm như vậy, rồi đột nhiên cất cao tiếng hỏi Vệ Thiên Tường :

- Cháu nhỏ, vị Cổ thúc thúc của cháu đã ba bảy lần dặn dò cháu phải tìm kiếm danh sư khổ luyện võ công, chờ khi nào võ công tăng tiến gấp mười lần bây giờ mới được mở hộp Kim Kiếm lệnh ra xem. Thí dụ bây giờ nếu có người truyền cho cháu võ công cao cường gấp mười lần, cháu nghĩ sao?

Vệ Thiên Tường lộ vẻ do dự đáp :

- Tuy Cổ thúc thúc có dặn bảo cháu như vậy, nhưng dễ gì kiếm được danh sư và cháu cũng chẳng biết ở đâu để đi tìm kiếm.

Lão quái cười khà khà nói :

- Lão phu thấy cháu có tư chất thật tốt, khác hẳn người thường, lại học được sáu loại võ công của sáu vị thúc thúc của cháu, thật là thể gian hiếm có. Vì thế lão phu thiết nghĩ nếu được lão đả thông lục kinh cho cháu, lại truyền cho cháu một môn thần công của bản môn từ xưa đến nay chưa có ai luyện thành, thì tuy chưa dám chắc là thiên hạ vô địch, nhưng nếu nói là hơn trước mười lần thì quả không phải nói ngoa. Vậy ý của cháu như thế nào?

Vệ Thiên Tường phúc chí tâm linh, vội vàng sụp lạy :

- Lão bá bá muốn cháu lạy bá bá làm sư phụ chăng?

Lão quái cười :

- Cháu nhỏ hãy đứng lên. Lão phu sẽ truyền dạy võ công cho cháu, nhưng không hề lấy danh nghĩa sư đồ.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Lão bá bá, tại sao vậy?

Lão quái giơ tay trái khê phẩy một cái, lập tức Vệ Thiên Tường cảm thấy có một sức mạnh vô hình đẩy chàng đứng lên không sao cưỡng lại được.

Lão quái chậm rãi giải thích :

- Ta không muốn nhận lễ thầy trò là vì sau này cháu nhỏ còn nhiều cơ duyên may mắn nữa. Vả lại nếu cháu gia nhập môn phái của ta, cháu sẽ chịu nhiều điều cấm kỵ không tiện nói ra đây. Lão phu không muốn làm trở ngại kỳ hẹn ước của cháu trên núi Nhạn Đãng, tính ra từ nay cho đến ngày hẹn chỉ còn độ bảy ngày, kể cũng đủ cho ta truyền thụ võ công cho cháu.

Vệ Thiên Tường lộ vẻ hoài nghi :

- Lão bá, chẳng lẽ võ công luyện mau đến thế?

Lão quái cười khà khà nói :

- Trong đạo võ công trên đời này, riêng về việc giảng cứu hỏa hầu, tu luyện nội kinh, cũng phải mất mấy chục năm mới thành.

Vệ Thiên Tường nghe nói lại càng ngạc nhiên. Chàng nghĩ thầm nếu tu luyện nội kinh hỏa hầu phải mất mấy chục năm, làm sao ông lão lại bảo chỉ trong bảy hôm thôi có thể truyền võ công ĩnh được.

Lão quái như đoán được ý nghĩ của Vệ Thiên Tường nên lão cười nói :

- Cháu nhỏ, chắc cháu cho rằng lão phu nói năng như vậy là tiền hậu bất nhất, lời nói đầu mâu thuẫn với lời nói sau, có phải thế không cháu? Cháu nhỏ nên nhớ trong đạo võ công, một khi đã biết một thì có thể thông suốt được cả mười, cả trăm, cháu đã theo sáu vị thúc thúc khổ luyện nội công trong mười hai năm qua, nội lực rất thâm hậu, căn bản nội công rất sung mãn. Cháu nên nhớ, phạm các loại võ công trong thiên hạ tuy khác biệt nhau về phương pháp tuy luyện hay vận dụng, nhưng cả thầy đều quy về một gốc. Cũng như muôn vạn con sông ngọn suối đều chảy ra biển cả. Cháu đã khổ luyện nội công trong mười hai năm, đã luyện sáu loại công phu khác nhau. Nhưng sáu loại nội công đó vẫn rời rạc, thân pháp không giống nhau thành thử nội lực bị phân tán ra làm sáu phía. Điều cần nhất bây giờ là phải làm thế nào phối hợp dung hòa sáu loại nội công đó thành một thứ nội lực duy nhất, như sáu con sông quy về một mối, luyện được như vậy thì nội lực của cháu sẽ được tăng tiến không sao tưởng tượng được, cháu nhỏ có biết điều đó hay không?

Vệ Thiên Tường gật đầu :

- Cổ thúc thúc đã có lần nói cho cháu biết y hệt như lời lão bá bá. Cổ thúc thúc bảo cháu phải cố sức tập luyện hợp nhất sáu loại nội công với nhau thành một nội lực duy nhất.

Lão quái cười :

- Phần lớn các nhân vật trong võ lâm tu luyện nội công hằng mấy chục năm trời cũng là vì mục đích đó nhưng người nào giỏi lắm cũng phải mất mấy chục năm mới thành công. Cháu nhỏ, lão phu sẽ dẫn thông mười hai đường kinh mạch cho cháu. Lão lại truyền cho cháu khẩu quyết nội công của bốn môn. Cháu cứ chiếu theo đó tu luyện. Lão phu dám chắc rằng với thiên tư thông minh của cháu, sự khổ luyện trong bảy ngày là bằng người khác khổ luyện trong nửa đời người.

Vệ Thiên Tường vô cùng cảm kích đồng thời chàng cũng mừng rỡ khôn tả, vội nói :

- Lão bá bá! Bá bá tốt quá! Sau khi lên núi Nhạn Đãng vào ngày hẹn, nhất định cháu sẽ lên núi Kiều Lĩnh, xin ba viên “Bách Doanh đan” về cho lão bá bá chữa tẩu hỏa nhập ma.

Lão quái lộ vẻ cảm động, nhưng lão nghiêm sắc mặt lại ngay :

- Cháu nhỏ, cháu nên làm theo đúng lời dặn bảo của Cổ thúc thúc. Trước khi gặp mặt được Vệ đại hiệp, cháu tuyệt đối không được đem thanh kiếm này lộ diện trên giang hồ. Cháu hiểu chưa?

Vệ Thiên Tường không ngờ lão lại nói y Cổ thúc thúc, tuy nhiên chàng vẫn lên tiếng vâng dạ tuân lệnh.

Lão quái nét mặt tươi cười nói :

- Trước khi ta dẫn thông kinh mạch của cháu, ta muốn truyền cho cháu các bí pháp “Tu La thất kiếm” và “Tu La thần thảo”. Hai môn công phu này, cháu không thể luyện thành trong một thời gian ngắn, cháu phải ráng sức luyện tập hàng ngày, nhưng sau khi nội công cháu tinh tiến gấp bội thì sự luyện tập hai môn võ công đó cũng không khó lắm.

Lão quái ngừng lại, nhìn Vệ Thiên Tường rồi cười khà khà mấy tiếng, nói tiếp :

- Cháu nhỏ, trước khi học kiếm pháp và thần thảo của ta, cháu không muốn biết ta là ai hay sao?

Vệ Thiên Tường đỏ mặt, vội vã nói để chữa thẹn :

- Lão bá bá, Tường nhi đã định hỏi danh tánh của bá bá, nhưng rồi quên mất đó!

Lão quái nói :

- Lão phu là Tu Linh Quân! Hà, như vậy đủ rồi còn ngoài ra không cần nói ngay bây giờ làm gì. Sau này, cháu lần lộn trên chốn giang hồ tự nhiên sẽ hiểu Tu Linh Quân là người thế nào. Bây giờ, lão phu truyền khẩu quyết thất kiếm cho cháu phải nghe kỹ và ghi vào trong tâm trí.

Nói đoạn Tu Linh Quân lão quái liền đem khẩu quyết “Tu La thất kiếm” dạy cho Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường chăm chú nghe theo, chàng thật tâm thành ý cố ghi nhớ những lời của lão quái.

Tu Linh Quân đọc xong khẩu quyết rồi giải thích từng câu, từng lời những đoạn khó hiểu cho Vệ Thiên Tường lãnh hội được toàn diện bí quyết của môn võ công hiểm có trên đời đó.

Tu Linh Quân bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân tàn phế, không đi đứng được. Nhưng lão quái dùng tay vẽ các thể kiếm cùng cước bộ trên mặt đất cho Vệ Thiên Tường xem.

Tiếp theo sau, Tu Linh Quân lão quái bảo Vệ Thiên Tường cầm kiếm tập luyện ngay các chiêu thể đầu tiên, miệng nhắc lại các bí quyết, chân bước theo phương vị Tu La, tay múa kiếm theo các thể bí truyền.

Vệ Thiên Tường lần lượt học hết chiêu này đến chiêu khác. Tu Linh Quân lão quái luôn mồm chỉ bảo cho chàng biết, những thể biến hóa tinh diệu, bộ pháp tiến thoái như thế nào, thân hình phải xoay chuyển ra sao.

Những chỗ nào khó, Tu Linh Quân lão quái chỉ cần nhắc lại hai ba lần là Vệ Thiên Tường đã lĩnh hội được hết.

Đó là vì Vệ Thiên Tường sẵn căn bản nội công thâm hậu, chàng lại được học “Thất Sát kiếm pháp” của Cổ thúc thúc là luyện đến mức tối thuần thực cho nên lúc này chàng học “Tu La thất kiếm” rất mau lẹ.

Bài “Tu La thất kiếm” của Tu Linh Quân mặc dầu tên gọi là thất kiếm, nhưng mỗi một chiêu xuất thủ, thì bảy nhát kiếm cùng phát ra một lượt, tinh vi ảo diệu vô cùng. Thành ra bài kiếm đó biến hóa như thần, uy lực cực mạnh, thật là kỳ diệu vô luân.

Học khoảng độ một tiếng đồng hồ thì Vệ Thiên Tường hoàn toàn thuộc lòng bài “Tu La thất kiếm”. Từ nay về sau chỉ cần hàng luyện tập cho quen tay mà thôi.

Lão quái thấy Vệ Thiên Tường thông minh xuất chúng, lãnh hội mau lẹ như vậy, cũng phải kính nể, luôn luôn mỉm cười gật đầu tỏ ý hài lòng.

Tu Linh Quân lão quái nói :

- Cháu nhỏ, cháu đã quả nhiên không phụ sở vọng của lão phu. Bài kiếm pháp này năm xưa gọi là “Tu La ngũ kiếm”, lão phải ẩn cư trong động này hai mươi năm, đêm ngày nhập tọa, suy tưởng, nên đã lĩnh ngộ được vô số huyền cơ. Bởi vậy lão đã nghĩ thêm được hai chiêu nữa cho “Tu La ngũ kiếm” thành ra “Tu La thất kiếm” uy lực vì thế cũng tăng gia bội phần, bài “Tu La ngũ kiếm” năm xưa cũng có vài người biết, sau này nếu cháu ra đời gặp người sử dụng được năm thể kiếm tương đồng, thì dù họ có đối với cháu có thái độ như thế nào, cháu cũng vui lòng bỏ qua cho họ.

Tu Linh Quân nói đến, giọng hơi run run, như thể ông có vẻ cảm động vô cùng.

Xem tiếp hồi 7 Đảo Chuyển Càn Khôn, Nghịch Thiên huyền công

7. Chương 7: Đảo Chuyển Càn Khôn, Nghịch Thiên Huyền Công

Vệ Thiên Tường thấy lão quái dạn dò như vậy vội thu kiếm nói :

- Lão bá bá, bá bá đối với cháu ân thâm nghĩa trọng, lúc nào cháu cũng ghi khắc trong tâm, quyết không phụ lòng lão bá.

Tu Linh Quân lão quái cười khà khà :

- Tốt lắm, lão phu với cháu tuy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng thật tình là sư đồ vậy. Chẳng qua, lão... Hừ, thôi chẳng nói nữa, bây giờ lão truyền cho cháu võ công Tu La thần trảo.

Lão quái chỉ vào thanh Kim Kiếm lệnh của Vệ Thiên Tường rồi nói tiếp :

- Vừa rồi lão phu đã xuất thủ Tu La thần trảo để đem thanh kiếm này vào động đó. Cháu thấy thanh kiếm đang ở trong tay bỗng nhiên bay vọt lên chạy vào động này, đó không phải là vì thanh kiếm biết bay mà vì công lực Tu La thần trảo của lão đã luyện tới mức sai khiến, thân đoạt được vật ở cách xa đó. Tuy nhiên khi thanh kiếm đó bay đến thác nước, sức nước quá mạnh, thanh kiếm chỉ đủ lực vượt qua làn nước rồi rớt xuống chứ không bay đến tay lão phu như dự tính. Đó là vì khí lực của lão phu bị đứt đoạn một chút,

không tiếp tục vận kinh lực theo ngay được, lão phu hiểu rằng công lực của lão so với ngày xưa đã sút kém nhiều, những ngày tàn của lão chẳng còn bao lâu nữa... Chao ơi, tuế nguyệt đâu có buông tha người, dù có võ công tài giỏi đến mức nào, người ta rút cuộc sẽ thua bệnh già tuổi tác, con người khó lòng tranh đua với tạo hóa là vì vậy.

Lão quái thở dài rồi tiếp :

- Cháu nhỏ, tuổi còn trẻ, tư chất lại hơn người, lão phu tin tưởng cháu sẽ sớm thành công, ra đời làm việc ích nước lợi dân. Cháu nên nhớ môn Tu La thần thảo tuy không hơn được Tiên Thiên chân khí của huyền môn chính tông song uy lực lớn lao vô cùng, có thể nói đứng giữa ranh giới Tiên Thiên chân khí và Hậu thiên chân khí, và so với bất kỳ loại thượng thừa Hậu thiên chân khí nào của các môn phái hiện nay đều vượt lên trên rất nhiều. Bây giờ cháu còn nhỏ hãy nhớ kỹ lấy khẩu quyết của môn Tu La thần thảo.

Vệ Thiên Tường vui mừng vô hạn, vội tra kiếm vào vỏ rồi lắng tai nghe khẩu quyết của Tu Linh Quân dạy chàng.

Sau khi dạy Vệ Thiên Tường thuộc lòng khẩu quyết, Tu Linh Quân còn giải thích cặn kẽ mỗi câu mỗi lời cho đến khi chàng lãnh hội được hoàn toàn ý nghĩa, không còn điểm nào nghi ngờ mới thôi.

Sau đó Tu Linh Quân nhìn ra cửa động một lát rồi nói :

- Bây giờ đã đến chính Ngọ rồi, lão phu cần vận công một tiếng đồng hồ theo lệ hàng ngày. Trong thời gian đó cháu hãy ôn tập khẩu quyết vừa học cho thật thuộc. Chờ đến lúc lão phu vận công xong sẽ đả thông kinh mạch cho cháu.

Vệ Thiên Tường ứng tiếng tuân lời ngồi xuống góc động, miệng lầm nhẩm đọc khẩu quyết Tu La thất kiếm và Tu La thần thảo, sau đó chàng chiếu theo khẩu quyết thử vận khí hành công một lượt.

Khoảng hơn một giờ sau, Tu Linh Quân lão quái mở mắt ra, lão vỗ tay xuống phiến đá trước mặt và nói :

- Cháu nhỏ, cháu hãy lên ngồi ngay trước mặt lão để lão đả thông kinh mạch cho cháu ngay bây giờ.

Vệ Thiên Tường thấy Tu Linh Quân nhiệt thành chiếu cố đến mình, giọng nói hiền hòa âu yếm như một vị cha già đối với một đứa con thân yêu, chàng cảm thấy nao nao xúc động. Lòng chàng bỗng nổi lên một niềm mến thương quyến luyến đối với lão quái nhân.

Tuân lời, chàng bước đến phía trước Tu Linh lão quái, ngồi xếp bằng đối diện cùng lão.

Ngay lúc đầu Tu Linh Quân đọc tâm pháp độc môn nội công dạy cho chàng đồng thời chỉ phương pháp vận dụng chân khí, đưa khí lực quy nguyên phát ra toàn thân.

Sau đó Tu Linh Quân chuẩn bị đả thông kỳ kinh bát mạch.

Trước khi bắt tay vào việc, lão quái thận trọng căn dặn :

- Bất luận có một hiện tượng kỳ dị nào phát sinh, hoặc lạnh như băng tuyết, hoặc nóng như lửa thiêu, hoặc thấy đau đớn toàn thân cũng phải cắn răng chịu đựng, trấn tĩnh tinh thần ngồi im bất động. Những hiện tượng ấy có xảy ra cũng chỉ trong chốc lát rồi hết ngay.

Vệ Thiên Tường đã cùng sáu vị thúc thúc học hỏi võ công mười hai năm qua, luyện được sáu loại nội công, dĩ nhiên chàng đã hiểu phần nào những phương pháp rèn luyện nội công. Nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất là tâm pháp nội công của Tu Linh Quân không giống như tâm pháp nội công của sáu vị thúc thúc.

Chàng để ý thấy có sự mâu thuẫn, các bộ vị tự vận khí cũng lộn ngược hoàn toàn, chẳng khác nào nước và lửa, xung khắc một trời một vực.

Trông thấy lạ như vậy, nhưng vì Vệ Thiên Tường đã đặt tin tưởng hoàn toàn nơi Tu Linh Quân nên chàng không mở miệng gạn hỏi, chỉ theo đúng lời căn dặn của lão quái vận công.

Thật ra việc đả thông kỳ kinh bát mạch và luyện tập công phu đảo ngược của Tu Linh Quân là điều rất bổ ích cho Vệ Thiên Tường giúp chàng mau tiến tới hàng thượng thừa về võ công.

Tuy nhiên, cũng chính do việc này mà mấy lần khiến Vệ Thiên Tường suýt bị chết hụt, nhưng đó là chuyện xảy ra về sau.

Vệ Thiên Tường học hết tâm pháp nội công của Tu Linh Quân rồi nhắm ngồi yên bất động để cho Tu Linh Quân đã thông kinh mạch.

Chàng trấn an tâm thần thật hoàn toàn thanh thoi sáng suốt, mọi huyết đạo trong người đều cởi mở. Đột nhiên tại huyết Dũng Tuyền nơi chân có hai luồng chân khí cuộn cuộn tuôn vào huyết đạo.

Hai luồng chân khí đó, một chạy vào chân trái thì nóng hừng hực, luồng chạy vào chân phải lại lạnh buốt thấu xương. Cả hai luồng cùng xuyên qua kinh mạch chạy ngược lên, hòa nhập cùng các huyết quản động mạch, truyền đi khắp thân mình.

Nhưng khổ nỗi, các luồng chân khí này đi đến đâu hình như có muôn ngàn mũi kim nhỏ li ti đâm vào các mạch lộ, đau đớn nhức nhối vô cùng cơ hồ không sao chịu nổi.

Vệ Thiên Tường khẽ rên một tiếng, nhưng bỗng nhớ lời căn dặn của lão quái, lại cố gắng chịu đau. Một lát sau, toàn thân chàng như tê liệt, thần trí cơ hồ như hôn mê chết điếng.

Tuy vậy, sự đau đớn không kéo dài. Chỉ một lát sau Vệ Thiên Tường cảm thấy khá dần rồi hết đau.

Chàng biết lão quái đang đã thông kỳ kinh bát mạch ình nên tự nghĩ :

- “Dù đau đớn đến mức độ nào ta cũng chịu nổi”.

Tình trạng ấy trải qua chẳng biết bao lâu, có lẽ kéo dài hàng ba bốn ngày liền, Vệ Thiên Tường đau đớn mấy lần tưởng như sắp chết giấc đi rồi lại tỉnh.

Đến lần chót, giữa lúc chàng đang hôn mê, thần trí mơ hồ bất định, nửa tỉnh nửa say bỗng nhiên thấy luồng khí nóng chạy quanh khắp thân thể, khiến chàng chợt tỉnh như vừa qua một giấc mơ.

Bao nhiêu kinh mạch đã lưu thông dễ dàng không còn đau đớn nữa. Kể từ phút đó chàng cảm thấy toàn thân thư thái dễ chịu, tinh thần sung mãn sáng suốt vô cùng.

Chàng mở to đôi mắt, ngơ ngác nhìn quanh, nếu chẳng có tiếng ầm ầm như sấm động của thác nước đang đổ xuống từ lưng chừng trời và ánh sáng le lói ở ngoài cửa động có lẽ chàng cũng không còn nhớ được mình đang nằm ở nơi đâu.

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy Tu Linh Quân lão quái lúc này đầu tóc rối bù, da mặt tái nhợt, đang ngồi điều hòa hơi thở để thu hồi sức lực bị hao mòn.

Vệ Thiên Tường hiểu rằng Tu Linh Quân lão quái vì đã thông kỳ kinh bát mạch ình đến nỗi phải hao tổn qua nhiều chân nguyên, thần thái trở nên tiêu tụy như thế này.

Chàng bắt giác cảm kích vô ngần, hai hàng lệ rưng rưng tuôn trào nơi khóe mắt. Cảm động quá, chàng sụp xuống quỳ ngay phía trước tảng đá.

Tu Linh Quân từ từ mở mắt, lộ vẻ tươi cười thích chí, nói nhỏ :

- Cháu bé đừng khóc như thế! Lão phu tuy mất bớt hai mươi năm trời công phu khổ luyện chân khí, nhưng đã giúp được cho cháu hoàn thành một việc rất trọng đại... Lão phu đã dùng công lực bản thân làm ột số kinh mạch của cháu chuyển ngược. Từ trước đến nay, trong bản môn chưa hề có một người nào luyện được thành tựu môn Đảo Chuyển Càn Khôn Nghịch Thiên huyền công. Trong thời gian chỉ bảy ngày mà cháu đã luyện xong môn công phu đệ nhất thiên hạ đó.

Lão quái cười khà khà nói tiếp :

- Cháu bé, cháu ngạc nhiên kinh dị lắm phải không? Một người luyện tập võ công dù mất mấy chục năm cần tu khổ luyện cũng chưa thể tự mình đã thông kỳ kinh bát mạch được, còn nói gì đến chuyện đảo ngược chân khí. Công lực của cháu bây giờ có thể nói tăng tiến gấp mười lần khi trước. Chỉ cần chiếu theo khẩu quyết tâm pháp chuyên cần rèn luyện thêm một thời gian nữa, tuy chưa thể công quả đạt thành nhưng cũng tiến tới mức thượng thừa kỳ diệu rồi. Môn Nghịch Thiên huyền công này so với các môn công phu của võ lâm hoàn toàn trái ngược. Giả thử cháu gặp phải một tay bản lĩnh, dù hấn có thi triển thủ pháp điểm huyết, phát huyết tài tình đến đâu cũng không bao giờ gây được thương tích mấy may cho cháu. Đó là việc mà lão phu quan tâm trước hết đấy cháu ạ.

Vệ Thiên Tường bồi hồi cảm xúc gần ứa lệ.

Chàng run run cất giọng nói :

- Lão bá bá, thâm tình sâu đậm của lão bá bá đối với Tường nhi thật chẳng biết phải làm cách nào để đền bồi cho xứng đáng.

Tu Linh Quân cười lớn :

- Thăng bé khờ quá, lão phu đâu phải người mong được đền ơn đáp nghĩa. Bây giờ lão phu cần một thời gian khá lâu để vận công điều tức hầu lấy lại chân khí đã hao tổn, vậy cháu hãy chiếu theo tâm pháp công phu tập luyện ngay đi.

Chỉ vào sau, lão tiếp :

- Ta có dành sẵn lương khô nơi góc động. Cháu hãy lấy ăn đi cho đỡ đói.

Vệ Thiên Tường nhớ lại thấy bụng đói như cào, dạ lên một tiếng rồi đi tìm lương khô ăn.

Ăn xong, chàng theo đúng lời chỉ bảo của lão quái ngồi yên vận khí.

Cứ như vậy một ngày nữa trôi qua.

Thỉnh thoảng Tu Linh Quân mở mắt chỉ điểm cho Vệ Thiên Tường hoặc hỏi lại những điểm quan trọng.

Rồi một ngày hết.

Suốt buổi sáng hôm sau, Vệ Thiên Tường tỉnh lại kể từ lúc vào động vừa đúng bảy ngày.

Tu Linh Quân gọi chàng lại gần bảo :

- Tường nhi, cháu đã lĩnh hội hết cả võ công của ta rồi. Nay đến lúc cháu xuất động, tìm đường lên núi Nhạn Đãng kéo lỗ kỳ hạn.

Vệ Thiên Tường rầu rầu đau xót nhưng cũng biết không thể nào lưu luyến được.

Chàng bước đến trước mặt lão quái, mắt đỏ hoe, sụp xuống lạy tạ.

Chàng đã định bụng khi nào công việc xong xuôi quyết qua lại nơi đây.

Tu Linh Quân gật đầu, bỗng nhớ ra một điều nói :

- À quên, còn một điều này cần dặn cháu. Cháu mang Kim Kiếm lệnh bên mình phải cẩn thận giữ kín, chớ để lộ cho bất kỳ một ai nom thấy đấy nhé. Từ đây cho đến khi đến Nhạn Đãng sơn, cháu cũng không nên xuất đầu lộ diện, chường mặt ra cho người ta biết. Tốt hơn hết là phải đeo luôn chiếc mặt nạ da người che mặt.

Nói tới đây Tu Linh lão quái lại a thêm tiếng nữa rồi xoay mình về phía hốc đá bên cạnh, rút ra một vật nho nhỏ đen huyền, nhìn giống như một chiếc lệnh phù bằng ngọc đen, đặt vào tay Vệ Thiên Tường căn dặn :

- Cháu ơi, sau này bốn tẩu giang hồ, nếu có gặp một đứa con gái, cầm kiếm tay trái, kiếm pháp tuyệt luân, nếu nó cưỡng bách cháu chỉ rõ nơi ẩn cư của lão phu thì cháu cứ đưa ngọc phù này ra. Nhất định nó sẽ không gây khó dễ cho cháu nữa đâu... Thôi cháu hãy đi đi, cháu bé.

Tu Linh Quân nói đến đó liền nhắm nghiền mắt lại.

Vệ Thiên Tường tay cắp chiếc ngọc phù, lòng bồi hồi xúc động, chàng quỳ xuống lạy lão quái :

- Lão bá bá, Tường nhi xin cáo biệt. Nhưng Tường nhất định trong một năm phải tìm ra mấy viên thuốc Bách Doanh đơn.

Tu Linh Quân xua tay lắc đầu :

- Cháu nhỏ, ta biết rõ tấm lòng thuần hậu của cháu, nhưng Bách Doanh đơn không phải là vật dễ xin được. Ta dặn cháu ngàn vạn lần không thể đem Kim Kiếm lệnh đánh đổi mấy viên thuốc đó. Hai mươi năm ẩn cư lòng bình lặng đi rồi, từ nay không còn thiết việc gì nữa, dù có thuốc hay không cũng thế mà thôi. Bất quá

khoảng một năm nữa cháu có cơ hội tìm đến đây thì lão phu rất mừng, vì lão muốn xem công phu Nghịch Thiên huyền công của cháu tiến bộ đến mức độ nào rồi.

Vệ Thiên Tường ứng tiếng vâng dạ, đoạn quỳ lạy mấy lạy, sau đó chàng búi gối đứng lên, chậm rãi bước ra tới gần cửa động.

Sau khi quay lại nhìn vào trong động một lần chót, Vệ Thiên Tường mới rút kiếm ra khỏi bao tុ thần vận khí, phát huy công lực toàn thân, tay mặt vung mạnh, nhún mình nhảy ra ngoài, xuyên mình qua thác nước đang đổ xuống ầm ầm bất tuyệt.

Thân hình vừa bay vọt lên, Vệ Thiên Tường cảm thấy sức nhảy của mình so với lần trước có phần khác nhau rất xa, đồng thời thanh kiếm ở tay chàng phát ra rất mạnh, kinh lực chế ngự được sức nước quá mạnh đang ào ào đổ xuống không cần vận kinh lực hóa giải như lần trước nữa.

Vì thế chàng bay vọt ra ngoài một cách dễ dàng, thân hình như mũi tên bay ra tới bên kia bờ hồ, rồi từ từ hạ xuống như chiếc lá rụng.

Phép khinh công thượng thừa đó ngay đến cả chính chàng cũng không thể ngờ nổi mình có thể đạt tới như vậy.

Chàng bất giác mừng rỡ như điên cuồng, biết rằng công lực của mình so với ngày trước đã tăng tiến gấp bội.

Vệ Thiên Tường ngồi xuống phiến đá bên thác nước, chàng lấy chiếc mặt nạ da người màu vàng ra đeo trên mặt, thấy vừa vặn như in, sau đó mới đeo bao hành lý lên vai, cất bước tìm đường xuống núi.

Vệ Thiên Tường từ trên núi theo đường mòn đi mãi về hướng đông, rồi đến gặp đường cái lớn chàng tiến tới gần ranh giới tỉnh Giang Tây.

Chàng cứ theo đúng lộ trình Cổ thúc thúc đã vẽ cho chàng, nên đến tối ngày thứ hai chàng đã tới huyện Bình Hương thuộc tỉnh Giang Tây.

Chàng tiến thẳng vào thành, vừa tới đầu đường phố, bỗng có một người ăn mặc theo lối tiểu nhị của một khách điểm chạy ra nhìn mặt Vệ Thiên Tường rồi hân cười hì hì chấp hai tay nói :

- Khách quan đã tới rồi! Khách điểm chúng cháu đã sửa soạn phòng thật chỉnh tề chờ khách quan đó ạ.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên đoán chắc tên tiểu nhị này đã lầm người. Chàng lắc đầu nói :

- Điểm gia, nhà ngươi nhận lầm người mất rồi.

Điểm tiểu nhị cười đáp :

- Quan khách nói đùa làm gì thế, khách điểm chúng cháu làm gì có nhiều khách quý như quý vị mà có thể nhầm được. Bẩm đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Lục tổng quản đã đặc biệt dặn dò chúng cháu phải ra đón vị khách nào mặt vàng....

Vệ Thiên Tường nói :

- Thế thì đúng người nhận lầm rồi, ta....

Điểm tiểu nhị ngạc nhiên :

- Quan khách chẳng phải người từ Hành Sơn xuống đây?

Vệ Thiên Tường gật đầu :

- Đúng ta từ Hành Sơn xuống đây.

Tiểu nhị liền cười toe toét, tay chấp lại vái :

- Nếu vậy thì nhầm làm sao được nữa. Đêm qua Lục tổng quản sợ cháu làm nhầm lẫn nên đã dặn bảo cháu kỹ càng về hình dung và diện mạo của quan khách. Hi... hi... ngay cả chiếc bọc hành lý và thanh trường kiếm đeo sau lưng quan khách hết như lời của Lục tổng quản, làm sao cháu nhầm lẫn được. Quan khách đi đường mệt nhọc, xin mời theo cháu về phòng nghỉ ngơi.

Nói đoạn, không đợi Vệ Thiên Tường trả lời điểm tiểu nhị đón ngay lấy bọc hành lý của chàng, miệng nói :

- Xin mời khách quan theo cháu.

Hắn quay người đi luôn để dẫn đường.

Vệ Thiên Tường không làm sao hơn là theo sau tên tiểu nhị, trong lòng phân vân nghi hoặc không biết là nhằm hay thật có người nào đã lo chu đáo cho chàng.

Điểm tiểu nhị dẫn chàng vào một khách điểm rất lớn, thuộc loại sang trọng và đắt tiền, đồ đạc trang hoàng rất hoa mỹ.

Sau khi đi qua hai sảnh điện to lớn tiểu nhị đưa Vệ Thiên Tường đến ngôi nhà trong, tức là nơi có những căn phòng trọ. Những phòng này xây cất liền nhau, quây lại thành hình vuông, ở giữa là một sân rộng lớn, có một ngọn giả sơn rất đẹp. Bên cạnh hòn giả sơn lại có bể nước nuôi toàn cá vàng.

Ở khu nhà này, ngoài một căn nhà lớn dùng làm khách sảnh, còn đều là những phòng cho thuê. Vệ Thiên Tường để ý nhìn thấy phòng nào phòng nấy đều có người ở.

Điểm tiểu nhị đưa chàng đến khách sảnh, đoạn ở một cánh cửa ở cạnh, đưa chàng vào buồng đặt bao hành lý của chàng lên giường rồi lui ra.

Lát sau tiểu nhị bưng vào buồng nước rửa mặt, khăn tay... đoạn hắn chấp tay cười toe toét :

- Xin mời khách quan rửa mặt. Quan khách có cần thứ gì xin cứ sai bảo, cháu đứng hầu ở ngay cửa.

Vệ Thiên Tường gật đầu, nhận thấy khách điểm này tiếp đãi thật chu đáo, khiến khách lạ đến trọ có cảm tưởng như mình về đến gia đình của mình vậy.

Chàng liền bảo tiểu nhị :

- Ta muốn nghỉ ngơi một lát sau đó nếu có cần gì ta sẽ gọi tiểu nhị.

Tên tiểu nhị vâng dạ rồi ra ngay khép cửa buồng lại.

Vệ Thiên Tường một mình ở trong phòng, liền tháo bỏ chiếc mặt nạ da người màu vàng để rửa mặt

Rửa mặt xong chàng ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ chợt thấy ở cửa phòng phía tây có một cô gái xinh đẹp lạ thường, có thể nói là tuyệt thế mỹ nhân, đang đứng ở đó, đôi mắt bồ câu đen láy của cô lúc nào cũng đang nhìn chàng đắm đắm không chớp.

Thiếu nữ dáng người uyển chuyển thanh tú, tuổi lồi mười bảy hay mười tám, da trắng như tuyết, hai má đỏ hồng hồng như trái tuyết lê, ai trông thấy cũng muốn nhìn.

Miệng mào tươi như hoa, đôi môi đỏ thắm khe hé mở như cười, lộ ra một phần hàm răng trắng nõn, trông như một đóa hải đường mơn mẩn đào tơ.

Vệ Thiên Tường trông thấy cô gái đẹp đó, luồng nhơn tuyến của chàng chạm phải đôi mắt đen láy của mỹ nhân, không hiểu sao chàng như bị thu hút mất cả hồn vía, mắt chàng cứ mở trừng nhìn chăm chăm vào cô gái lạ.

Cô gái nọ nhận thấy Vệ Thiên Tường ngây người ngấm mình một cách kỳ lạ như vậy, nàng đỏ bừng mặt, mắt chớp lia lịa, quay người lại bước nhanh vào phòng như lẩn trốn.

Vệ Thiên Tường lúc đó mới giật mình tỉnh ngộ, nhận thấy thái độ qua ư trợ trên của mình, khiến cô gái phải hổ thẹn quay vào, chàng rất hối tiếc vì ngoài mặt của nàng, vóc dáng và y phục của nàng chàng chưa nhìn rõ.

Chợt chàng nhìn lại, thấy bộ mặt nạ da người vừa tháo bỏ bên thau nước rửa mặt, Vệ Thiên Tường mới thấy sự sơ suất của mình.

Lúc rửa mặt, chàng đã quên đóng cửa sổ thành ra khi tháo gỡ chiếc mặt nạ giả, cô gái đứng ở phòng bên đã trông thấy rõ ràng.

Nghĩ đến đó, Vệ Thiên Tường ân hận tự trách thầm, vừa mới ra khỏi sư môn, chưa có kinh nghiệm về giang hồ. Chàng tự nhủ mình, từ nay về sau cần phải thận trọng hơn mới được.

Vệ Thiên Tường vội cầm lấy chiếc mặt nạ, đeo lên mặt như cũ, rồi lại nhìn qua cửa sổ phòng phía tây nhưng chàng nào thấy bóng hình ai.

Vệ Thiên Tường ngẩn ngơ, không hiểu sao mắt chàng cứ đăm đăm nhìn mãi về phía đó, như cố hình dung lại vẻ mặt yêu kiều của người đẹp còn phảng phất nơi đây.

Dĩ nhiên Vệ Thiên Tường không phải là hạng người hiếu sắc, say hoa đắm nguyệt, nhưng đây là lần đầu tiên chàng thanh niên mới lớn đi ra chung đụng với người đời. Chàng lại gặp phải một tuyệt thế giai nhân, bảo sao chàng không băng khuâng ngơ ngẩn.

Giữa lúc đó mấy câu Đường thi của đại thi hào Lý Bạch bỗng thoảng qua trong trí óc. Chàng liền cất tiếng khê ngâm:

Vân tường y thường hoa tường dung

Xuân phong phát hàm lộ hoa vùng

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.

Ý nghĩ bài thơ tán dương người đẹp như nàng tiên, áo quần trông như mây, vẻ mặt như hoa và nếu chẳng được gặp đầu núi Quần Ngọc thì cuối tháng chắc sẽ gặp ở chốn đài ngọc nơi các nàng tiên ở.

Vệ Thiên Tường bỗng có cảm tưởng lời lẽ trong bài thơ thật giống hệt hoàn cảnh của mình lúc này, một cảm giác lạ lùng tự nhiên nảy nở, không biết đó là kinh dị, mừng rỡ hay ngạc nhiên.

Chàng ngây người ra đứng như tượng gỗ, quên cả mọi vật quanh mình.

- Bẩm... bẩm quan khách, ngài dùng cơm tối trong phòng hay ngài quá bộ lại tửu lâu phía trước?

Tiếng nói của tên tiểu nhị ở ngay cạnh Vệ Thiên Tường khiến chàng giật mình quay lại. Thì ra tên tiểu nhị đã vào phòng từ lúc nào mà chàng không hay. Hắn đang chấp tay cung kính để chờ chàng trả lời.

Vệ Thiên Tường đỏ mặt, tự trách mình là để hồn vía nơi đâu đến nỗi có người đến bên mình mà chàng không hề biết. Chàng liền gật đầu đáp :

- Ta muốn dùng cơm trong phòng. Phiền tiểu nhị dọn cơm cho ta ở đây.

Tiểu nhị vội dạ lui ra. Lát sau hắn đem vào một mâm cơm thịnh soạn. Lại có cả một hồ rượu kèm theo. Lúc tiểu nhị đặt mâm cơm lên bàn, Vệ Thiên Tường nhìn rõ, bất giác chàng sửng sốt. Làm sao mà thức ăn nhiều thế kia? Một người làm sao ăn cho hết từng ấy thứ? Toàn là những món sơn hào hải vị. Vệ Thiên Tường từ nhỏ đến lớn sống cuộc đời thanh bạch với sáu vị thức thức, có bao giờ được ăn các món ăn hoa mỹ như thế? Bởi vậy, ngay đến tên các món ăn chàng cũng chưa hề biết.

Tiểu nhị dọn chén bát, rót rượu rồi xoa tay cười hề hề :

- Xin mời khách quan dùng tạm, các món này đều do đầu bếp trứ danh của tiểu điểm nấu, cam đoan sẽ vừa miệng quan khách. Các món này đặc biệt nấu riêng để quan khách thưởng lãm. Hồi năm ngoái các vị quý khách như Lưu Đại trang chủ cùng các vị tân khách của Bạch Thủy trang chủ đều do tiểu điểm tiếp đãi, các vị đều tỏ ý hài lòng. Xin mời quan khách dùng thử mới nhận thấy tiểu điểm chẳng nói ngoa.

Vệ Thiên Tường ngồi vào bàn, cầm chén rượu thấy hương vị thơm ngon vô cùng, chàng khê nhấp một chút, quả nhiên đó là loại mỹ tửu, nên gật đầu tỏ ý hài lòng :

Tiểu nhị cất tiếng cười hì hì :

- Dạ bẩm quan khách, Lục tổng quản đã có lời dặn bảo tất cả các vị quý khách của Bạch Thủy sơn trang qua đây đều phải tiếp đãi trọng hậu, chúng cháu đâu dám sơ suất.

Vệ Thiên Tường nghe hẳn nói đến vị Lục tổng quản nào đó, rồi kể đến Bạch Thủy sơn trang, lòng cảm thấy nghi hoặc vô cùng. Chẳng lẽ vị Lục tổng quản của Bạch Thủy sơn trang đó lại biết mình từ Hành Sơn đến đây nên đã đặc biệt dặn do khách điểm chuẩn bị phòng nghỉ cùng cơm nước thịnh soạn để tiếp đón mình ư?

Phải chăng vị chủ nhân của Bạch Thủy sơn trang là bạn thân với Cổ thúc thúc, thấy mình lần đầu tiên bước vào chốn giang hồ, sợ có gì sơ suất nên đã an bài sắp đặt mọi việc thuận tiện ỉn.

Chàng nghĩ vậy nên mới bớt hoang mang lập tức cầm đũa lên ăn uống một mạch thật no say.

Vì có mấy chén rượu nên chàng thấy hơi chệnh choáng. Ăn xong một lát chàng lên giường ngủ ngay.

Nhưng suốt đêm hôm đó, mỗi lần nhắm mắt chàng lại cảm thấy khuôn mặt kiều diễm như hoa như ngọc của cô gái hiện ra trước mắt với nụ cười tươi tắn, đôi mắt bồ câu đen láy nhìn chàng đắm đắm khiến chàng lạc vào một cõi mộng êm đềm, như ở giữa một vườn hoa tươi thắm toàn hoa tươi chào đón.

Sáng hôm sau, lúc Vệ Thiên Tường vừa mở mắt thì ánh nắng đã xuyên qua cửa sổ lọt vào phòng.

Chàng nghĩ đến giấc mơ đêm trước, vội nhảy phắt xuống giường chạy lại bên cửa sổ nhìn xem. Nhưng căn phòng phía tây cửa đóng im ỉm, đâu còn hình bóng mỹ nhân nào?

Trong lúc Vệ Thiên Tường còn ngây người đứng nhìn sang cửa phòng phía tây, tên tiểu nhị đã bưng nước rửa mặt vào phòng và cười hỏi chàng :

- Sao khách quan không ngủ nữa, trời còn sớm mà?

Vệ Thiên Tường chỉ tay về căn phòng phía tây hỏi :

- Tiểu nhị, người khách trọ ở căn phòng bên kia đã đi chưa?

Chàng buột mồm hỏi câu đó rồi biết ngay là mình hỏi hớ, vì người ta là đàn bà con gái, mình hỏi như vậy sao cho tiện?

Vệ Thiên Tường tự hổ thẹn đỏ mặt, nhưng may lúc đó chàng đã đeo chiếc mặt nạ da người nên không bị tên tiểu nhị trông thấy.

Điểm tiểu nhị thấy chàng hỏi như vậy liền khẽ nháy mắt, cười ra vẻ thân thiện :

- Quan khách đã trông thấy cô ấy rồi sao? Thật là tuyệt thế mỹ nhân, trong đời sao lại có người đẹp như vậy, cháu đã từng hầu hạ nhiều vị thiên kim tiểu thư con quan quý phái nhưng tuyệt nhiên cháu chưa thấy cô nào đẹp bằng cô này. À quan khách hỏi cô ấy đã đi chưa? Cô ấy đã đi lâu rồi, trời còn mờ mờ tối cô ấy đã thức giấc lên đường.

Vệ Thiên Tường chờ tiểu nhị ra khỏi phòng, mới tháo bỏ chiếc mặt nạ ra rửa mặt. Sau đó chàng lại đeo vào như cũ, ăn điểm tâm rồi gọi chưởng quầy lại tính tiền.

Chưởng quầy miệng cười toe toét nói :

- Tất cả chi phí của quý khách đều được Lục tổng quản ở Bạch Thủy sơn trang trả từ hôm trước rồi, xin quan khách cứ việc lên đường.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hết sức. Chàng ra khỏi cửa khách điểm, bỗng thấy tên tiểu nhị dắt một con ngựa đứng chờ ở cửa. Thấy chàng ra tên tiểu nhị vội dắt ngựa lại và nói :

- Con ngựa này để quan khách sử dụng. Từ đây đến Bạch Thủy sơn trang cũng phải một ngày đường mới đến nơi, xin mời quan khách lên ngựa đi ngay mới kịp.

Tuy không biết chủ nhân Bạch Thủy sơn trang là ai? Vệ Thiên Tường tự an ủi là tất cả công việc này đều do Cổ thúc thúc an bài chu đáo cho chàng, nên chàng không còn do dự nữa, tiếp lấy dây cương rồi nhảy lên mình ngựa.

Đây là lần đầu tiên chàng đi ngựa, nhưng vì đã có sẵn võ công thượng thặng, chàng điều khiển con ngựa một cách dễ dàng và chỉ trong chốc lát chàng đã cười một cách thành thực.

Ra khỏi huyện Bình Hương, Vệ Thiên Tường theo đường cái lớn ra rồi phóng nước đại. Bỗng nhiên ở phía sau chàng có tiếng xe chạy âm âm với tiếng người hò hét.

Chàng dừng ngựa, quay đầu lại nhìn bỗng thấy một đoàn xe ngựa sáu chiếc lại có người cưỡi ngựa đi kèm, đang chạy rất nhanh theo hướng chàng đi, trong chớp mắt đã vượt qua chỗ chàng đứng.

Từ khi luyện được thượng thừa nội công, mắt Vệ Thiên Tường rất tinh. Chỉ thoáng một chút chàng đã thấy rõ ở chiếc xe lớn đi đầu có cắm một á cờ kim tuyến, trên có thêu hình chim phượng hoàng, người cưỡi ngựa đi cạnh chiếc xe là một trang thanh niên tuổi trạc hai mươi lăm hay hai mươi sáu, dáng người uy phong凛冽, lưng đeo trường kiếm. Thanh niên liếc mắt nhìn Vệ Thiên Tường rồi tiếp tục ra roi cho ngựa chạy thẳng chẳng hề dừng lại.

Đoàn xe ngựa âm âm qua mặt Vệ Thiên Tường, bụi cát bay mù, chớp mắt đã khuất sau rặng núi.

Vệ Thiên Tường đã được Cổ thúc thúc nói rõ về tình hình võ lâm giang hồ, nên chàng trông thấy đoàn xe đó chàng hiểu ngay đó là đoàn bảo tiêu.

Chàng thấy đoàn người áp tải do thanh niên cưỡi ngựa dẫn đầu đều là những người trong võ lâm, cử chỉ thái độ hung hãn, có vẻ như muốn diễu võ dương oai để cảnh cáo bọn lục lâm dọc đường, bởi thế Vệ Thiên Tường rất chú ý, cho rằng đoàn bảo tiêu này chắc hẳn do những nhân vật thành danh trong võ lâm cai quản.

Khoảng trưa hôm đó, Vệ Thiên Tường cưỡi ngựa đi đến Lâm Giang. Chàng vừa đi đến dãy phố chính của huyện thành thì trông thấy ngay một tửu quán khá lớn, cửa có treo bảng đề Lâm Giang lầu.

Ngay trước cửa tửu quán có sáu chiếc xe bảo tiêu khi nãy, đậu thành một hàng dài, đoàn người bảo tiêu chắc hẳn đã dừng lại ở tửu quán này để ăn uống nghỉ ngơi.

Đoàn xe có lẽ đã tới từ lâu, nên những người trên xe đã ăn uống xong xuôi đang lục tục chuẩn bị lên đường.

Vệ Thiên Tường dừng ngựa trước cửa tửu lâu, gần chỗ đoàn xe đậu. Bỗng đâu một mùi hương thơm theo gió bay tới mũi chàng.

Vệ Thiên Tường lạ lùng đưa mắt nhìn, thấy từ trong tửu lâu bước ra một đoàn sáu cô thiếu nữ, ăn mặc xa hoa quý phái như những tiểu thư con nhà quyền quý, mùi hương thơm là do nơi sáu cô này đưa đến.

Sáu thiếu nữ đó bước ra ngoài, rồi mỗi cô lên một xe của đoàn bảo tiêu. Sau đó chàng thanh niên vũ dũng uy nghi, chỉ huy đoàn bảo tiêu, liền ra lệnh lên đường ngay.

Chàng ra roi thúc ngựa phóng đi, sau khi đưa mắt liếc Vệ Thiên Tường ở bên đường.

Vệ Thiên Tường rất ngạc nhiên khi hai mươi đoàn bảo tiêu áp giải món hàng không phải là kim ngân châu báu mà là sáu cô thiếu nữ. Không biết sáu cô gái nọ thuộc một gia đình quan cách hay phú hộ nào.

Chờ cho đoàn xe bảo tiêu đi khỏi, Vệ Thiên Tường mới xuống ngựa bước vào tửu lâu tìm bàn ngồi, rồi gọi rượu và thức nhắm ăn uống.

Vệ Thiên Tường vừa ngồi được một lát thì bàn bên cạnh bỗng có một người đứng lên khiến chàng chú ý nhìn.

Đó là một trung niên văn sĩ, mặc áo lụa, tay cầm chiếc quạt, dáng điệu cực kỳ phong lưu tiêu sái.

Người đó đứng lên bước đi, hai ống tay áo phe phẩy tha thướt, lúc đi ngang, mỉm cười đầu hơi gật như là quen với chàng.

Vệ Thiên Tường cũng mỉm cười đáp lại. Khi hắn nhìn chàng cười, Vệ Thiên Tường mới nhìn kỹ dung mạo của vị trung niên văn sĩ đó, thấy hắn mặt mũi thanh tú, miệng nhỏ, lông mày lá liễu trông y hệt như con gái.

Trung niên văn sĩ đi thẳng ra ngoài quầy trả tiền rồi vội vã ra khỏi tiểu điếm ngay.

Vừa may tiểu nhị bưng rượu và đồ nhắm đến, Vệ Thiên Tường không để ý đến chuyện ấy nữa. Đang lúc đói bụng, chàng rót rượu một mình một bàn ung dung ăn uống.

Khi đó vào đúng ngọ, nên tửu lâu rất đông khách ăn uống, cười nói ồn ào.

Vệ Thiên Tường tai mắt rất tinh, nên giữa những tiếng ồn ào chợt nghe thấy ở phía bên trái chỗ chàng ngồi có hai người đang nói chuyện.

Có tiếng một người nói :

- Té ra tên ma đầu theo dõi Phi Phụng Kỳ, hai anh em họ Lục chủ hăng bảo tiêu không phải là đối thủ của hần. Xét ra mười phần thất bại đến bảy tám phần về tay tên ma đầu này mất.

Giọng nói thứ hai đáp :

- Nghe nói tên ma đầu đó không xuất hiện trên chốn giang hồ từ hai mươi năm nay rồi, nếu cứ tính tuổi thì hần phải hơn anh em ta đến trên ba chục tuổi. Đại ca có lẽ không phải tên ma đầu đó đâu. Chắc đại ca trông lầm người rồi.

- Nhị đệ, đại ca trông lầm làm sao được. Rõ ràng tay hần còn cầm chiếc Tiêu hồn phiến, không phải tên ma đầu đó thì còn ai nữa? Nhị đệ có hiểu tại sao hai mươi năm trước đây tên ma đầu ấy đột nhiên mất tích trên chốn giang hồ không?

- Đúng đấy! Nhị đệ nên nhớ Càn Khôn Thủ Lục lão phiêu đầu của Phi Phụng bảo tiêu cực chính là sư đệ của Nhất Dương Tử, tiền bối phái Côn Luân. Hiện nay Lục lão phiêu đầu còn là sư thúc của đương kim Chương môn phái Côn Luân. Bởi vậy, nếu tên ma đầu đó bẻ gãy được lá cờ Phi Phụng của đoàn bảo tiêu Phi Phụng thì khác nào hần đã đập tan được thanh danh của phái Côn Luân. Hơn nữa chuyến hàng này do chính con trai của Lục lão phiêu đầu đi áp tải...

- Đúng vậy rồi! Đại ca, anh em mình gặp chuyện này nên tính thế nào?

- Ủ, cái đó...

Vệ Thiên Tường ngoảnh đầu nhìn về phía có tiếng nói chuyện, quả nhiên thấy ở góc phía bên tả, thuộc một nơi rất kín đáo, ít người chú ý đến, có hai người tuổi trạc tứ tuần đang ngồi ở bàn vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Hai người trông phong độ không phải thuộc loại phàm tục, mặt mũi hao hao giống nhau, có lẽ là anh em ruột.

Người lớn tuổi hơn, mặt mũi phương phi hình chữ điền, còn người ít tuổi nhỏ bé hơn một chút. Cả hai người đều có thái dương huyết lộ lên, mới nhìn qua biết ngay đó là hai cao thủ võ lâm.

Người lớn tuổi vừa bắt đầu câu nói bằng mấy từ “Ủ, cái đó” thì chợt thấy Vệ Thiên Tường quay đầu lại nhìn nên ông vội im luôn và cũng đưa mắt nhìn chàng.

Không ngờ vừa trông thấy mặt Vệ Thiên Tường, người ấy bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc, vội vã đứng lên bước lại trước mặt Vệ Thiên Tường rồi chấp tay lễ phép chào và nói :

- Đại huynh chắc hẳn là Đồ đại hiệp ở Hành Sơn phải không? Tiểu đệ là Vạn Vũ Xương lâu nay hâm mộ đại danh, nay được hội kiến thật là vạn hạnh.

Vệ Thiên Tường thấy người ấy nói với mình như vậy, chàng sững sốt ngây người ra.

- “Lạ nhỉ! Cái gì mà Hành Sơn Đồ đại hiệp? Mình đâu biết Đồ đại hiệp là ai?”

Người này tự xưng là Vạn Vũ Xương. A, Vệ Thiên Tường nhớ Cổ thúc thúc đã có lần nói chuyện với chàng về hai anh em của phái Điểm Thương gọi là Điểm Thương song ưng, Vạn Vũ Xương là người anh cả. Phái Điểm Thương là phái quan trọng, đứng vào tứ đại môn phái kiếm thuật đương thời.

Vệ Thiên Tường thấy Vạn Vũ Xương gọi mình là Đồ đại hiệp, biết rằng họ Vạn đã nhận lầm người, chàng đỏ mặt vội đứng lên chấp tay ấp úng :

- Vạn... Vạn đại hiệp đã nhận lầm người mất rồi. Tiểu đệ là Vệ... Vệ Thiên Tường.

Vạn Vũ Xương ngạc nhiên vô cùng, nhưng lại tươi cười nói chữa ngay :

- Vậy ra là Vệ đại huynh. Đại huynh thứ lỗi cho tội nhìn nhầm, vì Vệ huynh trông giống hệt như Hành Sơn Kim Diện Nhị Lang Đồ đại hiệp.

Vệ Thiên Tường giật mình chợt nhớ ra một việc, Kim Diện Nhị Lang, chàng mặt vàng. Thôi rồi có lẽ tên tiểu nhị ở khách điểm nọ cũng nhận lầm chàng là Kim Diện Nhị Lang nên mới tiếp đãi trọng hậu như vậy.

Sở dĩ mọi người đều nhìn lầm chàng là vì Vệ Thiên Tường đeo chiếc mặt nạ da người màu vàng, nên mặt chàng trông vàng khè.

Vệ Thiên Tường thấy Vạn Vũ Xương nói vậy vội vã chấp tay đáp :

- Tiểu đệ thường được nghe danh của Điểm Thương song ưng, trong lòng hết sức hâm mộ, không ngờ hôm nay được bái kiến trong lòng cảm thấy may mắn vô cùng.

Xem tiếp hồi 8 Vụ án sát phu

8. Chương 8: Vụ Án Sát Phu

Vạn Vũ Xương cặp mắt long lanh sáng quắc, ngẩng nhìn thanh kiếm của Vệ Thiên Tường đeo sau lưng, đoạn cười khà khà nói :

- Vậy ra Vệ huynh cũng là người trong võ lâm, thật hay quá. Mời Vệ huynh lại cùng bàn với anh em chúng tôi nói chuyện cho vui.

Mấy tên tiểu nhị đứng hầu thấy hai người đã chào hỏi nhau tay bắt mặt mừng, nên chúng đã đem chén bát của Vệ Thiên Tường dọn sang bàn của hai anh em họ Vạn.

Vạn Vũ Xương vội giới thiệu Vệ Thiên Tường với người em là Vạn Vũ Sinh. Hai người chấp tay thi lễ, rồi cả ba cùng ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Vạn Vũ Xương nhìn Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Vệ huynh thần quang khí phách phi phàm, trông qua cũng biết là người có nội lực thực cao thâm. Chẳng hiểu tôn sư là ai vậy?

Vệ Thiên Tường vội đáp :

- Vạn huynh chớ đề cao tiểu đệ quá đáng như vậy, nguyên tiểu đệ theo gia thúc học nghệ, mới luyện được vài năm, đây là lần đầu gia nhập giang hồ, kinh nghiệm chưa có, tuổi còn nhỏ. Xin đại hiệp chỉ giáo cho là may mắn lắm rồi.

Nguyên Vạn Vũ Xương đã thành danh trên chốn giang hồ trên mười năm nay. Họ Vạn vốn là người ngay thẳng trung thực, thuộc dòng danh môn chính phái, chuyên làm việc hiệp nghĩa, cứu khổn phò nguy, tính tình lại bất thiệp, giao du rất rộng.

Thấy Vệ Thiên Tường khiêm tốn như vậy, Vạn Vũ Xương cười khà khà nói :

- Người trong bốn bể đều là anh em một nhà cả, Vạn mỗ hơn bạn vài tuổi, từ nay xin gọi bạn bằng hai chữ lão đệ, lão đệ cũng phải đổi cách gọi Vạn mỗ, chớ có luôn mồm đại hiệp, tiểu hiệp như vậy làm gì.

Vệ Thiên Tường vội đáp :

- Vạn lão ca đã dạy bảo tiểu đệ như vậy, tiểu đệ đâu dám chối từ, xin cung kính tuân lệnh.

Vạn Vũ Xương lại hỏi :

- Vệ lão đệ lần này xuất môn chẳng hay có việc gì vậy?

Vệ Thiên Tường hơi do dự một chút, nhưng rồi cũng đáp ngay theo tình thực :

- Tiểu đệ tuân lệnh gia thúc lên núi Nhạn Đăng có chút việc.

Vạn Vũ Sinh vỗ tay cười nói :

- Nếu thế thì tuyệt, Vệ lão đệ cũng đi chung đường với anh em tới một đoạn đường nữa.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên :

- Vậy ra hai vị cũng tới Triết Giang?

Vạn Vũ Xương lắc đầu :

- Không phải, hai anh em ngu huynh từ Điểm Thương sơn tới đây là để đi đến Bạch Thủy sơn trang theo lời mời của Trang chủ để phụ giúp một tay.

Bạch Thủy sơn trang! Vệ Thiên Tường nghe mấy tiếng đó vội hỏi :

- Té ra hai vị đến Bạch Thủy sơn trang? Không hiểu Bạch Thủy sơn trang đã xảy ra việc gì?

Vạn Vũ Xương cười hỏi lại :

- Vệ lão đệ có biết Bạch Thủy sơn trang?

Vệ Thiên Tường lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không quen biết, nhưng có một việc rất kỳ quái, nên vừa nghe Vạn lão ca nói đến Bạch Thủy sơn trang, tiểu đệ thuận mồm hỏi như vậy.

Nói đoạn chàng đem chuyện tối hôm trước vào khách điểm được đón tiếp trọng hậu, điểm gia lại nói do mạng lệnh của Bạch Thủy sơn trang nghinh tiếp chàng, nhất nhất đều thuật lại tường tận.

Vạn Vũ Xương nghe xong bật ra một chuỗi cười dài và nói :

- “Nếu thế, bọn tiểu nhị nhất định là nhận lầm lão đệ là Kim Diện Nhị Lang Đồ đại hiệp rồi. Thì ra Đồ đại hiệp cũng đã đáp lại lời mời của Bạch Thủy sơn trang, đến giúp một tay.

Hà, Vệ lão đệ chuyện này nói ra khá dài! Nhà họ Lưu, chủ nhân Bạch Thủy sơn trang vốn là một gia đình phú gia vọng tộc ở địa phương này. Vị Đại trang chủ là Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ, nghe nói còn là sư đệ của vị Chủ môn phái Hoa Sơn, tức là Mai Hoa đạo nhân.

Mười tám năm trước đây, Lưu Kiến Thụ lúc đó vào khoảng ba mươi tuổi đã mở một phiêu cục ở Tế Nam làm ăn rất phát đạt.

Hồi đó các tay lục lâm hảo hán trên chốn giang hồ nghe nói đến Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ đều phải e dè kính nể vì họ Lưu là cao đồ của phái Hoa Sơn.

Theo lời tuyên truyền của giang hồ thì năm đó Lưu Kiến Thụ nhận lãnh hộ tống toàn thể gia đình của một vị Phủ quan mãn hạn về hưu không ngờ đoàn bảo tiêu của Lưu Kiến Thụ hộ tống gia đình quan phủ đi đến nửa đường thì bị một bọn cướp tấn công. Bọn cướp đứng đầu là một tên cường đạo, ác danh lừng thiên hạ, tên gọi Phi Thiên Long Vương Bốc Đại Thành. Lưu Kiến Thụ quả bất địch chúng, vì bọn cướp quá đông mà đoàn bảo tiêu thì rất ít. Rốt cuộc tên Bốc Đại Thành giết chết quan phủ và gia đình quan phủ, tước đoạt hết châu báu và của cải của gia đình này.

Duy chỉ có một người con dâu mới cưới của quan phủ, tên gọi Thôi thị là thoát chết. Vì Thôi thị là người có nhan sắc kiều diễm nên nàng bị bọn cướp bắt đem lên núi, chắc để dùng làm áp trại phu nhân.

Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ thất bại trận này nhưng không chịu thôi ngay.

Chờ đến hôm sau, Lưu Kiến Thụ một mình một kiếm lọt vào sào huyệt của bọn chúng hành thích giết chết tên Bốc Đại Thành. Trong trận Lưu Kiến Thụ cũng bị vài vết thương nhưng chàng trừ được bọn cướp, cứu được Thôi thị ra khỏi sào huyệt đang cướp.

Lúc đó Thôi thị là một người đàn bà cô thân cô quả, không nơi trú ẩn nương tựa. Vì để đền đáp ơn cứu mạng của Lưu Kiến Thụ. Thôi thị bằng lòng gả nghĩa trăm năm với họ Lưu làm kế thất.

Sau một trận gian nan nguy hiểm, Lưu Kiến Thụ liền bỏ nghề bảo tiêu, đem cả gia đình thê thất về an cư lạc nghiệp tại Bạch Thủy sơn trang, không đặt chân lên chốn giang hồ nữa.

Thôi thị lấy Lưu Kiến Thụ ít lâu thì sinh hạ được một người con gái”.

Vệ Thiên Tường nghe đến đó, thấy câu chuyện cũng chỉ thuộc loại tầm thường, không có gì đặc sắc, không hiểu tại sao Bạch Thủy sơn trang bỗng nhiên lại cần đến các cao thủ võ lâm trợ giúp.

Vạn Vũ Xương ngưng lại một chút rồi lại tiếp tục kể :

- Thôi thị vốn là người đàn bà thập phần hiền thực, bình nhật rất khoan hòa khả ái, nên gia đạo rất yên vui, ngoài ra lại sùng bái đạo Phật, hằng ngày kinh kệ lễ Phật luôn. Về sau Thôi thị bái một vị lão ni du phương làm thầy, từ đó càng chuyên tâm học tập Phật pháp hơn... Hà, Vệ lão đệ có biết vị lão ni đó là ai không? Lão đệ có bao giờ nghe nói đến truyền thuyết trong võ lâm về Phương Ngoại nhị kỳ không?

Vệ Thiên Tường giật mình hỏi lại :

- Vạn lão ca nói như vậy, có phải là hai vị Thiên Sơn nhất tăng và Tuyết Sơn thần ni không?

Vạn Vũ Xương gật đầu :

- Đúng! Cứ theo lời người ta thuật lại thì vị lão ni sự phụ của Thôi thị chính là Tuyết Sơn thần ni. Vị lão ni này nói bà ta với con gái của Thôi thị hữu duyên nên mới tìm đến gặp hai mẹ con Thôi thị. Song le lúc đó con gái của Thôi thị mới có hai tuổi, không thể nào truyền nghệ ngay được. Lão ni liền bảo Thôi thị hãy luyện tập trước, chờ khi con gái lớn rồi sẽ truyền lại cho con gái sau. Thành ra từ đó Thôi thị được Tuyết Sơn lão ni chân truyền tuyệt học....

Vệ Thiên Tường nghe đến đó, bất giác kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Vạn Vũ Xương lại nói tiếp :

- “Không ngờ một đêm cách đây mười lăm năm có người tìm đến Lưu Kiến Thụ báo cừu. Lưu Kiến Thụ liền theo người đó đi ra ngoài, nhưng hai người đi rồi không thấy quay trở lại nữa..

Về sau có người ở ngoài Bạch Thủy sơn trang phát hiện ra thi thể của Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ nằm chết ở một nơi trong rừng gần sơn trang cùng với người đến tầm cừu. Người này tên là Cửu Đầu Kiêu Trử Tử Hào. Cả hai xác chết nằm bên nhau.

Nguyên tên Cửu Đầu Kiêu Trử Tử Hào khi xưa là anh em kết nghĩa với tên tướng cướp Phi Thiên Long Vương Bốc Đại Thành. Hồi đó hai tên này xưng là Hoàng Hà song quái.

Sau khi phát hiện ra thi thể của Lưu Kiến Thụ và Trử Tử Hào, người ta liền đoán ngay rằng tên Trử Tử Hào tìm đến Bạch Thủy sơn trang để báo cừu cho Bốc Đại Thành khi xưa bị Lưu Kiến Thụ giết chết. Hai người đem nhau ra rừng giao đấu, kết cuộc cả hai cùng chết.

Người ta phỏng đoán như vậy. Nhưng đến khi xem xét lại thi thể của hai người, người ta mới nhận thấy một điểm rất kỳ quái. Cả hai đều không có thương tích gì cả nhưng ở ngực mỗi tử thi đều bị một điểm hồng nhỏ như hạt gạo. Rõ ràng là cả hai đều bị bại vì một loại chỉ công phu (công phu ở ngón tay) cực kỳ lợi hại”.

Vệ Thiên Tường đang mê mải nghe câu chuyện bắt đầu trở nên lý thú vô cùng. Khi nghe nói đến loại chỉ công phu giết người, chàng buột miệng kêu amột tiếng kinh ngạc.

Vạn Vũ Xương lại nói :

- “Từ hôm đó hai mẹ con Thôi thị bỗng thấy mất tích, không còn thấy hình bóng đâu nữa. À không, hai mẹ con chỉ bỏ Bạch Thủy sơn trang ra đi ngay đêm đó, nhưng về sau có người cho biết rằng Thôi thị đã đem con gái lên thẳng núi Hoa Sơn, xin gặp vị Chủ môn phái Hoa Sơn là Văn Thiên Ông, khóc lóc kể lể sự tình. Nên nhớ phái Hoa Sơn là phái võ của Lưu Kiến Thụ.

Sau khi lên núi Hoa Sơn gặp Chủ môn phái này, Thôi thị lại đem con gái hạ sơn đi ngay đến một nơi rất xa, chứ không trở về Bạch Thủy sơn trang nữa.

Lúc đó em ruột Lưu Kiến Thụ là Lưu Gia Thụ tuổi chưa đến hai mươi, vẫn còn ở núi Hoa Sơn học nghệ, nghe tin anh mình bị giết chết, đau đớn khóc lóc thê thảm. Lưu Gia Thụ mấy lần quỳ lạy Văn Thiên Ông khóc lóc cầu xin sự phụ cho hạ sơn báo thù, nhưng Văn Thiên Ông lắc đầu không cho phép, chỉ thở dài bảo rằng chuyện này là cả một mối tiền oan nghiệt chướng không sao tránh khỏi.

Về sau Văn Thiên Ông cười hạc về trời, chúc Chủ môn phái Hoa Sơn về tay Mai Hoa đạo nhân. Mai Hoa đạo nhân là sư huynh của Lưu Kiến Thụ, nên sau khi lên nhậm chức Chủ môn phái Mai Hoa đạo nhân liền tìm cách báo thù cho sư đệ. Nhưng trong suốt mười lăm năm qua tìm kiếm vẫn không biết hung thủ là kẻ nào.

Mãi đến hồi gần đây mới tìm ra manh mối. Thì ra hung thủ sát hại Lưu Kiến Thụ chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi thị”.

Vệ Thiên Tường nghe nói đến đó bất giác giật nảy người kêu lớn :

- A! Thôi thị đang tâm giết chồng!

Vạn Vũ Xương thở dài một tiếng rồi lại nói :

- “Việc này mãi đến hồi gần đây mới phát giác ra. Nguyên vì Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ có một tên đệ tử, tên gọi là Hoa Sam Khách Mao Kính, võ công rất cao được chân truyền của sư phụ.

Song le hắn là một kẻ háo sắc, lại cậy thế của Nam Thiên Nhất Điều hàng ngày tác ác đa đoan, gây nhiều chuyện tồi bại trên chốn giang hồ, người trong võ lâm không ai không biết.

Một hôm không biết vì việc gì Hoa Sam Khách Mao Kính lên Hoài Ngọc sơn tình cờ gặp mẹ con một thiếu nữ. Người con gái đó nhan sắc tuyệt trần, mỹ lệ vô song. Mao Kính có lẽ đã động lòng tà dục, buông lời chọc ghẹo vô lễ nên rút cục bị bà mẹ đó điểm ngón tay vào không khí một cái phé hủy võ công của hắn.

Chỗ bị điểm thấy nổi lên một nốt màu hồng, nhỏ như hạt gạo. Họ Mao chạy về trình với sư phụ, Nam Thiên Nhất Điều liền nhận ngay ra rằng đó là một công phu tuyệt kỹ của Tuyết Sơn thần ni tên gọi Chu Sa chỉ.

Rồi sau việc này lan truyền khắp chốn giang hồ, Mai Hoa đạo nhân liền dò hỏi hình dạng của hai mẹ con cô gái nọ, biết ngay là hai mẹ con Thôi thị.

Lưu Gia Thụ biết rằng kẻ giết anh mình là chị dâu tức Thôi thị, căm giận vô cùng, liền nhờ Mai Hoa đạo nhân đứng lên tác chủ, triệu tập các thân hữu hào kiệt đến Bạch Thủy sơn trang để lo việc báo thù”.

Vạn Vũ Xương nói đến đó, ngừng một chút rồi lại gật đầu nói tiếp :

- Hai anh em ngu huynh cũng được mời, nhân vì khi xưa tiên sư có giao tình thân hữu với Văn Thiên Ông lão tiền bối, nên nghĩ giao tình cũ chẳng dám chối từ, vội vã ngày đêm đi đến Bạch Thủy sơn trang cho kịp ngày ước hẹn. Vệ lão đệ nếu không có chuyện phải đến núi Nhạn Đãng gấp rút, hãy cùng đi với anh em ngu huynh đến Bạch Thủy sơn trang một chuyến cho vui. Lần này các nhân vật của các đại môn phái cùng tề tựu rất đông, nếu lão đệ muốn tăng thêm kinh nghiệm giang hồ thì cũng nên theo đến đó làm quen với các nhân vật, cũng không phải là chuyện vô ích.

Vệ Thiên Tường nghe nói, nhận thấy rất hợp ý mình. Chàng thầm tính từ nay đến ngày hẹn trên núi Nhạn Đãng còn dư ba bốn hôm nữa. Vậy ta có thể đến Bạch Thủy sơn trang chơi cũng không bị trễ hẹn. Vả lại chàng cũng rất mong được kết giao với các nhân vật trong danh môn chánh phái như Điểm Thương và Hoa Sơn.

Nghĩ vậy, Vệ Thiên Tường liền quyết định đi theo hai anh em họ Vạn.

Chàng vừa định lên tiếng nhận lời, thì Vạn Vũ Sinh đột nhiên như chợt nhớ tới việc gì vội vàng nói :

- Đại ca, về việc anh em họ Lục, anh em ta phải làm thế nào?

Vạn Vũ Xương gật đầu :

- Kể ra phái Côn Luân và phái Điểm Thương của chúng ta không phải là không có căn nguyên....

Vạn Vũ Sinh nói :

- Đoàn xe bảo tiêu của họ có lẽ đã đi xa rồi, chúng ta mau lên đường kéo trễ.

Vạn Vũ Xương liền nghiêm sắc mặt nói :

- Phải, chúng ta đi ngay mới kịp. Chúng ta đi theo đoàn xe, nếu gặp sự bất trắc chúng ta sẽ ra tay ám trợ họ. Nhưng này nhị đệ, tên ma đầu đó lợi hại vô kể, nhị đệ không được coi thường, phải để mặc ta ứng biến.

Vệ Thiên Tường mới gia nhập giang hồ thấy chuyện như vậy lấy làm thú vị, chàng vội hỏi :

- Tiểu đệ cũng muốn cùng đi với hai vị lão huynh, không biết có làm bận chân vướng tay nhị vị không?

Vạn Vũ Xương cười :

- Nếu ngu huynh đoán không lầm thì võ công của Vệ lão đệ chẳng kém anh em ngu huynh chút nào cả.

Vệ Thiên Tường vội khiêm tốn :

- Hai vị lão ca thành danh đã lâu năm, tiểu đệ mới gia nhập giang hồ làm sao sánh kịp, chỉ mong hai vị chỉ giáo cho là may mắn lắm rồi.

Ba người vội ăn xong, ra quây trả tiền rồi lên ngựa. theo đường cái lớn rong ruổi.

Ba con tuấn mã chạy mau như gió, chẳng mấy chốc đã vượt qua trên mười dặm.

Quả nhiên trên đường lộ, phía gần một rừng cây lớn đoàn xe bảo tiêu đã ngừng cả lại giữa đường.

Vạn Vũ Xương không hổ là tay lão luyện giang hồ, thấy tình hình như vậy liền giơ tay ra hiệu cho Vạn Vũ Sinh và Vệ Thiên Tường cùng ngừng lại, đứng ở xa nhìn xem.

Sau đó Vạn Vũ Xương xuống ngựa, Vạn Vũ Sinh và Vệ Thiên Tường cũng bắt chước, đoạn cả ba người đi lần đến ụ đất cao, đứng đó ghé đầu nhìn.

Hai thân cây thật to đặt nằm chắn ngang giữa đường, không biết do kẻ nào chặt bỏ cản trở lối đi của đoàn bảo tiêu.

Khi đó chàng thanh niên cầm đầu đoàn bảo tiêu đang điều khiển hơn mười tên tráng phu hì hục khiêng hai thân cây nọ vớt qua một bên đường, để lấy chỗ cho xe đi

Vạn Vũ Sinh nhìn thấy hai thân cây chắn ngang đường biết rằng đây không phải là sự tình cờ mà có kẻ muốn gây sự, nên mới dùng kế này để bắt buộc đoàn bảo tiêu phải dừng lại.

Tuy nhiên, chàng không khỏi lấy làm lạ vì sau khi đoàn xe dừng lại rồi, kẻ gây sự vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện. Nếu đoàn bảo tiêu vớt được hai thân cây sang một bên thì tất nhiên đoàn xe lại đi như cũ, chớ không thể cản được lâu hơn nữa.

Vạn Vũ Sinh lấy làm kỳ, quay đầu lại nhìn đại ca như dò hỏi.

Vạn Vũ Xương thần sắc nghiêm trang khẽ gật đầu.

Vừa lúc đó, mọi người đều nghe thấy một giọng cười hết sức âm ừ trong rừng vọng ra. Tiếp theo là một bóng người phi ra nhanh như chớp. Người ấy trông giống như một văn sĩ, mặc áo cẩm bào tay áo rộng thùng thình, một tay cầm quạt phe phẩy.

Vạn Vũ Sinh đứng bên Vệ Thiên Tường, liền ghé vào tai chàng thì thầm :

- Vệ lão đệ, người mà anh em tôi vừa nói đã đến rồi!

Vệ Thiên Tường lúc này đã nhìn rõ, thấy người đó chính là người có gương mặt giống như đàn bà mà chàng đã trông thấy ở trong tửu lâu và hắn đã nhìn chàng mỉm cười lúc hắn ra đi.

Vệ Thiên Tường trong lòng lấy làm lạ hết sức liền khẽ hỏi :

- Hắn ta là ai vậy?

Vạn Vũ Sinh nói :

- Tôi thấy đại ca nói người đó hai chục năm trước đây là một tên ma đầu của giới giang hồ, tên gọi Nhân Yêu Hắc Phi Yên.

Vệ Thiên Tường càng ngạc nhiên :

- Tại sao lại gọi là Nhân Yêu như đàn bà vậy?

Vạn Vũ Sinh đáp :

- Vì năm xưa hắn có thói ăn mặc giả đàn bà để mê hoặc những kẻ hiếu sắc. Có người nói hắn là ái nam ái nữ, vì thế gọi hắn là Nhân Yêu. Nghe nói hắn võ công cao tuyệt, thiện xử mê dược. Năm xưa các đại môn phái đã tính trừ khử hắn nhưng lần nào hắn cũng thoát khỏi một cách tài tình. Về sau hắn bị Nhất Dương Tử lão tiên bối phái Côn Luân đánh trúng một đòn Cửu Âm chưởng. Từ đó cho đến nay đã hai mươi năm,

Nhân Yêu Hắc Phi Yên tuyệt tích trên giang hồ, không ai thấy tăm hơi bóng vía hắc đầu cả. Không ngờ giờ đây hắc lại đột nhiên xuất hiện.

Vệ Thiên Tường có vẻ nghi hoặc hỏi lại :

- Vạn nhị ca, chuyện đó đã ngoài hai chục năm. Vậy mà tiểu đệ nhìn hắc bây giờ chỉ trạc ngoài ba chục tuổi là cùng.

Vạn Vũ Sinh đáp :

- Vì hắc có thuật luyện cho bộ mặt tươi trẻ như thanh niên. Nếu nói về tuổi thực sự thì năm nay hắc phải ngoài sáu mươi tuổi....

Trong lúc hai người đang thì thầm nói chuyện thì Nhân Yêu Hắc Phi Yên đã tiến tới trước chiếc xe bảo tiêu đi đầu.

Hắc liếc nhìn lá cờ Phi Phụng cắm đầu xe, nét mặt lầm lì không thay đổi, cất tiếng âm u hỏi :

- Phi Phụng kỳ, hừ, lão Lục Phụng Tường có ở đây không?

Tiếng nói của Nhân Yêu Hắc Phi Yên trầm trầm như giọng nói bình thường nhưng không hiểu sao thanh âm có sức lan truyền mạnh mẽ vô biên, ngay cả đến bọn Vạn Vũ Xương, Vạn Vũ Sinh và Vệ Thiên Tường đứng cách xa hơn hai mươi trượng cũng bị thanh âm xoáy vào tai như thể có người ghé vào bên tai mà hét.

Ba người không khỏi giật mình kinh hãi thầm nghĩ tên ma đầu này nội công quả thực thâm cao cường.

Thanh niên chỉ huy đoàn bảo tiêu này chính là con trai của lão phiêu đầu Càn Khôn Thủ Lục Phụng Tường, tên gọi là Lục Phụng Tôn.

Lục Phụng Tôn thấy đối phương gọi tên phụ thân mình một cách vô lễ như vậy nên không khỏi có ý căm giận.

Hơn nữa, uy danh của phái Côn Luân cùng tên tuổi Càn Khôn Thủ Lục Phụng Tường đâu có phải tầm thường trên chốn giang hồ, vậy mà đối phương ăn nói ngạo mạn. coi chẳng có chút gì kiêng nể hết.

Dẫu sao, vốn là đệ tử danh gia chính phái, Lục Phụng Tôn cố nén giận, chấp tay lạy lễ, hơi xẵng giọng hỏi lại :

- Tôn giá là ai? Xin lỗi tại hạ không được biết. Nhưng tệ cục Phi Phụng kỳ đi đến đâu thì các bằng hữu trong võ lâm đều có tình cảm giao hảo, cần chi đến gia phụ thân tự xuất mã.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên vung chiếc quạt cầm tay nghe xoạt một tiếng, rồi à một cách ngạo mạn miệt thị vô cùng :

- Té ra là thiếu phiêu đầu đó, thảo nào dám ăn nói ngông cuồng như vậy. Nhưng cũng chẳng đáng trách, thiếu phiêu đầu sinh sau đẻ muộn đâu có thể biết được lão phu? Được lão phu sẽ cho người một cái gì làm kỷ niệm để đem về phái Côn Luân xem... ha... ha....

Giọng nói của Nhân Yêu Hắc Phi Yên quả thật châm chọc xỏ xiên, khinh người ngạo mạn, Lục thiếu phiêu đầu tuổi còn niên thiếu, khí huyết phương cường, nhịn làm sao cho nổi?

Lục Phụng Tôn bực bực nổi giận :

- Đứng trước lá cờ Phi Phụng dám ăn nói như vậy, các hạ quả là kẻ gan to tày trời. Các hạ hãy xưng tên ra, Lục thiếu gia không thêm ra tay với kẻ vô danh tiểu tốt!

Soạt một tiếng, ánh hào quang lóe lên, thanh trường kiếm đã ở trong tay Lục Phụng Tôn.

Cứ trông phương pháp rút kiếm tuyệt diệu đó, cũng đủ biết Lục Phụng Tôn không hổ là đệ tử chân truyền phái Côn Luân danh tiếng vang lừng thiên hạ.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên buông ra một chuỗi cười âm u, ghê rợn nói :

- Lục thiếu phiêu đầu tính khí quả không kém phần cương liệt. Nhưng lão gia đến đây đâu có ý muốn hiếp chế người làm gì. Lão gia đến đây chỉ là để đón tiếp mấy đứa nhỏ của lão. Chẳng lẽ người của lão gia mà thiếu hiệp không cho lão phu nhận lãnh hay sao?

Lục Phụng Tôn nghe hẳn nói như vậy, vừa tức vừa kinh, tay cầm trường kiếm chìa thẳng hỏi :

- Người muốn gì? Những đứa bé của người là ai?

Nhân Yêu Hắc Phi Yên cười lạnh lùng cất giọng the thé :

- Ha, Lục thiếu phiêu đầu quên rồi sao? Trong chuyện bảo tiêu này, áp tải hai chục vạn lượng bạc đến Nam Xương, có người thuận chuyển xe, ủy thác Phi Phụng bảo tiêu trách nhiệm hộ tống sáu đứa con gái nhỏ của lão phu đi một chuyến. Sáu đứa đó là cháu của lão gia này đó.

Lục Phụng Tôn kinh ngạc, không ngờ sáu cô gái mà chàng hộ tống lại là người nhà của lão ma đầu này.

Nguyên khi đoàn bảo tiêu của chàng đến thành Nhạc Dương để nhận lãnh số bạc áp tải, có một vị phú thương nói mua được sáu vị tỷ nữ, nên nhân chuyển đi này nhờ chàng hộ tống đến Nam Xương.

Sáu nàng đó tuổi chỉ độ mười bảy hay mười tám, dáng người mảnh dẻ tha thướt, trông yếu như sên, gầy như liễu, chẳng có vẻ gì là biết võ công cả.

Nay thấy đối phương nói như vậy, Lục Phụng Tôn sững sốt, nếu y thật nói đúng chẳng hóa ra sáu nàng đó là vây cánh của y hay sao.

Lục Phụng Tôn vung mạnh thanh kiếm cầm tay, định lên tiếng quát hỏi cho rõ thực hư.

Chợt thấy Nhân Yêu Hắc Phi Yên khẽ vỗ tay, cất giọng the thé nói :

- Mấy đứa nhỏ đâu, không ra còn chờ gì nữa!

Từ trong sáu chiếc xe lập tức có tiếng đáp vọng ra, giọng nói nhỏ nhẹ, kiêu mị vô cùng của các cô gái còn nhỏ tuổi. Rồi chỉ thấy mấy chiếc xe động dậy, mắt Lục Phụng Tôn bỗng hoa lên. Đồng thời mùi hương phảng phất thơm ngát lan ra. Vạt áo trắng phấp phới như mây bay, sáu bóng người như sáu con bướm bướm liệng từ trong xe bay ra trước mặt Nhân Yêu Hắc Phi Yên, liền cúi đầu hành lễ miệng thổ thề :

- Tiện thiếp tham kiến Đàn chủ.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên phe phẩy cây quạt cầm tay, gật gù ra chiều hài lòng nói :

- Bọn người đi đường mệt nhọc, mau về nghỉ đi.

Sáu nàng áo trắng cúi đầu vâng dạ, quay mình định đi ngay.

Lục Phụng Tôn thấy tình thế như vậy, biết là có chuyện không lành nên vội quát lớn :

- Hãy khoan!

Dứt lời chàng múa kiếm nhảy tới trước sáu cô gái định cản lại.

Đứng từ xa theo dõi tình hình từ lúc đầu, Điểm Thương song ưng Vạn Vũ Xương nhận biết sắp xảy ra biến, vội quay lại bảo Vạn Vũ Sinh :

- Đi mau!

Hai chân dặm mạnh xuống đất, Vạn Vũ Xương nhún mình nhảy vọt đến trước, thân hình bay là là rớt đúng vào chỗ đoàn xe bảo tiêu.

Vạn Vũ Sinh và Vệ Thiên Tường không chút chậm trễ, cũng phi thân nhảy theo sau ngay.

Lại nói Lục Phụng Tôn vung kiếm nhảy tới cản đường sáu nàng áo trắng, động tác chàng tuy nhanh nhưng vẫn chậm mất một bước.

Sáu cô gái áo trắng thân pháp rất kỳ dị, người nhẹ như lông hồng, Lục Phụng Tôn vừa chuyển mình thì sáu nàng đã phi thân nhảy vút đi nhanh như cắt, chớp mắt đã chạy khuất vào trong đám cây rậm rạp.

Lục Phụng Tôn chưa kịp ngạc nhiên thì thấy mắt mình bỗng hoa lên, Nhân Yêu Hắc Phi Yên không biết đã nhảy đến trước mặt chàng từ lúc nào, mặt hắn luôn luôn cười nhạt một cách lạ lùng :

Nhân Yêu Hắc Phi Yên lạnh lùng cười nói :

- Thiếu phiêu đầu chó có nóng nẩy, để ta trả tiền công bảo tiêu, rồi đem về cho lão Lục Phụng Tường xem.

Hắn nói một cách ung dung nhàn hạ, nhưng cây quạt trên tay gấp lại rồi nhẹ nhàng điểm vào đầu vai Lục Phụng Tôn.

Hắn ra tay trông rất là nhẹ nhàng và chậm chạp nhưng đối với người bị điểm thì đó là một thể quái dị và mau lẹ vô kể.

Đừng nói đến việc đưa kiếm lên gạt đỡ, ngay né tránh Lục Phụng Tôn cũng không sao né tránh kịp. Đầu vai khi bị ngọn quạt điểm trúng đau buốt thấu xương. Lục Phụng Tôn kêu thét lên một tiếng, thanh kiếm trên tay bị rút xuống đất kêu lên một tiếng xoảng.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên thuận tay bẻ gãy cây cờ Phi Phụng cắm ở đầu xe.

Vừa lúc đó soạt, soạt, soạt. Ba bóng người nhảy tới, bọn Vạn Vũ Xương đã tới.

Sự thực Vệ Thiên Tường tới trước hết, mau hơn Vạn Vũ Xương một bước.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên trông thấy Vệ Thiên Tường mặt hắn bỗng lộ vẻ kinh dị hết sức, nhưng liền sau đó hắn đã đổi bộ mặt tươi cười, nhìn chàng khẽ gạt đầu.

Đoạn không thèm để ý đến anh em Vạn Vũ Xương, Nhân Yêu Hắc Phi Yên cầm cây cờ Phi Phụng bẻ gãy làm hai vút xuống đất.

Đôi mắt Hắc Phi Yên đột nhiên quắc lên, hắn nhìn Lục Phụng Tôn và quát :

- Tiểu tử! Người về bảo cho tên Lục Phụng Tường rằng từ nay môn hạ phái Côn Luân nếu còn người nào ra mặt trên chốn giang hồ lập tức sẽ chịu chung số phận như người đó.

Lục Phụng Tôn từ khi ra đời đến nay chưa bao giờ gặp cảnh nhục nhã đến như vậy. Lúc này cánh tay mặt của chàng đã bị tàn phế, đau đớn đến nỗi những giọt mồ hôi nổi lên trên trán.

Lục Phụng Tôn nghiêng răng, trầm giọng nói :

- Được! Lục thiếu gia tài nghệ chẳng bằng người, dầu có chết cũng không oán than. Nhưng non nước còn dài, trên chốn giang hồ sau này sẽ có cơ hội gặp mặt. Vậy người hãy xưng danh cho ta được biết.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên buông một chuỗi cười nham hiểm :

- Khá lắm! Thiếu phiêu đầu sinh trưởng ở nơi phú quý nhưng lẹ, chết đến nơi mà còn nói được những lời ngang ngạnh. Muốn biết lai lịch lão phu không khó. Người về cho lão Lục Phụng Tường xem thương thế của người, tức khắc hắn sẽ biết ta là ai rồi.

Lục Phụng Tôn nghiêng răng chịu đau nhìn anh em Vạn Vũ Xương khẽ gạt đầu, đoạn đưa tay trái lên làm hiệu cho đoàn phu đẩy xe đi. Sau đó Lục Phụng Tôn lên ngựa đi thẳng, không quay đầu trở lại.

Vạn Vũ Xương không ngờ con trai nối nghiệp của Càn Khôn Thủ Lục Phụng Tường, đệ tử chân truyền của phái Côn Luân, chỉ tiếp có một chiêu của đối phương mà không nổi. Vạn Vũ Xương chỉ đến chậm có một bước mà Lục Phụng Tôn đã bị đánh trọng thương rồi.

Bản ý của Vạn Vũ Xương là nhảy đến can thiệp để tiếp trợ cho Lục Phụng Tôn, không ngờ trong chớp mắt mọi việc đã xong. Lục Phụng Tôn bị thương rồi nhảy đi ngay. Thành thử bọn Vạn Vũ Xương lúc này đứng lại cũng dở, mà bỏ đi cũng dở, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên chờ Lục Phụng Tôn đi khỏi đoạn quay lại lạnh lùng hỏi :

- Hai người, trên chốn giang hồ mà người ta vẫn thường gọi là Điểm Thương song ưng đó phải không? Hừ, hai người từ từ lâu theo đến đây cốt để xem đánh nhau hay để thể chân cho tên tiểu tử phái Côn Luân đó?

Giọng nói của Hắc Phi Yên rõ là giọng điệu khiêu khích.

Vạn Vũ Xương biết rằng tên ma đầu này đột nhiên xuất hiện trên chốn giang hồ, võ công lại rất cao thâm, thủ pháp vô cùng quái dị. Song le phái Điểm Thương từ khi sư phụ của Vạn Vũ Xương dĩ nhiên là phải kế thừa đạo thống. Bây giờ đến lúc lâm trận nếu thối lui thì còn chi là thanh danh của môn phái.

Vì thế Vạn Vũ Xương cười nhạt :

- Cái đó chẳng cần phải hỏi.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên cười gằn :

- Lưu Vân kiếm khách phái Điểm Thương lúc còn sống cũng chẳng phải địch thủ của lão phu nữa là các người. Bọn hậu bối các người không sợ thua kém quá xa hay sao?

Vạn Vũ Sinh và Vạn Vũ Xương thấy hắn nói nhục đến sư phụ của mình nên lập tức rút kiếm ra ngay.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên đứng yên cười nhạt luôn mồm, có vẻ không coi hai người vào đâu hết.

Vệ Thiên Tường mới bước chân vào chốn giang hồ, chàng đã từng được sáu vị thúc thúc dạy võ công trong suốt mười hai năm trời, mới đây lại được Tu Linh Quân lão quái đả thông kinh mạch và đã luyện thành “Nghịch Thiên huyền công” nên lúc nào cũng có ý muốn đem đấu thử với một người khác để xem võ công của mình đã luyện đến mức độ nào.

Đến nay gặp chuyện như thế này, Vệ Thiên Tường thấy thật hợp với ý nguyện của mình, hướng hồ đối phương là một tên ma đầu, một hạng bại hoại của võ lâm giang hồ, cần phải ra tay diệt trừ.

Vệ Thiên Tường liền nhảy lên một bước, thân hình thấp thoáng nhanh như chim cắt, đứng chắn trước mặt Điểm Thương song ưng đối diện với Nhân Yêu Hắc Phi Yên, rồi quay mặt lại khẽ nói :

- Hai vị lão ca hãy để cho tiểu đệ thử trước một chút xem sao.

Vạn Vũ Xương giật mình kinh hãi, không hiểu công lực của Vệ Thiên Tường cao thâm như thế nào, chỉ biết ma đầu Nhân Yêu Hắc Phi Yên là tay võ công cao cường ghê gớm, sợ hắn hạ độc thủ thì tính mạng của Vệ Thiên Tường sẽ chẳng còn.

Bởi vậy Vạn Vũ Xương vội lớn tiếng ngăn cản :

- Vệ lão đệ chớ có...

Vạn Vũ Xương chưa kịp dứt lời thì Hắc Phi Yên đột nhiên lùi lại một bước, mồm lẩm bẩm như nói một mình :

- Phật pháp vô biên, quảng đại linh cảm.

Vệ Thiên Tường không hiểu hắn nói như thế là có ý nghĩa gì, nên chàng hơi giật mình kinh ngạc.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên bỗng cất tiếng cười the thé :

- Người đã biết rồi thì thôi.

Nói dứt lời hắn đã nhún mình phi thân nhảy vút lên cao như là chiếc pháo thăng thiên.

Thân hình lên trên không trung hắn chao mình tạt ngang, hạ xuống một ngọn cây cổ thụ um tùm rồi chuyển sang cây khác đi mất, chớp mắt đã không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Xem tiếp hồi 9 Kim Diện Nhị Lang

9. Chương 9: Kim Diện Nhị Lang

Mọi việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên phi thân đi mất, thân pháp thực quái dị, kinh công rất cao cường khiến cho Vệ Thiên Tường lưu ý nhìn theo cũng không biết hắn đi về phía nào.

Vệ Thiên Tường kinh ngạc ngậy người một lúc đoạn quay lại hỏi Vạn Vũ Xương :

- Vạn lão ca, hắn vừa nói gì thế?

Vạn Vũ Xương chau đôi mày lười kiểng lắc đầu :

- Câu hắn vừa nói như thế là một lối ám hiệu của bọn hắc đạo trên chốn giang hồ. Tuy nhiên ngu huynh lẫn lộn giang hồ đã lâu năm chưa từng nghe ai nói thế bao giờ.

Vạn Vũ Sinh tỏ vẻ nghi hoặc hỏi :

- Đại ca! Tại sao tên ma đầu đó bỗng bỏ đi như vậy?

Vạn Vũ Xương lại lắc đầu :

- Cái đó ngu huynh cũng không sao đoán hiểu được. Nhưng xem tình thế vừa rồi, hắn có vẻ kiêng kỵ Vệ lão đệ.

Trầm ngâm một lát, Vạn Vũ Xương nói tiếp :

- Tên ma đầu đó hai lần xuất sơn, công lực cao cường đến mức thật không địch nổi hắn. Vậy mà với Vệ lão đệ thì hắn kinh hoàng bỏ chạy, thật quá sức tưởng tượng. Dẫu sao việc xảy ra hôm nay tự nhiên sẽ có người phái Côn Luân tìm hắn trả mối nhục sư môn. Anh em chúng ta đến Bạch Thủy sơn trang nếu thấy có người phái Côn Luân đến đó, ta hãy thông báo việc này cho họ biết để sớm chuẩn bị thì hơn.

Ba người liền lên ngựa, thẳng tiến về phía hồ Bà Dương để đến Bạch Thủy sơn trang.

Trên đường, Vệ Thiên Tường trò chuyện với hai anh em họ Vạn hết sức thân mật, mối tình cảm của đôi bên càng thâm thiết.

Vào khoảng chiều ngày thứ hai, gần tới Bạch Thủy sơn trang, ba người đã trông thấy toán gia đình của sơn trang đang đứng chờ sẵn ở bên đường để đón tiếp và chỉ đường cho các võ lâm anh hùng y hẹn đến sơn trang.

Một mặt gia đình tiếp đón, một mặt cho người đi ngựa chạy về sơn trang cấp báo.

Lúc bọn Vạn Vũ Xương đến gần cổng sơn trang, từ phía trong sơn trang bỗng có hai người tiến ra nghênh đón.

Người đi đầu là một trung niên hảo hán, tuổi tác ba mươi lăm hay ba mươi sáu, diện mạo khôi ngô. Tuy mặc trường bào như thư sinh nhưng có khí độ hiên ngang, bộ vũ vũng chắc chứng tỏ là một tay võ công cao cường.

Người đi sau nhiều tuổi hơn, lối bốn mươi chín hay năm mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, võ công cũng thuộc vào loại khá.

Người đi trước vừa trông thấy Điểm Thương song ưng vội vã tiến lên chấp tay chào :

- Vạn đại ca, Vạn nhị ca, hai vị chẳng quản xa xôi, ghé tình tiên huynh đến đây trợ giúp, tiểu đệ thật vạn phần cảm kích.

Vạn Vũ Xương vội đáp lễ và cất tiếng cười nói :

- Hoa Sơn, Điểm Thương hai phái như một nhà, Lưu nhị ca sao lại nói những câu khách sáo đó?

Đoạn Vạn Vũ Xương quay lại giới thiệu với Vệ Thiên Tường.

Nguyên người vừa chào hỏi đó chính là em ruột Lưu Kiến Thụ, tức là Lưu Gia Thụ, Đệ nhị trang chủ của Bạch Thủy sơn trang.

Người đứng sau là Tổng quản của sơn trang, năm xưa là một tay chân đắc lực của Phong Vân Kiểng Lưu Kiến Thụ, tên gọi Phích Lịch Dao Lưu Bát.

Lưu Gia Thụ và Lưu Bất thấy Vạn Vũ Xương giới thiệu Vệ Thiên Tường là bạn, lại cùng Điểm Thương song ưng đến một lượt nên vội nói mấy câu khách sáo, rồi mời cả ba vào trong trang, coi Vệ Thiên Tường như khách.

Chủ nhân dẫn đường đưa bọn Vạn Vũ Xương và Vệ Thiên Tường xuyên qua một cái sân rộng lớn đến một dãy hành lang. Sau cùng mới đến một khách sảnh đẹp đẽ ở phía đông.

Tòa khách sảnh có cả thảy ba gian liền nhau, xung quanh là vườn hoa. Các cảnh hoa mọc ngay bên cạnh cửa sổ nên trông thật trang nhã.

Lúc bọn Vạn Vũ Xương theo chủ nhân đến khách sảnh thì ở bên trong đã thấy bốn năm người đang đàm luận, tiếng cười nói vọng ra rất vui vẻ.

Chủ nhân đưa ba người khách mới bước vào trong khách sảnh, lập tức mọi người đứng lên chào hỏi, hầu hết đều là những người có quen biết với anh em Điểm Thương song ưng.

Vạn Vũ Sinh và Vạn Vũ Xương khiêm tốn hoàn lễ từng vị khách có mặt mà hai người đều nhận biết là những tay có danh tiếng ở trong võ lâm.

Chủ nhân Lưu Gia Thụ liền đưa Vệ Thiên Tường đi giới thiệu với từng người một.

Đứng đầu các vị khách là một vị hòa thượng nét mặt từ bi, thân mặc áo cà sa. Đó chính là Trí Năng thiền sư, giám viện Đạt Ma viện ở trên chùa Thiếu Lâm.

Kế đó là một ông già mặt mũi hồng hào, có thân hình cao lớn. Đó chính là một nhân vật cao cấp của phái Võ Đang, tên gọi là Thái Cực Quyền Tôn Hạo Nam. Đứng sau vị này là một vị thanh niên tuổi trạc hai mươi lăm hay hai mươi sáu. Đó chính là con trai của Tôn Hạo Nam, tên gọi Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Hạo Chính.

Một vị khác mặc đạo tràng, tuổi trạc ngũ tuần. Vị này chính là Mai Hoa đạo nhân, Chương môn phái Hoa Sơn.

Sau nữa đến một cặp thanh niên nam nữ là hai đệ tử của phái Côn Luân, tên gọi Vân Trung Hạc Tề Trường Tự và Chương Thượng Châu Tổng Thu Vân.

Sau khi chào hỏi xong, mọi người an tọa, nguyên lúc đó mọi người đã nhận được tin Nhân Yêu Hắc Phi Yên ra tay bẻ gãy lá cờ Phi Phụng tiêu cực nên cùng nhau bàn tán huyên náo.

Nhân đó, anh em Điểm Thương song ưng lại đem tình hình việc vừa xảy ra do chính họ chứng kiến thuật lại một lượt rất tường tận. Mọi người nghe xong kinh hãi thất sắc.

Nhân Yêu Hắc Phi Yên lại xuất hiện giang hồ, võ công luyện tới mức thượng đẳng. Hấn ra công khiêu khích phái Côn Luân thì tất nhiên hấn sẽ tìm cách gây sự, phục thù với hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang vì hai phái này năm xưa cũng có tham dự việc vây đánh triệt hạ tên ma đầu đó.

Nghe xong Trí Năng thiền sư nhắm mắt niệm Phật hiệu.

Mai Hoa đạo nhân khẽ chau mày nói :

- Giang hồ bấy lâu nay yên tĩnh, bây giờ lại bắt đầu nổi sóng gió.

Vệ Thiên Tường vì lần đầu gặp gỡ các hào kiệt võ lâm nên chỉ im lặng ngồi nghe chứ không nói gì.

Lát sau tráng đình dọn xong tiệc, mời mọi người vào bàn ăn. Mọi người đều nhường Trí Năng thiền sư và Thái Cực Quyền Tôn Hạo Nam ngồi ghế chủ tọa, còn những người khách chia nhau ra ngồi hai bên. Vệ Thiên Tường ngồi ngay kế bên Điểm Thương song ưng.

Chủ nhân Lưu Gia Thụ rót rượu mời. Trong lúc ăn uống, Lưu Gia Thụ thuật lại tình hình, lúc người anh là Lưu Kiến Thụ bị sát hại như thế nào ọi người nghe. Dĩ nhiên tình tiết câu chuyện giống như Vạn Vũ Xương đã thuật lại cho Vệ Thiên Tường nghe.

Lưu Gia Thụ nói rõ về hành tung của Thôi thị, vợ của Lưu Kiến Thụ. Thôi thị được Tuyết Sơn thần ni truyền tuyệt học, võ công rất cao, Lưu Gia Thụ tự xét mình không thể địch nổi y thị.

Bởi vậy họ Lưu nhờ đến chư vị anh hùng hào kiệt cùng các bậc tiền bối võ lâm đứng ra chủ trì công đạo, giúp đỡ một tay trong việc báo thù, để người anh được ngậm cười nơi chín suối.

Vệ Thiên Tường thấy Lưu Gia Thụ có vẻ thành thật, lại nặng lòng báo thù cho anh, tình ruột thịt như vậy thật thấm thiết và cảm động. Bởi vậy chàng có cảm tình với Lưu Gia Thụ và tán thành ngay việc đó tuy không nói ra mồm.

Vả lại, chiếu theo luân lý đạo đức từ cổ chí kim, Thôi thị ra tay giết chồng như thế là phạm tội rất trầm trọng. Người em vì anh ra tay báo thù là lẽ đương nhiên.

Mọi người nghe xong đều đồng ý cho rằng một việc thương luân bại lý như việc giết chồng quả là việc không thể dung tha, nên mọi người hứa sẽ giúp Lưu Gia Thụ báo thù cho anh.

Lưu Gia Thụ chấp tay cảm tạ mọi người.

Đang đàm luận bỗng nhiên có một tên tráng đinh từ bên ngoài chạy vào, đến bên Lưu Gia Thụ cúi đầu khẽ nói mấy câu.

Lưu Gia Thụ lộ vẻ mừng rỡ, vội vã đẩy ghế đứng lên đi ngay ra ngoài.

Chỉ một lát sau Lưu Gia Thụ trở lại đại sảnh, cung cung kính kính theo hầu một chàng hán tử, mày rậm mắt sâu, da vàng như nghệ, lưng đeo trường kiếm từ bên ngoài bước vào.

Mọi người ở bàn tiệc đều đứng cả lên.

Chàng hán tử liền cùng Trí Năng thiền sư, Tôn Hạo Nam, Mai Hoa đạo nhân chấp tay chào hỏi, có vẻ như quen biết nhau từ trước.

Mấy tên tráng đinh vội vã đặt một chiếc ghế không bên cạnh Trí Năng thiền sư. Chàng họ ngang nhiên ngồi vào đó, nét mặt khinh khỉnh tự đắc.

Lưu Gia Thụ vội giới thiệu chàng hán tử mới đến với mọi người.

Nguyên lai chàng này chính là môn nhân (đệ tử) của Viện trưởng lão tại Hành Sơn, tên gọi Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ.

Viện trưởng lão địa vị trên chốn giang hồ cực cao, cho nên từ xưa đến nay các nhân vật giang hồ đều có ý kính nể.

Cũng vì thế Kim Diện Nhị Lang dần dần trở thành một con người kiêu ngạo, coi đời bằng nửa con mắt.

Sau khi Lưu Gia Thụ lần lượt giới thiệu tên tuổi từng người, Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ chỉ liếc nhìn qua một lượt, miễn cưỡng gật đầu đáp lễ.

Trước thái độ ngạo mạn khinh người đó Diêm Thương song ưng và anh em Vân Trung Hạc, đệ tử Côn Luân bất giác biến sắc, trừng mắt nhìn lại.

Nhận thấy nét mặt mọi người đều khác, Lưu Gia Thụ hiểu ngay nguyên nhân, trong lòng kinh hoảng, vội đứng lên rót rượu để tiêu giải ngay thế gay cấn và cười nói :

- Đỗ đại hiệp vì việc của tiên huynh, chẳng quản khó nhọc, đến đây như thế này, tiểu đệ thật vạn phần cảm kích.

Kim Diện Nhị Lang giọng lạnh lùng đáp :

- Mai Hoa đạo hữu có thiệp đưa mời, đệ có lý nào lại không đến. Không biết con ác phụ đó hiện giờ ở chỗ nào? Lưu nhị ca đến thăm hỏi nơi trú ngụ của nó rõ ràng chưa?

Lưu Gia Thụ đáp :

- Dạ, tôi đã dò hỏi kỹ càng rồi. Hai mẹ con Thôi thị hiện trú ẩn trong một căn nhà lá ở chân núi Hoài Ngọc gần đây.

Kim Diện Nhị Lang đưa mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt nói :

- Nếu quả thật Lưu nhị ca dò biết được chỗ ở của chúng và thấy đủ người đối phó rồi thì ngày mai chúng ta có thể tiến đến đó. Hi hi, kỳ thực dù cho Tuyết Sơn lão ni có dạy được cho chúng vài môn mèo cào chó cắn gì đó, ta cũng chẳng coi chúng vào đâu hết.

Giọng Kim Diện Nhị Lang mỗi lúc một thêm ngông cuồng, như thể dưới mắt y chẳng còn ai nữa.

Lưu Gia Thụ vội nói :

- Tiểu đệ hết lòng nhờ cậy Đồ đại hiệp cùng nhị vị Vạn lão ca, tam vị đã chiếu cố giá lâm, như vậy là thừa sức đối phó với nghiệt phụ. Lại thêm Vệ thiếu hiệp vì nghĩa tương trợ, còn lo gì thiếu người. Đêm nay kính mời quý vị tạm nghỉ tại tệt trang, rồi sáng sớm ngày mai đệ xin lãnh đạo, đưa quý vị đến nơi nghiệt phụ trú ẩn. Chẳng hay Trí Năng sư phụ và Tôn lão tiên bối ý kiến như thế nào?

Trí Năng thiền sư hai tay chấp trước ngực nói :

- Bần tăng là kẻ xuất gia, lấy từ bi làm gốc nên thật lòng chỉ muốn hóa giải mối oan nghiệt này. Lưu thí chủ, việc lệnh huynh bị ám hại, xét thương thế giống hệt vết thương của môn hạ Tăng Đồ là Hoa Sam Khách Mao Kính, đã đành môn thần công “Chu Sa chỉ” trong khắp thiên hạ chỉ có một mình Tuyết Sơn thần ni luyện được tuyệt kỹ đó và người duy nhất được thần ni truyền thụ thần công là lệnh tẩu, vợ của lệnh huynh, nhưng chỉ lấy một điểm đó để quyết đoán rằng lệnh tẩu là thủ phạm ám hại chồng thì bần tăng sợ rằng chứng cứ vẫn chưa đủ. Theo ý bần tăng, ngày mai chúng ta chưa đến Hoài Ngọc sơn vội, mà hãy phái người đem thư đến, yêu cầu Thôi thị hãy ra mắt mọi người, đứng trước công chúng giải thích ngộ hội. Nếu Thôi thị quả là hung thủ tất không giấu nổi chư vị anh hùng. Nhược bằng oan uổng, Thôi thị sẽ có dịp trình bày trắng đen một lượt, như vậy tránh khỏi những sai lầm đáng tiếc. Chẳng hay chư vị nghĩ thế nào?

Thái Cực Quyền Tôn Hạo Nam gật đầu nói :

- Ý kiến inh của đại sư lão phu rất đồng tình. Nếu Thôi thị không giải thích được minh bạch, hay không đưa ra chứng cứ rõ ràng, lúc đó chúng ta hỏi tội sát phu của y cũng không muộn.

Mai Hoa đạo nhân khẽ lắc đầu :

- Năm xưa sư đệ (chỉ Lưu Kiến Thụ) bị sát hại thảm tử, bản đạo trong mười năm nay đã ra công truy cứu dò la, rốt cục vẫn không biết hung thủ là kẻ nào. Nhưng xét nghĩ Chu Sa chỉ là tuyệt nghệ của phái Tuyết Sơn, trừ Thôi thị được Tuyết Sơn thần ni chân truyền, còn khắp trong thiên hạ không thấy có một người thứ hai nào được biết môn võ công đó cả. Huống hồ sau khi tệt sư đệ bị ám hại, Thôi thị đem con gái bỏ nhà ra đi. Nếu y thị không có điều gì hổ thẹn đối với lương tâm, tại sao y thị lại bỏ nhà ra đi như vậy? Bởi thế bản đạo thiết nghĩ, Thôi thị chính là kẻ thủ phạm hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa. Tuy nhiên hai vị tiên bối nhận thấy nên thông báo cho y thị trước, để y thị đến trước mặt mọi người giải thích sự việc, thì đó cũng là việc nên làm... Tam sư đệ, sư đệ nên đứng theo lời hai vị tiên bối mà thi hành.

Lưu Gia Thụ có vẻ bất mãn, nhưng cũng cúi đầu miễn cưỡng lãnh ý.

Tiệc tan, Lục tổng quản dẫn mọi người về các phòng riêng an nghỉ.

Điểm Thương song ưng Vạn Vũ Xương và Vạn Vũ Sinh, Vệ Thiên Tường, Vân Trung Hạc Tề Trường Tự cùng Chương Thượng Châu Tống Thu Vân, tất cả năm người được mời về mấy căn phòng phía đông nên họ được ở liền nhau. Vì trời còn chưa tối nên quây quần nói chuyện với nhau.

Vạn Vũ Sinh nói :

- Thật không ngờ một tên Kim Diện Nhị Lang đường đường là môn hạ Hành Sơn lại ăn nói ngông cuồng ngạo mạn như vậy.

Vạn Vũ Xương vội gạt đi :

- Nhị đệ, các đại môn phái giống như anh em một nhà, tại sao nhị đệ lại ăn nói như thế?

Chương Thượng Châu Tống Thu Vân vốn là một bậc nữ hiệp liền nhãn mặt nói :

- Vạn nhị ca nói rất đúng, tên cuồng ngạo khinh người đó chẳng qua được Viện trưởng lão sủng ái, mọi người đều kiêng nể vị tiên bối ở Hành Sơn, chứ thật ra có ai coi Kim Diện Nhị Lang đó vào đâu.

Vạn Vũ Xương biết Tổng Thu Vân ngoại hiệu là Chưởng Thượng Châu, tức có ý nghĩa là hạt minh châu trên tay phái Côn Luân, thường ngày được sự phụ của nàng là Càn Nguyên Tử rất quý mến nuông chiều, tính tình nàng rất nóng nảy, cương trực. Vạn Vũ Xương lịch duyệt giang hồ, thấy Tổng Thu Vân to tiếng sợ Kim Diện Nhị Lang ở phòng bên kia nghe tiếng, gây thành chuyện bất hòa đáng tiếc nên chàng vội lãng sang chuyện khác, đem những câu chuyện khác đàm luận một hồi.

Lúc đó Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính cũng sang phòng bên này nói chuyện. Tất cả mọi người, trừ Vạn Vũ Xương đã đứng tuổi, còn đều là những bạn trẻ nên câu chuyện luận bàn có vẻ thân thiết và dễ dàng hơn.

Vệ Thiên Tường tuy đeo chiếc mặt nạ da người, sắc mặt vàng song tính tình chàng hòa dịu, cử chỉ thanh nhã nên anh em Vân Trung Hạc cùng mấy người trẻ tuổi khác nói chuyện với chàng rất tâm đầu ý hiệp.

Vệ Thiên Tường mới gia nhập giang hồ lần đầu, được dịp kết bạn với các đệ tử môn hạ của chính phái, nên trong lòng rất cao hứng.

Mọi người nói chuyện đến khuya mới chia tay, ai nấy về phòng an nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, bọn tráng đinh đã sắp sẵn mấy con ngựa, Lưu Gia Thụ liền mời toàn thể lên đường.

Nguyên Bạch Thủy sơn trang còn một trang viện nữa ở phía tây, gần Hoài Ngọc sơn nên Lưu Gia Thụ mời mọi người đến đó để đưa thư mời Thôi thị đến nói chuyện. Hoặc giả Thôi thị khước từ không đến thì Lưu Gia Thụ đã có chủ ý sẵn, muốn các vị hào kiệt ở gần ngay đó để tiện bề truy nã kẻ giết chồng.

Mai Hoa đạo nhân cùng Lưu Gia Thụ bồi tiếp hai vị tiền bối là Trí Năng thiền sư và Thái Cực Quyền Tôn Hạo Nam đi trước còn mấy người trẻ tuổi đi phía sau.

Dọc đường bọn Vệ Thiên Tường, Điểm Thương song ưng cùng hai vị sư huynh muội Vân Trung Hạc chuyện trò vui vẻ rất thân thiết, nhưng tuyệt nhiên không ai nói chuyện với Kim Diện Nhị Lang.

Trong khi ấy Kim Diện Nhị Lang vẫn giữ thái độ kiêu ngạo khinh khỉnh, như thể coi mọi người xung quanh toàn là hạng hèn kém không thèm trò chuyện.

Vào khoảng chiều, mọi người đều đến khu trang viện mới, cách Hoài Ngọc sơn chỉ độ vài dặm.

Nơi đây Lục tổng quản đã cho gia đình đến thu dọn và chuẩn bị các phòng nghỉ cho các vị khách, nên khi mọi người tới nơi, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, các phòng đều được quét dọn tinh tươm để các vị khách nghỉ ngơi.

Lưu Gia Thụ đã thảo xong một lá thư mời, dưới có ký tên Mai Hoa đạo nhân, Trí Năng thiền sư và Thái Cực Quyền Tôn Hạo Nam, đại ý mời Thôi thị đến hội đàm.

Tối lại, Lục tổng quản thân hành đem lá thư đến mời Thôi thị.

Vệ Thiên Tường và Điểm Thương song ưng, lão nhị Vạn Vũ Sinh tâm đầu ý hợp, hai người đã toan tính từ trước, nên chiều hôm đó giả bộ đi chơi bên ngoài, chờ lúc Lục tổng quản đem thư ra đi, hai người lén đi theo phía sau.

Đi được một lúc thì đến chân núi Hoài Ngọc, Phích Lịch Dao Lục Bất đến trước mấy căn nhà lá ở dưới chân núi, xuống ngựa tiến thẳng vào đó.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh đứng nấp ở trong rừng cây phía xa quan sát tình hình, thấy Phích Lịch Dao Lục Bất tiến vào căn nhà lá.

Khoảng độ một tuần trà sau, cánh cửa căn nhà hé mở, một ánh đèn dầu le lói chiếu ra.

Đoạn có một thiếu phụ trạc tứ tuần, tiễn đưa Phích Lịch Dao Lục Bất ra ngoài.

Thiếu phụ ra trước cửa nói :

- Xin Lục tổng quản về thưa lại với Mai Hoa đạo nhân rằng sáng mai tiện thiếp sẽ y hẹn tới phó hội.

Phích Lịch Dao Lục Bất khẽ đáp một tiếng, giọng hết sức lạnh lùng lãnh đạm. đoạn quay ngựa về đường cũ. Trong chớp mắt tiếng vó ngựa xa dần rồi mất hẳn.

Vệ Thiên Tường vỗ vai Vạn Vũ Sinh khẽ nói :

- Vạn nhị ca, chúng ta mau lại xem sao.

Hai người biết đối phương là truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni, võ công cực cao nên không dám khinh thường, hết sức thận trọng tiến về mấy căn nhà đó.

Sau khi Lục tổng quản ra về, thiếu phụ thở dài một tiếng rồi quay vào căn nhà lá đóng cửa lại.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh khẽ đến nấp tại một bụi cây rậm rạp gần bên căn nhà. Chợt nghe từ bên trong nhà có giọng nói trong trẻo lạnh lớt của một thiếu nữ vang lên :

- Má, vị Lục tổng quản đó là ai thế? Ông ta tuân lệnh Mai Hoa đạo nhân đến đây có việc gì? Má hẹn người ta ngày mai lại phò hội để làm chi hử má?

Giọng nói trong trẻo như tiếng đàn, vang lên giữa đêm tối tịch mịch nghe thật rõ ràng. Thiếu nữ hỏi liên mẹ mấy câu, giọng hết sức lo âu quan thiết, nhưng không thấy người mẹ trả lời.

Ở bên ngoài, Vạn Vũ Sinh đưa tay ra hiệu, đoạn nhẹ nhàng lên đến bụi tre sát cạnh nhà.

Vệ Thiên Tường trống ngực đánh thành thành, hồi hộp hết sức. Đây là lần đầu tiên chàng đang đêm đi do thám việc người, nên không khỏi kinh hoàng lo sợ người phát giác được.

Trái lại Vạn Vũ Sinh đã từng trải giang hồ quen với những cuộc dạ hành ban đêm nên mạnh bạo tiến gần đối phương mà không sợ chi hết.

Cũng nhờ Vạn Vũ Sinh dẫn đầu như vậy nên Vệ Thiên Tường cũng can đảm hơn tí chút, liền rón rén bước theo Vạn Vũ Sinh đến nấp bên một bụi tre.

Gần bụi tre đó là bên hông căn nhà lá và ánh sáng đèn dầu từ bên trong nhà le lói chiếu qua một cánh cửa sổ mở rộng.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh không kiềm chế được tò mò, lần bước tới gần cửa sổ để nhìn vào bên trong.

Nhưng chưa đến bên cửa sổ, từ trong nhà một tiếng a đột nhiên vọng ra.

Tiếng a đầy vẻ kinh dị là do người thiếu nữ thốt lên, khiến Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh hoảng hốt lùi lại ngay một bước.

Nhưng bên trong, tiếng nói của thiếu nữ lại tiếp theo ngay :

- Má! Tại sao má lại khóc?

Bên ngoài Vạn Vũ Sinh và Vệ Thiên Tường cùng thở dài nhẹ nhõm, tiếp tục nhẹ bước đến gần cửa sổ.

Hai người ngễnh cổ nhìn vào bên trong căn nhà lá hết sức đơn giản mộc mạc. Một thiếu phụ tuổi ngoài tứ tuần, mái tóc đã hoa râm đang ngồi trên chiếc giường gỗ, cúi đầu, nước mắt tuôn rơi.

Đứng cạnh bên thiếu phụ là một cô gái tuổi chừng mười sáu mười bảy, tóc đen nhánh được kết thành hai chiếc đuôi sam trông thật ngây thơ kiều mị, mặc một bộ quần áo hoa gọn ghẽ.

Vì thiếu nữ quay lưng lại nên hai người nấp bên ngoài không trông rõ mặt nàng song thân hình nàng nhỏ nhắn, mềm mại, có vẻ thanh nhã hết sức.

- Má! Tại sao má lại khóc? Má!

Giọng thiếu nữ gần như hốt hoảng lo âu, bộc lộ mối tình mẫu tử thâm hậu thiết tha, nhưng không khỏi có vài điểm thơ ngây nũng nịu.

Vệ Thiên Tường đứng ngoài bất giác mỉm cười.

Thiếu phụ trong nhà thở dài náo nuột, rồi bỗng ngẩng đầu nói :

- Vân Phụng con, con hãy nói ẹ nghe con họ gì?

Thiếu nữ tên Vân Phụng nghe hỏi một câu lạ lùng, bất ngờ như vậy, nàng ngạc nhiên khôn xiết :

- A... má... má... con... con... không phải họ Lăng sao?

Thiếu phụ gượng cười sâu thẳm, đôi dòng lệ vẫn tuôn trào :

- Vân Phụng, con của mẹ, con chính là họ Lăng, điều đó không thể sai được.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh nấp bên ngoài, nghe đến đây thấy hết sức lạ lùng. Cô gái nhỏ đó rõ ràng là con của Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ, tại sao Thôi thị, tên thiếu phụ lại bảo nàng họ Lăng?

Thiếu nữ nghe mẹ nói vậy càng ngơ ngác không hiểu, vội vàng hỏi :

- Má, con họ Lăng là đúng, nhưng có liên can gì đến Mai Hoa đạo nhân phải cho người đến đây mời má?

Thiếu phụ thở dài :

- Liên quan nhiều lắm, Vân Phụng con, năm nay con bao nhiêu tuổi?

Cô gái ngúng nguẩy như hồn dỗi :

- Má, má hỏi chi lạ thế? Con chẳng phải mười bảy tuổi hay sao?

Thiếu phụ gạt đầu cười đau đớn :

- Đúng rồi, con năm nay mười bảy tuổi. Việc này má ấp ủ trong lòng từ mười bảy năm nay, má đã định nói cho con biết từ lâu, nhưng... nhưng con chưa luyện xong võ công của sư tổ, má làm sao bỏ con đi cho được?

- Má!

Cô gái kêu lên một tiếng nghẹn ngào rồi ngã vào lòng mẹ :

- Má, má nói gì lạ vậy, má nói cho con rõ đi nào.

Thiếu phụ ôm lấy con gái, một tay vuốt tóc nàng lộ vẻ thương mến vô cùng, đoạn thiếu phụ mắng yêu con gái :

- Con nhỏ này ngu ngốc quá! Con đã lớn rồi, bộ tướng còn bé bỏng lắm hay sao? Nếu không có má thử xem con...

Nói tới đây, giọng thiếu phụ trở nên nghẹn ngào.

Vệ Thiên Tường từ nhỏ đã phải rời xa gia đình, thiếu thốn tình mẫu tử, lúc này thấy tình cảnh mẹ con thiếu phụ như vậy, bất giác cũng thổn thức trong lòng, nước mắt muốn tuôn trào.

Thiếu nữ vẫn nằm trong lòng mẹ, tay ôm choàng lấy ngang lưng thiếu phụ, miệng gọi tha thiết :

- Má! Má!

Thiếu phụ mặt tái nhợt chứng tỏ là xúc động vô cùng, gượng cười :

- Thôi được, con hãy ngồi lên để má nói cho con nghe...

Thiếu nữ nghe lời vội đứng lên rời khỏi lòng mẹ, đoạn ngồi xuống cạnh bên.

Lúc này cô gái mặt quay ra ngoài, nên Vệ Thiên Tường ngáy mắt ra khi vừa thấy mặt nàng. Vì cô gái quả là một trang giai nhân, nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Không hiểu sao trong óc Vệ Thiên Tường lúc đó chợt nổi lên hình ảnh cô gái đẹp mà chàng đã nhìn thấy trong khách điếm hôm trước.

Hai cô gái, hai vẻ đẹp khác nhau, nhưng mỗi người có một điểm ưa nhìn riêng. Vệ Thiên Tường thầm so sánh cô gái trong khách điếm với thiếu nữ tên Vân Phụng này, chàng cảm thấy khó nhận định được người nào đẹp hơn, có thể nói là bên tám lạng người nửa cân.

Xem tiếp hồi 10 Oan tình cõi mỗ

10. Chương 10: Oan Tình Cởi Mở

Trong gian nhà, thiếu phụ trầm ngâm một lát rồi thở dài nói :

- Vân Phụng con, cách đây mười tám năm.

Vệ Thiên Tường đang miên man suy nghĩ về vẻ đẹp của hai cô gái, chợt tiếng nói của người thiếu phụ làm chàng giật mình chú ý.

Thiếu phụ tiếp tục kể :

- “Cách đây mười tám năm có một vị quan phủ cáo lão từ quan, đem toàn gia quyến về quê cũ.

Lúc lên đường vị quan phủ có thuê nhà phuộc cục hộ tổng dọc đường. Người phuộc đầu của nhà bảo tiêu đó tên là Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ, là môn hạ phái Hoa Sơn.

Năm đó Lưu Kiến Thụ còn trẻ, nhưng danh tiếng đã lớn khiến khách giang hồ đều phải kiêng nể hăng bảo tiêu của họ Lưu.

Không ngờ nửa đường gặp chuyện bất trắc, một tên tướng cướp có tiếng thời đó là Phi Thiên Long Vương Bốc Đại Thành đón đường chặn cướp đoàn xe gia quyến của quan phủ do họ Lưu hộ tống.

Đôi bên giao đấu kịch liệt, nhưng Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ bị tên cường đạo họ Bốc đánh bại, quan phủ và toàn gia quyến hai mươi người lớn nhỏ đều bị giết sạch, chỉ chừa người con dâu mới cưới của quan phủ bụng mang thai ba tháng may mắn thoát chết nhưng bị bọn cướp bắt đem lên núi”.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh nấp bên ngoài nghe đến đây, trong lòng à lên một tiếng, chợt hiểu rằng cô con gái Thôi thị quả không phải là con của Lưu Kiến Thụ thật. Bởi vì thiếu phụ lúc mới gặp họ Lưu đã sẵn mang thai ba tháng, chắc hẳn là con của người con trai quan phủ họ Lăng.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh đưa mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu thông cảm ý nghĩ của nhau đoạn lắng tai nghe tiếp.

Thiếu phụ nói :

- “Về sau, ngay đêm hôm ấy, Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ một mình mạo hiểm xông lên núi giết được Bốc Đại Thành, cứu được thiếu phụ đáng thương nọ.

Hoàn cảnh thiếu phụ nọ mới đau khổ làm sao, thân phận đàn bà con gái lạc lõng một thân một mình, bụng mang dạ chửa, biết trông cậy vào đâu?

Lưu Kiến Thụ hết sức ân cần chu đáo, luôn mồm an ủi khuyên lơn, lại tận tâm săn sóc khiến thiếu phụ đáng thương nọ nghe lời ngon ngọt, lại cảm ơn đức cứu tử liền nhận lời gả nghĩa cùng họ Lưu”.

Lúc đó thiếu nữ tên Vân Phụng hai mắt đen lay láy, mở to nhìn mẹ, lắng tai nghe câu chuyện không một tiếng ho he.

Thiếu phụ họ Thôi ngừng lát rồi kể tiếp :

- Sau khi kết hôn, Lưu Kiến Thụ nhân vì vừa trải qua một cuộc phong ba nguy hiểm, liền bỏ nghề bảo tiêu đem vợ con về quê cũ, đến năm sau thì sanh hạ được một người con gái.

A, Vân Phụng nghe đến đây bất giác kêu lên một tiếng như bưng tỉnh.

Thiếu phụ tiếp tục nói :

- “Thiếu phụ đáng thương đó, vì lúc mang bào thai trải qua một cơn nguy biến kinh động thần trí, sợ hãi quá độ nên sau khi sinh nở thân thể suy yếu rất nhiều.

Rất may, có một vị lão ni du phương khát thực đến cửa nhà thiếu phụ, lão ni trông thấy đứa nhỏ liền bảo rằng bà ta với đứa nhỏ có duyên, nên muốn nhận làm đệ tử. Nhưng đứa con gái nhỏ còn đang ẵm ngửa, làm thế nào truyền nghệ cho nó được.

Vì vậy lão ni liền bảo thiếu phụ học võ công của bà để sau này truyền lại cho đứa bé”.

Thiếu nữ Vân Phụng nghe đến đây, thân thể rung động, cảm động đến cực điểm, liền ngã vào lòng mẹ, hai tay ôm lấy cổ mẹ, ngửa mặt hỏi dồn :

- Má, má, nói vậy vị lão ni đó tức là sư tổ phải không?

Thiếu phụ gạt đầu, gạt lệ nói :

- “Đúng vậy con ạ, lão ni tức là sư tổ của con. Thiếu phụ đáng thương và đau khổ đó chính là mẹ đây. Con hãy ngồi lên nghe mẹ kể tiếp.

Trong khi đó, sư tổ của con tự biết lộc duyên đã mãn, thân sắp về châu Phật tổ nên bà muốn đem một thân võ công truyền lại á. Nhưng phần má thân thể suy nhược, làm sao cấp tốc luyện thành, ngay đến việc học võ má cũng miễn cưỡng cố gắng, nhưng không thể đạt được kết quả như ý muốn.

Sư tổ của con lại phải khó nhọc một phen, lên tìm Thiên Sơn thần tăng để xin hai viên thuốc Tuyết Sâm hoàn quý giá vô song. Một viên sư tổ con á uống, còn một viên cho con uống.

Tuyết Sâm hoàn có hiệu lực hồi sinh tái tạo, người luyện võ công được uống một viên thì bằng hai mươi năm cần tu khổ luyện.

Nhờ có viên thuốc này, mà trong một năm trời má cố gắng luyện thành, học được toàn bộ võ công của sư tổ con.

Thật ra, với thiên tư của má, má chỉ học được một phần mười công phu của sư tổ con, nhưng má chỉ cần nhớ hết các khẩu quyết, các phương pháp luyện công cùng thuộc lòng toàn bộ các chiêu số để sau này truyền thụ cho con”.

Vân Phụng nghe đến đó ngậy người ra một lúc, rồi lại giục mẹ :

- Má, rồi sau thế nào hở má?

Thiếu phụ nhìn con gái đầy vẻ thương xót, miệng cười héo hắt nói tiếp :

- Năm đó con mới lên ba. Nói thật ra, từ khi má kết nghĩa với Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ, đời sống của má với y thập phần mỹ mãn. Lưu Kiến Thụ đối với má bách yêu bách thuận, luôn luôn kính nể má, chẳng bao giờ trái ý má chút nào. Lưu Kiến Thụ cũng biết con không phải là cốt nhục của y, tuy nhiên trong khoảng hơn hai năm trời đó, y không có nửa lời hằn học...

Vệ Thiên Tường đứng nấp ở ngoài nghe thiếu phụ nói chuyện, đồng thời mắt chàng luôn luôn chăm chú nhìn vẻ mặt thiếu phụ. Chàng nhận thấy thiếu phụ tuy có tuổi, nhưng sắc đẹp vẫn còn kiều diễm, nhất là khuôn mặt nàng hiện rõ vẻ từ bi phúc hậu, giọng nói của nàng khoan hòa khả ái, chàng thấy nghi hoặc vô cùng.

Thiếu phụ như thế này không thể là một người nhẫn tâm ra tay sát hại người chồng đầu gối tay ấp của nàng.

Chẳng lẽ kẻ giết Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ là một người khác?

Thiếu phụ nói đến đó sắc mặt bỗng tái nhợt, thở dài một tiếng, run giọng nói tiếp :

- “Nào ngờ chỉ trong năm đó đã xảy ra một việc kinh dị. Má còn nhớ vào khoảng trước tết Đoan Ngọ hai ngày, vào buổi chiều bỗng có một người đem thư lại nhà.

Lưu Kiến Thụ xem xong thư, mặt vội biến sắc, giận dữ xé nát bức thư ngay lập tức.

Má thấy nét mặt của y hầm hầm tức giận nên không dám hỏi xem chuyện gì.

Nhưng đêm hôm đó, Lưu Kiến Thụ nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm, một mình mở cửa ra đi.

Má thấy sự tình như vậy, không sao yên lòng được nên ngấm ngấm đi theo Lưu Kiến Thụ”.

Vệ Thiên Tường nghe đến đây, bất giác khê thở dài nghĩ thầm: “Nếu vậy đúng thiếu phụ này đã giết Lưu Kiến Thụ”.

Vạn Vũ Sinh nấp ở bên chàng có lẽ cũng cùng một ý nghĩ như chàng nên khê đập tay vào vai chàng, rồi nhìn chàng gạt đầu nhẹ nhàng, tỏ ý đồng tình cho rằng chính thiếu phụ đã giết chồng chứ không sai.

Thiếu phụ lại tiếp :

- “Má được sư tổ con truyền thụ võ công, nhưng Lưu Kiến Thụ không biết rõ việc này, vì má ham mê đạo Phật, ngày đêm thường đến am miếu của sư tổ con đàm đạo nên Lưu Kiến Thụ tưởng là má học hỏi về Phật pháp, chẳng nghĩ ngờ gì cả.

Cũng vì vậy đêm đó má lên đi theo sau Lưu Kiến Thụ, y vẫn chẳng hay và không ngờ rằng má có võ công.

Lưu Kiến Thụ đi đến một khu rừng hoang cách nhà độ bảy tám dặm, thì đã có một đại hán đang chờ y ở đó.

Đại hán trông thấy Lưu Kiến Thụ liền cười gằn nói :

- “Tên họ Lưu kia, nhà ngươi chắc không ngờ Cửu Đầu Kiêu Trử Tử Hào này lại có thể tìm đến đúng căn nhà của nhà ngươi có phải không?”

Lưu Kiến Thụ mặt tái xám như chì, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi quát lớn :

- “Bạn họ Trử, bạn đã một mình tọa hưởng mười vạn lạng bạc của vị phủ đài họ Lăng, bạn còn muốn gì nữa?”

Má nghe nói như vậy, trong lòng bỗng cảm hờn vô cùng, biết rằng tên giặc họ Trử này nguyên lai là đồng bọn với tên cường đạo Bốc Đại Thành, năm xưa đã giết hại hai chục nhân mạng nhà họ Lăng.

Ngay lúc đó, má đã tự nhủ, đêm nay phải trả thù cho gia đình Lăng gia, không thể để cho tên này đi thoát.

Không ngờ Trử Tử Hào nghe Lưu Kiến Thụ nói như vậy, liền cười khanh khách :

- “Bọn chúng ta là những kẻ lục lâm giang hồ, nhưng không khi nào quên nghĩa khí của chốn giang hồ. Còn tên họ Lưu kia, nhà ngươi mang danh là đệ tử danh môn chính phái, nhưng rốt cuộc chỉ là quân khốn kiếp, phụ nghĩa hiếu sắc mà thôi”.

Trử Tử Hào cười lên một hồi dài rồi nói tiếp :

- “Nhà ngươi say mê sắc đẹp của nàng con dâu của Lăng phủ đài nên ngươi mới tìm đến Bốc lão đại bàn mưu tính kế. Bọn chúng ta tham tiền người tham sắc, quả thật nhất cử lưỡng tiện, ai cũng có lợi hết. Mưu kế của nhà ngươi thật muôn phần cay độc. Người muốn mượn tay Bốc lão đại giết chết cả nhà viên quan họ Lăng trước là để sát nhân diệt khẩu, tiêu diệt hậu hoạn. Sau đó để nhà ngươi có dịp chiếm đoạt người ngọc.

Đêm ấy nhà ngươi giả ân giả nghĩa, nhất nhân nhất kiếm mạo hiểm xông lên núi cứu thoát nàng dâu của nhà họ Lăng, khiến nàng ấy phải cảm kích ân đức người, bằng lòng gả nghĩa vợ chồng cùng người.

Nhưng gã họ Lưu kia ơi, bụng dạ người ác độc hơn sài lang thú dữ. Lại một lần nữa người sát nhân diệt khẩu. Người thừa dịp sát hại hết cả bọn anh em chúng ta, kể từ Bốc lão đại trở xuống. Người đã liên kết với bọn ta đi thi hành mục đích riêng. Đến khi công việc thành tựu rồi, người lại tàn sát hết để phi tang.

Cũng may mắn thay cho Trử Tử Hào này trong đêm bất ngờ có việc phải đi xa, cho nên mới thoát khỏi làm ma không đầu dưới lưỡi kiếm của Lưu đại hiệp... hà... hà... hà...”

Hắn nói tiếp :

- “Ngày gã họ Lưu khốn kiếp kia, đại trượng phu ân oán phân minh. Trử Tử Hào này không phải là không biết tự lượng sức mình, ngày nay ta tìm đến người là vì Bốc Đại Thành lão đại, thanh toán cùng người món nợ ngày trước đây! Bây giờ cần phải quyết đấu ra sao ta nhường cho nhà ngươi tự liệu lấy”.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh nghe nói thế bàng hoàng cả người. Thật không ai ngờ sự việc đã xảy ra ngoài dự đoán của mọi người và Lưu Kiến Thụ là con người vô sỉ như thế!

Lăng Vân Phượng thất kinh, quắc mắt hỏi :

- Má ơi, thế thì Lưu Kiến Thụ quả là một kẻ sát nhân bỉ ổi quá chừng.

Thôi thị run run, gạt nước mắt nói :

- “Khi đó má lên theo chúng, nấp gần một cây cổ thụ. Khi nghe Trử Tử Hào nói thế trong lòng qua xúc động, bồn chồn nóng nẩy, lỗ chân dấm gầy một cành cây.

Đứa sát nhân có tật giật mình, vừa nghe tiếng rắc khô khan, hấn đã quát lớn :

- “Bạn hữu nào trên ấy, xin xuống ngay cho”.

Tiếng hét vừa dứt, má đã phi thân nhảy xuống. Vừa trông thấy má, Lưu Kiến Thụ mặt mày tái mét. hấn gầm lớn :

- “Họ Trử kia mày dám cả gan ngấm máu phun người!”

Tiếp liền theo đó, một luồng sáng bạc nháng lên, hấn đã tấn công ngay vào ngực Trử Tử Hào.

Đó là thế “Vân Hoàn Tây Nhạc” (mây phủ núi Tây Nhạc), một ngón võ công vô cùng khốc liệt, ra tay mau chóng, giết người ghê gớm nhất trong Hoa Sơn kiếm pháp, xưa nay chưa ai bì kịp. Bao nhiêu đó cũng chứng tỏ thêm là hấn cố tâm tốc chiến tốc thắng, hạ sát kẻ cuối cùng để dứt khẩu phi bằng luôn.

Tuy nhiên, một người như Cửu Đầu Kiêu Trử Tử Hào đã biết rõ Lưu Kiến Thụ là một tay cao thủ phái Hoa Sơn, võ nghệ đâu phải tầm thường. Suốt ba năm qua, muốn phục thù cho Bốc Đại Thành, y đã đi tìm danh sư học tập võ công nên bản lãnh chẳng kém gì Lưu Kiến Thụ.

Một tiếng cười ngạo nghễ vừa dứt, hữu chưởng đột nhiên đổi màu, trở nên đỏ rực như chu sa, từ từ đánh ra...”

Nghe đến đây Vệ Thiên Tường ngạc nhiên cổ dãn cơn xúc động nghĩ thầm :

- “Ồ, hữu chưởng đỏ rực! Như thế là hấn đã luyện được Xích Lân chưởng rồi. Thủ pháp này mình đã nhìn thấy Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa sử dụng một lần rồi”.

Thiếu phụ nói tiếp :

- “Khi ấy má cũng không ngờ rằng chưởng công của Trử Tử Hào lại luyện được tới mức đó. Lòng má chỉ muốn giữ mạng sống của hấn để tìm thêm bằng cớ về việc này nên đã tung ra một quả niêm châu điểm ngay huyệt đạo của Lưu Kiến Thụ, đồng thời quát lớn :

- “Hãy dừng tay!”

Trử Tử Hào thấy má ra tay kiềm chế ngay được Lưu Kiến Thụ nên yên lòng thu chưởng lại. Nét mặt hấn lộ vẻ kinh nghi nói :

- “Phu nhân có điều gì cần chỉ giáo?”

Má cũng không cần giấu diếm e dè gì nữa, nói rõ lai lịch của mình và yêu cầu hấn thuật lại những sự việc xảy ra khi trước một cách rành mạch tỷ mỉ hơn.

Trử Tử Hào cũng là một tên côn đồ lưu manh đàng điếm, vì ham tiền đã cùng Bốc Đại Thành liên kết với tên Lưu Kiến Thụ thi hành độc kế để thỏa mãn bệnh háo sắc của y.

Bao nhiêu sự sắp đặt cấu kết giữa ba người ra sao, Trử Tử Hào đã trình bày lại không sót đường tơ kẽ tóc.

Lưu Kiến Thụ không ngờ lưới trời lồng lộng nhưng vẫn không chui lọt, tất cả mưu mô quỷ quái xưa kia giờ đây đã hoàn toàn bại lộ.

Vì đứng trước một nhân chứng quá rành rành, hết còn đường chối cãi, hấn phải nín thinh và cúi đầu nhận tội”.

Thiếu phụ thở dài, bi thảm nói tiếp :

- “Lòng má quá buồn rầu đau đớn, chỉ vì mình có chút nhan sắc đến nỗi làm chết hơn hai chục mạng người của gia đình họ Lăng vô tội.

Trong lúc nóng giận má đã tung ra hai chiêu Chu Sa chỉ, một thần công độc môn của sư tổ, điểm ngay vào mi tâm huyệt của hai tên sát nhân này.

Sau khi trả được thù xưa rồi, má cảm thấy quá đau lòng và chán ngán cuộc đời, không còn thấy lý thú để sống nữa nên trở tay đập một chưởng vào Thiên linh cái của mình mà tự vẫn...”

Lăng Vân Phụng hoảng hốt vội ôm chầm lấy mẹ, nước mắt ràn giụa, cất giọng run run, vừa khóc vừa nói :

- Má ơi, tội gì má phải làm như vậy?

Thôi thị âu yếm vuốt mái tóc con gái rồi dịu dàng nói :

- Con của má ngây thơ quá! Má có chết đâu mà cuống cuống lên như thế? Thật ra trong lúc này, lòng má tê tái chỉ ước mong được chết ngay tức khắc để đỡ đau khổ. Nhưng khi chưởng vừa đập xuống, thành linh có một sức mạnh vô hình hất mạnh tay phải của má ra, rồi một bóng người nhẹ nhàng nhảy vọt tới, hiện ngay trước mặt.

Lăng Vân Phụng sáng đôi mắt, đang khóc bỗng phá lên cười thích chí, mừng rỡ nói :

- Người ấy đã sử dụng được Huyền Môn cương khí, lại xuất hiện vừa đúng lúc mới cứu được mạng má. Vậy ân nhân ấy là ai mà tài tình như thế hở má?

Thôi thị thần sắc nghiêm nghị, lộ vẻ cung kính trang trọng đáp :

- Con ơi, con hãy ghi tâm khắc cốt lấy tên tuổi của vị này. Ông ta là bậc đại ân nhân của nhà mình và cũng là một đại kỳ nhân của võ lâm đương thời, đã được tất cả các đại môn phái suy tôn làm Võ lâm Minh chủ, tức là Giang Nam đại hiệp Vệ Dục Tuấn.

Vệ Thiên Tường đứng nấp ngoài cửa sổ, nghe đến đây thấy xúc động tâm thần, thật không ngờ cha mình lại đột nhiên xuất hiện. Chàng rất nóng lòng muốn nghe kể tiếp và cũng mừng thầm sự tình cờ đã đưa lại một ít ánh sáng trong cái thân thể mơ hồ mà mình hằng mơ tưởng được biết đã bao năm qua.

Thôi thị nói tiếp :

- Khi ấy Vệ đại hiệp nghiêm chỉnh nói: Này giờ câu chuyện giữa ba người xảy ra ta đã nghe rõ cả rồi. Nàng đã là truyền nhân duy nhất của Tuyết Sơn thần ni, không phải chỉ một cái chết mà yên thân cho được. Nàng chết đi sẽ mang cả môn tuyệt học của Tuyết Sơn chôn vùi xuống ba tấc đất, khiến ôn vũ ấy bị thất truyền, mà lời di huấn của thần ni cũng không thực hiện được. Huống chi, cứ như hành vi của Lưu Kiến Thụ, có chết đi cũng chưa hết tội. Hắn đã hại đời nàng, sát bạn, giết oan mấy chục mạng người của gia đình họ Lăng.

Nói xong đại hiệp rút ra một thanh kiếm Chính Nghĩa đeo bên mình đưa ra bảo má :

- Nàng phải đích thân mang kiếm này làm tín vật, đến tận Hoa Sơn kể lại sự tình cho Chuông môn là Văn Thiên Ông để ông ta ra lệnh ôn đồ vĩnh viễn không được tìm nàng mà trả thù rửa hận.

Lăng Vân Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Má, thế nào là thanh kiếm Chính Nghĩa hở má?

Thôi thị nói :

- Trước kia tất cả các đại môn phái sau khi tôn Giang Nam đại hiệp làm Minh chủ võ lâm, đã dùng vàng ròng đúc thành một thanh kiếm nhỏ tặng người. Kiếm này lấy tên là Chính Nghĩa, là một hiệu lệnh tượng trưng cho oai quyền tột bậc của vị Minh chủ võ lâm. Thấy kiếm là thấy Minh chủ. Tất cả các môn phái hắc bạch trên giang hồ đều phục tùng và bắt cứ việc gì, lớn hay nhỏ, đại hiệp hoặc kẻ đại diện được ủy thác cầm kiếm lệnh này đều giải quyết được hết.

Lăng Vân Phụng ở một tiếng, đôi mắt sáng long lanh lộ vẻ thích chí và thán phục lắm.

Nàng hỏi tiếp :

- Rồi sao nữa má?

Thôi thị nói tiếp :

- Sau đó má đích thân tìm lên núi Hoa Sơn xin bái kiến Chuông môn Văn Thiên Ông, trình thanh kiếm lệnh, thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Văn Thiên Ông là người rất inh sáng suốt, nghe qua đã hiểu liền. Không

những ông bằng lòng xóa bỏ thù oán mà còn ra lệnh cho tất cả đồ đệ trong phái Hoa Sơn nhất thiết không được trả thù. Chương môn đã tự tay viết một phong chỉ dụ giao á sát để làm bằng về sau.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh nghe tới đây liếc mắt nhìn nhau cùng một ý nghĩ :

- “Nếu thế thì lần này Mai Hoa đạo nhân mời các cao thủ về giúp sức trả thù cho sư đệ có thể xem như đã hành động trái lại với ý chỉ của tiền Chương môn Văn Thiên Ông rồi!”

Khi ấy Lăng Vân Phụng nói :

- Má ơi, sự vụ đã như vậy, hà cớ Mai Hoa đạo trưởng lại phái người đến mời gặp mặt như thế này?

Thôi thị nói :

- Mai Hoa đạo nhân xưa kia là một thủ đồ của Hoa Sơn Chương môn Văn Thiên Ông, sư huynh của Lưu Kiến Thụ. Lưu Kiến Thụ còn một người bào đệ là Lưu Gia Thụ, lúc ấy còn đang học nghệ trên núi. Lần này Mai Hoa đạo nhân mời quần hùng cao thủ là nhằm mục đích trả thù hộ cho Lưu Gia Thụ đấy. Bức thư vừa rồi là của Trí Năng đại sư, thuộc Thiếu Lâm phái. Người này muốn ngày mai đây, má đến nơi gặp mặt quần hùng, công nhiên giải thích về cái chết của Lưu Kiến Thụ.

Lăng Vân Phụng bức tức nhăn mặt nói :

- Chương môn của họ không cho phép trả thù, thế mà Mai Hoa đạo nhân lại dám cãi lệnh. Việc này đâu phải do Thiếu Lâm hay Võ Đang giải quyết được.

Thôi thị thở dài than rằng :

- Mười mấy năm trước đây, Văn Thiên Ông đã qua đời rồi. Hiện giờ Chương môn kế tiếp là Mai Hoa đạo nhân. Các đại môn phái kia có về đây cũng chỉ là giúp đỡ nhau trong tình bạn hữu của võ lâm mà thôi. Một khi Chương môn Hoa Sơn có lời mời lẽ cố nhiên các phái phải cử người đại diện đến dự. Cứ theo lời họ tuyên bố thì họ là những kẻ đại diện cho sự công bằng, chính nghĩa võ lâm.

Lăng Vân Phụng tủi quá trợn đôi mắt đen láy nói :

- Như vậy thì trắng đen xáo trộn, các đại môn phái chủ trương che chở lẫn nhau bất kể điều hơn thiệt, thế còn gọi là chính nghĩa làm sao được?

Thôi thị vuốt tóc con than rằng :

- Con còn bé dại đâu hiểu chuyện sâu xa. Bọn họ chỉ biết má là vợ của Lưu Kiến Thụ. Vợ đi giết chồng là điều phạm tội nặng nề đối với luân lý. Đừng nói đến tình hữu nghị giữa các môn phái và Hoa Sơn, ngay đến cả thiên hạ và giang hồ, khi gặp một chuyện bại hoại luân thường như vậy cũng đều vung gươm ra can thiệp.

- Nhưng má đã có tờ chỉ dụ của Chương môn Văn Thiên Ông cấp cho để ra lệnh các môn đồ không được phục thù huyết hận! Ngày mai chỉ cần trình ra cho họ thấy là xong chứ có gì đáng ngại nữa.

Thôi thị giải thích :

- Con ơi, tờ chỉ dụ của Văn Chương môn chỉ ra lệnh không cho bọn môn đồ trả thù mà thôi chứ không nói rõ ràng sự việc đầu đuôi như lời má kể, vì vậy chưa chắc bọn họ đã chịu tin cho.

Lăng Vân Phụng suy nghĩ một chập bỗng chớp mắt, vỗ tay reo lên :

- Má ơi! Má gặp đích thân Minh chủ võ lâm Giang Nam Vệ đại hiệp, ngoài ra còn có thanh kiếm Chính Nghĩa làm bằng. Như vậy ông ta cũng có thể là một nhân chứng hùng hồn nhất để các bậc Chương môn phải tin tưởng vào lời má nói chứ.

Thôi thị ngao ngán lắc đầu than :

- Trời ơi, nếu Vệ đại hiệp còn sống thì có gì đáng lo âu nữa!

Lăng Vân Phụng giật mình hỏi :

- Ủa, thế ra Vệ đại hiệp đã qua đời rồi hay sao?

Nghe đến đây Vệ Thiên Tường giật mình một cái, thần kinh căng thẳng, tim đập thình thình. Chàng hồi hộp lắng tai nghe tiếp.

Thôi thị bắt đầu chép miệng nói :

- Cũng chưa hẳn như vậy. Theo lời thiên hạ đồn đại, mười ba năm trước đây Vệ đại hiệp đột nhiên tuyệt tích giang hồ. Cho tới ngày nay người hạ lạc nơi đâu cũng không ai biết rõ.

Vệ Thiên Tường thở phào như trút được gánh nặng. Chàng bỗng nhớ lời Tu Linh Quân thường nói là phụ thân mình có lẽ có một chuyện gì vô cùng bí mật và trọng đại buộc phải ẩn thân, người ngoài không ai có thể biết được. Chàng lẩm bẩm nói :

- Phải rồi, nhất định phụ thân ta không đến nỗi nào.

Lăng Vân Phụng lại hỏi tiếp :

- Nếu như vậy thì mai đây má sẽ trả lời cùng họ như thế nào?

Đưa tay nhẹ vuốt làn tóc đen mịn màng của con, Thôi thị lặng thinh không nói gì hết. Mãi một hồi sau nàng mới thở ra than rằng :

- Con ơi! Ngày nay con đã trưởng thành rồi! Má chỉ vì mang nặng mối tâm sự bên lòng nên phải kéo dài cuộc sống. Thực ra má cũng muốn sớm được theo tiền nhân dưới tuổi vàng cho rồi...

Lăng Vân Phụng bệu bạo :

- Má ơi!...

Rồi nàng khóc ngất.

Thôi thị buồn rầu vỗ đầu con nói :

- Con khờ dại lắm! Má cố sống trên đời này cũng chỉ làm bia miệng cho thế gian mỉa mai và nguyên rủa. Má cũng hoài vọng được đứng trước những người của các đại môn phái bày tỏ sự tình đã qua, rồi lấy cái chết để chứng minh được tấm lòng trong sạch của mình...

Lăng Vân Phụng ngừng đầu lên, cau đôi mày liễu, cương quyết nói :

- Má ơi, nếu họ chẳng chịu nghe rõ sự tình, cố tâm bức tử má, con quyết liều thân giết sạch hết những kẻ ấy, rồi ra sao thì ra.

Thôi thị gạt nước mắt nói :

- Con, con không được nông nổi lộng ngôn như vậy. Má đã tự mình muốn chết, việc gì đến họ. Hành động như vậy là bất hiếu...

Lăng Vân Phụng nghẹn ngào nức nở :

- Như vậy con sẽ cùng chết với má luôn cho vẹn tình và đỡ tức.

Vệ Thiên Tường thấy hai mẹ con cùng nhau sụt sùi và than thở, trong lòng xúc động nghĩ thầm rằng :

- “Xưa kia phụ thân ta đã được vô lâm suy tôn làm Minh chủ, đã dùng kiếm Chính Nghĩa để giải quyết và dàn xếp bao nhiêu câu chuyện rắc rối rồi, nên mới được giang hồ trọng vọng kính nể.

Suốt mười ba năm qua thanh kiếm Chính Nghĩa này nằm im trong bao gỗ, chính nghĩa trên giang hồ cũng hết sạch, hầu như không còn nữa.

Thanh kiếm này ngày nay đang ở trong tay mình, tự mình lẽ nào nỡ điềm nhiên để mẹ con bà ta cam tâm chịu chết với một ẩn tình oan uổng như thế. Nếu không làm sáng tỏ ra được thì dầu phải chết cũng còn mang tiếng là gái giết chồng cho thiên hạ mỉa mai”.

Tự nhiên một luồng máu chính nghĩa bỗng sôi lên trong huyết quản, không thể nào kiềm chế nổi...

Chàng vẫn còn nhớ lời căn dặn của Tu Linh Quân và Cổ thúc thúc nên ý nghĩ này tạm thời được lắng dịu bớt.

Bỗng nhiên một ý nghĩ mới được nảy ra trong óc, chàng suy nghĩ một chút rồi kéo tay Vạn Vũ Sinh, ghé tai khẽ bảo :

- Vạn nhị ca! Anh hãy mau chạy trước, càng mau càng tốt.

Vạn Vũ Sinh đang theo dõi câu chuyện, trong lòng không nở, đang trù tính chuẩn bị đem bao nhiêu điều mắt thấy tai nghe đêm nay về bàn lại cùng đại ca quyết hóa giải hộ trường hợp đáng thương tâm này.

Khi nghe Vệ Thiên Tường bảo có vẻ rất trịnh trọng và cấp bách, tuy chưa rõ chàng có dụng ý gì, nhưng bị Vệ Thiên Tường thúc hối mãi, buộc lòng phải phi thân nhảy vọt ra khỏi hàng rào, cách đó trên mười trượng nấp đợi.

Vệ Thiên Tường nhẹ nhàng nhảy ra rút thanh Kim Kiếm lệnh gõ vào cửa sổ rồi phóng nhẹ vào trong, miệng nói :

- Tại hạ vâng lệnh Vệ đại hiệp đưa thanh kiếm Chính Nghĩa lại đây giúp phu nhân ngày mai có tín vật để làm bằng chứng.

Sau tiếng leng keng của thanh kiếm vàng rơi vào phòng, nói xong câu ấy, chàng hít mạnh một luồng chân khí, thân hình lẹ như điện chớp, lướt ngay lại chỗ Vạn Vũ Sinh đang nấp, lách mình sau một đám cây che kín.

Ngay khi ấy nghe văng vẳng tiếng nói sừng sốt của Thôi thị bên trong :

- Đúng là thanh kiếm Chính Nghĩa rồi.

Vệ Thiên Tường kéo Vạn Vũ Sinh cùng chạy thẳng về ven rừng gần đó.

Vạn Vũ Sinh hỏi chàng trong lúc đang chạy đi :

- Vệ lão đệ, vừa rồi lão đệ vào đó làm gì thế?

Vệ Thiên Tường cười đáp :

- Vạn nhị ca, chúng mình cứ chạy au, sau sẽ hay.

Hai người vừa về đến chỗ ở thì Vạn Vũ Xương từ trong phòng đi ra hỏi :

- Nãy giờ hai anh em đi đâu vậy?

Vạn Vũ Sinh đi luôn vào phòng khẽ gọi :

- Đại ca!

Vệ Thiên Tường cũng lặng lẽ bước theo.

Vạn Vũ Xương trông thấy Vệ Thiên Tường và em mình có nhiều cử chỉ bí mật, trong lòng sinh nghi nghi thâm :

- “Hai chàng trẻ tuổi này không biết vừa đi đâu, gây nên tai họa gì bên ngoài mà về đây có vẻ khác thường lắm”.

Suy nghĩ, chân bước theo vào phòng.

Vạn Vũ Sinh vội vàng đóng kín cửa lại.

Vạn Vũ Xương càng thêm nghi hoặc :

- Nhị đệ, có chuyện gì rắc rối như vậy hử?

Vạn Vũ Sinh đem hết đầu đuôi câu chuyện thuật lại một hồi, Vạn Vũ Xương nghe xong tái mặt. Chàng không ngờ một người như Phong Vân Kiếm Lưu Kiến Thụ mà có hành động táng tận lương tâm như thế.

Nếu lời nói của nàng Thôi thị là đúng thì việc này chưa biết phải giải quyết như thế nào cho ổn đây.

Vạn Vũ Xương là một người có nhiều năm lăn lộn giang hồ, kinh nghiệm cũng lắm, kiến văn khá rộng. Nhưng đối với vấn đề này thấy thật là phức tạp và khó xử quá.

Nghe xong chàng cứ nín thinh, trầm ngâm suy nghĩ hoài chưa tìm được kể gì hay.

Bỗng nhiên Vệ Thiên Tường trịnh trọng lên tiếng :

- Vạn đại ca, Vạn nhị ca, tiểu đệ cùng hai vị bèo nước tình cờ gặp nhau, tuy mới sơ giao nhưng đã có lòng quý mến. Tiểu đệ...

Chàng nói chưa hết lời, Vạn Vũ Xương đã cười lớn bảo :

- Chúng ta mới gặp nhau nhưng tình thâm như ruột thịt, chuyện gì mà lão đệ lại quá khách khí như vậy?

Vệ Thiên Tường nói :

- Hai vị đối với tiểu đệ quả thật tình, để đáp lại, tiểu đệ xét chẳng có một việc gì, dầu quan hệ tới đâu, còn có thể giấu diếm cùng hai vị. Bây giờ tiểu đệ xin thành tâm kể thật, mong rằng chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Trong tương lai mới mong được hai vị tận tình giúp đỡ.

Nói đến đây chàng đưa tay gỡ bỏ tấm mặt nạ phủ trên mặt ra.

Trước nay Vệ Thiên Tường có bộ mặt vàng khè, đột nhiên bỗng biến thành một thiếu niên xinh đẹp, răng trắng môi hồng, đôi mày lười kiếm, mắt sáng như sao, thật là uy nghi tuấn tú.

Điểm Thương song ưng không khỏi kinh ngạc và mừng rỡ.

Vạn Vũ Sinh mừng quá cười lớn nói :

- Ha, ha, Vệ huynh đệ... đến bây giờ mới nhìn được mặt thật của đệ đấy.

Vạn Vũ Xương khẽ đưa mắt ra dấu, Vạn Vũ Sinh vội vàng nín ngay.

Vệ Thiên Tường từ từ đeo lại mặt nạ, cúi mình vái một vái và nói :

- Xin hai vị ca ca nhận một lạy này của tiểu đệ, từ nay xin hai vị thương tình giúp đỡ và chu toàn cho đứa em này.

Vạn Vũ Xương vội vàng đáp lễ và nói :

- Người trên giang hồ chúng ta chỉ cần sự thông cảm, mến phục nhau mà thôi. Xét ra thân thể của Vệ huynh chắc còn lắm điều trắc ẩn nên mới không tiện lộ mặt thật cho thiên hạ biết.

Xem tiếp hồi 11 Sứ giả chính nghĩa

11. Chương 11: Sứ Giả Chính Nghĩa

Vệ Thiên Tường rầu rầu nói :

- Chẳng giấu gì hai anh, cuộc đời của tiểu đệ đến nay còn mờ mịt, chẳng khác nào một dấu hỏi to tướng.

Rồi chàng lần lượt kể lại câu chuyện của mình từ lúc bé khi vị lão phu tử bí mật đem đi khỏi nhà, theo sáu vị thúc thúc mười hai năm rèn luyện võ nghệ, sau may mắn gặp Tu Linh Quân truyền thêm tuyệt nghệ. Cuối cùng chàng cũng đem câu chuyện đêm nay nán lại một mình, ném kiếm chính nghĩa vào cửa nhà Thôi thị kể luôn một lượt chẳng sót việc gì.

Vạn Vũ Xương lắng lắng nghe kể, đầu luôn luôn gật gù ra vẻ hài lòng. Đến khi nghe đến đoạn ném kiếm bổng cau mày nói :

- Vệ huynh, trước kia Cổ lão tiên bối và Tu Linh Quân đã có lời dặn kỹ, lẽ ra Vệ huynh không nên để lộ thanh kiếm vàng cho giang hồ biết. Lời dặn đó nhất định có một duyên cớ riêng quan trọng. Vệ huynh là người giàu lòng nghĩa hiệp, cố nhiên việc gì cũng nhắm điều phải khiến cho thiên hạ mến phục, hướng chi Thôi thị mà được kiếm này thì sự chứng minh sẽ thêm phần hiệu lực. Nhưng sau đây tụi này đồn đãi khắp giang hồ, hậu quả chưa biết sẽ rắc rối đến mức nào.

Ngừng một chập, chàng nói tiếp :

- Đáng mừng là Vệ huynh đã nhận được chân truyền tuyệt nghệ của Lục Đình Giáp trước kia đã từng nổi tiếng khắp giang hồ. Hơn nữa sau lại được Tu Linh Quân truyền thụ nhiều môn kỳ diệu, đệ nhất võ công. Hiện nay, kể về võ công thì đối với Vệ huynh, an hem chúng tôi không thể nào theo kịp. Nhưng về kinh nghiệm giang hồ, bất cứ trường hợp nào Vệ huynh cần phải hết lòng đắn đo thận trọng lắm mới được. Riêng câu Giang Nam đại hiệp Vệ lão tiên bối, trước kia được đồn đãi là mất tích. Các đại môn phái đã tận lực điều tra dò xét nhiều nơi, khắp mười ba năm nay chưa thấy tin tức gì hết. Đến nay Vệ huynh công nhiên trao tặng kiếm vàng, di vật của vị Minh chủ võ lâm đã tuyệt tích. Ngày mai, trước mắt mọi người phải nói sao cho tiện?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Ngày mai tiểu đệ sẽ nhận là phụng mạng Giang Nam đại hiệp, đem kiếm vàng làm bằng cứ giúp hai bên giải thích sự hiểu lầm từ trước.

Vạn Vũ Xương ngẫm nghĩ nói :

- Nếu các nhân vật trong các phái truy vấn đến sự hạ lạc của Vệ đại hiệp, Vệ huynh sẽ trả lời ra sao? Theo ý ngu huynh thì Vệ huynh không nên nhận là con Vệ đại hiệp và Vệ đại hiệp đã nương bóng lâm tuyền ẩn tích mai danh không còn để ý đến chuyện đời nữa. Chỉ vì lần này vì những sự liên hệ trọng đại giữa hai phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn mà còn dính líu đến các đại môn phái khác nếu không xử lý khéo léo e gây nên sự hiểu lầm tổn hao xương máu vô lâm, nên đại hiệp mới phái Vệ huynh đem kiếm đến nơi ngõ hầu giải quyết ổn thỏa.

Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Sinh đều gật đầu khen phải.

Suốt đêm ấy không có chuyện gì lạ xảy ra.

Sáng hôm sau, khi xong bữa cơm trưa, trên tòa nhà lớn nhất tại trung tâm trang viện có đặt hai chiếc ghế bành, xung quanh có nhiều người ngồi đối diện.

Các nhân vật này gồm có Trí Năng thiền sư thuộc phái Thiếu Lâm, Tôn Hiệu Nam phái Võ Đang, Hành Sơn Kim Diện Nhị Lang, Mai Hoa đạo nhân, sư huy sư muội Điểm Thương song nhận, Vân Trung Hạc, ba anh em Vệ Thiên Tường. Bao nhiêu người đang chờ đợi mẹ con Thôi thị.

Một chập sau, tráng đinh báo tin có mẹ con Thôi thị đến chờ ngoài cửa. Mai Hoa đạo nhân đứng dậy ra đón.

Ngoài cửa có một người đàn bà mặc áo quần màu xanh nét mặt phúc hậu và trang nghiêm, đi sau là một thiếu nữ rất đẹp nhưng lối trang phục rất giản dị thanh đạm.

Sau khi đón chào, nói vài ba câu khách sáo, Mai Hoa đạo nhân đưa hai người vào trong giới thiệu cùng các người có mặt.

Mọi người phân ngôi chủ khách vừa xong, tráng đinh bưng trà thơm lên đãi.

Thôi thị đưa mắt nhìn quanh một vòng nói :

- Tiện thiếp đội ơn kiến triệu của đạo trưởng nhưng chưa biết có điều gì chỉ bảo.

Nàng không đợi mọi người hỏi trước, tự mình vào đề ngay.

Mai Hoa đạo nhân bị hỏi bất ngờ đang phân vân chưa biết nên nói gì cho tiện.

Lưu Gia Thụ vừa trông thấy Thôi thị như gặp kẻ tử thù, đôi mắt long lên song sọc, đứng dậy cười lạt nói :

- Hôm nay đại sư huynh lấy tư cách là Chứng môn nhân Hoa Sơn phái, kính mời các vị đồng đạo võ lâm về đây chứng kiến sự công bằng. Chúng tôi muốn thỉnh giáo đại tẩu, mười lăm năm trước đây, tiên huynh tôi chết vì “Chu Sa chỉ” hết sức âm độc, chẳng rõ hung thủ là ai? Việc này chắc đại tẩu biết rành rẽ hơn ai hết.

Thôi thị vẫn giữ thái độ bình tĩnh thản nhiên đáp :

- Tiệp thiếp cùng Lưu Kiến Thụ ân nghĩa đoạn tuyệt, xin Nhị trang chủ đừng xưng hô bằng đại tẩu nữa. Hôm nay mong ơn Mai Hoa đạo trưởng kiến triệu, lại được các vị cao nhân các đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Hành Sơn, Điểm Thương chứng kiến và chủ tọa một cuộc đạo lý công bằng của võ lâm, dĩ nhiên tiệp thiếp xin đem sự thật trình bày ra ánh sáng.

Ngừng một lát Thôi thị nói tiếp :

- Vì Mai Hoa đạo trưởng đã lấy danh nghĩa Chứng môn nhân phái Hoa Sơn triệu tập cuộc họp này, tiệp thiếp xin thỉnh giáo trước tiên một việc. Không biết rằng sau khi tiệp thiếp trình bày cặn kẽ nguyên nhân, đạo trưởng có còn chịu tuân theo lời di huấn của các bậc tiền nhân quý phái hay không?

Mai Hoa đạo nhân ngạc nhiên vô cùng nhưng vội vàng gật đầu nói :

- Nếu như lời phu nhân có đủ bằng chứng, nhìn thấy tín vật của tiên sư, thì bản đạo đâu dám không tuân?

Thôi thị nói :

- Đạo trưởng là Chứng môn nhân của một đại giáo phái lẽ dĩ nhiên tiệp thiếp có thể tin được.

Nói đến đây, nàng quay lại đám đông, nhìn Trí Năng đại sư và Tôn Hiệu Nam lễ phép nói :

- Trước sự hiện diện của hai vị cao nhân đều là lãnh tụ trong các đại môn phái, tiệp thiếp xin trình bày sự thật, lẽ dĩ nhiên lúc nào cũng lấy sự công bằng đạo đức của võ lâm làm căn bản.

Trí Năng đại sư chấp tay nói :

- A di đà Phật! Bản tăng nhận lời mời của Mai Hoa đạo hữu không phải là muốn đem cái việc Lưu thí chủ bị chết vì Chu Sa chỉ, nhưng chính vì muốn cho “thủy lục thạch xuất” (nước cạn bày đá, cũng như cháy nhà ra mặt chuột) tìm được kẻ nào hạ sát mà thôi. Các đại môn phái luôn luôn lấy chính nghĩa võ lâm làm trọng, xin nữ thí chủ cứ yên lòng nói thẳng ra.

Kim Diện Nhị Lang nhướng mắt hừ một tiếng, không nói gì.

Lưu Gia Thụ hằm hằm nói :

- Oan có người chịu, nợ có người trả, đó là một định luật xưa nay, mặc dầu người có mồm năm miệng mười, cũng không thể phủ nhận việc tiên huynh đã bỏ mạng vì Chu Sa chỉ.

Thôi thị tủm tỉm cười nói :

- Nhị trang chủ, vì thần công Phật môn “Chu Sa chỉ” kể ra không phải là một cái tên âm độc, hiểm ác lắm. Tuy nhiên có thể nói là Lưu Kiến Thụ đã thật chết vì “Chu Sa chỉ”.

Trí Năng đại sư điềm nhiên nói :

- Nữ thí chủ có biết trong võ lâm này còn ai biết sử dụng được loại thần công Phật môn kỳ diệu này không?

Thôi thị dụi dụi mắt nói :

- Đại sư hỏi phải lắm. Chu Sa chỉ xuất xứ từ “Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng” của Phật môn. Trong võ lâm chỉ có hai người biết sử dụng mà thôi.

Mai Hoa đạo nhân tâm hồn rung động, kinh ngạc nói :

- Khắp gầm trời chỉ có hai người biết dùng “Chu Sa chỉ”!

Trí Năng đại sư chấp tay :

- A di đà Phật, như thế thì càng dễ kiếm lắm, nhưng chẳng biết kẻ đó là ai.

Thôi thị gật đầu từ từ nói :

- Khắp thiên hạ chỉ một người duy nhất biết sử dụng thần công ấy là tiệp thiếp!

Mai Hoa đạo nhân hỏi ngay :

- Còn kẻ thứ hai là ai?

Thôi thị đáp liền :

- Còn người thứ hai là tiểu nữ của tiện thiếp.

Lưu Gia Thụ vùng đứng dậy, cầm chiếc tách nhỏ đựng trà ném “chat” trên mặt đất, hai mắt tóe lửa căm thù, mím môi, nghiêng răng hét lớn :

- Tẩu tẩu đã giết chồng, hôm nay trước mặt các vị cao nhân các đại môn phái, tẩu tẩu tự thấy nên giải quyết cách nào xin cứ nói thẳng ra thì hơn.

Thôi thị điềm tĩnh nói :

- Phải, Lưu Kiến Thụ chính do tay tiện thiếp giết. Chính trước đây mười lăm năm, tiện thiếp đã đích thân lên núi Hoa Sơn yết kiến Văn Thiên Ông tiên bối là Chủ tọa môn nhân hồi bấy giờ, diện báo những sự việc đã xảy ra. Mong ơn Văn lão tiên bối đã niệm tình khổ tâm của chúng tôi, nhận lời hứa không cho phép môn đồ tìm kiếm phục thù. Nếu không tin, liệu tiện tiếp còn giữ tờ chỉ dụ đó, xin Mai Hoa đạo trưởng coi qua.

Nói xong từ từ lấy một gói vải, lần lượt mở ra một tờ thông điệp bằng lụa vàng, hai tay đưa lên.

Mai Hoa đạo nhân nhìn qua tái mặt, nhận đúng là tờ chỉ dụ của Chủ tọa môn nhân bản phái, liền không nghĩ gì đến những người có mặt tại chỗ quay lại thét lớn :

- Tam sư đệ, sao không quỳ xuống cung tiếp chỉ dụ của tiền nhân Chủ tọa môn.

Nói dứt lời chính mình quỳ xuống trước.

Lưu Gia Thụ tuy trong lòng không muốn nhưng cũng phải riu riu quỳ xuống.

Mai Hoa đạo nhân từ từ mở ra xem, trên tờ chỉ dụ có dấu kiếm son đỏ chói rõ rang ẩn “Hoa Sơn phái, Chủ tọa môn nhân chỉ bảo” và nội dung viết như sau :

“Tuyệt Sơn truyền nhân là Thôi thị thuộc Lăng môn, giữ tiết bách tùng, chí bền vàng đá. Đứa nghiệt đồ Lưu Kiến Thụ tự mình tác nghiệt, chết không đáng tiếc. Bản môn đệ tử sau này không được vin vào đó để trả thù.

Tờ chỉ dụ này cấp cho Thôi thị chấp chiếu và tiện dụng.

Hoa Sơn phái đệ thập thất Đại chủ tọa môn nhân Văn Thiên Ông thân bút”.

Mai Hoa đạo nhân coi xong toát mồ hôi trán, liền tay gấp bản chỉ dụ lại, từ từ đứng dậy, trao cho Trí Năng đại sư và nói :

- Quả đúng là thủ tích của tiên sư, xin đại sư xem qua cho biết.

Trí Năng đại sư đọc rồi chuyển ọi người đều coi qua rồi đưa trả lại Mai Hoa đạo nhân. Đoạn đại sư chấp tay nói :

- A di đà Phật! Bần tăng đoán trước việc qua đời của lệnh sư đệ chắc hẳn có nhiều việc bí ẩn nhưng Thôi phu nhân chưa tiện trình bày qua. Nay đã có chỉ dụ của quý phái Thượng đại chủ tọa môn, việc này xử lý như thế nào, xin tùy đạo hữu định đoạt lấy.

Mai Hoa đạo nhân đưa tay tiếp nhận tờ chỉ dụ, quay sang trao lại cho Thôi thị rồi nghiêm trang nói :

- Việc này đã có di mệnh của tiên sư không cho phép môn hạ trả thù, bản đạo đâu dám không tuân. Có điều bản đạo muốn được biết rõ ràng sự thật về việc này, phu nhân xét có thể cho biết đại khái vấn đề được không?

Lưu Gia Thụ xưa nay nuôi dưỡng mối thù của anh bên lòng canh cánh, tìm ra được hung thủ đầu phải chuyện dễ dàng, thế mà bây giờ gặp được thủ phạm, đối diện trước mặt mà cũng thành vô dụng. Y rụng rời tay chân, tâm thần xao động, đưa mắt nhìn Mai Hoa đạo trưởng, tha thiết nói :

- Đại sư huynh, chẳng lẽ chúng ta chịu rút lui việc này hay sao?

Mai Hoa đạo nhân khẽ quát lên :

- Tam sư đệ, bất kỳ việc gì, sư đệ đừng nên nông nổi mà vọng động. Hãy kiên nhẫn nghe phu nhân thuật lại rồi sẽ hay.

Điểm Thương song nhận và Vệ Thiên Tường nhận thấy lối xử sự của đạo nhân rất vững vàng quả nhiên không làm mất phong độ của một Chứng môn nhân.

Cả ba khẽ gật đầu thán phục.

Thi lần lượt kể lại câu chuyện từ khi Lưu Kiến Thụ bảo tiêu gây nên cấu kết cùng Thiên Long Vương Bốc Đại Thành, sát hại hai mươi mạng của gia đình Lăng phủ đài, lại còn giả nhân giả nghĩa ban đêm vào sơn trại cứu mình ra, trong lúc ấy vì đã mang bầu, không nơi nương tựa liền gởi thân cho hấn, sau này được Tuyết Sơn thần ni truyền thụ tuyệt nghệ, lại gặp Cửu Đầu Âm Trử Tử Hào tìm đến báo thù vạch mặt chỉ trún lòi ra gian kế, tỉ mỉ kể hết.

Trí Năng đại sư hai mắt lim dim, miệng luôn luôn niệm Phật.

Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

Riêng Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ vẫn giữ thái độ khinh khỉnh lạnh lùng nói :

- Sát hại thân phu lại còn đưa ra một câu chuyện viễn vông chống chế. Ha, ha, chúng ta đâu phải hạng người quá tầm thường để vội tin theo lời xảo trá đó? Những câu chuyện điêu ngoa đó đâu có gì bằng chứng để tin tưởng được chứ.

Bao nhiêu người có mặt tại đây đều có cảm tưởng là tội ác của Lưu Kiến Thụ dù bỏ mạng cũng chưa trả đủ, nhưng vì Kim Diện Nhị Lang lại đưa ra một luận điệu như vậy nên không khỏi có ý bán tín bán nghi, phân vân chưa ngã ngũ dứt khoát.

Trong đại sảnh vắng lặng như tờ. Bầu không khí có vẻ khấn trương khó chịu.

Thôi thị tức quá, toàn thân run lên bần bật, không còn lời nói được.

Lăng Vân Phụng đứng bên cạnh, nhin không được, dựng đôi mày tằm, trợn mắt hét lớn :

- Tại sao người nữ mở miệng nói mẹ ta như vậy được?

Kim Diện Nhị Lang hầm hầm liếc nàng nói :

- Chẳng lẽ Đỗ mỗ nói không đúng sao? Thử hỏi lúc xảy ra câu chuyện ai là nhân để bảo đảm lời nói của Thôi thị đúng với sự thật.

Lời nói của y găm lại cũng có lý.

Nếu cứ căn cứ theo lời nó của Thôi thị về mấy chữ trong tờ chỉ dụ “tự mình tác nghiệt, chết không đáng tiếc” lẽ dĩ nhiên cũng chưa đủ chứng ình có bảo đảm thực tế.

Nghe y nói xong, Thôi thị mỉm cười quay lại nói với Lăng Vân Phụng :

- Con hãy lấy tín vật của Vệ đại hiệp vừa trao đem qua để má cần dùng.

Lăng Vân Phụng cầm sẵn trong tay một gói vàng nho nhỏ. Vừa nghe mẹ hỏi đã vội vàng hai tay trao ngay cho Thôi thị.

Thôi thị tiếp lấy, lặng lẽ mở ra cầm một thanh kiếm nhỏ bằng vàng, cung kính đặt trước mặt Trí Năng đại sư nói :

- Tối qua Vệ đại hiệp sai người mang vật này về trao cho thiếp. Chắc lão thiền sư cũng nhận ra được thanh kiếm này.

Trí Năng đại sư cùng Tôn Hiệu Nam thất kinh cùng đứng dậy kêu lớn :

- Kiếm chính nghĩa! Đây là tín vật của Vô lâm Minh chủ! Phu nhân đã gặp Vệ đại hiệp khi nào?

Thôi thị thuật lại việc mười lăm năm trước tự mình gặp được đại hiệp Vệ Duy Tuấn như thế nào, mang ơn ông ta trao kiếm làm bằng, đích thân lên núi Hoa Sơn diện kiến Văn Thiên Ông chứng môn. Nàng thuật luôn một cách tỉ mỉ về việc tối qua có người đến trao kiếm để đối chứng.

Trí Năng đại sư gật gù nói :

- Cứ như việc này đã có chỉ dụ của Văn Thiên Ông cùng Kim Kiếm lệnh của Vệ đại hiệp làm bằng, đã có thể xem là triệu chứng đáng tin rồi. Theo thiên kiến của lão tăng thì Mai Hoa đạo trưởng cũng nên khuyên nhủ Lưu nhị trang chủ nên dẹp qua câu chuyện thù hiềm ngày trước cho xong.

Mai Hoa đạo nhân gật đầu khen phải rồi cúi đầu nói cùng với Thôi thị :

- Việc này chân tướng đã quá rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa. Trong lúc nói chuyện nếu có chỗ nào xúc phạm bản đạo xin thành thật xin lỗi.

Ông nói chưa dứt lời, Lưu Gia Thụ vì lệnh trên khó trái nhưng thù anh không trả được, trong lòng đau đớn xót xa, kêu lớn một tiếng, ngã lăn trên mặt đất bất tỉnh.

Tráng đình vội vàng chạy đến vực vào trong sân sóc.

Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ ngược mắt nhìn trời cười ngất nói :

- Tuy có chỉ dụ tiên nhân có thể miễn truy cứu, nhưng còn cái tội ngược luân giết chồng thì công lý khó lòng dung thứ. Chúng ta đã là những người đại diện cho nhân đạo, công bằng, lẽ phải lẽ nào để cho những lời khéo léo của bà ta xuyên tạc và bưng bít.

Y tăng háng một cái, nói tiếp :

- Vả chăng Vệ Duy Tuấn đã mất tích từ mười ba năm nay, các đại môn phái và hai đạo hắc bạch trên giang hồ đã hết lòng tìm kiếm, đến nay vẫn chưa biết hạ lạc nơi nào, sống chết ra sao. Thế mà hôm qua đột nhiên ông ấy lại phải người mang kiếm vàng đư đến như vậy không đáng là sự lạ hay sao?

Rồi lớn giọng nhìn quanh, y nói lớn :

- Người đưa kiếm bây giờ ở nơi nào rồi? Nếu có bằng chứng xác thực quả là người phụng lệnh sai khiến của Vệ Duy Tuấn thì khỏi cần nói nữa? Nếu không thì thanh kiếm vàng này biết đâu không phải vì đi lạc giang hồ, được người ta nhặt lấy để lợi dụng mà thôi.

Vệ Thiên Tường ngồi bên cạnh Điểm Thương song nhận tự thấy hội trường có vẻ giải quyết ổn thỏa khỏi cần phải xuất đầu lộ diện.

Nhưng sau khi nghe Kim Diện Nhị Lang hỏi vặn như thế chàng tự xét không đứng lên không được.

Nghĩ bụng như thế, Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn Vũ Xương hội ý.

Thấy y cũng đang quay sang nhìn mình khe khẽ gật đầu, liền đồng dục bước ra, cao giọng nói :

- Tiểu bối Vệ Thiên Tường phụng mạng gia thúc, mang thanh kiếm vàng đến đây không ngoài mục đích giải thích sự oán hờn của đôi bên. Lời nói của Thôi nữ hiệp hoàn toàn đúng sự thật không sai tí nào.

Thôi thị và Lăng Vân Phụng rất ngạc nhiên khi thấy một chàng thiếu niên khuôn mặt vàng khè, tự phận là phụng mệnh Vệ đại hiệp đến đây.

Lăng Vân Phụng khẽ hỏi :

- Má ơi, có phải anh này không má?

Thôi thị lặng lẽ gật đầu không nói gì.

Kim Diện Nhị Lang hùng hổ nạt lớn :

- Thúc phụ của ngươi là ai?

Vệ Thiên Tường nhìn thẳng vào mặt hắn đồng dục đáp :

- Gia thúc là chủ nhân của Chính Nghĩa kiếm, chả lẽ Đỗ đại hiệp chưa khi nào nghe lệnh tôn sư kể qua hay sao?

Kim Diện Nhị Lang mắc cỡ, gằm mặt hỏi luôn :

- Tiểu tử, mày là ai lại ngang nhiên dọc đường đội lốt bốn nhân để giở trò bịp bợm. Tiểu tử, mày là ai lại giả mạo là cháu của Vệ Dục Tuấn?

Vệ Thiên Tường thấy hấn đứng trước mặt quần hào bảo mình mạo xưng như vậy. Tuổi trẻ nhiều máu nóng, lại thấy hấn gọi xách mé thắt tên họ cha mình ra, thì càng thêm bực tức, vùng cười lớn một hồi, đôi mắt tóe hào quang hết lớn :

- Bốn thiếu hiệp đến đây cũng vì có kẻ mời mọc. Chẳng qua cái tên thủ hạ của Bạch Thủy thôn trang nhận lầm hai người. Người đã quen thói xem thường người khác, mục hạ vô nhân chứ bốn thiếu hiệp chẳng thêm giả mạo ai hết.

Kim Diện Nhị Lang không nhịn được vùng đứng dậy, trợn mắt quát lớn :

- Tiểu tử, mày ngạo mạn lắm, còn sống nổi nữa đâu.

Vệ Thiên Tường lạnh lùng đáp :

- Chưa biết trong hai người kẻ nào không còn sống nữa?

Hai người hầm hè gườm nhau, khiến quần hào hiện diện ngạc nhiên thất sắc.

Nên biết Võ lâm Minh chủ Giang Nam đại hiệp Vệ Dục Tuấn chiếm một địa vị tối thượng trong giang hồ.

Kim Kiếm lệnh xuất hiện nơi đâu cũng như Minh chủ đích thân tới đó. Huống chi trường hợp này lại ủy nhiệm ột người thân tín mang lệnh đem đi, dĩ nhiên người ấy phải xứng đáng là thủ hạ của con người số một trong võ lâm.

Nãy giờ, qua tiếng cười dòn tan đầy khí kiêu cường của Vệ Thiên Tường, thêm hai luồng nhân quang lấp lánh như điện tỏa, ánh sang làm sồn lòng người yếu bóng vía, bao nhiêu đó cũng chứng minh được phần nào tư cách và bản lĩnh của con người tuổi trẻ tài cao. Mặc dù chưa quen biết, nhưng tư cách và lối xử sự của chàng đã gây được một cảm tình sâu đậm với hầu hết mọi người.

Khi Kim Diện Nhị Lang vừa mới đứng dậy, Trí Năng đại sư đang ở hàng đầu cũng đứng phắt dậy ngay, hai tay khoát lia lịa và nói lớn :

- A di đà Phật, xin hai vị chớ hiểu lầm nhau. Xin mời Đồ thí chủ nên ngồi xuống. Bần tăng có đôi lời muốn thỉnh giáo Vệ thiếu hiệp.

Kim Diện Nhị Lang thấy Trí Năng đại sư công nhiên cang thiệp, nên nét mặt hầm hầm giận dữ, nhưng cũng phải cố nén lòng ngồi xuống.

Chưởng Thượng Châu Tổng Dịch Vân thuộc phái Côn Luân, vốn người thẳng thắn không quen nhìn thái độ kiêu hãnh khinh người của Kim Diện Nhị Lang, khi thấy Trí Năng đại sư lên tiếng cảm thấy trong lòng sung sướng nhẹ nhàng, luôn luôn nhìn Vệ Thiên Tường, nét hân hoan lộ ra nét mặt.

Trí Năng đại sư quay sang phía Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Thí chủ đã là hiền đệ của Vệ đại hiệp, bần tăng không ngại gì nữa, xin mạo muội hỏi một câu: Chẳng hay Vệ đại hiệp hiện nay hạ lạc nơi nào? Trước khi thí chủ ra đi, đại hiệp có căn dặn thêm điều chi không, nếu được xin giải hạch cho bần tăng được biết.

Vệ Thiên Tường vội nghiêng mình đáp lễ và nói :

- Đại sư đã hỏi, tiểu sinh đâu dám giấu diếm điều chi. Gia thúc hiện nay đã nương bóng lâm tuyền, phế bỏ việc thiên hạ từ lâu. Còn chỗ ở của gia thúc, xin cho phép tiểu sinh được miễn nói. Vì vấn đề này có quan hệ giữa hai phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn, huống chi xưa kia gia thúc là nhân chứng duy nhất, đã từng trao cho Thôi nữ hiệp mang kiếm này đến diện kiến Văn lão tiên bối, nếu gia thúc không ra mặt chứng minh, sợ sẽ gây ra sự xung đột đẫm máu giữa hai môn phái. Vì vậy nên người mới đặc phái tiểu sinh mang theo Kim Kiếm lệnh để làm nhân chứng cho hai nhà.

Chàng nói tiếp :

- Tối hôm qua, tiểu sinh có ước hẹn cùng Vạn nhị ca đến trước nhà Thôi nữ hiệp vừa gặp lúc Thôi nữ hiệp muốn nhân cuộc gặp gỡ ngày hôm nay lấy cái chết để chứng minh lòng mình. Tiểu sinh trong lòng nóng nảy

liền đem kiếm vàng ném qua cửa sổ để nữ hiệp dùng làm bằng cớ. Nếu đại sư chưa tin thì bao kiếm chính nghĩa hiện còn cất giữ trong mình tiểu sinh, hơn nữa, ngoài tiểu sinh còn có Vạn nhị ca cũng chứng kiến rõ ràng chuyện này.

Nói xong, chàng rút bao kiếm vàng hai tay trình lên.

Khi ấy, Vạn Vũ Sinh cũng đứng lên nói :

- Vãn bối cũng xin chứng minh thêm điều ấy. Đích thực tôi qua Vệ thiếu hiệp có đến nơi ước hẹn với vãn bối như đã trình bày.

Thôi thị lắng tai nghe Vệ Thiên Tường nói năng rõ ràng rành mạch, đầu đầy rất phân minh mạch lạc, cũng tin thật là chàng được Minh chủ võ lâm đặc phái mang kiếm lệnh đến ỉnh nên trong lòng nảy ra một niềm cảm kích mãnh liệt. Bà nắm tay con gái, mừng mừng tủi tủi xiết bao là tình.

Trí Năng đại sư ngấm nhìn bao kiếm một chặp rồi hai giao trả và nói :

- Hộp này quả thực là bao kiếm chính nghĩa. Thí chủ đã nói như vậy hẳn tăng đầu dám không tin. Vả lại tôi hôm qua có cả Vạn nhị thí chủ cùng đi và có chứng kiến sự việc nữa.

Đại sư ngừng một chặp rồi tiếp lời :

- Lệnh thúc là người lãnh tụ võ lâm, suốt mười ba năm đột nhiên quy ẩn, gây nên sự chấn động không ít trên giang hồ. Mọi người đã cố tâm tìm kiếm nhưng chưa rõ tông tích hạ lạc nơi nào. Nếu tiểu thí chủ trở về phục mạng, mong rằng sẽ thay lời hẳn tăng thừa lại rằng, ví dù Vệ đại hiệp có nương bóng lâm tuyền, không còn màng tới thế sự, cũng nên ủy thác ột số môn đồ thường xuyên liên lạc với giang hồ để chủ trì chính nghĩa võ lâm mới được.

Những lời nói của hòa thượng bao hàm ý nặng tình dài khiến cho Vệ Thiên Tường xúc động mạnh, chỉ luôn luôn cúi đầu vâng dạ.

Thôi thị cũng đứng dậy từ từ đến trước mặt Vệ Thiên Tường hai tay nâng thanh kiếm vàng trao trả, nhỏ nhẹ nói :

- Vệ đại hiệp hai lần giúp đỡ kẻ vị vong này trọn kiếp không quên ơn đức lớn. Xin nhờ Vệ thiếu hiệp nhận nơi đây lời cảm tạ chân thành và biết ơn của mẹ con tôi.

Vệ Thiên Tường trình trọng tiếp nhận thanh kiếm vàng bỏ vào trong hộp.

Những người hiện diện nơi đây trừ anh em họ Vạn, chẳng ai biết được thân thế của chàng. Thiên hạ mệnh mông, biến dời mờ mịt, dù phong trần mài mòn gót sắt cũng chưa chắc tìm được tin tức phụ thân.

Chàng nghĩ đến đây xúc động can trường, miệng tuy vâng vâng dạ dạ nhưng giọt lệ đã ứa đọng hàng mi. Cũng may nhờ tấm mặt nạ da người che phủ nên không đến nỗi bị ai phát giác.

Trước mặt chàng, chỉ có Thôi thị, nhờ được sự chân truyền của Tuyết Sơn thần ni nên nhãn quang hết sức tinh diệu sang suốt nên nhận thấy được trong khóe mắt của chàng thiếu niên đáng mến lại long lanh mấy giọt lệ. Khi tiếp nhận thanh kiếm hai tay chàng lại có vẻ run run không tự nhiên. Vì vậy nên Thôi thị không tránh khỏi thắc mắc.

Khi ấy Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ bỗng đứng dậy cười ngất rồi nói lớn :

- Ha, ha, tôn giá đã là diệt nhi của Võ lâm Minh chủ, chắc hẳn đã được chân truyền của Vệ đại hiệp. Đồ mồ không tự lượng sức mình, lại muốn làm học một vài thế võ của cao nhân để mở rộng thêm kiến văn, lẽ nào tôn giá lại hẹp hòi từ chối hay sao?

Vệ Thiên Tường thấy hấn mỗi lần mở miệng là có lời ngạo mạn đã có lòng tức giận từ lâu rồi và nghĩ thầm :

- “Ta đây đã trải qua gần hai chục năm trời khổ luyện, chả lẽ lại sợ hấn hay sao? Hơn nữa mình đã mang danh con cháu của Minh chủ Võ lâm tự mình cũng không muốn làm thương tổn đến thanh danh nhà họ Vệ”.

Chàng nghĩ thế bỗng gật đầu đáp :

- Chính tiểu sinh cũng có ý nghĩ đó.

Ngay lúc ấy từ trên nóc nhà có tiếng cười khà khà, và một bóng người nhẹ nhàng bay xuống.

Đó là một lão trượng thân hình cao lớn, nét mặt hồng hào quắc thước, hai mắt chói hào quang, mình mặc áo bào xanh, lưng buộc dây to đeo thêm một bầu ngọc tía. Dưới cằm có một bộ râu xanh suông đuột, nhìn qua thật phương phi tửu sắc.

Vừa đáp xuống, ông ta đã đưa mắt nhìn qua những người ngồi trên đại sảnh, chấp tay cả cười nói lớn :

- Trí Năng đại sư, Tôn lão ca, Mai Hoa đạo hữu, hai vị cao thủ đều có mặt nơi đây. Quả nhiên những kẻ có chí thường hợp nhau, kể ra cũng là một sự trùng phùng hi hữu. Khà... khà...

Xem tiếp hồi 12 Cuộc gặp gỡ tại Quan Âm đường

12. Chương 12: Cuộc Gặp Gỡ Tại Quan Âm Đường

Trí Năng đại sư sững sốt đứng dậy chấp tay nói :

- Tang lão thí chủ, ngọn gió lành nào đưa đấng người lạc tới nơi đây, bản tăng xin có lời chào mừng.

Cả Tôn Hiệu Nam và Mai Hoa đạo nhân cũng đồng thời đứng dậy chào hỏi.

Kim Diện Nhị Lang không thấy nhắc nhở đến mình thì trong lòng đã cảm tức, trừng mắt ngạo nghễ ngo nghiêng một bên hình như không trông thấy.

Vệ Thiên Tường thấy khí khái của vị lão trượng, dù chưa quen biết, cũng đoán chắc là cao nhân của môn phái nào đó.

Chàng còn đắn đo suy thì lão ấy bỗng quay lại phía mẹ con Thôi thị chấp tay nói :

- Vị này có lẽ là Thôi phu nhân truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni! Lão phu là Tang Đồ, ba tháng trước đây liệt đồ trong cuộc viễn du hoài ngọc, bị người điểm hư cánh tay phải. Lão tự nghĩ phạm các đại môn phái trên giang hồ giao tiếp cùng nhau, nếu có đứa hậu sinh tiểu bối rủi xúc phạm phần nào cũng nên nể mặt lão phu, trừng phạt vừa phải cho hấn biết sợ thôi. Như thế mới xứng đáng với phong độ của kẻ trên trước. Nỡ nào lại thẳng tay ác độc như thế, thật quả đã vượt ngoài ý nghĩ của lão phu. Sau này nghiệm xét lại mới hay vết thương ấy do Chu Sa chỉ của Tuyết Sơn thần ni. Giữa lão phu và Tuyết Sơn thần ni tuyệt nhiên không có ân oán gì. Nghe nói phu nhân ẩn cư nơi đây và lại là truyền nhân duy nhất của lão thần ni nên mới tìm đến đây.

Lão cười khà... khà... rồi tiếp :

- Lão phu đến đây trước hết là chào mừng phu nhân và ngoài ra... ha... ha... lão phu cũng có lòng muốn hiểu biết cái tác dụng ghê gớm của Tuyết Sơn tuyết học là “Chu Sa chỉ”!

Cái tên Tang Đồ vừa xưng lên đã có tiếng dội khá mạnh vào ký ức của Vệ Thiên Tường.

Chàng sức nhớ lại Tang Đồ tức nhiên là Nam Thiên Nhất Điều, hai năm trước đây, khi mình được đưa đi Hành Sơn, lão đã chặn đánh Cổ thúc thúc tại một khu rừng. Sở trường của lão, theo lời Cổ thúc thúc nói, là môn “Ngũ Cầm chương pháp”.

Chàng nghĩ tiếp :

- “Đêm ấy nếu không có sự can thiệp bất ngờ của một cao thủ vô danh nào đó có lẽ Cổ thúc thúc đã bị hại về tay của lão rồi! Hừ, nếu Cổ thúc thúc không bị lão cầm chân mãi tại khu rừng thì Đồng thúc thúc cũng khỏi bị trọng thương vì Xích Lân chương của Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa”.

Nghĩ đến đây Vệ Thiên Tường bỗng thấy chột dạ.

Ngay lúc ấy Thôi thị sang sảng đáp :

- Tang lão anh hùng nặng lời quá! Trước đây ba tháng tiểu nữ đang giặt áo ngoài bờ suối thì có một kẻ tự xưng là Mạo Kinh, lối ăn nói không đứng đắn, cứ chỉ lại suông sã lả lơi, khiến tiểu nữ không nhìn được đã điểm hư cánh tay phải của y. Khi bỏ ra đi, y còn nói lại: “Ba tháng sau sẽ rửa thù chuốc hận”. Nhưng không ngờ đầu kẻ đó lại là cao đồ của Tang lão anh hùng. Quả thật tiểu nữ đã cam đắc tội cùng Tang lão anh hùng rồi, xin anh hùng rộng lòng tha thứ.

Nam Thiên Nhất Điều cười khà khà đáp :

- Chà, phu nhân nói nghe sao dễ dàng lắm vậy? Đứa liệt đồ của lão phu bị hỏng mất một cánh tay mặt, đâu dễ chỉ một lời suông mà xong được. Khi tin này đồn đãi ra giang hồ, thiên hạ cho rằng lão phu quá khiếp nhược trước uy thế của phái Tuyết Sơn, mà còn mĩa mai rằng học trò của Tang mỗ bị tàn phế do truyền nữ của đệ tử Tuyết Sơn. Như thế Tang mỗ còn mặt mũi nào dám nhìn thấy thiên hạ nữa. Hôm nay lão phu muốn lãnh giáo tuyệt học của Tuyết Sơn một lần nữa. Phu nhân hà tất phải khiêm nhường, vạn nhất lão phu cũng bị thương về Chu Sa chỉ chỉ là tại kỹ thuật còn thua sút người, tuyệt nhiên không oán hận gì nữa.

Nên biết rằng Nam Thiên Nhất Điều xưa nay vốn con người tự cao tự phụ, xem thường thiên hạ chẳng ra gì.

Trong khi các vị Chứng môn các đại môn phái luôn tìm cách răn bảo đệ tử không được gây chuyện, làm điều tàn ác thì lão quỷ này đứng riêng một cõi, luôn luôn hành động theo ý riêng. Học trò của lão cũng ý y vào đó, dựa thế sư phụ hay gây chuyện làm tàng.

Trước những lời khiêu khích đầy vẻ trịch thượng của lão quái Nam Thiên Nhất Điều, không khí trong đại sảnh trở nên yên lặng, căng thẳng.

Bỗng nhiên một người lên tiếng :

- Tang Đồ tiền bối, tiểu bối tuy bất tài, nhưng cũng muốn xin lãnh giáo mấy thế tuyệt kỹ “Ngũ Cầm chưởng pháp”.

Kẻ ấy là một thiếu niên, mặt vàng khè, không ai khác hơn là Vệ Thiên Tường!

Câu nói ấy đã gây sự xúc động mãnh liệt cho bao nhiêu cao thủ có mặt nơi đây, không ai có thể ngờ rằng một kẻ hậu bối dù là con cháu của Võ lâm Minh chủ, lại dám đương nhiên gọi tên của Nam Thiên Nhất Điều để thách đấu!

Người ấy náy lo ngại nhiều nhất là Vạn Vũ Xương. Chàng thấy Vệ Thiên Tường kinh nghiệm đời chưa mấy, sẽ lâm vào độc thủ của Tang Đồ như chơi, liền nháy mắt ra dấu muốn ngăn lại nhưng Vệ Thiên Tường không trông thấy.

Ngoài Vạn Vũ Xương, còn có hai người nữa băn khoăn lo âu hơn hết là mẹ con Thôi thị.

Lẽ dĩ nhiên Thôi thị biết rõ Nam Thiên Nhất Điều là tay ghê gớm và nhiều mưu mô xảo quyệt khôn lường. Vệ Thiên Tường là cháu của Giang Nam đại hiệp sở dĩ có mặt ở đây, là vì công chuyện của mình mà đến, nếu rủi ra có bề nào về tay đối phương thì biết ăn làm sao, nói làm sao cùng Vệ đại hiệp, vị đại ân nhân của mẹ con mình.

Phần Lăng Vân Phụng càng nóng nảy hơn nữa, vì vị thiếu niên ân nhân, cứu tinh của gia đình mình đang sắp rơi vào nanh vuốt của một con người ghê gớm.

Nàng luôn luôn chớp cặp mắt đen láy nhìn chàng, lòng chứa đầy cảm giác mới lạ.

Nàng thầm trách hóa công đã cắt cổ khiến cho con người tài ba, trẻ tuổi có phong độ hiên ngang, cửa chỉ phong lưu tiêu sái này lại có một bộ mặt vàng khè khiến cho người có cảm tình phải thất vọng và mèn tiếc.

Nam Thiên Nhất Điều đang thao thao tỏ lời thách thức đánh uy hiếp Thôi thị, không ngờ rằng có người lại dám gọi thẳng tên mình, rồi giữa đám đông cao thủ võ lâm, công nhiên muốn đấu thử Ngũ Cầm chưởng của mình. Lão ngạc nhiên đưa mắt nhìn lại, thấy kẻ ấy chỉ là một chàng hậu sinh, có da mặt vàng khè như người mắc bệnh kinh niên, đang đứng ngang nhiên giữa tòa đại sảnh.

Hắn chỉ nghe gọi tên Vệ Thiên Tường chứ không biết chàng thuộc môn phái nào.

Thấy chàng thiếu niên lạ mặt này dám thách thức “Ngũ Cầm chưởng” của mình, Nam Thiên Nhất Điều không hề giận dữ, vênh râu cười lạt hỏi :

- Tiểu huynh đệ là môn hạ của người nào, đối với lão phu lại vô lễ như vậy?

Trí Năng đại sư lo ngại Vệ Thiên Tường tuổi trẻ bồng bột hiếu thắng mang họa nên vội vàng đứng dậy nói :

- Tang lão thí chủ, người này là Vệ thí chủ, cháu của Giang Nam đại hiệp Vệ minh chủ. Hôm nay phụng mệnh Vệ đại hiệp đem Kim Kiếm lệnh về đây để giải thích và hóa giải sự hiềm thù của hai nhà.

Thiên sư ngụ ý muốn nêu rõ vấn đề Vệ Thiên Tường mang Kim Kiếm lệnh, một tín vật tối thượng, do các đại môn phái đúc ra để làm vật tượng trưng cho uy quyền Võ lâm Minh chủ. Thấy Kim Kiếm lệnh như thấy Minh chủ. Như thế cũng gián tiếp nhắc các vị hiện diện hôm nay, nếu người mang Kim Kiếm lệnh có xảy ra bề nào, không nên ngồi yên mà nhìn như kẻ ngoài cuộc.

Tang Đồ vốn là một tay lão luyện giang hồ lẽ nào lại không thông cảm được dụng ý của vị cao tăng Thiếu Lâm phái. Hơn nữa, lão đã biết Giang Nam đại hiệp tuyệt tích giang hồ trên mười ba năm nay, đột nhiên sai cháu mang kiếm lệnh giải quyết công việc xung đột của hai nhà và hai môn phái thì không khỏi ngạc nhiên.

Lão đổi sắc mặt cười khà khà, vuốt râu nói :

- Đại sư cứ yên tâm, lão phu cùng Vệ thiếu hiệp nhận chân thêm sự thật. Hừ, Vệ đại hiệp hiện nay đang ở đâu? Lão phu này lâu nay ngưỡng mộ có ý muốn được bái kiến. Vệ thiếu hiệp có thể cho biết được không?

Vệ Thiên Tường tuy chưa có kinh nghiệm giang hồ bao nhiêu nhưng chàng vẫn nhớ kỹ, hai năm trước đây, lão tặc này đã cùng một nhóm người đến tập kích hai vị thúc thúc trong một khu rừng vắng. Hành động này đâu phải của người tốt!

Nghĩ vậy, chàng mỉm cười đáp :

- Tang Đồ tiền bối! Phải chăng hai năm trước đây, chính ông đã chặn đường đón đánh Cổ thúc thúc phải không?

Nam Thiên Nhất Điều tái mặt, nhưng lão trầm tĩnh ngay và ngạo nghễ đáp :

- Cổ thúc thúc đâu phải là đối thủ của lão phu.

Vệ Thiên Tường nói :

- Tài giỏi như tiền bối, thiên hạ đã biết nhiều, nhưng Thiên Tường này có điểm chưa phục nên muốn được lĩnh giáo Ngũ Cầm chưởng một phen cho biết.

Nam Thiên Nhất Điều cười khà khà nói :

- Té ra Vệ thiếu hiệp đã chịu sự xúi dục của Cổ Quân! Hà, hà... Nếu thiếu hiệp quyết lòng muốn ném thử tài hèn này thì lão phu cũng bằng lòng cùng thiếu hiệp dợt qua vài miếng cũng không sao. Nào xin mời thiếu hiệp rút gươm ra đi.

Vệ Thiên Tường nói :

- Thế còn binh khí của ông đâu?

Nam Thiên Nhất Điều cười ngất rồi nghĩ thầm :

- “Anh chàng hậu sinh này quả nhiên là một cậu bé ngây thơ mới ra đời. Minh đây, với tuyệt nghệ Ngũ Cầm chưởng, cũng đủ đối phó với bất cứ cao thủ võ lâm nào, cần gì đến binh khí nữa. Hắn lại bảo mình đem binh khí ra thì quả chẳng biết trời đất, cao thấp gì hết”.

Nghĩ thế lão nói :

- Vừa rồi thiếu hiệp muốn tiếp thử Ngũ Cầm chưởng lão phu phải không? Vậy xin cứ bật kiếm ra, xem lão phu có thể dùng Ngũ Cầm chưởng đối phó lại không.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ một lát nói :

- Được rồi, ông đã không dùng binh khí thì tiểu sinh đây cũng xin dùng tay không để hầu tiếp mấy chiêu. Nếu nhảm không đủ khả năng sẽ xin dùng tới kiếm cũng không muộn. Tiểu sinh vốn luôn luôn kính trọng người trên trước, xin nhường ông ba thế trước. Vậy xin mời.

Lúc bấy giờ Nam Thiên Nhất Điều không còn bực tức nữa. Lão đã tin tưởng Vệ Thiên Tường là con cháu của Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn.

Lão trầm nghĩ :

- “Nếu hấn tiếp nổi ba chiêu của mình kể ra cũng khá lắm, thế lại muốn nhường mình đánh trước ba thế nữa! Trong tình thế này, chưa chắc mình đã hạ được hấn”.

Nghĩ xong lão nói :

- Vệ thiếu hiệp, cậu hãy ra tay trước đi.

Vệ Thiên Tường lắc đầu đáp :

- Không, tiểu sinh xin nhường trước cho người lớn tuổi.

Bao nhiêu người có mặt tại đây thấy khẩu khí của Vệ Thiên Tường rất hiên ngang ai ai cũng đem lòng mến yêu, cho rằng quả xứng đáng với con cháu của Giang Nam đại hiệp. Vì vậy nên ai nấy đều lặng lẽ theo dõi, không nói một lời.

Nam Thiên Nhất Điều thấy chàng nằng nặc như vậy, cũng buồn cười và vừa bực tức, vận dụng đủ tám thành công lực đánh vào huyết Thái Dương của Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường khẽ bước qua một bên, nhẹ nhàng tránh thoát.

Ngạc nhiên vì thấy thân pháp của chàng vô cùng ảo diệu. Lão tung luôn tay trái bồi thêm một chiêu nữa. Vệ Thiên Tường bước lùi ra sau hai bước né luôn dễ dàng.

Nam Thiên Nhất Điều nổi giận vụt phóng đến phía trước, hai chiêu cùng đánh thẳng ra, thân hình lão như con diều hâu to tướng lặn xả vào chụp lấy đôi vai của Vệ Thiên Tường.

Thế võ ấy vô cùng lợi hại, thủ pháp của lão lẹ như sao băng, tiếng gió rít lên ào ào. Vạn Vũ Sinh thất sắc kêu lên. Lăng Vân Phụng đứng bên cạnh Thôi thị giật mình lo ngại. Bao nhiêu cao thủ có mặt thấy đều hồi hộp tin rằng Vệ Thiên Tường khó lòng thoát khỏi chiêu này.

Ngờ đâu thân pháp Vệ Thiên Tường vô cùng ảo diệu, lanh không thể tả. Trước khí thế hùng hổ ấy, chàng vẫn ung dung hạ thấp mình, khẽ cúi đầu xuống một tí vừa lượn qua được hai chiêu của Nam Thiên Nhất Điều, miệng nói :

- Tiểu sinh đã nhượng xong ba chiêu rồi đấy nhé.

Thì ra Vệ Thiên Tường từ khi được Tu Linh Quân dùng bốn thân chân khí giúp chàng chuyển ngược kinh mạch theo phương thức “Nghịch Thiên huyền công” nhiệm màu tột bậc. Khi ấy chàng chỉ dùng thân pháp “Triêm Y thập bát diệt” di chuyển thoăn thoắt, né tránh dễ dàng sự áp đảo của đối phương.

Tuy nhiên chiêu phong của Nam Thiên Nhất Điều vẫn quét nhẹ qua chót vai khiến chàng cảm thấy đau nhói và tê rần lên.

Nam Thiên Nhất Điều thấy Vệ Thiên Tường tránh luôn ba thế dễ dàng vừa sợ vừa tức, lạnh lùng nói :

- Té ra cậu cũng thạo được môn Triêm Y thập bát diệt, ha... ha... Vậy hãy thử luôn một chiêu khác của lão phu đây.

Nói xong một chiêu vù vù phóng ra ngay ngực Vệ Thiên Tường.

Tuy lẹ làng tránh được ba thế, nhưng Vệ Thiên Tường thấy công lực của đối phương vô cùng dũng mãnh, nên trong bụng không dám xem thường.

Chàng không dám chậm trễ, liên tiếp phóng luôn hai chiêu theo thế “Sâm Thương Hộ Kiến” đồng thời sử dụng song cước đá lượn năm phát mạnh như búa bổ ngay vào hạ bộ Nam Thiên Nhất Điều để hóa giải.

Suốt ba mươi năm hoành hành trên giang hồ, Nam Thiên Nhất Điều đã gặp không biết bao nhiêu nhân vật, chưa ai có thể công nhiên tiếp nhận được liên tiếp mấy đòn như vậy.

Hôm nay không ngờ một thiếu niên chưa bao nhiêu tuổi đầu đã tiếp được một cách dễ dàng, thật là điều đáng ngạc nhiên.

Lão nhận thấy trong thủ pháp của cậu bé gồm cả Thiên Tinh chưởng của Đồng Thứ và Uyên Ương Thoái của Lữ Phác xen trộn lẫn nhau bất giác cười khà khà khen lớn :

- Hay lắm, giỏi lắm! Không ngờ cậu bé này đã học hết tuyệt nghệ của Lục Đinh Giáp.

Miệng nói, tay lạnh như chớp đánh luôn. Chưởng mặt chưa thu vào, chưởng trái đã đẩy mạnh ra ngay.

Tuy Vệ Thiên Tường có trình độ và thủ pháp khá cao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu chưa có. Vừa hóa giải được một thế của đối phương, chân tay chàng đã thấy lung túng. Chưởng thứ hai của Nam Thiên Nhất Điều phát ra, chàng không kịp né tránh.

Trong lúc quá khẩn cấp, chàng chỉ còn cách tung luôn một chưởng thật mạnh vào người lão.

“Ầm”! Chưởng phong đụng vào nhau, phát ra tiếng dội kinh hồn!

Ngay khi ấy Vệ Thiên Tường dùng ngay “Tu La thần thảo” vận đủ tám thành lực đạo đánh bật được Nam Thiên Nhất Điều.

Mọi người ngạc nhiên và vỗ tay tán thưởng.

Vệ Thiên Tường vội nhảy ra ngoài vòng chấp tay nói :

- Ngũ Cầm chưởng quả đúng với lời ca tụng xưa nay. Về phương diện quyền chưởng, tiểu sinh xin nhận chịu thua sút. Bây giờ xin được thọ giáo một vài thế kiếm.

Chàng nói xong khiến Nam Thiên Nhất Điều ngạc nhiên nghĩ bụng :

- “Quái lạ, rõ ràng hần vừa thắng ta một chưởng vừa rồi tại sao lại tuyên bố chịu thua? À phải, tứ ra thằng bé này tuy ít tuổi mà đã biết cách đối xử lắm. Hần thấy rằng dù sao với địa vị của mình hiện tại, không thể nào chịu thua trước mặt mọi người nên mới xin lãnh phần kém sút”.

Bình nhật Nam Thiên Nhất Điều rất tự đắc và tự ái. Sau khi hiểu được thâm ý của Vệ Thiên Tường, lão vui vẻ vuốt râu cười khà khà :

- Chúng ta đã hiểu nhau rồi thì thôi. Vệ thiếu hiệp muốn thử kiếm cũng được. Vậy xin xuất thủ trước đi.

Chỉ vì lời “chịu thua” của Vệ Thiên Tường mà sau này Nam Thiên Nhất Điều đã liều mạng bênh vực chàng. Nhưng đó là chuyện về sau.

Vệ Thiên Tường rút thanh trường kiếm cúi đầu :

- Xin thất lễ.

Tức thì kiếm quang lấp lánh theo thế “Thất Sát Kiếm” múa lên.

Tang Đồ bèn vận dùng Ngũ Cầm chưởng pháp cả thủ lẫn thế công, chưởng phong vù vù phát ra như bão táp.

Kiếm của Vệ Thiên Tường quay cuồng như chớp giật, bao phủ toàn thân trên dưới kín mít, chặt chẽ vô cùng.

Nam Thiên Nhất Điều thấy kiếm ảnh của đối phương rất lợi hại và kín đáo. Sau một hồi lâu không còn cách nào trả đòn được, lão liền phi thân phóng ra ngoài vòng.

Lão chưa kịp mở miệng, Vệ Thiên Tường đã lớn tiếng nói :

- Bây giờ tiểu sinh mới thấy rõ vì sao Cổ thúc thúc phải chịu thua về tay lão trượng. Thật ra “Thất Sát kiếm pháp” còn nhiều sơ hở, chỉ tiến mà không kịp quay mình chống đỡ. Tiểu sinh vô cùng cảm kích được lão trượng nung tay rất nhiều.

Nam Thiên Nhất Điều nghĩ thầm :

- “Thằng bé này quả nhiên xứng đáng là con cháu của Võ lâm Minh chủ, khí phách khác thường, đáng phục, đáng mến lắm”.

Lão cười khanh khách nói :

- Vệ thiếu hiệp, võ công khí độ quả nhiên hơn người nhiều lắm. Lão phu hết sức cảm phục. Thôi phu nhân xúc phạm tiểu đồ, việc ấy xin bỏ qua. Sau này có gặp lệnh thúc, nhờ thiếu hiệp thưa giùm lão phu có lời hỏi thăm nhé.

Nói xong chấp tay xá mọi người, từ từ bước ra khỏi viện trong phút chốc không còn thấy đâu nữa.

Thôi thị thấy sự việc đã xong, oan nghiệt hóa giải rồi, liền đứng dậy giắt con ra khỏi cửa.

Vệ Thiên Tường thấy cần đến Nhạn Đãng sơn cho kịp ngày hẹn nên chẳng tiện ở lâu nên viện có cần hỏi sơn phục mạng, quay lại từ biệt mọi người.

Trí Năng đại sư, Tôn Hiệu Nam, Mai Hoa đạo nhân đều đứng dậy đáp lễ và cùng gửi lời hỏi thăm Giang Nam đại hiệp.

Vệ Thiên Tường nhất nhất vâng lời.

Riêng Kim Diện Nhị Lang có vẻ buồn rầu, nín thính lui thủ ra đi một mình, không lời chào hỏi hay biệt từ ai hết.

Vệ Thiên Tường cũng không thêm để ý tới hắn.

Điểm Thương song nhận, anh em sư huynh muội Vân Trung Nhận và Tôn Chính cùng tiễn chân Vệ Thiên Tường ra khỏi cửa sau khi hứa hẹn ngày tái ngộ.

Vệ Thiên Tường giả biệt mọi người nhảy lên mình ngựa, cứ đường lớn mà đi, thẳng một mạch tới Hòa Lãn quan thì trời gần tối. Nhưng chàng vẫn chưa chịu ngừng, cứ đi mãi cho đến Bạch Sa quan.

Bạch Sa quan là một thị trấn không lớn lắm, nhưng vì chiếm một vị trí lưu thông giữa hai tỉnh lớn, mọi người buôn bán qua lại đều phải ngang qua đó cả, cho nên hết sức náo nhiệt, trà lâu tửu quán dựng lên san sát, phồn thịnh vô cùng.

Vừa đi đến đây, Vệ Thiên Tường cảm thấy đói bụng, liền tìm đến một quán cơm trên đầu phố, xuống ngựa bước vào. Nhiều tiểu nhị vội vàng chạy ra lăng xăng tiếp đón niềm nở.

Chàng chọn một chiếc bàn trống đặt nơi góc phòng, gọi một hũ rượu và mấy món cơm ăn.

Ngồi nơi đây, đưa mắt nhìn qua bốn phía thấy phần đông là những người phu xe, dân lao động buôn gánh bán bưng, ai nấy cũng mồ hôi nhễ nhại, chỉ ghé vào để giải khát hoặc nghỉ chân chút ít lại đi ra ngay.

Ngồi trước bàn, nhắm mấy cốc rượu, Vệ Thiên Tường lại nghĩ đến phụ thân mình đã nổi danh nghĩa hiệp, đi khắp giang hồ giải quyết bao nhiêu điều rắc rối cho thiên hạ, mới được mọi người suy tôn lên địa vị Minh chủ võ lâm!

Ngày nay mình cầm Kim Kiếm lệnh lần đầu tiên đã gột rửa được sự oán thù, giải oan cho Thôi thị, thay thế phụ thân dần xếp được sự hiềm thù trên mười mấy năm giữa hai môn phái. Làm được việc này, chàng đã cảm thấy trong thâm tâm vui mừng phấn khởi vô cùng.

Nghĩ đến đây, chàng chợt nhớ tới con đường tương lai rắc rối mù mịt, phen này đi Nhạn Đãng sơn không biết các vị thúc thúc có gặp mình và cho biết được sự thật hay không?

Liên tưởng đến người trao tặng tấm da người phủ mặt chàng phân vân không biết kể ấy cùng thân phụ có quen biết tí nào không?

Đang lúc ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ bỗng có người đi lướt qua bên cạnh, hình như có một vật gì nhẹ giúi vào tay. Chàng sững sờ lập tức nhìn xuống thì ra một cuộn giấy nhỏ.

Lúc quay đầu ngó lại thì người ấy đã đi luôn ra cửa rồi mất dạng.

Vệ Thiên Tường vội bước theo ngơ ngác nhìn bốn phía, thấy ai ai cũng lo nói chuyện cười đùa, không kẻ nào chú ý đến mình. Chàng trở lại bàn, mở cuộn giấy ra xem.

Bên trong có mấy dòng chữ viết vắn tắt bằng than :

“Mau lại miếu Quan Âm phía ngoài thị trấn”

Phía dưới không ký tên.

Lại thêm một chuyện mới lạ nữa.

Chàng nghĩ bụng :

- “Ta vừa tới chốn này không quen biết với một người nào. Tại sao có kẻ lại đưa thư hẹn đến miếu Quan Âm để làm chi đây”.

Nghĩ chưa ra lẽ, chàng lại thêm một dấu hỏi nữa :

- “Hay có một vị nào trong số sáu vị thúc thúc đã nhận được sự thông báo của Cổ thúc thúc đến Nhạn Đăng sơn, ngang qua đây gặp mình nhưng vì trong quá đông người không tiện trò chuyện nên hẹn mình ra ngoài thị trấn để gặp riêng cho tiện đây chăng?”

Chàng đinh ninh chắc giả thuyết này là đúng. Trên giang hồ, theo các vị thúc thúc nói, ở giữa các đám đông, người ta vẫn thường liên lạc trao tin cho nhau bằng lối ấy.

Nghĩ vậy, Vệ Thiên Tường vội vã ăn mau xong để kịp ra chỗ hẹn càng sớm càng hay.

Ăn uống xong, gọi tiểu nhị trả tiền xong chàng hỏi thăm chỗ ra Quan Âm miếu rồi lên ngựa đi liền.

Cách thị trấn non ba dặm có một tòa miếu cũ nằm bên sườn núi nhỏ, cây cối um tùm, mát mẻ, địa thế hẻo lánh hoang vu. Nhìn xa xa có những tường xây bao bọc xung quanh cao chừng hai trượng, sát vào núi. Đứng ngoài không thấy rõ những gì bên trong.

Vệ Thiên Tường đến trước cửa nhảy xuống ngựa nhìn xem. Trên bệ cửa có treo một tấm biển bằng gạch, mưa gió lâu ngày rêu mốc loang lổ, vôi tróc lỗ nhiều nơi, nhưng nhìn kỹ còn thấy mờ mờ ba chữ “Quan Âm đường”.

Chắc chắn là đúng chỗ hẹn rồi chàng vội vàng bước tới gõ mạnh mấy tiếng vào cánh cửa.

Chẳng bao lâu, cánh cửa hé mở. Một ông già coi miếu lộ đầu nhìn ra. Vừa trông thấy Vệ Thiên Tường người ấy không nói năng chi hết, khẽ lách mình qua một bên nhường chỗ cho chàng đi vào trong.

Tòa cổ miếu bề ngoài xem như nhỏ. Vào bên trong nhìn thấy có một cái sân rộng cỏ mọc um tùm. Chính giữa có một tòa đại điện. Sau điện có một bức tường cao không lối thông ra.

Trên chính điện có treo một cây đèn lưu ly đang cháy tù mù leo lét.

Tòa đại điện này rất lấy làm ngạc nhiên kỳ lạ. Chàng lẳng lặng qua sân, bước lên tòa đại điện.

Người thủ miếu cũng điềm nhiên nói bước theo chàng.

Khi đến giữa điện người ấy hỏi :

- Thưa quý khách, người đến đây để xin thẻ phải không?

Vệ Thiên Tường mỉm cười rồi lắc đầu đáp :

- Không phải.

Người thủ miếu biến sắc cười lạt nói :

- Tiểu miếu thờ “Quảng đại linh cảm Quan Thế Âm Bồ Tát” vậy quý khách chắc không phải là Phật môn đệ tử rồi?

Vệ Thiên Tường chú ý theo dõi hành động và cử chỉ người thủ miếu già từ lúc đi theo sau lưng chàng. Chàng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Lạ lắm, nếu lão ta không biết rõ cũng tại sao đang đứng sau lưng đã lướt đến trước mặt mình một cách lẹ làng như vậy được?”

Khi nghe lão hỏi, chàng thủng thỉnh trả lời :

- Tiểu sinh đến đây để kiếm một người.

Người thủ miếu lạnh lùng hỏi :

- Ngài kiếm ai?

Dưới ngọn đèn lơ mờ, Vệ Thiên Tường nhận thấy vẻ mặt người thủ miếu không được lương thiện lắm. Tuy nhiên chàng cũng không quan tâm lắm, cầm miếng giấy đưa ra và nói :

- Tiểu sinh nhận được tấm giấy này nên vội vàng tìm đến đây với mục đích kiếm...

Vừa nhìn thấy miếng giấy và chữ viết bằng than, người thủ miếu bỗng ồ một tiếng, thay đổi nét mặt rồi vồn vã nói :

- Quý khách mau theo tôi.

Chàng lẳng lặng bước theo sát gót. Lão đi mấy bước đến sau thân khám nhẹ nhàng búng mấy cái. Tức thì sau khám có một cánh cửa mở ra. Bên trong một người hiện ra, thần sắc có vẻ bí mật lắm. Người ấy nhìn Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Người tìm đến đây phải không?

Vệ Thiên Tường nhìn hẩn, nhận ra là anh chàng bán cơm trong quán. Té ra trong lúc hẩn đi ngang qua cộ vào mình dúi tấm giấy vào tay mà mình vô tình không để ý.

Sắc diện của hẩn có vẻ khôn ranh xảo quyệt chứ không có tí gì lương thiện.

Một lát chàng chấp tay nói :

- Tiểu sinh vì miếng giấy này tới đây, nhưng chưa biết người mới đến là ai, với dụng ý gì?

Người ấy không trả lời, đưa tay về phía trước như mời khách đi vào. Hẩn vào bước đi trước dẫn đường.

Vệ Thiên Tường đem lòng nghi hoặc chưa biết sẽ ra sao. Chàng đưa mắt nhìn thấy đây là phía sau viện, có một chiếc sân nho nhỏ, hai bên có trồng cây cỏ, lơ thơ một vài khóm hoa chính giữa có một lối đi có lót gạch. Chính giữa là một căn nhà gồm ba gian, trong cửa sổ có ánh đèn chiếu ra lấp lánh.

Người ấy bảo chàng đứng chờ một chập rồi quay mình đi luôn vào phía trong.

Vệ Thiên Tường từ khi được Tu Linh Quân đã thông kỳ kinh bát mạch, truyền thân pháp “Nghịch Thiên huyền công” ít ra cũng được bốn, năm phần cho nên tuy đứng đợi bên ngoài nhưng tai chàng có thể nghe rõ những câu chuyện nói thầm từ bên trong.

Bên trong hình như có hai người đang nói chuyện.

Một người nói nhỏ :

- Hộ pháp đã nói thì tất nhiên có thể tin tưởng được rồi... hà, hà... tên này đã được thấy qua một lần rồi khi đó hẩn còn làm Hộ pháp trong đàn... Chính thị là tên đó đã ăn trộm đồ của bốn Giáo.

Một người khác lạnh lùng nói :

- Đó là nguyên nhân chính khiến tôi phải đến đây để xin Đàn chủ xét định cho.

Vệ Thiên Tường sửng sốt vì nghe giọng nói hai người này rất quen. Người nói trước hình như là Nhân Yêu Hắc Phi Yên. Còn người nói tiếng lạnh lùng rõ ràng Kim Diện Nhị Lang Đỗ Chấn Vũ.

Trong lúc chàng đang trầm ngâm suy nghĩ thì người kia đã quay ra mời vào.

Vệ Thiên Tường không do dự, rảo chân bước vào.

Bên trong là căn nhà khách nho nhỏ, lối bài trí rất sạch sẽ và tao nhã. Hai ngọn đèn sang trọng chiếu ánh sáng dịu dịu vừa đủ rọi khắp nhà.

Phía trên có đặt hai chiếc gỗ bằng đàn hương. Trên ghế đã có hai người đứng tuổi đang ngồi đợi Vệ Thiên Tường.

Người ngồi bên trái bỗng đứng dậy đưa tay lên nói :

- Quả nhiên Vệ Thiên Tường đã có lòng chiếu cố, xin mời ngồi.

Vệ Thiên Tường không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người này, vì cả hai đều hoàn toàn xa lạ, xưa nay chưa từng gặp lần nào.

Người đứng dậy mời nét mặt vàng khè, lưỡng quyền nhô cao, cằm hơi lẹm, có nhiều vết nhăn.

Người ngồi đối diện là một hảo hán mặt tía, nhìn qua có vẻ ranh ác.

Vệ Thiên Tường cố trấn tĩnh tâm thần, vội vàng chấp tay nói :

- Tiểu sinh cùng nhị vị vốn chưa hề quen biết, nay có lòng mời đến, chẳng hay có điều gì muốn chỉ dạy?

Người mặt vàng có nhiều vết nhăn mỉm cười nói :

- Xin mời Vệ thiếu hiệp cứ ngồi xuống rồi chúng mình sẽ nói chuyện được nhiều hơn.

Nói xong y vẫn ngồi yên.

Vệ Thiên Tường cũng không khách khí gì, mạnh dạn ngồi xuống một chiếc ghế đặt sẵn phía trước người ấy.

Lúc ấy anh chàng dẫn đường bưng vào một khay trà đãi khách.

Người mặt vàng nhìn chàng nói :

- Anh em chúng tôi có nghe đồn lần này Vệ thiếu hiệp tuân lệnh Giang Nam đại hiệp đến đây để dàn xếp sự xích mích hiểm thù giữa hai phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn, nên đem lòng ngưỡng mộ vô cùng. May mắn thay vừa gặp được Vệ thiếu hiệp đi ngang qua vùng này, nên đã mạo muội gửi thư kính mời. Không ngờ được Vệ thiếu hiệp đáp ứng chiếu cố tới nơi. Ngoài ra, chúng tôi có một việc nhỏ cần thỉnh giáo, chẳng biết thiếu hiệp có vui lòng chỉ dạy cho không?

Vệ Thiên Tường vừa nghe nói giật mình kinh sợ nghĩ thầm rằng :

- “Ta vừa đến Hoài Ngọc sơn làm chứng thay cho Thôi thị, sự việc này mới xảy ra buổi chiều hôm nay, ngờ đâu lại lan truyền đi mau như thế! Hơn nữa cứ nhìn dáng điệu hai người này có vẻ xảo quyết tinh quái, chắc hẳn không phải thuộc các phái chính đạo, mình cần lưu tâm đề phòng chu đáo mới được”.

Chàng nghĩ thế rồi lạnh lùng nói :

- Xin nói cho nghe.

Người mặt vàng liếc mắt, miệng cười tủm tỉm nói :

- Vệ thiếu hiệp có thể bỏ phắt tấm da bịt mặt kia xuống, để chúng mình có thể công nghiên biết nhau và đàm đạo với bộ mặt thực có lẽ hay hơn.

Vệ Thiên Tường hoảng hốt nghĩ thầm :

- “Ta mang mặt nạ này chỉ có một vài cao thủ như Trí Năng thiền sư, Tôn Hiệu Nam... biết mà thôi, ngoài ra không ai có thể phát giác được. Thế tại sao chỉ gặp trong thoáng qua mà kẻ này đã biết được, lạ thật!”

Chàng đáp :

- Tiểu sinh không thể gặp nhau bằng bộ mặt thật được.

Người mặt vàng nhún vai rồi nói :

- Việc này không phải là không thể làm được. Nhưng anh em chúng tôi muốn biết rõ chiếc mặt nạ da người ấy, Vệ thiếu hiệp đã lấy được nơi nào?

Vệ Thiên Tường nổi xung, đứng phắt dậy nói :

- Việc này tiểu sinh không thể nào làm thỏa mãn được. Xin nhị vị tha lỗi cho. Nếu không còn chỉ giáo điều chi khác, xin cho tiểu sinh thất lễ.

Nói xong quay mình chậm bước đi.

Người mặt vàng cũng đứng vùng lên cười ha hả nói lớn :

- Muốn đi cũng được, nhưng hãy để tấm da che mặt lại đây!

Với một động tác vô cùng nhẹ nhàng và lanh lẹ, chỉ khẽ nhún chân một cái đứng chận ngay trước mặt Vệ Thiên Tường cười nói :

- Vệ thiếu hiệp đã chiếu cố đến đây, có lý nào lại bỏ đi ngay được.

Vệ Thiên Tường hoành hữu chưởng thủ trước ngực quát lớn :

- Các ngươi muốn gì?

Người mặt vàng khẽ lùi lại mấy bước, chắp tay nhỏ nhẹ nói :

- Anh em chúng tôi không mong gì hơn là được Vệ thiếu hiệp chấp nhận lưu lại đây một thời gian... hà hà...

Đột nhiên Vệ Thiên Tường ngửi thấy một mùi hương thơm là lạ, từ hai tay đối phương bay ra xông vào mũi.

Chàng thất kinh lùi lại, hét lớn :

- Mày dám...

Nói chưa dứt lời đã thấy trời quay đất chuyển, nhà cửa xoay tròn thân hình lão đảo rồi ngã gục xuống.

Xem tiếp hồi 13 Có ẩn tình riêng

13. Chương 13: Có Ẩn Tình Riêng

Anh chàng mặt vàng thích chí vỗ tay cười vang.

Tiếng cười chưa dứt thình lình từ bên ngoài, tận mái nhà, một bóng rơi xuống nhẹ nhàng như chiếc lá rụng, thân pháp tuyệt diệu phi thường.

Bóng đen đưa tay ôm xốc lấy thân hình Vệ Thiên Tường, khẽ điểm nhẹ đầu ngón chân xuống đất, bay vụt trở lên lẹ làng như một ngôi sao xẹt.

Ngay khi đó một lần chớp nhoáng lên, cả người lẫn bóng vụt biến mất ngay.

Người tinh mắt nhìn kỹ, nhận thấy bóng ấy mặc áo chên bằng lụa màu huyền dùng tấm the đen bịt kín mặt, cho nên không thể nhận xét được là ai.

Nhưng bản lĩnh của người mặt vàng và mặt tía đâu phải tầm thường. Trong lúc đầu sự xuất hiện của bóng đen gây cho họ phải bối ngỡ luồn cuống một đôi lát nhưng ngay sau đó đã trấn tĩnh lại ngay. Cả hai cùng nhất loạt hô lên một tiếng “Đánh” rồi cùng phóng ra đuổi theo lanh như chớp.

Đột nhiên từ trong bóng tối có một tiếng hừ se sẽ rồi một luồng kinh phong nhẹ nhàng và nhỏ vút, bắn theo xẹt thẳng về phía hai người.

Hai chàng mặt vàng và mặt tía tuy không ngờ trước có người ám toán. Tuy nhiên cả hai đều là những tay võ công thượng thặng, khét tiếng giang hồ, tuy rằng trong lúc bất ngờ nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, không bị bối rối, vừa nghe tiếng gió xé phía sau, cả hai đồng vung tay chớp lại nắm được ám khí của đối phương phóng theo, rồi từ từ đặt chân rơi xuống đất.

Liếc mắt nhìn lại, cả hai đồng kinh ngạc trợn mắt. Thì ra món ám khí vừa bắt được chỉ là hai chiếc lá tre mỏng manh nhỏ xíu.

Người mặt vàng lập tức nhảy vút lên cao, phóng mắt nhìn khắp bốn phía.

Nhưng khi hai người vừa dừng lại thì bóng đen đã đi khuất xa rồi, không còn trông thấy gì nữa.

Hắn há miệng cười lớn rồi nói :

- Mi giỏi trốn thoát được khỏi Quan Âm đường, nhưng làm sao trốn khỏi bàn tay Thiên Diện giáo nổi?

Vệ Thiên Tường mê man ngã quay ra đất, nhưng lúc đầu thần trí vẫn còn tỉnh táo. Chàng biết rõ có người ẵm bốc mình dậy rồi thân hình cứ lơ lơ lửng lửng như đang bay đi. Chập sau chàng ngủ say không còn biết gì nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, nhưng tâm hồn chàng vẫn lơ mơ có cảm giác hình như đang bị trói vào một thân cây lớn. Ngay lúc đó một cơn mưa đổ xuống tầm tã như trút, nước mưa chảy ướt cả áo quần, mặt mũi, toàn thân ướt hết, nhưng thân hình cứng đờ không tài nào cựa quậy nổi.

Sau cùng chàng có cảm giác mơ hồ như bị ai ném xuống vũng nước chìm luôn và bắt đầu uống nhiều hớp nước.

Một luồng lãnh khí mát lạnh bao phủ toàn thân, mát rượi từ đầu đến gan ruột, đầu óc bỗng trở nên tỉnh táo ngay.

Bỗng có tiếng nói nhỏ nhẹ và dịu dàng của một thiếu nữ thoảng qua bên tai :

- Má ơi, chàng đã ăn hai hột sen tuyết rồi. Này má xem, thuốc này có đáng sợ không? Cứ như công lực của Vệ thiếu hiệp mà chỉ ngửi một chút đã phát say, đứng không vững, mê man đến bây giờ! Gớm thật. Trời mau sáng quá nhỉ. Thôi má hãy đi ngủ một lúc rồi dậy săn sóc thay cho con.

Có tiếng một người khác đáp :

- Không, má chưa thấy mệt! Thật đấy.

- Con cũng vậy, chẳng thấy mệt chút nào. Ủa, má ơi, xem này! Chàng... chàng có tấm da phủ mặt! Ô, tấm da này trông dịu dàng và khéo thật.

Tiếng người đàn bà khẽ gắt :

- Ô, con bé này nghịch ngợm lắm.

- Tấm mặt nạ da người!

Vệ Thiên Tường nghe nói giật mình mở choàng đôi mắt. Chàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ. Đứng ở bên giường có hai người, một già, một trẻ, hình như là hai mẹ con, đang nhìn mình chòng chọc.

Té ra hai người ấy là Thôi phu nhân cùng con gái là Lăng Vân Phụng.

Chàng cố tìm lại trong ký ức :

- Rõ ràng mình đang bị người mặt vàng thổi thuốc mê tứ xỉu ở Quan Âm đường, tại Bạch Sa quan. Tại sao bây giờ lại nằm nơi đây nhỉ?

Mắt chàng vừa ngó lên thì Thôi phu nhân đã nở một nụ cười khoan hòa hiền dịu nói rằng :

- Hay quá, tốt quá! Vệ thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi!

Lăng Vân Phụng đang táy máy úp chiếc mặt nạ da người vào mặt mình, vừa nghe nói Vệ Thiên Tường đã tỉnh dậy, nàng hồ thẹn quá vội vàng kéo xuống, mặt hoa đỏ bừng, hai má hây hây, cúi đầu quay đi nơi khác, không dám nhìn lại.

Vệ Thiên Tường vội đưa tay sờ mặt, thấy tấm mặt nạ đâu mất rồi. Chàng vùng ngồi dậy nói :

- Tiểu sinh bị lầm trúng thuốc mê của quân gian ác, chắc nhờ phu nhân đã ra tay giải cứu cho thì phải.

Thôi thị vội xua tay nói :

- Vệ thiếu hiệp bị thuốc mê vừa tỉnh, cần nên tiếp tục điều dưỡng cho thật khỏe rồi sẽ hay.

Vệ Thiên Tường tuy muốn ngồi dậy ngay, nhưng còn cảm thấy đầu óc choáng váng và tối sầm, nên phải vâng lời ngồi trên giường vận công điều tức.

Một chập sau, chàng cảm thấy một luồng chân khí trong sạch hòa hợp với chân khí mình hợp làm một, công lực có phần tăng tiến hơn xưa nhiều lắm.

Khi ấy trong người đã thấy minh mẫn, nghĩ thầm :

- “Hồi nãy hình như cô nương nói có ình ăn hai hột sen tuyết thì phải? Có lẽ nhờ đó mà chân khí đã được tăng tiến nhiều hơn chăng?”

Bừng mắt nhìn thấy trời đã sáng tỏ.

Thôi thị nhìn thấy Vệ Thiên Tường vận công xong rồi, thần sắc thay đổi, sắc diện trở nên hồng hào, trong lòng sung sướng, hớn hỏ nói :

- Ô, Vệ thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi! Vân Phụng, con mau mau đem cơm lại đây.

Lăng Vân Phụng dạ một tiếng. Không bao lâu nàng bưng lên một nồi cơm và chiếc mâm nhỏ có đặt bốn đĩa thức ăn, hơi nóng tỏa ra ngào ngạt, đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường.

Thôi thị cười nói :

- Vệ thiếu hiệp chắc đã đói bụng rồi, nên ăn cơm au lại sức.

Nghe Thôi thị nhắc tới cơm, Vệ Thiên Tường cảm thấy bụng đói như cào. Chàng quay lại cảm ơn rồi không hề khách khí ngồi trên ghế ăn cơm.

Lăng Vân Phụng và Thôi thị ngồi bên cạnh xới cơm và lấy thêm món ăn.

Thôi thị cười nói :

- Xin Vệ thiếu hiệp đừng nói như thế. Không những lệnh thúc đối với gia đình này có ơn sâu như biển cả, mà Vệ thiếu hiệp cũng vì chúng tôi mà ra chịu khó nhọc về tới đây. Đối với một chút công lao vừa rồi đâu có nghĩa lí gì. Nhưng có một điều khiến cho chúng tôi hết sức ngạc nhiên là không hiểu vì sao Vệ thiếu hiệp chưa đi lại giang hồ bao nhiêu lâu, mà đã gây oán thù cùng bọn Thiên Diện giáo?

Vệ Thiên Tường vừa ăn cơm xong. Nghe nhắc đến ba chữ Thiên Diện giáo lấy làm kinh lạ vội nói :

- Đúng như lời phu nhân nói, tiểu sinh này mới đặt chân vào giang hồ chưa mấy lúc, đây là lần đầu gặp họ, chứ xưa nay chưa bao giờ biết đến Thiên Diện giáo bao giờ.

Suy nghĩ thêm một chút, chàng nói :

- À, tiểu sinh đã nhớ ra rồi! Cứ theo khẩu khí của bọn chúng nói thì hình như đầu đuôi câu chuyện cũng vì chiếc mặt nạ da người này mà ra. Chỉ vì... cái lai lịch của chiếc mặt nạ không được minh bạch nên mới xảy ra điều rắc rối. Ô mà tại sao phu nhân biết được tiểu sinh đang trúng thuốc mê của chúng mà đến giải cứu kịp thời?

Thôi thị mỉm cười nói :

- Khi chúng tôi vội vàng lên đường có để ý thấy học trò Viên trưởng lão phái Hành Sơn là Kim Diện Nhị Lang lúc nào cũng bám sát theo sau lưng Vệ thiếu hiệp. Già này thấy Vệ thiếu hiệp đã vì công việc riêng của gia đình trong lúc nói năng có điều động chạm đến lòng tự ái của hắn, hướng chỉ bản chất của hắn xưa nay vẫn là người ngông cuồng tự phụ nên thế nào cũng sinh lòng oán hận. Như thế đối với thiếu hiệp nhất định sẽ có xảy ra điều bất lợi. Nói về võ công đấu nhau cùng người một tất nhiên không bao giờ Vệ thiếu hiệp chịu thua sút chúng. Nhưng về thủ đoạn bịp bợm lừa đảo, cạm bẫy trên giang hồ, với sự hiểm ác của chúng chỉ chờ khi sơ hở mới ra tay, dù võ công cao siêu đến mấy cũng không đề phòng nổi.

Vệ Thiên Tường ủa một tiếng lớn rồi nói :

- Té ra cái thằng mặt tía hồng hào kia, chính thị là hắn rồi. Thảo nào giọng nói nghe quen lắm.

Thôi thị cười một tiếng rồi điềm nhiên nói :

- Vệ thiếu hiệp hãy nghe già kể hết đầu đuôi câu chuyện sau đây.

Suy nghĩ một chút, bà nói tiếp :

- Vì thấy hành động có vẻ khả nghi, lão muốn bí mật theo sát xem thử, nhưng ngờ đâu khi Kim Diện Nhị Lang đang lén theo dõi Vệ thiếu hiệp, lại có hai bóng người lặng đi sát hắn để dò xét.

Vệ Thiên Tường nóng ruột hỏi ngay :

- Hai người ấy là ai?

Thôi thị đáp :

- Đó là Điểm Thương song nhận. Già này ngờ chúng nó cùng Kim Diện Nhị Lang cùng một cánh bè lũ với nhau nên cùng con bé này, mẹ con theo hút phía sau Điểm Thương song nhận. Mãi đến khi trời tối, rình nghe chúng cùng nhau bàn bạc bên cánh rừng cạnh Quan Âm đường thể mới rõ là Kim Diện Nhị Lang cấu kết cùng yêu nhân Hắc Phi Yên, tìm cách hãm hại thiếu hiệp. So sánh về mặt võ công thì hai người này quyết không phải là đối thủ của thiếu hiệp. Nhưng chỉ vì Kim Diện Nhị Lang cứ bám sát sau lưng thiếu hiệp, cho nên mỗi khi Vệ thiếu hiệp đặt chân tới đâu chúng đều hay biết cả. Chừng ấy già này mới biết bọn Điểm Thương song nhận đã vì Vệ thiếu hiệp mà đeo đuổi tới đây.

Vệ Thiên Tường nghe nói Điểm Thương song nhận đã vì mình mà đến, trong lòng không khỏi cảm động.

Lăng Vân Phụng liếc nhìn bà ta rồi nói lớn :

- Má, hãy để cho Vệ thiếu hiệp ăn xong rồi sẽ hay.

Thôi thị nhớ lại, thấy Vệ Thiên Tường đang chống đũa nghe mình nói chuyện bất giác cười nói :

- Vệ thiếu hiệp, xin cứ vừa ăn vừa nói chuyện cho tiện.

- Để con nói tiếp cho.

Thôi thị nhìn con mỉm cười.

Lăng Vân Phụng kể tiếp :

- Về sau má tôi tiếp xúc cùng hai vị nói chuyện, phân công nhị vị Vạn đại hiệp, vào trong thị trấn kiểm tìm Vệ thiếu hiệp, còn hai mẹ con nấp gần Quan Âm đường để giám sát hành vi của Kim Diện Nhị Lang cùng Nhân Yêu Hắc Phi Yên. Ngờ đâu bọn Vạn đại hiệp đi chưa bao lâu. Vệ thiếu hiệp đã cỡi ngựa một mình đi tới. Hai mẹ con vội vàng bí mật theo sau thiếu hiệp, cùng bước vào Quan Âm đường.

Nàng cười khúc khích nói tiếp :

- Chà, Kim Diện Nhị Lang sợ thiếu hiệp nhận ra mặt nên vội trùm một tấm mặt nạ vào. Sau đó thiếu hiệp bị Nhân Yêu Hắc Phi Yên phóng thuốc mê ngã lăn ra đất thì... má... má...

Lăng Vân Phụng nói tới đó bỗng ửng hồng đôi má, ấp úng mãi.

Vệ Thiên Tường nghe đến đoạn khấn yếu, hai mắt cứ nhìn chòng chọc vào hai má của Lăng Vân Phụng, trong lòng cứ thắc mắc chẳng hiểu vì sao.

Lăng Vân Phụng ấp úng mãi, thẹn quá nói :

- Má, con không nói nữa đâu.

Thôi thị cười xòa nói :

- Vệ thiếu hiệp là chỗ người nhà, vả chẳng gặp lúc tình thế khẩn thiết bắc buộc, cứu người là cần, có chuyện gì mà hổ thẹn. Thôi, nếu con không nói để má tiếp cho.

Rồi bà tiếp tục nói :

- Lúc đó già này không ngờ Hắc Phi yên ra tay vội vàng như thế nên chẳng kịp ngăn cản. Vệ thiếu hiệp vừa hít phải thuốc đã ngất xỉu ngã liền ra đó. Lòng già hết sức lo âu, liền sai Văn Phụng bỗng thiếu hiệp chạy trước.

Vệ Thiên Tường nghe nói Lăng Văn Phụng ôm mình chạy đi, hổ thẹn đỏ cả mặt, nghĩ thầm :

- “Hèn chi nàng nói tới đây thì ngừng lại, không chịu tiếp tục”.

Rồi cảm lòng không được, chàng len lén đưa mắt nhìn trộm nàng, vừa gặp lúc nàng cũng đang nhìn trộm mình. Bốn luồng nhãn quang chạm nhau, Lăng Văn Phụng hổ thẹn quay mặt đi. Vệ Thiên Tường toàn thân nóng rực, cúi nhìn xuống đất, tim đập rộn ràng.

Thôi thị nói tiếp :

- Già này ẩn trong bóng tối. Vừa gặp bọn chúng phi thân đuổi theo, đã thương ỏi đưa một chiếc lá trúc để cản trở bước đi, giúp Lăng Văn Phụng chạy thoát. Khi đó chúng bảo nhau một câu: “Mày tuy trốn khỏi Quan Âm đường, nhưng không thể nào trốn khỏi được bàn tay Thiên Diện giáo”. Cái tên Thiên Diện giáo lúc nghe qua khi đầu, già này chưa hiểu là gì. Nhưng về sau khi đến nửa đường gặp Điểm Thương song nhận cùng đi theo về nhà đây. Khi ấy Vệ thiếu hiệp còn đang mê man chưa tỉnh. Khi nghe già kể chuyện lại, Văn đại hiệp hết sức sợ hãi. Anh ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao một người đệ tử chân truyền của Viên trưởng lão là Đỗ Chấn Vũ và Nhân Yêu Hắc Phi Yên mà cùng một hành động. Suốt ba mươi năm qua, Thiên Diện giáo đã ẩn tích, không nghe nhắc tới trên giang hồ, chẳng hiểu vì sao ngày nay lại tái hiện. Cứ như thế cả hai người, Kim Diện Nhị Lang và Hắc Phi Yên đều là người của Thiên Diện giáo. Trên giang hồ đã bắt đầu có một biến cố lớn. Hai vị ấy thừa lúc người các phái chưa đi xa, liền nóng nảy muốn đi ngay và nhờ già chờ khi thiếu hiệp tỉnh dậy chuyển lời lại chuyện này đi Nhạn Đãng sơn, chớ nên dùng tấm mặt nạ da người. Suốt dọc đường phải hết sức thận trọng. Nhờ vậy mà già này mới biết là thiếu hiệp có mang mặt nạ.

Nghĩ một chập bà tiếp :

- Hiện nay kinh nghiệm giang hồ của thiếu hiệp còn non nớt, không biết lần này đi Nhạn Đãng sơn có gì gắt rứt và cần thiết lắm không?

Vệ Thiên Tường nghe hỏi rất khó trả lời, chàng ấp úng, rồi đỏ mặt phân vân một lát mới lắp bắp nói :

- Tiểu sinh hạ sơn lần này, chỉ có một việc là đi Nhạn Đãng sơn...

Nói đến đây, chàng sực nhớ lại, đêm qua có câu chuyện nhận lệnh về đây dàn xếp sự rắc rối giữa đôi bên, nên cảm thấy cả một sự mâu thuẫn rõ rệt nên lại càng lúng túng hơn nữa.

Cũng may Thôi thị không để ý, chỉ se sẽ gạt đầu nói :

- Vệ thiếu hiệp đã phụng mệnh Minh chủ đi Nhạn Đãng sơn lẽ cố nhiên phải làm tròn sứ mệnh, đừng để đến nỗi có điều gì đáng tiếc xảy ra. Tuy nhiên già muốn lưu ý thiếu hiệp rằng bọn Thiên Diện giáo không phải tầm thường đâu. Sau này lúc trở về phục lệnh, thiếu hiệp nên yêu cầu Văn đại hiệp hãy nghĩ đến nhân dân, đóng vai trò Minh chủ, thi hành chính nghĩa, thì công đức sẽ to lớn vô cùng.

Vệ Thiên Tường nghe bà ta nói tự mình phụng mệnh hành sự nghĩ cũng nực cười vì thật ra, bà có biết đâu là ngay thân thể của mình hãy còn là một câu đố, mịt mờ đen tối, số mạng mình còn phải ngồi trôi góc biển chân trời, biết chừng nào mới tìm ra tông tích của thân phụ.

Nghĩ đến đó bất giác một niềm cảm xúc trào dâng trong lòng. Hai hàng lệ rướm ướt khóe mắt, chỉ kêu được một tiếng “Phu nhân”... rồi nghẹn ngào nói không được nữa.

Hôm qua, lúc trao trả kiếm vàng, Thôi thị nhận thấy Vệ Thiên Tường nhận kiếm đôi tay run run, rướm nước mắt nên đã ngấm ngấm đem lòng ngờ vực rồi không ngờ hôm nay, khi mình vừa đề cập đến Giang Nam đại hiệp thì chàng thiếu niên này lại biến đổi sắc mặt tiếng nói thốn thức nghẹn ngào.

Bà lại sực nhớ lại mười ba năm trước đây, Giang Nam đại hiệp đột nhiên quy ẩn, sự việc rất li kỳ. Nhưng nếu là con cháu hay truyền nhân của ông ta nhất định phải có một công phu hùng hậu, võ nghệ tuyệt luân, việc gì phải dùng mặt nạ để đi lại giang hồ, không muốn cho kẻ khác biết rõ. Việc này bên trong phải có điều gì bí ẩn đây.

Vì thắc mắc, bà ôn tồn nói :

- Vệ thiếu hiệp hẳn đang ôm ấp một điều gì trắc ẩn chưa tiện nói ra. Mẹ con già này đã chịu cái ơn cao dày của Vệ đại hiệp, không dám nói đến sự đền đáp nhưng nếu Vệ thiếu hiệp không câu chấp chúng tôi là người ngoài xa lạ, thứ già này hi vọng cũng tạm góp được phần giúp ý xoa dịu nỗi bi thương nếu có.

Từ khi còn nhỏ đã bị xa rời gia đình êm ấm, suốt mười hai năm nay Vệ Thiên Tường đã sống cuộc đời lẻ loi cô độc ngoài thái độ dịu hòa thân mến của Cổ thúc thúc, các vị thúc thúc khác luôn e dè không có một lời thân mật. Chàng chưa hề được một người nào nói một câu ôn tồn an ủi để sưởi bớt nỗi hiu quạnh của tâm hồn.

Vả lại Thôi thị là một người đàn bà đứng tuổi bản chất dịu hiền, lại có tình cảm đậm đà thắm thiết không khác nào một người mẹ.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy bà ta bỗng hồi tưởng lại hình ảnh mẹ mình, mũi lòng không dần được niềm cảm xúc, bỗng nhiên hai hàng lệ rạt rào tuôn ướt má.

Chàng vội vàng đứng dậy, chấp tay chào một cái, tha thiết nói :

- Phu nhân, chớ dám giấu gì phu nhân, tiểu sinh đây không bao giờ có phụng mệnh gia thúc về đây. Hơn nữa tiểu sinh cũng không có thúc phụ nào hết.

Thôi thị nghe nói hết sức kinh ngạc. Bà nghiêng mình nói :

- Vệ thiếu hiệp không nên thủ lễ nhiều quá, hãy tự nhiên ngồi xuống để nói chuyện. Như vậy, Vệ thiếu hiệp tuân lệnh ai đến đây?

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Tiểu sinh nhận lời mời đến Nhạn Đãng sơn, đi ngang qua chốn này chứ không mang mạng lệnh ai cả.

Lăng Vân Phụng nhướn cặp mắt bồ câu đen láy, ngạc nhiên nhìn chàng gạn hỏi :

- Nếu vậy, thiếu hiệp cũng không phải họ Vệ chẳng?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Tiểu sinh đây, trừ cái tên duy nhất là Vệ Thiên Tường ra, không còn biết một manh mối nào về thân thế cả.

Chàng đem câu chuyện của mình tóm tắt thuật lại một hồi.

Thôi thị cảm động gạt lệ nói :

- Vệ thiếu hiệp quả thật một người tuổi trẻ mà giàu lòng hào hiệp nghĩa khí quá! Thiếu hiệp đã cố tình giúp cho già này gột rửa được nỗi hiềm thù riêng. Tấm lòng cao cả ấy cũng tương tự như Vệ đại hiệp ngày trước. Tu Linh Quân nói: “Thiếu hiệp là người nối dòng xứng đáng của Vệ đại hiệp” thì già này cũng có một ý nghĩ như thế đó.

Bà ngừng lại, nhìn chàng từ đầu đến chân rồi từ từ nói tiếp :

- Mười lăm năm trước kia, già này đã có dịp được gặp Vệ đại hiệp. Cứ nhìn theo hình dáng, nét mặt của thiếu hiệp, so sánh với đại hiệp trước kia, thấy hai người giống nhau như đúc. Còn Lục Đình Giáp trước sau vẫn không đề cập đến thân thế của thiếu hiệp, cũng như sự ước đoán của Tu Linh Quân, quả nhiên rất xác đáng. Một người võ nghệ tuyệt luân như Vệ đại hiệp quyết không đến nỗi mất tích một cách vô cớ hoặc bị người ta hại ngầm nổi. Thiếu hiệp đừng nên suy nghĩ quá nhiều. Theo ý già này muốn quy y Phật pháp để hưởng tuổi già theo sông núi. Nếu nay cần dò la tông tích của Vệ đại hiệp, già này cũng sẵn sàng đem Vân Phụng cùng tái xuất giang hồ để nghe ngóng sựa lạc của Vệ đại hiệp.

Vệ Thiên Tường cảm kích nói :

- Chỉ vì câu chuyện của tiểu sinh mà đến nỗi phu nhân cùng cô nương phải hạ sơn, tiểu sinh thật vô cùng áy náy.

Lăng Vân Phụng lắng tai nghe, khi thấy mẹ mình thuận đem mình tái xuất giang hồ không khỏi hớn hỷ nói :

- Má, chẳng hiểu vì sao anh ấy cứ giữ thái độ khách khí, hết xưng hô phu nhân rồi đến cô nương nghe khó chịu quá!

Thôi thị nhìn Vệ Thiên Tường rồi liếc qua con gái mình. Thật quả là một đôi người ngọc. Vả lại không ai biết được tính ý con bằng mẹ, tâm lý con gái, người mẹ nào lại không biết rõ.

Bà lộ vẻ vui ra nét mặt, hớn hỷ gật đầu nói :

- Phụng nhi, con nói phải lắm. Nếu Vệ thiếu hiệp không xem mình như người xa lạ, thì xin gọi già này bằng thím và từ nay cho phép Vân Phụng được xưng hô anh em cho thêm tình thân mật.

Lăng Vân Phụng liếc mắt nhìn mẹ, nét mặt hớn hỷ, tươi như hoa đào buổi sáng, nghĩ bụng :

- “Không nói ra, mình cũng đoán biết má nhìn rõ lòng mình rồi...”

Nghĩ đến đây bất giác mặt nàng nóng rực, đôi má đỏ hây, hổ thẹn cúi đầu xuống, tay mân mê tà áo.

Xem tiếp hồi 14 Vì lầm gặp phúc

14. Chương 14: Vì Lầm Gặp Phúc

Thấy Thôi thị niềm nở dịu hiền như một bà từ mẫu, Vệ Thiên Tường cảm thấy muôn vàn cảm xúc, vội vàng đứng dậy chấp tay lạy nói :

- Nếu được vậy, thì tiểu diệt xin kính bái đại thẩm, cùng Phụng... muội.

Thôi thị mỉm cười nó :

- Phụng nhi, sao chưa chào gọi Tường ca đi con!

Lăng Vân Phụng đỏ mặt vì thẹn thùng lẫn sung sướng, bẽn lẽn cất tiếng kêu nhỏ :

- Tường ca ca!

Sau đó Vệ Thiên Tường nói :

- Tối hôm qua chỉ vì tiểu diệt vô ý bị lầm kế nên mới bị chúng hại ngầm. Nếu căn cứ vào tài nghệ của Hắc Phi Yên và Kim Diện Nhị Lang, tiểu diệt cũng thừa sức đối phó. Hơn nữa gần đây sáu vị thúc thúc cũng lục đục về đủ mặt. Hiện nay nhật kỳ đã gần tới, tiểu diệt xin phép được bái biệt.

Lăng Vân Phụng nghe Vệ Thiên Tường muốn đi ngay không khỏi ngẩn ngơ, mặt mày buồn rười rượi, nghẹn ngào không nói được lời nào.

Thôi thị thừa rõ trách nhiệm và việc làm của Vệ Thiên Tường là quan trọng và cấp bách, không tiện nài nỉ lưu lại, chỉ gật đầu nói :

- Hiền diệt cần lên đường đi ngay, già này không dám giữ lại. Nhưng có một điều suýt quên mất. Số là trước khi già biết, Điểm Thương Vạn đại hiệp có dặn rằng, sau đó ba tháng, hiền diệt nên tới Kim Lăng tìm y. Vậy chúng ta nên nhớ kỹ để cùng hội ngộ nơi ấy nhé.

Vệ Thiên Tường chấp tay vâng lời, cất tấm mặt nạ vào bọc rồi cùng mẹ con Thôi thị bái biệt.

Lăng Vân Phụng đứng sau lưng mẹ nhìn theo, giọt dài giọt ngắn, không ngờ chia tay. Thôi thị dặn đi dặn lại phải thận trọng trên bước giang hồ.

Sau khi chia lên đường, Vệ Thiên Tường cứ theo lời chỉ điểm của Thôi thị nhằm đường Ngọc Sơn và Tích Giang mà đi vượt qua Giang Sơn, Cù Châu, Long Du, Toại Xương, Thanh Điền rồi đến ngay Lạc Thành.

Hôm đó là ngày mùng chín tháng chín, trước ngày Trung dương một bữa. Vệ Thiên Tường không dám ở lại Hồng Kiến dùng cơm tối, đi luôn một mạch đến thôn Phù Dung ở dưới chân núi, tìm nơi trong núi, tạm nghỉ một đêm.

Suốt dọc đường, chàng để ý dò xét nghe ngóng, chưa thấy tấm dạng sáu vị thúc thúc, trong lòng vô cùng nóng nẩy.

Cứ theo khẩu khí Cổ thúc thúc thì nhân cuộc gặp gỡ tại Nhạn Đãng sơn, sự nghiệp và thân thể của mình sẽ được phanh phui, phơi bày ra ánh sáng. Vì vậy lòng chàng lúc nào cũng nôn nao chờ đợi.

Suốt đêm hôm đó, chàng trần trọc lăn lộn mãi không sao ngủ được. Vừa mở mắt trời rạng sáng, chàng vội vàng trở dậy nai nịt gọn gàng, lấy ít bạc lẻ cảm ơn chủ trọ rồi bắt đầu đi lên núi.

Nhạn Đãng sơn gồm cả thảy một trăm lẻ hai ngọn núi có tên, ngoài ra còn không biết cơ man nào những ngọn nhỏ khác nữa.

Sở dĩ thiên hạ gọi Nhạn Đãng sơn vì trên đỉnh núi cao nhất có một cái ao quanh năm không bao giờ khô cạn.

Cứ mỗi mùa thu tới, hàng ngàn chim hồng nhạn đến kéo nhau tập trung về bay lượn trên mặt hồ.

Theo lời khẩu truyền thì trước đây có một vị cao tăng Ấn Độ đến Trung Nguyên có nói, nếu ở địa phương nào sẽ lấy hoa đặt tên thôn và lấy chim đặt tên núi.

Ông xây cất một đạo tràng, tại thôn Phù Dung rồi đến núi Nhạn Đãng.

Sau đó lục tục hàng năm trăm vị hòa thượng cũng kéo về đây. Hiện nay vẫn còn đền thờ của năm trăm vị La Hán tại các khu rừng và Nhạn Đãng sơn đã trở thành nơi thánh địa của Trung Nguyên.

Vệ Thiên Tường vội đi tìm sáu vị thúc thúc chạy dài theo con đường quanh co theo triền núi từ Ling Phụng tự đến Linh Nham tự thì đã đúng trưa rồi vẫn không thấy mặt một vị thúc thúc nào hết. Ngay cả chỗ hẹn có ghi dấu của Cổ thúc thúc cũng không tìm thấy đâu cả.

Hôm đó là chính tiết Trùng dương. Giữa hai ngôi chùa trước dãy núi rất đông tao nhân mặc khách kéo nhau lũ lượt trẩy hội. Họ sánh vai nhau nói nói cười cười, ngậm thơ vịnh phú, ngắm cảnh núi non hùng vĩ. Tòa núi này là ngọn cao nhất trong vùng tên gọi là “Thính Thi Tẩu” (cụ già nghe thơ) đứng xa nhìn lại tựa hồ như một ông lão đang cúi đầu lắng tai nghe bình thơ.

Nhưng Vệ Thiên Tường trong lòng nôn nóng, trăm mối lo âu, đâu còn mơ tưởng gì đến chuyện thưởng thức cảnh đẹp, cứ cặm cụi đi hoài. Vì trước mặt có quá đông người qua lại, không tiện dùng khinh công nên mặc dù bụng nôn, chân cũng phải rảo bước đi như người thường.

Không bao lâu đã đến chân núi Triển Kỳ phong. Chàng đưa mắt nhìn lên vách đá ngay lối đi bên phải, thấy có người dùng đá vẽ hình một con bướm bướm, nét vẽ linh động vô cùng, mới xem qua hình như một con bướm thật đang tung cánh bay liệng.

Chàng hết sức vui mừng vì nhận ra đích thị là dấu hiệu “Kim Tiền Hồ Điệp” của Tạ thúc thúc rồi. Tất nhiên bấy giờ ông ta đã có mặt trên núi này rồi.

Chàng vội vàng rảo bước trèo lên núi.

Quả núi này, dường tượng như một cây cờ lớn, đứng sừng sững, cao chót vót, đỉnh khuất trong mây, bốn mặt vách đá cheo leo. Chỉ một con đường mòn nho nhỏ, khúc khuỷu quanh co, rêu xanh bám kín, luẩn quẩn mãi không có cách gì lên được. Ngay cả người dân bản xứ cũng ít kẻ lên được tới nơi.

Vệ Thiên Tường không chút do dự, bèn đề khí vận dụng khinh công thượng thặng “Thảo Thượng Phi”. Thân hình như một cái bóng mờ lao vút lên mãi. Không bao lâu đã vượt tới đỉnh núi rồi.

Nơi đây trống trải bốn bề gió lộng thổi các tà áo tung bay phàn phật.

Nhìn ra xung quanh, ngoài mấy tảng đá nhấp nhô, không thấy bóng dáng Tạ thúc thúc đâu hết.

Trong lòng chàng lấy làm kỳ dị, tự nghĩ :

- “Chả lẽ thúc thúc đã xuống núi rồi sao? Từ dưới lên đây chỉ có một con đường nhỏ này, ngoài ra không một lối đi nào khác. Chẳng lẽ thúc thúc biết bay”.

Bụng nghĩ, chân cứ bước tới. Bỗng nhiên thấy trên một mô đá bằng phẳng lại có vẽ một con bướm đang xòe cánh bay ngang, và hình như bay về phía bên trái.

Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn về phía đó. Nơi đây không còn đường đi mà chỉ có một sợi xích sắt dài to tướng. Một đầu dây cột vào chân trụ đá, còn một đầu vắt ngang dài hàng trăm trượng, thẳng một mạch đến núi Thiên Trụ.

Một sợi dây bay khác hẳn với con đường sạn đạo khi xưa trên núi Kiếm Các thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Vì rằng con đường sạn đạo còn đục vào đá có chỗ bám chân, tuy khó đi nhưng không nguy hiểm.

So với Trường Không Sạn ở núi Hoa Sơn tuy là dây sắt chằng ngang, nhưng ở trên còn có cát gỗ, tuy nguy hiểm nhưng đi lại vẫn bình thường.

Nơi đây, đường đi qua hố thẳm chỉ là một sợi dây trơn tru, gió lộng rập rình, vắt ngang giữa hai đỉnh núi. Đường nói phải bước lên đi, chỉ cần nhìn xem và tưởng tượng cũng thấy lạnh gáy rồi.

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Tạ thúc thúc có vẽ con bướm trên mô đá đầu đường. Chắc hẳn ông ta đã leo ngang qua dây này tới núi Thiên Trụ rồi”.

Nếu Vệ Thiên Tường không được Tu Linh Quân luyện qua môn “Nghịch Thiên huyền công” của Tu La môn, suốt trên trăm năm, chưa ai luyện được, thì chắc chỉ đành nhìn dây thở dài mà thôi.

Hiện nay, trong người chàng, “Nghịch Thiên huyền công” đã tới năm thành hóa hầu, hơn nữa mấy ngày vừa rồi, mẹ con Thôi thị có cho chàng ăn mấy hạt “Tuyết Liên Tử”, cho nên chàng tự xét có thể vượt qua con đường dây này khá dễ dàng.

Chàng không do dự gì nữa, đề khí phi thân lên trên sợi dây, vun vút lao tới như tên bay, chớp mắt đã qua hơn nửa đường. Vừa đảo mắt nhìn qua phía dưới, một hiện tượng lạ lùng khiến chàng ngạc nhiên kêu lên, suýt nữa bị mất thăng bằng.

Thì ra, phía trước mặt chàng không xa có một người thân hình gầy bé khẳng khi, mặc áo màu xám, nằm sấp, hai chân hai tay quấn chặt lấy sợi dây sắt, ngủ gáy khò khò.

Người ấy nằm úp mặt xuống không nhìn thấy rõ mặt, nhưng trên đầu có tét một chiếc hoa trắng nhỏ, có lẽ là một cụ già.

Vệ Thiên Tường phải dừng chân đứng lại. Xung quanh gió lộng ào ào, sợi dây song đưa qua vụt lại như chiếc võng, mỗi lúc càng thêm mạnh, nhìn xuống dưới kia, vực sâu thăm thẳm, chỉ muốn chóng mặt, đứng hết muốn vững.

Ông cụ già bé nhỏ ốm tong tưa hồ như ngủ rất ngon giấc, lưng hơi còng, hai đùi co rút lại gần cánh tay, thỉnh thoảng xoay chiều như người đang nằm trở mình trên giường, miệng cứ ngáy ầm ừ như kéo gõ.

Chỉ một động tác xoay mình này cũng đủ khiến cho Vệ Thiên Tường khiếp đảm mình toát mồ hôi, vội vàng gọi lớn :

- Lão trượng, hãy thức dậy, nguy quá!

Ngờ đâu ông cụ vừa co mình một cái khiến sợi dây chao đi thật mạnh lắc lư như chiếc thuyền bị sóng đập. Đồng thời từ phía trên, vì sức trọng lượng của hai người khá nặng, có tiếng kêu kệt kệt nho nhỏ cơ hồ như sắp đứt.

Vệ Thiên Tường hoảng hốt tưởng chừng như hai chân sắp mất điểm tựa, vội vàng đề khí giữ lại thăng bằng và kêu lớn :

- Lão trượng... lão trượng!

- Ô, thằng bé làm cái gì om sòm cả lên như vậy? Tao kiếm mãi mới tìm được chỗ vắng vẻ ngon lành để đánh một giấc cho khoái. Tưởng nơi đây không còn ai lên nữa, ngờ đâu thằng bè này kiếm chuyện phá quấy mãi.

Quả thật khổ cho cái thân già cơ cực, mảy có giỏi thì cứ phóng qua đầu tao mà đi đừng có làm ồn, lái nhái cái miệng mãi.

Miệng thì nói, nhưng đôi mắt ông lão vẫn nhắm tít. Mắng xong mấy câu lại ngủ khì.

Vệ Thiên Tường thấy ông ta như vậy chẳng biết tính sao, thầm nghĩ :

- “Nếu mình phóng qua lưng ông ta, rồi ông ta tình cờ cong mình lên thì cũng phải xa ba thước. Nếu cứ phi thân bay lướt qua đường dây rồi cứ nhắm đúng đích là sợi dây mà đặt chân xuống thì cũng không đến nỗi sai được”.

Nghĩ như vậy liền hít một luồng chân khí vào ngực, tung mình nhảy lên, vượt qua khỏi mình ông già rồi hạ xuống phía bên kia cái dây.

Ngờ đâu khi thân hình vừa mới bay lên hình như có một trở lực vô hình kéo trở lại. Chàng chú ý đặt chân xuống đúng đường dây phía trên đầu ông lão nhưng không hiểu vì sao lại vướng vào búi tóc nhỏ như củ tỏi trên đầu ông, khiến chúi nửa trượt chân rơi xuống vực thẳm.

Cũng may khi ấy chàng đề tụ đầy đủ chân lực nên tuy lo sợ cuống quýt, toát mồ hôi, cũng cố giữ vững bình tĩnh vội vàng chúi chân về phía trước chấm mũi giày đúng ngay đường dây rồi lướt luôn tới như bay bên tai còn nghe cụ già quát vang cả lên :

- Ô, thằng bé này nghịch ngợm thật! Mày dám đá luôn vào đầu tóc lão à?

Vệ Thiên Tường vừa tức vừa buồn cười. Nhưng chàng không bận tâm để ý đến ông ta nữa, dùng phép đề khí lao vút lên núi Thiên Trụ.

Không bao lâu đã đi hết con đường bằng dây sắt và vừa đúng khi vừa đặt chân xuống bãi đá đầu tiên, thở phào một cái đỡ một đã nghe tiếng người léo nhéo thật lớn :

- Bây giờ mày mới đến sao thằng bé. Ta chờ đây lâu quá phát sốt cả ruột. Đây, lão già hỏi đây: Hết chuyện đùa rồi nhè vào đầu tao mà đá như vậy hử. Hãy nói mau lên.

Nghe tiếng quát vang động như sấm, Vệ Thiên Tường giật mình sợ hãi nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy bên cạnh một tảng đá lớn trên đỉnh núi cao, ông già kỳ lạ với thân hình ốm cong, với búi tóc nhỏ trên đầu và chòm râu lún phún nơi cằm đã ngồi ngất ngưỡng tự bao giờ rồi, hình dạng thật là quái lạ. Bên mình ông ta có một chiếc hộp nhỏ và dài, chạm trổ tinh vi, trong tay ông đang cầm một thanh kiếm nhỏ màu vàng lấp lánh ánh sáng chói lòa mắt.

Mắt ông đang nhìn chàng, nhưng tay lại khẽ xoay tròn thanh kiếm trông chừng nhân hạ lắm.

Vệ Thiên Tường hoảng kinh tự hỏi :

- “Ủa, lạ quá! Trong khi nhảy qua mình thì ông lão đang ngáy pho pho, tại sao bây giờ ông ấy lại đến trước mình mà đi bằng lối nào mới được?”

Chàng ngạc nhiên hơn khi nhìn kỹ thanh kiếm vàng trong tay ông lão :

- Trời, còn thanh kiếm ông đang cầm múa may chơi, sao giống hệt thanh kiếm “Chính Nghĩa” lắm vậy?

Vệ Thiên Tường vội đưa tay rờ vào ngực thì ô hô, hộp kiếm vàng đang cất kỹ trong mấy lớp áo, đã không cánh mà bay đâu mất rồi!

- Thằng bé, tại sao tao hỏi mà mày không thềm đáp. Mày lại khinh thị già này sao? Khi nãy ta ngủ quên mày tình nghịch đá vào đầu mà chơi, lúc ta hỏi mày lại gan lì không thềm đáp. Mày xem thường ta lắm vậy? Hãy nói đi, mau lên.

Ông càng nói càng gần giọng ra chiều bức tức lắm, vừa hỏi vừa chửi bới cho đã cơn giận.

Vệ Thiên Tường định ninh mình đã gặp được một bậc kỳ nhân tiền bối, tuy chưa rõ là ai, nhưng chàng vẫn thủ lễ, chạy đến gần, chấp tay kính cẩn thưa :

- Xin lão trượng bớt giận, cháu đây vì quá nóng ruột đi tìm các vị thúc thúc đến nỗi làm xúc động tới lão trượng, cháu xin tình nguyện chịu mọi sự trừng phạt.

Ông cụ già liếc đôi mắt nhỏ xíu nhưng sáng như điện chớp lạnh lùng nói :

- Thằng bé quả thật mày muốn lãnh phạt, thật không?

Vệ Thiên Tường ấp úng nói :

- Cháu lỡ xâm phạm đến bề trên, tất nhiên đã bị lỗi xin vui lòng nhận phạt, nhưng chỉ có một điều...

Nghe Vệ Thiên Tường nói hết câu, lão già đã thay hẳn thái độ, lấy giận làm mừng, gật đầu nói :

- Thế thì được rồi. Hình phạt của ta cũng không nặng mấy. Chỉ cần... ta không thêm vàng, chỉ cần... năm lạng bạc là đủ rồi. Ồ mà phải rồi, cái đó tùy ý mày, để khỏi bảo rằng lão già này quá tham lam đòi hỏi. Có nhắc lại mới nhớ, đã mấy ngày rồi thiếu rượu, những con sâu trong bụng đã cào xé hành hung quá nhiều rồi, hết đôi đến ghìền đua nhau đến báo hại mãi. Ta đã nghĩ kỹ rồi, chỉ có một cách là ngủ tràn lên độ năm ba hôm thẳng thét để xem còn trùng rượu có còn đủ sức để phá phách nữa không.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, lão nói :

- Ngờ đâu thằng bé chết bầm lại mang xác đến hết kêu réo lại nghịch ngợm đá vào đầu, phá cả giấc ngủ đang say. Bây giờ lũ sâu rượu đột nhiên hoành hành ghê gớm hơn nữa. Nếu bây giờ không có mấy chục cân mỹ tửu chắc không có gì là hứng thú nữa. Thằng bé, năm lạng bạc chỉ vừa đủ mua rượu dắt bụng ta còn phải cầm đỡ chiếc áo ngoài để mua thêm tí đồ nhắm mới thú vị. Chắc mày đã nghe kỹ rồi chứ? Vậy bạc đâu rồi, sao không đưa đây cho rồi, còn chần chờ gì nữa?

Vệ Thiên Tường nghe ông ta nói ngang quá cũng phải buồn cười, liền sờ vào mình thấy còn mười lạng bạc, bỏ vào bọc sau còn một nén khác chừng năm lạng nữa. Chàng cầm lấy trao ra.

Ông lão cầm nén bạc trắng tinh thích chí cười tít mắt. Hai tay xoa nén bạc, nhồi lên nhồi xuống mấy lần để ước lượng thử sức nặng rồi xuýt xoa nói :

- Thôi bao nhiêu cũng đủ rồi, thiếu chút ít ta sẽ bù thêm vào sau vậy.

Nói đến đó đưa tay vỗ bụng lẩm bẩm nói :

- Thôi mày cứ yên tâm đi. Bây giờ là phải tìm mua rượu đã, gắng chờ nhé.

Thấy điệu bộ ông lão khôi hài quá, Vệ Thiên Tường cũng phải bật cười, nhưng trực nhìn lại thanh kiếm vàng để bên mình ông ta, vội vàng chấp tay lễ phép nói :

- Thưa lão trưởng!...

Ông lão cầm nén bạc trong tay định cất vào bọc, nghe nói vội hỏi ngay :

- Thằng bé, mày còn tiếc hả?

Vệ Thiên Tường vội vàng đáp :

- Số bạc nhỏ mọn kính lão trưởng mua rượu, cháu đâu dám tiếc.

Ông lão cười khà khà hỏi :

- Vậy thì còn muốn gì mà thưa bẩm lời thôi nữa?

Chàng đưa tay chỉ vào thanh kiếm vàng nói :

- Thanh kiếm vàng này của cháu vừa làm rớt, xin lão trưởng rộng lòng cho nhận lại.

Ông già nghe xong trợn mắt quát lớn :

- Thằng bé ta định hỏi mày mà quên đi mất. Vật này tìm được ở đâu?

Vệ Thiên Tường nghiêm sắc mặt nói :

- Thanh kiếm này vốn thật của cháu. Nó theo cháu từ mười năm rồi. Nhưng tại sao lão trưởng lại nhận biết thanh kiếm ấy?

Ông già ngơ ngác hỏi lại :

- Kiếm này theo mây từ mười ba năm rồi sao?

Hỏi xong ông quắc đôi mắt nhỏ xíu như hai hạt đậu đen phát ra hai luồng kim quang sáng quắc, nhìn chòng chọc vào mặt Vệ Thiên Tường. Đoạn ông gật đầu lia lịa nói :

- Mây... mây chưa nhận... biết! Ha ha... lão đang muốn tìm mây. Đây thằng bé ngoan, mây có phải họ “Vệ” không?

Toàn thân Vệ Thiên Tường bỗng rung động mãnh liệt, vội vàng dạ một tiếng rồi đáp :

- Cháu chính họ Vệ, tên Thiên Tường. Chẳng hay vì đâu lão trượng lại biết rõ?

Ông già đắc ý cười giòn rồi gật đầu nói :

- Phải, đúng đấy! Kiếm này quả thật của mây. Mây hãy nhận lấy đi.

Nói xong cầm thanh kiếm vàng lẫn chiếc hộp gỗ trao trả.

Vệ Thiên Tường chưa hiểu lý do vì sao ông cười, nhưng cũng đưa tay tiếp nhận.

Ông lão bỗng rờ vào áo rộng tìm kiếm móc ra một cuốn sách mỏng và nói :

- Còn cái này cũng của mây luôn. Thật ra nó cũng theo ta mười ba năm nay rồi. Đáng lẽ ta còn giữ lại, làm khó làm dễ mây để vui tiền uống rượu, nhưng đã lấy mây một đỉnh bạc rồi, bây giờ ày cũng được rồi.

Miệng nói, tay ném cuốn sách về phía Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường đang nghe ông nói, thấy cuốn sách bay là là đến, vì tay phải đang bận cầm thanh kiếm, vội đưa tay trái chụp lấy.

Ngờ đâu cuốn sách nhỏ bé có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thật ra rất nặng nề, với một tiềm lực khổng lồ dào dạt xô lại.

Vệ Thiên Tường giật mình lập tức vận công đứng lại, thân mình nhấc bổng lên, tiến tới hai bước.

Ông già không ngờ chàng thiếu niên còn ít tuổi mà đã có một trình độ nội công khá thâm hậu, chếp miệng khen thầm.

Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn vào bì sách thấy có bốn chữ triện đỏ chói: “Thái Thanh tâm pháp”.

Chàng giật mình nghĩ thầm :

- “Thái Thanh tâm pháp! Trước kia có lần Cổ thúc thúc có nhắc đến chuyện này. Hình như đây là “Huyền Môn Vô Thượng Tâm Pháp”. Khi ấy mình có hỏi, nhưng Cổ thúc thúc chỉ nói quanh co lấy lệ, chỉ cho biết đây là một bí pháp thất truyền từ lâu, nội dung như thế nào, chưa thể biết đích xác được”.

Vệ Thiên Tường nhìn cuốn sách, sợ hãi lẫn ngạc nhiên, ngần ngại nói :

- Tập này... Thái Thanh tâm pháp, lão trượng thương tình hậu tử, cháu hết sức đội ơn, nhưng thật tình không dám nhận lãnh.

Ông lão ngược mắt lên trời cười ngất nói :

- Thiên hạ thì phải dùng đủ mưu mô, đem hết tâm cơ để giành giật mà không có được. Ha ha, còn mây, thằng bé, cứ như mây nói, bao nhiêu tâm huyết của ta đã tan tành mây khói, uống phí tất cả.

Nói xong ông chăm chú nhìn thẳng vào Vệ Thiên Tường sắc mặt vừa ngạc nhiên vừa bực tức.

Rồi ông nói tiếp :

- Mây quả là một thằng bé ngu ngốc hết chỗ nói! Tại sao chưa lấy đi cho rồi, rồi ta sẽ kể câu chuyện cũ à nghe.

Vệ Thiên Tường chẳng biết nói sao, vội cất kiếm lẫn sách vào bọc. Lão già chỉ vào tảng đá lớn bên cạnh bảo Vệ Thiên Tường ngồi xuống và nói luôn :

- Thằng bé, mây có biết lai lịch cuốn sách nhỏ này không?

Vệ Thiên Tường lắc đầu đáp :

- Cháu đã được nghe nói qua một lần do Cổ thúc thúc kể, nhưng chưa được rõ ràng.

Ông lão tỏ vẻ tự hào cao giọng nói tiếp :

- Khắp gầm trời này, chỉ một mình lão là biết được lai lịch sách ấy mà thôi.

Ngừng một chập ông nói luôn :

- Trước kia trong võ lâm có ba đại kỳ nhân, thiên hạ gọi là “Vũ Nội tam kỳ”, “Nho, Thích, Đạo”!

Vệ Thiên Tường lạ lùng hỏi :

- Thưa lão trưởng, việc này cháu chưa hề nghe ai nói tới bao giờ.

Ông già mắng lớn :

- Thằng bé ngây ngô quá! Đó là câu chuyện từ hai trăm năm trước, mày nhớ chưa? Khắp gầm trời, chỉ một mình lão biết mà thôi, mày có thấy như vậy không?

Vệ Thiên Tường chẳng dám lên tiếng, ông lão tiếp tục nói :

- Tam Kỳ gồm có “Nho” là Từ Tham Khách, một môn phái của Học tôn tử phủ. Ông ta truyền ột đệ tử, về sau xuất gia tại Thiên Sơn, gọi là Đường Liễu hòa thượng, pháp danh là Vô Cầu. “Thích” là Mạnh Sơn A Nan đại sư. Bà ta truyền lại ột đệ tử là Tuyết Sơn lão ni.

Vệ Thiên Tường ồ lên một tiếng nói :

- Thưa lão trưởng, hai người này cháu được biết. Đó là Thiên Sơn thần tăng và Tuyết Sơn thần ni. Người trên giang hồ thường gọi là “Phượng Ngoại nhị kỳ”!

Lão già xì một tiếng nói :

- Thần tăng, thần ni cái quái gì! Bất quá là một lão hòa thượng và một lão ni cô mà thôi. Ấy, thằng bé đừng nghĩ lằng sang chuyện khác, để ta nói chuyện à nghe. Lẽ ra phải suy tôn Nga Mi Phương chân nhân đứng đầu. Ông ta ở Nga Mi Kim Đỉnh đã quay mặt vào tường suốt năm mươi năm, im lặng tham luyện “Thái Thanh tâm pháp” rồi sáng lập ra “Phục Ma tam kiếm”, có thể nói đã bao gồm hết tinh hoa kiếm pháp võ lâm, thu hết mọi huyền vi tạo hóa. Nhưng người phái Nga Mi không được hưởng thụ chân truyền của ông ta, và cuốn sách nhỏ này, ba mươi năm về trước đã có một người trong võ lâm, tình cờ lượm được.

- Ủa!

Vệ Thiên Tường vừa ủa một tiếng rồi đưa tay sờ vào người suy nghĩ :

- “Chỉ một cuốn sách nhỏ “Thái Thanh tâm pháp” này mà võ lâm đã sôi nổi biết bao lần sóng gió tranh giành!”

Nghĩ xong, vừa quay lại hướng Tây thì thấy mặt trời đã gác núi, bóng tối bắt đầu bao trùm khắp nơi. Vì mãi nghe nói chuyện mà quên phức nhiệm vụ trọng đại của mình là đi tìm sáu vị thúc thúc.

Nhưng ông lão đã có lòng chiếu cố tặng mình tập Thái Thanh tâm pháp lại muốn kể câu chuyện cũ ngày xưa, nếu không nghe thật là bất nhĩ quá.

Vì vậy chàng đành đứng lại âm ừ lơ lửng cho qua buổi.

Ông già nói hăng say làm bắn cả nước bọt ra ngoài mồm. nhưng Vệ Thiên Tường không còn thiết nghe, chỉ dạ dạ cho rồi.

Nhưng thái độ thờ ơ làm sao qua nổi ông được nên ông gầm mặt có vẻ không hài lòng nói :

- Già này nói chuyện cũ, mày có nghe không?

Xem tiếp hồi 15 Những biến cố khủng khiếp trên núi Nhạn Đãng

15. Chương 15: Những Biến Cố Khủng Khiếp Trên Núi Nhạn Đãng

Vệ Thiên Tường vội đáp :

- Dạ, cháu vẫn lắng tai nghe đây ạ!

Ông già lạnh lùng nói :

- Mày có biết con người có duyên số may mắn lượm được cuốn sách nhỏ này của võ lâm, đối với lão là ai không?

Vệ Thiên Tường nức cười nghĩ bụng :

- “Ông già các cố thật, kẻ lượm được sách là ai, đối với ông ta có liên hệ gì nếu ông không nói ra, ai mà biết nổi?”

Chàng lắc đầu đáp :

- Cháu không được biết. Lão trượng hãy nói mau lên.

Trong ý Vệ Thiên Tường muốn hỏi ông kể mau để còn thì giờ đi tìm kiếm sáu vị thúc thúc. Thế mà ông lão lại nghĩ ra bằng một lối khác. Ông cho rằng chàng ta thích chí nóng lòng muốn được nghe tiếp nên có vẻ hài lòng và hứng thú, cười ha hả, đưa tay chỉ lên sống mũi mình nói :

- Người được cuốn sách này là sư diệt của già đây.

Vệ Thiên Tường cho rằng đến đó đã xong rồi nên vội đứng dậy chấp tay vái nói :

- Cháu đội ơn lão trượng chiếu cố hậu tứ thật rất cảm kích...

Ông lão xua tay rồi rít nói :

- Già này chẳng ưa lễ nghi phiền phức, mày hãy ngồi xuống đây, còn nói nhiều chuyện hay lắm.

Vệ Thiên Tường đành phải nói thật :

- Thưa lão trượng, lần này lên Nhạn Đãng sơn, cháu vì có hẹn cùng sáu vị thúc thúc nên bây giờ cần phải đi tìm kiếm các vị ấy mới kịp.

Ông già bất bình, trợn cặp mắt nhỏ xúu, nói gằn :

- Cái gì? Thằng bé, mày lại muốn bỏ đi phải không?

Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Cháu có chút việc rất cần, xin lão trượng thông cảm cho.

Ông lão lắc lư cái đầu nói :

- Thông cảm thế nào được. Già này không ngủ trưa, nay có tiền rồi, còn phải hâm cả thùng rượu lớn để tiếp chuyện vui cùng mày. Chừng nào chuyện cũ kể xong, muốn đi đâu tùy ý.

Rồi chẳng thèm chờ chàng trả lời, ông vĩnh râu, quắc mắt nói luôn :

- Vả chẳng mấy người thúc thúc của mày làm gì có những mẩu chuyện lông gà da tỏi để nói ày nghe. Nay thằng bé, hay là chỉ muốn nghe các vị thúc thúc của mày kể lại chuyện cũ. Già này biết lắm chuyện hay, để kể lại à nghe.

Vệ Thiên Tường ngấm ngầm kêu khổ :

- Trời ơi! Nếu lão cứ lải nhải mãi cho hết bao nhiêu mẩu chuyện xưa tích cũ, sẽ làm lỡ dở cả công việc của!

Chàng nói :

- Như vậy cháu xin nghe lão trượng kể hết mẩu chuyện sau rồi sẽ đi. Lúc kể xong, xin cho cháu xuống núi ngay nhé.

Ông già gật gù nói :

- Lễ dĩ nhiên rồi! Hiện giờ cơn nghiện rượu của lão đang bắt đầu bộc phát rồi đây. Khi nói xong chuyện cũ, dù mày có nài nỉ, ta cũng không thêm nói nữa.

Vừa nói vừa nuốt nước miếng, hình như con nghiện đã đến, chỉ vì nể Vệ Thiên Tường quá nên phải ráng nhìn thềm kể lại.

Ông kể tiếp :

- Chà, nói tới sự diệt của già này thật là một việc rất đặc ý. Hắn ta hồi đó đang tuổi thanh niên, không những dũng lược hơn người, tài kiếm văn võ, học nhiều biết rộng, mà bản chất lại hào hiệp, diện mạo cũng khôi ngô, mặt vuông tai lớn, nghi biểu khác phàm, phong lưu nho nhã.

Vệ Thiên Tường phải nghe cả một pho tràng giang đại hải của ông khoe khoang người sư diệt của mình, trong lòng kêu khổ, nhưng miệng vẫn dạ dạ khen hay.

Nóng ruột quá, chàng vội hỏi :

- Thưa lão trượng rồi sau đó ra sao nữa?

Ông già đặc ý nhìn chàng nhớn miệng cười nói :

- Hà, hà, chỉ vì tiểu tử có phần giống như sư diệt của ta nên già này mới không quản phí thời giờ, chịu cơn nghiện rượu để kể lại chuyện cũ à nghe.

Ông kể tiếp :

- Về sau tất cả các phái hắc bạch trong võ lâm, không kẻ nào mà chẳng biết tên sư diệt của lão.

Vệ Thiên Tường nghĩ thầm :

- “Chả lẽ sư diệt của ông là phụ thân của mình sao. Vì phải như vậy mới được võ lâm hiểu biết và tôn sùng chứ!”

- Nay thằng bé, mày còn nhớ già vừa kể hai phái Nho, Thích tương truyền lại cho người sau là ai không?

Vệ Thiên Tường tuy nóng lòng nhưng không thể làm thinh được, nói :

- Có phải lão trượng nói vị lão hòa thượng ở núi Thiên Sơn và vị lão ni cô ở núi Tuyết Sơn phải không?

Chàng ngại nếu nói Thiên Sơn thần tăng và Tuyết Sơn thần ni, ông già lại khinh bỉ. Muốn khỏi mất thì giờ bàn cãi, chàng phải dùng chữ lão hòa thượng và lão ni cô cho ông vừa ý.

Ngờ đâu ông lão lại xì một cái rồi nói :

- Theo chỗ già này nói, nếu gọi chúng là lão hòa thượng và lão ni cô thì cũng không được thỏa đáng cho lắm. Vì thằng bé, nên biết rằng, lúc lão này còn trẻ tuổi thì người đó chỉ là tiểu sa di và tiểu ni cô mà thôi! Bây giờ nên đi vào sự thật. Số là lão đầu trọc trên núi Thiên Sơn có thu hai tên đồ đệ. Đứa đầu không phải là kẻ tử tế nên khi nghe nói sư diệt của già này được cuốn “Thái Thanh tâm pháp” hắn đã ngấp nghé muốn chiếm đoạt ngay. Như thế là hắn ước hẹn cùng một nhóm thiếu tư cách trong võ lâm, ngấm ngấm thì hành mật kế để thừa cơ hạ thủ. Thời may già này hay được. Nghĩ rằng cuốn bí kíp ấy đã gây nên nhiều sự tránh chấp đổ máu, khiến nhiều hiện tượng không hay đã xảy ra giữa các giáo phái, khiến già này phải áp dụng một biện pháp để cải thiện tình thế.

Lão nhìn Vệ Thiên Tường cười lớn, hỏi :

- Thằng bé, mày có đoán được lão gì sử dụng biện pháp như thế nào không?

Vệ Thiên Tường quá nóng ruột, vội đáp :

- Thưa lão trượng, ngài nói mau đi.

Ông lão lắc đầu nói :

- Ha ha, già này đã đi trước mấy tên tiểu tử ấy một bước. Trước đó hai hôm, lão già đã lấy trộm bí kíp ấy từ trong tay của sư diệt mình.

Vệ Thiên Tường nực cười nghĩ thầm :

- “Ôi, tưởng làm gì? Ông ta lấy trộm bí kíp trong tay sư diệt mà còn khoe khoang hình như đã ngon lành lắm đấy!”

- Từ đó sách này nằm trong tay lão đã mười tám năm dài. Ha, ha, thằng bé ngày nghe có vui tai không? Còn thật nhiều câu chuyện cũ nữa, nếu mày thích lão sẽ kể tiếp.

Vệ Thiên Tường ngược mặt nhìn lên thấy trời xẩm tối không còn lòng dạ nào muốn nghe nữa vội vàng khoát tay nói :

- Thưa lão trượng, bây giờ cháu có chút việc cần quá, phải đi ngay. Sau này khi nào xong xuôi, cháu sẽ tìm đến lão trượng để cùng uống rượu nói chuyện được nhiều hơn.

Câu uống rượu nói chuyện của chàng rất có hiệu lực, khiến ông lão hài lòng sáng rực đôi mắt cười ha hả nói :

- Thằng bé ngoan, mày nói chuyện suốt một buổi nay, bây giờ mới có câu đó nghe lọt vào tai mà thôi. Nghe mày nhắc già thêm muốn cháy cổ. Thôi việc cũ gác lại, sau này gặp lại sẽ hay.

Vệ Thiên Tường mừng quá gật đầu khen phải.

Ông đưa mắt nhìn quanh bốn mặt rồi nói :

- Thằng bé, núi Thiên Trụ này là một cây cột đá chống trời bốn bề vách đá dựng thẳng tắp không còn một con đường nào khác nữa, chúng mình lại phải theo lối cũ trở lại thôi. Nhưng có điều hiện nay cơn ghiền của lão đang lên mạnh quá, không thể nào chờ đợi được nữa. Vậy mày hãy nhường lão đi trước một bước. Cái dây song này lâu ngày cũ kỹ có nứt ra một ít nhưng cũng chưa tới này vậy. Để già này đi qua rồi sẽ hay.

Vệ Thiên Tường đối với ông ta chẳng còn cách gì khác nữa, đành gật đầu nói :

- Xin lão trượng đi trước, nhưng xin lạnh chân lên một bước nhé.

Ông lão cười khà khà nói :

- Lẽ dĩ nhiên rồi. Nếu không đi được mau như mày mong muốn thì già sẽ có cách liệu khác.

Nói xong lách mình qua, đặt chân lên sợi dây sắt.

Trời đã sập tối. Màn đêm bắt đầu bao phủ khắp nơi. Gió lộng ào ào từ bốn bề thổi lại.

Vệ Thiên Tường chú ý nhìn theo ông già thấy áo quần bay phấp phật bước đi rập rình lững thững từng lúc, khi nghỉ đi khi ra đến quãng giữa, bỗng nhiên ông ta rùng mình ngồi xuống, hai tay bám chặt lấy dây song, miệng hô lớn :

- Thằng bé, không xong rồi sợi dây cũ quá, sắp đứt tới nơi rồi!

Vừa nói dứt lời bỗng nghe “bực” một tiếng rất lớn, chiếc dây sắt đã đứt ngay tại đoạn giữa rơi xuống vực thẳm.

Ông già bám chặt lấy đầu dây đu luôn như bay sang bên sườn núi bên kia. Con đường liên lạc duy nhất đã mất rồi.

Từ bên kia núi, tiếng ông già kỳ dị lại vang lên :

- Thằng bé đừng lo, già này vẫn còn sống nhăn chứ chưa chết đâu. Thôi, cứ yên tâm ở lại trên núi Thiên Trụ luyện thành môn “Lao thập tử” trong cuốn sách đó đi nhé!

Gió thổi ào ào, hai người cách nhau xa hàng trăm trượng thế mà lời nói ông già văng vẳng bên tai nghe rõ từng tiếng một như đứng sát một bên.

Vệ Thiên Tường dậm chân kêu khổ luôn mồm.

Khi ấy trời đã tối lắm, cảnh vật lơ mờ huyền ảo không còn nhìn thấy nữa. Vệ Thiên Tường nhủ thầm :

- “Lát nữa sương mù tan bớt, mặt trăng lộ ra sẽ hay. Bây giờ mình bị cầm chân trên đỉnh núi đá cao chót vót này mới tính liệu làm sao đây?”

Chàng cảm thấy ông lão có lòng tử tế cùng mình, nhưng chàng đâu đoán được là cuộc gặp gỡ này có một tầm quan trọng vô cùng to lớn.

Ruột nóng như lửa đốt, chàng cứ dò theo đi vòng bờ núi, đưa mắt nhìn khắp bốn mặt. Quả đúng như lời ông lão nói, núi Thiên Trụ quả nhiên là một cột đá chọc trời, bốn bề thẳng tắp như bốn bức tường trơn trượt không có một lối đi, chẳng có một mỏm đá nào để đặt chân hay bám lấy được.

Bây giờ biết tính sao đây?

Vệ Thiên Tường sững sốt đứng tần ngần trên đỉnh núi cao chót vót.

Nửa vầng trăng sáng dần dần nhô lên, tỏa ra một làn ánh sáng mơ màng yếu ớt.

- Đã đến giờ ước hẹn, sáu vị thúc thúc tìm chưa ra. Họ nóng lòng chờ mình không thấy đến, khổ tâm biết chừng nào?

Suy nghĩ một hồi, Vệ Thiên Tường bỗng quả quyết :

- Không đi không được. Bất cứ như thế nào cũng phải mạo hiểm một phen, chẳng lẽ cứ đứng hoài nơi đây mà chịu hay sao?

Nghĩ thế, chàng vén gọn quần áo, nai nịt lại hần hoi, khăn gói kiềng dài cầm cả trên tay, lẳng lẳng vận dụng “Nghịch Thiên huyền công” và đề khí, bám sát vào tường đá, dùng thân pháp “Bích Hồ Du Tường” từ từ trượt xuống.

Lúc đầu cảm thấy rất khó khăn vất vả, nhưng trượt xuống hơn mười trường chàng tự lượng sức mình thấy công lực có thừa nên yên bụng cố sức leo nữa. Thân pháp mỗi lúc càng mau lẹ, không bao lâu đã đặt được chân trên mặt đất. Nhìn lại áo quần bám đầy rêu xanh bẩn thỉu.

Tuy nhiên không còn thì giờ để thay đổi y phục, lập tức chàng vội vàng thi triển khinh công thượng thặng tung mình bay vút đi rồi chạy luôn lên núi.

Núi Nhạn Đãng cao hơn mặt biển trên một ngàn thước. Trong khi lòng dạ quá nôn nóng, Vệ Thiên Tường hận nỗi không có cánh để bay au tới nơi nên đem hết chân lực ra ứng dụng.

Dưới ánh trăng bàng bạc mơ màng, chỉ thấy một bóng người bay vút tới lạnh như mũi tên. Đứng xa nhìn lại khác nào một cánh hạc trắng xuyên qua đám mây. Chẳng đầy nửa giờ, chàng đã đến đỉnh núi.

Vệ Thiên Tường phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía. Đâu đâu cũng vắng lặng như tờ, bầu trời thu lung linh từng khóm sao lấp lánh. Chẳng một tiếng động nhỏ! Không một bóng người qua lại! Vệ Thiên Tường lẩm bẩm :

- Lạ quá, chả lẽ sáu vị thúc thúc chờ mình suốt nửa ngày nay không thấy đã bỏ đi nơi khác cả rồi sao? Đành rằng mình có đến chậm một bước, nhưng cũng không lâu gì. Xa cách nhau hàng bao năm, chả lẽ các vị chưa gặp mà đã đi lập tức.

Thình lình có tiếng kêu chi chít của một con nhạn bay qua khiến chàng giật mình dừng chân nhìn lại xung quanh. Dưới ánh trăng lơ mờ, hình như có một điểm sáng lấp lánh nơi bụi cỏ trước mặt. Chàng cúi mình xuống nhặt thì ra nửa đồng tiền vàng.

Vệ Thiên Tường nhận ra ngay là của Vô Địch Kim Tiền Tạ Hải, đã bị chặt ra làm đôi. Tìm thêm một lát nữa thấy một số “Hồ Điệp kim tiền” rải rác khắp nơi, rõ ràng là Tạ thúc thúc đã thi triển thủ pháp Mãn Thiên Hoa với kẻ nào nơi đây rồi.

Chàng cứ lần lần tiến tới mấy bước nữa. Một mùi máu tanh tanh chọt xông vào mũi, chú ý nhìn kỹ thấy cách đó không xa, cạnh một lùm cây có một hình người nằm sõng sượt không cử động.

Vệ Thiên Tường thất kinh vội tung mình nhảy lại gần xác chết nhìn kỹ.

Dưới ánh trăng quả là Vô Dịch Kim Tiền Tạ Hải đang mở bừng đôi mắt, chết trên mặt cỏ. Ngực bị người ta đâm thủng máu còn đang chảy rỉ rả, quả nhiên vừa mới chết chưa bao lâu.

Vệ Thiên Tường đau lòng quá, hai hàng lệ nóng tuôn ra rào rào. Chàng đi thêm vài bước, thấy trên mặt đất ngổn ngang ba xác người Thiết Liên Hoàn Lư Phác, Thảo Thượng Phi Khoái Bằng và Định Thập Bát, mỗi người nằm ba thế khác nhau, rõ ràng một trận ác chiến vừa mới xảy ra nơi đây không bao lâu.

Tiến về một cánh rừng thưa phía tay trái, chàng thấy có một người nằm vắt ngang dưới gốc cây, hai tay buông xuôi, cứ nhìn hình dáng sau lưng, đã nhận ra là Quá Thiên Tinh Đồng Thứ.

Vệ Thiên Tường lòng như dao cắt, lẳng lặng tới gần, liếc qua thân hình Đồng thúc thúc thấy ông nghiêng rắng mím môi đôi mắt nhìn trừng trừng hình như đang căm hận kẻ thù trước khi bị hạ sát.

Vệ Thiên Tường vừa đau đớn, vừa uất hận đặt xác Đồng thúc thúc xuống mặt cỏ, hai quyền nắm lại như muốn bóp cổ kẻ thù vô hình, đôi mắt trợn trừng muốn rách khóc.

Mặc dầu bị thương, lòng chàng vẫn giữ được bình tĩnh và nghĩ thầm :

- “Cả năm vị thúc thúc đều bị sát hại cả rồi. Như vậy còn Cổ thúc thúc đâu rồi”.

Chàng vận dụng hết năng lực thị thính tìm kiếm khắp ven rừng, đi luôn vào các nơi xa nhưng vẫn không tìm thấy hình bóng Cổ thúc thúc đâu hết phải chạy trở lại.

Đỉnh núi này không lớn lắm, chàng lại lần bước đi lần đến một cái đầm, đằng xa thấy Cổ thúc thúc, một tay chống xuống đất, đang ngồi dựa vào một mô đá. Ống điều trúc của ông thường hút hàng ngày cắm chéo một bên, ngay đó.

Vệ Thiên Tường mừng quá. Chàng đoán chắc Cổ thúc thúc bị trọng thương chưa chết nên vội phóng lại gần, miệng la lớn :

- Cổ thúc thúc, Tường nhi đã đến đây.

Thất Sát Kiếm Cổ Câu, hai mắt nhắm nghiền, ngồi không nhúc nhích. Kêu mãi không thấy trả lời, Vệ Thiên Tường vội quỳ xuống, lấy tay sờ vào người. Toàn thân Cổ thúc thúc lạnh ngắt như đồng.

Nước mắt Vệ Thiên Tường trào ra như suối, nhẹ nhàng đem cánh tay phải của Cổ thúc thúc đặt lại vị trí cũ. Nhưng khi nhìn lại chỗ tay phải của ông đang chống trên tảng đá, thấy có một dấu chữ thập mờ mờ.

Phải chăng Cổ thúc thúc đã vận dụng tất cả khí lực cuối cùng của đời mình để lưu lại dấu tích, chỉ điểm mình biết rõ kẻ thù là ai để sau này phục thù tiết hận. Nhưng ông không thể viết hết được như ý muốn.

Chữ thập này là một dấu hiệu, là môn phái hay là tên họ kẻ thù, bây giờ chưa thể nào biết rõ.

Vệ Thiên Tường hồi tưởng lại suốt mười hai năm qua, sáu vị thúc thúc đã đem mình nuôi nấng, chăm nom cho đến khi khôn lớn, dốc lòng truyền thụ kỹ thuật bình sinh, tình như ruột thịt. Ngày nay vừa mới xa nhau, thân thể mình chưa rõ, sáu vị thúc thúc đã đột nhiên bị kẻ thù hạ sát. Lòng đau đớn quá không biết nói gì hơn là ôm mặt khóc vùi.

Chàng khóc mãi, khóc cho vơi niềm tủi hận, khóc cho các vị thúc thúc, khóc cho thân thể của mình. Chàng khóc thét đến cơ hồ không còn nước mắt, mới vùng đứng dậy nói lớn một mình, và cũng như nói cùng sáu vị thúc thúc mến yêu :

- Ta sẽ báo thù, ta sẽ thay sáu vị thúc thúc, truy tầm cho ra thủ phạm để xé xác chúng ra làm trăm làm ngàn mảnh mới hả dạ này.

Vệ Thiên Tường nghiêng rắng trợn mắt, mặt đầy sát khí. Chàng cúi xuống nhặt chiếc điều trúc, di vật cuối cùng của Cổ thúc thúc, giắt vào thắt lưng. Bỗng nhiên một ánh vàng lấp lánh chiếu trên một tảng đá cạnh xác Cổ thúc thúc, hình như có một vật gì đặt tại đó từ lúc nào.

Vệ Thiên Tường chạy lại cầm lên xem, thất kinh la lớn :

- Kiếm vàng, Kim Kiếm lệnh!

Không còn chối cãi gì nữa. Quả nhiên vật ấy một thanh kiếm nhỏ bằng vàng, trên chuôi kiếm khắc bốn chữ “Chính Nghĩa Chi Kiếm”

Toàn thân chàng run lên vì quá xúc cảm, vì nghĩ bụng :

- “Trời, sao lại có câu chuyện lạ lùng thế này? Tín vật nào đây? Chẳng lẽ kẻ giết chết sáu vị thúc thúc lại là phụ thân mình sao?”

Tay chàng run run, lạnh lẽo rút chiếc hộp gỗ trong người mình ra, đem so sánh dưới ánh trăng. Hai lưỡi kiếm giống nhau như hệt, không sai li nào, cả đến viên bảo thạch nhỏ khảm nơi chuôi kiếm cũng giống như khuôn đúc.

Nhưng nhìn kỹ thấy có một điểm khác nhau: Thanh kiếm Chính Nghĩa của chàng đang giữ mũi tròn, còn thanh kiếm này lại mũi nhọn.

Vệ Thiên Tường sực nhớ tới lời Tu Linh Quân đã dặn :

- “Lục Đinh Giáp chính là cánh tay phải của phụ thân mình, như thế thì có lý nào phụ thân mình đang tâm giết hại họ? Phải, chắc chắn là có một kẻ thù nào bí mật! Kẻ thù đó có thể là người đã trao hai tấm mặt nạ da người ỉn và ước hẹn cùng sáu vị thúc thúc cùng lên núi Nhạn Đãng để hạ độc thủ. Hẳn là ai, tại sao lại giết sáu vị thúc thúc! Còn thanh kiếm vàng nào đây?” Bao nhiêu câu hỏi cứ quay cuồng hoài trong trí óc chàng, tìm không ra lời giải đáp.

Chàng lại nghĩ thêm :

- “Kiếm Chính Nghĩa trước kia do các đại môn phái đúc ra để biếu tặng phụ thân, tượng trưng sự đồng tâm nhất trí để duy trì chính nghĩa trong võ lâm. Như thế thì Kim Kiếm lệnh chỉ một cây mới phải, làm sao lại đến hai cây? Nhất định trong hai thanh, phải có một thứ là giả, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Kẻ gian ác này quả nhiên xảo quyệt! Hẳn đã công nhiên giết sáu vị thúc thúc mà còn đổ tội cho người khác là phụ thân mình. Chữ thập, dấu hiệu cuối cùng do Cổ thúc thúc ghi lại trước giây phút lâm chung có ý nghĩa hệ trọng lắm, chỉ tiếc là không suy nghiệm ra được mà thôi”.

Bỗng nhiên Vệ Thiên Tường sực nhớ lại trước đây hai năm, Đồng thúc thúc đưa mình về gặp Cổ thúc thúc, trong những người đón đánh mình có một tên là Giả lão ngô bị Cổ thúc thúc chém nơi vai phải, một tên khác là Quỷ Tiểu Tử Địch Lương bỏ mạng trong rừng. Nhưng hẳn có một sư phó tên gọi là Lục Thập Ma, và người võ công cao nhất là Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa, sư phó của hắn là Đỗ Thanh Phong.

Vệ Thiên Tường cố moi ký ức nhớ từng người một và nghĩ bụng :

- “Người giết các vị thúc thúc là Giả lão ngô? Không đúng! Lý Thành Hóa? Cũng không phải, vì họ đều phải là đối thủ của Cổ thúc thúc. Như vậy là sư phó của Lý Thành Hóa tức Đỗ Thanh Phong chẳng? Lý Thành Hóa và Đỗ Thanh Phong, nét bút bắt đầu của hai họ đều là chữ “Thập” cả. Ta phải an táng xong sáu vị thúc thúc rồi lên Thanh Phúc cung lại Lao Sơn”.

Chàng bỗng sực nhớ lại mấy hôm trước Nhân Yêu Hắc Phi Yên, hình như muốn gạn hỏi vì tấm da người bị mất lấy được nơi đâu. Như thế tất nhiên hai tấm mặt nạ ấy phải là nguyên nhân quan trọng nhất. Nếu tìm ra được người trao hai tấm mặt nạ thì nhất định biết được kẻ nào đã ước hẹn cùng sáu vị thúc thúc về gặp mặt tại Nhạn Đãng sơn.

Nghĩ đến đây, chàng cất cây kiếm vàng, ôm hết sáu xác chết vào trong rừng, rút thanh trường kiếm ra đào huyệt. Trong chốc lát đã đào xong một cái hố sâu khá lớn, đem cả sáu xác sắp đặt ngay thẳng vào hố ấy. Chàng thiết tha nhìn mặt sáu vị thúc thúc lại lần cuối cùng để rồi từ đây ngàn năm cách biệt.

Nghĩ đến đó chàng chạnh lòng, ngồi sụp xuống ôm sáu xác thân yêu khóc rống lên một hồi rồi ngất xỉu vì quá xúc động.

Vệ Thiên Tường ngất một hồi lâu, dần dần tỉnh lại, thấy mình còn nằm lăn nơi đáy huyệt.

Lúc ấy trăng gần lặn, rừng đêm vắng lặng, cảnh vật buồn làm sao!

Người đã chết dù quyền luyến ấy cũng không làm sao sống lại được, nên mai táng để họ được yên tĩnh qua bên kia thế giới khác.

Thế rồi hai tay bốc đất lấp kín hố lớn, đắp thành nắm mộ chung, sụp xuống lạy luôn bốn lạy cảm tạ công ơn dưỡng nuôi dạy dỗ, bắt giặc hai hàng lệ nóng lại trào xuống như mưa, khóc không thành tiếng.

Vùng đông vừa ló dạng, gió sớm thổi ào ào, chim rừng kêu rít rít. Vệ Thiên Tường thấy cõi lòng vui được chút ít. Chàng đi lại bên đầm vốc nước rửa mặt rồi đem lương khô ra ăn qua loa cho đỡ đói.

Chàng ngẫm nghĩ :

- “Võ công của mình được Tu Linh Quân truyền dạy, so với trước đã tiến bộ nhiều. Nhưng khi chiến đấu với Nam Thiên Nhất Điều vẫn chưa thủ thắng nổi, như thế đủ biết võ công của mình vẫn còn nông cạn, nếu muốn báo thù được cho sáu vị thúc thúc vẫn còn chưa đủ vào đâu. Như vậy cần phải đào luyện nhiều, thật nhiều nữa mới được”.

Đến đây, Vệ Thiên Tường chợt nhớ lại đêm hôm qua, ông già kỳ lạ có giao ình tập sách nhỏ “Thái Thanh tâm pháp”.

Phải, sao mình không lưu lại trên đỉnh núi này một thời gian, ít ra chừng một tháng, trước để sớm hôm hầu hạ vong linh sáu vị thúc thúc, sau là tham luyện Thái Thanh tâm pháp xem ra sao.

Đã có ý định dứt khoát rồi, chàng liền lấy sách ra xem rồi im lặng nghiên cứu.

Thái Thanh tâm pháp gồm có bốn thiên. Thiên thứ nhất dạy về phép tu tâm luyện khí của đạo gia, trong đó có nói rõ cách “luyện tinh hóa khí”, “luyện khí hóa thần”, “luyện thần phản hư” rồi đến “Tam hoa tụ đỉnh”, “Ngũ khí triều nguyên”, “Thoát thai siêu phàm”, “Xuất thần nhập hóa”.

Thiên thứ hai dạy về “Thái Thanh cương khí”.

Thiên thứ ba là “Phục Ma tam kiếm” và “Huyền Thiên nhất chưởng”.

Thiên thứ tư, cuối cùng, là “Đan quyết”.

Vệ Thiên Tường tịnh tâm nhắm nghiền hai mắt, ngồi xếp bằng theo khẩu quyết “Thái Thanh tâm pháp” vận công điều tức.

Xem tiếp hồi 16 Ai có người thù này

16. Chương 16: Ai Có Người Thù Đây

Sau khi điều tức xong, Vệ Thiên Tường liền đem “Tâm pháp tổng quyết” và “Thái Thanh cương khí” lần lượt tập đến “Phục Ma tam kiếm”.

Thì ra mặc dù danh từ gọi là tam kiếm, nhưng những người trong đồ hình lại không hề dùng tới kiếm, chỉ sử dụng hai ngón tay mà thôi. Mỗi tư thế, trong sách có dẫn giải thật rõ ràng.

Khi luyện đến “Phục Ma tam kiếm”, “Nghịch Thiên huyền công” tụ hết khí lực vào hữu chưởng, vận chuyển đến đầu ngón tay. Lúc nhận thấy công lực đã đầy đủ, sung mãn, chàng đột nhiên chìa thẳng ngón tay về phía trước.

Lạ thay, ngón tay vừa đưa ra đã nghe “rắc” một tiếng khô khan, một cây thông lớn ở cách đó hơn ba trượng đã gãy ngang, đổ xuống ầm ầm.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên và mừng thầm. Chàng không ngờ công dụng của nó lại ghê gớm đến chừng ấy.

Lúc đầu chàng nghĩ rằng ít nhất cũng phải luyện đến hàng tháng mới thấy công hiệu. Nhưng không ngờ chỉ một thời gian ba ngày mà công lực đã tiến mau như thế. Nếu tập luôn mười ngày hay nửa tháng, ít ra cũng đạt đến bảy, tám thành hỏa hầu.

Lúc này ngọn lửa thù nung nấu tâm can khiến chàng nóng ruột quá, không còn nghĩ đến việc lưu trú dài ngày trên núi nữa.

Sáng hôm sau, thức dậy sớm, Vệ Thiên Tường đến lạy trước mộ sáu vị thúc thúc, khóc lóc một hồi, rồi quay mình xuống núi.

Một buổi chiều kia, trong khách sạn “Nghinh Tân” tại trung tâm thị trấn “Bạch Sa quan” một chàng thiếu niên thư sinh đến ở trọ. Chàng ấy, lông mày kiếm, mắt sáng như sao băng, mặt như ngọc, phong lưu nho nhã.

Sau khi theo tên tiểu nhị đến phòng tắm rửa qua loa, rồi bước ra khỏi khách sạn thung thình đi dạo phố.

Đi đến một khách sạn khá lớn, nhìn vào thấy đèn chong sáng rực như ban ngày, khách khứa ra vào tấp nập, kẻ ăn người uống thật náo nhiệt.

Chàng thư sinh thiếu niên cảm thấy không ai để ý tới mình trên môi nở một nụ cười, đi luôn vào phía trong tìm một chỗ ngồi vắng vẻ trên tầng lầu, đưa mắt nhìn xuống đường phố.

Chàng gọi một bầu rượu và mấy món ăn nóng rồi ngồi ăn uống một mình.

Thiếu niên thư sinh ấy là Vệ Thiên Tường. Sau bốn ngày trên núi, chàng đã quyết ý hạ sơn. Sau khi xuống núi, việc đầu tiên của chàng là đi tìm một người. Người ấy là Nhân Yêu Hắc Phi Yên. Chàng muốn tìm hắn để nghe ngóng và tìm hiểu về lai lịch hai tấm da người che mặt rồi phăng dần ra manh mối kẻ thù.

Chàng cũng biết rằng tay chân của Thiên Diện giáo rất đông và bọn chúng cũng không bao giờ chịu buông tha mình, nhưng chắc chúng cũng không ngờ mình lại tự ý tìm tới nơi đây.

Bạch Sa quan là sào huyệt của bọn Thiên Diện giáo, khắp các tiệm nước quán cơm đâu đâu cũng có người làm tai mắt cho chúng. Nhưng chàng cảm thấy tự hào vì chúng vẫn chưa nhận được ra mình.

Một mình ăn uống, chập sau no nê và thấy trời đã tối nhiều, liền trả tiền rồi đi ra.

Chàng cố bước đi xính rính, chân nam đá chân xiêu, giả như người say rượu quay về khách sạn.

Tiểu nhị vội chạy ra đỡ vào nói :

- Ô, quý khách uống nhiều rượu, đã say rồi đấy.

Vệ Thiên Tường chỉ ầm ớ trả lời rồi đi thẳng vào phòng.

Người nhà bếp bưng lên một bình trà thơm, khép cửa phòng rồi lui ra.

Vệ Thiên Tường tùm tùm cười thầm rồi lập tức lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên, cài thanh kiếm Tùng văn vào người, thổi tắt đèn, rón rén nhảy ra cửa sổ sau, tung mình vọt lên mái nhà thẳng một mạch tới Quan Âm đường.

Đêm ấy trăng gần tròn, sáng vàng vạc, mọi vật rõ như ban ngày.

Vệ Thiên Tường trở hết tài khinh công tuyệt kỹ đến gần Quan Âm đường. Bỗng có một luồng gió nhẹ nhẹ lướt qua mình chàng, vài bóng mờ mờ vừa thoáng qua rồi biến mất.

Thình lình nghe tầng hắng khê một cái, có người nói :

- Lão trượng, cái gì thế?

- Hình như có một bóng đen vừa bay qua.

- Anh mơ đấy chứ! Rõ ràng con chim cú ăn đêm mà đã sợ hãi như vậy.

Vệ Thiên Tường bay lướt lên trên không, vượt qua mấy hàng tường cao, đặt chân xuống một cây to lớn khá rậm ở phía sân sau, ẩn vào đó, đưa mắt nhìn ra.

Trên tòa nhà lớn, đèn thấp sáng trưng, hàng đầu là một chiếc ghế lớn bằng gỗ đàn hương, có một đại hán ngồi, mặc chiếc áo màu lam, mặt lồi, lưỡng quyền nhô cao, nét mặt trầm ngâm không nói gì hết.

Ngồi hàng dưới, có một người khác mặc áo màu xanh đậm, tay áo phất phơ, vẻ mặt lộ vẻ đanh ác, xảo quyệt.

Vệ Thiên Tường nhận ra người ấy là Giả lão ngũ, lòng không khỏi mừng thầm, lùi một bước, tự nói :

- Ta đang đi tìm mây, chẳng ngờ mây ở nơi đây.

Phía dưới có hai người đứng hầu hai bên, hình như một địa chủ. Người đứng phía trái mặt trắng lợt, chừa mấy sợi râu chuột lơ thơ. Người đứng phía tay phải gầy gò xanh xao, hai huyết thái dương nhô cao, tỏ ra nội ngoại thần công đã vào hạng khá. Hai người lộ vẻ khép nép, cung kính đối với lão già mặc áo xanh.

Vệ Thiên Tường nhủ thầm :

- “Lạ quá, còn Nhân Yêu Hắc Phi Yên đi đâu mất rồi, chẳng có mặt nơi đây?”

Thình lình người mặt trắng ngồi ở hàng dưới lên tiếng nói :

- Lục lão tiên bối, về việc dò la tin tức của Lục Đình Giáo, văn bối có hỏi thăm một người anh em bà con cho biết là cách đây bảy hôm hình như Quá Thiên Tinh Đồng Thứ và Thiết Liên Hoàn Lư Phác có đi qua vùng này. Cả hai đều có vẻ vội vàng, hình như có việc gì gấp rút lắm thì phải.

Lão già mặt áo xanh chỉ ồ một tiếng rồi nín thinh.

Giả lão ngũ nói tiếp :

- Văn bối ở gần vùng An Khánh, cũng có nghe thấy người trong bốn phái cho biết Thảo Thượng Phi Khoái Bằng, mấy hôm trước đây ở An Khánh qua đò, hình như cũng đi Tích Giang. Cứ như sự nhận xét chung thì hình như có một việc gì lớn lao ở nơi đó.

Nói đến đây, hần tăng hắng một tiếng và nói luôn :

- Đạo này cái việc biệt tích của Võ lâm Minh chủ Vệ Dục Tuấn mười ba năm trước đây. Còn một tin nữa là gần đây Mai Hoa đạo nhân, Chương môn phái Hoa Sơn, đã ước hẹn cùng các cao thủ đại môn phái tìm trả thù đối phó với một người đàn bà họ Thôi, truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni. Kết quả Vệ Dục Tuấn sai đứa cháu tên Vệ Thiên Tường gì đó, mang Kim Kiếm lệnh về dàn xếp hai bên. Cứ theo lời đồn của thiên hạ thì trong dịp ấy, ngay cả Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ lão tiên bối cũng bị thua sút chàng thiếu niên đó. Cứ theo sự suy đoán thì phen này bọn Lục Đình Giáp đến Tích Giang, có lẽ cùng với việc Vệ Dục Tuấn ra mặt giang hồ, hẳn có sự liên quan mật thiết.

Vệ Thiên Tường có nhẩn nại nghe tiếp xem thử bọn chúng còn nói gì nữa.

Giả lão ngũ nói vừa dứt lời thì chàng mặt trắng đã ồ một tiếng rồi nói ngay :

- Nếu Giả lão ca không nhắc lại thì cũng quên khuấy đi mất. Thằng bé họ Vệ, cháu của Vệ Dục Tuấn, trước đây mười ngày, có đi ngang qua vùng này.

Lão già áo xanh hừ một tiếng đôi mắt âm u nhìn thẳng vào mặt hai người kia tựa hồ như hết sức chú ý vào câu chuyện.

Anh chàng mặt trắng vội nhún vai :

- Nửa tháng trước đây, Hắc đàn chủ cũng có gặp thằng thiếu niên có mặt vàng khè đi cùng với Điểm Thương song nhận. Chiếc da người hần che mặt, trong tề giáo gọi là “Kim phẩm hộ thân” đấy.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ :

- “Kim phẩm hộ thân!Ồ không biết là chức vị gì trong hàng ngũ Thiên Diện giáo”.

Người ấy lại nói tiếp :

- Vừa rồi, cách mới năm, ba hôm, một vị Tử phẩm hộ pháp của tề giáo cho báo tin là người cháu của Vệ Dục Tuấn đã đến Bạch Sa quan rồi. Hắc đàn chủ thấy thằng oắt con họ Vệ ra vẻ hiên ngang tự đắc, ình là con cháu của Vệ Dục Tuấn chẳng xem thiên hạ ra gì, đã dùng “Thất Bộ Mê Hồn tán” đánh ngã không ngờ có người khác cướp đem đi mất.

Giả lão ngũ cười nói :

- Cứ như “Cửu U âm công” của Lục lão tiên bối thì tài nghệ, bản lĩnh của Vệ Dục Tuấn ra sao?

Lão già áo xanh cười hề hề đáp :

- Giả lão đệ chỉ một mà chưa biết hai. Lão phu đây đã bị thua một lần tại Quan Lạc, cách đây hai mươi năm. Ngày nay tuy cố công tập luyện, khả năng cũng tiến bộ khá nhiều, nhưng muốn rửa được hận này chưa phải điều dễ. Vệ Dục Tuấn không những xuất thân phái Thiếu Lâm, được toàn phái này nhiệt tình ủng hộ, hơn nữa hình như sau này y được bộ bí kíp “Thái Thanh tâm pháp” thất truyền trên võ lâm từ lâu. Như thế trong mười ba năm nay, võ công và kiếm thuật của y có lẽ cũng tinh tiến một cách phi thường.

Vệ Thiên Tường giật mình hoảng hốt. Thì ra Thái Thanh tâm pháp là của phụ thân mình! Như vậy ông già kỳ lạ mình được gặp nơi Thiên Trụ Phong tại Nhạn Đãng sơn chính là vị sư thúc tổ của mình rồi.

Rồi chàng lại hồi tiếc :

- Cũng vì chiều hôm đó nóng lòng đi kiếm sáu vị thúc thúc thành ra làm lỡ mất cơ hội tốt. Ông lão muốn kể lại câu chuyện cũ, tất nhiên phải có liên quan đến thân phụ mình. Ồ! Bây giờ có hồi tiếc thì díp tốt cũng đã qua mất rồi.

Giả lão ngừng lại gọi hỏi :

- Như vậy Lục lão tiên bối đối với việc Vệ Dục Tuấn tái xuất giang hồ, có ý kiến gì không?

Lão già áo xanh cười đáp :

- Quan Lạc tam sát của hai mươi năm qua, bây giờ chỉ còn một mình lão phu mà thôi. Hai vị sư huynh, nếu như chết một cách minh bạch thì cũng không nói làm gì. Có điều trước kia bao nhiêu cao thủ trong hắc đạo vì ngấp nghé Thái Thanh tâm pháp, cùng nhau liên hợp vây đánh Vệ Dục Tuấn trọng thương, tuy vượt khỏi vòng vây, nhưng lại trúng phải chất độc ghê gớm không thuốc chữa, từ đó biệt tăm, không còn ai nhắc nhở tới nữa. Ngay bọn Lục Đình Giáp cũng mất tích luôn, không biết lẫn tránh về đâu.

Vệ Thiên Tường nghe nói chợt hiểu :

- Thì ra phụ thân mình đã bị phải độc thủ, hèn gì mỗi vị thúc thúc không chịu nói thiệt với mình.

Chàng cảm thấy trong lòng hậm hực và bức tức chịu không nổi, chút nữa bị ngắt xủ.

Lão áo xanh nói thêm :

- Tuy nhiên đây cũng chỉ là những lời đồn đãi nhưng rất nên kỳ quái, trong đồng đạo chưa nghe đề cập đến, mà đến cả những người vây đánh cũng chưa rõ đích xác là ai. Ngày nay nếu quả thật Vệ Dục Tuấn lại tái xuất giang hồ, cả bọn Lục Đình Giáp cũng lộ diện, như vậy thì câu chuyện đồn đại ngày xưa chỉ là một màn khói trên giang hồ. Lão phu chuyến này đến đây cũng vì tên đệ tử Dịch Lương, hai năm trước kia đã chết vì tay của tên thất phu Đồng Thứ. Cùng ước hẹn với một vài người cùng có thù với hắn khi trước, lão phu cũng muốn nhân tiện điều tra dò xét thêm về vụ hạ lạc của Vệ Dục Tuấn.

Khi chưa biết thì thôi, nhưng khi được nghe rõ, Vệ Thiên Tường bất giác nổi giận căm gan. Chàng nghiêng rằng tự nói :

- À, té ra mi là lão tặc sư phụ của tên Quỷ Tiểu Tử Dịch Lương. Như vậy đây là Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa rồi! Cứ như Cổ thúc thúc kể chuyện các nhân vật giang hồ thì lão này võ công tột bậc, thạo về môn “Cửu U âm công” một loại âm độc của tà môn hắc phái.

Giả lão ngừng tươi cười hỏi :

- Lục lão tiên bối quả là người lỗi lạc, nhìn xa thấy rộng. Tên Vệ Dục Tuấn là một kẻ thù chung của phái hắc đạo chúng mình rồi! Ha, ha,... ủa...

Lão nói chưa dứt lời, bỗng nghe hai tiếng “bốp! bốp” dòn tan. Hai má của hắn đã nhận hai chiếc bạt tai đích đáng.

Nhìn lại thì một chàng thiếu niên mặc áo xanh đã hiện ra từ lúc nào đứng ngay trước mặt hắn, chắp tay cười lạt một tiếng.

Cả bốn người trên sảnh đều giật mình, không ai bảo ai vội vàng đứng dậy cùng một lúc.

Chỉ một mình Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa cứ ngồi yên trên ghế, đôi mắt loang loáng.

Người mặt trắnghét lớn :

- Tiểu tử, mày là ai, dám cả gan đột nhập Quan Âm đường?

Vệ Thiên Tường khinh khỉnh đáp :

- Mày khỏi cần hỏi, chỉ cần hỏi Hắc Phi Yên hiện ở đâu?

Giả lão ngũ nổi nóng gầm lớn :

- Lưu Đường chủ, thằng bé này chính là tiểu tử Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường quát mắt nói :

- Phải chính thiếu gia đây là Vệ Thiên Tường, khỏi cần chối cãi. Này lão họ Giả kia, nếu mày muốn khỏi bị đòn nữa, đợi thiếu nói chuyện xong rồi sẽ xen vô.

Giả lão ngũ tuy võ công cũng khá nhưng vừa nếm hai chiếc bạt tai đôi má còn sưng vù, nên sợ hết hồn nín thình ngồi xuống.

Người mặt trắng đình ninh có Quỷ Kiến Sầu tại đó nên mạnh dạn nói :

- Bồn giáo cùng Giang Nam đại hiệp đôi bên chưa bao giờ xúc phạm hay làm rách lòng nhau và cũng chưa có lỗi lầm gì hiện nay vì Hắc đàn chủ vắng mặt mà thiếu hiệp lại xâm phạm vào lãnh vực của Bạch Sa đường, chẳng hay có điều gì muốn chỉ bảo.

Vệ Thiên Tường cười lạt nói :

- Nếu không có điều gì lỗi lầm xích mích, hà cớ mười ngày trước đây các người sử dụng mê hồn hương để ám hại thiếu gia? Hắc Phi Yên bây giờ ở đâu, mày phải khai thực, thiếu gia sẽ niệm tình châm chước, nương tay cho phần nào.

Thì ra người mặt trắng đây là Đường chủ Bạch Sa phân đường của Thiên Diện giáo, thiên hạ gọi hần là Bạch Diện Lang Lưu Đại Dung. Còn người mặt xanh là Phó đường chủ tên Xuyên Sơn Giáp Ngô Trí. Cả hai đều là cường đạo khét tiếng một vùng Bạch Sa quan, nhờ có võ công tương đối khá nên mới được Thiên Diện giáo kết nạp và ủy thác làm chức vụ chánh Phó đường chủ.

Thấy khẩu khí của Vệ Thiên Tường mỗi lúc càng thêm ngông cuồng, Xuyên Sơn Giáp Ngô Trí liền quay lại nói :

- Lưu Đường chủ, tên tiểu tử này để ngu đệ giải quyết cho.

Nói xong, hần quay lại hét Vệ Thiên Tường :

- Tiểu tử, Bạch Sa phân đường là chỗ trang nghiêm khả kính, đâu phải xó chợ đầu đường cho ni nói năng thô lỗ được. Hắc đàn chủ lúc sắp ra đi có dặn rằng tiểu tử đã lấy trộm mặt nạ của bồn Giáo, cần phải bắt giải về Tổng đàn phát lạc. Hôm nay mày lại dẫn xác lại đây thì càng hay lắm.

Nói xong hai tay cùng đẩy ra một lượt, chưởng lực phát lộng ào ào như gió lớn.

Vệ Thiên Tường vẫn đứng yên không thềm nhúc nhích.

Hai chưởng của Xuyên Sơn Giáp phát ra rất mạnh và mau lẹ nhưng không được chính xác, chỉ sai độ một li thành ra đánh hụt. Hần mất trấn nhủi luôn về phía trước gần chúi đầu xuống đất.

Phó đường chủ Xuyên Sơn Giáp mắc cỡ mà hoảng sợ, mặt mày tái ngắt. Hần vừa lồm cồm ngồi dậy đã gầm lên một tiếng thật lớn toàn thân dựng đứng lên như con chó ngao chụp mỗi nhảy bổ lên chụp xuống. Hai tay hần xòe ra và cong vòng như mười móc sắt quyết vô lấy thiên linh cái của Vệ Thiên Tường.

Trảo phong phát ra vù vù nghe rùng rợn lắm. Chính nhờ thế mà thiên hạ đã tặng hần biệt hiệu là “Xuyên Sơn Giáp”.

Vệ Thiên Tường trợn mắt hét :

- Mày muốn chết hả?

Miệng nói, tay trái từ từ đưa lên kéo ngang một cái.

- Hà.... hà....!

Quỷ Kiến Sầu đột nhiên phát một chuỗi cười lãnh lút nghe muốn rách màn tai. Lão gần giọng nói :

- Trước mặt lão phu, đâu có để ày tự phụ và hành động ngông cuồng như thế được.

Nói xong lão vẩy áo một cái. Một luồng kinh phong ù ù từ đó phát ra như sấm nổ. Bỗng nghe “uỳnh” một tiếng lớn. Quần áo của Vệ Thiên Tường tốc lên bay phần phật nhưng thân hình chàng đứng vững như trụ đồng.

Xuyên Sơn Giáp Ngô Trí bị hai luồng cường lực chen ép hai phía phải lão đảo về phía sau luôn tám bước mới đứng vững được.

Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa thấy mình đã phát ra ba thành lực đạo mà chàng thiếu niên vẫn đứng vững không hề nao núng, trong lòng cũng kinh hãi và khen thầm.

Lão hét lớn :

- Lưu Đường chủ, Ngô Phó đường chủ! Xin hai vị hãy lui xuống. Lão phu cần tiếp hấn một vài câu chuyện.

Bạch Diện Lang Lưu Đại Dung đang mong mỏi Quỷ Kiến Sầu sớm ra mặt đối phó. Cho nên khi nghe lão vừa nói, hấn đã đưa tay kéo Xuyên Sơn Giáp, dạ mấy tiếng rồi rút lui ngay.

Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa nhìn về phía Vệ Thiên Tường quát hỏi :

- Này chàng thiếu hiệp kia! Mi có phải là đệ tử của Vô lâm Minh chủ Vệ Duy Tuấn không?

Nếu Vệ Thiên Tường không luyện được môn “Nghịch Thiên huyền công” thì chỉ một cái phát tay của Quỷ Kiến Sầu cũng phải văng đi mấy thước. Tuy chàng vẫn đứng vững nhưng trong lòng cũng thầm phục công lực phi thường của lão. Thảo nào vừa rồi lão có nói, Quan Lạc tam sát xưa kia nay chỉ còn lại một mình lão thôi.

Cứ như lời lão thuật lại thì lưỡng sát kia có thể đã bỏ mạng dưới tay phụ thân chàng rồi. Bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ rằng cả ba đều là phường gian ác của giới hắc đạo.

Chàng nghĩ thầm :

- “Ngày nay lão quỷ này muốn đích thân đi tìm người đồng bọn, tìm cách chống lại phụ thân mình, ngoài ra còn muốn truy tâm Đồng thúc thúc để phục thù ôn đệ là Địch Lương. Như thế may mắn được gặp nhau đây. Há dễ mình lại để cho hấn chạy thoát đi sao được?”

So sánh về mặt võ công, chàng cân nhắc :

- Cứ so về bản lãnh thì dù hấn có dồi dào công lực, đại khái cũng như Nam Thiên Nhất Điều mà thôi. Huống chi ngày nay mình vừa mới luyện xong được “Thái Thanh tâm pháp” gồm có “Phục Ma tam kiếm” và “Huyền Thiên nhất chưởng” lẽ nào chịu thua về tay hấn hay sao?

Nghĩ thế, chàng quay lại nhìn Quỷ Kiến Sầu, lạnh lùng nói :

- Tôn giá đã biết rõ, sao còn hỏi chỉ cho thêm đông dài?

Quỷ Kiến Sầu suốt ba chục năm về trước đã từng khét tiếng một thời nơi vùng Quan Lạc, có thể nói là nhân vật tiền bối số một chốn giang hồ.

Nay nhìn thái độ ngông cuồng, thị người như cỏ rác của một chàng thiếu niên chưa mấy tuổi đời, nên bỗng bật ra hai tiếng cười âm độc rồi nghĩ thầm :

- “Tiểu súc sinh, mày dám ỷ vào thanh danh của Vệ Duy Tuấn mà ngạo mạn trước mặt ta, thật quả nhiên chẳng biết trời cao đất dày là chi nữa”.

Tuy trong lòng tức giận không thể tả, nhưng lão vẫn cố giữ vẻ từ tốn ôn hòa xứng đáng với địa vị của mình, chậm rãi nói :

- Này chàng thiếu niên kia, có lẽ cậu chưa nghe ai nhắc đến thanh danh của lão phu sao?

Vệ Thiên Tường cười mũi nói :

- Tên ông là Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa chứ có ai xa lạ mà thiếu gia lại không biết!

Quỷ Kiến Sầu chịu không nổi, gầm mặt xuống gầm bầm nói :

- Lão phu nề vì thể diện của Vệ Dục Tuấn, không muốn so tài cùng mày, tại sao mày dám đối đãi cùng lão phu một cách hồ đồ vô lễ như vậy?

Vệ Thiên Tường vẫn giữ thái độ ngạo mạn nói :

- Từ lúc sinh ra đến giờ, thiếu gia vẫn như thế đó.

Quỷ Kiến Sầu nheo đôi mắt sâu hoắm, phát ra hai luồng ánh sáng rợn người, cất tiếng cười âm u đanh ác nói :

- Chà, té ra bản chất nhân sinh của mày như thế sao? Lão phu chỉ mày một câu: Vệ Dục Tuấn nay ở chốn nào?

Vệ Thiên Tường lạnh lùng đáp :

- Hành tung của gia thúc xin miễn nói ra đây.

Không dần nổi cơn tức, Quỷ Kiến Sầu dần dần phát lộ vẻ manh độc lại hét lớn :

- Thế còn thằng thất phu Quá Thiên Tinh Đồng Thứ đâu rồi?

Vừa nghe nhắc đến tên này, đột nhiên Vệ Thiên Tường bỗng nhớ lại hình ảnh của Đồng thúc thúc nằm vắt ngang trên cái cây gãy, hai tay rũ xuống, bất giác lửa căm thù ngùn ngụt bốc cháy trong lòng, cũng trợn mắt lớn tiếng nói :

- Ông cũng muốn kiếm vị ấy sao?

Quỷ Kiến Sầu gật đầu nói :

- Phải, hai năm trước đây nó giết chết đồ nhi của lão nên cần tìm nó để phục thù.

Vệ Thiên Tường nhìn trời cười ngất rồi gật đầu nói :

- Phải đấy, Đồng thúc thúc đã giết chết Quỷ Tiểu Tử Dịch Lương, chính thiếu gia này cũng chứng kiến việc ấy. Mà cả đến Giả lão ngũ đến đó cũng bị chặt đứt mất một cánh tay phải thiếu gia cũng trông thấy. Giả lão ngũ, có phải như thế thì nói đi.

Giả lão ngũ phát ra một chuỗi cười thật dài, vận đầy đủ kinh khí nhân quang chứa đầy sát khí. Hắn muốn nói mấy lời cho hả dạ hầu bảo vệ chút uy danh của một người từng lăn lộn giang hồ hơn hai mươi năm nhưng nghĩ lại thấy ớn lạnh, nín thinh luôn, nghĩ thầm :

- “Tiểu tử, mày đã chạm đến Quỷ Kiến Sầu thì con đường đi châu diêm chúa đã hiện ra trước mặt rồi. Thôi để mặc mày ngông cuồng cho thỏa rồi chết cũng được”.

Quỷ Kiến Sầu sững sốt, mỉm cười ranh mãnh rồi hỏi :

- Đồng Thứ có bảo mày điều gì không?

Vệ Thiên Tường nói :

- Cách đây hai năm, Đồng thúc thúc có bảo thiếu gia rằng chỉ một trình độ nghệ thuật nhỏ mọn của Quỷ Kiến Sầu mà đã hiu hiu tự đắc, thảo nào có một tên đồ đệ lưu manh và bất tài như vậy. Hắn chết đáng tội lắm rồi.

Chát! Một tiếng nổ thật lớn làm mọi người giật mình nhìn lại bộ mặt đầy vẻ đanh ác của Quỷ Kiến Sầu.

Lão tức quá, đập một chưởng thật mạnh xuống chiếc mặt bàn bằng gỗ đàn hương trước mặt. Ghê gớm thay, trên mặt bàn bằng loại gỗ cứng như đá, in dấu bàn tay rành rành sâu hơn nửa tấc. Cả bốn chân bàn to tướng cũng đã thụt sâu vào những tảng gạch màu xanh nung chín lót nền nhà, như lún vào mặt bùn.

Giả lão ngũ, Bạch Diện Lang và Xuyên Sơn Giáp đều thất kinh chỉ há hốc mồm nhìn sững.

Quý Kiến Sầu hét lớn :

- Chà, thằng thất phu ngạo mạn và khi người quá sá! Hấn đầu rồi!

Vệ Thiên Tường vẫn điềm nhiên lạnh lùng nói :

- Thiếu gia còn muốn nói nữa, câu chuyện đến đó đã hết đâu?

Quý Kiến Sầu hầm hầm nói :

- Cứ nói tiếp đi.

Vệ Thiên Tường tiếp tục nói :

- Đồng thúc thúc có truyền cho thiếu gia này môn “Tiểu Thiên Tinh chưởng” ông ta bảo: chỉ một chưởng này cũng đủ sức đối phó cùng Quý Kiến Sầu.

Rồi nhướng mắt nhìn lão, chàng lạnh lùng nói :

- Như thế Lục Thừa khôi cần tìm kiếm Đồng thúc thúc nữa. Muốn phục thù, cứ việc so tài cùng thiếu gia đây cũng đủ rồi.

Bây giờ Quý Kiến Sầu Lục Thừa mới biết là Vệ Thiên Tường cố ý trêu tức mình; lão bỗng vùng lên, vẻ mặt đầy sát khí gầm lớn :

- Tiểu tử, mày đã cố tình tìm đất chết! Đừng oán lão phu sao chẳng nương tay.

Tiếng hét vừa dứt thì Đại Mã Kim Dao đang ngồi ở hàng đầu bỗng phi thân tới nhanh như điện chớp, vung chưởng lớn như chiếc quạt xòe, đánh thẳng vào ngực Vệ Thiên Tường.

Xem tiếp hồi 17 Dương Châu thanh lịch

17. Chương 17: Dương Châu Thanh Lịch

Quý Kiến Sầu giận dữ vừa gầm lên thì Đại Mã Kim Dao đang ngồi ở hàng đầu bỗng loáng một cái như chớp, một bóng chưởng khổng lồ, in ngay vào ngực Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường đã chủ tâm muốn trêu chọc hắn, nên lẽ dĩ nhiên đã chuẩn bị sẵn rồi. Chàng vừa cười vừa nói :

- Lục Thừa, thiếu gia đang chờ đợi được lãnh giáo vài chiêu tuyệt học.

Nói rồi liền nhún chân nhảy vọt ra khỏi sảnh đường, đứng ngay tại giữa sân.

Quý Kiến Sầu cũng tung mình nhảy theo, đánh luôn hai chưởng.

Tức thì khắp nơi chỗ nào cũng thấy loang loáng hình ảnh của y chớp chườn, chưởng lực hùng hậu không tả, bao bọc cả các đại huyệt trên người Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường thấy thân pháp của Quý Kiến Sầu lanh lẹ quá sức cũng phải ngấm ngấm kinh sợ. Chẳng trách lão dám mở miệng thốt ra những lời lẽ ngông cuồng, xem người nửa mắt, và chủ trương kết hợp những người trong phái Hắc đạo để báo thù thay cho hai tên trong Quan Lạc tam sát.

Nghĩ vậy nên chàng rất thận trọng đề phòng không dám coi thường khinh địch.

Trong lòng đã có định kiến, hai chưởng của chàng cùng một lúc bật lên, đem tất cả tuyệt kỹ của “Thiên Tinh chưởng pháp” học được của Đồng thúc thúc ra ứng phó.

Ba mươi năm trước đây, trên một dải đất khắp vùng Quan Lạc, Quý Kiến Sầu còn nổi danh một đại sát tinh, từ khi bị thất bại về tay Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn, trong số Tam sát chỉ còn một mình hắn

thoát chết, nên gần hai chục năm nay hấn cố công ẩn cư trong vùng Mang Sơn, khổ công luyện tập, trau dồi bản lĩnh đã đến mức thượng thừa.

Hơn nữa, đã mười ba năm nay, Võ lâm Minh chủ Vệ Duy Tuấn đột nhiên mất tích, hấn không còn người đối thủ, cho nên cái danh hiệu Mang Sơn Quỷ Kiến Sầu ở trên khắp chốn giang hồ đã nổi dậy như cồn, có phần trội hơn cả Quan Lạc tam sát ngày trước nữa.

Hai mươi năm qua chưa gặp địch thủ, con người hấn đã hun đúc một tánh tự cao, tự đại, nhìn người như cỏ rác.

Trừ ra một vài nhân vật lẻ tẻ trong giới Hắc đạo, ngoài ra hấn chẳng còn xem ai ra gì hết.

Tối hôm nay vừa bị Vệ Thiên Tường chọc tức trước mặt mọi người, hơn nữa đối phương lại là con cháu của Vệ Duy Tuấn, ngay cả Nam Thiên Nhất Diệu Tang Đồ vẫn có tin đồn đã bị thất bại dưới tay hấn nên trong lòng y đã có ý e dè rồi.

Một khi xáp trận, nếu không phải gặp tay đại kinh địch, chẳng bao giờ hấn chịu đỡ ngón “Ngũ Quỷ Ảo Ảnh chương” (ảnh chương thấp thoáng như có năm bóng ma).

Chương pháp này tiềm tàng cả sự thâm độc, mềm dẻo và dư ảnh, huyền diệu vô cùng. Cứ mỗi thế chương phát ra đều nhắm vào những mục tiêu bất ngờ, khiến cho đối phương chẳng biết đâu mà phòng bị kịp.

Theo hấn nghĩ đối với một đứa bé con, sinh sau đẻ muộn chưa được mấy tuổi đầu, nếu mình ra tay, nhất định không đối phó nổi.

Nhưng ngờ đâu Vệ Thiên Tường không đem những thế võ nào cao siêu tuyệt diệu mà chỉ thi thố Thiên Tinh chương pháp của Quá Thiên Tinh Đồng Thứ chống lại mình. Thế mà hấn vẫn xoay trở hết muốn kịp!

Thấy vậy, trong lòng hấn bỗng nổi lên niềm khiếp sợ, tức thì song chương vũ lộng ráo riết, múa lanh như chớp nhoáng.

Vệ Thiên Tường bị Quỷ Kiến Sầu liên tiếp tấn công mấy lần, cảm thấy công lực của lão vô cùng hùng hậu, thêm lỗi đánh ảo diệu phi thường, phải buộc lòng dụng “Nghịch Thiên huyền công” bảo vệ khắp thân mình, không dám xem thường khinh địch nữa.

Trong chớp mắt, hai bên đánh nhau hơn hai mươi thế. Lúc tiến lúc thoái, tới lui thấp thoáng, ẩn hiện như bóng ma kinh lực phát ra khắp bốn mặt ào ào.

Trước thân pháp kỳ diệu của hai bên, bọn Già lão ngũ và Bạch Diện Lang, Xuyên Sơn Giáp đứng ngoài nhìn thấy hoa cả mắt, đứng xem trong lòng đã hoảng sợ ngấm căm như hén, không dám thở mạnh.

Xưa nay Quỷ Kiến Sầu tự cao tự đại, xem mình quá cao, coi những võ lâm thiên hạ chẳng ra gì. Ngày nay lại công nhiên tiếp chiêu cùng một kẻ thiếu niên tuổi đời chưa mấy, kể ra cũng là một điều sỉ nhục khá lớn lao rồi.

Nếu còn chịu thua tiểu tử này, tin đồn ra khắp giang hồ, còn chi là thể diện và uy tín nữa.

Hấn nghĩ thế rồi co mười ngón tay như mười chiếc móc sắt, mình nghiêng nghiêng về phía trước, hình như định chớp tới, đôi mắt đầy sát khí, nhìn chòng chọc vào Vệ Thiên Tường như muốn nuốt sống ăn tươi.

Vệ Thiên Tường thấy thần sắc của đối phương có vẻ trang trọng lắm, biết rằng hấn đang ngấm ngầm vận dụng “Cửu U thần công” là một đòn nghề ghê gớm nhất của hấn xưa nay, để tấn công mình bất ngờ.

Chàng nghĩ rằng, với mức tấn công của hấn, chưa chắc “Nghịch Thiên huyền công” của mình đã chống đỡ nổi.

Còn Quỷ Kiến Sầu quả nhiên đang vận dụng “Cửu U âm công” bảo vệ toàn thân. Hai luồng nhơn tuyến của hấn đã bật ra những tia sáng xanh lè, rồi dần dần tiến sát về phía Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường cứ dần dần lùi lại, hai mắt nhìn chòng chọc vào hấn, đề phòng mọi sự tấn công bất ngờ.

Bốn mắt long lên sáng quắc nhìn nhau sòng sọc, một tiến một lùi, cứ chạy quanh vòng tròn như kèn kéo quân.

Quỷ Kiến Sầu cho là đối phương đã khiếp sợ “Cửu U âm công” của mình, đắc chí, nở một nụ cười nanh ác, gầm lên một tiếng dữ dội, tung luôn hai chưởng như gió cuốn điện giăng đánh mạnh vào ngực của Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường không hề né tránh, trong chớp mắt vọt đưa cao tả chưởng, vận đủ thập thành công lực, dùng “Huyền Thiên nhất chưởng” tiếp đón không chút e dè. Đây là một chưởng pháp vô cùng lợi hại trong “Thái Thanh tâm pháp”.

Hai người đồng thời phát chưởng, Cửu U âm công của Quỷ Kiến Sầu đột nhiên chạm phải một luồng kinh lực vô cùng hùng hậu. “Bình” một tiếng lớn, thân hình hắn bị đánh bật lên, lui lại trên bảy, tám bước.

Nội công của hắn tuy nhiệm màu, nhưng không thể chịu đựng nổi. Hắn chỉ hự một tiếng, gượng gạo đứng lại. Mặt mày tái xanh hai chân xinh vnh, ráng lăm mới giữ vững được thăng bằng trên mặt đất.

Còn Vệ Thiên Tường, tuy bị chưởng lực của Quỷ Kiến Sầu xô ngược lại hai bước nhưng vẫn thản nhiên, cười lớn nói :

- Ô, Quỷ Kiến Sầu của Quan Lạc tam sát; tiếng đồn đãi khắp giang hồ, chẳng qua cũng chỉ như thế thôi ư!

Quỷ Kiến Sầu hết hồn, không thể tưởng tượng được đối phương chỉ mấy tuổi đầu mà công lực đã nhiệm màu hùng hậu đến mức ấy được.

Hắn ngưng tụ thân hình lại, đứng yên một lúc, bỗng nhiên nhún chân một cái điểm xuống đất, toàn thân vọt lên như chiếc hỏa pháo, bay luôn ra ngoài, biến mất.

Vệ Thiên Tường không đuổi theo. Chàng quay lại trước sảnh đường, đưa mắt nhìn vào ba người đang định bước đi.

Giả lão ngô, Bạch Diện Lang Lưu Đại Dung và Xuyên Sơn Giáp, chính mắt nhìn thấy một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng như núi là Quỷ Kiến Sầu còn bị thất bại và tìm đường tẩu thoát, đã kinh hồn hoảng vía, định tìm cách rút lui.

Nhưng đã muộn rồi!

Chúng vừa dự định chạy ra khỏi sảnh bỗng có một bóng trắng thoáng qua. Người nào cũng cảm thấy như huyết “Mạch môn” của mình bị điểm một chỉ. Vệ Thiên Tường đã sững sững đứng ngay trước mặt, chặn mất lối đi rồi.

Xuyên Sơn Giáp gầm lên một tiếng, trợn tròn đôi mắt, định liều mạng xông lại. Nhưng không ngoài tiếng gầm chưa dứt thì hai tay đã rũ xuống, mặt mày tái xanh, mồ hôi nhỏ xuống từng giọt đầm đìa.

Vệ Thiên Tường quắc mắt nhìn Giả lão ngô mắng rằng :

- Mày là một tên đồn mạt, đòi bại trên giang hồ, dù chết cũng chưa hết tội. Thiếu gia không muốn bắn tay vì cái mạng thối tha của mày, ày sống sót để sám hối.

Nói xong hai luồng nhân quang lóe ngời như điện, nhìn Bạch Diện Lang và Xuyên Sơn Giáp nói lớn :

- Ta cũng biết nhiều rằng chúng bay đã gây nên tội lỗi chồng chất như núi non. Trên giang hồ này, chỉ hai đứa bây đã tạo nên không biết bao nhiêu là sát nghiệp. Ngày nay ta đã phá hết công phu một đời và tha ạng sống. Nếu còn đại đột mơ tưởng vận dụng chân lực thì máu sẽ dồn ngược về tim mà chết ngay. Từ nay về sau chúng bây phải lập tức rời khỏi Bạch Sa phân đường.

Bạch Diện Lang nghe nói hoảng hồn, vội vàng thử vận khí một chút. Bỗng nhiên hắn cảm thấy trong toàn thân khí huyết chạy đảo ngược, chân tay tê rần, biết rằng quả thật bao nhiêu công phu đời mình đã hoàn toàn tiêu tan hết.

Hắn đau đớn và cảm tức quá không còn kể gì nữa, liều mạng hét lớn :

- Tiểu tử họ Vệ kia! Thủ đoạn của mày cay độc như thế này thì chúng ta thà chết còn hơn là kéo dài cuộc sống dở dang. Vậy mày hãy giết quách tao đi cho rồi.

Nhưng hắn chưa nói dứt lời, Vệ Thiên Tường đã lạnh như chớp, khẽ nhún mình, biến mất trong bóng tối của màn đêm.

Vệ Thiên Tường nghe từ miệng Quỷ Kiến Sầu nói rằng phụ thân mình đã được cuốn bí kiếp “Thái Thanh tâm pháp” gây nên bao nhiêu sự coi ngó dòm hành của bọn hắc đạo, đến nỗi bọn chúng liên kết cùng nhau lôi bè kết cánh vây đánh bị trọng thương. Mặc dù ông đã phá được vòng vây, nhưng đã bị trúng độc nặng, chưa chắc đã chữa trị nổi.

Tuy nhiên lời nói của Quỷ Kiến Sầu cũng chỉ theo lời đồn đãi trên giang hồ mà thôi. Từ đó đến nay, trải qua bao năm tháng, cũng chưa biết những kẻ vây đánh đó là ai, mà chính hắn cũng chưa nghe người đồng đạo nào nói đến. Có lẽ chính phụ thân mình đã tự ý rút lui ra khỏi giang hồ.

Tuy nhiên, nếu cứ đem đối chiếu với câu chuyện của ông già ốm nhom trên núi Thiên Trù, thì hồi đó biết bao nhiêu người muốn tìm cách giành giật cho được “Thái Thanh tâm pháp” là một chuyện xác đáng nhất. Chỉ đáng tiếc là Sư thúc tổ đã bảo là phải tìm xét tận nơi, nhưng sau khi lấy được bí kiếp tâm pháp, thì không còn cho biết thêm sự việc tiếp diễn ra sao nữa.

Vấn đề quan trọng nhất là phụ thân mình đã bị mất tích, hay vì một nguyên nhân nào khác, đáng ân hận là không được Sư thúc tổ nói lại ình nghe.

Chàng cảm thấy trong lòng bức rứt mãi, rảo bước đi về nhà trọ, bỏ tấm da người che mặt xuống.

Nằm nghỉ sức, chàng tự nhủ :

- “Lần này ta cần tìm gặp cho được Nhân Yêu Hắc Phi Yên để nghe ngóng cho ra cái lai lịch của hai tấm da người. Biết được điều này thế nào cũng tìm ra được lai lịch kẻ nào đã hẹn cùng sáu vị thúc thúc về gặp mặt tại Nhạn Đãng sơn”.

Nhưng chàng không ngờ bọn Thiên Diện giáo vì việc tấm da phủ mặt “Kim phẩm hộ pháp” lọt về tay mình mà hoài nghi có số người trong số Hộ pháp của họ bị kẻ khác sát hại. Như vậy tất nhiên hai việc này có sự liên hệ mật thiết rồi.

Còn vấn đề thứ hai là Cổ thúc thúc lúc gần chết còn ráng dùng tàn lực viết một chữ thập lưu lại để điểm chỉ kẻ sát nhân, khiến cho chàng nghi rằng nhất định Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa, hoặc Sư phó của hắn là Đỗ Thanh Phong, có thể là thủ phạm đã giết sáu vị thúc thúc của mình và trước đó có hợp sức vây đánh thân phụ mình. Vì tên của họ đều bắt đầu bằng một chữ “thập”.

Thế rồi chàng quyết tâm đi Lao Sơn một chuyến để dò xét.

Suốt đêm ấy, chàng trần trọc mãi nghĩ ngợi không chợp mắt được. Sau cùng chàng quyết định sáng hôm sau tính tiền trọ cho nhà hàng rồi khởi hành ngay.

Hôm ấy vừa vượt qua sông Trường Giang, từ Qua Châu đến Dương Châu thì trời đã gần tối rồi.

Nơi đây là một chốn phồn hoa nổi tiếng. Đường phố lớn nhỏ đều đèn thấp sáng trưng thiên hạ buôn bán sầm uất đông đúc, kẻ đi người lại tấp nập như mắc cửi.

Chàng thả bộ đi dạo phố một hồi trong lòng nghĩ thầm :

- “Mấy hôm nay hình như có người đang âm thầm theo dõi mình trong bóng tối”.

Tuy nhiên, đó chỉ là một cảm ứng của tâm linh; ý nghĩ đó hình như là một ảo giác mà thôi. Mấy lần rồi, chàng cố thử quay đầu bắt hình ảnh nhìn lại thử, nhưng không thấy điều gì khác lạ hết.

Mặc dầu đã làm thử mấy lần không có kết quả, nhưng ảo giác này vẫn còn mãi như là một sự cảnh giác bất ngờ, mà kinh nghiệm thực tế đã đem lại cho chàng để ý.

Vệ Thiên Tường vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên xúc động tâm linh, rảo bước đến một khách sạn gần nhất, xăm xăm đi vào hỏi thuê một căn phòng nhỏ.

Chàng vừa rửa mặt và rửa tay xong, thì nghe thấy ở gian phòng bên trái có người khác mới đến trọ; đấy là tiếng thanh tao nhỏ nhẹ của một người con gái đang dặn bảo người bồi phòng.

Qua một lúc sau ở phòng bên phải lại có giọng nói oang oang, chân bước nặng nề của một người khách trọ khác.

Vệ Thiên Tường bỗng nực cười nghĩ bụng :

- “Kể ra mình cũng quá lẩn thẩn, sao lại đa nghi như vậy? Tự nhiên lại đi nghi ngờ cho khách trọ hai phòng bên cạnh là kẻ gian tế đang âm thầm theo dõi dò xét mình chứ?”

Nhưng chàng lại tự nhủ :

- “Ồ, nếu quả thực có người bám sát theo dõi, ta há sợ bọn chúng hay sao?”

Đang lúc suy nghĩ, thì người bồi phòng đã bước vào hỏi :

- Quý khách muốn ra ngoài dùng cơm hay cần bưng vào để chúng tôi sắp đặt cho vừa ý?

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Anh làm ơn bưng giùm vào đây cho tôi.

Tên bồi phòng vâng dạ lùi ra. Một lúc sau, một mâm cơm đã được bưng vào.

Vệ Thiên Tường ăn uống xong xuôi, liền gọi bồi phòng dọn dẹp bát đĩa, và đem một bình trà nóng.

Khi tên bồi phòng lùi ra, chàng để ý lắng tai nghe thì những người khách ở phòng bên cũng đang ăn cơm, trong lòng không khỏi sinh ra điều thắc mắc.

Người xưa có nói: “Mang mười vạn quan tiền, cười hạc đến Dương Châu”! (nguyên văn: yêu chiều thập vạn quán, kị hạc thượng Dương Châu!)

Trừ phi một kẻ như mình không có điều gì vội vã phải lên đường, bao nhiêu du khách, mỗi khi đến một chốn phồn hoa đô hội xinh đẹp như thế này, đến phải đi dạo chơi thưởng thức cho phỉ chí. Nhưng những người ở phòng hai bên lại cứ mãi ở trong phòng kín, không chịu ra ngoài dạo phố là vì lẽ gì? Ấu cũng là một điều rất kỳ quái, hãy để ý xem sẽ rõ.

Để ứng phó với những việc có thể xảy ra, chàng thối tắt đèn, ngồi bó gối trên giường, nhắm mắt vận công điều tức, lẳng lặng vận tâm pháp “Nghịch Thiên huyền công” đẩy chân khí chạy khắp kinh kỳ bát mạch.

Vào khoảng chừng đầu canh ba, bỗng chàng phát giác có người đến gần cửa sổ rồi.

Vệ Thiên Tường giật mình nghĩ thầm :

- “Người này hành động hết sức nhẹ nhàng đến nỗi mình không hay biết. Tài khinh công của hắn có lẽ còn cao hơn mình một bậc xa. Người đó là ai? Vì sao lại dòm theo dõi việc làm của mình?”

Nghĩ đến đây chàng không thể nhẫn nại nổi, đưa mắt sẽ nhìn ra cửa sổ.

Một cặp mắt sáng như sao băng đang nhìn chàng chòng chọc. Mới xem qua, cặp mắt này có vẻ rất quen thuộc, hình như đã có gặp ở nơi nào rồi.

Chàng rất lạ lùng, chú ý lắng nghe.

Thình lình có tiếng “xi” nho nhỏ. Nhưng đó không phải của người nấp ngoài cửa sổ, mà do một người khác, cũng ở vào phạm vi chừng ba mươi trượng, lướt qua vù vù mau như gió thoảng. Nếu không tinh ý không thể phát giác ra được.

Chàng đoán ra ngay là có hai người cùng nấp một người nơi cửa sổ, một người nơi bóng tối.

Vệ Thiên Tường càng suy nghĩ càng lấy làm lạ lùng. Hai người này xét ra không phải đồng bọn. Cả hai, võ công đã đến mức màu nhiệm. Chẳng biết họ đến đây có ý gì với mình, là bạn hay là thù? Họ là hạng người gì đây?

Chàng thừa dịp người thứ nhất vừa ẩn nấp vào bóng tối, người thứ hai chưa bay lại gần cửa sổ, liền hít mạnh một luồng chân khí, phóng mình ra khỏi cửa sổ, phi thân lên nóc nhà.

Thân hình chàng vừa vụt ra khỏi cửa sổ, bỗng có người thở dài một tiếng rất khẽ và nói “chao ôi”!

Rồi “vèo” theo một cơn gió lốc vù vù thật mau, tiếp theo có một tiếng “hự” rất nhỏ.

Vệ Thiên Tường tung mình lên nóc nhà phát hiện một bóng người đang lẩn vào trong bóng tối, lạnh như một vì sao đổi ngôi.

Cách chừng chàng năm trượng có tiếng tẩu bắn nho nhỏ. Vừa đưa mắt nhìn theo thì người đó lại nhún mình nhảy đi nơi khác.

Loáng một cái, chàng tinh ý nhìn rõ người ấy nhỏ bé, nhưng tài khinh công rất cao cường, mau lẹ, thân pháp nhẹ nhàng uyển chuyển trông thật đẹp mắt.

Khi nào chịu bỏ qua, chàng nhất định không để kẻ ấy tẩu thoát dễ dàng, nên đề khí phi thân bay theo sát nút.

Hai bóng người, kẻ trước người sau nhấp nhô vùn vụt trên mái nhà, loang loáng bay qua không biết bao nhiêu nhà cửa như đi trên đất bằng.

Vệ Thiên Tường luôn luôn thở hút chân khí, đuổi theo rất gấp. Người ấy thấy Vệ Thiên Tường khinh công quá cao, đuổi quá gấp rút nên tỏ vẻ bối rối. Dần dần hai người chỉ còn cách nhau chừng bốn trượng.

Chàng mừng thầm trong bụng, gia tăng công lực, phi thân mau hơn trước.

Bỗng nhiên bóng đen ấy vùng đứng lại, vẫy tay một cái. Một luồng kinh phong đánh vào mặt chàng khiến chàng giật mình, dừng chân lại, đưa tay trái ra bắt lấy ám khí.

Nhưng bóng đen ấy lại phát ra những tiếng cười khúc khích dịu dàng thanh tao, rồi thân hình tựa như chiếc lá rụng nhẹ nhàng biến vào trong vách tối.

Đến khi chàng ngó lại thì bóng ấy đã biệt tăm, không còn trông thấy đâu nữa.

Vệ Thiên Tường biết mình mắc mưu đối phương rồi, đứng trên nóc nhà suy nghĩ sững sờ.

Tiếng cười phát âm tuy nhỏ nhưng rất nhẹ nhàng, tao nhã và rất dễ nghe.

Nhất định phải là một người con gái.

Huống chi thân hình người ấy lại bé nhỏ, uyển chuyển thì chàng không thể đoán lầm được nữa.

Chàng sức nhớ trong bàn tay trái mình đang nắm được ám khí của đối phương, nhưng chẳng rõ thể gì mà nhẹ nhàng lắm. Lập tức cúi xuống nhìn xem.

Ồ, không phải ám khí mà chỉ là một mảnh giấy cuộn tròn nho nhỏ.

- Lại một cuộn giấy nhỏ!

Chàng sức nhớ lại nửa tháng trước đây khi còn ở Bạch Sa quan, có người trong Thiên Diện giáo cũng ném mình một cuộn giấy.

Bây giờ bỗng mất tỉnh ngộ :

- À, té ra kẻ này cũng là người ở Thiên Diện giáo!

Chàng quay trở về nhà trọ, toan mở cửa nhảy vào, bỗng phát giác, hình như có người đang thập thò nhìn ngó nơi cửa sổ.

Vệ Thiên Tường nổi giận, co nhẹ hai ngón tay, búng khẽ một cái. Một điểm kinh phong như sợi chỉ xẹt thẳng về phía ấy không tiếng động.

Thình lình có tiếng kêu như heo bị chọc tiết tiếp theo có tiếng cười chửi mắng khá nặng, lời lẽ thô bỉ :

- Con điểm chó! Mày lại dám hỗn láo cùng Lịch đầu A Từ sao? Hãy xéo đi cho khuất mắt.

Vệ Thiên Tường nghe nói có vẻ sững sờ.

Bây giờ chàng mới chợt hiểu đây là một bọn lưu manh dám đến chọc ghẹo cô gái cô thân đang ở trọ phòng bên trái, nhưng tại sao lại nín kén đem lâm vào phòng mình?

Chàng cau mày suy nghĩ :

- “Ở một nơi sở tại đông đúc như Phủ lý Dương Châu này mà bọn chúng dám công khai chọc ghẹo khách trọ đàn bà con gái của nhà hàng. Như thế cũng đủ thấy bọn du côn lưu manh này thường ngày đã hoành hành ngang ngược đến đâu rồi!”

Chàng liền mở cửa phòng, tung mình nhảy đến hỏi lớn :

- Ai là Từ đại gia? Đêm hôm khuya khoắt đến đây gây sự, nói năng lớn tiếng như thế có ý định gì vậy?

Một chàng đại hán say rượu đang ngất ngưỡng đứng tỳ tay dưới cửa sổ một tay che mặt bên trái, nhìn người vừa mở cửa ra hỏi chỉ là anh chàng thư sinh tuổi còn niên thiếu. Hắn có vẻ ngạc nhiên nhưng giận dữ quát lớn :

- Tiểu tử...

Ý hắn định nói:... “mày muốn chết hả?” nhưng nói không được.

Bốp một tiếng!

Tên đại hán tự xưng là Lịch đầu A Từ kia chưa kịp nhìn thấy gì hết, mà bên phải đã bị một cái tát rất nặng nề mình ngã nghiêng về bên trái mấy bước.

Hắn vừa “ủa” một tiếng há mồm nhả ra bốn chiếc răng cửa.

Chàng thiếu niên thư sinh, không ai khác hơn là Vệ Thiên Tường trợn mắt thét lớn :

- Nơi chỗ đông người mày lại dám cả gan thốt ra những lời ngang tàng bỉ ổi như vậy sao? Thiếu gia này sẽ vạ đầu, hót lưỡi mày cho biết tội.

Sự đụng chạm và cãi cọ này đã làm cho bao nhiêu khách trọ khắp dãy phố này đến giật mình thức dậy. Ai nấy đều nhao nhao chạy đến hoặc thò mắt ra cửa nhìn xem, thấy Lịch đầu A Từ đứng lảo đảo, tay ôm mặt, miệng mồm đầy máu tươi, người nào cũng thấy hả dạ sung sướng, nhìn nhau cười tùm tùm.

Xem tiếp hồi 18 Không nên ở lâu chốn này

18. Chương 18: Không Nên Ở Lâu Chốn Này

Lịch đầu A Từ vốn là một tên du côn của vùng này, xưa nay vẫn quen thói hách dịch, mềm nắn rắn buông, bợ hót người mạnh, hiếp đáp kẻ yếu. Hắn đã hoành hành và gây sự khủng bố ột số quán trọ, muốn được làm ăn yên ổn phải tìm cách chịu lụy, cung phụng đủ điều.

Bị một cái tát như trời giáng, hắn ngơ ngác nhìn lại. Vừa hoảng sợ, vừa xấu hổ vì bị mất mặt trước đám đông, hắn nổi giận trợn mắt hét lớn :

- Tiểu tử, mày lại dám lộng lạc nơi chốn Dương Châu này sao? Mấy ngày nay Diêm lão Nham của chúng tao đang kiếm ăn nơi đây, mà mày cũng muốn chân chen vào chực kiếm chác nữa sao?

Nói xong hắn vùng quyền đánh mạnh vào ngực Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường khẽ hứ một tiếng đưa cổ tay phải lên xò ba ngón kẹp lấy mạch môn quyền của hắn, rồi hai mắt lườm lườm nạt lớn :

- Thiếu gia đây bắt chấp Diêm lão Nham hay Cầu lão Nham nào. Mày là lũ chó dữ, cạy thế gần nhà, hành động phá phách ngang tàn trên xứ Dương Châu này. Đêm nay rủi gặp thiếu gia đây, đáng lẽ phải đền tội ác. Tuy nhiên, thiếu gia đây cũng rộng lòng tha thứ ột lần, mày hãy rút đi cho khuất mắt.

Nói xong, chàng khẽ đẩy một cái Lịch đầu A Từ, tựa hồ như cái bắc đèn lăn tít mấy vòng nhào xa hơn mấy trượng nghe “ầm” một tiếng gục đầu xuống đất.

Sau khi nói xong, chàng bỏ quay mình vào trong, không cần để ý hắn sống hay chết nữa.

Tên bồi phòng thấy Lịch đầu A Từ ngã gục xuống đất không dậy được nữa trong lòng kinh sợ vội vàng chạy tới nâng hắn lên. Nhìn kỹ thì thấy mồm hắn đầy máu, cánh tay bên phải sưng vù lên, trong họng ứ ứ rên nho nhỏ hình như đang đau đớn lắm.

Một hồi lâu được tên bồi phòng dìu lẫn ra ngoài, hắn đã tỉnh dậy ngó lơ lảo một hồi rồi lẳng lẳng chuồn mất.

Vệ Thiên Tường quay về phòng đốt đèn lên, lấy cuộn giấy mở ra coi thấy trên mảnh giấy ấy có viết mấy chữ :

“Dương Châu là chốn thị phi, chớ nên ở lại”.

Nét chữ mềm mại uyển chuyển rất tốt quả nhiên là do bàn tay của một người con gái viết ra.

Cầm mảnh giấy xoay qua trở lại, nghe thoang thoảng có mùi thơm nhẹ nhàng. Có lẽ giấy này đã nằm rất lâu trong bàn tay ngọc của người đẹp, nên mới được được mùi hương thơm như vậy.

Chàng cứ nhìn giấy, đọc đi đọc lại thật nhiều lần trong lòng cảm thấy lạ lùng sửng sốt. Bỗng nhớ lại tiếng cười thanh tao, nhẹ nhàng vẫn còn văng vẳng bên tai, tiếng cười có mãnh lực kỳ dị, hề nhớ đến lại thấy nhẹ nhàng và ấm cả cõi lòng.

Chàng suy nghĩ một hồi không hiểu vì sao mình đến Dương Châu với ý định như thế nào chưa hề thổ lộ hay bàn bạc cùng ai, tại sao kẻ này lại gởi giấy bảo rằng chốn này không tốt, nên lánh xa?

Việc này có dụng tâm tốt hay xấu?

Người ấy có liên hệ gì mà lưu tâm tới mình như vậy?

Tuy chưa biết dụng ý hay lai lịch kẻ ấy ra sao, nhưng chàng lại nảy ra ý định ở nán lại Dương Châu một thời gian nữa xem quả có phải là chốn thị phi như người ta nói hay không.

Đã có định kiến sẵn rồi, Vệ Thiên Tường liền tắt đèn lên giường nằm ngủ.

Đêm ấy trôi qua yên lặng, không có gì xảy ra.

Sáng sớm ngày sau, tên bồi phòng mang nước rửa mặt đến nhìn chàng nhẩn nha nói :

- Quý khách ôi, đêm qua ngài đánh Từ đại gia lại còn xúc phạm đến tên họ của Diêm lão Nham. Việc này còn có thể xảy ra to nữa. Nếu vạn nhất Diêm lão Nham trách cứ đến, thì tiểu điểm này không thể nào ở đây được nữa.

Vệ Thiên Tường nhìn hắn rồi lớn tiếng nói :

- Diêm lão Nham gì mà người kinh sợ lắm vậy? Chẳng qua chỉ là một tên thổ hào ác bá đang hoành hành trong vùng này mà thôi. Hắn đã dung túng cho kẻ dưới tay dựa thế làm điều can rỗ, thiếu gia này không thể nào bỏ qua được. Nay ta đã nhúng tay vào, nhất định có đủ sức đối phó. Ngay lão họ Diêm kia có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa cũng không đủ sợ đâu.

Tên bồi phòng nghe chàng nói lớn lối quá, sợ hãi điếng hồn vội vàng nói :

- Thưa quý khách, xin ngài bớt giận. Diêm lão Nham đây đã được những cao thủ trên giang hồ gọi là Hoài Dương đại hiệp Diêm Bắc Thần. Nay là lễ lục tuần đại thọ của ông ta ba hôm nữa là đúng đại kỳ. Diêm lão Nham có gởi thiệp đi mời và tuyên bố là nhân kỷ thọ đàn sẽ làm lễ phong kiếm trước mặt quần hùng.

Hoài Dương đại hiệp! Cái tên này Vệ Thiên Tường cũng được nghe Cổ thúc thúc nói đến.

Khi nghe nhắc lại, chàng gật đầu hừ một tiếng. Tên bồi phòng đoán chàng đã có ý thán phục nên đắc ý vừa cười vừa nói tiếp :

- Quý khách, ngài chưa rõ đó thôi. Diêm lão Nham ở vùng Tô Bắc chúng tôi không ai gọi là Hoài Dương cả.

Động tấc tò mò, chàng vội hỏi :

- Chứ gọi là gì?

Tên bồi phòng so vai nói :

- Người chốn này đều gọi là Diêm lão Nham hoặc Tô Bắc đại hiệp. Theo ông ta thường nhắc thì còn một vị nữa cũng đại hiệp, hình như ở Giang Nam gì đó. Vị này rất tốt và tài ba. Bao nhiêu việc quan trọng to lớn trên khắp giang hồ, nếu không có hai vị đó nhúng tay vào, e là không xong.

Nghe nói đến đây, Vệ Thiên Tường bỗng xúc động trong lòng, buột miệng hỏi :

- Người hãy nhớ lại, người ấy có phải là Giang Nam đại hiệp không?

Tên bồi phòng gật đầu lia lịa rồi cười lớn nói :

- Phải, phải rồi, quý khách nói đúng đấy. Đúng là Giang Nam đại hiệp, đối lại với Tô Bắc đại hiệp. Bao nhiêu việc gì trong thiên hạ, dù rắc rối phức tạp đến đâu, chỉ cần hai vị đại hiệp, một Nam một Bắc gặt đầu một cái là xong ngay.

Hắn liền thoáng nói đến đó bỗng có tiếng gọi bồi phòng từ phía ngoài, vội dạ lớn rồi xoay mình chạy ra ngay.

Vệ Thiên Tường từ lúc nghe tên bồi phòng gọi Diêm lão Nham là Hoài Dương đại hiệp Dương Bắc Thần, cùng với cha mình là bạn rất tương đắc thì chàng nghĩ rằng :

- “Có lẽ hẳn cũng là tay chân của lão ấy, muốn dụng ý đem Tô Bắc đại hiệp và Giang Nam đại hiệp làm thành một câu chuyện rồi nhân đó đề cao nhân cách và bản lãnh, uy tín của Diêm Bắc Thần, để thiên hạ tin rằng trước kia lão cùng phụ thân mình đã cùng vang tiếng một thời”.

Suy nghĩ như vậy, chàng nhất định không chịu lộ qua một cơ hội tốt hiện nay; muốn mượn cớ đến chúc thọ để tiện giáp mặt, nhận xét xem ông ta là nhân vật như thế nào, biết đâu chẳng nhờ dịp này mà dò ra được những kẻ nào đã âm mưu vây đánh phụ thân mình hồi mười ba năm về trước cũng không biết chừng.

Nghĩ rồi, chàng lững thững bước lần ra ngoài, vừa thấy người khách trọ ở phòng bên đang khoanh tay đứng tựa hành lang nhìn trời.

Đó là một đại hán tuổi độ 33, 34, thân hình cao lớn vạm vỡ, mặc một bộ áo kếp màu lam, dáng điệu có vẻ hiên ngang khí khái.

Vừa thấy chàng, người ấy tươi cười chấp tay chào, dòn dã nói :

- Xin chào huynh đài! Tối qua được thưởng thức thủ pháp kỳ diệu của huynh đài, tiểu sinh rất lấy làm mến phục.

Vệ Thiên Tường thấy người đó chào và làm quen với mình trước nên vội vàng đáp lễ nói :

- Huynh đài quá khen, tài mọn của tiểu sinh đâu đáng để huynh đài để ý đến.

Người kia nói :

- Nếu huynh đài không chấp, xin mời vào trong để cùng nhau đàm đạo.

Vệ Thiên Tường không cần khách khí cùng bước vào nhà ngồi xuống ghế :

Người kia tự mình giới thiệu :

- Tiểu đệ tên là Sầm Phong, xin huynh đài cho biết phương danh quý tánh để tiện việc xưng hô.

Trước kia Vệ Thiên Tường đã được Điểm Thương song nhận nói đến, trong các cao thủ thuộc các đại môn phái, phải kể đến người thủ đồ môn hạ của Thái Nhạc lão nhân là Thạch Cẩm đang Sầm Phong, chưởng lực rất hùng hậu. Tuyệt nghệ của phái Thái Nhạc là “Bàn Thạch chưởng”, một công phu thượng thặng đã được giang hồ ca tụng rất nhiều.

Vừa nghe xưng danh, Vệ Thiên Tường mừng rỡ, chấp tay nói :

- May quá, may quá, tiểu đệ đã nghe danh đại huynh vang dậy từ lâu, nay mới được biết mặt, thật là vạn hạnh, vạn hạnh.

Ngừng một lát, chàng tiếp :

- Tiểu đệ họ Vi tên Hành Thiên.

Thì ra trong suốt cuộc hành trình, Vệ Thiên Tường đã nghe thiên hạ, từ hàng cơm tiệm nước, chỗ nào cũng bàn tán về việc Kim Kiếm lệnh tái xuất giang hồ và Võ lâm Minh chủ có phái người cháu tên Vệ Thiên Tường đến Hoài Ngọc phong giải xếp sự xung đột giữa hai phái Tuyết Sơn và Hoa Sơn.

Ngoài ra thiên hạ cũng ca tụng rùm lên câu chuyện Vệ Thiên Tường đã thắng Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ và một chương đẩy lui Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa tại Bạch Sa quan.

Mọi người đang theo dõi tên họ và bóng dáng chàng thiếu niên mặt vàng, võ công tuyệt diệu, cho nên chàng không muốn lộ tên thật để khỏi gây sự chú ý của mọi người, có thể làm trở ngại cho hành động của mình.

Thạch Cẩm Đang Sầm Phong vừa nghe xong sững sốt nghĩ thầm :

- “Đêm qua chính mắt mình trông thấy rõ ràng thủ pháp của y vô cùng màu nhiệm, thế mà cứ theo danh hiện nay thật chưa bao giờ nghe nói trên giang hồ”.

Mặc dầu có nghi ngờ, nhưng vì kinh nghiệm khá già dặn, y không để lộ một cảm giác nào trên nét mặt, tươi cười nói :

- Hà hà, té ra là Vi huynh! Xưa nay vẫn được...

Nhưng chưa nói hết câu, tên bồi phòng đã hoảng hốt chạy đến chỗ Vệ Thiên Tường và lộ vẻ mặt hớn hở nói :

- Ủa, quý khách, ngài... ngài vẫn còn đây... Diêm thiếu trang chủ đang đích thân tìm đến xin yết kiến ngài.

Vệ Thiên Tường chưa kịp nói năng gì đã thấy một chàng thiếu niên ăn mặc rất lịch sự bước liền theo sau.

Vừa trông thấy Thạch Cẩm Đang Sầm Phong, y đã mỉm cười và lấy dáng bộ rất cung kính nói :

- Thì ra là Sầm đại hiệp! Ngài cũng ở đây mà tiểu sinh không biết để đón tiếp, xin ngài miễn tội cho.

Liền đó, chàng ta quay sang chào Vệ Thiên Tường một cái và nói :

- Ngài này chắc hẳn là Vi thiếu hiệp rồi! Tối hôm qua, tên tử hạ của tề trang đã dám xúc phạm đến thiếu hiệp thật là điều đáng trách. Gia phụ vừa nghe nói lại, áy náy không yên nên mới sai tiểu đệ đến đây xin lỗi, mong Vi thiếu hiệp rộng lòng tha thứ.

Nói xong chấp tay vái dài một cái.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy Diêm thiếu trang chủ, vũ khí hiên ngang, thân hình cao lớn, đôi mắt sáng như sao, nói năng đĩnh đạc nên đã có lòng cảm mến.

Bao nhiêu thành kiến sẵn có đối với Hoài Dương đại hiệp Diêm Bắc Thần đều tiêu tan lập tức.

Chàng liền nghĩ bụng :

- “Đêm qua tên Lịch đầu A Từ kia có lẽ vì quá chén nói càn chứ không đến nỗi nào tác tệ”.

Rồi chàng không khỏi tự ân hận là mình đã quá nóng ra tay hơi nặng.

Chàng đỏ mặt vội vàng đáp lễ và nói :

- Đêm qua tiểu đệ vì nóng nảy, lỡ tay xúc phạm đến người nhà của huynh đài, đã tự thấy hổ thẹn rồi, đâu còn dám làm phiền lòng Thiếu trang chủ quá bước đến đây.

Thạch Cẩm Đang Sầm Phong cũng tươi cười nói :

- Vị này là con của Diêm lão tiên bối, thiên hạ thường gọi là Trích Tinh Thủ Diêm Thiếu Hư Thiếu trang chủ. Hai vị đều là những nhân vật thiếu niên anh tuấn, xét ra cũng không phải người xa lạ, cần phải gần nhau để được thông cảm hơn.

Rồi y lại trình trọng giới thiệu Vệ Thiên Tường cùng Diêm Thiếu Hư.

Hai người có vẻ tương đắc, trao đổi một vài câu chuyện xã giao để tìm hiểu tánh tình, chí khí và lai lịch nhau hơn.

Diêm Thiếu Hư từ từ nói :

- Hôm nay tiểu đệ phụng mạng gia phụ đến xin lỗi Vi huynh về câu chuyện đáng tiếc đã xảy ra khi hôm. Ngoài ra vì ngày mai là ngày Lục tuần thượng thọ của gia phụ nên gia phụ có ý muốn kính mời cả hai vị quá bước đến hàn xá gọi là để tỏ tình hữu nghị của chủ nhân địa phương này.

Thạch Cẩm Đang Sầm Phụng chấp tay thủ lễ nói :

- Lễ Hoa đản của Diêm lão tiên bối là một dịp hiếm có. Lễ dĩ nhiên anh em chúng tôi đang bận chút việc cần phải hồi sơn gấp, nên buộc lòng...

Diêm Hưu vội vàng chặn lại nói :

- Ví dầu Sầm huynh có việc cần cũng phải cần trong nhiều ngày, cứ nán lại vài hôm cũng không đến nỗi nào. Không tới Dương Châu thì thôi, nay hai vị đã quá bước ghé ngang đây mà không đến hàn xá chẳng lẽ lại vô tình lắm sao? Vả chẳng việc kính mời cũng không quý hóa bằng sự ngẫu nhiên gặp gỡ. Bất luận như thế nào cũng phải lưu chân nhị vị tạm vài hôm, đợi qua cái thọ tuần của gia phụ rồi sẽ lên đường cũng không muộn.

Vệ Thiên Tường có nghe tên bồi phòng nói rằng Hoài Dương đại hiệp cùng phụ thân mình có tình cũ nghĩa xưa rất tương đắc, đương nhiên chàng muốn tìm cách gặp gỡ cho biết mặt, đồng thời để dò xét may ra tìm được những người âm mưu vây đánh phụ thân mình chẳng. Nay được mời âu cũng là cơ hội thuận tiện quá, lẽ nào lại bỏ qua.

Nghĩ vậy chàng nói :

- Diêm thiếu chủ đã hết lời mời mọc, nếu chối từ e bất kính. Chi bằng Sầm huynh tạm nán lại một vài hôm rồi đi. Tiểu đệ đây cũng đi Sơn Đông, chừng ấy chúng mình sẽ cùng đồng hành cho có bạn, há chẳng thuận tiện và vui vẻ hơn sao?

Sầm Phong buộc lòng nhận lời.

Diêm Hưu mừng lắm, lập tức cúi mình chào tạ ơn nhận lời. Hắn dặn dò bồi phòng sắp đặt đưa tất cả hành lý của hai người đi, rồi tự mình đi theo cả hai ra khỏi khách sạn.

Vệ Thiên Tường bước đi trước. Vừa ra khỏi cửa phòng, chàng liếc mắt thấy sau lưng có bóng người thiếu nữ áo xanh, vừa ngoắc một cái đã biến mất vào phòng bên cạnh phía tả phòng mình.

Ở sau nhìn tới, thấy sau lưng nàng ta thật dịu dàng uyển chuyển. Hơn nữa thân pháp của nàng có vẻ rất quen thuộc, có lẽ nàng là người con gái mà mình đã đuổi theo đêm qua nhưng không kịp.

Vệ Thiên Tường cảm thấy tâm hồn rung động, nhưng trong phút chốc đã giữ được sự bình tĩnh thường ngày. Cùng đó có hai người bạn mới gặp, chưa quen biết bao nhiêu, không tiện bỏ đi hỏi han điều gì nữa. Hơn nữa, nàng ấy đã đi khuất rồi chẳng lẽ lại chạy theo vào phòng xem sao tiện.

Chàng buộc lòng coi như không có việc gì khác, đứng đỉnh cùng Sầm Phong và Diêm Hưu kéo ra khỏi khách sạn.

Ngoài cửa đã có gia nhân nhà họ Diêm dắt ngựa chờ sẵn.

Sau khi ba người lên ngựa, thấy đường phố đông đúc, thiên hạ đi lại quá đông nên phải cho ngựa đi từ từ từng bước một.

Vệ Thiên Tường để ý thấy những người đi hai bên mỗi khi gặp ngựa Diêm thiếu trang chủ đi qua đều cung kính nhường đường hoặc vái chào rất lễ phép. Vì vậy chàng đã tin tưởng rằng Hoài Dương đại hiệp tiếng đồn không ngoa.

Đi một lát nữa vừa đến một trang viện thật lớn ở Đông thành.

Vượt qua một bãi trống khá rộng đã có ba người tráng đinh đứng đợi. Ba người đến trước cửa đồng xuống ngựa trao cương cho người nhà. Diêm Hưu nghiêng mình kính cẩn mời hai người cùng đi vào cửa thứ hai.

Trước mặt là một tòa sảnh đường rộng lớn chính giữa có treo một bức ảnh ông Thọ. Ngoài hai mâm đào bằng bột nan ra, có xếp tất cả các lễ thọ của các nơi đưa về, chồng chất từng đống đủ màu sắc. Nhiều hộp đựng trân châu bảo vật quý giá vô cùng.

Hai bên có chong hai cây đuốc thọ thật lớn, cao bằng đầu người.

Trên đại sảnh đường có bày sẵn hàng mấy chục bàn tiệc ngồi sẵn đã có đủ mặt hào khách võ lâm từ bốn phương về đây, không thiếu giới nào trong hai phái Hắc, Bạch.

Khi vừa thấy ba người bước vào, mọi người nhao nhao đứng dậy cúi đầu chào Thạch Cẩm Đang Sầm Phong.
Sầm Phong vội vàng chấp tay đáp lễ.

Trích Tinh Thủ Diêm Hưu cúi mình quay mặt về phía hai người Vệ Thiên Tường nói :

- Cách mấy hôm nay, gia phụ rủi bị đau chân không thể ra đây chào tiếp được, xin kính mời nhị vị quá bước vào trong để cho người được gặp.

Sầm Phong vội vàng nói :

- Việc đầu tiên chúng tôi tới đây là được chúc thọ Diêm lão tiên bối.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, xuyên qua sảnh đường vào một tòa sảnh đường thứ hai nữa.

Trên tòa sảnh đường này có bày hai dãy ghế, bên phải và bên trái, có hơn mười ông già ngồi sẵn, người nào cũng ngoài 50 tuổi trở lên. Nhìn kỹ vị nào cũng thần khí hiên ngang, hai huyết thái dương gồ lên cao nghêu, rõ ràng là những tay cao thủ võ lâm thượng thặng, võ công và nội ngoại thần công đến mức nhiệm mầu.

Diêm Hưu đưa hai người ngoắt qua hành lang, bước vào một tòa nguyệt động môn. Nơi đây có nhiều bao lớn chạm trổ thật tinh vi, quanh co trên những lối đi nhỏ lát gạch nhiều màu hai bên có nhiều bồn hoa lạ, gió thổi hiu hiu, bức màn rủ thấp, cảnh sắc thật u nhàn tĩnh mịch.

Một tên tiểu đồng cuốn bức màn lên cao, lễ phép mời ba người vào trong.

Trong phòng khách bài trí rất trang nhã và sạch sẽ, cửa sổ sáng, bàn ghế sạch, không bợn một tý bụi.

Diêm Hưu nói :

- Xin hai vị tạm ngồi đợi một chút để tiểu đệ vào bẩm cùng gia phụ.

Sầm Phong nhún mình nói :

- Xin Thiếu trang chủ cứ tự nhiên cho.

Diêm Hưu lại cúi đầu xin lỗi rồi mới quay vào nhà trong.

Chưa bao lâu đã thấy Diêm Hưu đỡ một ông già thân hình cao lớn, nét mặt trắng nuột, từ từ đi ra. Đó là Hoài Dương đại hiệp Dương Bắc Thần, nổi tiếng tại miền Tô Bắc.

Vệ Thiên Tường vừa nhìn qua, thấy cụ già mồm to, mắt lớn, mũi điều hâu, nét mặt tươi cười hơn hở tựa hồ như rất thích thú gặp hai người.

Vừa thấy Diêm Bắc Thần bước ra, Sầm Phong vội vàng chạy tới, cúi mình nói :

- Vãn bối Sầm Phong xin bái thọ Diêm lão tiên bối.

- Hà... Hà... Hà...!

Diêm Bắc Thần há miệng cười một tràng dài, âm thanh vang động nhưng âm u như tiếng cú kêu đêm, rồi lớn tiếng nói :

- Sầm lão đệ không nên đa lễ, Tôn sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Sầm Phong cúi đầu đáp :

- Đa tạ sự quan tâm của Diêm lão tiên bối. Nhờ trời, gia sư cũng được bình yên.

Hà! Hà...

Diêm Bắc Thần lại cười khan hai tiếng rồi liếc mắt như sao ngắm nhìn Vệ Thiên Tường.

Vừa trông thấy, lão tái mặt nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại thái độ bình thường nên mỉm cười gật đầu nói :

- Đây là Vi thiếu hiệp phải không?

Vệ Thiên Tường vội vàng cúi mình chấp tay nói :

- Văn bối Vi Hành Thiên, xin kính chào Diêm lão tiên bối.

Hai mắt sáng quắc của Diêm Bắc Thần chớp lia, tỏa lên những tia sáng loang loáng, nhìn kỹ Vệ Thiên Tường và nói :

- Vi thiếu hiệp trông dáng người phong lưu tiêu sái, giữa hai hàng lông mày phát tiếu anh hoa, thân thủ ắt hẳn không phải tầm thường, nhưng chưa biết tôn sư là ai?

Vệ Thiên Tường từ khi bỏ tấm mặt nạ da người, đổi tên là Vi Hành Thiên, có sắp đặt sẵn những lời lẽ đối đáp về lai lịch mình rồi. Nên khi nghe hỏi chàng vội nói :

- Ân sư của văn bối đã 20 năm nay không còn đi lại trên giang hồ, ngài đã dặn không được thổ lộ tin tức cho người ngoài biết. Nay Diêm lão tiên bối đã hỏi, văn bối không dám giấu diếm, ân sư là Tu Linh Quân.

Diêm Bắc Thần tựa hồ như rúng động, nhướn mắt cười ha hả nói :

- Thì ra thiếu hiệp là đệ tử chân truyền của Tu La Linh Quân, hèn chi có được một bản lĩnh tuyệt vời như vậy.

Nói xong xuống giọng nhỏ hơn :

- Vi thiếu hiệp, hình dáng thiếu hiệp dường tượng như một vị cố hữu của lão phu ngày trước. Mặt mày hai người giống nhau như tạc. Chẳng hay quý quán ở đâu, và tôn phụ còn có ai nữa không?

Vệ Thiên Tường nghe xong giật mình. Té ra câu nói của người bồi phòng không sai. Xét ra Diêm Bắc Thần quả là bạn thân với thân phụ mình xưa kia, nếu không, tại sao lão nhận thấy sắc diện mình giống y như thân phụ?

Chàng định nói thẳng sự thật, nhưng trên trức giác, cảm thấy đối phương tướng mạo âm độc, xảo trá. Hơn nữa, thời gian gần đây, nhờ va chạm nhiều việc bất ngờ khiến cho kinh nghiệm được thêm lên chút ít, cho nên tuy đã xúc động nhưng vẫn không lộ ra mặt một mảy may gì, chỉ mỉm cười đáp :

- Văn bối trước nay vẫn ở Hành Dương, gia phụ luôn mấy khoa không trúng tuyển nên nay tuổi cao thủ phận ở nhà. Lần này văn bối vâng lệnh gia sư đi sang Sơn Đông, may mắn lại gặp lễ thọ của lão tiên bối nên thấy vinh hạnh vô cùng.

Lời nói có vẻ tự nhiên lưu loát ai nghe cũng phải tin.

Diêm Bắc Thần cũng bị chàng qua mặt một cách dễ dàng. Lão tươi cười nói :

- Lão phu gặp đâu hỏi đó, vì là tình thiệt, Vi thiếu hiệp đừng để ý thắc mắc nhé.

Vệ Thiên Tường cảm thấy như trút được một gánh nặng, tinh thần phấn khởi khê đáp :

- Không dám.

Diêm Bắc Thần quay sang hỏi Sầm Phong rằng :

- Sầm lão đệ, dạo này trên giang hồ có xảy ra điều gì lạ không?

Thạch Cẩm Đương Sầm Phong hơi ngạc nhiên vội đáp :

- Giang hồ gần đây có xảy ra mấy việc khá trọng đại, nhưng có lẽ lão tiên bối đã hay biết cả rồi.

Diêm Bắc Thần vuốt râu cười khà khà nói :

- Lão phu mắc bệnh đau chân từ mười mấy năm rồi, không đi lại được. Bao nhiêu anh em đồng đạo giang hồ đều quy ẩn sớm, tuy nhiên cũng còn có một số bạn già có tới đây hiện nay. Trong số này quá nửa là người vùng Lương Hoài. Lão đệ đã đi lại nhiều nơi trên giang hồ, kinh nghiệm, kiến văn khá rộng, nếu thấy việc gì đáng kể xin cứ nói ra cho cùng nghe, chẳng nên e ngại.

Sầm Phong nhún nhường nói :

- Lão tiên bối quá khen, văn bối không dám nghĩ thế. Hiện nay một việc lớn nhất vừa xảy ra trên giang hồ, được thiên hạ bàn tán xôn xao nhiều nhất là Giang Nam đại hiệp Võ lâm Minh chủ Vệ lão tiên bối, sau

mười ba năm tuyết tích vừa tái xuất giang hồ. Trước đây một tháng, Vệ đại hiệp có phái người mang Kim Kiếm lệnh, thay mặt đến giải quyết một việc oan ức cho truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni.

Diêm Bắc Thần gật gù nói :

- Việc đó lão phu này cũng có nghe nói, nhưng chỉ tiếc một điều là không biết được sự hạ lạc của Vệ lão ca; bao năm rồi không được gặp nhau, lão đau lòng khao khát lắm.

Vệ Thiên Tường cảm động lắm, nhưng vẫn điềm nhiên lắng tai nghe, không nói năng một lời.

Sầm Phong lại nói tới câu chuyện thứ hai :

- Câu chuyện thứ hai cũng đã làm rung động võ lâm không ít. Số là người cháu của Vệ lão tiên bối nghe đầu võ công cũng rất cao siêu, cỡ lẽ không kém lão tiên bối Vệ đại hiệp trước kia mấy. Một tháng trước đây, dưới núi Hoài Ngọc đã dùng chưởng và kiếm thắng được Nam Thiên Nhất Điều Tang lão tiên bối. Và sau này lại nghe, tại Bạch Sa quan, chàng thiếu niên ấy đã dùng chưởng đả thương được Mãng Sơn Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa nữa.

Diêm lão Bắc Thần rung động một lúc tỏ ý kinh ngạc nói :

- Chính lão phu đây cũng hết sức lạ lùng tại sao Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ lại đến nỗi thua một hậu sinh tiền bối. Ủa, cả đến Quỷ Kiến Sầu Lục lão đầu cũng bị hấn dùng chưởng đả thương nữa! Thằng bé ấy tên gì? Được bao nhiêu tuổi rồi?

Miệng nói, đôi mắt lão loang loáng nhìn về phía Vệ Thiên Tường. Nhưng Vệ Thiên Tường cứ điềm nhiên phớt tỉnh như không để ý gì đến.

Thạch Cẩm Đang nói :

- Nghe nói người cháu của Vệ lão tiên bối tên gọi là Vệ Thiên Tường, tuổi tác thì không biết đúng sai, nhưng cũng không quá hai mươi.

Diêm Bắc Thần nheo cặp mắt sâu hoắm nhìn thẳng vào phía Vệ Thiên Tường hỏi thêm :

- Hình dáng hấn ra sao?

Sầm Phong nói :

- Văn bối nghe thiên hạ đồn rằng có lẽ Vệ thiếu hiệp luyện công quá độ nên mặt mày vàng khè, nước da tái mét.

Diêm Bắc Thần mỉm cười gật đầu.

Sầm Phong nói tiếp :

- Còn một vụ thứ ba cũng không kém phần quan trọng. Thiên hạ đồn rằng Lục Đinh Giáp ở trên núi Nhạn Đãng đã bị người ta giết chết tất cả.

Vệ Thiên Tường giật mình tự hỏi :

- “Cái chết của sáu vị thúc thúc vừa mới xảy ra thì chính mình tự tay đã thu xếp mai táng ngay trên đỉnh núi. Lúc đó nơi đây không có một ai trông thấy, vì sao lại có tin này đồn đại ra ngoài? Bí mật thật”.

Diêm Bắc Thần quát mắt hỏi :

- Ô, lão phu luôn luôn ở nhà, kiến văn eo hẹp, chẳng rõ được tin này. Không biết Lục Đinh Giáp đã chết về tay ai?

Sầm Phong lắc đầu nói :

- Thừa tiên bối, trên giang hồ cũng chỉ đồn đại như thế thôi, còn thật ra chưa có ai dám quả quyết đã tận mắt được chứng kiến sự việc này.

Diêm Bắc Thần nói :

- Lục Đinh Giáp mỗi người đều có một môn tuyệt kỹ sở trường riêng. Nếu quả cả sáu vị cùng sát cánh chiến đấu trên võ lâm chưa chắc có ai làm gì nổi họ. Sự việc này quả có phần quan trọng khá lớn.

Sầm Phong tủm tủm cười nói :

- Lại còn một chuyện động trời nữa, nói ra có thể làm chấn động giang hồ.

- Chuyện gì mà trọng đại lắm vậy?

- Đó là việc của Thiên Diện giáo! Tổ chức này im hơi lặng tiếng từ bốn mươi năm nay, gần đây lại xuất hiện giang hồ. Hành động của chúng vô cùng thần bí quỷ quyệt, ngay đến nay cũng chưa ai dò ra manh mối, cơ sở. Cứ theo thiên hạ đồn, thì vây cánh tay chân của Thiên Diện giáo đông vô kể, rải rác khắp nơi, không chỗ nào không có tai mắt của họ.

Chàng vừa nói đến đây, bỗng nhiên bức màn ngoài lay động, một tên tiểu đồng bước vào, hai tay bưng một chiếc hộp bọc gấm vàng.

Hắn đến nửa chừng muốn nói mà không dám, ngần ngừ một chút, chẳng dám tới nữa, đứng yên lại đó.

Xem tiếp hồi 19 Được chim bẻ ná, được cá bẻ cần

19. Chương 19: Được Chim Bẻ Ná, Được Cá Bẻ Cần

Diêm Hưu vội vàng chạy lại nạt lớn :

- Tại sao mầy lại đường đột chạy vào đây, há chẳng biết Đại gia đang bận tiếp khách sao?

Tên tiểu đồng khiếp vía mặt mảy tái xanh ấp úng nói :

- Thưa, con... con có biết, nhưng ngặt vì người quản gia sai đem hộp thọ lễ giáng này vào và bảo... bảo là...

Hắn sợ quá nín một chút rồi ấp úng nói tiếp :

- Người quản lý bảo đây là của một người vừa đem đến, dặn dò bốn, năm bận rằng đây là món quà vô cùng quan trọng, nếu không phải là lão Trang chủ đích thân mở ra, thì không được đưa ột người nào khác.

Diêm Hưu hỏi :

- Trong hộp đó có món đồ gì, người quản lý đã coi qua chưa?

Tên tiểu đồng lắc đầu nói :

- Người quản lý không dám tự tiện mở ra nên sai con mang vào căn dặn phải trình cho được tận tay Đại lão gia.

Diêm Hưu ngoắt tay bảo :

- Mầy hãy mang lại đây.

Diêm Bắc Thần nãy giờ theo dõi sự việc xảy ra giữa hai người, đôi mắt đảo đi đảo lại như chớp. Vừa trông thấy con mình đưa tay tiếp lấy, đã vội quát lớn.

- Hãy khoan!

Diêm Hưu giật mình sửng sốt, tay vừa định mở ra đã vội vàng bỏ ngay xuống.

Trên nét mặt trắng bạch của Diêm Bắc Thần thoáng qua một nụ cười âm độc, đứng đĩnh nói :

- Hưu nhi! Một chút việc nhỏ mọn có gì mà con phải thân hành mò tay đến.

Rồi liếc mắt nhìn ngay mặt tên tiểu đồng bảo nói :

- Mầy cứ mở ra, lão phu tự mình xem qua là được rồi.

Nói xong đưa mắt nhìn chòng chọc vào chiếc hộp, hai tay lồng vào áo bào hình như để thủ thế đề phòng mọi sự bất trắc.

Vệ Thiên Tường chưa hiểu ông ta có dụng ý gì đây.

Tên tiểu đồng dạ một tiếng, lập tức rút bớt một tay đang bưng chiếc hộp gấm, e dè cẩn thận từ từ nâng cái nắp lên.

Diêm Bắc Thần đưa cặp mắt sáng như điện nhìn vào chiếc hộp không nháy. Nắp hộp lật ra. Vừa trông thấy món vật bên trong, mặt lão lập tức tái mét như người trúng gió.

Không phải một mình Diêm Bắc Thần mà ngay cả Vệ Thiên Tường cũng hoảng kinh sửng sốt.

Sầm Phong cũng quắc mắt nhìn chăm chú vào chiếc hộp.

Diêm Hưu đưa tay tiếp lấy chiếc hộp nhìn cha nói.

- Thừa gia gia, đó là một thanh kiếm nhỏ bằng vàng.

Những sợi thịt trên mặt Diêm Bắc Thần run run ngó thấy. Lão vội vã hỏi ngay :

- Còn người mang lễ đến, có ở đây không?

Tên tiểu đồng cúi mình thưa :

- Người quản lý cho biết, sau khi trao lễ vật, kẻ ấy từ già ngay tức khắc.

Diêm Bắc Thần cau mày hỏi lớn :

- Họ còn dặn lại câu gì không?

Thấy Đại lão gia gợn hỏi có vẻ quá kỹ càng và thận trọng, tên tiểu đồng thất kinh không dám ngẩng đầu lên nhìn, run run nói :

- Ngoài ra người quản lý không dặn gì thêm nên con không biết được. Hình như hẳn không dặn lời nào.

Lúc ấy Diêm Bắc Thần đã lấy lại được thái độ bình tĩnh, gật đầu nói :

- Được, ày lui ra.

Tiểu đồng mừng rỡ, dạ rồi lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Sầm Phong không giữ nổi tánh hiếu kỳ vội vàng hỏi :

- Thừa Diêm lão tiên bối! Cây kiếm vàng này có phải là Kim Kiếm lệnh của Võ lâm Minh chủ Vệ lão tiên bối hay không?

Diêm Bắc Thần cầm thanh kiếm đưa lên, lật qua lật lại nhìn kỹ một chặp rồi gật đầu nói :

- Lão đệ đã đoán đúng. Đây là thanh kiếm Chính nghĩa của Vệ lão ca, dùng làm hiệu lệnh thiên hạ.

Nói đến đây lão cười khà khà, vuốt râu nói :

- Chúng ta vừa nhắc tới Vệ lão ca, không ngờ Vệ lão ca sai người mang Kim Kiếm lệnh đến, lấy sự giao tình trước kia giữa lão phu và Vệ lão ca mà... hà hà... Việc trao kiếm đột ngột như thế này, có lẽ còn có dụng ý cần thiết... Có lẽ lão ca lại muốn lão phu thi thố một chút công lao đây chẳng. Hà... hà... đây là một cử chỉ mà ngày trước vẫn thường làm, một việc thường có... hà... hà...

Rồi ngược mắt nhìn qua hai người, lão nói thêm :

- Ô, hai vị lão đệ, hai vị chưa có kinh nghiệm trường đời là bao nhiêu, e ít có cơ hội thấy qua thanh kiếm ấy, các lão đệ cũng nên ngắm nhìn một tí cho biết.

Nói xong cầm tay đưa ngay qua.

Sầm Phong vội vàng tiếp lấy, ngắm một chặp rồi đưa cho Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường nghe khẩu khí của Diêm Bắc Thần thì thấy rõ ràng trước kia giữa hai người đã có giao tình mật thiết. Cứ như lời ông thì lúc trước, phụ thân mình đã nhiều lần trao Kiếm Lệnh cho ông ta, như thế có lẽ mình cũng nên bày tỏ thật tình thân phận mình cho ông ấy biết chăng?

Chàng ngẫm nghĩ, tự hỏi lòng mình, gặp ngay lúc Sầm Phong cầm hộp gấm trao qua. Chàng vội vàng đưa hai tay tiếp lấy, ngẩng nhìn cẩn thận, bất giác xúc động trong lòng.

Trong hộp có để một thanh kiếm vàng, trên chuôi kiếm có khảm không biết bao nhiêu là viên bảo thạch nhỏ, khắc bốn chữ “Chính Nghĩa chi kiếm”.

So với thạch kiếm vàng do mình giữ suốt mười ba năm nay, có khác một điểm là mũi rất nhọn. Rõ ràng thanh kiếm này giống như y khuôn đúc cùng thanh kiếm đã giết chết sáu vị thúc thúc trên Nhạn Đãng sơn độ nọ.

Lòng Vệ Thiên Tường xúc động mãnh liệt. Chàng băn khoăn tự hỏi :

- “Cứ như Hoài Dương đại hiệp, Diêm Bắc Thần cho rằng xưa kia phụ thân mình đã nhiều lần trao kiếm lệnh phải ông ta đi làm nhiều công tác đặc biệt, như thế nhất định thanh kiếm vàng đối với ông đã quen thuộc lắm rồi. Ông ta có thể phân định được cây nào là giả cây nào thật”.

Nghĩ vậy, chàng bỏ kiếm vào hộp gấm đặt lại, rồi cung kính trao trả lại và hỏi :

- Thưa lão tiền bối, văn bối muốn được biết, trước kia Vệ lão tiền bối làm Minh chủ võ lâm, giữ Kim Kiếm lệnh hiệu lệnh thiên hạ, chẳng hay chỉ có một hay nhiều cây?

Diêm Bắc Thần cười ha hả nói :

- Chẳng lẽ tôn sư chưa bao giờ nói qua hay sao? Ồ, mà cũng không thể trách được việc đó. Công chuyện của võ lâm Trung Nguyên, Tôn sư tuy có biết, nhưng chắc không rõ được chi tiết. Kiếm Chính Nghĩa do các Đại môn phái chung đúc ra tặng Vệ lão ca để làm hiệu lệnh điều khiển Võ lâm thiên hạ, thấy kiếm như thấy Minh chủ. Như vậy, dĩ nhiên chỉ có một thanh duy nhất mà thôi.

Lão lại nói tiếp :

- Kiếm này lại do một tay danh thủ rèn kiếm khét tiếng thời bấy giờ trong võ lâm là Tử Dương đạo trưởng, Chương môn phái Võ Đang, đích thân đúc lấy. Rèn chuôi kiếm có đính theo mười ba hạt minh châu tiêu biểu ười ba đại môn phái hồi đó.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quá “ủa” một tiếng lớn rồi nói :

- Nhờ ơn Diêm lão tiền bối dạy bảo, giúp văn bối mở rộng thêm kiến văn rất nhiều.

Diêm Bắc Thần cười dài một hồi, bỗng đôi mắt nháng lên sáng ngời, chiếu ra những tia thâm độc, nhếch mép bảo Diêm Hưu :

- Hưu nhi, thời gian không còn sớm đâu, hãy cất Kim Kiếm lệnh đi, xong rồi mời hai vị lão đệ ra nhà ngoài dự tiệc, hãy đi mau lên, thay mặt ta tiếp khách, tỏ lòng cảm tạ nhé.

Diêm Hưu cúi đầu lãnh mạng rồi dẫn hai người cùng đi ra khỏi thủ trại.

Vệ Thiên Tường vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Sự xuất hiện của cây kiếm vàng quá ư đột ngột. Hồi nãy thoát nhìn thấy thanh kiếm, Diêm Bắc Thần đã lộ vẻ ngạc nhiên, thần sắc mất bình tĩnh, có lẽ ông đã nhận thấy được đây là thanh kiếm giả chăng?”

Nghĩ đến đây vừa đến tòa sảnh đường thứ hai. Diêm Hưu mời hai người vào tiệc rồi vội vàng bước ra ngay.

Chỉ trong giây lát, người nhà đã dọn ra một mâm rượu tiệc vô cùng thịnh soạn.

Vệ Thiên Tường thấy bàn này chỉ vốn vẹn có hai người mình, tương đối ít tuổi quá, so với những kẻ khác ngồi các bàn xung quanh ai cũng đều đứng tuổi cả. Nhìn kỹ người nào cũng có vẻ hiên ngang. Nếu không phải là phiêu cặc hay Tổng phiêu đầu, cũng là những nhân sĩ nổi tiếng khắp vùng Tô Châu, Dương Châu.

Vì chưa đến ngày lễ chính thức, nên các quan khách gần xa chưa đến đủ mặt.

Trong khi Vệ Thiên Tường đang chăm chú nhìn qua các bàn, bỗng có tiếng nói se se, rất thanh tao, dịu dàng và rõ ràng :

- Đừng uống rượu, nhớ đấy nhé!

Quả nhiên là tiếng nói bằng lối truyền âm nhập mật! Mà tiếng nói lại là của người con gái.

Vệ Thiên Tường sững sốt, ngơ ngác nhìn lại phía phát ra tiếng nói. Chỉ thấy một cái bóng nhẹ nhàng thoáng qua sau chiếc bình phong rồi mất ngay.

Chàng bần khoản suy nghĩ :

- “Tiếng truyền âm nhập mật này, nếu không phải nàng ta thì không còn là ai nữa. Như vậy té ra nàng theo dõi hành động mình từ tối qua. Kẻ ném giấy qua cửa sổ, nhất định cũng là nàng rồi. Nhưng nàng là ai, tại sao lại theo dõi và cảnh giác mình như thế này?”

Chàng suy nghĩ hoài vẫn chưa tìm ra câu giải đáp.

Rượu chưa được ba tuần, Diêm Hưu đã đỡ Diêm Bắc Thần bước ra khỏi bình phong rồi đứng lại.

Theo sau là một tiểu đồng, tay bưng một cái mâm sơn đỏ, trên mâm có đặt một cái chén vàng.

Diêm Bắc Thần từ từ cầm cái chén vàng lên, hướng về phía bàn tiệc của quần hào, từ trên môi hé một nụ cười kín đáo rồi cất tiếng oang oang nói :

- Chư vị đến đây hôm nay đều là những thân hữu cùng chung hoạn nạn hàng mấy chục năm với Diêm mỗ. Người trên giang hồ sống đến tuổi hoa giáp (sáu mươi) mà còn đủ hoan tុ một nhà, thật ra không phải là việc dễ dàng. Diêm mỗ muốn nhân cơ hội này xin phong kiếm tại đây, và có dụng ý nhân lễ sinh nhật mọn này, cùng chư vị giáp mặt để trò chuyện. Mong ơn chư vị chiếu cố tặng cho hậu lễ, Diêm mỗ xin kính dâng chung rượu lại gọi là tỏ lòng biết ơn chư vị.

Nói đến đây, tay lão nâng cao chiếc chén vàng kề vào môi uống hơi cạn ráo.

Mọi người nhao nhao đứng dậy nhất tề cạn chén.

Diêm Bắc Thần đưa mắt nhìn Vệ Thiên Tường và Sầm Phong cười khà khà nói :

- Hai vị lão đệ không ngại hà đường xa chiếu cố về đây, thực là hiếm có, lão phu xin kính tặng hai ngài một chén rượu.

Nói xong lão cười một hơi ra vẻ hài lòng rồi được Diêm Hưu đỡ dìu vào hậu sảnh.

Vệ Thiên Tường được người nữ lang lạ mặt cảnh giác hai lần không khỏi sanh lòng thắc mắc. Vì vậy nên khi Diêm Bắc Thần mời rượu, chàng đã lẳng lặng vận dụng “Nghịch Thiên huyền công”, đem hai chén rượu uống trước mặt lão. Nhưng chàng đã dồn cả lại nơi cổ họng rồi thừa lúc không ai để ý, lẳng lặng lén nhổ ra hết sạch.

Sau đó các quan khách ăn uống trò chuyện ồn ào, vang động cả hai tòa sảnh đường, mãi đến giờ Mùi mới tan tiệc.

Sau khi mãn tiệc, Sầm Phong và Vệ Thiên Tường được quản lý trong trang đưa vào phòng khách yên nghỉ. Các hành lý đều cất cả trong phòng rồi.

Đầu óc Vệ Thiên Tường cứ miên man suy nghĩ về cuộn giấy nhỏ căn dặn đừng ở lại chốn thị phi, và lời truyền âm nhập mật của người thiếu nữ áo xanh cảnh cáo mình không nên uống rượu.

Chàng nhớ lại từ khi mình vận công để giữ rượu lại và nhổ ra thì Sầm Phong đã nốc ít ra cũng năm, ba chén rồi. nếu quả trong rượu có phục độc thì này giờ đã hơn một giờ trôi qua, mà sao nhìn Sầm Phong vẫn bình thường, không có một vẻ gì khác lạ hết.

Người áo xanh đã căn dặn, nhất định phải do tâm lòng tốt hay có một dụng ý gì khác nữa, thật là khó hiểu.

Chàng cau mày suy nghĩ.

Sầm Phong xuất thân giang hồ đã mười năm qua, kinh nghiệm khá nhiều. Khi nhìn sắc diện của Vệ Thiên Tường, chàng cảm thấy thắc mắc lạ lùng, buộc miệng hỏi thẳng :

- Có lẽ Vi huynh cảm thấy có điều gì khó chịu sao! Xin cho biết?

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Tiểu đệ bình nhật không quen uống rượu. Vừa rồi có nhấp một vài chén, cảm thấy trong người nóng nẩy khó chịu, ý muốn chạy ra ngoài trang một chút để hóng gió mát, chắc Sầm huynh cũng đồng ý chứ?

Sầm Phong gật đầu nói :

- Vâng, chúng ta hãy ra ngoài đi bách bộ một lát cho vui.

Thế là hai người dắt nhau bước ra khỏi trang viện, thung thăng đi dạo. Không mấy chốc đã đến trước một con sông nhỏ, hai bên có hai hàng liễu rủ, gió thu lay động rung rinh khiến người ta có một cảm giác buồn buồn man mác.

Sầm Phong đi một chập liền hỏi :

- Bây giờ Vi huynh đã thấy dễ chịu chưa?

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Thực ra tiểu đệ vừa uống vào đã nhả ra ngay chứ có giọt nào vào bụng đâu. Sầm huynh uống mấy chén, thấy trong người có gì khác lạ không?

Sầm Phong kinh ngạc đáp :

- Không thấy gì hết.

Vệ Thiên Tường nói :

- Tiểu đệ muốn thỉnh giáo Sầm huynh một việc, không biết Sầm huynh có sẵn lòng nói sự thật hay không?

Sầm Phong nói :

- Xin Vi huynh cứ nói, nếu đệ hiểu biết sẽ xin nói thẳng ngay.

Vệ Thiên Tường nói :

- Diêm Bắc Thần bình nhật là người như thế nào?

Sầm Phong suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Diêm Bắc Thần đã nổi tiếng là người hào hiệp suốt vùng Tô Bắc, thường có sự giao hảo tất cả các môn phái, nhưng đối với các giới Hắc đạo thường lui tới giao dịch nhiều hơn.

Vệ Thiên Tường nói :

- Những bàn gần chúng ta có mười vị phụ lão ngồi, biết họ là những người như thế nào?

Sầm Phong cười nói :

- Các ông ấy đều là bạn sanh tử cùng Diêm Bắc Thần, thiên hạ thường gọi là “Giang Hoài thập nghĩa”. Cả mười vị đều là những nhân vật khét tiếng giang hồ.

Vệ Thiên Tường “ồ” một tiếng rồi tự nghĩ :

- “Nếu mười lão ấy là bạn sanh tử của Diêm lão thần, tất nhiên không bao giờ y lại phục độc vào rượu. Nhưng tại sao cô gái ấy lại dặn mình không nên uống. Lạ thật!”

Sầm Phong nhìn thấy Vệ Thiên Tường có vẻ suy tư lấy làm lạ hỏi :

- Vi huynh, tại sao Vi huynh tự nhiên hỏi đệ những chuyện ấy, chắc hẳn cũng có một nguyên nhân nào đặc biệt chăng?

Vệ Thiên Tường cẩn thận đưa mắt nhìn qua bốn phía rồi se sẽ nói :

- Thật ra trong bụng tiểu đệ còn mấy điều chưa hiểu.

Sầm Phong cười nói :

- Chắc có lẽ Vệ huynh thắc mắc về việc thanh kiếm Chính Nghĩa đột nhiên xuất hiện phải không?

Vệ Thiên Tường thần nhiên đáp :

- Việc này cũng có một phần trong đó. Nhưng ngoài ra, trước khi Diêm Bắc Thần đích thân ra chuốc rượu, tiểu đệ có văng vẳng nghe một người dùng truyền âm nhập mật bảo tiểu đệ không nên uống rượu!

Sầm Phong nghe xong sửng sốt vội vàng ngưng thần vận khí để soát xét lại.

Bỗng nhiên y tái mặt, hơ hải nói :

- Đích thực chúng ta đã bị ám toán rồi! Tên lão họ Diêm quả nhiên quá khôn nản và thâm độc. Vi huynh hãy mau mau lại đây với tôi.

Nói xong đã bỏ chạy vào trong một bụi cây tại bên đường.

Vệ Thiên Tường thấy thần sắc y có vẻ hoảng hốt, lo sợ thì cũng có ý e ngại vội vàng chạy theo.

Đến nơi thấy mặt mày Sầm Phong tái mét, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất vận công khử độc.

Chàng vội hỏi :

- Sầm huynh, anh cảm thấy trong người ra sao rồi?

Sầm Phong dựng ngược đôi mày, hần học nói :

- Lão tặc họ Diêm kia! Mi quả nhiên là phường được chim quăng ná, được cá bẻ cần! Vi huynh, tên lão tặc chó má ấy đã nhẫn tâm ngấm ngấm bỏ thuốc độc vào trong rượu. Chất độc này có tánh chất đặc biệt là, nếu chưa vận khí thì không khi nào nhận thấy được. Bây giờ mới vận tức được, không những độc khí đã mượn rượu tản mát ra khắp châu thân, mà còn xâm nhập vào trong tạng phủ nữa...

Trong thời gian nói chuyện, lông mày và sống mũi của Sầm Phong đã ứng xanh rồi bầm đen dần dần.

Y không thể nói được nữa, vội vàng nín thình nhắm mắt vận công để chống lại chất độc đang ngấm vào cơ thể.

Vệ Thiên Tường thấy tình trạng Sầm Phong có vẻ khẩn trương và quan trọng quá đem lòng hối hận là mình để mãi đến bây giờ mới chịu nói ra nên không thể nào cứu vãn được nữa.

Nhưng xét lại cho kỹ, trong lúc ấy, trước mặt cha con họ Diêm và các người bên bàn tiệc cũng không thể nào báo tin cho y biết được.

Thời gian cứ trôi qua dần, Sầm Phong đang ngồi xếp bằng đã bắt đầu run lên từng hồi. Hơi thở trở nên gấp rút, mồ hôi nhỏ xuống từng hột như mưa, từ trên trán ròng rọc qua má chảy ướt cả vai áo. Nét mặt từ trắng biến xanh, từ xanh ra xám, da thịt bỗng nhiên co dúm lại thật dễ sợ.

Vệ Thiên Tường giật mình kinh hãi. Cứ như hiện tượng này, mọi nỗ lực chống độc đã trở thành vô hiệu quả. Mức nguy hiểm mỗi phút càng tăng thêm. Chàng cảm thấy vừa đau đớn vừa bức mình vì dù ở bên cạnh bạn mà không còn cách gì giúp đỡ được.

Đầu Sầm Phong từ từ rũ xuống, thân hình lão đảo chực đổ.

Vệ Thiên Tường nóng ruột quá, không e dè gì nữa, đột nhiên đưa hữu chưởng đặt vào hậu tâm của bạn, đem chân nguyên của mình truyền vào cho y. Một mặt chàng khẽ nói :

- Sầm huynh, anh hãy nói mau, còn có cách nào cứu chữa cho anh được nữa không?

Sầm Phong ưỡn người ra sau, mở bừng đôi mắt nhìn Vệ Thiên Tường miệng lắp bắp nói :

- Không?... thuốc có thể... cứu...

Vệ Thiên Tường vẫn không dám buông tay vội nói :

- Sầm huynh, anh nói gì tôi chưa nghe rõ.

Sầm Phong bỗng chớp mắt mấy cái đột nhiên toàn thân run lên, tay phải giãy giụa, cố gắng thò vào bọc rút ra một gói vải nhỏ, để trên mặt đất.

Vệ Thiên Tường ghé tai nói :

- Sầm huynh, đó là cái gì?

Sầm Phong mặt đã xám xịt, thều thào nói qua làn hơi :

- Đưa... đưa cho gia sư...

Chất độc đã xâm nhập vào tim, không còn đề khí nổi, chàng ưỡn người lên một chút rồi lặn ra đất.

Vệ Thiên Tường sợ hãi và đau lòng nhìn Sầm Phong đưa hai tay cào cào xuống đất rồi nằm cứng đờ không nhúc nhích.

Chàng đưa tay sờ vào mũi thấy đã ngừng thở, đặt trên ngực, tim đã thôi đập. Sầm Phong đã chết?

Chàng tức muốn điên người lên, oán hận Diêm lão tặc đã có âm mưu từ trước dùng thủ đoạn cay độc này.

Chàng lẩm bẩm :

- Phải, Sầm Phong nói đúng lắm! Được chim bẻ ná, được cá ném cần! Tại sao hắn lại dùng độc giết chết bè cánh của hắn trước kia đã cùng sanh tử với hắn? Chẳng lẽ hắn đã có một việc gì không thể nói cho ai biết được?

Nhưng chàng lại băn khoăn tự hỏi thêm :

- “Việc này có liên quan chi đến vấn đề đưa kiếm vàng? Ồ, sao mà rắc rối mãi!”

Một chập sau, chàng rút kiếm dài đao một cái hốt, đem thi hài của Sầm Phong đặt xuống rồi lấp lại xong xuôi, đánh dấu (...) đứng mặc niệm một lát rồi lập tức phi thân (...).

(...) tuy ban ngày, nhưng Vệ Thiên Tường nóng ruột (...) khinh công chạy thật mau. Đến trước trang viện họ Diêm thấy cánh cửa đen sì còn mở toang, đứng bên ngoài có thể nhìn thấy cả các tòa nhà rộng bên trong, khi ấy khắp gia trang yên lặng như tờ, cũng không nghe một tiếng động nhỏ. Quả nhiên là một khu vực của tử thần.

Vệ Thiên Tường khẽ gật đầu tự nhủ :

- “Chẳng lẽ bao nhiêu người có uống rượu, thấy đều trúng độc cả sao?”

Rồi chàng cứ thẳng bước đi vào, vừa đi vừa suy nghĩ :

- “Khi này, mười lão già ngồi bên cạnh bàn với mình, nội công màu nhiệm tương đối còn cao hơn Thạch Cẩm Đang một bậc nên có lẽ lúc này chưa chết.

Nếu quả đúng như lời Thạch Cẩm Đang nói thế Diêm lão tại muốn giết cả bọn họ để không còn một ai có thể biết được hành vi của hắn trước kia. Rõ ràng được chim quăng ná, được cá bẻ cần rồi!”

Trong khi đang suy nghĩ, chàng đã đi vào tới trong sân sảnh đường rồi.

Một tòa trang viện rộng mênh mông chìm lặng trong ưu buồn như cõi chết. Lặng tai nghe không có một tiếng động chàng lén thềm đi qua các cửa phòng, nơi nào cũng để cửa mở. Bước vào hoa sảnh chợt ngửi thấy một mùi rượu nồng gắt.

Nhìn vào bên trong, một cảnh tượng vô cùng bi đát đã hiện ra trước mắt: Hàng mấy chục xác chết, được xếp đặt ngay ngắn nằm từng hàng la liệt trên mặt đất. Những xác chết ấy là những thực khách dự lễ chúc thọ vừa qua.

Vệ Thiên Tường không còn thì giờ ngắm nhìn, chạy một mạch về phía sảnh đường phía sau.

Bước vào tòa sảnh này, chàng muốn tìm xem thử số mạng của Giang Hoài thập nghĩa, tức là mười ông già cùng ngồi tiệc cùng mình.

Không còn nghĩ ngợi điều gì nữa, chàng xuyên qua cái sân rộng, đến dãy nhà có chín gian phòng, ghé mắt nhìn vào mấy gian đầu chẳng có thấy bóng dáng một người nào hết.

Chàng ngạc nhiên tự nghĩ :

- “Quái, sao chẳng có một ai hết như thế này? Chẳng lẽ bọn Giang Hoài thập nghĩa đã phát giác trước âm mưu thâm độc của Diêm lão tặc, lánh trước rồi. Hoặc họ nhờ công phu cao diệu đã dùng nội lực đẩy được kịp thời các độc tố rồi kéo nhau chuồn hết rồi chẳng?”

Đi đến hai gian phòng kế bên cũng chẳng thấy gì hết.

Vệ Thiên Tường thất vọng định lùi trở ra. Nhưng khi liếc mắt đến gian phòng thứ năm, thấy cửa phòng đóng chặt, tựa hồ như bên trong có tiếng động. Chàng đưa tay đẩy ra, nhưng phòng này đã có gài then bên trong.

Gõ luôn mấy cái không nghe tiếng trả lời. Vệ Thiên Tường dùng chưởng khẽ vỗ vào chỉ nghe lách cách một tiếng, cửa phòng gãy then bật ra ngay.

Bên trong, Giang Hoài thập nghĩa đang vây thành một vòng tròn, ngồi xếp bằng trên mặt đất, người nào cũng đưa tay phải ra, dùng chưởng tâm đặt vào bối tâm của người kế bên, còn tay trái ấn vào Đan Điền của mình, mắt nhắm nghiền ngồi yên không nhúc nhích.

Vệ Thiên Tường biết rằng họ đang hành công vận khí, dùng nguyên lực thượng thừa cả mười người cùng hợp sức tuần hoàn luân chuyển để chống cự lại với độc tố.

Nhìn thần sắc người nào cũng nghiêm chỉnh uy nghi, chắc là đang trải qua giai đoạn khấn yếu nhất, nên Vệ Thiên Tường cũng không dám gây tiếng động nhỏ làm phá rồi cuộc hành công của họ.

Nhưng trải qua thời gian khá lâu mà cả mười người vẫn ngồi yên như cũ, không một ai nhúc nhích.

Xem tiếp hồi 20 Xác chết tố giác kẻ sát nhân

20. Chương 20: Xác Chết Tố Giác Kẻ Sát Nhân

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên, thắc mắc vô cùng. Chàng nhìn kỹ nét mặt của họ thì ngoài cái màu da xám ngắt ra không còn một nét gì khác lạ chứng minh hiện tượng ngộ độc hết.

Chàng se sẽ bước lại gần, đưa tay sờ lên mũi. Sự hô hấp của họ đã bị đình chỉ. Sờ đến mỗ ác thì đã giá lạnh như băng, thân hình cứng đờ, chết từ bao giờ rồi.

Nhưng khi chàng vừa rút tay khỏi chiếc tử thi ngồi ngoài đầu, bỗng nhiên từ yết hầu của xác chết vọng ra một tiếng “lão” thật rõ ràng rồi ngã gục lên mặt đất ngay. Vệ Thiên Tường sợ hãi vội vàng thụt lùi luôn ba bước, nhìn sững.

“Tặc” một tiếng thứ hai lại phát ra, tiếng ấy trước khi nói theo xác trước ngã gục ra.

Thế rồi liên tiếp những tiếng “ám”, “toán”, “minh”, “chủ”, “tưởng”, “diệt”, “khẩu”, “mạ”! Mười xác chết cứ nối nhau, mỗi xác nói lên một tiếng gọn gàng trước khi ngã ra!

Vệ Thiên Tường bừng tỉnh và tự nghĩ :

- “Bọn Giang Hoài thập nghĩa tuy chết rồi, nhưng trước khi gần chết, họ nắm chặt môi lại, đem một điểm chân khí cuối cùng của đời mình bịt kín cổ họng. Chỉ cần gặp người làm chấn động thì thể, luồng hơi bị bịt kín tự động bung ra, phát thanh ra tiếng nói do người quá cố đã dự liệu từ trước. Cứ thấy này ngã, làm chấn động đến thấy tiếp theo và cứ thế mãi cho khắp đến mười mạng”.

Chàng đưa mắt nhìn mười thi hài của các ông già nhóm Giang Hoài thập nghĩa, lắc đầu nghĩ thêm :

- “Bọn này tuy bị Diêm Bắc Thần đầu độc sát hại, nhưng thân này tuy chết mà lòng họ quyết đem phát giác sự bí mật ra ngoài để tố cáo kẻ giết người cho hả giận”.

Chàng lẩm bẩm lại mười chữ vừa nghe :

- Âm toán Minh chủ tưởng diệt khẩu mạ (hoặc giả mưu hại Minh chủ, muốn bịt miệng sao?)

Vệ Thiên Tường run người, trợn mắt mím môi tự nhủ :

- “Lão tặc họ Diêm quả là kẻ mưu hại phụ thân mình. Chà! đất trời tuy lồng lộng nhưng đừng hòng trốn thoát! Mày muốn giết người lấp miệng, không ngờ những chữ này lại lọt vào tai ta”.

Đưa mắt quét qua đồng tử thi của Giang Hoài thập nghĩa, thấy trong phút chốc toàn thân trở nên đen bầm, các cửa miệng, mũi, tai, mắt đều có máu tươi trào ra.

Vì nóng lòng đi truy tìm Diêm Bắc Thần, Vệ Thiên Tường lập tức tung mình chạy vào thủ trại.

Suốt mấy dãy hành lang vắng lặng âm u, chỉ còn mấy bức màn rũ thấp, gió thu thổi xạc xào, nhìn cảnh vật càng thêm ảm đạm.

Tin tưởng vào tài nghệ và công lực của mình, Vệ Thiên Tường không còn biết lo sợ e dè gì nữa, phi thân lao vút vào trong, đi lục soát hết các phòng nhưng không tìm thấy bóng vía cha con Diêm Bắc Thần đâu nữa. Cả đến bọn gia đình, tiểu đồng cũng không có một tên thấp thoáng.

Thật quả là diêm kỳ quái!

Lão tặc họ Diêm một lúc hạ độc hàng bao nhiêu cao thủ, làm sao đã giết được toàn gia tử đệ đào tẩu nơi nào không hề hay biết?

Đang băn khoăn với muôn ngàn câu thắc mắc trong óc và suy tính kế hoạch hành động, bỗng nghe văng vẳng có tiếng rên rỉ đưa đến.

Vừa nghe được, Vệ Thiên Tường lập tức lặn xả về hướng đó như mũi tên bay. Quét mắt nhìn bốn bề, thấy trên mặt đất có một thanh niên ăn mặc lịch sự, đang nằm sóng sượt, hình như bị thương nặng, hơi thở thoi thóp.

Rõ ràng là Trích Tinh Thủ Diêm Hưu, con trai của Diêm Bắc Thần lão tặc rồi! Nhưng tại sao y lại nằm đây, và kẻ nào lại đã thương y như vậy?

Vệ Thiên Tường đang phân vân chẳng hiểu ra sao hết. Nhưng nếu tìm không được tên giặc già Diêm Bắc Thần thì gặp con nó là Diêm Hưu gạn hỏi cũng tạm được.

Nghĩ xong, chàng cúi xuống, dùng chưởng vỗ nhẹ vào huyệt mạch môn của hắn.

Quả nhiên sau cái vỗ đó, Diêm Hưu đã chớp mắt mấy cái, nhìn lên, có vẻ cảm kích sẽ nói :

- Vi... huynh... té ra anh...

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Thiếu trang chủ, lệnh tôn đâu rồi?

Diêm Hưu khe khẽ đáp :

- Gia phụ có thể đã lọt vào tay kẻ địch rồi.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quá vội hỏi :

- Ủa, vậy kẻ địch là ai?

Diêm Hưu lắc đầu nói :

- Chính tôi cũng không biết được người đó là ai nữa. Nhưng chắc chắn là kẻ đã ra tiếp khách chuốc rượu không phải là gia phụ.

Câu chuyện mỗi lúc càng ly kỳ quái lạ!

Rõ ràng Diêm lão Thần thân hành ra chuốc rượu mọi người, tại sao bây giờ hắn lại nói không phải là phụ thân hắn?

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quá, nói chẳng nên lời. Diêm Hưu nói tiếp :

- Ngay tiểu đệ cũng kinh dị vô cùng và không biết rõ. Mãi đến khi chuốc rượu xong, tiểu đệ đỡ ông ta đi vào thủ trại, đột nhiên ông ra tay độc sát, dùng chưởng đánh vào yếu huyệt của đệ.

Vệ Thiên Tường “ủa” một tiếng, lặng thinh nghe.

Diêm Hưu nói tiếp :

- Bị một chưởng đó, tiểu đệ ngã ra, nơi mỗ ác đầy dẫy huyết khí bị ứ đọng. Đến khi thuận huyết thông rồi, chỉ thấy gia phụ đôi mắt đỏ ngầu, nhìn tiểu đệ cười một cách cay độc, hoàn toàn không có một mảy may gì là tình nghĩa cha con nữa. Tiểu đệ đau lòng quá, cất tiếng hỏi: “Phụ thân, hử dử không ăn thịt con đã có tội gì mà phụ thân nở lòng hạ độc thủ như vậy?”. Gia phụ đột nhiên cười rộ nói: “Tiểu tử, người cha xấu số của mày đã lọt vào tay lão phu từ lâu rồi”. Lão nói xong câu ấy, tiểu đệ chợt tỉnh hiểu ra rằng hắn không phải cha mình, nổi giận quát hỏi: “Thế mày là kẻ nào?”. Người ấy đột nhiên gỡ chiếc mặt nạ ra thì là một lão già mặt mày xấu xa kỳ quái. Ngay lúc ấy, hắn đã phi thân nhảy ra cửa biến mất.

Vệ Thiên Tường hỏi :

- Anh không thể nhận được hắn là ai sao?

Diêm Hưu nghe nói đến đây, hơi thở đã yếu dần đôi mắt lơ đãng, nhưng cố lắc đầu nói :

- Tiểu đệ chưa gặp qua người ấy bao giờ.

Vệ Thiên Tường lại vỗ vào người hắn một chưởng hỏi thêm :

- Như vậy thì chất độc đã bỏ vào rượu là do ý của hắn hay của phụ thân anh?

Diêm Hưu ngần ngại một lúc rồi đáp :

- Đó... là do ý của... gia phụ. Nhưng chỉ vì...

Vệ Thiên Tường vội hỏi :

- Chỉ vì sao? Nói mau!

Diêm Hưu thều phào nói :

- Chỉ vì gia phụ trước kia có một kẻ thù lợi hại, đã mất tích từ lâu, nhưng nay lại tái xuất giang hồ...

Vệ Thiên Tường nghe đến đây, giận sôi sùng sục, mắt lộ hung quang. Chàng muốn đem đứa con của kẻ thù ám hại phụ thân mình ra ột chưởng kết liễu tánh mạng hắn cho rồi, nhưng cố dằn tâm, lạnh lùng hỏi thêm :

- Kẻ thù ấy có phải là Giang Nam đại hiệp hay không?

Diêm Hưu chớp đôi mắt đã trắng dã mất hết sinh khí, lắc đầu nói :

- Cái đó, tôi không được nghe gia phụ nói đến.

Vệ Thiên Tường nghĩ thầm :

- “Âm mưu này ngay cả đứa con ruột của mình mà lão tặc họ Diêm cũng không cho biết! Sâu hiểm thật”.

Chàng hỏi thêm :

- Như vậy còn thanh kiếm vàng đâu rồi?

Diêm Hưu nói :

- Thanh kiếm vàng đã bị lão già xấu xí cướp đi rồi. À mà hình như hắn có nói một câu: “Ta đến đây cũng chỉ vì mục đích tìm thanh kiếm vàng này”.

Vệ Thiên Tường sửng sốt nghĩ bụng :

- “Như vậy quả nhiên là rắc rối! Chẳng lẽ người đưa kiếm vàng đến và người bắt cóc Diêm Bắc Thần đem đi lại không phải cùng một bọn hay sao? Ồ, những câu chuyện quỷ quyệt thâm độc trên giang hồ thật vô cùng phức tạp, khó bề mà dò dẫm ra sự thật được”.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy Diêm Hưu nằm thoi thóp thở mà tự nghĩ :

- “Thấy hần cũng tội nghiệp. Thôi, dù sao hần cũng sắp chết rồi, tha cho nó”.

Nghĩ xong, chàng định bỏ phòng ra đi.

Thình lình có một chuỗi cười xé không gian từ đêm vọng tới. Tiếp theo giọng cười là một tiếng nói oang oang :

- Diêm Bắc Thần, bây giờ lão phu mới đến đây là có ý muốn để thông thả ày sắp đặt xong hậu sự nhiên hậu mới tự sát mà đền tội ác. Hà... hà... mà sao còn dám dờ dờ trò ma quái trước mặt lão phu hay sao?

Vệ Thiên Tường sửng sốt nghĩ thầm :

- “Kẻ này tiếng nói rần rỏi, phát âm hùng hậu, nhất định công lực đã cao siêu tuyệt diệu! Khẩu khí lại có vẻ kỳ lạ, chẳng hiểu là nhân vật thể nào?”

Khi ấy trời đã tối đen, tứ bề không một ánh đèn, cho nên không trông thấy gì hết.

Vệ Thiên Tường cảm thấy từ trong bóng tối, có một bàn tay mềm mại khi nắm lấy tay mình, và văng vẳng bên tai có tiếng nói của một người con gái thúc giục :

- Hãy nấp đi, mau lên!

Vệ Thiên Tường giật mình khê hỏi :

- Cô là ai?

Ngờ đâu bàn tay ấy vẫn nắm chặt tay chàng không bỏ, và giọng người con gái dịu dàng thổ thổ :

- Nấp đi mau lên, kéo không kịp nữa.

Bàn tay dịu mềm nắm chặt lấy Vệ Thiên Tường, kéo luôn ra sau, đẩy xuống nấp sau một chiếc ghế bành khá lớn.

Vệ Thiên Tường không có ý muốn núp tránh, nhưng trước những lời nói giục dã thiết tha, chàng không nỡ trái ý, cũng đành làm theo.

Khi hai người vừa nấp xong, người kia đã vệt mạnh bước vào.

Vệ Thiên Tường biết thấy bóng người ấy xương xương cao cao. Trong bóng tối nhìn không rõ mặt nhưng thấy cặp mắt nhấp nháy đỏ ngầu như rất căm giận.

- Hà, hà... Diêm Bắc Thần! Mà sao có trốn đến chân mây góc biển cũng khó mà thoát khỏi... Ủa... mà là ai?

Hần vừa nói nửa chừng, hình như chạm phải người nào nên thét lên hỏi như vậy.

Vệ Thiên Tường sửng sốt theo dõi. Cô gái nấp sát bên mình hơi run run, không dám thở mạnh. Một mùi thơm thoang thoang xông vào mũi khiến chàng có một cảm giác êm đềm, ngây ngất và nghĩ thầm :

- “Cô nương này thủ pháp rất khá. Nhưng đối với người ốm ốm xương xương kia, lại có vẻ sợ hãi như vậy? Chắc có lẽ hần ta cũng là một tay vô cùng lợi hại! Hừ, nếu hần dám đến gần chút nữa, nhất định sẽ được nếm mùi Huyền Thiên nhất chưởng”.

Trong lòng nghĩ vậy, tay phải ngầm đưa lên thủ thế chờ sẵn.

Người cao cao kia lầm bầm cười nói :

- Tiểu tử này bị Ngũ Hành chưởng đả thương rồi! Cứ như trong thiên hạ Vô lâm ngày nay, kẻ dùng được thủ pháp này cũng không có được mấy người.

Bây giờ Vệ Thiên Tường mới biết ra là người ấy đang nói lảm nhảm với Diêm Hưu.

Không bao lâu nghe Diêm Hư rên rỉ. Vệ Thiên Tường khẽ liếc mắt nhìn thử, thấy người ấy đang cúi lom khom xuống, đưa tay kẹp vào mạch môn của Diêm Hư, dùng chân khí của mình dồn sang giúp hắn tỉnh lại.

- Tiểu tử, Diêm Bắc Thần với mày có liên hệ như thế nào?

Diêm Hư thều thào nói :

- Chính là gia phụ của tị hạ. Chẳng hay tôn giá...

Người ấy hỏi :

- Hiện giờ lão ở đâu, nói mau?

Diêm Hư đã yếu quá rồi. Tiếng nói của hắn chỉ thoảng qua như muỗi kêu :

- Gia... phụ bị một người tướng mạo xấu xa kỳ dị bắt dẫn đi rồi. Hắn... lại ngụy trang thành gia phụ... sau đó... lại đánh tị hạ trọng thương. Ngài... ngài...

Người cao cao xương xương đưa tay khẽ vỗ “độp” một cái vào Thiên linh cái, Diêm Hư gục xuống chết luôn.

- Hà... hà...

Người ấy trở lên một chuỗi cười dài. Nhưng hắn bỗng nhiên nổi giận nói lớn :

- Nhất định là lão Kỳ Ly rồi! Chà, nó lại gia nhập Thiên Diện giáo rồi! Nhưng tại sao nó lại chống đối với bọn mình nhỉ?

Vừa nghe được hai tiếng “Kỳ Ly”, Vệ Thiên Tường sực nhớ lại ngày trước Cổ thúc thúc có nói :

- Ngũ Hành quái tẩu Kỳ Ly ở giữa hai phái tà và chính, võ công cao siêu. Cứ như khẩu khí người này thì kẻ đã bắt cóc Diêm Bắc Thần đem đi, đánh Diêm Hư trọng thương chính là Kỳ Ly, Ngũ Hành quái tẩu. Nhưng tại sao lão lại tham gia Thiên Diện giáo?

- Thiên Diện giáo!

Lầm bầm ba chữ ấy, Vệ Thiên Tường bất giác giật mình, nghĩ thầm :

- “Mình mới bước chân vào giang hồ đi đến đâu cũng đụng đầu với người Thiên Diện giáo. Còn anh chàng ồm ồm xương xương này, chẳng biết là hạng người nào đây?”

Đang ngẫm nghĩ thì cô gái bên cạnh bỗng ghé nói khẽ :

- Chúng nó đã đi hết rồi, chúng mình hãy chạy mau lên kéo thành cháy vạ lây đấy.

Vệ Thiên Tường giật mình nhìn kỹ lại thấy con người ồm ồm xương xương đã biến đâu mất rồi không còn tăm hơi nào nữa.

Chàng vụt đứng dậy chững chạc nói :

- Tại hạ xin hân hạnh thỉnh giáo tôn danh quý tánh cô nương?

Trong bóng tối, đôi mắt của nàng long la long lánh như sao băng, gắt khẽ :

- Bọn chúng đã sắp đến nơi rồi, sao không lo chạy mau lên.

Nàng nói vừa dứt câu đã nghe tiếng nổ “bùng, bùng” như tiếng địa lôi phục vừa nổ.

Tức thì ngọn lửa đỏ rực trời rần rạt bốc lên cao ngắt trời mây.

Vệ Thiên Tường thất kinh nhìn ngọn lửa cất lên thật mau. Nhờ ánh lửa chiếu sáng, chàng quay đầu nhìn lại thấy vị nữ lang đứng đó mặc quần áo màu xanh, dáng điệu rất quen, hình như đã có gặp nơi đâu một lần rồi.

Thiếu nữ áo xanh bẽn lèn, nhìn chàng rồi dậm chân nói :

- Ô hay, anh này lạ thật! Cái thế “Chu Thiên Liệt Hỏa” này ghê gớm vô cùng, tuy lúc đầu như vậy, nhưng trong phút chốc nơi này sẽ biến thành biển lửa à xem! Lão không chịu chạy mau lên.

Rồi nàng nhún mình một cái chạy băng ra ngoài cửa.

Vệ Thiên Tường vội vàng chạy theo. Chỉ trong chớp mắt cả một tòa trang trại đồ sộ bao la của nhà họ Diêm đã bốc lửa khắp nơi.

Hai người nổi chân nhau chạy xa cách trong viện họ Diêm chừng hai dặm vừa gặp một khu rừng cây mọc thưa thưa rải rác, có vẻ mát mẻ u nhàn.

Thiếu nữ áo xanh dừng chân đứng lại quay đầu cười để lộ hai hàm răng đều và trắng như ngọc :

- Sao anh không ngồi đây nghỉ chân một lúc đỡ mệt?

Nàng nói rất tự nhiên tựa hồ như giữa hai người đã có sự quen biết từ lâu lắm rồi, khiến chàng cũng cảm thấy bớt bối ngỡ và dịu dịu trong lòng.

Chàng lắc đầu nói :

- Cám ơn cô nương, tại hạ không thấy mệt mỏi.

Thiếu nữ cũng cười nói :

- Mà thật ra tôi cũng không thấy mệt mỏi chút nào.

Hai người đứng yên một hồi lâu. Vệ Thiên Tường suy nghĩ :

- “Nàng đã hai phen cảnh giác mình, lẽ đương nhiên mình phải tỏ lời cám ơn mới phải”.

Nghĩ vậy thấy trong lòng mạnh dạn hơn nói lớn :

- Có lẽ cô nương là người đã hai phen cảnh giác tại hạ trong bóng tối, đêm qua và hôm nay. Tại hạ xin hết lòng cảm tạ.

Thiếu nữ thỏ thẻ đáp :

- Hà tất thiếu hiệp lại khách khí như thế.

Vệ Thiên Tường nói :

- Cô nương có nhận biết được con người xương xương cao cao kia là ai không?

Thiếu nữ đáp :

- Hẳn là Hỏa Ảnh Tử đấy!

- Hỏa Ảnh Tử?

Vệ Thiên Tường lặp lại tên ấy rồi hỏi thêm :

- Có lẽ tên ấy lợi hại lắm phải không, và chính thế mà cô nương cố ý muốn lẫn tránh đừng gặp hắn chứ gì?

Thiếu nữ thản nhiên đáp :

- Võ công của hắn cũng cao siêu lắm, nhưng tôi đâu có ngán. Việc đó là vì tôi... ngại dùm cho anh.

Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Cảm ơn cô nương. Bây giờ tại hạ xin thỉnh giáo tôn tính cô nương.

Thiếu nữ mỉm cười đáp :

- Tôi gọi là Nam Cung Uyển.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên nói :

- Té ra là Nam Cung cô nương! Tại hạ đây tên là...

Nam Cung Uyển cười lớn nói :

- Anh họ Vi tên Hành Thiên phải không?

Vệ Thiên Tường vui vẻ nói :

- Té ra cô nương đã biết trước tiện danh của tại hạ.

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Biết từ lâu lắm rồi! Trước kia anh còn mang cái mặt nạ quỷ vàng khè, trông khó coi lắm. Nhìn thấy khó chịu muốn chết cơ.

Vệ Thiên Tường giật mình, chợt chàng nhớ lại rồi vỗ tay nói :

- À, tại hạ nhớ ra rồi. Lúc tại hạ ở Bình Hương khách điểm đã gặp được cô nương một lần rồi.

Nam Cung Uyển tươi như hoa, chúm chím đôi môi đỏ mọng cười nói :

- Anh cũng còn nhớ sao?

Vệ Thiên Tường hồn nhiên nói :

- Từ khi tại hạ gặp gỡ cô nương ở Bình Hương khách sạn một lần, hình bóng cô nương vẫn còn ghi mãi bên lòng chưa phai.

Nam Cung Uyển có ý thẹn hỏi lại :

- Bây giờ thì sao?

Vệ Thiên Tường lầm bầm nói :

- Tại hạ cũng không biết rõ duyên cớ vì sao.

Nam Cung Uyển cười khúc khích nói :

- Chẳng qua vì anh có tánh nhớ dai, hướng chi thời gian chưa bao lâu nên còn nhớ gương tượng đó thôi.

Vệ Thiên Tường đỏ mặt, thành khẩn nói :

- Thật ra cô nương là người thứ nhất mà tại hạ hân hạnh được gặp khi mới bắt đầu hạ sơn. Cho nên... cho nên... cuộc gặp gỡ ấy có một ấn tượng vô cùng sâu đậm...

Nam Cung Uyển cười nói :

- chà, không dám tin được đâu. Cứ trông hình dạng anh, chẳng phải chỉ quen biết riêng một mình tôi mà thôi.

Vệ Thiên Tường nghe nói bỗng sực nhớ lại Lăng Vân Phụng cũng gọi mình bằng “Tường ca ca”. Cả hai cô nương so sánh cùng nhau, rõ ràng là Xuân hoa Thu nguyệt, khó mà phê bình dứt khoát. Hơn nữa cả hai đều có tình quyến luyến đối với mình.

Thấy chàng chờ người ngầm nghĩ, nàng nói :

- Ồ, anh nói chuyện đi chứ? Sao lại nín thinh như vậy?

Vệ Thiên Tường ngẩng đầu nhìn lại nói :

- Tại hạ đây là kẻ mới bước chân vào chốn giang hồ. Đích thật cô nương là người đầu tiên mà tại hạ được gặp gỡ từ khi bắt đầu hạ sơn!

Nam Cung Uyển thấy chàng quả quyết xác nhận và nhắc đi nhắc lại câu ấy nhiều lần, cảm thấy trong lòng hứng thú dụi dụi nói :

- Chẳng qua nói đùa một câu cho vui, anh lại tưởng thiệt sao?

- Tại hạ là đệ tử của Tu Linh Quân.

- Tôi đã từng nghe thân phụ nói qua rất nhiều về Tu Linh Quân và ca tụng ông ta có bản lĩnh tuyệt vời, trên khắp giang hồ chưa chắc có người vượt qua nổi. Kể ra những nhân vật cùng một tài nghệ và uy tín

như Tu Linh Quân, được thiên hạ ca tụng nhiều nhất cũng vào khoảng độ ba vị mà thôi. Hèn chi anh có một thân pháp rất giỏi. À, mà anh định đi về đâu bây giờ?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Tại hạ muốn về Sơn Đông cô nương ạ!

Nam Cung Uyển sáng rực đôi mắt, hớn hờ nói :

- Hay lắm, tôi cũng đang có ý định đi Thái Sơn chơi một chuyến. Như vậy chúng ta cùng đi một lúc cho vui, có được không anh?

Lẽ dĩ nhiên là không khi nào Vệ Thiên Tường từ chối.

Chàng sức nhớ lại lúc ở Bình Hương khách điểm gặp nàng lần đầu, đã nảy ra từ trong lòng chàng cảm xúc ngâm mấy câu thơ “Thanh Bình Điều” của Lý Thái Bạch :

Vân tưởng y thường tưởng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa lung

Nhược phi quần ngọc sơn đầu hiệu

Hội hướng Dao đài nguyệt hạ phùng.

Lúc này quả thật đã cùng người dưới bóng trăng nên chàng cảm hứng ngâm lại lần nữa: (theo nghĩa tạm dịch)

Mây tưởng áo xiêm, hoa tưởng mặt,

Gió xuân phơ phẩy dặm sương băng

Nếu không hiện ở đầu non ngọc

Sẽ ở Dao đài dưới bóng trăng.

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Đừng mắc cỡ nữa. Câu thơ anh ngâm đó là bài thơ (...) của thi sĩ Lý Thái Bạch.

Vệ Thiên Tường định nói bỗng nghe một chuỗi cười vang lên, có tiếng nói :

- Hà hà, hai vị có vẻ hào hứng lắm.

Rồi có chân người từ đằng sau đi lại.

Cả Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển thấy đều giật mình, vội quay lại nhìn cách xa chừng ba trượng có một vị quái nhân, mặc áo bào đen, lộ hai con mắt chớp sáng loang loang như đèn, nhìn chòng chọc vào Vệ Thiên Tường rồi hỏi lớn :

- Thăng bé, người đồng bọn đi với mày đâu rồi?

Vệ Thiên Tường nói :

- Tôn giá là người nào, người ông muốn hỏi là ai đấy ạ?

Người bịt mặt cười khanh khách nói :

- Ta muốn hỏi Thanh Cẩm Đang Sầm Phong, hắn đâu rồi? Hãy nói mau.

Vệ Thiên Tường rầu rầu đáp :

- Sầm huynh đã bị Diêm lão tặc bỏ thuốc độc vào rượu giết chết mất rồi.

Người bịt mặt liền hỏi ngay :

- Trước khi chết, hắn có một món đồ nhỏ dặn đưa cho ta gói này đâu rồi?

Vệ Thiên Tường sững sốt nói :

- Phải, trước khi lâm chung, Sầm huynh có ký thác cho tại hạ một cái gói nhỏ...

Người bịt mặt không chờ nói hết câu đã bảo ngay :

- Người đã giữ gói đồ ấy thì đưa ngay cho ta cũng được.

Nam Cung Uyển chặn lại nói :

- Vi đại ca, hãy khoan, anh hãy hỏi rõ người ấy là ai mới được.

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Tôn giá là ai, xin cho tại hạ biết trước, xem có đúng là người mà Sầm huynh nhờ tôi chuyển giao lại hay không.

Người bịt mặt nói :

- Thì lẽ dĩ nhiên ta là người mà Sầm Phong bảo anh giao lại rồi. Nếu không làm sao ta biết mà hỏi. Người còn do dự gì mà chưa đưa ra?

Nam Cung Uyển nói :

- Vi đại ca, nếu ông ta không chịu nói lai lịch, nhất định không bao giờ đưa ra được.

Vệ Thiên Tường đáp :

- Cô nương khỏi lo, đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Người bịt mặt lớn tiếng gay gắt hỏi :

- Bây giờ ta chỉ hỏi một câu là người có bằng lòng giao lại cho ta không?

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Nhưng cũng phải biết rõ ông là ai đã mới được chứ.

Người bịt mặt đột nhiên phóng ngay tới trước mặt Nam Cung Uyển, quát lớn :

- Con tiện tỳ này, mày muốn chết hả?

Nam Cung Uyển biết sắp có chuyện không lành sẽ xảy ra, nên từ từ lùi ra sau mấy bước, mấy ngón tay ngọc thon thon như búp măng vừa rút ra khỏi tay áo rộng đã nhẹ nhẹ bung ra.

“Xi” một vệt gió nhỏ rút, vút thẳng vào người bịt mặt.

Người ấy khẽ đưa tay gạt luồng kinh lực qua một bên, đột nhiên cười ha hả nói :

- À, ra thế! Té ra đứa đánh lén ta đêm hôm qua chính là con tiện tỳ này.

Nam Cung Uyển cười đáp :

- Thì ra tối hôm qua, chỉ vì mày tham lam dòm ngó cái đồ vật của Sầm Phong, cô nương này đang lúc mày xông lại Vi đại ca mới tặng ày một hạt bồ đề. Vậy xin có lời cáo lỗi nhé.

Xem tiếp hồi 21 Người như ngọc tốt, ngựa như rồng

21. Chương 21: Người Như Ngọc Tốt, Ngựa Như Rồng

Nàng vừa nói vừa cười, mặt tươi như hoa, hai má núng đồng tiền, vẻ kiều diễm càng tăng, nhìn lâu càng thêm xinh đẹp duyên dáng.

Nhưng trong lúc đang cười nói cổ tay trái xuất kỳ bất ý đưa lên, lật ngược trở ra rồi phất luôn tới trước.

Bản lãnh người bịt mặt đầu phải tầm thường, nên nhất cử nhất động của nàng hẳn đã trông thấy cả. Khi thấy bàn tay của nàng di chuyển, hẳn đã đề phòng, cười hì một tiếng, làm như tuồng không quan tâm gì tới cả, khẽ đưa hữu chưởng ra đón lấy.

Hắn chỉ khẽ xoay cánh tay một vòng đã có một luồng kinh phong ù ù như sấm dậy, từ phía trong tuôn ra, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Nhưng đây cũng chỉ là một hư thế của Nam Cung Uyển để lừa hắn mà thôi.

Tay nàng không hề chạm vào chưởng hắn, khi cổ tay vừa chuyển động đưa lên thì thân hình nàng cũng lắt nhẹ một cái rất nhẹ nhàng, tránh khỏi cái phát của đối phương như bõn.

Người bịt mặt quả nhiên không thể ngờ rằng cái thế “Phất Không Trụ” của mình đã dày công rèn luyện hàng mấy chục năm nay, đương nhiên bị một cô thiếu nữ chưa được bao nhiêu tuổi đầu tránh khỏi dễ dàng. Ngoài ra chính hắn cũng không thể phân biệt được nàng đã xử dụng thân pháp gì mà kỳ diệu đến thế.

Sự dụng chạm thử thách trong một chiêu đấu đã khiến hắn sững sốt và sợ hãi. Trong khi đó hắn cảm thấy có một luồng tiềm lực cuộn cuộn đưa ra, đánh thẳng về phía đầu mình.

Sức mạnh ấy ào ạt tuôn tới mau không thể tả khiến người bịt mặt không thể tránh né được, đành vội vàng tung mình nhảy vọt trở về phía sau.

Mặc dầu hắn đã hành động hết sức lanh lẹ, nhưng cũng chậm mất một giây.

“Soạt” một tiếng vừa vang lên, tức thì tấm khăn đen bịt mặt đã bị luồng kinh lực hất văng đi để lộ ra một chiếc đầu trọc lóc, phía trên đỉnh có một chiếc sọc to tướng.

Thì ra kẻ ấy là một hòa thượng, tác chừng 50 tuổi, nét mặt gân guốc, đôi mắt sáng như điện và có vẻ âm độc.

Nam Cung Uyển hơi sững sốt, bỗng vỗ tay cười lớn và nói :

- Ủa, chẳng hóa ra là một vị hòa thượng, thế mà tưởng ai đâu xa lạ. Vậy người có phải thuộc Thiếu Lâm tự hay không?

Từ trước đến nay, nàng chưa hề đi lại trên giang hồ bao nhiêu nên hề thấy nói đến hòa thượng là cho ngay là thuộc phái Thiếu Lâm tự nên mới buộc miệng hỏi ngay như vậy. Đối với sự hiểu biết của nàng thì hầu hết những nhà sư của phái Thiếu Lâm đều có bản lãnh cao cường tuyệt đỉnh.

Hai mắt của lão hòa thượng chớp lia, chiếu sáng như điện, nhìn thẳng vào Nam Cung Uyển gật đầu nói :

- Phải, lão tăng chính thuộc Thiếu Lâm tự, pháp danh là Trí Giác.

Vệ Thiên Tường nghe nói giật mình.

Chàng có nghe Điểm Thương song nhận nói chuyện với mình rất nhiều về những bậc cao tăng của Thiếu Lâm tự thuộc hàng chữ Trí. Hiện nay tại chùa Thiếu Lâm chỉ còn năm vị thuộc cấp bậc hệ thống này mà thôi.

Trừ vị Phương tượng là Trí Tuệ đại sư ra, còn bốn vị kia được phân công chưởng quản bốn viện là Đạt Ma viện, La Hán đường, Tàng Kinh các và Tổ Sư điện. Cả năm vị được gọi là Thiếu Lâm ngũ trưởng lão, người nào cũng địa vị rất cao, võ công đến mức siêu việt. Trí Năng thiền sư thì chàng đã có dịp được gặp qua một lần rồi.

Trước kia chỉ cần nhìn thái độ tôn kính của mọi người đối với Trí Năng thiền sư cũng có thể thấy được địa vị cao quý của các trưởng lão như thế nào rồi. Vị hòa thượng này tự xưng là Trí Giác, không biết có đúng là nhân vật trong các vị trưởng lão tại chùa Thiếu Lâm tự chăng?

Lão hòa thượng liền hỏi tiếp :

- Con bé kia, có phải vừa rồi mày xử cái thế “Tử Dương thủ” không? Nếu vậy mày là con gái của Nam Cung Hột phải không?

Nam Cung Uyển hứ một tiếng nói :

- Đâu phải.

Lão hòa thượng cười ngằm rồi liếc mắt nhìn Vệ Thiên Tường nói :

- Dụng ý của ta là muốn nhà ngươi trao trả lại cái gói nhỏ của Sầm Phong mà thôi. Nếu nhà ngươi chịu giao thì mọi việc vô sự. Nhưng bây giờ thì cục diện đã biến đổi cách khác rồi. Các ngươi đã biết rõ hành tung của lão tăng rồi, hành tung ấy cần tuyệt đối giữ kín, cho nên buộc lòng lão tăng phải ra tay sát giới.

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Ủa, lão hòa thượng thế là lão muốn giết chết chúng ta để bịt miệng đây chắc.

Lão hòa thượng cười âm độc nói :

- Bất cứ kẻ nào, một khi biết rõ hành tung của lão tăng thì phải tự xử lấy thân mình. Vậy chúng mày hãy tự liệu trước đi, đừng buộc ta phải nhọc lòng động thủ.

Vệ Thiên Tường nghe nói nghĩ bụng :

- “Thật không ngờ một trong bốn vị cao tăng của Thiếu Lâm được thiên hạ ca tụng mà thốt nên những lời như thế ấy”.

Nghĩ đến đây chàng không khỏi cảm tức trong lòng. Nam Cung Uyển biết ý bèn quay về phía Trí Giác thiền sư cười nói :

- Lão hòa thượng! Ông bảo rằng chỉ vì biết rõ hành tung của ông nên cần phải tự xử lấy mình, nếu không ông sẽ ra tay hạ sát. Nói thế chả hóa ra là từ xưa tới nay không một ai thoát khỏi được độc thủ của ông phải chăng?

Trí Giác hòa thượng hừ một tiếng đáp.

- Đó là điều dĩ nhiên rồi.

Nam Cung Uyển ranh mãnh hỏi thêm :

- Chà, nói vậy chắc là võ công của ông đã thuộc vào hạng vô địch rồi chứ gì?

Trí Giác hòa thượng cười rộ lên nói :

- Còn phải hỏi! Hà hà, chúng mày có thức thời thì mau mau tự xử cho rồi, đừng để bận lòng lão tăng phải ra tay nữa.

Nam Cung Uyển liếc qua phía Vệ Thiên Tường rồi lạnh lùng từ từ nói :

- Nếu vậy thì chúng mình tự xử lấy để khỏi gây điều rắc rối nữa.

Nói đến đây, nàng bỗng sực nhớ ra một việc, cúi đầu chớp mắt mấy cái nói :

- Nay lão hòa thượng, tôi đã nghĩ ra một việc nhé. Trên giang hồ này không thiếu gì bọn chồn đội lớp hùm, khiến cho nhiều kẻ khác vì nhẹ dạ nông nổi nghe bậy ba ngoan ngoãn tạ mình đi hại lấy mình, há chẳng oan uổng lắm sao.

Vệ Thiên Tường nghe nói đến đây biết rằng Nam Cung Uyển đã dụng ý trêu chọc lão hòa thượng nên trong bụng cười thầm, chú ý theo dõi thái độ của lão.

Trí Giác hòa thượng sát khí hiện trên nét mặt lại nói :

- Con bé, mày là con gái của Nam Cung Hột, mới bao nhiêu tuổi đầu mà thốt ra toàn những lời lẽ hỗn láo khi dễ lão tăng sao?

Nam Cung Uyển cười nói :

- Đối với những kẻ ác độc chỉ ham giết người, khỏi cần phải giữ đạo hạnh nữa. Bây giờ cô nương chỉ muốn được thưởng thức vài chiêu tuyệt kỹ của người mà thôi.

Trí Giác hòa thượng bị nàng nói khích trêu chọc nên càng lộ vẻ tức giận hậm hực. Sau cùng không đành lòng được vung hữu chưởng đánh ra một chiêu như sấm sét.

Chỉ một chưởng đầu tiên cũng chứng tỏ được công lực nhiệm màu của lão hòa thượng quả đúng theo lời đồn không sai.

Vệ Thiên Tường tái mặt, thấy uy lực của ngọn chưởng không kém gì của Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ và Quỷ Kiến Sâu Lục Thừa, trong lòng lo lắng bồn chồn, vội kêu lớn :

- Nam Cung cô nương, xin cô nương để lão hòa thượng này cho tại hạ đối phó cho.

Chàng nói chưa dứt câu, chỉ thấy Nam Cung Uyển khẽ tung mình một cái, lanh như điện chớp, xẹt ra sau lưng lão hòa thượng miệng ngọt ngào liền thoảng nói :

- Vi đại ca, anh khỏi cần quan tâm nữa. Lão ấy không đánh nổi tôi đâu.

Trí Giác hòa thượng vừa tung ra một chưởng, chớp mắt không rõ nàng sử dụng thân pháp gì, đã biến mất không còn thấy tăm dạng nữa.

Tiếp đó nghe nàng nói chuyện nheo nhéo phía sau lưng rồi bắt giác giật mình sợ hãi. Lão lập tức dùng thể “Đảo ... Thiên Địa”, đánh bật lộn ngược về sau như chớp nhoáng.

Ngờ đâu, Nam Cung Uyển vừa nói chuyện sau lưng rõ ràng, lại vụt biến mất nữa.

Chính Vệ Thiên Tường cũng đứng ngẩn ngơ nhìn theo bóng nàng loang loáng như ẩn như hiện, nhẹ nhàng như bóng quế hồn ma, di động liên tiếp, không biết nàng đã dùng thân pháp gì.

Trí Giác hòa thượng đánh luôn hai thế đều bị hụt cả, trong lòng tức giận lại chuyển sang kinh ngạc, e dè, nhận nhiệm vụ quản thủ Tàng Kinh các của Thiếu Lâm tự hàng mấy chục năm nay học hỏi được bảy mươi hai tuyệt nghệ quý báu trong các, đã tự hào là trên thiên hạ không còn bao nhiêu kẻ đối thủ xứng đáng, thế mà không khổng chế nổi một đứa con gái nhỏ chỉ một ít tuổi đầu.

Bắt giác lão nổi cơn thịnh nộ, cười dài một tiếng rồi quát lớn :

- Nay con bé, mày đừng tưởng có học lõm được một vài ngón trong thuật “Tứ Phủ Tiềm Hình” đã vội lên mặt và cho rằng lão tăng không thể hại mày nổi hay sao?

Nói xong đột nhiên đưa cả hai cánh tay lên không trung, vạch thành hai chiếc vòng tròn.

Cứ tay trái quay trước, tay phải quay sau, cuộn thành một luồng gió lốc, chỉ trong chớp mắt một cơn gió nổi lên như bão tố, chuyển động ào ào, ùng ùng như trời gầm đất sụp mỗi vòng tròn rộng gần ba trượng. Từ trung tâm điểm: sức gió cuốn đi vô cùng mãnh liệt. Không bao lâu, từng cột gió bao bọc khắp thân hình lão, bụi cát bay lên mù mịt, cây cối xung quanh cành lá gãy rơi rã rạc.

Nam Cung Uyển bình sinh cũng có một trình độ võ công rất cao siêu, không ngờ đâu lão hòa thượng lại sử dụng cái thuật tuyệt diệu nhất trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm là “Đạt Ma Thiên Toàn chưởng pháp” như vậy.

Loại chưởng pháp này, hễ mỗi khi ra tay thì không khí quay chuyển không ngừng, mãnh lực có thể làm điên đảo càn khôn, phát huy một sức mạnh khủng khiếp. Đối phương có võ công cao diệu đến đâu nhưng khi bị lôi cuốn vào trung tâm các vòng xoáy tròn ốc khó mà chống cự lại nổi, nếu không bị nội thương trầm trọng cũng bị mất thăng bằng ngã quay ra ngay.

Muốn luyện được chưởng pháp này, nội công phải thật hùng hậu. Hơn nữa, trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, môn nào cũng đòi hỏi một công trình luyện tập bền bỉ lâu dài, một hỏa hậu sung túc, cho nên không phải bất cứ kẻ nào cũng học được.

Các Chưởng môn nhân Thiếu Lâm tự rất thận trọng trong vấn đề lựa chọn môn đệ. Họ chỉ có thể truyền những tuyệt nghệ này cho các Phương tượng thừa kế y bát. Chỉ có những người đến trình độ ấy mới hội đủ điều kiện linh hội được. Cho nên môn “Đạt Ma Thiên Toàn chưởng pháp”, trên giang hồ không mấy người được biết. Lẽ dĩ nhiên Nam Cung Uyển tuy có nghe qua chứ cũng chưa hề hiểu biết được chi tiết nào.

Nàng tin tưởng cái thuật “Tứ Phủ Tiềm Hình” do phụ thân mình chân truyền chắc trên gầm trời này chưa kẻ nào có thể hại được.

Vì vậy cho nên mặc dù uy lực của những vòng gió do hai cánh tay của hòa thượng phát động nên rất dũng mãnh nàng cũng không quan tâm mấy.

Nàng khẽ nhún vai một chút, bàn tay ngọc phát ra một cái miệng cười nói :

- Lão hòa thượng này khéo làm cái trò múa rối với những vòng gió để áp đảo ta được sao?...

Nói đến đây, nàng đã cảm thấy một sự việc quái dị khác thường. Một luồng gió mạnh vô kể, từ trong tâm các vòng tròn đã xâm nhập ngay vào các yếu huyết của mình. Thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” của nàng cũng bị sức mạnh của các luồng gió làm chậm đi rất nhiều.

Nàng giật mình hoảng sợ, không rõ lão hòa thượng này sử dụng thân pháp gì mà có vẻ quái lạ kỳ ảo đến thế.

Sự hoảng hốt chỉ thoáng qua một chút như làn chớp nháng giữa đêm đông. Tuy nhiên bao nhiêu đó cũng đủ khiến cho cử chỉ nàng bị ngưng trệ một chút, áp lực ba bề bốn bên lại đột nhiên tăng thêm dữ dội.

Nàng cảm thấy như mình đứng giữa ráo nước đang xoáy mạnh, thân thể mất thăng bằng, trời đất đảo lộn, chỉ chực té nhào.

Vì bản chất cương cường, nàng không muốn lộ vẻ sợ hãi hay núng thế trước áp lực đó, lập tức tăng thêm hai thành hỏa hầu, dồn chân khí xuống chân, theo tư thế “Tử Dương thủ” phát luôn mấy cái, nhún mình nhảy vọt ra ngay chỗ gió lốc.

Nhưng vì Đạt Ma Thiên Toàn chương pháp biến hóa vô cùng khi áp lực tăng lên đến độ cao, tự nhiên hóa thành những cột gió dựng vòng quanh, trên một phạm vi chừng ba trượng, cuộn cuộn kéo đến hết cột này đến cột khác, mỗi lúc càng thêm mãnh liệt.

Nam Cung Uyển nhờ được thân pháp Tử Phủ Tiềm Hình, đôi chân luôn luôn di động, hai tay liên tiếp quay tròn cố né tránh những cột gió nhưng nàng cố gắng cũng chỉ được bảy tám lần mà thôi. Dần dần hơi thở đã dồn dập, mồ hôi trông như tắm so với những trận khác đấu trên ba trăm hiệp còn vất vả hơn nhiều.

Vệ Thiên Tường thấy nàng đã lâm vào thế bị động, chân tay cuống quýt, thân pháp chậm bớt nhiều.

Tuy nhiên chàng còn tin tưởng với lối đánh nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng cũng chưa đến nỗi nào. Hướng chỉ ngay từ lúc đầu nàng đã thốt ra câu “lão ấy không đánh nổi tôi đâu”, như thế mình cũng chưa cần phải ra tay vội, e nàng không bằng lòng.

Vì vậy nên chàng cứ lặng thinh đứng nhìn trận đấu.

Không ngờ, chỉ trong nháy mắt, uy lực của những cột gió đột nhiên tăng tiến kinh hồn, thân hình Nam Cung Uyển đã trở nên chậm chạp hình như không còn đủ sức đối phó nữa. Dần dần nàng đã lâm vào thế bị bao vây giữa các cột gió.

Hoảng hốt quá, Vệ Thiên Tường chẳng thềm dần do suy nghĩ gì hết, cũng không màng tới hậu sự của đối phương lợi hại như thế nào, hét lên một tiếng vang trời, tả chưởng vang lên, hai chân nhún mạnh, lao vút vào chính giữa luồng gió cuốn.

Chưởng chàng tung ra với mười thành công lực, uy vũ thật kinh hồn. Khi thân hình chàng vừa vọt đến, cả trận địa đều rung động ầm ầm, gần hết những cột gió đang quay cuồng đã bị “Nghịch Thiên nhất chưởng” làm tan vỡ hết.

Hai chân chàng vừa chấm đất, cũng bị sức gió đẩy mạnh làm thân hình chấn động mấy cái, xô về phía trước hai ba bước rồi mới đứng vững lại được.

Về phần Trí Giác hòa thượng vừa bị một sức mạnh vô biên bất ngờ từ đâu xô lại không chịu nổi phải loạng choạng bước lui liền ra sau.

Lão hoảng hốt và ngạc nhiên cực độ, chưa đoán được kẻ địch nào lại có một sức mạnh lợi hại chừng ấy. Lúc định thần nhìn lại thì kẻ phát chưởng vừa đánh bật mình ra chính là chàng bé con họ Vi này giờ đang đứng bên cạnh.

Trí Giác hòa thượng không bao giờ tưởng tượng một thiếu niên chừng mấy tuổi đầu mà công lực không kém mình chút nào.

Trong lúc lão đang bàng hoàng vì sự việc quá đột ngột và bất ngờ ấy, thì đối phương lại xông đến tấn công nữa.

Nửa sợ nửa giận, Trí Giác hòa thượng không dám coi thường, vội vàng vung chưởng mặt lên như gió đẩy ra một đòn “Phách Không chưởng” đánh mạnh vào ngực Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường không ngờ đối phương lại ra tay mau lẹ dường ấy. Chân chàng chưa chạm đất thì luồng kinh phong Phách Không chưởng đã ào ạt đập ngay trước mặt mình.

Lập tức chàng đề tụ chân khí, tay trái dựng thẳng lên, ưỡng ngực ra tiếp nhận lấy một chưởng của Trí Giác hòa thượng.

Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau nghe “bùng” thật lớn ngay giữa lưng chừng trời. Công lực ngang nhau, lão hòa thượng bị thối lui hai bước. Nhưng trái lại Vệ Thiên Tường lại sẵn tới hai bước.

Trí Giác hòa thượng thất sắc, vội vàng liềm mạng bồi thêm hai chưởng nữa.

Vệ Thiên Tường vẫn ung dung tiếp đón, nét mặt bình thản như thường.

Trí Giác hòa thượng cảm thấy mỗi lần chạm vào chưởng lực của đối phương thì toàn thân bị rung động, e khó mà kéo dài được trận đấu.

Trái lại Vệ Thiên Tường mỗi lúc càng hăng thêm, hình như không có tí gì mệt nhọc, luôn luôn tiến sát vào mình.

Nếu tình thế này kéo dài thêm, phần thất bại nhất định sẽ về lão.

Nghĩ vậy xong, lão hòa thượng liền lùi lại năm thước, dậm chân một cái quay mình chạy luôn, không nói năng gì hết. Thân hình lão nhấp nhô vài cái rồi biến mất vào sau bóng tối.

Nam Cung Uyển như con chim non rời cành, từ sau xà xuống, mặt hoa tươi cười, khen lớn :

- Vi ca ca, thân pháp của anh thật kỳ diệu, công lực anh hùng hậu vô cùng. Tên hòa thượng này không thể nào bằng anh nổi. Hắn chạy đi, kể ra cũng thức thời đấy chứ.

Vệ Thiên Tường cười xòa nói :

- Thân pháp của cô nương sử dụng lúc nãy cũng vô cùng kỳ diệu và đẹp mắt.

Nam Cung Uyển lộ vẻ không bằng lòng nũng nịu nói :

- Anh nói vậy chả lẽ có ý muốn mĩa mai tôi sao?

Vệ Thiên Tường nghiêm nét mặt nói :

- Không phải là chuyện bông đùa hay mĩa mai, mà quả thật thân pháp của cô nương vừa sử dụng rất kỳ diệu, tại hạ cố ý nhìn kỹ mà cũng không thể phân biệt được tường tận.

Được Vệ Thiên Tường ca tụng, Nam Cung Uyển rất cao hứng, tươi cười nói :

- Thân pháp này gọi là “Tử Phủ Tiềm Hình” của phụ thân tôi truyền lại, nhưng sự học hỏi cũng chưa được như ý muốn nên vẫn còn nhiều chỗ sơ sót, anh đừng cười.

Vệ Thiên Tường nghe nhắc đến tử phủ môn bỗng nhớ lại trên Nhạn Đãng sơn, đã được ông già ồm thuật qua câu chuyện “Vũ Nội tam kỳ Nho Thích Đạo” trong đó phái Nho thuộc về Tư Tham Khách. Vị này về sau chân truyền lại ột người đệ tử duy nhất, xuất thân tại Thiên Sơn. Hiện nay trong giang hồ thường gọi là Thiên Sơn thần tăng, một cao thủ thượng thặng trong “Phương Ngoại nhị kỳ”.

Nếu như vậy mà luận ra thì phụ thân của Nam Cung cô nương này nhất định là môn nhân của Thiên Sơn thần tăng rồi.

Suy nghĩ như thế chàng bèn nói :

- À, khi này lão hòa thượng ấy có nói lão ta là một trong số bốn vị trưởng lão của Thiếu Lâm tự, bản lãnh đã đến chỗ thượng thừa rồi. Nhưng theo sự nhận xét của tại hạ thì sau này nhờ lối phát chưởng kỳ lạ, quay vòng tròn gây thành gió lốc mới kiềm chế được thân pháp của cô nương. Thật ra, nếu cứ theo lối quyết đấu thông thường như lúc đầu thì chưởng pháp và khinh công của cô nương không kém lão tỷ nào hết.

Nam Cung Uyển lắng tai nghe chàng giải thích như vậy, thấy rằng đó là những lời nói thành thật tự đáy lòng chứ không phải những sáo ngữ để tăng bốc băng quơ. Nàng liền đổi giận làm vui, nhướn miệng cười duyên, để lộ đôi má núng đồng tiền và ửng đỏ như hoa đào buổi sáng, rồi hớn hở nói :

- Vi đại ca, anh nhận xét đúng lắm, quả anh có cặp mắt rất tinh tường. Chưởng phong của lão trọc thật vô cùng cổ quái. Nếu anh biết rõ toàn phong chưởng của hắn, có lẽ cũng đã biết được phương pháp hóa giải chứ?

Vệ Thiên Tường nói :

- Tại hạ không thấy được chưởng phong thoát ra từ chỗ nào mà có thể quay tít lên, uy lực hùng hậu đến thế thì làm sao biết nổi cách phá được. Tuy nhiên, trong lúc nhất thời thấy cô nương đang bị nó bao vây áp đảo trong lòng bỗng nảy ra cảm giác lo lắng sợ hãi nên phải đành liều mạng với nó một phen đẩy thôi.

Nam Cung Uyển nghe nói cảm động lắm, liếc mắt nhìn chàng rồi dịu dàng nói :

- Vi đại ca, anh tốt quá!

Vệ Thiên Tường cảm thấy sung sướng nhưng thẹn lắm. Chàng đỏ mặt không biết nói sao.

Nam Cung Uyển cười khúc khích rồi nói luôn :

- Vi đại ca, chúng ta không nên đối xử quá khách sáo nữa. Từ nay trở đi, anh đừng gọi tôi là cô nương nữa nhé.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi lại :

- Nếu như.. như vậy thì... tại hạ..

Nam Cung Uyển nũng nịu cắt lời :

- Ủa, sao anh chóng quên thế? Anh không nhớ rằng chúng mình sẽ cùng đi Sơn Đông sao?

Vệ Thiên Tường nghe nói chẳng hiểu gì hết, nhướn mắt nhìn nàng hỏi :

- Ủa, đi Sơn Đông hay không có can hệ gì đến việc này đâu mà cô bé lại đem ra hỏi ầm ố như vậy kìa?

Chàng cứ trừng trừng nhìn nàng ngụ ý đòi sự giải thích.

Nam Cung Uyển cười xòa nói :

- Này, anh không để ý sao? Từ đây về đến Sơn Đông đường xa diệu vợi biết bao ngày, thế mà cứ mỗi lúc mở miệng là “cô nương” hỏi đến cũng “cô nương” làm người ta khó chịu quá! Thôi nhé, từ mai trở đi đừng gọi cô nương nữa đấy nhé.

Vệ Thiên Tường ngại ngùng nói :

- Nếu vậy tại hạ sẽ gọi cô nương là muội muội nhé.

Nam Cung Uyển đỏ mặt, trong sự hổ thẹn có phần lẫn một niềm vui tươi êm dịu. Nàng cố giữ bình tĩnh nói :

- Không, anh phải gọi là đệ đệ cơ.

Vệ Thiên Tường càng ngạc nhiên hơn, ngớ ngẩn nói :

- Ủa, tại sao cô nương lại muốn tại hạ gọi là đệ đệ?

Nam Cung Uyển lộ vẻ giận dỗi nói :

- Đấy, tại hạ nữa! Sao anh cứ xưng hô tại hạ hoài như vậy? Từ nay đổi đi nhé.

Rồi nàng cười khúc khích nói luôn :

- Vi ca, anh có thể mang cái mặt nạ quỷ vàng khè kia lên mặt thì tôi lại không có cách nào cải trang cho khác đi được sao? Ngày mai lên đường tôi sẽ ăn mặc như anh, chừng ấy không là đàn ông sao?

Vệ Thiên Tường mới biết nàng có dụng ý giả dạng nam trang để cùng đi đường với mình cho tiện nên liền vui vẻ đáp :

- Hay lắm, cô nương quả nhiên chu đáo và có sáng kiến. Được như vậy dọc đường sẽ có nhiều điều thuận tiện, khỏi ai để ý đến mình.

Nam Cung Uyển dậm nhẹ gót chân xuống đất phụng phịu trách :

- Lại cô nương nữa rồi! Sao chóng quên lắm vậy? Ờ... ờ... chứ!

Vệ Thiên Tường bật cười, vội vàng gọi :

- À quên, ờ... ờ...

Xem tiếp hồi 22 Lại gặp người của Thiên Diện giáo

22. Chương 22: Lại Gặp Người Của Thiên Diện Giáo

Nam Cung Uyển thích chí cười dòn rồi ngược mặt nhìn trời nói :

- Vi đại ca, bây giờ trời cũng sắp tối rồi. Chúng mình nên tìm quán trọ tạm trú một đêm. Tôi ra chợ tìm mua một vài món đồ cần dùng.

Vệ Thiên Tường bằng lòng ngay.

Hai người song song rảo bước trở về thị trấn, chọn một khách sạn giữa đường phố lớn và thuê hai phòng hạng nhất.

Dùng cơm tối xong Nam Cung Uyển một mình đi ra phố.

Dương Châu nổi tiếng là thị trấn lớn, quả là chốn phồn hoa đô hội nhộn nhịp suốt đêm, đèn thấp như sao, người qua lại buôn bán như mắc cửi. Tại các hàng phố có bán đủ thứ áo quần và vật dụng thường ngày.

Nàng sắm mấy bộ quần áo đàn ông ĩnh rồi mua luôn mấy bộ nữa cho Vệ Thiên Tường. Xong đâu đấy thì quay trở về khách sạn ngay.

Về đến phòng, nàng đặt gói quần áo lên giường Vệ Thiên Tường, tươi cười nói :

- Vi đại ca, anh hãy mặc thử mấy bộ y phục này xem có vừa ý không?

Vệ Thiên Tường cứ định nhìn nàng mua sắm để dùng vào hóa trang, nay thấy trao ĩnh bảo mặc thử thì ngạc nhiên vội hỏi :

- Ủa, cô... à, ờ... ờ...

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Đây, lại quên nữa! Đừng kêu cô nữa nhé! Nhớ gọi là Uyển ờ ờ, nhớ nhé. Chả lẽ giữa ba quân thiên hạ lại gọi một tu mi nam tử bằng cô nương thì nghe sao được.

Vệ Thiên Tường cười hì hì nói :

- Vâng, tôi... xin gọi... anh là “Uyển ờ ờ”. Nhưng tại sao cô... ủa ờ ờ... lại mua cho tôi?

Nam Cung Uyển trở đồng áo quần nói :

- Những bộ này của tôi, các bộ nọ là phần anh đấy. Mau mặc thử xem có vừa ý không?

Vệ Thiên Tường đỏ mặt vì cảm động. Chàng lắp bắp nói :

- Tôi hãy còn dư dưng. Mua sắm làm chi nữa cho tốn kém.

Nam Cung Uyển dịu dàng nói :

- Ô, sao đại ca lại nói như vậy. Giữa chúng ta xem nhau như anh em cùng nhà, không nên quá phân cách như vậy. Vì ca ca anh nghĩ thế là chưa hiểu lòng tôi. Thôi đừng ngại ngần gì nữa, hãy mau mau mặc vào xem nào.

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Vấn đề xưng hô chẳng qua là hình thức che đậy thiên hạ bên ngoài để tiện việc đi đường mà thôi. Tại sao co ta lại xem hình như sự thật. Tuy nhiên cô đã có lòng và hình như đang cao hứng lắm, chả lẽ mình đi cự tuyệt hay sao?”

Nghĩ vậy chàng buộc lòng mặc vào. Quả nhiên có thấy thật vừa vặn như đã có đo may, không sai một ly nào.

Nam Cung Uyển thích chí vỗ tay cười lớn :

- Vi đại ca, anh hãy xem coi có hay không? Tôi chỉ xem sơ qua thân hình anh mà chọn thật là đúng đắn. Thế mà nãy giờ vẫn e ngại không được vừa ý anh.

Rồi không đợi Vệ Thiên Tường trả lời nàng đã thoát một cái, ôm gói y phục chạy luôn vào phòng sau.

Không bao lâu cửa phòng mở rộng, một chàng thư sinh hình dáng thanh nhã, xinh đẹp, mặt ngọc, môi hồng, ve vẩy bước ra.

Chàng thư sinh xinh đẹp bước thẳng đến trước mặt Vệ Thiên Tường, chấp tay vái một cái, tươi cười nói :

- Vi đại ca, anh hãy xem hình dáng của tiểu đệ có giống... giống không?

Vệ Thiên Tường bật cười.

Chàng không thể tưởng tượng được trên đời này lại có một chàng trai thanh tao đẹp đẽ như thế kia, nên ngạc nhiên nhìn không chớp mắt.

Chàng thư sinh đỏ bừng đôi má, nửa thẹn nửa mừng, chúm chím nhẹ nhàng nói :

- Vi đại ca, việc gì mà đại ca nhìn sững như vậy? Tiểu đệ có xấu lắm không, có giống đàn ông không, và nếu như người ngoài có thể nhìn nhận ra được sự giả tạo nào không?

Vệ Thiên Tường như chợt tỉnh giấc mơ, vội vàng gạt đầu lia lịa rồi cười xòa nói :

- Ô, giống quá, Uyển đệ đệ, giống quá, và đẹp quá rồi. Không còn chê chỗ nào được nữa.

Nam Cung Uyển phụng phịu nói :

- Tôi chỉ cần anh ngắm và cho biết có giống hay không chứ ai bảo anh khen đâu nào?

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Không... không có gì nghi cả. Quả nhiên là giống lắm rồi.

Nam Cung Uyển cũng cười xòa lên, cởi bỏ áo dài rồi quay trở vào phòng. Nàng còn ngoảnh lại nói thêm :

- Vi đại ca, sáng mai gặp nhau lại nhé.

Vệ Thiên Tường lặng thinh nhìn theo, trong đầu óc còn in rõ hình bóng chàng thư sinh tuyệt đẹp ấy.

Mở sáng hôm sau, Nam Cung Uyển cải trang, ăn mặc đàng hoàng, chững chạc gõ cửa bước vào.

Vệ Thiên Tường cũng vừa mới thức dậy, được tên bồi phòng bưng nước rửa mặt vào.

Tên bồi phòng đang đứng bên cạnh chàng, vừa trông thấy Nam Cung Uyển bước vào đã giật mình ngạc nhiên tự hỏi :

- “Ừa, tại sao như thế này? Đêm qua rõ ràng là một trai một gái vào mướn phòng. Mới chỉ một đêm lại biến thành hai chàng thư sinh?”

Hắn kinh ngạc nhưng không dám hỏi gì chỉ trở mắt nhìn sững sốt hai người.

Sau khi rửa mặt và dùng điểm tâm xong, tính tiền nhà hàng rồi, Nam Cung Uyển lấy ra một thoi vàng khá lớn, trao cho người chủ trọ nhờ tìm mua hộ hai con ngựa tốt.

Dọc đường, Nam Cung Uyển nói nói cười cười hồn nhiên vui vẻ. Lúc nào nàng cũng gọi Vệ Thiên Tường bằng Vi đại ca, thái độ đối xử xem tuồng như hai anh em ruột.

Hai người sóng cương đi ngang nhau.

Cả hai đều ăn mặc phong lưu thanh nhã, mặt như ngọc, ngồi trên đôi tuấn mã, dọc đường làm chết một không biết bao nhiêu cô gái si tình.

Đúng trưa hôm ấy, hai người vừa đi đến hồ Lạc Mã, thành linh phía đằng sau xa có tiếng vó ngựa dập dồn, nhạc vàng rung loảng xoảng, nhìn lại thấy có hai con khoái mã đang tung bụi phi nước đại phóng tới như bay.

Chỉ trong nháy mắt hai con ngựa đã lao vút qua mặt hai người.

Trên đường quan lộ rộng thênh thang, việc cưỡi ngựa qua mặt nhau vẫn là chuyện thường xảy ra. Vệ Thiên Tường cho là bọn này có việc cần phải đi gấp nên bỏ qua không để ý.

Ngờ đâu, khi hai con khoái mã vượt khỏi hai người chừng vài ba chục trượng bỗng dừng cương lại. Từ trên lưng ngựa hai người ấy phi thân nhảy xuống rồi sánh vai đứng chặn lối đi.

Nam Cung Uyển đã đoán ngay có việc khác thường, nàng hừ một tiếng, tay cầm ngựa phóng mình xuống đất quay đầu nhìn lại sau nói lớn :

- Vi đại ca, người ta đã có lòng tìm đến mình, sao anh không xuống ngựa để tiếp chuyện đi.

Vệ Thiên Tường nhẹ nhàng nhảy xuống đứng sát bên nàng rồi đưa mắt nhìn coi.

Hai người này tác phổng chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, cùng mang một chiếc mặt nạ da người màu vàng như nghệ, nhìn qua không có một thần sắc cảm xúc chút nào hết, ngoài hai con mắt sáng rực, nhãn quang chớp liên liên.

Cả hai cùng mặc một bộ áo dài đến đầu gối màu vàng, từ lối ăn mặc, hình thù hao hao giống nhau.

Vừa thoát nhìn hai người này, Vệ Thiên Tường không khỏi chạnh lòng xúc động. Còn hai người này cũng đảo cặp mắt loang loáng nhìn Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển từ đầu đến chân một cách thật tỷ mỉ.

Người mặt vàng bên phải có vẻ nghi ngờ đã hất hàm hỏi ngay :

- Hai vị có phải từ Dương Châu về đây không?

Nam Cung Uyển sầm nét mặt đáp :

- Phải! Nhưng giữa chúng tôi cùng hai vị xưa nay chưa hề quen biết nhau. Chẳng hiểu vì lẽ gì lại đứng ngăn đường lộ để làm trở ngại lối đi. Xin cho biết muốn làm gì đây.

Người ấy không trả lời câu hỏi, lại hỏi thêm một câu nữa :

- Trong hai vị, xin cho biết người nào họ Vệ.

Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Tôi là Vi Hành Thiên, xin hai vị có điều gì cứ chỉ bảo.

Anh chàng mặt vàng đứng bên trái cười hà hà nói lớn :

- Các hạ có phải là Vệ Thiên Tường đã náo loạn Bạch Sa đường, dùng chưởng đánh lui Quý Kiến Sầu Lục hộ pháp ở Dương Châu lại lấy trộm đồ của Thạch Cẩm Đang và đánh nhau cùng Trí Giác thiền sư phải không?

Vừa nghe hỏi, Vệ Thiên Tường đã nghĩ bụng :

- “Chúng nó quả nhiên là bộ hạ của bọn Thiên Diện giáo rồi, chiếc mặt nạ da người màu vàng phủ trên mặt nhất định là “Kim phẩm hộ pháp” chẳng sai”.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy lo ngại về sự theo dõi về hệ thống tổ chức quá chặt chẽ của Thiên Diện giáo. Chúng đã có tai mắt đặt khắp nơi, khắp chốn nên mới nắm sát tình hình và biết rõ từng cử chỉ và việc làm của mình như vậy.

Chàng đang bận tâm suy nghĩ thì Nam Cung Uyển đã quắc mắt hỏi lại :

- Các người hỏi thăm Vệ Thiên Tường, xin cho biết Vệ Thiên Tường là nhân vật như thế nào?

Cái thanh danh của Giang Nam đại hiệp và người cháu của vị Minh chủ võ lâm này đã làm chấn động giang hồ, không ai mà không biết, mặc dầu thời gian quá ngắn ngủi, trước sau chưa quá hai tháng.

Lẽ dĩ nhiên Nam Cung Uyển cũng được nghe qua danh tiếng của Vệ Thiên Tường tuy rằng chưa được gặp tận mặt.

Nay nàng vừa nghe hai người lạ mặt chặn đường hỏi, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, liền nhìn thẳng vào Vi đại ca như để dò ý.

Nhưng Vệ Thiên Tường vẫn bình tĩnh, thần sắc chẳng đổi thay, cười lớn và cất giọng sang sảng đáp :

- Hai vị đã nhận lầm rồi. Tại hạ đây họ Vi tên Hành Thiên, quả nhiên từ Dương Châu đến và đang trên đường về Sơn Đông. Còn việc đánh Quỷ Kiến Sầu, đại náo Bạch Sa quan, chọc ghẹo Bạch Sa phân đường gì gì đó, tại hạ đây không hề biết và cũng không bao giờ dám mạo hiểm như vậy.

Chậm lại một phút, chàng nói thêm :

- Về trường hợp Thạch Cẩm Đang Sầm Phong thì lúc lâm chung có trao cho tại hạ một gói đồ và căn dặn thiết tha nhờ tại hạ thuận đường đưa lên núi Thái Nhạc.

Trên đường đi có một vị lão hòa thượng tự xưng là Trí Giác thiền sư cố tình chiếm đoạt lấy vật ấy, nhưng đã bị tại hạ đẩy lui. Nếu hai vị và Trí Giác hòa thượng mà đến đây thì xin cứ nói rõ ra, Vi mỗ tuy bất tài nhưng cũng xin sẵn sàng thừa tiếp cả hai. Trái lại nếu hai vị muốn tìm Vệ thiếu hiệp nào đó thì tại hạ đây không có liên hệ mấy may nào hết.

Những lời lẽ ấy muốn chứng tỏ ra chàng không phải là Vệ Thiên Tường, khẩu khí thốt ra không mềm không cứng, vừa không phải con người kiếm chuyện mà cũng không phải hèn nhát đến nỗi khiếp sợ một kẻ nào.

Hai người mặt vàng nghe nói lúc đầu tỏ vẻ sững sốt và ngỡ ngàng. Nhưng một chập sau, anh chàng bên trái đột nhiên cười lớn nói :

- Họ Vệ kia, thôi khỏi cần nói dối quanh co làm chi nữa. Mày đã từ Bạch Sa quan đến đây thì che mắt làm sao nổi bọn ta và vây cánh của Thiên Diện giáo. Huống chi các môn phái trong thiên hạ, mỗi phái có lối xuất thủ riêng biệt, lẽ nào những nhân vật như Lục Hộ pháp và Trí Giác thiền sư mà không thể nhận xét ra được hay sao. Mày nhận là họ Vệ hay họ Vi cũng được, nếu tự xét có đủ can đảm và bản lãnh, cứ để cho Nhâm thị song kiết này mở mắt ra cho.

Nghe chúng vừa nói, Vệ Thiên Tường hết sức ngạc nhiên, thật chàng cũng không tưởng tượng được là Trí Giác thiền sư, một trong tứ đại trưởng lão Thiếu Lâm tự mà cũng gia nhập hàng ngũ Thiên Diện giáo.

Nghĩ vậy chàng mỉm cười nói :

- Khi hai vị đã có ý đem Vi mỗ cùng Vệ thiếu hiệp ghép chung thành một người, Vi mỗ có nói nhiều cũng bằng thừa. Tuy nhiên có một điều mà tại hạ đang thắc mắc là chẳng lẽ Trí Giác thiền sư một nhân vật thượng đẳng của Thiếu Lâm tự cũng liên can đến Thiên Diện giáo hay sao?

Anh chàng mặt vàng đứng bên trái hừ một tiếng, nói :

- Chắc chúng mày không còn sống bao nhiêu giờ nữa nên dù có nói sự thật cũng chẳng sao. Trí Giác thiền sư đúng là tứ phẩm Hộ pháp của bốn Giáo đây.

Vệ Thiên Tường cố ý hỏi lại :

- Như vậy còn hai vị giữ chức phận gì trong Thiên Diện giáo?

Anh chàng mặt vàng phía tả bèn lột chiếc mặt nạ xuống và nói :

- Anh em họ Nhâm chúng ta đứng hàng Kim phẩm hộ pháp. Người bên phải cũng bỏ mặt nạ xuống rồi hét lớn :

- Nhị đệ, thôi đừng hỏi han lời thôi gì nữa, hãy cho chúng lên đường cho rồi.

Sau khi bỏ mặt nạ xuống, cả hai để lộ khuôn mặt thật màu sậm như gạch cua, mày rậm, mắt tròn, giống nhau như đúc, khó bề phân biệt được.

Nam Cung Uyển nói :

- Chưa biết ai đưa ai lên đường, đừng vội lên mặt như vậy?

Người bên trái nổi nóng hét lớn :

- Tiểu tử, phần mày cũng không còn sống được bao lâu nữa. Ta không thèm giết hạng vô danh tiểu tốt. Hãy mau đứng tránh sang bên hữu chực lượm xác thằng bé họ Vệ kia.

Nam Cung Uyển trợn mắt quát lại :

- Chính hai đứa bây mới là đồ vô danh tiểu tốt mới đúng. Chính hai đứa mày mới không còn sống bao lâu nữa.

Nhâm thị song kiết cười khà khà nói :

- Thằng bé, đây là lần đầu tiên có người mới dám hỗn láo gọi chúng tao là vô danh tiểu tốt. Mày đền tội cũng xứng đáng lắm.

Anh chàng bên phải đưa tay ngoắc Vệ Thiên Tường nói :

- Thằng oắt con hãy mau lại đây, muốn dùng kiếm hay dùng chưởng tùy ý.

Nam Cung Uyển thét lớn :

- Nếu chúng mày muốn ra tay cùng Vị ca ca phải biết quy củ.

Anh chàng đứng bên phải hỏi :

- Quy củ gì, cứ nói ra xem.

Nam Cung Uyển nhìn hai người, cười nói một tiếng rồi chậm rãi nói :

- Ta không biết chúng mày có đủ tư cách động thủ với Vị ca ca ta không?

Anh chàng bên trái cười rộ nói :

- Tiểu tử, chưa bao giờ mày được nghe đến đại danh của Nhâm thị song kiết hay sao?

Hắn đứng cách Nam Cung Uyển phông chừng bảy tám thước thôi. Nói vừa xong hắn khẽ nhún chân nhảy vút đến trước mặt nàng, tay mặt dùng thế “Kim Báo Vũ Trảo” (beo vàng múa vuốt) bấu vào cự cốt huyệt rơi vai trái Nam Cung Uyển. Tay phải dùng thế “Hàn Mai Nghinh Xuân” (mai lạnh đón xuân) đưa hai ngón móc vào kỳ môn huyệt phía dưới vú bên phải của nàng.

Hai tay hắn đồng thời đánh ra một lúc, vừa lạnh, vừa mạnh lợi hại vô cùng.

Nam Cung Uyển hừ một tiếng, khẽ lách mình sang một bên né khỏi sử dụng ngay thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” tay mặt xò ra tấn công liền.

Người đứng bên trái vùng nạt lên một tiếng vang trời lập tức lặn xuống, lạnh như chớp, đưa năm ngón tay phải như năm móc sắt dùng thế “Quỷ Tiên Vũ Lân” (mũi tên quỷ hay sáng như lân tinh) điểm một chỉ vào huyệt thái dương nàng.

Ngay lúc ấy tay trái của hắn theo thế “Tam Tinh Nhập Hộ” (ba ngôi sao cùng một cửa) cào vào ngực.

Nam Cung Uyển lập tức dùng tay trái phất ra, gạt hết những móng tay của đối phương đang chụp lại, chưởng phải vừa hoa lên, thân mình vọt biến đầu mắt.

Thật không ngờ, liên tiếp hai thế của anh chàng này đều hụt mất. Hắn giật mình hoảng hốt vội vàng quay lại ngay. Thân hình đang lơ lửng nửa vời, hắn quát lên một tiếng dùng thế “Song Yến Quy Sào” (cặp chim yến về tổ) cả hai tay cùng vung ra một lúc tấn công vào triết yêu huyết của Nam Cung Uyển.

Vệ Thiên Tường thấy bọn chúng đã không đếm xỉa gì đến danh dự và quy luật giang hồ, cả hai cùng ngang nhiên hòa nhau tấn công một người nên nộ khí xung thiên, hét lớn :

- Đồ vô liêm sỉ, ý đồ lấy hai hiệp một, còn gì là danh dự giang hồ nữa.

Miệng nói, tay phải đẩy ra một chưởng.

Anh chàng bên trái đang bị Nam Cung Uyển dùng “Tử Dương thủ” là môn tuyệt học của Từ phủ môn khiến hắn phải luống cuống chống đỡ.

Thân hình hắn đang quay cuồng bỗng đâu một luồng kinh lực có sức mạnh vô cùng thâm hậu từ sau cuộn cuộn xô tới. Hắn hoảng hốt, vội dùng thế “Lăn Lư Đả Cồn” từ trên chụp xuống, lăn luôn mấy vòng xa trên bảy tám thước, rồi xử thế “Lý Ngự Đả Đỉnh” nhảy vọt lên cao.

Mắt hắn sáng ngời, vội hỏi ngay Vệ Thiên Tường :

- Tiểu tử, mày định làm gì đấy?

Vệ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Mày muốn góp sức hòa nhau hiệp một người, sao không biết xấu hổ? Ta cần ày một bài học để biết thân.

Nhưng Nam Cung Uyển đã gọi lớn :

- Vi ca ca, mặc kệ bọn chúng, muốn hòa nhau làm gì cũng được. Anh khỏi cần nhọc sức ra tay nữa.

Vệ Thiên Tường cũng đoán được rằng, sau khi Nam Cung Uyển bị thất bại về tay Trí Giác hòa thượng, nàng cũng muốn nhân dịp này biểu lộ tuyệt nghệ hầu lấy lại danh dự.

Hiểu như thế nên chàng lẳng lặng bước sang một bên, đưa mắt nhìn sang.

Nam Cung Uyển thấy trong lòng thêm tin tưởng và phần khởi vô cùng.

Chưởng nàng vung mạnh như gió, quyền đập như búa bổ.

Mặc dầu Nhâm thị Song Kiết cố tấn công thật gắt nhưng vẫn chẳng làm gì được mà còn nghe nàng nói vọng lại văng vẳng :

- Vi đại ca, anh hãy coi đây, bọn chúng có làm gì nổi tôi đâu.

Ba người vừa đầu vừa hò reo, trong chớp mắt đã được hơn năm mươi thế, sức lực hai bên có vẻ ngang nhau.

Cả mòng vòng chưởng trào vung lên đập xuống tán loạn, bóng người quay cuồng múa tít, đứng ngoài không phân biệt kẻ nào là kẻ nào.

Thêm 100 hiệp nữa đã qua.

Nhâm thị song kiết thấy đánh mãi chưa thắng được một người nên cùng nổi nóng, hú lên một tiếng làm hiệu rồi cùng tung người phóng lùi ra sau.

Nhưng cả hai đã có chủ định từ trước. Bước nhảy lùi chẳng qua chỉ là một lối nghi binh. Vừa nhảy ra, đã nhảy trở vào ngay.

Nhưng lần này họ trở lại trận địa với mấy món binh khí trên tay.

Hai món binh khí do họ sử dụng cũng khác lạ và đặc biệt: Nhâm lão đại thì sử dụng “Ngũ Quỷ thoa” và một chiếc cương câu. Nhâm lão nhị thì sử dụng cây “Hộ Thủ câu” và một cây đoản thoa nữa.

Hai món binh khí một món dài, một món ngắn, mỗi lúc múa lên làm lộng gió vù vù nghe lạnh gáy.

Nam Cung Uyển chỉ nhờ vào tuyệt kỹ “Tử Phủ Tiềm Hình” quay cuồng nhõn nhơ giữa bốn món binh khí lợi hại.

Nàng tiến, lùi, tới lui thấp thoáng, huyền diệu như bóng ma. Tay phải nàng cũng sử dụng một thanh trường kiếm. Cứ mỗi lần múa lên, thanh kiếm đảo lộn như rồng bay phụng múa. Ánh kiếm tỏa ra loang loáng hình như có hàng trăm đóa hoa bạc phơi phới tung bay.

Vệ Thiên Tường đứng ngoài quan sát cũng phải khen thầm.

Chàng suy nghĩ :

- “Thân pháp nàng còn mau lẹ lắm, chưa đến nỗi nào đâu, chờ chừng nàoбет lắm sẽ tiếp cứu cũng kịp chán”.

Nam Cung Uyển như say mê với kiếm pháp màu nhiệm khiến cho bốn món binh khí của Nhâm thị song kiệt hình như bị kiềm chế và áp đảo, chưa thể tìm được một sơ hở nào để tấn công nữa.

Xem tiếp hồi 23 Khó biết là trai hay gái

23. Chương 23: Khó Biết Là Trai Hay Gái

Không bao lâu, hai bên đã đánh nhau ngoài bốn năm chục hiệp rồi.

Nam Cung Uyển tuy bản sự cao cường, thân pháp lanh lẹ, nhưng dù sao cũng là gái, công lực còn kém nên không thể kéo dài mãi với hai cường địch.

Thế là một thời gian sau, nàng có vẻ thấm mệt, kiếm pháp dần dần chậm chạp, hơi thở nặng nề và cấp bách hơn, nàng đã bị hạ phong rõ rệt.

Cũng may nàng còn lợi dụng được chút ưu thế về thân pháp nhẹ nhàng, kiếm thuật tinh diệu cho nên tuy bị đuổi sức vẫn còn lẩn tránh, chạy né tung tăng, cố chờ cơ hội thuận tiện để phản công hầu lật ngược tình thế.

Bọn Nhâm thị song kiệt thừa thắng, quát lên một tiếng lãnh lóét để áp đảo tinh thần, bốn món binh khí cũng quay cuồng múa lên như chong chóng. Tất cả những thế võ quái dị nhất, những đòn sở trường đều tung ra. Nam Cung Uyển bị dồn vào một ánh vũ khí dọc ngang như mắc cửi.

Vệ Thiên Tường đứng ngoài chú ý quan sát. Chàng nhận thấy rõ ràng sự lợi thế của các loại binh khí bọn chúng đang sử dụng. Chiếc đoản câu, đoản thoa nằm trong tay trái là thứ vũ khí chuyên gài, khóa địch nhân còn chiếc câu thoa bên phải lại chuyên dùng để tấn công rất lợi.

Vì vậy nên vừa thủ, vừa công cùng một lúc, chúng càng đánh càng thêm lợi hại.

Với một thanh trường kiếm, Nam Cung Uyển cố dùng hết khả năng, đem nội lực còn tiềm tàng phổ vào lưỡi kiếm để kèm chế bớt sự lợi hại của câu, thoa, nhưng đã bị lấn áp và dần dần thối lui về sau.

Nhìn thấy tình trạng đã trở nên bất lợi, không tiện để kéo dài mãi, Vệ Thiên Tường nóng ruột thét lớn :

- Uyển đệ đệ, hãy tránh qua một bên đường sức, để ngu huynh có dịp lãnh giáo tuyệt học của các người này xem sao.

Nói chưa dứt lời, thân hình chàng đã lao vút vào trong đám mờ của bao nhiêu binh khí đang quay cuồng tít bụi.

- E không được dễ dàng như vậy đâu!

Nhân lão đại vừa quát vừa đâm ngược đoản câu, khóa chặt cây trường kiếm của Nam Cung Uyển, còn chiếc cường thoa bên tay phải thì hấn dùng thế “Lan Giang Triệt Đầu” (Chặn ngang sông Trường giang cướp Á đầu) đâm ngang vào ngực Vệ Thiên Tường lạnh như điện chớp.

Còn Nhâm lão nhị cũng vậy, trong khi vung chiếc đoản thoa phóng ra tấn công vào Vệ Thiên Tường, chiếc cương câu bên kia đã theo thế “Vân Đình Trung Nguyên” chém sạt ngang dưới bụng Nam Cung Uyển.

Khi chiếc đoản thoa của hắn vừa đưa ra thì tay trái lại dùng luôn thế “Phi Đoản Lưu Trường” đâm luôn vào ngực Nam Cung Uyển. Cây trường kiếm của Nam Cung Uyển như thế là đã bị khóa chặt, trong lúc cấp bách, sức bị đuối nhiều, không thể nào hóa giải nổi.

Vì vậy nên chiếc cương câu Nhâm lão đại cứ tự do nhằm hạ bộ của nàng đâm vào.

Nam Cung Uyển vừa then vừa tức giận, vội vàng lách người qua một bên, nhưng nàng chỉ tránh được các câu, thoa của hắn nhưng không tài nào né khỏi thế “Phi Đoản Lưu Trường” của Nhâm lão nhị. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, nàng đã trúng một đòn nơi ngực trái tiếp theo “xoèng” một cái thanh trường kiếm đã rời tay rơi xuống đất. Nàng hụt một tiếng rồi ngã vật ra sau.

Nàng ngã xuống vừa đúng lúc Vệ Thiên Tường lẫn xả vào trận đấu.

Vừa xuất thủ, chàng đã dùng thế “Phong Quyển Tàn Tuyết” (gió cuốn tuyết tan) đập mạnh xuống chiếc phi thoa của Nhâm lão nhị, đồng thời hóa giải ngay thế “Lan Giang Triệt Đầu” của Nhâm lão đại ra. Hai tiếng “bình bình” liên tiếp vang lên cùng một lúc với tiếng thanh kiếm của Nam Cung Uyển rơi xuống đất.

Dùng chưởng đánh bật được các món binh khí của đối phương, nhưng thấy Uyển đệ đệ của mình bị ngã ra sau, Vệ Thiên Tường giận sôi gan, thét lớn không còn nường tay nữa, kiếm quang lóe ra sáng loà, Nhâm lão nhị rú lên một tiếng thảm thiết, ngã gục xuống đất, trên người lãnh luôn bảy vết kiếm.

Trong lúc nóng giận, Vệ Thiên Tường liền sử dụng “Tu La thất kiếm” đâm Nhâm lão nhị đồng thời vung tả chưởng sử dụng “Huyền Thiên nhất chưởng” đánh tréo vào Nhâm lão đại.

Nhâm lão đại đâu ngờ được sự lợi hại của Vệ Thiên Tường như thế nào. Ngay đến em mình vừa bị chết vì bảy nhát kiếm quá thần tốc, hắn cũng chưa kịp ngó qua, phải vội vàng đưa hai tay tiếp chưởng của Vệ Thiên Tường.

“Huyền Thiên nhất chưởng” uy lực vô biên trên đời có một! Ngay cả Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa, Trí Giác thiên sư là những tay võ công thượng thặng, khét tiếng võ lâm còn chịu không nổi thay, huống hồ chỉ hắn làm sao chống cự được.

Không khác nào trúng chọi đá, chỉ nghe ầm một tiếng lớn, Nhâm lão đại đã bị chưởng lực đánh văng ra xa hơn ba trượng không kịp kêu một tiếng, nằm lịm chết ngay.

Không cần đếm xỉa đến bọn chúng, Vệ Thiên Tường lẹ như chớp phóng mình về phía Nam Cung Uyển.

Chàng cúi xuống nhìn xem, thấy chiếc khăn bịt đầu đã rơi xuống, tóc mây rũ rượi xòa nhòa trên mặt. Làn da trắng hồng như cánh hoa đào của nàng đã đổi sang tái nhợt, môi xám hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Hơi thở thoi thóp nhẹ như gương, nàng ngất xỉu thiêm thiếp trên mặt đất.

Vệ Thiên Tường nóng lòng quá, vội vàng đưa tay bồng nàng lên, nhìn quanh bốn phía. Cách đó không xa có một miếu thờ thần bổ hoang nằm ẩn hiện dưới bóng cây um tùm.

Chàng bồng nàng và dắt luôn hai con ngựa tiến về phía đó.

Vệ Thiên Tường thả hai con ngựa ăn cỏ phía trước sân, rồi bồng Nam Cung Uyển chạy luôn vào đại điện.

Đặt nàng xuống nền gạch, chàng quay ra đóng cửa lại.

Xong đâu đó rồi, chàng ngồi bên cạnh nàng, vận khí lên đan điền chuyển ra hai chưởng, khê đặt trên người nàng giúp nàng vận mạch và đẩy khí huyết lưu thông.

Chỉ một lúc sau, chân khí của chàng đã chạy suốt các huyệt lớn trong thân thể Nam Cung Uyển.

Vệ Thiên Tường đem tận lực và sở học ra để cứu chữa, màu da Nam Cung Uyển đã thấm nhuận, dần dần trở nên hồng hào hơi thở mạnh hơn, rồi đôi mắt từ từ hé mở.

Vừa bừng mắt ra Nam Cung Uyển nhìn thấy Vị ca ca, thần sắc nghiêm nghị, mồ hôi ướt đầm mình, hai tay đưa đẩy từ từ khắp thân thể; nơi nào chàng đặt tay đến tựa hồ như có một luồng khí nóng chạy thẳng vào cơ thể mình.

Vừa chua sót, vừa cảm kích, nàng rung đôi hàng lệ, hé mắt khẽ gọi :

- Vi ca ca!...

Vệ Thiên Tường thấy nàng đã tỉnh rồi, mừng quá vội vàng nói :

- Uyển muội, em vừa thọ trọng thương mới tỉnh lại, giờ cần nhắm mắt, tịnh dưỡng tinh thần và điều tức, khoan nói chuyện nhiều. Hãy nằm yên để ngu huynh truyền thêm chân khí một lần nữa cho.

Tiếng “Uyển muội” từ môi chàng thốt ra nghe dịu dàng, trêu mến làm sao! Nàng chỉ nghe hai tiếng ấy cũng đủ thấy mát mẻ cả cõi lòng, tinh thần phơi phới, xem mọi vật thành màu hồng chói lọi!

Nàng lắc đầu se sẽ nói :

- Vi ca ca, anh khỏi nhọc lòng nữa, tôi có “Bách Doanh đan” để trong người, phía trước ngực.

Nhờ anh... anh...

Nàng chưa nói hết câu đã ngập ngừng rồi tắc lời! Một thiếu nữ mà muốn nhờ người khác, một thanh niên cùng lứa tuổi thò tay vào người để lấy đan dược, biết nói năng ra làm sao?

Nhưng nếu không nhờ chàng cũng không còn cách nào khác nữa. Nam Cung Uyển tuy đã tỉnh nhưng còn yếu lắm, chưa cử động được nhiều.

Vệ Thiên Tường nghe nàng cho biết trong người có cất linh đơn thì mừng lắm, nhất là “Bách Doanh đan” không thua gì tiên dược, trị bệnh như thần.

Nhưng chàng bỗng nhớ lại hoàn cảnh giữa hai người sự tỵ hiềm trai gái, khó xử quá. Tuy nhiên vì cần cứu gấp, chàng phải quả quyết, nhắm mắt đưa tay vào lần áo trong của nàng để tìm thuốc.

Ngờ đâu, vì cảm động sẵn, cử chỉ của Vệ Thiên Tường trở nên lúng túng vụng về. Khi mới sờ vào, ngón tay chàng đã chạm phải một khối ngọc cầu mềm phún như... nhưng, lù lù trên ngực.

Da thịt nàng mát dịu, nhưng chàng có cảm giác như chạm phải điện, dờ người, tay run, mặt đỏ rần, buộc miệng “A” một tiếng khẽ.

Tuy nhiên, Vệ Thiên Tường vẫn cố gắng giữ bình tĩnh và tìm được một chiếc hộp nhỏ đựng trong chiếc bọc gấm, đeo trên cổ, lòng thòng ngay giữa hai gò bồng đảo của nàng.

Chàng run run lấy ra.

Mở hộp ra coi, quả nhiên bên trong đó có một hoàn thuốc “Bách Doanh đan”, bọc sáp vàng.

Bẻ lần vỏ sáp ra, đã thoang thoảng một mùi thơm ngào ngạt, mới hít vào ngực đã thấy mát cả tim phổi.

Khi chàng vô ý chạm phải nhũ hoa, Nam Cung Uyển thẹn quá muốn tê tái cả người, liền nhắm mắt lại không dám nhìn lên nữa.

Khi hoàn thuốc do Vệ Thiên Tường đưa lại, vừa chạm đôi môi, nàng vội hé miệng ngậm lấy rồi từ từ nuốt vào bụng.

Viên “Bách Doanh đan” này là một linh dược do phụ thân nàng là Cẩm Linh Thần Quân dùng các loại thuốc bổ phối hợp với nước suối “Bách Doanh” mà chế ra. Suốt một đời ông chỉ luyện được một viên mà thôi. Linh dược này có khả năng cải tử hoàn sinh, và cũng là một loại thánh dược chữa thương, trừ độc hay nhất vô lâm.

Ngoài ra, dược bản thân chân khí của Vệ Thiên Tường giúp sức, kinh mạch được điều hoà, khí huyết tản ứ, thương thể được tiêu tan ngay trong giây lát.

Nàng ngủ một lúc khá lâu. Trong người cảm thấy cảm khoái, dễ chịu và nhẹ nhàng như cũ.

Khi Nam Cung Uyển bừng mắt tỉnh dậy nhìn quanh thì không thấy bóng dáng Vi đại ca đâu hết. Nàng vội vàng ngồi dậy. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói chuyện nho nhỏ khiến nàng ngạc nhiên vô cùng.

Lập tức nàng vắn tóc gọn gàng, đội khăn vào, sửa lại quần áo, rón rén bước ra ngoài. Mới đi được mấy thước đã thấy Vệ Thiên Tường đang đứng trước cửa, hình như để hóng mát.

Trước mặt chàng có một đôi thanh niên, một trai, một gái đang đứng từ hồi nào rồi.

Nàng nhìn kỹ thì thấy người con trai độ hai mươi, mình vượn lưng ong, mặt xương xương, mày dài, đôi mắt long lanh sáng như điện, mình mặc bộ áo dài bằng lụa đen, bên lưng có cài một thanh kiếm, buông thõng cạnh sườn. Nét mặt người này có vẻ hiên ngang tự phụ.

Người con gái tuổi độ mười tám, thân hình uyển chuyển mềm mại. Bên mái tóc có cài một đóa hoa hồng, mặc áo chên cũng bằng lụa đen.

Da nàng trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa phù dung, cặp mắt trong suốt và sáng rực, nhìn có vẻ hiểm ác.

Khi ấy Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Tại hạ tự xét mình chưa làm điều gì trái lẽ hay gây sự thù hiềm cùng Thiên Diện giáo. Thế mà bọn Thiên Diện giáo luôn luôn theo dõi, tìm mọi cách áp bức, hãm hại. Hai anh em họ Nhâm sở dĩ bị bỏ mạng cũng vì họ đã có những hành động vô sỉ, đánh lén tại hạ trước.

Nhị vị hiền huynh, muội xét ra không phải người xấu, xin đừng nên đồng lõa cùng bọn Hách Phi Yên, xưa nay đã khét tiếng là dâm tà gian ác. Hai vị nên suy nghĩ kỹ.

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau và người con gái hỏi Vệ Thiên Tường :

- Vi thiếu hiệp nhắc đến Hách Phi Yên có phải là con người mà giang hồ thường gọi là lão ma đầu “Nhân Yêu” đó phải không?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Đúng! Cô nương đã nói đúng! Nhân Yêu Hách Phi Yên là một đương chủ của Thiên Diện giáo. Chắc hai vị cũng từng biết rằng Thiên Diện giáo là một tổ chức chuyên reo rắc thảm họa hành động tàn ác trên khắp giang hồ.

Cô gái áo đen quay lại nói với người đàn ông :

- Ca ca, tôi đã nói trước rồi, câu chuyện về Nhâm thị song kiệt quả nhiên không thể tin được. Anh cứ tin nơi Thiên Diện giáo, bọn họ là một tổ chức lớn nhất Trung Nguyên hiện thời, các nhân vật tham gia giáo phái này cũng có nhiều cao thủ trong những đại môn phái khác. Hành động của Thiên Diện giáo mình cũng từng biết nhiều rồi. Qua lời trình bày của Vi thiếu hiệp cũng đã khá rõ ràng. Kim phẩm hộ thân của họ, ai đi thêm thường, lấy cấp làm gì cho đeo họa vào thân?

Chàng trai áo đen sa sầm nét mặt nói lớn :

- Muội tử, thôi khỏi nói nhiều. Nguyên nhân hành động và tư cách của Thiên Diện giáo như thế nào, cũng không thể chỉ căn cứ vào lời nói phiến diện của một gã họ Vi. Huống chi Nhâm thị song kiệt đối với bọn mình cũng có đôi phần liên hệ ngày trước, nay bị chết vì tay họ Vi thế làm sao làm ngơ được. Câu chuyện về Thiên Diện giáo thì có thể gạt qua một bên được, nhưng cái chết của hai anh em họ Nhâm cần phải được giải quyết thích đáng.

Hắn nói đến đây, đôi mắt trợn trừng, vẻ mặt đầy sát khí rồi nhìn Vệ Thiên Tường hất hàm nói :

- Họ Vi kia, công việc như thế cũng đã khá rõ ràng rồi. Chúng mình khỏi cần mắt nhiều thì giờ dài dòng nữa, xin cứ ra tay là vừa.

Nghe đến đây, Nam Cung Uyển giận lắm, không thể nhịn được. Nàng thoát nhảy đến bên cạnh Vệ Thiên Tường, nhìn hai người nói :

- Hiền huynh muội đã vì Nhâm thị song kiệt mà ra tay. Chắc có lẽ tài nghệ cũng cao siêu lắm. Muốn giải quyết câu chuyện này, biện pháp cần làm như thế nào, hai vị cứ vạch ra anh em chúng tôi xin sẵn lòng thừa tiếp.

Lời nói của nàng vừa rành rạch vừa nhẹ nhàng, thanh tao và êm dịu.

Nàng con gái áo đen vừa nghe xong ngạc nhiên thẳm ngấm.

- Nãy giờ đối diện cùng anh chàng họ Vi, mình thấy quả nhiên là một thanh niên xinh đẹp, phong tư tuyệt thế mà thư sinh vừa đến sau lại càng xinh đẹp hơn nữa. Ồi cũng làm một con người dung nhan tợ ngọc, cốt cách phi phàm ai trông thấy cũng phải yêu, phải mến.

Nàng suy nghĩ rồi cứ tấm tắc khen thầm, đôi mắt đưa tình, lăm lét nhìn trộm mãi.

Nàng là một thiếu nữ, hoa niên vừa đôi tám, đang độ lòng xuân phơi phới, tim lòng hé mở, làm sao lại khỏi khát khao một vị như ý lang quân! Huống chi nàng vốn sinh trưởng nơi vùng biên giới xa xôi hẻo lánh, vừa để chân vào đất Trung Nguyên lại chạm trán ngay với tuyệt sắc giai nhân hóa trang thành nam tử, xinh như ngọc đẹp như hoa thì làm sao mà không động lòng si mê cho được.

Trong khóm mắt của nàng, có lẽ chàng thư sinh thứ hai này thật là thế gian có một, thiên hạ không hai, tuy nhiên chưa biết được trình độ công của y ra sao.

Vì vậy nên khi Nam Cung Uyển vừa nói dứt lời, nàng ta không chờ người con trai nói lại, lập tức rảo bước thoăn thoắt chạy lại, mặt tươi như hoa nói ngay :

- Nhâm thị song kiệt cùng ngu huynh ngu muội chỉ là quen biết cũ, không đến nỗi để gây chuyện làm phiền nhị vị. Đối với Thiên Điện giáo, nếu hai vị có chút hiềm riêng, chúng tôi cũng không muốn sanh sự nhúng tay vào. Tuy nhiên, trong lúc mới gặp được nhau, chỉ mong ước được nhị vị rộng lòng chỉ giáo cho chúng tôi được dịp lãnh giáo một ít võ công tuyệt nghệ mà thôi.

Nói xong nàng đưa mắt đắm đuối nhìn vào mặt Nam Cung Uyển chờ đợi trả lời.

Nam Cung Uyển không chờ Vi ca ca nói chuyện hay ra tay đối phó, lạnh lẽo nói ngay :

- Cô nương đã cố ý muốn chỉ giáo, tại hạ đây vinh hạnh xiết bao. Như vậy, cách đấu như thế nào, tại hạ xin sẵn sàng nghe theo cô nương tất cả.

Cô gái áo đen liếc mắt nhìn quanh rồi đưa tay chỉ vào mấy chùm hoa đại mọc ngay phía trước và nói :

- Tháng mười chưa phải thời kỳ mai nở. Hiện giờ là tiết đương xuân, hàn mai chưa nở. Chúng ta cũng có thể mượn mấy cành thưa ngang dọc kia để biểu diễn khinh công chưởng pháp. Chỉ bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Ai bị rơi xuống sẽ xem như thua, không biết tôn ý thiếu hiệp ra sao?

Nam Cung Uyển nghe nói mừng thầm, lập tức cười đáp ngay :

- Hay lắm, thú lắm! Chắc có lẽ chưởng pháp và khinh công của cô nương đã đến mức tuyệt diệu rồi. Tại hạ đây cũng như quạ đeo theo chân phượng, xin cố gắng một phen xem sao.

Nàng áo đen thẹn đỏ mặt, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp hà tất phải khách khí như vậy. Tiểu muội xin mạn phép trước.

Nói xong nhẹ nhàng phi thân lên cành mai.

Nàng dùng phép đề khí, thân hình nhẹ như lông hồng, nhảy lên cành cây, pháp phối như bướm vờn hoa.

Nàng vừa đứng vững, không thấy Nam Cung Uyển nhảy theo vội liếc mắt nhìn quanh cố ý tìm kiếm. Bỗng từ phía sau lưng nghe có người nói se se :

- Cô nương, tiểu sinh đây rồi. Xin cô nương miễn chấp.

Nàng giật mình quay lại thì chính là anh chàng thư sinh mặt ngọc, đã đứng sát bên lưng mình từ lúc nào rồi.

Thân pháp của Nam Cung Uyển thật nhẹ nhàng và mau lẹ, quả khinh công đã đến mức nhiệm mầu.

Cô gái áo đen tươi cười nói :

- Công phu của thiếu hiệp cao diệu thật.

Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Tiểu sinh lên muộn và đến sau cô nương, chẳng khác nào quạ đeo theo chân phượng hoàng.

Cô gái áo đen đỏ mặt nói :

- Trước khi được lãnh giáo tuyệt nghệ, tiểu muội xin được biết tôn tính đại danh của thiếu hiệp.

Nam Cung Uyển đáp :

- Tiểu sinh tên là Nam Cung Uyển.

Rồi nàng tươi cười hỏi luôn :

- Nhân tiện, tiểu sinh cũng xin được biết phương danh cô nương.

Cô gái áo đen nói :

- Tôi tên là Tu Ngọc Nhân.

Nam Cung Uyển chấp tay nói :

- Bây giờ xin cô nương cho được lãnh giáo mấy thế.

Tu Ngọc Nhân nói :

- Vâng, xin thiếu hiệp nới tay một chút.

Nam Cung Uyển tươi cười nói :

- Người ta đâu phải cỏ cây mà thờ ơ vô tình được! Thật ra tiểu sinh cũng xin cô nương niệm tình nhẹ tay cho.

Nàng áo đen đề khí nhún chân nhảy lên, tay phải vòng một cái, chưởng phải xử thế “Phao Chuyên Dẫn Ngọc” (ném gạch để đưa viên ngọc) đánh ra.

Nam Cung Uyển đứng yên không nhúc nhích miệng khẽ nói :

- Chà, thế “Phao Chuyên Dẫn Ngọc” hay lắm.

Rồi nàng khẽ chuyển mình một cái nói :

- Xin cô nương thử tiếp tiểu sinh một thế “Xích Tiêu Dẫn Phượng” (sáo đỏ như chim phượng) đây.

Cùng lúc ấy, nàng đưa ngón tay điểm vào phong nhãn, còn bàn tay kia phát nhẹ vào phụng vĩ mau lẹ vô cùng.

Thân hình Nam Cung Uyển nhẹ nhàng thấp thoáng, lui bên phải, lùi bên trái, chấp chờn khi phía trước, khi phía sau, biến hiện như bóng ma, không làm sao nhìn thấy kịp.

Vệ Thiên Tường thấy thân pháp nàng thật là tinh diệu cũng buộc miệng khen thầm.

Một hồi sau, Nam Cung Uyển mỉm cười nói :

- Tu cô nương, chưởng pháp của cô nương vô cùng lạnh lẽo, tiểu sinh rất bái phục. Chúng mình đã thử sức trên một trăm thế rồi, tuy chưa phân thắng phụ, nhưng chừng ấy cũng đủ hiểu tài nghệ nhau rồi, xin đề nghị tạm dừng tay vậy.

Tu Ngọc Nhân nghe nói trong lòng hết sức hân hoan, tự nghĩ :

- “Con người thật đa tình và khéo nói làm sao! Chàng chẳng những ngấm ngấm nới tay, còn muốn giữ thể diện mình bảo rằng chưa phân thắng phụ”.

Nàng vội vàng thu chưởng vừa mừng vừa thẹn, nhỏ nhẹ nói :

- Đa tạ Nam Cung thiếp hiệp hạ thủ lưu tình, xuất chưởng nới tay.

Hai người cùng bay xuống đất, nhẹ nhàng chạy về đứng bên cạnh Vệ Thiên Tường và chàng áo đen.

Chàng áo đen bèn chấp tay hướng về phía Vệ Thiên Tường nói :

- Tại hạ cũng xin lãnh giáo Vi bằng hữu một vài thế.

Vệ Thiên Tường vội chấp tay nói :

- Tu huynh có lòng muốn chỉ giáo, tại hạ xin hết sức để vâng lời thừa tiếp.

Chàng áo đen nghĩ bụng :

- “Tiểu tử, mày đã tìm đường chết phen này rồi”.

Tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ tươi cười nói :

- Xin ông bạn cho biết tôn ý. Tại hạ đề nghị trước thử ám khí, sau thử kiếm pháp, được chăng?

Vệ Thiên Tường cũng nghĩ bụng cười thầm :

- “Được lắm, về môn ám khí mình đã được bí truyền của Vô Định Kim Tiền Tạ thúc thúc, có thể nói là thiên hạ vô song. Về kiếm pháp thì với bao nhiêu tuyệt kỹ của Cổ thúc thúc, cũng đủ sức đối phó với hắn rồi”.

Xem tiếp hồi 24 Trên núi Thái Sơn ngắm nhìn thiên hạ dưới mắt

24. Chương 24: Trên Núi Thái Sơn Ngắm Nhìn Thiên Hạ Dưới Mắt

Nghĩ vậy, chàng tùm tùm cười rồi gật đầu nói :

- Tại hạ đã nói rồi, mọi việc xin tùy theo sự quyết định của Tu huynh. Vậy xin Tu huynh ra tay trước.

Nghe chàng nói câu đó, chàng áo đen cất tiếng cười gằn.

Tu Ngọc Nhân trong lòng nóng nảy quay lại nhìn anh, có ý muốn nói gì nhưng lại thôi. Vì chàng áo đen đã phi thân nhảy đến, cách chỗ Vệ Thiên Tường đứng chừng hai trượng và nói :

- Xin thiếu hiệp thận trọng cho tiểu đệ thi thố chút tài hèn.

Nói vừa dứt lời, cánh tay phải đã vung lên, một ngọn “Tý Ngộ Thần Cốt trâm” đã lao vút đến ngực Vệ Thiên Tường rồi.

Loại ám khí này dài chừng hai tấc nhỏ như cán bút, luyện thuần bằng gang thân hình tròn trịa, phóng ra dùng sức cổ tay và ngón tay, nhanh như điện xẹt. Ở đầu trâm lại có tẩm thuốc độc. Một khi trúng phải ám khí này chỉ từ giờ ngộ không quá giờ tý phải chết ngay. Vì vậy nên mới đặt tên là “Tý Ngộ Thần Cốt trâm”.

Vệ Thiên Tường đã quen luyện tập sử dụng ám khí ngay từ lúc còn bé thơ. Khi thấy Tý Ngộ Thần Cốt trâm xé gió bay tới vẫn bình tĩnh như thường, miệng khẽ nói: “Tốt lắm” rồi cứ đứng nguyên vị không thèm né tránh, ngọn trâm vừa bay đến nơi, chàng khẽ đưa tay dùng hai ngón kẹp chặt lại.

Chàng áo đen thấy vậy liền phóng luôn năm cây khác, nhằm vào năm trọng huyệt yếu hại nhất của Vệ Thiên Tường: hai mắt, cổ họng, tim và miệng. Thủ pháp của hắn rất lạnh lẽo và thuần thực vô cùng.

Vệ Thiên Tường đã có ý xem thường và muốn nhân cơ hội này để đùa giỡn một lúc cho vui. Khi ám khí còn cách mình chừng một tấc, chàng mới ngã người về phía sau, đồng thời đưa tay trái lên kẹp lấy một cây rồi khẽ búng ra đánh keng một tiếng đúng ngay vào cây tiếp theo của các cây đang nối đuôi nhau bay tới vắng đi mất.

Bàn tay phải của chàng xòe ra kẹp luôn cả bốn cây trâm kia không sót một cây nào.

Nam Cung Uyển trông thấy thích chí quá vỗ tay reo mừng và khen ngợi. Nhưng bỗng nhiên nàng biến sắc “á” lên một tiếng kinh hoàng rồi chờ người ra mà nhìn.

Thì ra khi Vệ Thiên Tường vừa bình thần đứng lên chưa được vững thì một cây Tý Ngộ Thần Cốt trâm đã lao vút đến nữa, cách mi tâm chàng không đầy ba tấc. Lúc bấy giờ dù có né tránh cũng không còn kịp nữa rồi.

Trong lúc đang thập phần nguy hiểm, Vệ Thiên Tường bỗng ngã lộn luôn ra sau rồi dùng một búng chân khí thổi phù một cái, mũi trâm bay mất.

Anh chàng áo đen trông thấy tái mặt nhưng cười gằn nói :

- Nội công quả nhiên màu nhiệm. Xin thử luôn một lần nữa thủ pháp “Phật Phong Kinh Vũ” của Tu mã đây.

Tu Ngọc Nhân thất kinh vội kêu lớn :

- Đại ca, không nên...

Nhưng chàng áo đen đã vung hết cả hai tay ra, cả 36 cây thần cốt trâm, như mưa sa bão táp nối đuôi nhau từng đợt xé gió vù vù bay tới nhắm ngay vào 36 trọng huyệt của Vệ Thiên Tường.

Nhưng Vệ Thiên Tường đột nhiên cười lớn rồi nói :

- Hà hà... xin hiền huynh thử ném một chiêu “Đảo Tan Thanh Phù” của tại hạ xem sao?

Nói rồi chàng nắm ở tay trái 36 đồng Hồ Điệp kim tiền vãi luôn ra kêu vo vo như bầy ong vỡ tổ, xẹt đi như điện chớp.

Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy vô số điểm hàn tinh nhấp nháy khắp bầu trời, dưới ánh tà dương không biết bao nhiêu điểm sáng nhấp nháy, di chuyển mau lẹ không nhìn kịp.

Những tiếng kêu leng keng vang lên liên tiếp. Hồ Điệp kim tiền đã chạm vào những ngọn Tý Ngọ Thần Cốt đỉnh, rơi lả tả khắp mặt đất như lá rụng mùa thu. Đặc biệt một điều là cứ một lỗ Hồ Điệp kim tiền lại có một mũi Tý Ngọ Thần Cốt đỉnh xuyên vào.

Vệ Thiên Tường thét luôn hai tiếng :

- Đón đây!

Chàng vung luôn tay phải; bốn cây thần cốt đỉnh kẹp ở khe ngón tay lại vùn vụt bay trở lại theo lối “gậy ông đập lưng ông”.

Vì cảm hận người áo đen cố tình hạ độc thủ nên chàng không muốn nhân nhượng nữa. Nhưng lối trả đòn của chàng còn có phần mau lẹ và lợi hại hơn nhiều.

Chàng áo đen vừa sợ vừa giận vội nhảy vọt qua một bên để tránh né rồi hét lớn :

- Tiểu tử, hãy xem chừng bảo kiếm!

Tức thì một làn kiếm quang sáng lòa lộng lên như ánh cầu vồng, chém vào người Vệ Thiên Tường, tiếng rít như lụa xé.

Thế kiếm chém ra trong lúc bất ngờ, mau như điện xẹt. Vệ Thiên Tường không ngờ đối phương lại hành động một cách vô sỉ và khiếp nhược như vậy.

Trong lúc hoảng hốt chàng lăn ra ngoài chừng một trượng, nhìn lại thấy trên chỗ mình vừa đứng có cày sâu năm vết kiếm.

Vệ Thiên Tường sững sốt la lớn :

- Tu La ngũ kiếm!

Rồi chàng buộc mồm hỏi luôn :

- Người có phải là phái Tu La hay không?

Anh chàng áo đen thấy thân pháp của Vệ Thiên Tường mau lẹ quá mức, đã né khỏi năm nhát kiếm của mình một cách dễ dàng nên đem lòng nể sợ, không dám khinh thường tiến lên nữa. Mặt mày ửng tái xanh, lớn tiếng hét :

- Tiểu tử, hà tất phải hỏi dài dòng. Có bản lĩnh bao nhiêu cứ đem ra thi thố để tranh tài cao thấp.

Vệ Thiên Tường nổi nóng thét to :

- Nếu không nể mảy là môn hạ của Tu La môn thì Vi Hành Thiên này không để mảy thoát khỏi được nơi đây phen này. Nếu mảy tự phụ khinh người, luôn tiện ta cũng ày được nhìn thấy qua kiếm pháp của Vi mỗ.

Vừa nói dứt lời, chàng đã bật kiếm, loang lên một vòng loang loáng. Trên mặt đất đã cày sâu bảy vết kiếm dài, mỗi vết sâu hơn ba tấc!

Chàng mặc áo đen tái mặt khiếp sợ. Nhưng hấn cười ha hả nói :

- Này gã họ Vi, thì ra mảy là truyền nhân của La sát lão tặc, Tu mỗ này tự xét nghệ thuật còn non kém, nay xin tạm rút lui. Rồi đây tự khắc sẽ có cao nhân đến tìm mảy để thanh toán. Hãy liệu mà đề phòng.

Nói xong hấn quay lại kêu lớn :

- Muội tử, chúng ta hãy đi.

Dậm hai chân khé nhún một cái, thân hình y đã bốc lên cao, ngồi trên lưng ngựa, giật cương phóng tới như bay.

Ngựa phi chừng mười trượng đã rẽ sang một lối khác mất hút.

Tu Ngọc Nhân thấy anh đã bỏ chạy chẳng biết làm sao hơn. Mắt nàng chứa đựng cả niềm uất hận vừa luyện tiếu, khe liếc nhìn Nam Cung Uyển, ý muốn nói gì nhưng lại thôi. Nàng lặng thinh nhìn Nam Cung Uyển một lát tỏ tình lưu luyến cuối cùng cũng nhảy lên mình ngựa chạy theo anh chàng áo đen rồi biến mất.

Nam Cung Uyển liếc mắt nhìn năm vết kiếm của chàng áo đen gạch trên đất cung bảy đường kiếm của Vệ Thiên Tường vừa đánh ra, trong lòng ngơ ngẩn và thắc mắc.

Chập sau nàng khe nói :

- Vi đại ca, anh nói hấn cũng là môn hạ Tu La phải phải không?

Vệ Thiên Tường gật đầu đáp :

- Phải, đường kiếm của hấn đang sử dụng là “Tu La ngũ kiếm”.

Nam Cung Uyển chắc lưỡi nói :

- Chỉ một thế đánh hấn đã chém thành năm vết, mau lẹ đến nỗi không thể nào phân biệt được. Chính tôi cũng chưa biết cách phá giải như thế nào. Ủa, Vi ca ca này! Còn thế kiếm của anh, chỉ một lúc chém luôn bảy nhát, có phải là “Tu La thất kiếm” không? Kiếm pháp đó quả nhiên tinh diệu và có phần còn ghê gớm hơn nhiều.

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Kiếm pháp của cô nương sử dụng đấu cùng Nhâm thị song kiệt còn mầu nhiệm và tinh vi hơn nhiều. Sự biến hóa của các thế kiếm vô cùng phức tạp. Nhưng chỉ vì cô nương chưa phát huy được hoàn toàn đúng mức độ của nó nên chưa đưa ra được đầy đủ oai lực ghê gớm của nó.

Nam Cung Uyển cười khúc khích nói lớn :

- Vi ca ca chỉ có tài khen người, kiếm pháp của tôi đối với ca ca có thấm vào đâu! Này Vi ca ca, anh có biết không, hồi nãy đứa con gái ấy cứ tưởng mình là trai thật nên có vẻ quấy luyến lắm, trông thấy tức cười gần chết đi mất. Ca ca có biết hấn tên gọi là gì không?

- Vệ Thiên Tường lắc đầu.

Nam Cung Uyển nói :

- Cô ta tên Tu Ngọc Nhân.

Vệ Thiên Tường luôn miệng nói :

- Phải, hồi nãy chàng họ cũng xưng là họ Tu. Ồ, sao cùng họ Tu hết nhỉ?

Nam Cung Uyển nói :

- Vi đại ca, anh muốn đuổi theo nó ư? Liệu có kịp không? Mà đuổi theo để làm gì chứ? Mới gặp đây mà đã si mê đến siêu hồn lạc phách rồi sao?

Vệ Thiên Tường bị nàng xét đoán tư tưởng, có ý không bằng lòng, chỉ quay đầu lườm một cái.

Nàng bực mình bỏ chạy ra ngoài sơn miếu.

Vệ Thiên Tường sững sốt vội vàng rảo bước chạy theo, vừa cười vừa nói :

- Uyển muội, cô đừng hiểu lầm.

Nam Cung Uyển nói :

- Ai đã hiểu lầm! Mới nhắc đến con bé họ Tu đã ngỡ ngẩn như người mất hồn, hay nếu muốn tôi sẽ xin tác hợp cho.

Vệ Thiên Tường nghiêm nét mặt nói :

- Uyển muội, cô đừng có nghi kỵ nhiều lời không hay. Vừa rồi tôi sực nhớ đến họ cũng là họ Tu thì tôi nghĩ rằng họ với ân sư tôi là Tu Linh Quân có liên hệ bà con gì chẳng. Biết đâu họ còn là con cháu của ân sư Tu Linh Quân cũng không biết chừng. Uyển muội nghĩ xem, như thế có ý nghĩ gì càn rỡ hay không?

Nam Cung Uyển nghe xong biết ngay mình nghĩ sai rồi liền tìm cách bào chữa :

- Ai biết đâu được trong lòng anh. Anh nghĩ một đường nói ra một nẻo, có trời mới biết!

Vệ Thiên Tường chỉ mỉm cười không nói gì hết.

Chàng lẳng lặng đi giắt ngựa lại. Hai người cùng lên ngựa buông cương lên đường ngày đi đêm nghỉ.

Mãi đến trưa hôm thứ ba mới đến chân núi phía Nam Thái Sơn.

Núi Thái Sơn cũng có tên là Đông Nhạc. Từ xưa, núi này được xem là “Thiên hạ đệ nhất phong” cho nên đức Khổng Tử đã có câu “Đăng Thái Sơn nhi tiểu thiên hạ” nghĩa là lên trên đỉnh núi Thái Sơn xem nhỏ thiên hạ! Núi cao hàng mấy nghìn thước, bên trên có nhiều ngôi cổ tự từ đời Tần, Hán.

Trên đỉnh núi cao chót vót có núi Quan Nhật buổi sáng đến ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc, đẹp đẽ vô cùng. Đứng đây nhìn ra khi mặt trời lên chiếu hàng nghìn muôn ánh hào quang khắp bốn mặt thật kỳ kỳ xinh đẹp.

Suốt rặng núi Thái Sơn trùng trùng điệp điệp thường nhật rất ít bọn giang hồ để chân lui tới.

Từ xưa kia, Thái Nhạc lão nhân đã ẩn cư tu luyện nơi đây. Tuy chỉ nghe tiếng chứ ít ai được gặp, vì địa thế quá bao la hiểm trở.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển gởi ngựa ột gia đình săn bắn ở dưới chân núi, hỏi thăm đường đi Bàn Thạch sơn rồi lần dò lên núi.

Con đường xuyên sơn chạy vòng quanh chân núi lúc đầu cũng bằng phẳng dễ đi. Một thời gian sau, cả hai đã gặp một dãy núi chắn ngang trước mặt.

Núi này tuy không cao lắm nhưng có nhiều gộp đá khổng lồ, nhiều thạch bàn vĩ đại. Cứ như lời người thợ săn cho biết, chính vì sự cấu tạo của hình thể ngọn núi mà thiên hạ mới gọi là Thạch Bàn sơn.

Vừa trông thấy những tảng đá khổng lồ nhấp nhô trước mặt, Nam Cung Uyển mừng rỡ nói :

- Chúng ta đã đến Thạch Bàn sơn rồi, hãy đi mau lên Vi ca ca.

Hai người đi riết được nửa dặm, qua một cái khe nhỏ thì đến một mảnh đất bằng có mấy gian nhà tranh cất dựa theo triền núi. Giậu tre nhà lá cảnh tượng hết sức thô sơ mộc mạc.

Phía ngoài bờ giậu, trên mảnh đất trống có một khu vườn trồng thuốc, có nhiều cây thuốc rất kỳ lạ, chưa hề biết tên.

Trên vườn có nhiều đường ngang nẻo dọc chi chít. Có lẽ dùng để đi lại tưới nước và chăm sóc cây cối.

Vệ Thiên Tường nhìn xem cảnh sắc đã cảm thấy trong lòng băng khuâng cảm mến đối với Thái Nhạc lão nhân.

Chàng nghĩ bụng :

- “Một vị Chưởng môn nổi tiếng trong võ lâm đã công nhiên xem thường thế sự, lấy thú lâm tuyền tiêu khiển, không màng danh lợi, xem vinh hoa như đám bụi mờ, đáng kính đáng phục thay”.

Vượt qua hàng núi, xuyên qua một cánh rừng còi, một ngôi nhà lá giậu tre đã hiện ra trước mắt.

Vì người sắp ra mắt là một vị tôn sư nổi tiếng một thời, đáng xem là bậc trưởng thượng nên hai người phải sửa soạn lại khăn áo trước khi đi vào chiếc cổng bằng gỗ.

Nhưng sau khi lầm lũi đi luôn một hồi, lúc ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa bằng phen tre vẫn còn cách xa một đường như cũ. Hình như này giờ chưa đi được thước đất nào.

Hai người lại đi nữa, nhưng chiếc cổng gỗ vẫn y nguyên trước mặt, tựa hồ như còn xa hơn một khúc.

Vệ Thiên Tường quá sức kinh ngạc bèn nghĩ thầm :

- “Ủa lạ này, chiếc cổng gỗ kia có xa lắm cũng chỉ độ vài trượng mà thôi. Thế mà chúng mình đã đi rất nhiều thì giờ mà vẫn chưa tới nơi, mà hình như càng lúc càng xa thêm nữa”.

Chàng cất tiếng nói :

- Uyển muội, rõ ràng chúng ta trông thấy cái giậu tre, cổng gỗ ngay trước mắt, có sao đi hoài không tới nơi nhỉ?

Nam Cung Uyển suy nghĩ một lát nói :

- À phải, tôi nhớ ra rồi! Chúng mình đã đi luông qua cánh rừng còn đi thêm một hồi khá lâu nữa cơ mà!

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Hình như trong đó có một điều kỳ quái.

Tuy nhiên, hai người vẫn không nản lòng, cứ cặm cụi đi mãi.

Lúc bấy giờ thấy cánh cửa phen đã mở. Một cậu bé tuổi chừng 14, 15 thủng thỉnh bước ra, trở mắt nhìn tỏ ý nghi hoặc nói :

- Hai vị công tử, có lẽ đã lầm đường rồi chăng?

Vệ Thiên Tường thấy chú bé có vẻ lễ độ, vội vàng chấp tay đáp :

- Xin hỏi tiểu ca, nơi đây có phải là Bàn Thạch Lĩnh không?

Cậu bé sững sốt một chút rồi gật đầu nói :

- Phải, đây là Bàn Thạch Lĩnh, không biết hai vị tìm đến đây để làm gì?

Vệ Thiên Tường nói :

- Tại hạ tên Vi Hành Thiên ở Dương Châu có gặp lệnh sư huynh là Sầm đại hiệp muốn tại hạ đến đây diện kiến lệnh tôn sư, vậy cảm phiền tiểu ca vui lòng bẩm giúp.

Cậu bé mừng rỡ nói :

- Thì ra hai vị là bạn của đại sư huynh, tiểu đệ không biết, quả nhiên thất kính, xin miễn chấp.

Nói đến đây, cậu bé bỗng đổi sắc mặt nói :

- Hai vị đến đây không may quá, vì gia sư đã hạ sơn từ tuần trước rồi.

Vệ Thiên Tường nghe nói Thái Nhạc lão nhân đã hạ sơn trong lòng thất vọng vô cùng.

Chàng cảm thấy thật khó nghĩ quá. Mình đã chịu lời ký thác của Sầm Phong lúc sắp chết, đưa một gói đó nhờ trao lại cho tôn sư.

Tuy chưa biết rõ nội dung, nhưng cứ một việc như Trí Giác thiền sư đón đường muốn chặn đoạt, thì có lẽ cũng có một thứ gì quý báu hay quan trọng lắm.

Bây giờ Thái Nhạc lão nhân đã đi vắng, chả lẽ mình đem một đồ vật quan trọng trao ột đứa bé hay sao? Nhất định không thể nào được.

Cậu bé thấy chàng có vẻ suy tư ngần ngại liền nói :

- Xin mời hai vị vào trong xơi nước. Không biết đại sư huynh có điều gì quan trọng mới nhờ hai vị đường xa tìm về đây?

Vệ Thiên Tường nín cười nói :

- Tiểu ca hà tất phải khách khí, tại hạ chịu sự ký thác của lệnh sư huynh, thật ra có một điều vô cùng trọng đại, cần phải diện trình lệnh tôn sư. Tiếc vì Thái Nhạc lão tiên bối không có ở nhà, tại hạ xin cáo từ và một dịp khác sẽ xin trở lại.

Cậu bé tỏ vẻ áy náy, xin lỗi :

- Thật là điều không may mắn! Gia sư bình nhật chưa hề hạ sơn lần nào. Chẳng hiểu vì sao lúc này lại xuống núi mà không nói trước đến chừng nào mới về. Nếu công tử muốn diện kiến gia sư, xin cảm phiền tôn giá trở lại một lần nữa.

Vệ Thiên Tường vội đáp “không hề chi”, rồi già từ cậu bé xuống núi.

Nhưng Nam Cung Uyển bỗng nhớ đến câu chuyện cổ quái vừa rồi, liền hỏi cậu bé :

- Tiểu ca, xin hỏi tiểu ca một việc. Vừa rồi chúng tôi phải đi gần nửa ngày trường, nhưng không rõ vì sao vẫn chưa đến cái cổng gỗ.

Cậu bé tươi cười nói :

- Hai vị là bạn của đại sư huynh, xem như người nhà nên xin nói thiệt. Chỗ này đi qua khe núi đã được gia sư bố trí một kỳ môn độn giáp để đề phòng thú dữ khỏi đột nhập vào nhà. Lần này gia sư mới hạ sơn có bố trí thêm một vài chỗ nữa. Dù võ công rất giỏi nhưng cũng chưa chắc xông qua khỏi bức rào tre để vào nhà.

Nam Cung Uyển gật gù thán phục rồi tươi cười nói :

- Xin cảm ơn, tiểu ca đã chỉ dẫn.

Cả hai cùng từ biệt cậu bé quay trở về.

Vượt qua khỏi khe núi rồi, Nam Cung Uyển cười nói :

- Vi đại ca, tôi theo anh cũng trải qua bao nhiêu đường đất, bây giờ anh cũng nên đi theo tôi để tới Nhật Quan phong ngắm cảnh mặt trời mọc cho biết, vì chả mấy khi có dịp thuận tiện.

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Lâu nay cũng nghe tiếng Nhật Quan phong, nay được đến đây rồi, cũng nên đi xem thử cho phỉ lòng mơ ước.

Nam Cung Uyển mừng quá nhảy nhót vỗ tay cười reo lên :

- Ha ha, Vi đại ca, tốt lắm! Vậy chúng ta cùng đi!

Rồi hai người vòng quanh chân núi đi lên trên cao. Có một lối đường mòn nho nhỏ dẫn sang phía Đông rồi mới đi ngược lên đỉnh.

Núi Thái Sơn! Mấy ngàn năm về trước đã được Khổng phu Tử ca tụng là “Đặng Thái Sơn nhi tiểu thiên hạ” lại là một nơi có phong cảnh mặt trời mọc kỳ lạ nổi tiếng. Đã bao nhiêu đời rồi, không biết bao nhiêu là thi nhân mặc khách, không ai là không mộ tiếng đặng lắm, từ chân núi lặn lội lên tận đỉnh cao. Cũng may là từ dưới đi lên, dọc đường nhiều nơi có đắp nhiều bậc đá giúp khách du lịch có thể leo được dễ dàng.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển với một tuyệt nghệ trong mình, nên đi lên đỉnh không có gì là vất vả.

Nam Cung Uyển lấy lương khô ra chia cho Vệ Thiên Tường cùng ăn.

Nàng vừa ăn vừa nói :

- Vi ca ca, Thạch Cẩm Đang nhờ anh đưa cho sư phụ y gói đồ vật gì vậy?

Vệ Thiên Tường nói :

- Cái đó tôi cũng không biết được. Tuy nhiên cứ như Trí Giác thiền sư mà cũng muốn đón đường cướp lấy, cũng có thể đoán được vật này có lẽ trọng yếu lắm.

Nam Cung Uyển nói :

- Phải đấy! Vi ca ca! Chúng mình hãy mở ra xem thử. Có được không?

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Đồ của người ta gửi, chúng ta không nên xem trộm...

Nam Cung Uyển nói :

- Vi ca ca, anh nói như thế cũng đúng. Tuy nhiên nếu đó là một vật quý giá có tầm quan trọng to tát thì cần phải xem cho biết, miễn chúng ta đừng có muốn xâm chiếm giữ làm của riêng. Hiện nay Thái Nhạc lão nhân đi vắng, anh được giao phó bảo quản một thời gian. Dù là một phiêu cục, khi nhận bảo tiêu một vật gì, ít ra cũng phải biết rõ giá trị và tính chất của đồ vật hay món hàng đó chứ. Nếu vạn nhất giữa đường bị thất lạc cướp giật, nếu anh không biết đó là thứ gì, thì còn biết đâu mà tìm kiếm nữa?

Vệ Thiên Tường thấy nàng nói có nhiều điểm hợp lý hợp tình. Suy nghĩ cho kỹ thì việc tìm hiểu thứ gì bên trong cũng là điều rất cần thiết.

Chàng cười xòa nói :

- Ô, nếu Uyển muội không giải thích thì ngu huynh cũng vô tình không nghĩ đến. Chúng ta có trách nhiệm bảo vệ đồ vật đó, ít ra cũng phải biết đó là thứ gì mới được. Ừ nhỉ, nên xem thử là phải.

Nam Cung Uyển nũng nịu nói :

- Tôi không thèm xem nữa đâu.

Vệ Thiên Tường nhìn nàng mỉm cười rồi lấy cái gói nhỏ Sầm Phong ký thác mở ra xem.

Ngờ đâu, khi vừa mở ra làm cho chàng run cả người, mặt mày tái mét!

Thì ra trong bọc nhỏ có gói một vật, vật ấy đối với chàng không xa lạ mấy.

Xem tiếp hồi 25 Tu La Thần Mã

25. Chương 25: Tu La Thần Mã

Kim kiếm!

Đúng là một thanh kiếm nhỏ, làm bằng vàng ròng, trên chuôi chạm trổ hết sức tinh vi, có cán đủ mười ba hạt bảo thạch long lánh.

Kiếm Chính Nghĩa! Lại một cây kiếm Chính Nghĩa giả nữa?

Vệ Thiên Tường sợ hãi, thốt ra câu nói trên rồi hai tay run run cầm lấy thanh kiếm vàng đưa lên xem và nghĩ bụng :

Trước khi mình hạ sơn, Cổ thúc thúc đã trịnh trọng trao ình một thanh kiếm vàng! Lúc trên núi Nhạn Đãng, sáu vị thúc thúc bị kẻ thù sát hại cũng có phát hiện một thanh kiếm vàng, bây giờ mình còn đang giữ trong người.

Sau này, tại thủ trại của Diêm Bắc Thần, chính mắt mình đã trông thấy có người mang đến biếu lễ thọ một cái hộp trong đó cũng là một thanh kiếm vàng nữa! Nay Thạch Cẩm Đang lúc hấp hối nhờ mình trao lại cho sư phụ hẳn là Thái Nhạc lão nhân một tín vật, cũng là một thanh kiếm vàng nữa!

Chàng lẩm bẩm :

- Kim kiếm! Kim kiếm! Sao mà lẩm Kim kiếm như thế này?

Nhưng trong những thanh kiếm này, cái nào mới là Kim Kiếm lệnh chân chính? Là Chính Nghĩa kiếm, dĩ nhiên chỉ một cây mới phải. Điều dám quả quyết là thanh kiếm thật phải là thanh kiếm mà sáu vị thúc thúc đã luân phiên nhau bảo vệ suốt mười ba năm nay và cuối cùng, Cổ thúc thúc đã trịnh trọng giao lại ình!

Nhưng chàng lại tự hỏi :

- “Có điều lạ lùng là gần đây bao nhiêu Kim Kiếm lệnh giả lại xuất hiện trên giang hồ. Cứ mỗi thanh kiếm lại gây thêm một cuộc xáo trộn hay một biến cố vô cùng quan trọng lạ lùng. Không rõ những người trao kiếm kia là kẻ nào. Ồ, rắc rối quá, bí mật quá! Thiên hạ bắt trước chế ra kiếm Chính Nghĩa với mục đích gì?”

Bao nhiêu ý nghĩa quay cuồng, tranh chấp nhau trong đầu óc Vệ Thiên Tường mãi mà không được sự giải đáp nào thỏa đáng.

Tuy nhiên chàng vẫn tìm được một điều chắc chắn là, bất kỳ với lý do nào hay vì mục đích nào, việc xuất hiện của bao nhiêu Kim Kiếm lệnh giả, nhất định phải có sự liên hệ mật thiết với phụ thân mình.

Nam Cung Uyển đứng nhìn thấy chàng cứ sững sốt, ngơ ngác như người mất trí liền dịu dàng hỏi :

- Vi ca ca, anh làm sao thế?

Vệ Thiên Tường giật mình vội đáp :

- Ồ, không có gì hết.

Nam Cung Uyển lại nói :

- Vi ca ca, thanh kiếm nhỏ bằng vàng này có phải là “Chính Nghĩa chi kiếm” hiệu lệnh của Võ lâm Minh chủ, Giang Nam Vệ đại hiệp hay không? Trước kia phụ thân tôi có nhiều lần nói đến rồi.

Vệ Thiên Tường cố ý lắc đầu nói :

- Chính tôi đây cũng không được biết lắm. Nhưng có một việc đáng để ý là mấy hôm trước, khi ở thủ trại của Diêm Bắc Thần, có người lạ mặt mang đến biếu làm lễ thọ, một thanh kiếm vàng cũng giống y như thanh kiếm này. Sau khi được Diêm Bắc Thần giải thích thì mới biết rằng đó là kiếm Chính Nghĩa của Giang Nam đại hiệp, Minh chủ võ lâm ngày trước. Khi ấy chính tôi và Sầm Phong đã nhìn thấy rõ ràng.

Nam Cung Uyển nghe nói rất lấy làm lạ bèn hỏi thêm :

- Thế thì đúng rồi! Trước kia, tôi thường nghe gia phụ nói rằng kiếm Chính Nghĩa này do chính tay Tử Dương chân nhân lão tiên bối, Chưởng môn phái Võ Đang đúc ra. Nó làm tiêu biểu cho cả mười ba đại môn phái để tặng Vệ đại hiệp Minh chủ, chỉ trừ chính nghĩa võ lâm. Như thế thì kiếm Chính Nghĩa làm gì có đến hai cái được!

Nhưng nàng bỗng ngạc nhiên vội nói :

- Ủa, Vi ca ca này, mau lại đây xem, tại sao ở dưới chuôi kiếm này còn có một chữ “trương” nữa?

Vệ Thiên Tường lật thanh kiếm lại xem xét thật kỹ. Quả nhiên phía dưới chuôi kiếm có lộ ra một góc giấy nhỏ, lờ mờ có chữ.

Chàng vội vàng rút ra coi thì đó là một miếng giấy xếp thật kỹ, ngay ngắn, bên trong có viết :

“Ngày rằm tháng này, đệ tử đi qua hồ Động Đình để yết kiến sư thúc”.

Nghe Vệ Thiên Tường đọc đến đây, Nam Cung Uyển ghé đầu lại hỏi :

- Vi ca ca, anh có biết vị sư thúc của Thạch Cẩm Đang Sầm Phong là ai không?

Vệ Thiên Tường nói :

- Tôi có nghe thiên hạ đồn rằng Thái Nhạc lão nhân còn có một người sư đệ đồng môn tên gọi là Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ, hiện ẩn cư tại Đỉnh sơn ở hồ Động Đình.

Nam Cung Uyển nói :

- Đúng đấy chính tôi cũng nghe gia phụ thường nói trong các phái ngoại gia phải tôn sùng “Bàn Thạch chưởng” của Khai Bi Thủ là số một...

Vệ Thiên Tường không chờ nàng nói hết câu, tiếp tục đọc tiếp :

“... Không ngờ sau khi gặp và chào hỏi xong, thấy sư thúc có vẻ xao xuyến suy tư, mặt mày đăm chiêu suy nghĩ, chấp tay đi đi lại lại trong sân, hình như đang có một tâm sự gì rất trọng đại chưa giải quyết được.

Đệ tử thấy vậy rất ngạc nhiên nhưng không dám gan hỏi nguyên nhân. Đêm đó đệ tử nằm chung giường cùng Đồng sư đệ, có tìm cách dò hỏi nhưng vẫn chưa biết nguyên nhân gì.

Ngay đêm đó, sư thúc đã mất tích một cách rất lạ lùng. Mặc dù đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy dấu vết gì hết. Duy có ở đầu bàn đặt gần cửa sổ có lưu lại một dấu dao găm rất nhỏ, tựa hồ như có kẻ nào từ bên ngoài cửa sổ phóng loại trủy thủ vào cắm sâu xuống mặt bàn, còn lưu vết lại.

Sau đó, tìm được dưới gối sư thúc thấy được hai thanh kiếm vàng này. Dem xem thử mũi kiếm vào vết sâu trên bàn thấy vừa vặn như khuôn đúc. Như thế rõ ràng là thanh kiếm nhỏ đã từ bên ngoài phóng vào. Kẻ ném kiếm phải là một kẻ thù bí mật đã từ đâu đến.

Nhưng không biết tại sao sư thúc lại đem thanh kiếm này giấu dưới gối?

Vả chăng Kim Kiếm lệnh là vật sở hữu của Vô lâm Minh chủ Giang Nam Vệ đại hiệp. Vệ đại hiệp đã tuyệt tích giang hồ trên mười mấy năm qua, hà cớ ngày nay Kim Kiếm lệnh lại tự nhiên xuất hiện?

Đệ tử nhận thấy việc này có tầm quan trọng rất lớn, đồng thời có liên quan mật thiết đến đại cuộc gần đây, nên đã dặn dò Đồng sư đệ tạm thời giữ kín, đừng để lộ ra ngoài. Ngay hôm ấy, đệ tử lập tức mang theo thanh kiếm này, gấp rút hồi sơn để xin chỉ thị sư phụ.

Mấy ngày gần đây, lại phát hiện có một người bịt mặt đã bí mật theo dõi, bám sát đệ tử từ trong bóng tối. Xét ra trình độ võ công của kẻ này có phần vượt xa đệ tử nhiều lắm. Vì vậy nên việc đi về tận Bàn Thạch lĩnh để diện trình sư phụ chưa biết có thể thực hiện được hay không, đệ tử chưa thể quả quyết dự đoán trước được.

Đệ tử Sầm Phong kính trình

Ngày 22 tháng 9 năm...”

Sau khi đọc nốt một hơi xong bức thư này, Vệ Thiên Tường bỗng thấy xúc động trong lòng, suy nghĩ :

- “Kim kiếm này phát hiện được dưới gối của Đồng Văn Kỳ! Như thế, sự mất tích của Đồng Văn Kỳ, phải chăng cũng gần tương tự như trường hợp mất tích của Giang Bắc đại hiệp Diêm Bắc Thần? Vì ngay sau khi Diêm Bắc Thần nhận được thanh Kim Kiếm lệnh của người vô danh mang đến, liền bị bí mật mất tích ngay”.

Rồi chàng bần khoản tự hỏi :

- “Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ tại sao bị mất tích, do bàn tay kẻ nào đây? Căn cứ vào kỹ thuật của Thạch Cẩm Đang Sầm Phong thì có người từ ngoài cửa sổ phóng kiếm vào cắm ngay trên bàn. Đó có lẽ là hành động cảnh cáo. Đồng Văn Kỳ đã đem Kim kiếm cất xuống dưới gối nằm. Ngay từ khi ấy ông trở nên suy tư, ủ rũ có lẽ vì lo sợ. Nhưng kết cục, ông đã bị mất tích một cách lỳ kỳ bí mật!

Việc mất tích của hai nhân vật quan trọng này có nhiều điểm gần giống như nhau. Trường hợp của Diêm Bắc Thần thì cứ như lời nói đã phát ra từ miệng của Giang hồ thập nghĩa thì chính lão ấy là kẻ thủ phạm mưu hại phụ thân mình. Nếu vậy chả lẽ Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ cũng là người cùng tham dự vào việc đó hay sao?

Còn một chuyện rắc rối hơn nữa, là tại sao có kẻ chủ mưu rập khuôn chế ra những thanh Kim kiếm giả. Phải chăng vì sợ phụ thân mình tái hiện giang hồ ra tay trả thù, mới tạo ra Kim Kiếm lệnh giả dung để uy hiếp tinh thần nhưng cao thủ có liên hệ rồi giết họ luôn để bịt miệng?”

Nghĩ đến đây, Vệ Thiên Tường cảm thấy dòng tư tưởng của mình đã có mạch lạc dần dần và đã có vẻ hợp lý hơn.

Nhưng còn một việc là sáu vị thúc thúc nhất định không phải là những kẻ đồng mưu với họ, nhưng tại sao sau khi sát hại cũng để Kim kiếm lại là vì lẽ gì?

Sau cùng chàng quả quyết :

- À, phải rồi! Đây cũng là một trường hợp sát nhân diệt khẩu rồi! Sáu vị thúc thúc, sau bao nhiêu năm hoạt động có thể đã tra cứu tìm ra được tông tích những người tham dự cuộc bao vây ám hại phụ thân mình rồi. Phải, nhất định như thế rồi.

Kẻ gian nào đã bắt chước chế ra kiếm Chính Nghĩa, sát hại cả sáu vị thúc thúc cùng một lúc, nếu chẳng phải là Thiên Diện giáo thì còn ai vào đây nữa?

Hèn chi bọn chúng tìm cách đoạt lại thanh Kim Kiếm lệnh bị lọt vào tay Sầm Phong để khỏi làm tiết lộ bí mật ra bên ngoài.

Thiên Diện giáo tái hiện giang hồ, đã kết nạp thu hút không biết bao nhiêu là cao thủ võ lâm. Những bọn người như Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa, Nhân Yêu Hách Phi Yên, đã được chúng kết nạp vào hàng ngũ. Cả đến Trí Giác thiền sư cũng hợp tác với chúng rồi. Còn Lao Sơn Đỗ Thanh Phong, Lý Thành Hóa, lẽ dĩ nhiên, không cần nói cũng nhận thấy là đồng mưu với chúng rồi.

Nam Cung Uyển đọc xong những hàng chữ của Sầm Phong rồi, liền quay đầu nhìn lại Vệ Thiên Tường. Nàng thấy Vệ Thiên Tường có vẻ suy tư nghĩ ngợi điều gì nên bất giác hỏi lớn :

- Vi ca ca, có phải anh đang suy nghĩ đến trường hợp mất tích của Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ chẳng? Ồ, mà cách đây mấy hôm trước, Diêm lão đầu cũng mất tích như vậy. Quả nhiên là việc lạ lùng. Tại sao bao nhiêu nhân vật đã nổi tiếng một thời từ lâu năm đều lần lượt bị mất tích cả như vậy?

Rồi nàng chợt nghĩ đến chuyện gì, nói tiếp, có vẻ khẩn trương hơn :

- Ủa, mà phải rồi! Con người có đại danh lẫy lừng nhất trong thiên hạ là Minh chủ võ lâm, Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn, chả phải đã mất tích từ mười ba năm trước rồi sao? Hình như bây giờ đại hiệp Minh chủ đã có tin tức lại rồi đấy, ca ca nhỉ.

Vệ Thiên Tường nghe nhắc đến phụ thân mình, trong lòng không khỏi bị xúc động, chàng vội vàng xếp kỹ tờ giấy lại, gói chung với thanh kiếm vàng, cẩn thận cất vào người rồi thản nhiên cười nói :

- Việc giang hồ thực thực, giả giả biết đâu mà lường, ân oán dính líu vô cùng phức tạp, không ai có thể quyết đoán được một cách rành mạch rõ ràng.

Nam Cung Uyển nói :

- Phải rồi, chính gia phụ có nói: “Một cá nhân nào, chỉ cần bước chân vào giang hồ mang tiếng thị phi và vướng điều ân oán ngay tức khắc”. Cũng vì vậy mà ông ta không muốn để một mình tôi tự ý hạ sơn để xông pha vào giang hồ.

Vệ Thiên Tường muốn nhân dịp ấy để bắt sang câu chuyện khác nên tươi cười ngay :

- Nếu vậy, bây giờ cô nương chưa phải hạ sơn rồi sao?

Nam Cung Uyển cũng cười xòa rồi nũng nịu nói :

- Thật ra không dễ dàng gì được hạ sơn đâu. Lúc đó nếu không có Chữ thúc thúc đến Giang Nam, tôi nhân dịp cố nài xin và nhờ ông ta nói họ mới được đi đấy chứ.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, còn Chữ thúc thúc của cô nương đâu rồi?

Nam Cung Uyển nói :

- Trong khi ở nhà trọ, tôi lén để lại một mảnh giấy rồi chuồn luôn ra ngoài. Ồi cha, hôm ấy không phải chính mắt anh cũng trông thấy rồi sao! Sở dĩ tôi cố tình ẩn nấp và kéo anh cùng lánh mặt là chỉ sợ ông ấy trông thấy mà thôi.

Vệ Thiên Tường cười nói :

- À, có phải cô muốn chỉ con người cao lênh khênh, xương xương hôm ấy là Hỏa Ảnh Tử đấy không?

Nam Cung Uyển gật đầu nói :

- Phải đấy, Vi ca ca, anh nhớ dai lắm, còn nhớ được cả ngoại hiệu của Chữ thúc thúc nữa. Ông ta tên gọi là Vô Ky, hiệu Hỏa Ảnh Tử. Bản lãnh ông ấy thật cao cường nhất là lối sử dụng hỏa khí quả nhiên là thiên hạ vô địch.

Vệ Thiên Tường sực nhớ lại nói :

- Phải rồi, hèn chi hôm ấy ông ta đã ra tay đốt cả gia trang Diêm Bắc Thần. Như thế giữa ông ta cùng Diêm Bắc Thần có một mối thù sao?

Nam Cung Uyển nói :

- Tôi không được biết chắc chắn. Tuy nhiên cũng có thể giữa hai người đã có sự hiềm thù từ trước.

Vệ Thiên Tường bỗng nhớ lại câu bí mật mười chữ, do miệng của Giang Hoài thập nghĩa phát ra trước khi ngã chết, không khỏi bực tức và hằn học nói :

- Đốt hết! Hay lắm! Cũng nên đốt sạch cho rồi! Lão tặc họ Diêm bị con chết, tài sản cháy sạch, kể ra cũng là sự báo ứng nhãn tiền, đáng lắm, đáng lắm!

Nam Cung Uyển thấy chàng nghiêng rằng hằn học nói ra câu ấy, ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi :

- Vi ca ca, giữa anh và Diêm Bắc Thần cũng có mối đại thù sao?

Vệ Thiên Tường ngại ngần sợ bị tiết lộ thân thể mình, vội vàng tìm cách cải chính ngay :

- Không, giữa tôi và ông ta chưa hề quen biết thì làm sao có điều ân oán được. Tuy nhiên lão tặc đó đã mượn cơ chúc thọ dùng thuốc độc sát hại biết bao nhiêu anh hùng, bè bạn cũ. Tội ác ấy, dù hấn có bị bầm thây cũng chưa chuộc lại hết.

Nói đến đây, chàng tiếp luôn câu chuyện khác để đánh trống lảng :

- Nay Uyển muội, cô chỉ lo mãi nói chuyện mà quên cả lương khô. Bây giờ ruột gan đang kêu réo đòi ăn đấy.

Nam Cung Uyển bỗng nhớ lại, đưa mắt nhìn trời đã sắp tối rồi, cười đáp :

- Phải, chúng ta cần ăn ngay để được ngủ sớm. Ngày mai còn đi ngắm cảnh mặt trời mọc chứ. Anh nhắc vừa đúng lúc lắm. Thôi, hãy dùng lương khô đỡ dạ cho rồi.

Hai người bày lương khô ra ăn ngon lành.

Nam Cung Uyển lấy cả bầu nước mang theo sẵn bên mình chia nhau uống mấy hớp rồi bước theo Vệ Thiên Tường vào trong nhà tránh gió.

Lúc này là sơ tuần tháng mười. Bên ngoài gió núi thổi lộng ù ù, lạnh buốt tận xương. Nhưng hai người đều có nội công mầu nhiệm, rét lạnh không xâm nhập vào người nổi nên dung ngồi lạnh một đêm cũng không có lý gì hết.

Một đêm đã qua!

Không bao lâu trời gần sáng.

Nam Cung Uyển ngủ một giấc khá ngon tinh thần thoải mái. Nàng mở bừng đôi mắt, sửa soạn lại khăn áo vùng đứng lên kêu lớn.

- Vi ca ca, bây giờ đã mấy giờ rồi!

Vệ Thiên Tường tươi cười đáp :

- Hãy còn sớm và kịp chán.

Chàng vừa đứng dậy, Nam Cung Uyển đã nắm áo kéo đi ra khỏi nhà.

Bầu trời mây mờ phủ kín, mù mịt khắp nơi. Lúc này đã sang hẳn. Trong nháy mắt, bầu trời trắng đục đã biến thành năm màu sắc sỡ. Mây cuốn ráng bay, vùng thái dương từ từ lộ dạng.

Cảnh tượng quả nhiên tuyệt đẹp.

Nam Cung Uyển vỗ tay reo cười :

- Ô, đẹp quá, đẹp quá! Vi ca ca tôi đã nhìn thấy bể Đông rồi! Có phải đó là bể đông không?

Nàng vừa nói, bỗng từ phía sau có tiếng một bà già nói :

- Vô Tà, trong hai đứa, đứa nào là môn hạ của lão yêu bà?

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển cùng giật mình kinh hãi.

Tiếng nói từ đâu đến chưa dám chắc, nhưng có lẽ chỉ cách độ năm trượng, võ công như hai người mà không thể phát giác ra được, đến nỗi chừng lên tiếng mới hay.

Vừa nghe dứt câu, cả hai đã cùng quay đầu nhìn lại.

Thì ra kẻ phát ra tiếng nói là một lão bà tóc bạc như tuyết, mặc bộ quần áo màu huyền, mặt xương xương, da nhăn dúm. Tay lão bà cầm một thanh gậy sơn đỏ, trên đầu gậy có treo lủng lẳng một thanh đoản kiếm màu, vỏ chạm trổ lổm đổm, dài chừng hai thước. Đôi mắt lão bà chớp sang loang loáng cứ nhìn trông trọc vào hai người.

Phía sau lão bà có một đôi nam nữ thanh niên, chính là hai anh em họ Tu mới gặp cách đây mấy bữa.

Người thiếu niên áo đen tên Tu Vô Tà đưa tay chỉ vào Vệ Thiên Tường nói :

- Mỗ mỗ, hân đấy.

Tu Ngọc Nhân lướt nhẹ về phái Nam Cung Uyển, miệng nhoẻn một nụ cười rất xinh.

Lão bà tóc trắng dần đo một chút rồi nhìn kỹ lại. Bà thấy trước mặt có hai chàng thiếu niên thư sinh mặt mày sang sủa, nhân phẩm thanh nhàn, xem qua như hai cành cây ngọc nên đã nảy sinh ra một niềm cảm xúc thân mật và suy nghĩ :

- “Chà, cả hai đứa đều dễ mến cả. Chỉ đáng tiếc nó là môn hạ của lão yêu bà. Nếu không thì chọn bất cứ đứa nào cho con bé Ngọc Nhân của ta cũng hết sức xứng đôi vừa lứa”.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy anh em họ Tu và bà cụ già tóc bạc vừa xuất hiện bất ngờ nơi đây trong lòng hơi sững sốt. Hơn nữa, lời nói của lão bà có vẻ không hiền, hình như họ tính đến đây với dụng ý gây chuyện cùng bọn mình.

Chàng chừng chặc tiến lên mấy bước, vòng quyền nói :

- Không ngờ trên đỉnh núi Thái Nhạc lại được gặp lại hiền huynh, muội. Còn vị lão bà tiền bối này là ai, xin cho biết để tiện việc xưng hô.

Tu Vô Tà chỉ cười lạt một tiếng rồi nín thinh.

Lão bà tóc bạc tái mặt nói :

- Thăng bé này có phải tên Vi Hành Thiên không?

Vệ Thiên Tường cúi mình lễ phép đáp :

- Văn bối chính là Vi Hành Thiên. Không biết lão bà có điều gì dạy bảo?
- Đây là môn hạ của Cửu la lão yêu bà, tất nhiên phải biết rõ bà ta ở đâu?

Vệ Thiên Tường sững sốt nói :

- Thưa lão bà bà, đó là bà bà đã hiểu lầm rồi. Sư phụ văn bối đâu phải...

Lão bà tóc bạc đột nhiên cầm gậy động mạnh xuống đất nói lớn :

- Hiểu lầm sao được. Đây không phải là người đã sử dụng Tu La thất kiếm hay sao? Trước mặt già này mà đây còn tìm cách chối quanh hả?

Vệ Thiên Tường sực nhớ lại chính hôm đó mình đã thi thố một chiêu của Tu La thất kiếm. Lúc Tu Vô Tà lướt ra đi có nói lại “người là môn hạ của lão bà La Sát, sẽ có người tìm gặp người để thanh toán”. À phải, nếu không sử dụng kiếm pháp này, làm gì có sự dây dưa rắc rối hôm nay.

Nghĩ thế rồi chàng nghiêm sắc mặt nói :

- Thưa lão bà bà, quả thật văn bối đây không phải là môn hạ của Cửu La lão bà như lời lão bà vừa nói.

Lão bà lắc lư cái đầu, tóc bạc tung bay phất phới, khanh khách cười lớn và nói :

- Tu La kiếm quyết từ bốn mươi năm qua đã bị Cửu La lão yêu bà lấy trộm mang đi, Tu La thất kiếm chỉ còn lại năm kiếm mà thôi. Nếu đây không phải môn đệ của lão yêu bà thì là môn hạ của ai mà sử dụng nổi Tu La thất kiếm?

Vệ Thiên Tường định nói thật là Tu La thất kiếm do Tu Linh Quân chân truyền cho, vả lại hai kiếm cuối cùng cũng chính do Tu Linh Quân suốt hai mươi năm ẩn cư trong Thủy Liêm động đã âm thầm nghiên cứu và bổ túc thêm lên.

Nhưng khi nghe khẩu khí của lão bà tóc bạc, chàng có linh tính đoán rằng có lẽ trong Tu La môn tất nhiên đã có xảy ra lắm chuyện không được êm đẹp và gây rắc rối cho sự tu luyện của Tu Linh Quân.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi lễ phép giải thích :

- Thưa lão bà bà, văn bối không bao giờ dám nói dối cùng một bậc trưởng thượng tiền bối. Thật ra kiếm pháp này do một vị tiền bối ẩn cư truyền cho. Lúc truyền dạy, vị tiền bối ấy cũng có nói qua Tu La thất kiếm là môn bí truyền và hai thế kiếm chót là do ông ta đã tốn phí tâm huyết suốt hai chục năm trời để sáng chế bổ túc thêm chứ quyết không phải do Cửu La bà truyền lại như lời lão bà vừa nói.

Lão bà tóc bạc, mắt lộ hào quang hét lớn :

- Nếu vậy kẻ ấy là ai? Hãy nói mau!

Vệ Thiên Tường tỏ vẻ khó chịu nói :

- Vị lão tiền bối ấy ẩn cư độn thế đã từ lâu. Ông ấy không cho phép văn bối được tiết lộ danh tánh của ông nên văn bối khó lòng nói được. Kính mong lão bà miễn chấp.

Lão bà khề hừ một tiếng rồi gật đầu nói :

- Được rồi. Dù đây không chịu nói ra danh tánh của sư phụ đây cũng được, lão bà đây không cưỡng ép làm gì. Tuy nhiên, chỉ cần hai đứa này nhận được điều kiện của già này thì cũng có thể chuyển được chiến tranh thành hòa bình ngay.

Tu Vô Tà muốn xúi dục lão tổ mẫu ra đi là để được bà giúp mình trừng trị cho hả giận. Khi nghe khẩu khí của tổ mẫu đột nhiên xoay chiều, từ gay gắt đã trở nên hòa nhã, trong lòng y hoảng hốt vội gọi lớn :

- Tổ mẫu...

Lão bà tóc bạc liền nói :

- Khỏi cần nói, già này đã có chủ trương rồi.

Tu Vô Tà nín thình không dám hé nửa lời.

Vệ Thiên Tường thấy đối phương buộc hai đứa mình phải nhận một điều kiện của bà thì đoán có lẽ đây phải là những điều kiện khó khăn lắm.

Nhưng chàng bỗng nhớ lại lời nói của Tu Linh Quân “sau này nếu gặp người nào có kiếm pháp tương tự, phát ra một lúc năm kiếm thế bất kỳ họ có thái độ khó khăn như thế nào cũng phải hết sức khéo léo mà đối xử cho êm đẹp”.

Lời nói ấy bây giờ còn văng vẳng bên tai như nhắc lại. Chàng nghĩ bụng :

- “Tu Linh Quân đối với mình ơn dày nghĩa trọng, có thể nói là mình đã mang một cái ơn tái tạo. Bất cứ là những người trong Tu La môn có ẩn tình riêng hay dù lão bà tóc bạc này có đủ điều kiện gì khó khăn đến đâu, mình cũng phải cố gắng đứng mức, nếu nhịn được là nhịn ngay, nhận được thì nhận ngay”.

Suy nghĩ xong, chàng kính cẩn đáp :

- Xin lão bà cứ chỉ dạy. Nếu năng lực văn bối có thể đảm đương, văn bối đâu dám không tuân mệnh.

Lão bà cười khà khà rồi nói :

- Lời nói của lão bà này thốt ra nặng như núi, kẻ nào dám cãi lại.

Xem tiếp hồi 26 Chiến tranh hóa ra hòa bình

26. Chương 26: Chiến Tranh Hóa Ra Hòa Bình

Nam Cung Uyển nhin cười nói :

- Thưa lão bà, điều kiện gì xin bà nói đi.

Lão bà tóc bạc mỉm cười ngó nàng rồi quay sang bảo Vệ Thiên Tường :

- Thôi, già này không cần chuyện dĩ vãng nữa, mà cũng không cần gì mấy có phải là đệ tử của Cưu La lão yêu bà hay không. Từ nay trở đi, mấy sẽ là môn hạ của già này rồi.

Nam Cung Uyển cướp lời hỏi :

- Thưa lão bà bà, còn tôi thì sao?

Lão bà tóc bạc nheo cặp mắt nhìn Tu Ngọc Nhân rồi ngó nàng gật gù nói :

- Mấy tên gọi Nam Cung Uyển phải không? Cháu gái của già này là Ngọc Nhân, năm nay 17 tuổi, chưa lấy ai. Già này muốn đứng ra chủ hôn gả ấy. Vậy cả hai đứa bây sẽ cùng theo ta mà về đi.

Thật là hai điều kiện bất ngờ, ra ngoài cả sự dự đoán của hai người. Vệ Thiên Tường nghe qua sửng sốt mà Nam Cung Uyển cũng đang dở khóc, dở cười, chẳng biết nên giải quyết làm sao cho phải.

Nàng sức nhớ lại mấy ngày trước đây, chỉ vì mình không muốn Vi ca ca chiến đấu cùng với một người con gái khác, tự mình giành lấy phần thứ sức cùng Tu Ngọc Nhân. Ngoài ra vì lúc nông nổi ban đầu đã có đôi lời nặng nhẹ cùng Vi ca ca cũng vì cô gái ấy! Ngày nay không ngờ sinh ra điều rắc rối như thế này khiến cô gái ấy lại mắc bả của mình quả là khó xử. Nàng ngẫm nghĩ :

- “Hay là nên thú thật mình là con gái giả dạng đàn ông chẳng? Không thể được, mình là gái, bộc lộ chuyện ấy ra trước mặt mọi người, hé môi ngượng miệng quá. Cự tuyệt ư? Như thế tất nhiên làm thương tổn đến long chiếu cố của Tu Ngọc Nhân mà còn có thể gây nên oán hận cùng bà cháu lão bà này nữa. Rõ ràng khéo quá hóa vụng, tự mình bày vẽ nên điều phiền toái ình. Bây giờ biết trả lời ra làm sao đây?”

Nàng đỏ mặt, khẽ liếc mắt nhìn qua. Vừa đúng lúc ấy Tu Ngọc Nhân cũng lên đưa mắt nhìn lại. Đôi luồng nhỡn tuyến chạm nhau, cả hai đều mắc cỡ vội quay đi nơi khác.

Nam Cung Uyển đang lưỡng lự thì Vệ Thiên Tường đã chấp tay nói :

- Lão bà bà tiền bối, văn bối xin đa tạ sự quá yêu của lão bà muốn kết nạp văn bối vào hàng đệ tử. Việc này quả không phải ai muốn là được.

- Như vậy sao không làm lễ cho rồi?

- Nhưng rất tiếc một điều là văn bối đã có sư phụ rồi. Hơn nữa lúc này trong mình đang lãnh nhận một sứ mạng cần kíp, nên không thể nào tuân lệnh được...

Nam Cung Uyển thấy Vi ca ca mình đã từ chối khéo, linh cơ xúc động, cũng vội vàng chấp tay nói luôn :

- Văn bối xin đa tạ lão bà bà có lòng quá yêu chiều cố nhưng vì văn bối đã có vợ nhà nên việc này... không thể nào... được nữa.

Lão bà tóc bạc là một nhân vật phi thường. Xưa nay bà ta chỉ chuyên gây sự làm khó dễ thiên hạ, ai ai cũng nể mặt nên giang hồ hễ nghe đến tên bà, ai cũng phải tìm cách lánh xa để khỏi bị rắc rối, chứ chưa một ai dám công nhiên làm trái ý bà bao giờ.

Hơn nữa dưới gối lão bà chỉ vốn vẹn có một đôi cháu trai và gái, mà quý hơn cả mạng mình. Ngọc Nhân tuổi vừa cặp kê, không biết bao nhiêu thanh niên có ý gả ghé, và đã có nhiều cao thủ mộ tiếng cầu hôn, nhưng chưa chọn được người vừa ý.

Lúc này bà mới đưa hai cháu cưng vào Trung Nguyên lại không ngờ cả hai đều bị thua bởi hai thanh niên lạ mặt!

Nghe cháu trai thuật lại thì một người là đệ tử của người đối đầu cùng mình, nghe cháu gái thổ lộ kể lể thì một đứa là như ý lang quân, thế gian hiếm có, nếu không lấy được người này hẳn sẽ không ưng một người nào khác nữa.

Vì vậy mà bà đã buộc lòng đem hai cháu tìm đến để nhìn cho tận mắt

Khi được thấy, lão bà không ngờ cả hai đều xinh đẹp, tư chất và nhân phẩm đều đáng khen đáng mến.

Bà ta muốn thu nhận một người làm môn hạ của mình, còn người kia thì tác hợp nhân duyên cùng cháu gái mình. Như thế thật trọn vẹn muôn bề.

Cứ như lão bà nghĩ thì hai điều kiện này quả nhiên là cơ hội tốt đẹp ngàn năm một thuở. Biết bao nhiêu người cầu mong, ao ước mà không thể được, không ngờ đối phương đã không biết điều phải trái, đồng thời cự tuyệt hết.

Thật là một chuyện tày trời.

Lão bà dùng dùng nổi giận, mặt mày tái đi, cười khanh khách rồi quát lớn :

- Hai đứa mày quả thật hồ đồ, không biết gì hết. Đối với người khác, được kết nạp làm môn hạ Tu La, có lẽ còn khó hơn là bắc thang lên trời! Cháu gái ta tài mạo song toàn, mày ưng hẳn sẽ nhục nhã đời mày đi sao?

Càng nói, bà càng lộ vẻ giận dữ, cầm chiếc gậy Cừu đập xuống đất làm cho sỏi đá bắn tung lên mịt mù. Bà gầm lớn :

- Sao, tiểu tử chúng mày nói mau.

Nam Cung Uyển từ tấm bé đã quen được nuông chiều nên đã nhiều tánh cứng đầu cứng cổ. Nay thấy lão bà tự nhiên sùng sộ quát mắng nặng lời đối với mình thì chịu không nổi, liền cười dài nói :

- Việc hôn nhân là điều trọng đại của đời người, cần phải có sự đồng ý tự nguyện cả hai bên, tại sao chưa chi lão bà đã hăm dọa người ta như vậy?

Vệ Thiên Tường trước sau vẫn ghi nhớ lời căn dặn của Tu Linh Quân, không muốn gây chuyện hay cãi nhau với người trong phái Tu La, liền vội vàng chặn lại nói :

- Tấm lòng tốt của lão bà chiếu cố, anh em vẫn bối rất cảm kích và thành thật đội ơn. Chỉ vì lý do đã trình bày nên sự khước từ chẳng qua là việc ngoài ý muốn của chúng tôi. Bây giờ vì anh em vẫn bối đang có việc riêng cần thiết, nếu lão bà không có chuyện gì khác dạy bảo, xin tha thứ cho được cáo từ.

Nói đến đây chàng khẽ kéo vạt áo Nam Cung Uyển bảo nhỏ :

- Uyển đệ, chúng ta hãy đi đi.

Lão bà tóc bạc cười khanh khách nói :

- Tu La Thần Mỗ nói ra như đinh đóng cột, khắp gầm trời này ai dám không theo. Hôm nay hai đứa bây có nhiều lời cũng tốt. Nếu bằng lòng theo lão bà cùng về thì sẽ gặp nhiều điều êm xuôi tử tế. Còn muốn chạy thoát nơi đây không phải điều dễ dàng đâu nhé.

Nói xong thân hình bà đã xẹt qua như gió, làn tóc phát phới bay, lão bà đã nhẹ nhàng chặn ngay trước mặt hai người, đôi mắt loang loáng, nét mặt hầm hầm.

Nam Cung Uyển bình sanh tánh ý cao ngạo, không thể nào chịu đựng được những lời ngang ngược và thái độ chèn ép hiếp đáp như vậy. Nàng đưa mắt liếc ngang, hứ một tiếng lộ vẻ khinh khỉnh nói :

- Anh em chúng tôi, kẻ đại trượng phu, đã nói một lời là không bao giờ thay đổi nữa. Vì xét không thể làm vừa ý lão bà nên mới không chấp nhận các điều kiện đã nêu. Lão bà muốn đối phó cách nào, xin cứ tùy ý.

Nam Cung Uyển vừa nói dứt lời, Tu Ngọc Nhân mặt hoa tái mét, hai hàng nước mắt tuôn ra rào rào. Nàng sụt sùi nức nở kêu lớn :

- Mỗ mỗ, xin buông tha cho họ đi đi!

Nàng hai tay bưng mặt, đột nhiên xoay mình phóng nhanh về phía mô đá chênh vênh nơi sườn núi.

Nam Cung Uyển tuy có vẻ cứng rắn đối với lão bà tóc bạc nhưng đối với Tu La Ngọc Nữ lại áy náy và bất nhẫn vô cùng. Nàng liếc thấy Tu Ngọc Nhân có thái độ đau đớn, muốn tìm đường tự hủy hoại thân thể, nhảy xuống vực sâu, trong lòng đã sợ hãi, vội vàng kêu lớn :

- Tu cô nương, không nên làm như thế.

Miệng kêu, thân hình đã bay vút về phía đó như vệt khói mờ, ôm choàng lấy Tu Ngọc Nhân.

Tu La Thần Mỗ đôi mắt đỏ ngầu, gầm lên như sấm :

- Tiểu tử, mày chết cũng chưa hết tội.

Rồi bà phóng cả song chưởng về phía Nam Cung Uyển.

Với công lực hàng mấy chục năm của lão bà, trong lúc tức giận phát ra đủ thập thành lực đạo, sức mạnh như song trùng dương. Nam Cung Uyển vừa đuổi kịp Tu Ngọc Nhân, hai người vừa đứng cạnh nhau, nếu luồng kinh lực của hai chưởng này cuốn tới thì tánh mạng của hai nàng còn gì nữa.

Cứ như sức mạnh này, chỉ cần một phần ba cũng đủ đưa cả hai nàng văng xuống vực sâu muôn trượng rồi. Lão bà cũng biết thế, nhưng trong khi quá nóng giận đã phát chưởng ra, không thể nào thu hồi lại kịp.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy hoảng kinh hồn vía, biết chẳng còn cách gì cứu vãn kịp nữa, vội vàng tung chưởng ra chặn lại.

Ầm một tiếng long trời, mặt đất rung rinh cơ hồ muốn sập đổ. Trước mặt hai người một vùng cát bụi bay lên mịt mù. Tu La Thần Mỗ đội người lùi về phía sau một bước.

Tu Vô Tà đang đứng phía sau cũng bị ảnh hưởng của hai luồng kinh lực chạm nhau phát ra xung quanh tạo thành một ngọn gió cuốn đẩy văng đi xa lắc.

Vệ Thiên Tường cũng thấy thân hình chấn động lùi lại ba bước.

Lão bà tóc bạc vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ đâu một thiếu niên chưa đến bao nhiêu tuổi mà có được một công lực hùng hậu đến mức độ ấy! Chỉ một chưởng của hắn mà đủ sức chống đỡ cả hai luồng chưởng phong với mười thành công lực của mình.

Bà trừng trừng nhìn thẳng về phía Vệ Thiên Tường không chớp, chiếc gậy cừu cắm ngập sâu vào đá trên ba tấc.

Vệ Thiên Tường vừa đứng yên đã vội vàng chấp tay lễ phép nói :

- Lão bà bà, xin tha thứ hành động lỗ mãng của vãn bối. Ngoài ra vãn bối cũng không biết làm sao hơn. Nếu cứ để luồng chưởng phong của bà bà quét đi, chẳng những người anh em của vãn bối tan xương nát thịt mà lệnh tôn nữ cung không thoát khỏi mạng vong. Xem kìa, xin lão bà bà xem kìa, hình như người anh em của vãn bối đã giải thích và được Tu cô nương cảm thông cho rồi.

Tu La Thần Mỗ liếc mắt nhìn lại quả nhiên thấy cháu gái của mình đang nghẹn ngào nước mắt khóc. Chàng thiếu niên Nam Cung Uyển đang đứng kề một bên kể lễ giải thích. Nhìn hai người đứng cạnh nhau, quả là một đôi uyên ương thế gian hiếm có.

Cơn giận đã lắng xuống gần hết mà bà ta vẫn chưa hết ngạc nhiên, nhìn Vệ Thiên Tường nghiêm trang hỏi :

- Đây là môn hạ người nào mà đã luyện thành “đảo chuyển càn khôn, uy bích thiên huyền công” bí thuật bậc nhất của bốn môn như vậy?

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Vãn bối không phải là Tu La môn hạ.

Nói đến đây chàng bỗng nhớ lại lúc mình từ biệt đi ra khỏi Thủy Liêm động, Tu Linh Quân có trao mình một miếng ngọc phù màu đen và dặn rằng: “Sau này nếu gặp kẻ nào sử dụng kiếm bằng tay trái, thân kiếm rộng lớn, muốn bắt buộc phải chỉ chỗ ở của lão phu, hãy lấy miếng ngọc phù này đưa ra, tự khắc họ sẽ không gây khó khăn gì nữa”.

Nhớ đến đây, chàng vội vàng thò vào bọc trong lấy miếng ngọc phù màu đen cầm nơi tay và nói :

- Thưa lão bà bà, lão bà là một nhân vật cao cấp trong Tu La môn, chắc hẳn cũng biết được lai lịch của miếng ngọc phù này.

Tu La Thần Mỗ vừa nhìn thấy miếng ngọc phù màu đen, toàn thân run lên, mặt mày đổi sắc, đôi mắt nhấp nháy rần rần lập nói :

- Tu La linh phù! À đây là truyền nhân của... Tu... Bá... Ty... phải không?

Vệ Thiên Tường nghe nói, tuy chưa biết Tu Bá Ty là ai, nhưng cứ như tình hình này và theo thái độ của lão bà thì chắc chắn là Tu Linh Quân rồi chứ không nghi ngờ gì cả liền đáp ngay :

- Vãn bối tuy được Tu Linh Quân lão tiên bối truyền thụ võ công, nhưng ngài không cho phép vãn bối được xưng hô thầy trò.

Tu La Thần Mỗ hỏi :

- Thường ngày này có khi nào nghe ông ấy nhắc nhở đến già này không?

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Vãn bối chỉ chung sống cùng Tu Linh Quân lão tiên bối trong khoảng thời gian rất ngắn. Vả chăng Tu lão tiên bối không hề nhắc qua thân thế của người, cũng vì vậy nếu vãn bối không được nghe thấy nói tới danh hiệu của lão bà bà.

Tu La Thần Mỗ thở dài nói :

- Chao ôi, thế là ông ấy vẫn còn giận già này! Suốt bốn mươi năm qua, không giờ phút nào già này không ăn năn sám hối!

Suy nghĩ một chặp, Tu La Thần Mỗ ngược mặt nhìn lên hỏi lớn :

- Tu Bá Ty hiện nay ở đâu?

Vệ Thiên Tường chưa biết giữa hai người có sự liên hệ ân oán gì cùng nhau nên trong lòng cảm thấy e ngại, ấp úng đáp :

- Tu lão tiên bối đang tĩnh tọa, tham luyện huyền công, không cho vãn bối được tiết lộ chỗ tu luyện của người. Kính xin lão bà bà miễn thứ.

Tu La Thần Mỗ gật đầu nói :

- Già này được biết ông ta còn sống là mãn nguyện rồi. mấy lúc này ta chỉ có bao nhiêu ước vọng đó mà thôi. Người không nói ra cũng được. Thiên hạ mệnh mông, đất trời tuy rộng nhưng miễn ông ta còn sống thì già này cũng có thể tìm kiếm ra được.

- Mỗ mỗ, mỗ mỗ! Vì thiếu hiệp là truyền nhân của gia gia đây!

Tu Ngọc Nhân vừa reo lên và cùng Nam Cung Uyển nắm tay nhau bay là là xuống như đôi chim uyên, đứng sát bên cạnh Tu La Thần Mỗ.

Tu La Thần Mỗ cả mừng, vội nắm lấy đôi vai của cháu gái, dịu dàng nói :

- Ta đã biết rồi.

Vệ Thiên Tường nghe Tu Ngọc Nhân nói như vậy không khỏi ngạc nhiên, nghĩ bụng :

- “À, thế ra Tu La Thần Mỗ là vợ của Tu Linh Quân lão tiên bối. Như vậy chẳng biết vì sao giữa hai cụ già với nhau lại có sự xích mích bất hòa suốt bốn chục năm nay?”

Ngẫm nghĩ như thế, chàng liếc mắt nhìn Tu Ngọc Nhân.

Khi đó Nam Cung Uyển và Tu Ngọc Nhân đã nắm tay nhau, mảy đưa mắt liếc ra chiều thân mật ăn ý lắm.

Thấy vậy Vệ Thiên Tường nhìn lại, Nam Cung Uyển cũng nhoén miệng nở một nụ cười bí mật.

Tu Ngọc Nhân nắm tay Nam Cung Uyển dắt đến gần Tu La Thần Mỗ, nói :

- Thưa mỗ mỗ, đây là Uyển tỷ tỷ. Cẩm Linh Chân Quân Nam Cung lão tiên bối là thân sinh của chị ấy. Thảo nào hôm ấy, cháu bị thua về tay chị ấy. Hồi nãy chị ấy đã nói sự thật, nhận cháu là muội muội rồi. Từ nay dẫu cho sông cạn đá mòn, chúng con nguyện cùng nhau sống chết chẳng bỏ nhau.

Nam Cung Uyển sụp lạy nói :

- Xin mỗ mỗ rộng lòng tha thứ sự xúc phạm vừa rồi của vãn bối.

Tu La Thần Mỗ cầm tay nàng vui vẻ nói :

- Thôi, Nam cô nương hà tất phải đa lễ. Ngọc Nhân cháu nó tuy chưa tìm được người giai tử, nhưng đã được một người chị như thế, cũng là bậc khuê trung lương hữu. Bây giờ già này có chút việc cần, xin tạm biệt nhé.

Rồi quay đầu lại bà gọi lớn :

- Vô Tà, Ngọc Nhân, hãy đi đi.

Nói xong nhìn hai người, khẽ gật đầu chào rồi đi luôn xuống núi.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển cũng đưa nhau xuống núi Thái Sơn, vào nhà người thợ săn nhận lại hai con ngựa đã gửi.

Nam Cung Uyển lấy ra một nén bạc tặng họ tạ ơn. Hai người song song cưỡi ngựa đi về Thái An.

Vệ Thiên Tường nghĩ rằng nhân dịp đã đến Sơn Đông, chi bằng dạo chơi ở Lao Sơn một chuyến để ngắm xem thắng cảnh.

Lao Sơn ở ngay bên sông Hoàng Hà, địa thế có nhiều núi đá hiểm trở. Phong cảnh thật thanh tịnh, u nhã và thần bí. Chính nơi đây là vùng phát triển đạo gia.

Cả thấy có bảy mươi hai tòa đạo quán xây dựng khắp các núi. Trên có Thượng Thanh cung tương đối nổi tiếng nhất. Rồi đến Minh Hà động, Bạch Vân động và Thanh Phúc cung.

Vào khoảng giờ ty, cảnh sắc xinh đẹp, nền trời quang đãng, gió thổi hây hây. Hai chàng thư sinh thiếu niên một chàng mặc áo xanh, mặt ngọc môi hồng, thân hình cân đối; một chàng áo tía, mày liễu mắt phượng, tư thái nhẹ nhàng lanh lệ đang thong thả sánh vai nhau đi ngoạn cảnh.

Mỗi người trên lưng có đeo trường kiếm, dáng đi phong lưu nhàn hạ, cử chỉ tiêu sái vô cùng.

Hai người từ Ngự lâu bậc, Bạch Vân động, giắt tay nhau vừa đi thong thả vừa nói chuyện. Nhìn vào hình như là hai anh em, thái độ rất thân mật, không rời nhau nửa bước.

Đến giờ ngọ, hai người ở lại Thượng Thanh cung dùng cơm chay rồi lần theo các bậc đá đi lên, đến tận đỉnh núi Lao Sơn.

Đến đài Quan Nhật ngồi nghỉ một lát, rồi qua Thanh Phúc cung. Nơi đây chàng thanh niên áo xanh hình như rất đặc biệt lưu ý đến cảnh tượng và địa thế nên quan sát thật kỹ.

Mãi đến chiều, khi bóng tà dương vừa xuống hai người lại sánh vai nhau lưỡng lự xuống núi.

Cả hai cùng nhảy lên đôi tuấn mã song cương cùng đi chậm chậm.

Hai người thanh niên đó, không cần nói ra cũng biết ngay là Vệ Thiên Tường cùng Nam Cung Uyển.

Sau khi dạo chơi ngắm nhìn phong cảnh phỉ chí, về đến thị trấn đã lên đèn rồi.

Hai người đem nhau vào một phố lớn ăn cơm, rồi trở về khách điểm. Nói chuyện thêm một lúc, ai về phòng nấy.

Vệ Thiên Tường nóng lòng như lửa đốt. Lúc ban ngày chàng đã chú ý quan sát thật kỹ địa thế của Thanh Phúc cung rồi. Vừa về phòng, chàng vội thổi tắt đèn, mang chiếc mặt nạ vào, nhẹ nhàng nhún mình phóng ra cửa sổ trở thuật khinh công chạy thẳng lên Lao Sơn.

Chàng thi triển khinh công, thân hình lướt đi mau như tên bắn. Không bao lâu đã đến chân núi.

Trước mặt là một khu rừng rậm đen sì, đèn lửa thừa thớt. Chàng muốn đi luôn lên đạo quán ngay nhưng thấy chưa tiện vì trời còn quá sớm.

Hồi ban sang đi qua đây rồi, nên đã thuộc hết đường đi nẻo bước, không chút ngần ngại, chàng tung mình đi luôn về phía Bắc.

Thanh Phúc cung tường vàng ngói xanh, cây cối um tùm mọc kín chung quanh. Dựa theo sườn núi có xây cất một đạo viện rất quy mô rộng lớn. Quang cảnh nơi đây thật là u nhã tịch mịch, quả thích hợp với việc tu đạo.

Vệ Thiên Tường bước lại gần. Thanh Phúc cung có rất nhiều nhà cửa nhưng lúc này thấy tối om, đầu đầu cũng vắng lặng, không thấy một tia đèn sáng nào chóiọi ra ngoài.

Tin tưởng vào nghệ thuật cao cường của mình, chàng táo bạo tung mình nhảy lên. Chỉ nghe vèo một cái, chân chàng đã nhẹ đặt trên đầu tường. Rồi khẽ lắc vai nhún nhẹ một cái, chàng như con hạc bay lên, vọt lên nóc đại điện.

Chàng dừng chân lại, quét tầm mắt quan sát khắp xung quanh, chỉ thấy nhà cửa đen sì, bốn bề vắng lặng như tờ, hình như bên trong chẳng có tí gì phòng bị cả.

27. Chương 27: Giữa Đêm Khuya Rình Xem Luyện Võ

Nhưng kể ra chuyện này cũng không có gì là lạ. Thanh Phúc cung ở Lao Sơn là nơi nổi tiếng nhất giang hồ, thì khi nào lại có kẻ dám vượt râu hùm mà phải canh phòng nghiêm ngặt.

Tuy nhiên đêm nay lại khác hẳn. Nơi đây không còn là nơi bất khả xâm phạm nữa và người dám vượt râu hùm cũng đã đến nơi rồi.

Vệ Thiên Tường vừa đặt chân đến đây, đưa mắt nhìn xem quang cảnh vắng lặng xung quanh, nghĩ bụng :

- “Đỗ Thanh Phong, Lý Thành Hóa, hai tên khốn nạn đã gây tội ác tày trời! Đêm nay nhất định ta không để ột tên nào chạy thoát”.

Sau khi suy nghĩ, chàng nhìn lại tình hình một lần nữa không khỏi sửng sốt :

- Ủa, Quán chủ Đỗ Thanh Phong ở nhà phía sau cơ mà. Hay là mình cứ đi vào nhà sau xem thử rồi sẽ hay.

Nghĩ thế thì thân hình Vệ Thiên Tường đã bay vọt lên cao như một mũi tên lìa nã, lướt trên không trung như cánh én, xẹt về phía bên trái.

Chàng vừa khê đặt chân xuống đầu tường bỗng nghe từ phía sâu bên trong, cách đó không xa có những tiếng chân di động nhẹ nhàng và những tiếng kêu vo vo rất nhỏ.

Từ khi luyện được “Nghịch Thiên huyền công” tai mắt của Vệ Thiên Tường trở nên nhạy bén, phản ứng vô cùng thần tốc.

Mặc dầu những tiếng ấy rất nhỏ nhưng tai chàng nghe được hết sức rõ rang. Vừa nghe động, lập tức chàng rùn mình thấp xuống, nấp ngay sau bức tường, nhìn xem bên dưới.

Đêm ấy là một đêm thượng tuần! Vành trăng bạc mỏng dính vừa nhô lên chưa bao lâu thì ánh sang yếu ớt mơ màng trên mặt đất vừa bắt đầu ẩm sương.

Mặc dầu trong cảnh nửa sáng nửa tối, nhưng đôi mắt như sao của Vệ Thiên Tường vẫn nhìn rõ và phân biệt được tất cả mọi vật hiện ra bên dưới.

Đây là một chiếc sân khá rộng ở nhà hành lang phía đông. Bên cạnh có xây một tòa non bộ khá lớn. Cây cỏ mọc lơ thơ, cảnh vật có vẻ thanh nhã lắm.

Trước thềm mặt đất rất bằng phẳng rộng rãi có trải một lớp cát khá dày.

Trên khoảng đất, có một bóng người đang hoa chân múa tay quay cuồng, chạy vòng theo bìa sân cát. Những tiếng chân bước và tiếng reo vo vo đều do chân tay của bóng ấy phát ra.

Kẻ này đang chăm chú luyện võ.

Đối với một người luyện võ thì luyện chạy nhảy, hoa chân múa tay là một việc rất thông thường đâu có gì là lạ.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, Vệ Thiên Tường đã trợn mắt há mồm nhìn sững vì quá sức ngạc nhiên.

Hình dạng người kia hết sức nhỏ bé, mình mặc một chiếc đạo bào rộng rãi thùng thình, thật không xứng đáng một tấc nào hết.

Cứ mỗi bận hấn múa may quay cuồng và chạy quanh một vòng, thân hình hấn bỗng nhiên rút nhỏ lại. Không mấy chốc, hấn chỉ còn độ một thước cao.

Vệ Thiên Tường vội đưa tay lên dụi mắt, tưởng mình đã hoa mắt trông lầm. Chàng cố trấn tĩnh tinh thần xem thật kỹ và nhận định thử mình đang mơ hay sự thật.

Sau cùng người ấy chỉ còn bằng một đứa bé mới sinh nhưng vẫn tiếp tục múa may như chong chóng và hai chân di chuyển chạy vòng quanh như cũ.

Chiếc áo đạo bào đang mặc trên người mỗi lúc càng trở nên rộng thênh thang, tựa hồ như một đồng vải đang tung bay theo gió lộng tiếng kêu rần rật.

Hai chiếc tay áo cũng trở nên dài lê thê trên mặt đất.

Lạ quá, thân hình thì bé như con nít, dưới cằm lại có một bộ râu dài chấm gối, còn sắc diện thì đã già nua, da nhăn má hóp.

Nhìn kỹ, Vệ Thiên Tường thấy người ấy hao hao như Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa.

Chàng gật gù bảo bụng :

- Phải đích thực là hấn đây rồi! Không biết hấn đang luyện tập thủ pháp gì mà có vẻ kỳ quái như vậy?

Chàng nhìn sững, chẳng biết đây là bí thuật hay tiểu xảo gì mà có thể rút người bé hẵn lại.

Ngoài ra lối múa may quay cuồng và cách di chuyển của hắn cũng áp dụng rất quy củ, mặc dù mới nhìn qua tưởng hình như đang múa rối.

Sau khi luyện chừng vài chục thế, thân hình Lý Thành Hóa lại dần dần lớn lên. Cứ mỗi vòng lớn thêm vài tấc, chạy luôn mấy chục vòng thân hình đã trở lại bình thường như cũ.

Rõ ràng là Lý Thanh Hóa không sai. Nhưng hắn cũng chưa chịu thôi.

Tiếng kêu vo vo đột nhiên biến thành ào ào, vù vù như một luồng kinh phong đang thổi mạnh. Trong chớp mắt thân hình hắn đột nhiên cao thêm và lớn dần dần bằng một trượng, đầu to như cái đầu lưng lớn bằng cái bồ. Chưởng phong từ hai tay phát ra mỗi lúc càng mãnh liệt, ù ù như sấm động, ào ạt như sóng cồn.

Mặc dầu ngày nay Vệ Thiên Tường tài nghệ đã cao siêu, đảm lược nhiều nhưng cứ xem lối biểu diễn đó cũng biết được rằng thời gian hai năm nay, Lý Thành Hóa đã dày công khổ luyện tăng tiến gấp mấy lần khi xưa. Do đó chàng đã có ý thận trọng đề phòng chứ không có tư tưởng tự cao ý sức.

Chàng suy nghĩ một chút rồi chọn một viên gạch, kẹp vào hai ngón tay rồi bung một cái bay vào hòn nam bộ trước mặt.

Viên ngói vỡ có thể tích nhỏ lại được vận dụng đầy đủ công lực búng ra đã gây nên tiếng vo vo tựa hồ như có người khinh công giỏi đang bay lướt trên không gian.

Quả nhiên Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa, tuy đang múa may và chạy vòng quanh sân, nhưng đã phát giác được ngay tiếng động ấy.

Hắn liền ngừng hẳn lại, phục hồi nguyên hình, ngừng đầu nhìn về phía hòn non bộ, miệng lẩm bẩm nói :

- Người bạn hữu phương nào, lại dám táo bạo đang đêm vào Thanh Phúc cung dò thám sự luyện công của bản đạo. Nếu có gan hãy xin mời ra đây nói chuyện, đừng có hành vi nấp lén như vậy.

Vệ Thiên Tường thấy hắn quay nhìn về phía hòn non bộ để hỏi thì biết đã lầm kế mình nên trong bụng cười thầm. Lập tức chàng vận chân khí, nhẹ nhàng đáp đến ngay đằng sau lưng hắn, cất tiếng oang oang nói :

Thưa, tại hạ đây.

Lý Thành Hóa vừa hỏi dứt lời, bỗng đã có người đứng ngay sau lưng mình rồi thì hết sức kinh ngạc và sợ hãi.

Tuy nhiên chỉ nghe tiếng gió hắn cũng nhận được rằng đây là một cao thủ có thuật khi công đề khí đến độ siêu việt thượng thừa rồi.

Nhưng chính hắn cũng không thể tưởng tượng được sự mau lẹ đến nỗi đến sát ngay bên lưng mà mình không hề hay biết.

Quay đầu nhìn lại thấy ngay sau lưng mình chừng một trượng có một chàng thư sinh mặt vàng khè, đang chắp hai tay sau lưng, nhìn mình ra vẻ nhàn hạ lắm.

Lý Thành Hóa sững sốt nghĩ bụng :

- “Lạ thật, khắp giang hồ hiện nay, bất cứ một người nào có chút ít thanh danh ta đã biết mặt, hoặc ít ra cũng được nghe qua tên họ, hình dáng, thủ pháp sở trường! Đối với người này, nếu kể về bản lĩnh thì đâu phải người thường, thế tại sao mình nhìn mãi không nhận được là ai hết?”

Tuy trong lòng đã hết sức kinh nghi, nhưng trên nét mặt vẫn không để lộ một mảy may gì xúc cảm. Hắn giữ vẻ trầm lặng, điềm nhiên hỏi :

- Cứ như thân thủ này, tôn giá quả nhiên là một nhân vật phi thường xuất chúng. Thanh Phúc cung chẳng biết có duyên nợ gì mà đang đêm được người chiếu cố đến, xin vui lòng cho biết có điều chi muốn chỉ giáo?

Sở dĩ chưa biết rõ lai lịch của người lạ mặt này nên trong lối xưng hô hắn vẫn có giữ thái độ khiêm tốn, chưa dám tỏ lời trịnh thượng.

Người lạ mặt không đáp, trở lên một hồi cười ha hả, tiếng cười làm vang động cả núi rừng, âm thanh rung chuyển khiến lá cây rơi xào xạc, đứng gần muốn bung cả lỗ tai. Rõ ràng người này có một nội công vô cùng thâm hậu.

Lý Thành Hóa chỉ nghe tiếng cười mà mặt mày đã tái xanh.

Một chớp sau, người lạ mặt thò tay vào túi lấy ra một thanh kiếm nhỏ, dài chừng ba tấc, chiếu ánh sáng vàng lấp lánh và nói :

Lý Thành Hóa, có lẽ vật này đối với các hạ cũng không phải là lạ chứ!

Vừa liếc nhìn qua, lão thất kinh lảo bẫm :

- Kiếm Chính Nghĩa? Té ra...

Hai luồng nhồn quang loang loáng nhìn chòng chọc vào thanh kiếm, hần thất thanh nói :

- Tôn giá là... có phải gần đây thiên hạ đồn đại trên giang hồ... tôn giá là cháu của Võ lâm Minh chủ Giang Nam Vệ đại hiệp không?

Chàng thư sinh mặt vàng lạnh lung nói :

- Phải, chính Vệ Thiên Tường là tại hạ. Nếu các hạ đã biết như vậy thì hay lắm.

Thấy đối phương quả nhiên là cháu của Võ lâm Minh chủ Vệ Duy Tuấn, Lý Thành Hóa thất sắc vội hỏi :

- Vệ thiếu hiệp mang Kim Kiếm lệnh đến đây chắc chắn là do sứ mạng của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp. Chẳng biết có điều chi chỉ giáo, xin hãy nói rõ ra.

Hần vừa nói xong thì từ các đầu tường đã có bảy, tám bóng người, ai ai cũng mặc đạo bào màu huyền, thân hình nhẹ nhàng mau lẹ bay xuống ngay trước mặt Lý Thành Hóa, thái độ có vẻ rất cung kính. Sau đó bọn này bước lùi ra sau vài trượng, đương nhiên bao vây xung quanh Vệ Thiên Tường. Cứ như thân pháp của bọn này thì chắc võ công của người nào cũng khá cả.

Vệ Thiên Tường mắt chiếu hào quang sang rực, cười ha ha nói :

- Vệ mỗ đến đây hôm nay không ngoài mục đích là hỏi các hạ cho biết thanh kiếm này từ đâu mà có, và đặt tại chỗ nào?

Lý Thành Hóa sửng sốt và ngơ ngác nói :

- Vệ thiếu hiệp nói như thế nào, lão phu chưa hiểu gì hết.

Vệ Thiên Tường nghiêng răng gằm lên :

- Lý Thành Hóa! Ở đời không có gì là bí mật cả. Hễ muốn thiên hạ đừng biết, trừ phi đừng bao giờ làm. Lục Đinh Giáp tại vì đâu mà chết, hãy nói au. Ta bảo thật hễ nợ máu tất nhiên phải trả bằng máu.

Nói xong vận dụng toàn thân công lực, đưa tay trái lên quào mạnh vào đầu Lý Thành Hóa.

Khi ở Hành sơn Thủy Liêm động, Vệ Thiên Tường đã được Tu Linh Quân truyền ôn “Tu La thần thảo”, chuyên dùng để bấu vào thiên linh cái của địch nhân.

Một khi đã bị bấu trúng thì xương sọ sẽ bị bể nát hết.

Vệ Thiên Tường cho đó là thế võ quá ư âm độc nên từ khi luyện được rồi chưa dám đưa ra xử dụng lần nào.

Hôm nay chẳng qua vì quá căm hờn về việc sáu vị thúc thúc bị sát hại tàn nhẫn, oán hờn quá sâu, hướng chi kẻ đại thù đang đứng trước mặt nên chàng không kể gì sự ác độc nữa, cứ xử dụng môn “Tu La thần thảo” để tấn công ngay từ chiêu đầu.

Lý Thành Hóa đã có long lo sợ ngay từ lúc Vệ Thiên Tường mới xuất hiện.

Tuy nhiên, hần vẫn ỷ lại vào sự tiến bộ của thời gian hai năm khổ luyện gần đây, hướng chi mặc dù đối phương là cháu của Vệ Duy Tuấn nhưng tuổi còn quá nhỏ, nên hần cũng yên lòng.

Thấy đối phương đã ra tay, hần nổi nóng hét lớn :

- Họ Vệ kia, mày tài giỏi bao nhiêu...

Miệng nói, tay trái vòng ra đón đánh “Tu La thần trảo” tung ra nhanh như chớp, mạnh như núi sập. Còn cách đầu Lý Thành Hóa chừng ba thước, hấn xuất tả chưởng chống đỡ.

“Bùng” một tiếng nổ vang, kinh phong tỏa ra khắp bốn mặt. Thân hình Lý Thành Hóa chấn động, run lên từng hồi. Hấn loạn choạng lùì luôn năm, sáu bước mới đứng vững lại được.

Hấn lùi mấy bước thì Vệ Thiên Tường tiến lên mấy bước. Thành linh khắp xung quanh có nhiều tiếng soạt vang lên.

Bao nhiêu đạo nhân đang vây Vệ Thiên Tường đã nhất tề tuốt kiếm.

Vệ Thiên Tường cười khanh khách nói :

- Lý Thành Hóa! Mày hãy kêu hết đồng bọn cùng đến đây để Vệ mỗ khỏi bận long thanh toán nhiều lần.

- Vi ca ca, bao nhiêu móng vuốt đâu có nghĩa lý gì!

Tiếng nói vừa dứt đã thấy một làn sang bạc lóe lên, cuốn luôn cả hai người đạo nhân đứng gần nhất.

Kiểm quang của Nam Cung Uyển vừa tung ra, đã loại ngay hai người ra ngoài vòng chiến đấu.

Nam Cung Uyển vừa tiếp đánh một thế thứ hai thì tám đạo nhân còn lại đã chú ý đề phòng nên nhất tề xông lai vây nàng vào giữa.

Tám thanh trường kiếm cùng vung lên, chém. xuống như mưa rào, vô cùng khốc liệt.

Nam Cung Uyển hét lên một tiếng lãnh lóét. Trong tay nàng, thanh trường kiếm quay tít như chong chóng, biến thành muôn ngàn điểm tỏa sáng khắp bốn bề tám hướng.

Kiểm pháp của nàng thật vô cùng ảo diệu, uy lực phi thường. Nàng vừa đánh vừa đỡ, kiếm quay một lúc càng quay cuồng bao bọc khắp thân mình áp đảo đối phương, dồn lấn chúng về một phía.

Trong ánh kiếm sang rực, một tiếng rú vang lên, một đạo sĩ lão đảo ngã xuống, vai bị trọng thương. Còn lại bảy người mặc dù cố sức tấn công để chuyển ngược tình thế, nhưng Nam Cung Uyển đã áp dụng thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” bóng nàng ẩn ẩn hiện hiện, thấp thoáng như bóng ma, tả hữu trước sau chỗ nào cũng có ánh kiếm của nàng. Không bao lâu, thêm bốn đạo sĩ nữa bị đâm trúng, ngã quay ra đất.

Bên này, cuộc đấu của Lý Thành Hóa và Vệ Thiên Tường cũng đã gần đến kết thúc vì thắng bại đã rõ ràng.

Lý Thành Hóa thấy Vệ Thiên Tường còn sung sức, giật mình sợ hãi nghĩ bụng :

- “Không ngờ tên tiểu tử này lại lợi hại như thế này?”

Hấn vội quát lên một tiếng rồi dùng “điện giao kích” đánh chéo vào trước mặt Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường thấy Nam Cung Uyển đột nhiên xuất hiện, trong lòng thấy xao xuyến. Nhưng khi thấy nàng đã áp đảo được bọn đạo sĩ một cách dễ dàng thì đã yên lòng.

Nghĩ đến hình ảnh của sáu vị thúc thúc bị chết thê thảm, đột nhiên máu phục thù sôi lên sung sức, đôi mắt đỏ ngầu, dung thể “Ngu Công Di Sơn” đánh tới.

Lý Thành Hóa vội vàng tăng thêm hai thành công lực tung song chưởng chống đỡ.

Bốp bốp... liên tiếp hai tiếng vang lên! Bốn chưởng chạm mạnh vào nhau, thối lui ba bước. Vệ Thiên Tường tiến tới ba bước.

Sau một hồi thử sức, Vệ Thiên Tường nhận thấy tài nghệ của Lý Thành Hóa cũng khá cao siêu, nhưng về phân công lực so với Quỷ Kiến Sâu và Trí Giác thiên sư hãy còn kém thua một bậc.

Chàng cười gật đầu nói lớn :

- Lý Thành Hóa, có bao nhiêu tài nghệ mau mau đem hết ra đi. Té ra bàng môn công phu của người bất quá cũng vào hạng xoàng mà thôi.

Nói xong chàng tiến thêm hai bước sát bên cạnh Lý Thành Hóa, tay trái dùng “Tu La thần trảo” chuẩn bị chờ sẵn.

Lý Thành Hóa cũng đưa tả chưởng lên cao, hữu chưởng của hắn đột nhiên đổ rục như chu sa rồi tung ta như búa bổ đập ngay vào ngực Vệ Thiên Tường.

Một luồng nóng bức như lửa bùng lên, tuôn đến thật mau. Vệ Thiên Tường quát lớn :

- Xích Lân chưởng! Được lắm!

Rồi tay trái dung “Tu La thần trảo” chặn phía trước ngực, tay phải dung “Nghịch Thiên nhất chưởng” đánh bổ ra như chớp.

Lý Thành Hóa cố dùng tàn lực dốc vào một đòn quyết định cuối cùng, nhưng không ngờ đối phương lại đồng thời dùng hai môn võ công thượng đẳng đánh ra cùng một lúc.

Thế trảo vô cùng lợi hại đã chặn đứng ngay ảnh hưởng của Xích Lân chưởng. Thế chưởng “Nghịch Thiên nhất chưởng” vừa tiếp theo như một quả núi khổng lồ đang xô mạnh vào mặt hắn, không thể nào chống đỡ nổi.

Một tiếng “bình” dữ dội, hai mắt Lý Thành Hóa tối sầm lại, người bắn như chiếc diều đứt dây bay bổng lên cao, vắng xa ra gần ba trượng, miệng hộc máu tươi.

Lý Thành Hóa cố gắng ngồi phệt xuống đất vận công chữa thương.

Trong khi Vệ Thiên Tường đánh bại Lý Thành Hóa, từ bốn mặt hàng mấy chục đạo sĩ xông ra mỗi lúc một đông thêm, xúm lại vây kín hai người lại.

Nam Cung Uyển một người một kiếm tung hoành, đã thương hết năm đạo sĩ chỉ còn lại ba người cố gắng sức đánh cầm chừng.

Khi thấy đối phương từ hậu viện kéo ra thật đông quyết định tính áp đảo hai người, nàng tức điên người, hét lớn :

- Mấy tên đạo sĩ khốn kiếp đừng lau nhau mà mất mạng. Bản cô nương vì thể theo đức hiếu sinh của tạo hóa nên đã nói tay không thêm giết các mạng của chúng bây, chứ đừng tưởng bản cô nương không dám sát giới.

Vừa nói xong, nàng nghiêng người qua một bên, mũi kiếm lay chuyển mau hơn một chút, tức thì có hai tiếng rú lên và thêm hai đạo sĩ nữa bị loại ra khỏi vòng chiến.

Vệ Thiên Tường sau khi đánh thắng Lý Thành Hóa, đứng sững bên ngoài, đôi mắt sang như điện loang loáng nhìn khắp mọi nơi quan sát trận địa. Bao nhiêu đạo sĩ mới cầm vũ khí xông vào bị nhỡn tuyến của chàng áp đảo thấy đều sợ hãi, chỉ múa may hò hét để phô trương thanh thế chứ không dám tấn công thực sự

Vệ Thiên Tường lớn tiếng quát :

Chúng bây hãy mau vào gọi Đỗ Thanh Phong ra đây tiếp ta mấy chiêu. Nếu không thì đừng trách Vệ mỗ thẳng tay tàn sát. Chừng ấy cả tòa Thanh Phúc cung này cũng sẽ bị phá tan thành bình địa, một cây cỏ cũng chẳng còn.

- A di đà Phật, tiểu thí chủ cùng Thanh Phúc cung có thù sâu oán lớn gì mà đến nỗi phải mở rộng sát giới và nặng lời cảnh cáo như vậy?

Đó là tiếng nói của một người già, âm thanh vang động nền trời, khiến bao nhiêu người thấy đều giật mình xao xuyến.

Bao nhiêu đạo sĩ bỗng vội vàng thu gươm chấp tay đứng im phăng phắc.

Chỉ trong chớp lát, cảnh tượng xô xát hỗn loạn đã biến mất hoàn toàn. Bốn bề trở nên yên lặng như tờ, lắng tai chẳng nghe một tiếng động nhỏ.

Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói. Chàng thấy ngay trước tòa non bộ, một vị đạo nhân đã đứng sừng sững từ bao giờ rồi.

Vị đạo nhân ấy tóc bạc, râu dài đến rốn, mình mặc đạo bào vàng rực, đang hướng về phía chàng mỉm cười, thần thái có vẻ tiên phong đạo cốt.

Vệ Thiên Tường giật mình nghĩ thầm :

- “Người này chắc hẳn là Đỗ Thanh Phong rồi. Xem y quả nhiên là người tu hành, dáng điệu không có vẻ ác độc, lẽ nào lại là hung thủ đi sát hại sáu vị thúc thúc? Nếu không phải thì còn kẻ nào khác nữa?”

Chàng phân vân suy nghĩ chưa nói được nên lời.

Lão đạo nhân Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Suốt hai chục năm nay bản đạo chưa hề bước chân đặt gót trên giang hồ. Ngoài việc thăm hỏi lệnh sư ra bản đạo không hề có giao du qua lại với bất cứ ai, và cũng không hề tiếp một người khách nào bên ngoài hết. Qua hai mươi năm, thật không ngờ tiểu thí chủ lại là người khách quý thứ hai của bản đạo. Vậy xin thỉnh nhị vị vào trong nhà khách dung trà và ban cho lời chỉ giáo.

Vệ Thiên Tường thấy Đạo sĩ nói năng hòa nhã phải chăng cũng vội chấp tay nói :

- Chắc có lẽ đạo sĩ là Đỗ quán chủ rồi. Tại hạ vốn là đệ tử Tu La môn, hôm nay đến đây để thỉnh giáo đạo sĩ một việc cần thiết.

Lão đạo nhân nghe chàng thanh niên lạ mặt tự nhận là môn đệ Tu La môn cũng giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười nói :

- Phải, bản đạo chính là Đỗ Thanh Phong. Hai vị thí chủ từ phương xa đến đây, chắc hẳn có lời chỉ giáo. Tại chỗ này chưa phải chỗ nói chuyện. Vậy xin mời hai vị vào bên trong để tiện bề đàm đạo.

Vệ Thiên Tường thấy y ân cần mời mọc, thái độ có vẻ thành thật nên chẳng tiện chối từ. Hơn nữa chỗ này còn một số đạo sĩ nữa nếu mình tự xưng lai lịch ra e có điều không tiện nên gật đầu nói :

- Đạo trưởng đã dạy, bọn tại hạ xin tuân theo.

Lý Thành Hóa tuy bị Vệ Thiên Tường đánh hộc máu tươi nhưng nhờ có công lực thâm hậu, sau khi uống mấy viên thuốc nhắm mắt an thần điều tức một hồi đã phục hồi sức khỏe như trước.

Hắn vội vàng chạy tới trước mặt Đỗ Thanh Phong quỳ xuống thưa :

- Đệ tử làm kinh động tới sư phụ thật tội đáng muôn thác.

Đỗ Thanh Phong khoát tay nói :

- Thôi ngươi hãy đứng dậy.

Nói xong lão đưa Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển bước vào hậu viện.

Sau khi mời cả hai người ngồi, Đỗ Thanh Phong bảo Lý Thành Hóa cùng ngồi xuống đó rồi truyền đạo đồng pha trà.

Xong đâu đấy, Đỗ Thanh Phong mỉm cười nói :

- Đêm khuya hai vị mạo hiểm vào Thanh Phúc cung ắt hẳn có một nguyên nhân quan trọng, vậy xin cứ tình thật nói thẳng, bản đạo xin sẵn lòng nghe và tôn trọng ý kiến hai vị.

Vệ Thiên Tường thấy cử chỉ và lời lẽ của lão có vẻ thành thực từ tốn không để ý gì xảo trá nên không có ý giấu diếm, từ tốn đáp :

- Tại hạ vốn là cháu của Vệ Duy Tuấn. Trước đây có ước hẹn cùng Lục Đình Giáp gặp mặt nhau trên Nhạn Đãng sơn. Nhưng khi tìm đến nơi ước hẹn thì thấy cả sáu vị đều bị sát hại, bên cạnh đó lại có để một thanh Kim kiếm. Cổ thúc thúc trước phút lâm chung có vạch trước mặt một chữ thập. Trước đây hai năm tại hạ có nghe Cổ thúc thúc kể lại câu chuyện Lý Thành Hóa đem bọn Quỷ Tiểu Tử Địch Lương và Giả lão ngũ

chặn đường phục kích Đồng Thứ, kết quả bị trọng thương vì Tiểu Thiên Tinh chưởng của Đồng Thứ, do đó đôi bên có lẽ đã kết thành mối thâm cừu.

Vì thế ngày nay cứ như dấu hiệu chữ thập này, tại hạ dự đoán rất có thể là chữ viết đầu của họ Lý và họ Đỗ, kẻ đã gây nên cuộc thảm sát. Hôm nay tại hạ cố tìm đến đây, không ngoài mục đích để tìm hiểu sự thật.

Nói xong, chàng rút cây Kim Kiếm lệnh đưa ra. Đỗ Thanh Phong nghe xong câu chuyện sẽ cau mày, nghiêm nét mặt quắc mắt ngó Lý Thành Hóa sẽ mắng :

- Hay lắm, phải lắm! Hễ có nhân tất nhiên phải có quả, không có lửa làm sao có khói? Lý Thành Hóa, tại sao hai năm trước đây mày dám tự tiện để gây sự cùng Cổ, Đồng nhị hiệp?

Lý Thành Hóa xanh mặt vội vàng quỳ xuống thưa :

- Đệ tử tự xét thấy tội mình. Sở dĩ có xảy ra việc này là vì đệ tử lỡ nghe lời dèm pha và xúi dục của Giả lão ngưu. Vì hấn có thù cùng Đồng đại hiệp nên khấn khoản mời đệ tử đến giúp sức.

28. Chương 28: Ngô Câu Kiếm

Đỗ Thanh Phong chỉ hừ một tiếng không nói gì nữa.

Lý Thành Hóa vừa sợ vừa thẹn chỉ cúi đầu chờ sự quyết định của sư phụ.

Sau khi quát mắng Lý Thành Hóa mấy câu, Đỗ Thanh Phong quay sang phía Vệ Thiên Tường từ tốn nói :

- Lệnh thúc của Tiền Thỉ chủ và bản đạo xưa nay không hề quen biết. Lục Đinh Giáp rủi bị xảy ra thảm sát, kẻ gây sự mượn danh lệnh thúc Vệ đại Hiệp đánh lạc hướng tại mất giang hồ. Cô đại Hiệp trước khi chết có lưu lại một chữ thập, cố nhiên cũng là manh mối duy nhất để tìm hiểu về sau.

Cứ như những họ có chữ thập bắt đầu, trên thiên hạ còn hnàg trăm hàng ngàn, chứ không phải chỉ riêng họ Đỗ và họ Lý. Vệ thiếu Hiệp cũng nên suy xét lại cho tường tận và chu đáo hơn để khỏi có sự ngờ định không hay.

Vệ Thiên Tường nghe lời giải thích có vẻ hợp lý, dỏ mặt vì hối hận. Chàng chưa kịp trả lời, Đỗ Thanh Phong đã “ơ” một tiếng và nói tiếp :

- Cái chết của Lục Đinh Giáp nhất định phải có liên quan đến những người đã vây đánh Lệnh thúc mười mấy năm về trước.

Vệ Thiên Tường cảm thấy một vùng ánh sáng đã chợt lóe ra trước mắt vội gật đầu nói :

- Nói như thế, chắc hẳn lão đạo trưởng cũng biết qua phần nào lai lịch những người vây đánh gia thúc ngày trước?

Đỗ Thanh Phong lắc đầu nói :

- Việc đã xảy ra vô cùng bí mật. Trừ ra Vệ đại hiệp chưa chắc có một kẻ thứ hai nào được biết rõ. Thử nghĩ cứ như công lực của Vệ đại hiệp thì những kẻ thù vây đánh đâu phải thuộc loại tầm thường. Huống chỉ trong lúc đánh nhau, bọn chúng cố tình dùng vải bao mặt lại thì ai mà nhận xét ra được.

Vệ Thiên Tường thở dài vì thất vọng nói :

- Chỉ vì mấy lúc này gia thúc không bao giờ nhắc đến chuyện này cho văn bối nghe và cũng không cho văn bối được hỏi nhiều.

Đỗ Thanh Phong gật gù nói :

- Đó mới là điểm hơn người của Vệ đại hiệp đấy.

Vệ Thiên Tường hỏi thêm :

- Trong mấy tháng gần đây, khi bước chân vào giang hồ, văn bối có nghe thiên hạ đồn đại rằng xưa kia các phái hắc đạo liên kết vây khốn gia thúc cũng vì một nguyên nhân nào đó. Nhưng rất tiếc văn bối cũng chưa được rõ. Vậy, nếu được xin lão đạo trưởng vui lòng cho biết qua loa đôi chút.

Đỗ Thanh Phong vuốt râu nói :

- Bần đạo cũng có nghe rằng, xưa kia hầu hết các phe thuộc hắc đạo liên kết vây khốn Vệ đại hiệp là muốn tranh đoạt tập “Thái Thanh tâm pháp” của Vệ đại hiệp. Ngoài sự liên hiệp bức bách, chúng còn phóng hỏa thiêu hủy cả gia trang Vệ đại hiệp nữa.

Vợ chồng Vệ đại hiệp cũng mất tích ngay lúc đó. Có người cho rằng cả hai đều bị độc thủ. Nhưng cũng có người lại cho rằng Vệ đại hiệp đã thoát được vòng vây ra được. Tin đồn đại trên giang hồ, mỗi tin một khác chẳng biết tin nào đích xác, tin nào sai. Cũng may ngày nay được biết Vệ đại hiệp vẫn còn sống bình an vô sự. Thật lòng trời chẳng nỡ phụ người ngay.

Vệ Thiên Tường nghe rung động toàn thân vì quá cảm xúc.

Chàng không ngờ cha mình bị nạn, mẫu thân cũng biệt tích luôn và gia đình mình lại bị đốt cháy nữa! Chà, bọn này quả nhiên tàn nhẫn và độc ác thật!

Chàng lạnh lùng nói :

- Bọn tặc nhân kia chỉ vì dòm ngó “Thái Thanh tâm pháp” nên đã liên kết hành động, nhưng không một đứa nào lấy được.

Đỗ Thanh Phong gật đầu nói :

- Phải, chúng không lấy được “Thái Thanh tâm pháp” mà còn tàn sát lẫn nhau tàn tệ. Câu chuyện này đến nay vẫn còn nằm trong vòng bí mật. Nhưng có một điều đáng tiếc là sau khi thoát khỏi vòng vây rồi, Vệ đại hiệp cũng không còn giữ được bảo vật vô cùng quý giá nữa.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Mất vật gì mà quý giá như vậy?

Đỗ Thanh Phong nói :

- Phải, đó là một bảo vật quý giá không kém gì “Thái Thanh tâm pháp”. Đó là một thanh bảo kiếm tùy thân của Vệ đại hiệp.

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Cây bảo kiếm đó tên gọi là “Ngô Câu kiếm”, một trong năm cây bảo kiếm từ đời Xuân Thu do một nhân vật lừng danh trong nghề đúc kiếm là Ất Di Tử sáng tạo ra.

Vệ Thiên Tường xúc động nói :

- Như vậy chắc hẳn lão đạo trưởng đã từng trông thấy thanh kiếm ấy rồi? Không biết hiện nay bảo vật này lưu lạc vào tay kẻ nào?

Đỗ Thanh Phong nói :

- Bần đạo gần hai chục năm không bước chân vào giang hồ nên làm gì trông thấy được. Nhưng đây cũng là một tin đồn của thiên hạ. Cứ như lời truyền trên võ lâm thì hiện nay Độc Tẩu Đường Viêm Thường ở tỉnh Tứ Xuyên hiện đang có một cây toái Độc Ngô câu, bình nhật y quý như sinh mạng của mình, không bao giờ ột ai được coi, nên chưa có một kẻ nào có thể mô tả được một cách chính xác hình dạng của kiếm ấy.

Vệ Thiên Tường lẩm bẩm đọc lại mấy tiến “Độc Tẩu Đường Viêm Thường” để ghi nhớ vào lòng rồi chấp tay nói :

- Anh em văn bối đêm nay vì chút hiểu lầm đã làm điều xúc phạm và được lão tiền bối rộng lòng tha thứ trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Vì thời gian quá cấp bách, anh em văn bối không thể ở lâu hơn, xin phép được bái biệt.

Đỗ Thanh Phong đứng dậy mỉm cười nói :

- Tiểu thí chủ quả là một con thần long trong thiên hạ tiền đồ tươi sáng, tương lai còn chưa biết đến đâu mà là cùng. Bần đạo đây là người thế ngoại, nhưng nhận thấy rằng hiện nay sát nghiệp giang hồ đang thịnh, chưa thể nào tránh được, trước khi tạm biệt bần đạo có lời khuyên tiểu thí chủ nên theo thiên ý mà

làm, gặp trường hợp nào có thể lấy đức hiếu sinh khoan hồng tha thứ thì cũng nên buông tha để làm phúc. Phàm mọi việc ân oán giang hồ ràng buộc, nên cởi mở được chừng nào tốt chừng ấy, không nên cố chấp mà tạo ra sát nghiệp quá nhiều.

Vệ Thiên Tường chấp tay cúi mình nói :

- Lời vàng ngọc của Lão đạo trưởng tiền bối, văn sinh xin khắc cốt ghi tâm đời đời.

Đỗ Thanh Phong gật đầu co vẻ hài lòng và nói :

- Xin thiếu hiệp tha lỗi cho bản đạo không thể tiễn chân được xa. Ngày sau nếu gặp lại Vệ đại hiệp, xin thiếu hiệp nói giúp rằng bản đạo xin có lời chào và cầu chúc đại hiệp khương an.

Vệ Thiên Tường thi lễ rồi cùng Nam Cung Uyển bước ra. Sau khi đến trước mặt Lý Thành Hóa, chàng hai ba lần xin lỗi rồi mới hạ sơn.

Rời khỏi núi, Nam Cung Uyển nhìn Vệ Thiên Tường tỏ ý trách móc :

- Vệ đại ca, tôi xem anh khác nào ruột thịt mấy lúc nay anh nở che giấu không cho biết một tý gì về thân thế. Đáng buồn anh lắm đấy.

Vệ Thiên Tường ân cần nói :

- Uyển muội, thực ra ngu huynh có mang bên mình một nỗi khổ tâm cho nên bất đắc dĩ phải hành động như vậy chứ nào có ý gì xấu hay không thành thật cùng Uyển muội. Vậy Uyển muội không nên hiểu lầm mà oán ngu huynh.

Nam Cung Uyển cười xòa. Rồi hai người cùng sánh vai trở về khách sạn.

Về đến phòng rồi, Nam Cung Uyển nói :

- Vi ca ca, tôi nhất định giúp anh tìm cho ra tung tích người nào đã âm mưu vây khốn bá phụ, làm hại gia đình ca ca và tìm cho ra bá mẫu. Ngày mai chúng mình hãy đi Cầm Linh Sơn. Phụ thân tôi thường ngày cũng hay nhắc nhở đến bá phụ, vì trước kia hai vị là bạn thân với nhau cả.

Vệ Thiên Tường cảm động cầm tay Nam Cung Uyển nói :

- Uyển muội đối với tôi tốt quá. Nhưng ngu huynh đã phát tâm nguyện dùng năng lực bản thân mình để truy cho ra tông tích bọn người đã vây đánh gia phụ. Dẫu phải đi khắp góc biển chân mây cũng không bao giờ nài hà. Người xưa há từng nói câu: ở đời không có việc gì khó, hễ quyết tâm bền chí thì nên". Ngu huynh dám chắc rằng không sớm thì muộn cũng có dịp "cháy nhà ra mặt chuột". Sở dĩ ngu huynh chưa muốn tìm về yết kiến lệnh tôn là để khỏi tiết lộ phong thanh, gây trở ngại cho bao nhiêu điều đang dự định.

Nam Cung Uyển cười nói :

- Thôi, ngày mai mình khởi hành nhé.

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Ngu huynh muốn đi Tứ Xuyên trước.

Nam Cung Uyển nói :

- À, té ra anh muốn đi tìm Độc Tẩu Đường Viên Thường hả? Được, chúng ta cùng đi Tứ Xuyên vậy.

Ngoài cửa Đông Thành đô, trên bờ sông Cầm Giang, có một tiểu quán tên là "Vọng Giang lâu" là nổi tiếng nhất vùng. Nhà gỗ sát bên, bao lớn soi đầy nước, cảnh sắc xinh tươi, tao nhân mặc khách về đây cũng đến vào quán này để thưởng thức.

Trưa hôm ấy, từ trên lầu dưới khách ăn ra vào tấp nập, ăn uống trò chuyện ồn ào, chén bát khua loảng xoảng, náo nhiệt vô cùng.

Trên một chiếc bàn kê cạnh bao lơn có hai thanh niên thực khách ngồi đối ẩm. Người ngồi bên trái mặc áo xanh, người ngồi bên phải mặc áo tía. Cả hai đều xinh đẹp, phong độ an nhàn, cử chỉ tiêu sái, thật là một đôi thiếu niên mặt ngọc.

Lúc này khách ăn đều thêm mỗi lúc càng đông, tiếng nói giọng cười càng ngày càng ồn ào phức tạp.

Thiếu niên áo tía hình như khó chịu, nên cau mày, có vẻ không bằng lòng.

Ngay khi đó nơi cầu thang lại nghe lộp bộp có chân nhiều người đang bước lên nhà.

Nhìn lại phía ấy thấy có ba người mới vào. Một thanh niên và hai ông già. Hai ông già đều da mặt hồng hào, thân hình quắc thước. Người thanh niên đi sau, mặt đỏ như gấc, thân hình vạm vỡ, đối với hai ông già có vẻ rất cung kính lễ phép.

Ba người lên lầu thì đứng dừng lại Ông già đi đầu đưa mắt nhìn chòng chọc vào hai chàng thư sinh kia. Sau đó ông ra hiệu cho chàng thanh niên mặt đỏ chọn chiếc bàn bên cạnh đang bỏ trống, ngồi xuống kê phổ kỹ dọn thức rượu và mấy thức ăn.

Ăn uống qua loa rồi cả ba cùng ngồi yên lặng không nói một lời.

Không bao lâu từ dưới lầu lại có thêm hai người lên nữa.

Người đến trước là một ông già, đầu đội một chiếc mũ dạ, bước theo sau là một thanh niên da mặt vàng hè. Hai người lên đến nơi đảo mắt nhìn quanh chấp tay chào hết mọi người rồi chọn chỗ ngồi.

Bao nhiêu thực khách trên lầu ăn uống trò chuyện ồn ào, duy có năm người này đều trầm ngâm im lặng, người nào cũng giữ nét mặt lạnh nhạt.

Hai chàng thiếu niên xinh đẹp vẫn tiếp tục ăn uống như thường.

Chàng thiếu niên áo tía rót rượu vào ly cho người thiếu niên áo xanh rồi ghé đầu lại nói se se :

- Vi ca ca, anh có nhìn ra bọn họ là ai không!

Chàng áo xanh khẽ lắc đầu nói nhỏ :

- Không!

Người áo tía lại hỏi :

- Chắc là người của TThiên Điện giáo.

Người áo tía cs vẻ ngạc nhiên nói :

- Ủa, anh không quen họ, sao biết họ là người của Thiên Điện giáo?

Người áo xanh cười đáp :

- Vì nhìn qua tấm da người bịt mặt của bọn họ.

Người áo tía lại tò mò hỏi thêm :

- Anh có biết họ giữ cấp bậc hay chức phận gì trong Thiên Điện giáo không?

Người áo xanh nói :

- Cứ màu tía là Hộ pháp hay Tử phẩm hộ pháp, màu vàng là Kim phẩm hộ pháp. họ là hạng có trình độ võ công cao cường, hiện nay tập trung đông đảo về đây, ắt hẳn phải có chuyện gì quan trọng đang xảy ra tại thành đô.

Người áo tía nói :

- Nhưng biết đâu họ chỉ là khách đi đường, ngang qua thị trấn này thôi.

Rồi chàng ấy nói tiếp :

- Nay Vi ca ca, bất kỳ họ đi qua hay có ý về đây có mục đích riêng, nếu nhận ra bọn mình cũng có thể rắc rối lắm. ấy giờ chúng mình nên tìm cách lánh đi hay theo dõi bọn họ.

Người áo xanh vội vàng đáp :

- Họ những năm người, lực lượng đông đảo hùng hậu, chúng ta số ít, nếu có điều gì xảy ra, chưa chắc phải là đối thủ với họ. Và chẳng họ có việc họ, mình lo việc mình cho xong, hơi đâu để ý đến kẻ khác, mà chuốc phiền vào thân.

Đang trò chuyện thì cả năm người đều đứng dậy xuống lầu.

Người áo tía vội vàng kêu quản lý tính tiền rồi cả hai cũng đi xuống theo.

Hai thanh niên mặt ngọc này không ai khác hơn là Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển. Họ đi từ Sơn Đông về Thành đô vì đã dò biết được Vô Độc sơn trang của Độc Tẩu Đường Viêm Thường ở ngay bên sông Cầm Giang.

Không ngờ vừa đến thành đô, hai người lại phát hiện được ba Tử phẩm hộ pháp và một Kim phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo cùng vào ăn trong tiểu quán Vọng Giang lâu.

Khi hai người bước theo xuống tầng dưới thì năm người Thiên Diện giáo đã đi đâu mất dạng không tìm thấy tăm dạng.

Nam Cung Uyển dậm chân hần học nói :

- Vi ca ca, mình đi chậm một bước mà chúng đã lẫn mất rồi! Tiếc quá.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ rồi nói :

- Bọn họ đều là những tay võ nghệ cao cường xuất chúng, chớ nên xem thường. Hôm nay chúng tập trung về đông, chắc hẳn tại thành đô này đã có một biến cố gì trọng đại.

Vệ Thiên Tường vốn không phải là người sợ việc, nhưng chàng không muốn gây chuyện trong lúc này.

Cố tình về đây, chàng muốn hy vọng tìm ra manh mối cây “Bách Độc Ngô Cầu kiếm” của Độc Tẩu Đường Viêm Thường có phải là bảo vật của phụ thân mình hay không. Nếu quả ấy thì tất nhiên sẽ tìm biết thêm nhiều chuyện liên hệ đến âm mưu vây đánh phụ thân mình.

Đây là một câu chuyện vô cùng quan trọng, chàng không còn tâm trí đâu để nghĩ đến những chuyện nào khác nữa.

Một người giúp việc của điểm dẫn hai con ngựa ra. Vệ Thiên Tường vội nhảy phốc lên mình ngựa và nói khẽ.

- Uyển đệ chúng ta đang làm một việc vô cùng khẩn yếu, hãy chạy mau lên.

Ha người sai ngựa chạy thẳng đến sông Cầm Giang.

Khí hậu thành đô rất nóng nực, cây cối hoa cỏ mọc rất nhiều. Dọc theo bờ sông Cầm giang ven bờ trồng toàn phù dung, cảnh sắc thật là xinh tươi thanh lịch. Tuy đã vào tiết tháng Mười nhưng phong cảnh này còn trông như tranh vẽ.

Đôi tuần mã sai tám vó trắng dong một nước đều đều.

Đi chưa quá năm dặm, thỉnh thoảng từ đằng xa phấp phất có tiếng ai vọng đến :

- Có phải Uyển nhi đi trước đó không?

Tiếng nói cách xa hơn một dặm nhưng nghe rất rõ ràng, Nam Cung Uyển vừa nghe xong bỗng tái mặt vì sợ hãi và nói nhỏ :

- Vi ca ca, Chử thúc thúc đã đuổi theo chúng ta kia kìa. Ông đã đến gần kịp rồi. Phải làm thế nào đây anh.

Vệ Thiên Tường quay đầu nhìn lại. Quả nhiên đằng sau có một bóng đen đang chạy đến như bay, thân pháp phiêu phiêu lẹ làng, lướt trên ngọn cỏ, mau hơn ngựa sai.

Trong chớp mắt, bóng người ấy đã theo kịp. Nhìn lại gần thì thấy đó là một người cao cao, mặt ốm xương xương, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Người ấy không ai khác hơn là Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỵ, người đã phóng hỏa thiêu trụ cả tòa gia trang của Diêm Bắc Thân.

Chàng đã lên nhìn thấy mặt y trong lúc cùng Nam Cung Uyển nấp mình sau một chiếc ghế lớn trong sảnh đường nhà Diêm Bắc Thần dạo nọ.

Chủ Vô Kỵ phi thân vừa kịp tới nơi thì dừng chân lại.

Mặt y gầy hóp, nét mặt lạnh lùng hai mắt nhìn chòng chọc vào Nam Cung Uyển và Vệ Thiên Tường, không cười không nổi.

Nam Cung Uyển xưa nay đã biết rõ Chữ thúc thúc là con người vô cùng kỳ quái, tánh y buồn vui không chừng, mừng giận rất khó hiểu. Hơn nữa tánh y lại đa sát, bất kể lúc nào hay người nào, hễ thấy trái mắt là ra tay giết ngay, không cần suy nghĩ. Trên khắp giang hồ Chữ thúc thúc chỉ biết nể nang một mình phụ thân nàng mà thôi. Ngoài ra không có một kẻ nào được lọt vào mắt ông.

Nam Cung Uyển thấy Chữ Vô Kỵ phi thân đến trước ngựa mình mà thần sắc có vẻ không được vui Vi ca ca, môi mấp máy như muốn cười mà không cười, hai tay buông thõng hình như chỉ chờ tấn công.

Nàng hoảng kinh vội gọi lớn :

- Chữ thúc thúc!

Miệng gọi, thân hình nàng chồm tới như muốn chộp lấy tay thúc thúc để can ngăn không cho xuất thủ.

Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ tuy con người lạnh lùng, đa sát, tánh khí cao ngạo, nhưng xưa nay vẫn xem Nam Cung Uyển như con ruột.

Thấy nàng chồm tới, thân hình xiêu xiêu như muốn té, sợ cháu gái ngã ngựa, y vội vàng đưa tay ra đỡ rồi đôi mày dựng đứng nhìn nàng hỏi lớn :

- Uyển nhi, mày làm cái trò gì thế. Tại sao ăn mặc như thế này? Gái chẳng ra gái, trai chẳng ra trai?

Nam Cung Uyển nũng nịu đáp :

- Chữ thúc thúc! Cháu muốn cải dạng nam trang để dễ bề đi lại trên giang hồ. Có sao không thúc thúc?

Chữ Vô Kỵ mỉm cười, lắc đầu nói :

- Thật là bậy bạ. Ai khiến mày như vậy!

Khi đó Vệ Thiên Tường đã nhảy xuống ngựa, im lặng đứng gần một bên.

Chữ Vô Kỵ tái mặt trở chàng hỏi :

- Người này là ai?

Miệng nói, chân bước tới sát vào người Vệ Thiên Tường.

Nam Cung Uyển hoảng hốt vội vàng tung mình phóng ngay vào khoảng giữa hai người, chặn trước mặt Vệ Thiên Tường và nói :

- Chữ thúc thúc, anh ấy...

Chữ Vô Kỵ đã quát lớn :

- Uyển nhi, hãy tránh qua một bên, thúc thúc muốn hỏi hẩn tại sao dám công nhiên...

Lão muốn nói “tại sao dám công nhiên dụ dỗ cháu gái ta đem đến đây” nhưng vì nghĩ đang có mặt cháu gái mình không tiện nói ra được, đến bỗng ngược mồm nín đi, rồi quay mình trở tay phóng ra một chưởng.

Nãy giờ thấy lão có vẻ tự cao tự đại, xem thường thiên hạ, lời nói quá trịnh thượng, Vệ Thiên Tường đã thấy khó chịu muốn cự ngay. Nhưng vì quá nể Nam Cung Uyển, chàng đành nuốt bụng nhẫn nhịn.

Khi thấy Chữ Vô Kỵ thốt thêm một câu vô ý thức có tánh trách nhục mạ mình, nên Vệ Thiên Tường đã đề phòng, ngậm vạt chân khí chuẩn bị sẵn.

Nam Cung Uyển thấy Chữ Vô Kỵ phát chưởng tấn công, vội vàng phóng ngay đến đứng ngay phía trước đưa mình hứng chịu luồng chưởng phong, miệng gọi lớn :

- Chữ thúc thúc, Vi ca ca là người tốt, đừng làm thế.

Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ, xưa nay ngoài chuyên môn về Hỏa khí chưa có ai là địch thủ, còn rồi tiêng về môn “Phác Sơn chưởng” và “Bàn Thạch chưởng” đều là hai chưởng pháp có uy lực vô biên của phái Thái Sơn. Mỗi lần xuất thủ, kinh lực phát ra ào ạt như núi sập biển tràn, khó mà chống đỡ nổi.

Cả hai thứ này đều được được loại ngoại gia chưởng pháp từ khi ông đưa ra thi thố.

Lần này vì cảm hận Vệ Thiên Tường đã đem Nam Cung Uyển ra đi nên trong lòng đang sôi sục, bao nhiêu sự bức tức giận dồn đều tập trung vào bàn tay đổ trút vào người Vệ Thiên Tường.

Ông đầu gối cháu gái mình lại bạo gan và liều lĩnh đến nỗi đem thân làm bình phong chặn ngay giữa luồng chưởng đang đánh ra.

Đến chừng thấy Nam Cung Uyển di chuyển thân hình đứng trước, hứng chịu đòn ấy thì thất kinh vội thu lại, nhưng không còn thể nào được nữa.

Nam Cung Uyển tuy liều mạng nhảy ra nhưng trong lòng đã hoảng sợ đến cùng độ. Với thân hình mảnh dẻ của nàng, làm sao chịu đựng nổi kinh lực di sơn phá thạch của Chữ Vô Kỵ!

Nàng chỉ nhắm mắt hứng nhận một hậu quả tàn khốc sẽ đem lại ình, sống chết chỉ còn trong đường tơ sợi tóc.

29. Chương 29: Vô Độc Sơn Trang

Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ bình nhật là con người tàn nhẫn độc ác, xem mạng người như cỏ rác, nhưng Nam Cung Uyển xem như con gái. Khi thấy nàng lăn mình vào luồng chưởng phong y hết sức hoảng, vội vàng hít chân khí cố thu hồi lực đạo.

Ngờ đâu chân khí đang lao tưởng như nước tràn thác lũ khó mà thu hồi trọn vẹn được.

Khi luồng kinh lực đó tới vừa cách người Nam Cung Uyển chừng một vài thước thì bị một luồng tiềm lực âm nhu ngăn lại như một bức tường thành kiên cố rồi hóa giải tan biến hoàn toàn như không có việc gì xảy ra.

Chữ Vô Kỵ sững sờ, chờ người ra nhìn, nghĩ bụng :

- “Lạ quá, cứ như uy lực của Phác Sơn chưởng, một khi đã đánh ra, trên giang hồ này đã mấy ai chống đỡ nổi. Mặc dầu ta cố sức thu hồi, nhưng với sức lực của chưởng phong đang tuôn ra, may lắm là chỉ giảm được một nửa. Còn một nửa cực mạnh, ít nhất con bé cũng té nhào hay thọ thương. Chẳng hiểu vì sao hán lại bình an vô sự, chưởng lực không gây một ảnh hưởng con con nào hết”.

Lão vội vàng hỏi lớn :

- Uyên nhi, cháu không bị thương! Ô, nguy hiểm thật, tại sao cháu hành động hồ đồ như vậy nếu lỡ ra...

Nam Cung Uyển trong lúc quá nóng nảy bỗng bật sắp bị chưởng phong của thúc thúc nghiền nát mình ra, thỉnh thoảng từ phía sau có một luồng kinh khí âm nhu vượt qua trước mặt mình, chặn ngay lực đạo của Chữ Vô Kỵ rồi không thấy điều gì xảy ra hết.

Nghe Chữ thúc thúc hỏi, nàng lắc đầu nói :

- Thúc thúc thu hồi lệ quá, diệt nữ không có việc gì cả.

Chữ Vô Kỵ lạnh lùng hừ một tiếng nhưng trong bụng dạ cũng chưa hết thắc mắc.

Nam Cung Uyển lại nói tiếp :

- Chữ thúc thúc, cách đây mấy hôm cháu bị một số người của Thiên Diện giáo vây đánh làm trọng thương, nhưng được Vi ca ca là vị này ra tay giúp đỡ, đã biến nguy thành an hết...

Chữ Vô Kỵ tái mặt lắm lắm :

- Chà, bọn Thiên Diện giáo ư? Bọn nó dám công nhiên đối địch cùng Cầm Linh sơn chúng ta hay sao?

Rồi quay sang Nam Cung Uyển, y hỏi thêm :

- Bọn người đó như thế nào, cháu hãy nói rõ thêm cho ta nghe.

Nam Cung Uyển nói :

- Người đầu tiên là một lão hòa thượng tự xưng là Trí Giác thiền sư của Thiếu Lâm tự...

Hỏa Ảnh Tử nghe nói lấy làm e ngại, vội hỏi tiếp :

- Rồi còn ai nữa?

Nam Cung Uyển đáp :

- Rồi đến hai anh chàng họ Nhậm, tự xưng là Nhậm Thị Song kiệt, gì đó...

- Nhậm Thị Song kiệt!...

Hỏa Ảnh Tử trầm ngâm nói thêm :

- Ta chưa hề nghe qua tên tuổi của hai đứa này. Hãy nói rõ thêm về chúng xem sao?

Nam Cung Uyển lắc đầu nói :

- Cháu cũng không biết thân thế hay tài nghệ của chúng ra sao. Nhưng lúc xáp chiến một đứa sử dụng trường thoa và đoản câu, còn một đứa lại dùng Trương câu và đoản thoa...

Hỏa Ảnh Tử cau mày suy nghĩ :

- “Hai tay cùng sử dụng võ khí khác nhau, một ngắn một dài, đó là võ công đặc biệt độc môn của phái Bạch Đà sơn tại Tây Vực. Phái Bạch Đà đã cùng bọn Thiên Diện giáo như thế là đã cấu kết cùng nhau để hành động”.

Thế rồi sao nữa?

Nam Cung Uyển nói tiếp :

- Bọn chúng rất lợi hại, ra tay tàn ác vô cùng, tuy nhiên cả hai đều tán mạng dưới tay của vị đại ca này!

Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ nhìn chăm chú vào Vệ Thiên Tường rồi lạnh lùng hỏi :

- Hắn tên gì?

Nam Cung Uyển vội vàng đáp :

- Anh ấy tên Vi hành Thiên, truyền nhân duy nhất của Tu Linh Quân lão tiền bối.

Nghe giới thiệu đến đây, Chữ Vô Kỵ sực nhớ đến luồng âm kinh đã hóa giải chưởng lực của mình vừa rồi mà gật gù cười lạt một tiếng rồi nói :

- Phải, phải! Quả đúng là Tu La môn, môn hạ rồi!

Nói xong thỉnh linh y vụt tay phải ra, lạnh như chớp, đập mạnh vào vai Vệ Thiên Tường.

Thì ra ngày xưa y đã bị thất bại vì Tu Linh Quân rồi. Suốt hai mươi năm nay lúc nào cũng nuôi một niềm chua cay bên lòng canh cánh, chỉ tìm dịp trả đũa. Ngày nay nghe nói Vệ Thiên Tường là môn hạ Tu Linh Quân, mối thù xưa được gọi lại. hơn nữa vừa rồi Vệ Thiên Tường lại công nhiên hóa giải chưởng lực của mình nên y càng thêm căm tức, chỉ chực ra tay.

Nguyên nhân nội tình là như thế. Nhưng Nam Cung Uyển và Vệ Thiên Tường làm sao biết được.

Vệ Thiên Tường thấy đối phương bất thành linh ra tay, liền khê lách mình qua một bên, tay trái dùng thế “Huyền Diệu Hoạch Sa” (Chim huyền vạch cát) quét vào cổ tay phải của Hỏa Ảnh tử và hét lớn :

- Họ Chữ này, tại sao lại hành động như vậy?

Hỏa Ảnh Tử thấy thế phản kích của Vệ Thiên Tường không những vô cùng mau lẹ mà chỉ nhằm tấn công vào yếu huyệt của mạch môn, không khỏi sửng sốt, nên chẳng dám khinh thường, vội vàng thu hồi chưởng về.

Vì y thu hồi thế đánh rất mau lẹ, thành ra cái quét tay của Vệ Thiên Tường tuy mạnh như sấm sét, nhanh như chớp nhoáng nhưng không chạm trúng đích được.

Nam Cung Uyển lo sợ quá, vội kêu lớn :

- Chử thúc thúc...

Chử Vô Kỵ sa sầm nét mặt hừ một tiếng rồi nói :

- Tao muốn xem thử Tu Linh Quân đã truyền cho nó được bao nhiêu công phu.

Nói xong tay trái lại vung ra, tung luôn một chưởng vù vù bổ thẳng xuống đầu Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường đã cảm thấy trong lòng không vui vì thái độ gây hấn của Chử Vô Kỵ. Nhưng nghĩ rằng đối phương là người của Cẩm Linh sơn nên có giữ lòng không muốn gây nên điều bất mãn. Cho nên Chử Vô Kỵ xuất chưởng, chàng đã khê nghiêng mình qua một bên để né, còn tay phải dùng sáu thành công lực, bắn vào vai Hỏa Ảnh Tử.

Tu La thần thảo uy lực kinh người. Tuy chàng chưa dùng toàn lực, nhưng vừa xuất thủ đã phát ra một luồng ám kinh phát giá vo vo, thanh thế thật hùng hậu.

Chử Vô Kỵ liền vung tả chưởng lên đón lấy.

Trong lúc hứng trọn chưởng này, ông ta không bao giờ ngờ rằng Vệ Thiên Tường với một ít tuổi đầu mà đã luyện được tuyệt kỹ “Nghịch Thiên huyền công” của Tu La môn.

Chưởng lực đôi bên chạm vào nhau nghe ‘ầm’ một tiếng. Hỏa Ảnh Tử cảm thấy cánh tay trái hình như tê liệt, thân hình lão đảo cơ hồ không dừng vững được nữa. Trong lòng ông đã hoảng kinh, không dám khinh thường chàng thiếu hiệp này nữa và quả nhiên chính y đã được sự chân truyền tuyệt nghệ của Tu Linh Quân rồi.

Thấy cháu gái mình lại hết lòng lo lắng che chở cho tiểu tử này. Chử Vô Kỵ cười hì hì nói :

- Thúc thúc đây không dụng tâm làm khó dễ hấn đấu. Chuyện gì mà cháu lo ngại lắm vậy.

Rồi ông nói thêm :

- Này Uyển nhi! Cháu nên biết rằng hiện nay Thiên Diện giáo tuy chưa công khai ra mặt đối chọi cùng chúng ta, nhưng trên khắp giang hồ, đâu đâu cũng có tay chân bè đảng của bọn chúng.

Cháu không nên đi ra ngoài để gây thêm chuyện rắc rối, thúc thúc còn bao nhiêu điều phải làm, chắc không có đủ điều kiện để giúp đỡ được. Tốt hơn là cháu nên mau mau trở về Cẩm Linh sơn để tránh mọi sự bất trắc phiền phức.

Ông nói đến đây sắc mặt tỏ vẻ vô cùng trang trọng.

Nam Cung Uyển thấy vậy chẳng dám cười đùa nũng nịu đành thưa rằng :

- Thưa vâng. Chử thúc thúc đừng lo. Cháu cũng muốn hồi sơn ngay. Chính Vi ca ca cũng phụng mệnh Tu Linh Quân lão tiên bối cùng đường lên Cẩm Linh sơn để thăm phụ thân cháu. Nhân dịp anh ấy cùng đi với cháu luôn.

Chử Vô Kỵ nghe thấy Vệ Thiên Tường cùng đến Cẩm Linh sơn để viếng thăm Nam Cung Hội thì nét mặt cũng trở nên hòa dịu nhiều.

Ông gật đầu nói :

- Thế thì tốt lắm. Thôi cá ngươi hãy lên đường ngay đi thôi. Ta cũng có công việc gần đây.

Nói xong tung mình bay vút lên không trung, nhấp nhô mấy cái rồi biến đi mất dạng.

Nam Cung Uyển thở phào một cái như trút xong gánh nặng nhìn Vệ Thiên Tường nhớn miệng cười.

Vệ Thiên Tường tỏ ý giận, nghiêm giọng nói :

- Uyển muội, nếu không nể tình cô, hôm nay tối quyết so tài cùng ông ấy một phen. Trên thiên hạ sao còn có người ngang ngược và tự phụ đến thế?

Hai người lên ngựa so cương thẳng thảnh đi về phía Ôn Giang.

Lúc đến giờ Thân, cả hai đã gặp một khách điểm, nên cũng xuống ngựa bước vào.

Vệ Thiên Tường cũng như Nam Cung Uyển, cả hai đều trẻ trung xinh đẹp, tư thái thật hào hoa phong nhã, chẳng khác nào hai công tử thuộc giòng giống giới quý tộc, ai ai trông thấy cũng trầm trồ khen ngợi.

Tên bồi phòng ra đón, giắt ngựa đưa vào chuồng. Một tên khác lễ phép đưa hai người vào phòng dâng trà giải khát.

Vệ Thiên Tường nghỉ ngơi một lát, rút thanh kiếm để trên đầu giường rồi cùng Nam Cung Uyển bước ra ngoài giả bộ đi dạo phố.

Sau khi đi bách bộ qua một vài con đường phố, cả hai đi luôn ra vùng ngoại ô về hướng Tây.

Một chập sau vừa gặp cánh đồng hoang bao la bát ngát có một con sông chảy dài.

Hai người đi dọc ven lối bờ sông, rảo bước mau hơn. Đi được bảy tám dặm đường bỗng thấy trước mặt có hòn núi đất nho nhỏ. Nhìn xung quanh thấy gò đồng nhấp nhô cổ thụ mọc um tùm, bóng mát che kín cả.

Phía bên cạnh trái núi có một đám rừng trúc. Giữa rừng trúc có một trang viên đồ sộ, lối kiến trúc nguy nga kiên cố hiện ra trước mắt.

Xung quanh trang viên có xây một bức tường đen sì, cao gần hai trượng.

Có điều kỳ quái nhất là suốt cả bức tường vòng quanh trang viên không có một cửa nào.

Hơn nữa khắp trong và ngoài trang viên có trồng chi chít nào cây thông, cây bả và trúc cành lá sum suê. Người đứng bên ngoài cũng khó mà nhìn thấy được toàn bộ những gì bên trong trang viên.

Đây chính là Vô Độc sơn trang, một trang viên nổi tiếng nhất ở vùng này mà cũng lừng danh trên khắp giang hồ.

Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn qua hình thể một chập.

Chàng thấy rằng, muốn quan sát chu đáo toàn cảnh bên trong, tất nhiên phải leo lên hòn núi đất trông xuống

Suy nghĩ một chốc, chàng dợm muốn chân chạy lên núi, nhưng Nam Cung Uyển đã vội nắm chặt tay chàng nín lại nhẹ nhàng nói :

- Hãy khoan! Bây giờ chưa tối, nếu chúng mình lên núi dòm ngó tất nhiên đã trở thành mục tiêu cho người ta để ý theo dõi rồi. Chi bằng hãy nán đợi thêm mấy giờ. Khi nào bóng đêm che kín tất cả sẽ lên đó cũng không muộn.

Vệ Thiên Tường nghe nàng nói bỗng giật mình chợt tỉnh lại, gật đầu nói :

- Uyển muội, cô chú đáo lắm nếu không nói ngu huynh đã vô ý làm hỏng việc rồi.

Nam Cung Uyển được khen trong lòng hân hoan thẹn đỏ mặt. Nàng nói :

- Đó chẳng qua là một kiến thức thông thường chứ có gì đáng khen đâu. Cứ như uy danh của Vô Độc sơn trang, khắp giang hồ nể sợ, có ai dám đến đây mà dòm ngó nữa. Mặc dù chúng ta không bao giờ ngán, tuy nhiên cũng cần hành động thận trọng để tránh khỏi gây ra những điều đáng tiếc về sau.

Nói xong nàng lên tiếng bảo lớn :

- Trong ấy chắc không có gì đặc biệt đáng thưởng ngoạn, đi vào chẳng có ích gì.

Vi ca ca, chúng ta trở về đi thôi.

Vệ Thiên Tường cũng đoán biết được thâm ý của Nam Cung Uyển. Nàng cố tình nói thật to để người trong Sơn trang chú ý.

Chàng liếc nhìn thấy từ phía trong rừng có thấp thoáng bóng một người đàn ông mặc áo đen, đã đứng tuổi đang chăm chú theo dõi hành động của hai người.

Hắn nhìn chòng chọc về phía hai người cười hì hì nói :

- Hai vị dòm ngó Vô Độc sơn trang này giờ chưa thấy mỗi mắt hay sao?

Vệ Thiên Tường chăm chú nhìn kỹ thấy người này mày rậm mắt to, dáng điệu cộc cằn thô lỗ thêm vẻ hách dịch khinh người.

Chàng giả vờ sợ hãi vội vàng bước lùi hai ba bước, chấp tay nói :

- Anh của tiểu sinh từ phương xa về đây trông thấy cảnh đẹp vui chân đi dạo một vòng để ngắm xem cho phải chí. Chẳng hay có điều gì xúc phạm đến quý sơn trang mà huynh đài có vẻ giận dữ vậy?

Người áo đen cất tiếng cười ngạo mạn rồi nói lớn :

- Người tự xưng mắt sáng như đục không thấy hạt cải. Chắc các người cũng nghe danh Vô Độc sơn trang nổi tiếng như thế nào rồi chứ? Có đâu lại đến đây chạy rồi d sao?

Vệ Thiên Tường lộ vẻ ngạc nhiên, ngo ngắc hỏi :

- Ủa té ra nơi đây là Vô Độc sơn trang sao? Chúng tôi từ thành đô lại chơi vùng này, đã từng ghé qua các danh lam thắng tích, nào đến Võ hầu, Thanh Dương cung, Chiêu giác Tự, Thanh Thảo tự, nơi nào cũng nổi tiếng cả, thế mà chưa kể đây là biệt thự nổi tiếng của tư gia, lẽ ra cần hoan nghênh khách nhân du đến chiêm ngưỡng mới phải, hà có huynh đài lại dung những lời lẽ thiếu nhã nhặn như vậy?

Lời nói rất ôn hòa thanh nhã nhưng đượm vẻ hào hùng cứng rắn không hề khiếp sợ hay nhún nhường.

Người áo đen kia bị Vệ Thiên Tường bắt lý lẽ sững sốt, neho mắt ngắm hai người, thấy cả hai đều ăn mặc ra vẻ thư sinh nho nhỏ, bên mình lại không mang võ khí, cũng đoán rằng đây chỉ là những người đọc sách du nhàn ngoạn cảnh, chẳng cần phải tranh luận làm gì nữa, nên làm thinh luôn.

Nam Cung Uyển cướp lời nói :

- Vi ca ca, chủ nhân của gia trang này chắc hẳn là người nhiều quyền thế của vùng này, chúng ta hà tất phải cãi cọ với họ làm gì. Bây giờ cũng đã tối rồi, thôi đi về là vừa.

Anh chàng áo đen tuy không đáp lại nhưng vẫn lắng nghe. Khi nghe được khẩu khí của hai người hắn đoán thuộc thành phần nhà quý phái, không đáng ngại, nên bỏ đi vào rừng biệt dạng.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển vừa rồi không khỏi cười thầm trong bụng.

Nam Cung Uyển có nhin cười nói :

- Vi ca ca, anh đóng kịch hay lắm, mới nghe qua tưởng chừng như câu chuyện thật!

Hai người về đến nhà vừa lúc đã lên đèn. Bồi phòng dọn cơm lên, ăn uống xong, nghỉ một lát.

Vệ Thiên Tường có việc trong lòng, không thể nào ngồi yên được, cứ bồn chồn mãi.

Chàng lấy chiếc mặt nạ da người mang vào, cài thanh trường kiếm vào lưng, cùng Nam Cung Uyển nhẹ nhàng đi ra ngoài, vận động khinh công, chạy thẳng một mạch về phía Vô Độc sơn trang.

Khi ấy trời vừa mới sập tối, trăng chưa lên, bầu trời tối đen như mực, đứng đối diện cũng không nhìn thấy mặt nhau. Tuy nhiên đối với mục đích của hai người, giờ này vẫn chưa thích hợp mấy vì lẽ còn quá sớm.

Vệ Thiên Tường cùng Nam Cung Uyển lướt đi trên đường về Vô Độc sơn trang như hai vệt khói mờ, chỉ là trên mặt cỏ vọt thẳng lên khỏi mặt đất, chọn một chỗ cao nhưng kín đáo để ẩn nấp và quan sát cảnh tượng bên dưới.

Dưới mắt hai người, cả một tòa trang viên nguy nga to lớn bày ra rõ ràng. Ngoài chỗ đại sảnh đèn đuốc sáng như ban ngày, còn bao nhiêu nơi khác đều đắm chìm trong màn đêm đen kịt.

Vệ Thiên Tường rất ngạc nhiên về hiện tượng kỳ quái này. Chàng tự hỏi giờ này còn quá sớm, mới lên đèn chưa được bao lâu, lẽ nào bao nhiêu người trong trang viên này đi ngủ hết sao?

Khắp sơn trang không thấy một ánh đèn dóm lửa, hà cớ trên đại sảnh lại tập trung quá nhiều ánh sáng như thế này. Họ có dụng ý như thế nào rồi đây chẳng?

Một điều lạ lùng hơn nữa là không hề có một bóng người thấp thoáng. Từ chỗ tối cũng như chỗ có đèn, đâu đâu cũng im phăng phắc không một tiếng động.

Nhất định là Vô Độc sơn trang đã phát giác ra một cái gì, và trong ấy hiện đang bố trí một cạm bẫy để lừa địch sa vào mà bắt đây chăng?

Cứ như hiện tượng này, thì chẳng những ở trong bóng tối mà ngay xung quanh đại sảnh, thế nào cũng có rất đông lực lượng đang mai phục, và lực lượng ấy ắt hẳn gồm có những tay bản lĩnh thật cao cường.

Họ đang làm gì đây?

Chả lẽ đêm nay đã có chuẩn bị một điều gì, ghê gớm hay là có cường địch sắp đến tấn công để báo thù gì chẳng?

Vệ Thiên Tường vừa suy nghĩ vừa đưa mắt quan sát thật kỹ.

Trừ tòa đại sảnh ánh sáng rực rỡ, còn bao nhiêu lầu đài, đình, các đầu đầu cũng chìm trong màu đêm đen tối, dù tinh mắt đến đâu cũng không thể phân biệt được những ai trong ấy.

Chàng đang chăm chú quan sát thành linh Nam Cung Uyển khẽ đập vai chàng nói nhỏ :

- Vi ca ca, hãy nhìn xem kia? Anh thấy chứ?

Vệ Thiên Tường giật mình, dán mắt về phía đại sảnh, thấy trong ánh sáng rực rỡ, có một người từ sau bình phong bước ra.

Người ấy là một ông già tóc độ năm mươi, mái tóc đã hoa râm dưới cằm có một chòm râu dài, mặc áo màu thiên thanh, hai tay chấp sau lưng, đang thung thình đi bách bộ qua qua, lại lại, trên đại sảnh.

Lối đi của ông ta có vẻ chững chạc vững vàng xem qua có lẽ là bản lĩnh cũng vào hạng cao siêu quán chúng.

Mặc dầu khoảng cách từ hòn nói đất đến tới đại sảnh cũng khá xa, nhưng với sức nhìn của hai người vẫn thấy rõ mặt mày của ông già đó.

Ông ta mắt sáng, mày rậm, nét mặt hơi dăm chiêu cau có và trầm lặng. Hình như đang mang một tâm sự lớn lao mà chưa có biện pháp nào giải quyết ổn thỏa.

Tuy nhiên mặc dù đang suy tư lo nghĩ vì một mối lo gì đó, nhưng nhìn vào đôi mắt ấy vẫn nhìn thấy được nhiều nét xảo diệu man trá không che dấu nổi.

Hai luồng nhả quang của lão cứ thỉnh thoảng đảo quanh hoặc nhìn ra phía trước, hình như đang chờ đợi một cái gì đó.

Nam Cung Uyển nhìn lão già một lúc rồi ghé vào tai Vệ Thiên Tường nói nhỏ :

- Vi ca ca, lão này chính là Độc Tẩu Đường Viêm Thường rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Cứ nhìn lối ăn mặc và tư thái ấy, thì nhất định là Trang chủ Đường Viêm Thường rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nam Cung Uyển nói tiếp :

- Anh có nhận thấy ông ta hình như đang băn khoăn lo lắng vì một vấn đề gì phải không?

Vệ Thiên Tường khẽ đáp :

- Có thể trong đêm nay, một kẻ thù ghê gớm đang tìm ông ta để rửa hận.

Nam Cung Uyển cười nói :

- Có lẽ đúng đấy! Chính vì vậy mà ông ta đứng chờ trên đại sảnh. Ủa mà anh này, theo cha tôi thường nói, thì hiện nay coi khắp giang hồ, nếu kể những nhân vật chuyên dùng độc thì ông ta là người số một đấy.

Hai người đang trò chuyện thì Đường Viêm Thường đã đi vòng trên đại sảnh được ba lần rồi và đang ngồi xuống một chiếc ghế ở hàng đầu. Đôi mày có vẻ đậm chiều cau có hơn trước nữa.

Hai mắt ông đã lên nhìn xuống, quan sát phía dưới thềm đôi môi mấp máy hình như đang lẩm nhẩm những gì, vì quá xa không thể nghe được rõ.

Một chập sau ông ta tỏ vẻ ngần ngại e dè rồi hai tay run run đưa vào người lấy ra một vật.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển bị tánh tò mò thúc đẩy, chăm chú nhìn vào tay ông ta không nháy mắt.

Ngờ đâu khi vừa trông thấy vật nọ, cả hai người đều giật bắn người, suýt nữa la lên vì quá ngạc nhiên.

Vật gì thế?

Dưới ánh sáng đèn rực rỡ như ban ngày, Độc Tẩu Đường Viêm Thường vừa rút ra một thanh kiếm nhỏ dài chừng ba tấc, làm bằng vàng, tỏa ánh sáng long la long lạnh.

Kim Kiếm lệnh! Lại một Kim Kiếm lệnh nữa?

Đây là cây kiếm vàng thứ năm mà Vệ Thiên Tường được thấy.

Nam Cung Uyển kinh ngạc liếc mắt nhìn Vệ Thiên Tường.

Nhưng Vệ Thiên Tường cố giữ vẻ điềm tĩnh, sẽ lắc đầu, ngụ ý bảo Nam Cung Uyển đừng hỏi làm náo động, hãy lặng yên nhìn xem như thế nào.

Chàng nín hơi, đem hết tinh thần chăm chú theo dõi hành động của Đường Viêm Thường để xem thử y còn làm gì nữa.

Nhưng vừa ngay lúc đó, từ phái dưới chân núi đất, bỗng nhiên có một bóng người bỗng bay vút lên không trung tựa hồ như con hạc khổng lồ đang cất cánh, chỉ nhấp nhô vài cái, thoáng vượt qua rừng cây, tung qua khỏi bức tường đen sì.

Nam Cung Uyển đang đứng cạnh Vi ca ca, chợt thấy có bóng người xuất hiện, trong lòng ngạc nhiên vô cùng.

Hai người nấp trên gò đất này, chẳng những thấy rõ được tất cả những gì bên trong Vô Độc sơn trang mà còn có thể nhìn ra bên ngoài, giám thị được hàng mười mấy dặm chu vi.

Không ngờ chỉ trong khoảng cách, không đầy mấy trượng, có người ẩn trốn từ lâu mà không hề hay biết gì hết!

Người này thân pháp vô cùng lạnh lẽo, mới thoáng qua một cái đã đến đầu tường rồi.

Nàng cau mày sẽ hỏi :

- Vi ca ca, anh có biết người ấy là ai không?

Vệ Thiên Tường không quay lại, đáp nhỏ :

- Hình như người của Thiên Diện giáo.

30. Chương 30: Thủ Pháp “phần Tâm Chỉ”

Nam Cung Uyển nghe nói ngạc nhiên quá “ủa” một tiếng. ngay khi đó người kia đã dừng chân đứng ngoài đầu tường rồi lên tiếng nói :

- Ông bạn họ Đường, lối ngăn đường bít ngõ như thế này đâu phải là nghi lễ tiếp khách, ta đã đến đây rồi, sao không ra nghênh tiếp còn chờ đến chừng nào nữa?

Đường Viêm Thường nghe tiếng nói không tỏ ý gì hoảng sợ. Ông đang cầm thanh kiếm vàng trên tay bỗng từ từ đặt xuống ghế trà, cũng đứng dậy, cười ha hả rồi lớn tiếng nói :

- Quý bằng hữu, chắc hẳn đã vâng lệnh Vệ đại hiệp đến tề trang. Đường mõ này vừa tiếp nhận Kim Kiếm lệnh từ ban chiều đã có lòng trông đợi lâu lắm rồi. Vô Độc sơn trang đặc biệt không có lối vào xin mời bằng hữu cứ vượt tường mà qua, Đường mõ xin sẵn sàng hầu tiếp.

Câu nói ấy làm Vệ Thiên Tường vô cùng kinh ngạc và suy nghĩ :

- “Kiếm lệnh này mới tiếp được khi chiều nay sao? Mà người này lại phụng mệnh Vệ đại hiệp tới đây sao? Đâu có chuyện lạ lùng như thế nhỉ”.

Chàng đang băn khoăn suy nghĩ người trên đầu tường cũng chưa kịp trả lời bỗng nhiên có một tràng cười lớn rồi đột nhiên có tiếng người nói lớn :

- Đường lão ca đã nói thế, chúng ta đâu có thể chối từ! Cung kính không bằng vâng lệnh.

Tiếp theo đó nghe vù vù, có ba bóng người từ trong khu rừng cây dưới chân núi đất vọt bay lên như ba mũi tên, cao hơn bức tường tới hai trượng, đến trước đại sảnh đáp xuống.

Cứ như nghệ thuật khinh công của ba người này thật là thể gian hiểm có.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy trước đại sảnh đứng xấp hàng ba ông già. Người đứng giữa mặc áo màu nâu, người bên trái đội mũ da mình mặc áo đen, và người bên phải mặc áo màu xanh.

Cả ba đều quay lưng ra ngoài nên không thể nhìn được rõ mặt, nhưng vừa trông qua đã nhận thấy đúng là ba ông già đã gặp trên Vọng giang lâu.

Lúc bấy giờ, người đến trước đứng trên đầu tường đã phóng mình nấp đi nơi khác chứ không nhả vào nữa.

Đường Viêm Thường định thần nhìn kỹ, thấy các người này xuất hiện quá đột ngột, trong lòng đã thấy lo ngại. Khi nhìn kỹ li một lần nữa, lâu càng lộ vẻ hoảng hốt hơn.

Theo sự hiểu biết của y thì bao nhiêu những nhân vật có bản lĩnh khá trên giang hồ đều quen mặt cả. Ngờ đâu ba ông già vừa đến đứng ngay trước mặt không nhìn biết được một người nào hết.

Sau mấy phút hoảng hốt, ông đã cố trấn tĩnh, tiến lên mấy bước, chấp tay mỉm cười nói :

- Lâu nay Đường mõ này đã ngưỡng mộ uy danh của Vệ đại hiệp, không ngờ lần này ngài lại xuất sơn, thật là điều đáng mừng. May mắn hơn nữa là được hân hạnh tiếp nhận Kim Kiếm lệnh, đồng thời được cả ba vị chiếu cố cùng đến viếng tề Sơn trang. Đường mõ này vừa kính nể, vừa hạnh diện được tiếp rước. Xin ba vị tha thứ tội ngu muội của Đường mõ, cho biết phải xưng cùng ba vị lão ca thế nào cho đúng, và Vệ đại hiệp có điều gì chỉ dạy hay không?

Vệ Thiên Tường thấy ông ta hỏi như vậy trong bụng hết sức hồ nghi, nóng lòng muốn được nghe tiếp nữa.

Sau khi Đường Viêm Thường hỏi, cả ba ông già liếc mắt nhìn nhau rồi đứng lặng yên không nhúc nhích.

Bỗng thấy ông già áo nâu đứng giữa cất tiếng hỏi :

- Đường lão ca tiếp nhận Kim Kiếm lệnh từ lúc nào thế?

Đường Viêm Thường tái mặt nhưng vẫn gượng giữ vẻ điềm nhiên đáp :

- Kim Kiếm lệnh này phát hiện ngay trên sảnh đường vào lúc cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi, hồi xế chiều; chỉ vì đường mõ chưa gặp được sư giả nên chưa rõ ý chỉ của Vệ đại hiệp ra sao. Xin mời ba vị cùng vào sảnh đường dùng trà.

. Nói xong bái dài một cái tở ý kính khách.

Ba ông già đều mặt tía, luôn luôn giữ thái độ lạnh nhạt, cùng nhau bước vào đại sảnh.

Đến nơi phân ngồi chủ khách cùng ngồi. Từ phái sau bình phong một tên tiểu đồng bưng lên ba chung trà thơm, lễ phép đặt ngay trên ghế.

Ông già áo nâu đưa tay cầm thanh kiếm vàng do Đường Viêm Thường vừa đặt trên ghế, chẳng cần ngắm nghía, trao ngay cho ông già đội mũ da, áo đen, miệng lẩm bẩm.

- Ở đây lại một cây nữa!

Lão già áo đen tiếp lấy thanh kiếm cất vào người, mỉm cười nói :

- So với chúng sinh, bọn họ còn phải chậm hơn một bước.

Vừa nghe giọng nói của lão, Nam Cung Uyển đã nói ngay :

- Vi ca ca, lão là Tri Giác thiền sư của Thiếu Lâm tự.

Vệ Thiên Tường gật đầu. Chàng vận dụng hết khả năng các nhãn quan nhìn theo bốn người đứng trên sảnh đường không chớp mắt.

Độc Tẩu Đường Viêm Thường tuy là thuộc hạng ma đầu nhiều kinh nghiệm và xảo quyệt, nhưng đối diện với ba tay khách lạ mặt, tài năng bản lãnh ra sao chưa rõ, nhất thời không tránh khỏi lo ngại e dè.

Mắt lão nhìn trừng trừng không chớp vào ông già mặc áo đen cầm trường kiếm, cổ giữ nụ cười trên môi, hỏi :

- Ba vị lão ca hôm nay đến viếng Tệ sơn trang, chẳng hay có điều gì muốn chỉ dạy, xin cứ nói.

Ông già áo nâu cười ha hả nói :

- Đường lão gia đừng trách, tại hạ mới dám nói sự thật! Cây Kim Kiếm lệnh này, chỉ là thứ giả.

Đường Viêm Thường nghe qua tái mặt nhưng cười khà khà nói :

- Nếu như vậy thì ba vị đến đây có ý gì?...

Ông già áo nâu cười lớn lên một tràng dai rồi chấp tay nói :

- Có kẻ nào mang Kim Kiếm lệnh giả cho Đường lão ca. Hôm nay, ba lão hũtôi này vâng mệnh Giáo chủ đến Vô Độc sơn trang với mục đích mời Đường lão ca tạm bỏ chút thời giờ vàng ngọc tới viếng Tệ Tổng đàn một chuyến.

Độc Tẩu Đường Viêm Thường tái mặt nhưng cũng cười khà khà đáp :

- À, ra thế thì ba vị đây là cao nhân của Thiên Diện giáo gần đây vừa tái xuất giang hồ. Mong tha lỗi về sự sơ suất của Đường mỡ.

Ông già áo đen nói :

- Nhân lực của Đường trang chủ quả nhiên cao diệu lắm. Tệ Giáo chủ xưa nay vẫn có lòng hâm mộ đại danh, vậy xin Đường lão gia hãy vui lòng đi cùng bọn lão hũ một chuyến.

Đường Viêm Thường đưa mắt liếc loang loáng qua trên ba nét mặt đối diện, lộ vẻ áy náy không yên. Một chấp sau lâu cười ha hả nói :

- Đường mỡ tôi thuộc hạng mặt trong võ lâm, đội ơn Giáo chủ đã có lòng chiếu cố. Nếu ba vị không có lòng cố chấp xin để lộ bộ mặt thật để cùng nhau tương kiến thì hay biết mấy.

Ông già áo nâu lạnh lùng nói :

- Đường lão ca hà tất phải đa nghi như vậy. Đã gặp nhau rồi, không sớm thì muộn cũng sẽ biết mặt nhau, việc gì phải sống như vậy.

Ông già áo đen nói :

- Đường lão ca không muốn uống rượu kính, chắc chẳng muốn uống rượu phạt phải không!

Đường Viêm Thường thấy bọn này đã lộ vẻ trở mặt, biến sắc nói :

- Ba vị vẫn thiếu lòng thành thực trước sau vẫn không muốn để lộ mặt thực ra tương kén, tại sao còn buộc Đường mỡ là đa tâm? Đường mỡ tôi tự xét đối với quý Giáo xưa nay không hề có làm điều gì nên oán hận hơn nữa Đường mỡ này là chủ nhân Vô Độc sơn trang đã đoạn giao tình nghĩa giang hồ từ lâu lắm rồi. Xìng ụy vị cho biết, rượu kính là thế nào, mà rượu phạt là thế nào. Đường mỡ tôi xin sẵn sàng lãnh giáo cao kiến của liệt vị.

Ông già áo xanh từ khi bước vào đại sảnh chưa hề nói một câu nào, khi đó liền trầm giọng nói :

- Nay Đường Viêm Thường nhà ngươi có nhận lời đi hay không cứ nói thẳng ra cho rồi!

Độc Tẩu Đường Viêm Thường cười khà khà đưa tay vuốt râu nói :

- Ba vị khỏi cần trở mặt làm dữ Vô Độc sơn trang này vô thì dễ dàng, nhưng ba vị đừng tưởng cứ đơn giản mãi như thế đâu nhé.

Ông già áo xanh lạnh lùng nói :

- Vậy xin Đường trang chủ hãy chứng minh cái ghê gớm lợi hại của Vô Độc sơn trang này xem sao.

Đường Viêm Thường cười ngất nói :

- Vô Độc sơn trang có rừng độc bao quanh. Ba vị đã vượt qua khu vực rừng độc ấy trước khi đặt chân đến chốn này. Nếu muốn chứng minh xin cứ thử vận công xem sao.

Ông già áo xanh mỉm cười nói :

- Việc ấy thì khỏi cần Đường chủ phải nhọc công lo liệu. Sá gì loại độc “Trăm bước đứt ruột” lão hủ này đã mạn phép quét sạch dùm cho rồi!

Đường Viêm Thường nghe nói tái mặt, xô ghế đứng dậy hỏi lớn :

- Té ra các hạ là Phiên Phúc Độc Thủ La Uyển phải không?

Nhưng thân hình ông vừa mới cử động đã thấy đầu óc quay cuồng mắt hoa đom đóm, mạch môn nơi cổ tay đã bị lão già áo nâu dùng hai ngón tay kẹp chặt rồi.

Lão già áo nâu một tay kèm chế Mạch môn Đường Viêm Thường, một tay vuốt râu cười khà khà nói :

- Đường lão ca đã nhận ra được La mỗ, tại sao không nhận ra được Trí Giác thiền sư của Thiếu Lâm tự và khu khu Kỳ huynh? Xin xác nhận lại là Giáo chủ bản môn chỉ muốn mời Đường lão ca về tề giáo Tổng đàn một chuyến chứ thực ra không có một ác ý gì hết.

“Veo” một cái tiếp theo lời nói của hắn.

Từ mái nhà đằng phía trước đột nhiên có hai luồng chưởng phong hết sức dữ dội đã xé gió xoáy tới. đánh áp vào cả bốn người trên đại sảnh.

Lão già áo nâu, tay trái kẹp cổ tay phải của Đường Viêm Thường, hét lên một tiếng vang trời., đưa hữu chưởng ra đón lấy. Còn hai người kia cũng nhất loạt tung chưởng ra tiếp chiến.

Ba người đều là những cao thủ thuộc loại thượng đẳng võ lâm. Một lúc liên hợp ba chưởng đánh ra, uy lực nào phải tầm thường. Khi ba cánh tay cùng đánh ngược lên thì luồng chưởng phong đang áp xuống đột nhiên tan biến đâu mất, chẳng còn tăm dạng gì hết.

Ngay lúc ấy, chỉ nghe một tiếng “hự” nhẹ nhàng kèm theo một tiếng nấc nhỏ. Đường Viêm Thường còn bị kẹt trong tay lão già áo nâu toàn thân mềm nhũn rồi ngã xquay ra đất nằm chống ngược không động đậy

Phiên Phúc Độc Thủ La Uyển sợ hãi kêu lớn :

- Kỳ lão tổng, hắn làm sao mà như thế này?

Lão già áo nâu dậm chân nói :

- Chúng tôi nghe thiên hạ nói, kẻ này có thể là người mạo danh Vệ Duy Tuấn, đưa Kim Kiếm lệnh giả đến đây.

Trí Giác thiền sư cúi xuống nhìn vào mặt Đường Viêm Thường thấy ngay giữa mõ ác của lão có hai dấu ngón tay, một lớn một nhỏ, tựa hồ như hai ngón tay in lửa làm cháy sém da thịt. Trí Giác thiền sư tái mặt, ngẩng đầu lên nói :

- Quả nhiên là “Phần Tâm chỉ” rồi. Trên võ lâm kẻ nào có được khả năng sử dụng được công phu này?

Lão già áo nâu lắc đầu nói :

- Nguy rồi, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây thôi.

Loáng một cái, ba người đã bay vọt ra khỏi bờ tường bao xung quanh Vô Độc sơn trang. Nhưng vừa đặt chân xuống ven bờ rừng đã gặp thấy thân của hai người tùy tùng, một mặt vàng, một mặt đỏ đã bị ai giết nằm phơi xác từ khi nào rồi.

Nhìn kỹ, cả hai đều mang dấu tay cháy sém tại nơi khoảng giữa mắt ác đúng như Đường Viêm Thường.

Thấy hai bộ hạ mình cũng tán mạng vì “Phần Tâm chỉ” lão già áo nâu vội cúi xuống gỡ lấy hai chiếc mặt nạ da người cất vào bọc. Ba cái bóng đen lại vút thẳng lên cao thoáng một cái đã biến mất vào trong bóng đêm dày đặc.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển cùng đứng nấp trên gò cao, theo dõi mọi sự trên đại sảnh không sót chi tiết nào.

Nhưng đối với nhân vật bí mật đang dùng thủ pháp Phần Tâm chỉ hạ sát Đường Viêm Thường cũng chỉ thoáng nhìn thấy một bóng xám ẩn hiện lờ mờ như một bóng ma, di chuyển như điện xẹt. Vệ Thiên Tường có nhãn quang hết sức bén nhạy nhưng cố gắng lắm cũng không nhìn rõ mặt người ấy nổi. tuy nhiên chàng nhận thấy cử chỉ và thân hình người này rất quen thuộc.

Nam Cung Uyển ngạc nhiên hỏi :

- Vì ca ca, anh có trông thấy rõ đó là người nào không?

Vệ Thiên Tường suy nghĩ một chút rồi trầm ngâm trả lời :

- Hình như là Chủ thúc thúc của nhà cô đấy.

Nam Cung Uyển ngạc nhiên hỏi :

- Tôi chưa bao giờ thấy nói Chủ thúc thúc sử dụng được “Phần Tâm chỉ”. Chỉ chắc chắn là kinh công của ông ấy đã đến trình độ tuyệt diệu. Vì vậy sự dự đoán của Vi ca ca chưa hẳn là đúng.

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Tôi chỉ nhìn qua, thấy có nhiều điểm quen thuộc mà dự đoán như thế thôi. Thật ra chưa dám chắc là ông ấy được.

Nam Cung Uyển quay đầu nhìn lại về phía Vô Độc sơn trang, thấy trên đại sảnh, dưới ánh đèn sáng rực như ban ngày thì thể Đường Viêm Thường vẫn còn nằm sõng soài trên mặt đất. nhưng không có một người nào chạy ra tiếp cứu, thật vô cùng quái lạ.

Nàng ngừng đầu lên nói rằng :

- Vì ca ca, mục tiêu của anh là tìm cho ra ngô câu bảo kiếm, nay Đường Viêm Thường đã chết nằm đó, sa chẳng chạy lại lục soát xem hẳn có mang theo mình chăng. Nếu chậm trễ là có kẻ khác lấy mất. Chúng ta mau hành động ngay lên mới được.

Vệ Thiên Tường vùng đứng phắt dậy nói :

- Uyển muội nói đúng, chúng ta hành động mau lên mới kịp.

Chàng vừa nói dứt lời bỗng nghe vo vo, một luồng chỉ phong xé gió rít lên và điểm ngay vào “Nhập huyết động” ở phía sau lưng.

Vệ Thiên Tường đã luyện thành “Nghịch Thiên huyền công” cho nên thủ pháp điểm huyết đối với chàng hoàn toàn vô dụng.

Người kia điểm vào yếu huyết của Vệ Thiên Tường cảm thấy ngón tay trượt qua một bên thì sợ hãi, vội vàng thu rút chỉ về phía sau rồi đứng yên nơi đó.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển đồng thời quay lại nhìn theo, thấy trong bóng tối, một người thân hình cao lớn đang đứng sừng sững. Đầu người ấy bao bọc vải đen kín mít chỉ chừa hai luồng nhãn quang sáng quắc đang nhìn vào hai người loang loáng, tỏ vẻ kinh sợ.

Vệ Thiên Tường chỉ hừ một tiếng rồi điềm nhiên hỏi :

- Thì ra lại là đồ yêu nghiệt, tay sai của Thiên Diện giáo nữa.

Người ấy lộ vẻ sững sốt nói :

- Cứ như khẩu khí của các hạ thì hai vị hình như không phải là người của Thiên Diện giáo. Vậy xin hỏi nhị vị là ai? Đêm nay Vô Độc sơn trang được hân hạnh đón tiếp rất nhiều cao nhân đến viếng.

Nam Cung Uyển vội hỏi lại :

- Nh vậy, các hạ là người của Vô Độc sơn trang chăng?

Người kia không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ khẽ hừ một tiếng rồi nói :

- Nhị vị vâng lệnh ai đến đây đêm nay? Trước mặt lão phu sao chưa nói sự thật cho rồi?

Nam Cung Uyển rút soạt thanh trường kiếm cầm tay, quắc mắt nói :

- Chính các hạ cần phải nói sự thật trước mới đúng. Các hạ là ai?

Người kia chớp mắt tóe ra một luồng ánh sáng rợn người, nét mặt lộ vẻ thâm độc, tiến sát vào hai người vừa cười vừa nói :

- Ke nào trông thấy lão phu thì không còn mong được sống sót mà trở về. Các người khỏi cần dạn hỏi lời thôi, lão phu muốn các người khai rõ tên người chủ chốt trong việc này, may ra châm chước có thể mở ột mặt lưới mà thoát thân.

Vệ Thiên Tường oang oang quát lớn :

- Vệ mỗ này xuất thân trên giang hồ đã từng chạm trán với không biết bao nhiêu nhân vật nổi tiếng võ lâm. Tôn giá hành động lén lút như ma quỷ lại còn ngông cuồng tự cao tự phụ, ình tài giỏi hơn người, nhưng cũng là người mới gặp lần đầu mà thôi.

Người kia toàn thân run lên vì quá giận dữ. hai luồng nhân quang của y tỏa ra sáng rực như hai luồng điện, nhìn thẳng vào Vệ Thiên Tường và gầm lớn :

- Thế nào, mày xưng là họ Vệ ư? Mày có phải là cháu của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp không? Hà hà, hay lắm, hay lắm! Nếu như vâky quả nhiên mày là người đã mang Kim Kiếm lệnh về Vô Độc sơn trang này chiều qua rồi! Lão phu đang mong chờ, không ngờ may mắn lại được gặp giờ phút này nơi đây.

Vệ Thiên Tường ngỡ ngàng, không hiểu khẩu khí của người bịt mặt đang đứng trước mặt là bạn hay là thù, liền đáp lời :

- Chính thị tại hạ là Vệ Thiên Tường. Còn kẻ mà tôn giá bảo đem Kim Kiếm lệnh đến đây không phải là tại hạ. Hơn nữa, các người của Thiên Diện giáo vừa nói đúng, thanh Kim Kiếm lệnh này là thứ giả.

Người kia chớp mắt mấy cái rồi hỏi :

- Nếu vậy Vệ thiếu hiệp lặn lội từ phương xa về đây với mục đích gì?

Vệ Thiên Tường nói :

- Trước khi nói rõ mục đích và lý do cuộc viếng thăm này, yêu cầu tôn giá là ai xin cho biết. Hà, hà...

Người bịt mặt nở lên một chuỗi cười dài nghe như tiếng cú gọi giữa đêm khuya rồi đột nhiên đưa tay gỡ tấm vải đen che mặt xuống.

Vệ Thiên Tường vừa nhìn thấy đã giật bắn người lên.

Đó là một lão già mày rậm, mắt sâu, đôi má nhô cao, mũi điều hâu, dưới cằm có một râu bạc hoa râm. Quả nhiên là con người vừa rồi trên sảnh đã dung “Phân Tâm chỉ” hạ sát Đường Viêm Thường.

Nam Cung Uyển thấy rờn rợn cả tóc gáy, lùi ra sau một bước. Nàng vội nhìn về phía Vô Độc sơn trang, đột nhiên thấy bao nhiêu đèn đều tắt phụt hết. Tất cả sơn trại đã chìm đắm trong bóng tối hoàn toàn.

Nàng lắp bắp nói :

- Vi ca ca... Người này... người này chính là Độc Tẩu Đường Viêm Thường.

Thật ra dù nàng không nói thì Vệ Thiên Tường cũng đã nhận thấy đúng như vậy rồi.

Độc Tẩu Đường Viêm Thường cười ha hả nói :

- Phải, lão phu chính là Độc Tẩu Đường Viêm Thường. Vệ thiếu hiệp chỉ nói rõ cái mục đích lại đây mà thôi.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy đã vô cùng ngạc nhiên vì chàng chợt nghĩ đến Đường Viêm Thường vừa rồi đã bị người đánh chết. Chỉ hiềm vì đứng cách quá xa nên không nhìn được ra mà thôi.

Đối với ba người Tử phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo, kẻ nào cũng có trình độ võ công rất cao, để gì lừa dối cho được.

Cứ như vậy thì Đường Viêm Thường vừa rồi rõ ràng là do một kẻ khác ngụy trang. Chính bản thân Đường Viêm Thường thật lại nấp trên gò cao để quan sát thể địch.

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Người này tâm địa hiểm độc, hành động xảo trá không biết đâu mà lường trước mình cần phải lưu tâm đề phòng cho lắm mới được”.

Nhờ chiếc mặt nạ che mặt, chàng không để biểu lộ nổi cảm xúc trên nét mặt, chỉ tắp tay nói :

- Thì ra là Đường lão trượng, lão cao nhân không để lộ hình tướng. Tại hạ đây vì vô tình không biết nên đã có nhiều cử chỉ và lời lẽ thất kính.

Trên mặt Đường Viêm Thường bỗng thoáng qua một tia sát khí. Lão cười khà khà nói :

- Vô Độc sơn trang không phạm đến một ai, mà cũng không để ai được phạm đến mình. Đối với những người đã am mưu đánh úp đêm nay, lão phu quyết không để cho chúng trốn thoát được phen này.

Lão ngưng lại một chập rồi đổi giọng ôn hòa hơn. Tươi cười nói thêm :

- Riêng đối với Vệ thiếu hiệp, đã vâng lệnh đến đây. lẽ dĩ nhiên lão phu xin hết sức hoan nghênh.

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Tại hạ vì hâm mộ uy danh lão trượng tìm về đây có một việc cần phỏng vấn, chứ không phải vì phụng mệnh gia thúc.

Đường Viêm Thường nghe Vệ Thiên Tường nói không phụng mệnh gia thúc, trong lòng thấy nhẹ bỗng hẳn đi. Nét mặt lão trở nên hòa dịu, cười khi khi nói :

- Vệ thiếu hiệp tuy mới xuất thân giang hồ mà thanh danh đã vang lừng khắp thiên hạ. Nay hiệp gia có lòng chiếu cố, lão phu xin hết sức hoan nghênh.

Vệ Thiên Tường nói :

- Lão trượng có lời quá khen khiến tại hạ vô công hổ thẹn, đâu dám nhận lãnh cái vinh dự ấy. Hôm nay tại hạ mạo muội đến đây bái yết, chỉ vì có một chuyện muốn xin thỉnh giáo lão trượng.

Đường Viêm Thường nghe nói ái ngại chưa biết đích xác là vấn đề gì. Lão đưa tay chảy hàm râu dưới cằm cười cười nói :

- Được lắm, tốt lắm. Vệ thiếu hiệp muốn điều gì, nếu lão phu đã biết thì không bao giờ đi giấu diếm đâu.

Vệ Thiên Tường ngập ngừng một chút rồi nói luôn.

- Tại hạ nghe thiên hạ đồn đại rằng Lão trượng có một thanh bảo kiếm Ngô câu. Kiếm này này nguyên là vật chi bảo từ ngày xưa lưu lại. nếu quả thật, xin lão trượng vui lòng cho tại hạ được xem để mở rộng kiến văn đôi chút.

Đường Viêm Thường nghe nói tái mặt. Nhưng ông ta vốn con người đa trí và nhiều kinh nghiệm giang hồ, cho nên chỉ thoáng một cái là giữ được sắc diện bình thường ngay và từ tốn nói :

- Các bạn giang hồ nhiều khi cao hứng vui miệng nói chơi quá lời đấy thôi. Chẳng hiểu Vệ thiếu hiệp nghe ai nói ra mà đến nổi tin thanh sắt tầm thường của lão phu là một lợi khí chi bảo của người xưa?

Nói xong ông ta cười ha hả ra chiều đắc ý lắm.

Vệ Thiên Tường thấy Đường Viêm Thường trả lời một cách quá tự nhiên nên trong lòng đã hơi tin rồi.

Nam Cung Uyển không nhịn được, nói :

- Anh em tại hạ sở dĩ ngưỡng mộ uy danh của lão trượng và tiếng tăm của báu kiếm chẳng ngại đường xa ngàn dặm về đây. Chắc lão trượng quá nhún nhường nên mới dạy như vậy, chứ thật ra miệng giang hồ không mấy khi nói ngoa. Tại hạ dám chắc Ngô Câu kiếm kia không đến nỗi là một thứ vũ khí tầm thường, vậy lão trượng không có tiếc gì mà không đem ra cho xem thử.

Đường Viêm Thường suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói :

- Loại binh khí tùy thân của lão phu, các bạn giang hồ thường gọi là Ngô Câu kiếm, nhưng thật ra cũng chỉ là một loại đao kiếm tầm thường không có chi xuất sắc, chỉ được một cái là có phần bén hơn kiếm thường chút ít mà thôi.

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Nếu hôm nay Vệ thiếu hiệp có lòng muốn thưởng thức lão phu cũng đâu có tiếc gì. Nhưng ngặt một nỗi là thời gian gần đây, lão phu cũng chỉ dùng đến binh khí nên chẳng mang sẵn theo người. Hai vị ở xa đến muốn xem Ngô Câu kiếm thì xin mời vào trong trang dùng trà để tiện lấy ra xem luôn thể.

Vệ Thiên Tường đã được Đỗ Bách Phong cho biết là Độc Tẩu Đường Viêm Thường đối với báu kiếm Độc Ngô câu quý trọng vô cùng, không bao giờ lại dám khinh thường đưa cho kẻ khác xem. Vì vậy nên câu nói không có mang sẵn theo mình của ông ta, có lẽ là sự thật đáng tin cậy.

Nhưng Nam Cung Uyển lại lạnh mặt hơn. Nàng liếc thấy trên vai Đường Viêm Thường rõ ràng là có một cái chuôi kiếm nên buột miệng hỏi ngay :

- Đường lão trượng nói thế, nhưng cái gì đang đeo trên vai phía sau của ngài như vậy?

Đường Viêm Thường cười khà khà và trả lời một cách hết sức tự nhiên :

- Đó chỉ là một thanh kiếm tầm thường mà thôi, các hạ muốn xem phải không?

Nam Cung Uyển thấy khẩu khí của y có vẻ hần học không tốt, trong lòng đang thắc mắc, đứng ngơ ngác chưa nói gì. Bỗng nhiên nghe soạt một tiếng, trước mặt bỗng lóe lên một đạo thanh quang sáng lòa tỏa hơi lạnh tỏa ra cắm cắm, quét ngang trước mặt hai người.

Trong lúc quá bất ngờ, Nam Cung Uyển chưa kịp kêu lên một tiếng vội vàng né người ra, dùng thủ pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” vô cùng lạnh lẽo thoát khỏi kiếm quang lợi hại.

Nhưng thanh kiếm vàng đang cầm trên tay đã bị kiếm quang của đối phương chặt phăng đi một đoạn không gây tiếng động nào.

Nhìn lại trên tay nàng chỉ còn nắm chắc chuôi kiếm và một nửa lưỡi mà thôi.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển vừa thoát khỏi kiếm quang đã thét lên một tiếng vung song chưởng tấn công liền.

Trong lúc hoảng hốt, hai chưởng của hai người đã vận dụng ít ra cũng đến bảy phần công lực, kinh khí ào ra âm âm như sấm sét. Không ngờ khi chạm đến phải kiếm phong thì cả thấy kiếm khí lạnh như băng giá xuyên qua chưởng phong khiến cả hai hết sức kinh ngạc, vội phóng mình nhảy vọt ra sau một đoạn khá dài.

Đường Viêm Thường định ninh một khi Ngô Câu kiếm đã đánh ra, đối phương không tài nào tránh thoát được, không ngờ kiếm phong xẹt qua chỉ chặt đứt được một nửa thanh kiếm của Nam Cung Uyển, ngoài ra không gây được một tác dụng nào khác. Cả hai đối phương chỉ ngửa người vọt nhẹ ra sau thoát khỏi kiếm quang một cách dễ dàng.

Hơn nữa chưởng phong của hai thanh niên lại dũng mãnh phi thường, suýt nữa đánh bật cây kiếm sút ra khỏi tay và thân hình của lão cũng bị dội ngược ra, nên đã giật mình nể sợ, nhất thời chưa dám đánh thêm một đòn tiếp nữa.

31. Chương 31: Tung Hoành Vô Địch

Bộ mặt vàng khè của Vệ Thiên Tường vẫn lạnh lùng và bí mật. Hai luồng nhân quang của chàng chớp luôn như điện, trong đêm tối nháng lên lập lòe, nhìn thẳng vào mặt Đường Viêm Thường như muốn rơi vào tâm can lão.

Chàng vận dụng huyền công hộ thể, từ từ tiến sát vào gã thêm mấy bước, rồi hét lớn :

- Đường Viêm Thường! Ngô Câu kiếm này ngươi đã chiếm đoạt nơi đâu, hãy nói mau?

Độc Tẩu Đường Viêm Thường đã nổi danh là cao thủ bậc nhất trên giang hồ. Chẳng những bản lĩnh siêu việt mà còn có tài dụng độc thể gian hân hữu. Xưa nay lão đã từng đánh trên trăm trận, chạm trán không biết bao nhiêu anh hùng lợi hại, nhưng hôm nay cũng cảm thấy khiếp sợ trước nhân quang sáng rực của Vệ Thiên Tường.

Lão đã khiếp sợ cái uy danh của Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn, vốn có tật thường hay giật mình, vừa rồi hấn ra tay điểm huyết Vệ Thiên Tường lại bị trượt đi không trúng, hơn nữa cứ như uy lực của hai chưởng vừa rồi, nếu không nhờ vào sự lợi hại của thanh bảo kiếm, lão tự thấy mình chưa phải là đối thủ của hai chàng thiếu niên này.

Sẵn có một ý tưởng tự ty, mặc cảm, Đường Viêm Thường thấy Vệ Thiên Tường oai nghi lẫm liệt như thiên thần, hấn thấy bị tiến sát vào mình thì sợ hãi bước lùi ra mấy bước, rồi mỉm cười nói :

- Họ Vệ kia! Ngô Câu kiếm sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, mày có giỏi cứ xông vào để mua lấy cái chết.

Vệ Thiên Tường nổi nóng hét lớn :

- Đường Viêm Thường, nếu mày không nói ra cái lai lịch của Ngô Câu kiếm thì Vệ mỗ này không còn vị nể nữa.

Đường Viêm Thường đột nhiên trở lên một chuỗi cười dài như cú kêu đêm rồi lạnh lùng :

- Vệ tiểu tử, mày cũng đã thừa biế rõ lai lịch của kiếm này rồi, hà tất hỏi thêm nữa. Hà hà...

Vệ Thiên Tường nghe nói giận sôi sùng sục, hai mắt muốn bật ra lửa, hét to :

- Nếu vậy thì mày chính là kẻ đã vây đánh gia thúc trước kia rồi, không còn chối cãi vào đâu nữa. Đồng đảng còn bao nhiêu đứa hãy khai hết ra au.

Nói xong tiến hai bước nữa

Đường Viêm Thường cứ lùi dần về phía tảng đá lớn rồi hét lớn :

- Tiểu tử, mày sắp chết đến nơi mà vẫn còn lớn lối. Lão phu tin ày biết, không còn cách gì cứu vãn được cái mạng sống chúng mày được nữa.

Nam Cung Uyển vội dặn Vệ Thiên Tường :

- Đường Viêm Thường, Vệ mỗ cũng nói thật một câu là nếu mày trao trả Ngô Câu kiếm và khai ra những tên đã âm mưu vây đánh gia thúc trước kia thì Vệ mỗ sẽ nể nang mà nhân nhượng cho phần nào.

Đường Viêm Thường cười khàn khạch nói :

- Tiểu tử, đừng phách lối, rõ ràng là giọng nói của thằng ngốc kể chuyện chiêm bao.

Vệ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Đường Viêm Thường, mày chó vội cao hứng, hiện nay tuy Vệ mỗ đáng đứng trong phạm vi phát xạ của các ông độc của mày, nhưng hãy nhớ kỹ rằng ta và mày chỉ cách nhau không đầy ba trượng. Trong phạm vi

đó, mây cũng đang ở trong vòng chưởng phong của “Huyền Thiên nhất chưởng” của Vệ mỗ này. Nếu cùng lắm thì cả hai ta đều chết một lượt mà thôi.

- Trời Huyền Thiên nhất chưởng!

Đường Viêm Thường khi nghe đến bốn tiếng ấy. Lão lập bập nói lại, thần trí hoang mang đến cực độ.

Nên biết rằng, xưa kia bao nhiêu cao thủ thuộc hắc bạch trên vô lâm liên kết nhau vây khốn Vệ Dục Tuấn, một phần để loại bỏ một tay địch thủ cừ khôi đã đứng hàng trên họ để thỏa lòng đồ kị. Nhưng lý do sâu xa là để cướp đoạt cho được bí kíp Thái Thanh tâm pháp của Vệ Dục Tuấn. Chính bí kíp này là miếng mồi ngon tạo nên bao nhiêu sự dòm ngó rồi đi đến âm mưu hãm hại Vệ đại hiệp.

Chính chưởng pháp Huyền Thiên nhất chưởng cũng là một tuyệt kỹ trong Thái Thanh tâm pháp, thì làm sao Đường Viêm Thường không ngạc nhiên khi nghe nhắc tới.

Hán cười hà hà rồi nói lớn :

- Tiểu tử, lão phu hàng mấy chục năm đã khổ tâm và chịu lép vế vì Huyền Thiên nhất chưởng tuy nhiên thủ pháp này cũng chưa hẳn đã hại được lão phu. Tuy nhiên lão phu cũng tin được là có thể lắm. Tiểu tử, mây nên nhớ rằng những người vây đánh lệnh thúc trước kia không phải hoàn toàn là người của hắc đạo phái.

Vệ Thiên Tường nói :

- Phái nào cũng mặc, mây chỉ cần nói rõ kẻ ấy ra, tự nhiên mối thù giữa hai ta sẽ được đương nhiên xóa bỏ ngay.

Đường Viêm Thường nói :

- Nga Mi Linh vân

Nói xong lão ngẫm bước lùi ra sau mấy bước

Vệ Thiên Tường quát mắt lên hét lớn :

- Mây bảo là Nga Mi Linh Vân đạo trưởng, vậy có gì làm bằng có?

Đường Viêm Thường cười nhạt :

- Chẳng lẽ mây lại không biết rằng Thái Thanh tâm pháp nguyên là vật sở hữu của phái Nga Mi hay sao.

- À!...

Vệ Thiên Tường hỏi luôn :

- Rồi còn ai nữa?

Hà, hà..., Đường Viêm Thường cất tiếng cười vang ngẫm bước lùi thêm mấy bước và nói tiếp :

- Không Động Hắc Thạch...

Nam Cung Uyển thấy hẳn vừa nói vừa thụt lùi mãi vội nhắc Vệ Thiên Tường :

- Vệ ca ca, anh hãy xem chừng đừng để hẳn tìm cách tẩu thoát đấy nhé

- Hà! Hà! Hà...

Đường Viêm Thường cười rộ lên một hồi thật lớn. Hai gót chân lão khê dậm một cái, thân hình hẳn tung lên như quả cầu rồi vụt biến mất.

- Vệ ca ca, thằng già này xảo quyệt và lợi hại lắm đấy, hãy thận trọng, chớ khá xem thường.

Đường Viêm Thường cười dài nói :

- Con tiện tỳ khá lắm, nhưng cũng đã muộn lắm rồi! Hà hà, chúng mây đã đứng ngay vào tầm xạ thủ của mười hai cây hóa huyết thân đồng của lão phu rồi, đừng hòng chạy thoát nữa. Một khi ống đồng này phun ra, dù chúng bầy võ công cao diệu đến bậc nào, chỉ cần trúng một giọt nhỏ cũng đủ làm cho toàn thân thối nát mà chết.

Nam Cung Uyển nghe rồi toàn thân run lên, mồ hôi ra ướt trán. Nàng đã từng nghe nói hóa huyết thần đồng của Đường Viêm Thường chế tạo rất tinh vi, chuyên phun bắn nước độc trong một chu vi hơn hai trượng. Đây là một loại ám khí cực độc, dữ tợn nhất, lợi hại nhất, đã nổi tiếng trên võ lâm xưa nay.

Nhưng có một điều là tầm bắn của nó tương đối ngắn ngủi, và trước khi sử dụng cần phải mang bao tay làm bằng da hươu rồi mới dám bắn vào địch nhân.

Nàng quay đầu nhìn về phía sau quả nhiên có sẵn mười hai người mặc áo đen, đứng xếp thành hình cánh quạt, tay bao da hươu, nắm chặt mỗi người một cái ống phun bằng thép, miệng ống hướng về phái hai người, lăm le chực bắn.

Thì ra bọn này đã phục trước trong những miệng hố đào sẵn, mỗi hố vừa một người nằm. Họ lại mặc y phục màu đen nếu chưa đứng lên thì không ai có thể trông thấy được.

Nam Cung Uyển nét hoa ử đột cất giọng run run nói :

- Té ra chúng mày đã có dự mưu từ trước rồi.

Đường Viêm Thường cười lớn, nói :

- Quả đúng như vậy. Tuy nhiên lão phu lại không ngờ trước là dùng đúng vào hai đứa mày.

Nam Cung Uyển ủa một tiếng và hỏi :

- À, té ra ngươi vừa thấy Kim Kiếm lệnh đã định ninh rằng Vệ đại hiệp sẽ đích thân đến đây phải không?

Đường Viêm Thường vuốt râu cười lớn :

- Con tiện tỳ, mày thông minh lắm và đã đoán đúng. Trước kia Vệ Duy Tuấn đã may mắn thoát khổ được hóa huyết thần đồng của lão phu rồi. Sau mười tám năm nghiên cứu và cách tân lại nhiều lần, phen này quyết cho chúng mày được nếm thử mức lợi hại của nó.

Lão cười thêm một hồi dài rồi nói tiếp :

- Đáng tiếc lão phu đã lầm tưởng mấy thằng già của Thiên Diện giáo là thủ hạ của Vệ lão tặc và cho rằng hắn sẽ đích thân tới sau nên mới âm thầm bố trí sẵn. Không ngờ trên giang hồ lại có Kim Kiếm lệnh giả. Uống công lão phu đã nhọc lòng bố trí nhằm phải ba thằng già.

Nam Cung Uyển bực tức nói :

- Bây giờ mày còn đợi gì nữa mà không ra tay.

Đường Viêm Thường cười khà khà nói :

- Chỉ cần chúng mày khai rõ nơi ẩn nấp của Vệ Duy Tuấn lão phu có thể đặc cách tha cho khỏi chết.

Vệ Thiên Tường lẳng lặng vận dụng đầy đủ công lực, đứng sững tại trận, đưa mắt nhìn quanh hình như không thềm điểm xía gì đến mười hai ống hóa huyết thần đồng của Đường Viêm Thường. Đợi lão nói xong chàng lạnh lùng nói :

- Lão tặc, mày cho rằng anh em chúng ta đêm nay không chết không được phải không.

Đường Viêm Thường cười đắc ý :

- Chỉ cần lão phu đưa tay ra hiệu lệnh, thì chúng mày không còn một cái lông sợi tóc nữa.

Vệ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Chưa chắc

Thân lão khê đậm một cái, thân hình hắn tung lên như quả cầu rồi vụt biến mất.

Xa xa còn văng vẳng tiếng nói lẫn tiếng cười ngạo mạn :

- Tiểu tử, chúng mày hãy đứng yên nhận số phận nhé!

Tiếp theo đó, một hồi còi rít từ dưới lòng đất vang lên.

- O... o... o.

Tiếng còi kéo dài và rít lên gấp rút lắm.

Cả mười hai tên áo đen đứng thành hình cánh quạt vây chặt Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển, đồng thời phát động cả mười hai ống châm phun ào ào.

Mười hai luồng máu độc bao vòng như một màn lưới nhất thời phun thẳng vào hai người.

Vệ Thiên Tường thấy Đường Viêm Thường bỗng nhiên mất tích biết ngay sắp có chuyện không hay rồi.

Kể theo đó mấy hồi còi rít lên, chàng không còn e dè gì nữa, rú lên một hồi thanh thoát, tay trái cấp ngang mình Nam Cung Uyển, nhún hai chân, vọt thẳng lên không trung như mũi tên lìa nỏ, đồng thời phát động một chiêu Nghịch Thiên huyền công quét mạnh về phía sau.

Tức thì nhiều tiếng rú thảm thiết, đồng thời một mùi tanh hôi nồng nặc xông lên ngạt mũi ngay chỗ hai người vừa đứng lúc trước, một vùng khói đen tỏa lên bao phủ dày đặc.

Vệ Thiên Tường vận dụng đến toàn thân công lực, nhảy vút ra khỏi vòng vây đứng trên núi đất, đưa mắt nhìn xuống đám khói đen mù mịt hôi tanh mà tim đập thình thịch.

Chỉ chậm một ly thì cả hai khó thoát khỏi nanh vuốt của thần độc.

Nam Cung Uyển nói lớn :

- Vi ca ca, trời thối quá, tanh quá không chịu nổi. Có vẻ đây là hơi của những thầy ma lâu ngày do bọn chúng tập trung vào các ống đồng. Trong đám mây mù mịt ấy, có lẽ các tên ấy đều chết cả rồi.

Nàng lại bịt mũi thét lớn :

- Ha ha! Đường lão tặc, hãy xem lại các ống đồng độc của bọn mày có làm hại nổi bọn ta không.

Vệ Thiên Tường cũng phá lên cười đắc ý.

Nam Cung Uyển bảo chàng :

- Vi ca ca, chúng ta đi về đi

Vệ Thiên Tường nói :

- Đi sao tiện, chúng mình cần tìm cho ra Đường lão tặc đã chứ.

Nam Cung Uyển vội can :

- Không nên đâu Vi ca ca. Đường Viêm Thường là một lão đại ma đầu đầy quỷ kế man trá. Vô Độc sơn trang của nó là một ổ độc, đầy rẫy cạm bẫy nguy hiểm, biết đâu hắn đã bố trí mai phục và sắp đặt nhiều kế hoạch nguy hiểm hơn nữa. Chúng ta đã biết chắc Đường Viêm Thường là một thủ phạm đã vây khốn bá phụ. Độc kiếm ngô câu hiện nay ở trong tay hắn muốn chiếm lúc nào chả được. Bây giờ vội gì.

Vệ Thiên Tường cười ha hả nói :

- Tài nghệ của Đường lão tặc cũng chỉ chừng ấy mà thôi. Chúng mình không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp. Mặc dầu Vô Độc sơn trang là rừng gươm bể lửa, đêm nay không thu hồi được Ngô Câu kiếm, quyết không chịu về.

Thấy Vệ Thiên Tường quá hùng hồn và quả quyết, Nam Cung Uyển bật cười nói :

- Tôi nói thế là vì thận trọng chứ chẳng phải khiếp sợ chúng đâu. Nếu anh đã muốn xông vào thì cả hai cùng đi vậy.

Nói xong nàng thò tay vào bọc lấy ra một viên đạn lớn cỡ bằng trứng ngỗng nắm chặt nơi tay cười nói :

- Đây là Chư Thiên Liệt Hỏa đạn của Chử thúc thúc cho tôi để phòng thân. Lúc cần dùng đến, chỉ một viên đạn này cũng thừa khả năng tiêu hủy cả Vô Độc sơn trang của bọn chúng.

Vệ Thiên Tường cũng rút cây kiếm Tùng văn đã cho Nam Cung Uyển và nói;

- Uyển muội, cô hãy dùng tạm thanh kiếm này đi. Liệt Hỏa đạn nên dành lại đề phòng thân trong trường hợp thật nguy cấp không cần phải dùng đến trong trường hợp này.

Nam Cung Uyển hỏi :

- Còn Vi ca ca thì dùng vũ khí gì?

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Để đối phó với bọn Đường Viêm Thường, ngu huynh khỏi phải dùng đến kiếm, Uyển muội không cần phải bận tâm đến điều này.

Vô Độc sơn trang xung quanh có tường cao bao bọc, không chứa một lối vào, không đèn không lửa, mọi vật đều chìm đắm trong một màn tối đen như mực.

Vệ Thiên Tường phi thân phóng vào sơn trang. Chàng thủ chưởng trước ngực để phòng bị, vận dụng toàn thân công lực, hai luồng nhân quang phát ra như điện với những tia sáng xanh lè quét bốn bề một lúc.

Sau khi quan sát thật kỹ, toàn thân chàng lao vút như một con thần điêu bay là là xuống thềm sảnh. Nam Cung Uyển cũng lạnh lẽo nhảy tiếp theo bén gót.

Khi hai người đề bước vào đại sảnh, Vệ Thiên Tường muốn đi lại phải tám bình phong nhưng Nam Cung Uyển đã vội kêu :

- Vi ca ca, khoan đã.

Miệng vừa nói, tay nàng cầm hỏa đồng soi đường, đi vòng qua các nẻo hành lang khúc khuỷu, luồn dưới các cửa trang viện trùng trùng điệp điệp. Nơi nào cũng vắng lặng như tờ, không một bóng người thấp thoáng.

Cả hai rảo bước đi lục soát hết mọi nơi từ nhà trước ra nhà sau, từ nhà trên ra nhà dưới không một ai ngăn cản. Cả một tòa trang viện nguy nga rộng lớn như bị hoang phế từ lâu ngày, không có một người nào ở.

Nhưng bỗng nhiên trong bóng tối có một bóng người thân hình cao lớn thành linh xuất hiện.

Người ấy phát ra một chuỗi cười đắc ý :

- Hà, hà, tiểu tử mày có gan tiến vào Vô Độc sơn trang rồi đừng hòng thoát trở ra được nữa.

32. Chương 32: Trí Thức

Kim Lăng (hiện này là Nam kinh của Trung Quốc) cũng có tên là Mạc Lăng và Kiến Nghiệp nằm dọc trên dòng sông Trường Giang, cạnh chân núi Chung sơn, hình thế vô cùng hiểm trở.

Xưa kia, Kim Lăng là vùng hiểm yếu ở phía Đông nam, từ Đông Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề rồi đến Lương, Trần, mãi đến nhà Minh, thấy đều đóng đô nơi đây cả.

Con đường quan đạo giao thương giữa Kim Lăng đi các nơi thật là rộng rãi và bằng phẳng. Quanh năm suốt tháng từ sớm đến chiều, trên con đường này hành khách buôn bán đi lại, ngựa xe tấp nập, náo nhiệt vô cùng.

Trưa hôm ấy, vào khoảng giữa giờ Mùi và giờ Thân, có hai chàng thiếu niên thư sinh cười trên hai con tuấn mã, giọng cương đi thông thả từ phía Tây sang phía Đông, vừa đi vừa ngắm phong cảnh và chuyện trò ra vẻ tương đắc lắm.

Mặt trời sắp gác non tây, ánh chiều vàng nhạt màu lá úa đã chạy dài trên các lầu đài thành quách nguy nga tráng lệ càng làm tăng thêm vẻ huy hoàng và lộng lẫy của một cố đô.

Khi ấy, hai chàng thư sinh cũng vừa cho ngựa đi từ từ từng bước một vượt qua cổng thành.

Đường vào thành rộng rãi thênh thang nhưng người đi lại tấp nập như mắc cửi.

Hai người vừa đi vừa đưa mắt quan sát bờ ngõ, có lẽ đây là lần đầu tiên họ mới về đến Kim Lăng.

Cả hai đều không biết rằng tại đường phố lớn nhất phía tây có Duyệt Lai khách sạn là nhà hàng chuyên rước khách thượng lưu trí thức, sáng lập trên một trăm năm rồi, và họ cũng chưa biết Kính Hoa lâu là một đại tửu gia số một trong thành, cho nên chỉ thẳng bước rong chơi trên đường phố.

Nhưng vì cả hai đều có vẻ phong lưu tiêu sái, xinh đẹp như nhau, cho nên bao nhiêu kẻ qua người lại trên đường phố ai ai cũng để ý nhìn vào hai chàng, trăm trề khen ngợi.

Thình lình từ trong đám đông có một bóng người chạy lại trước ngựa vồ vĩa mừng rỡ kêu lớn :

- Kìa, Vệ huynh anh đấy sao?

Chàng thiếu niên áo xanh ở trên mình ngựa, nghe giọng nói quen quen vội vàng nhìn lại người ấy thấy cũng một thanh niên mặt mày xinh tươi thanh lịch. Chàng cũng lộ vẻ mừng rỡ cao hứng, vội vàng nhảy xuống ngựa, chạy lại nắm tay nói :

- Ủa, Vạn nhị ca! Anh cũng đến đấy sao? Còn Vạn đại ca đâu rồi?

Người kia vồ vĩa nói :

- Đại ca cũng đến rồi, đang ở đằng kia. Ủa, Vệ huynh còn vị này là?

Chàng thiếu niên áo tía cũng vừa nhảy xuống ngựa.

- Uyển đệ, xin giới thiệu vị này là Điểm Thương song nhận Vạn Vũ Sinh nhị ca.

Rồi quay sang Vạn Vũ Sinh chàng giới thiệu tiếp :

- Vạn nhị ca, đây là con của Cầm Linh Thần Quân Nam Cung lão tiền bối.

Chàng giới thiệu chưa tròn câu thì chàng thiếu niên áo tía đã chấp tay lẹ làng nói :

- Lâu nay được nghe danh của Vạn nhị ca, tiểu đệ rất bái phục. Tệ danh là Nam Cung Uyển.

Nàng nói xong, hé môi nhìn chàng áo xanh mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng trong như ngọc.

Chàng thiếu niên áo xanh cũng mỉm cười theo :

Vạn Vũ Sinh nhìn qua chàng thiếu niên thư sinh áo tía, tuy hãy còn non mặt nhưng dáng điệu lẹ làng bất thiệp, đoán chắc không phải tay vừa, vội vàng chấp tay nói :

- Thì ra là Nam Cung huynh đệ. Cuộc gặp gỡ hôm nay quả nhiên vô cùng bổ ích.

Nói xong lại cười khà khà nói tiếp :

- Vệ huynh, hôm nay gặp được nhau ở đây thật là may quá. Hà, hà... mấy lúc nay chúng tôi cố ý muốn tìm nhưng chỉ ngại không kết quả.

Vệ Thiên Tường vội hỏi :

- Vạn nhị ca, cứ như khẩu khí của nhị ca, hình như có điều gì cần thiết phải không?

Vạn Vũ Sinh gật đầu nói :

- Phải, chà, đây là chuyện liên hệ đến hai người khi ấy, chắc Vệ huynh cũng hiểu rồi.

Vệ Thiên Tường sững sốt nghĩ bụng :

- “Ủa, hai người ấy là ai? Lúc xảy ra câu chuyện rắc rối của Thôi thị cùng phái Hoa Sơn thì mình đã dàn xếp xong cả rồi. Chẳng lẽ bây giờ phái Hoa Sơn lại chưa hài lòng, muốn trở mặt để trả thù mẹ con Thôi thị nữa sao?”

Chàng nóng ruột vội hỏi :

- Vạn nhị ca, câu chuyện gì vậy?

Vạn Vũ Sinh đáp :

- Câu chuyện nói ra thì dài dòng lắm. Đây không phải chỗ nói chuyện được nhiều, chúng mình cần tìm một chốn khác thuận tiện hơn rồi sẽ hay.

Nói xong Vạn Vũ Sinh đưa hai người xuyên qua con đường phố ngang đến trước một tửu quán tên là Hội Anh lâu.

Người bồi phòng thấy Diễm Thương song nhận, vội vàng chạy ra giắt ngựa, và đưa cả ba người đến một nơi trang nhã nhất ở trên lầu.

Lúc bấy giờ đã vào tiết đông chí, gió bắc thổi lai rai, lạnh căm căm.

Vạn Vũ Sinh vẫy tay bảo :

- Anh bồi, hãy cho trước ba câu rượu ngon rồi bảo nhà bếp làm cho ít món ăn ngon. Mau lên nhé.

Người bồi vâng dạ rồi lập tức lui ra sau.

Vạn Vũ Sinh quay lại cười nói :

- Nhà hàng Hội Anh lâu này vốn của Phi Phượng tiêu cục mở ra. Chúng mình ngồi đây đàm đạo thuận tiện nhất. Này chuyện Vệ huynh, nghe nói anh chọc phá Bạch Sa phân đàn của Thiên Diện giáo, đánh hại Quỷ Kiến Sầu, chà! Thật là nhất cử thành danh, hiện nay từ Giang Nam, Hà Bắc, trên giang hồ ai ai cũng nhắc nhở và ca tụng đại danh của Vệ huynh. Nói đến Vệ huynh, không ai lại chẳng biết anh chàng thiếu hiệp da mặt vàng khè. Hôm nay vì anh để lộ mặt thật nên thiên hạ không nhận biết được mà thôi.

Vệ Thiên Tường nói :

- Vạn nhị ca, hiện nay đệ lấy tên là Vi Thiên Hành.

Vạn Vũ Sinh không đợi chàng nói hết câu, đã nhảy tưng lên vỗ tay nói :

- Ủa, té ra Tu La thư sinh cũng là Vệ huynh nữa sao? Hôm nọ chính đại ca cũng phỏng đoán là anh rồi thể mà tôi lại cứ không tin chứ! Chà, anh hạ sát Nhâm thị song kiệt sau lên đại náo Lao Thanh Sơn Phúc cung phải không?

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi;

- Vạn nhị ca, vì sao các anh lại biết cả như vậy?

Vạn Vũ Sinh cau mày nói :

- Người trên giang hồ, mấy ai là kẻ không tò mò và hiếu sự. Chỉ một việc bănghạt mè hạt đậu mà thiên hạ còn bàn tin đồn đại rùm beng thay, huống hồ là chuyện đại náo Lao Sơn Thanh Phúc cung, một nơi mà mấy chục năm nay chưa một ai dám gây sự.

Câu chuyện này làm kinh động đến Đỗ lão tiên bối đích thân ra đón tiếp. Việc như vậy cố nhiên làm chấn động giang hồ. Nhưng anh còn giết Nhâm thị song kiệt, việc này kể ra là cũng có điều cay độc một chút.

Vệ Thiên Tường hỏi :

- Vạn nhị ca, lai lịch của Nhâm thị song kiệt ra sao anh có biết hay không.

Vạn Vũ Sinh ngạc nhiên trở mặt nhìn chàng nói :

- Sao, anh há không biết Nhâm thị song kiệt là môn hạ của ai hay sao?

Vệ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Tiểu đệ chỉ biết chúng là Kim phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo mà thôi.

Vạn Vũ Sinh nghe xong tái mặt nói :

- Thế nào? Té ra bọn chúng cũng cấu kết cùng bọn Thiên Diện giáo ư? Chà, việc này càng nói ra càng nhiều chuyện rắc rối.

Vệ Thiên Tường định nói tiếp thì vừa lúc nhà bếp bưng rượu và món ăn lên. Chàng đổ lấy bầu rượu, rót đầy chén cho Vạn Vũ Sinh và Nam Cung Uyển, rồi sau hết mới rót vào chén mình.

Nam Cung Uyển nói :

- Vi ca ca, tôi không uống rượu. Rồi quay sang Vạn Vũ Sinh, nàng hỏi :
- Vạn nhị ca, anh nói Nhâm thị song kiệt như thế nào?

Vạn Vũ Sinh uống cạn chén rượu rồi nói :

- Trước kia thiên hạ thường nói có mười ba môn phái, mười ba tà phái. Ngày nay mười ba môn phái chỉ còn mười một thôi. Riêng phái Thanh Thành và Chung Nam đã biệt dạng không thấy hoạt động gì nữa. Trong mười ba phái có cả phái Điểm Thương chúng tôi và phái Điểm Thương chỉ còn hai đứa tôi mà thôi. Trong mười ba tà phái, gồm có nhiều tay cao thủ các phái, xưa kia rất thịnh nhưng ngày nay chỉ còn lại chừng một nửa thôi. Còn bao nhiêu ít nghe thiên hạ nhắc tới. Cứ như bọn Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa, Thất Cầm Chưởng Tang Đồ, Nhân Yêu Hách Phi Yên, lẽ cố nhiên cũng thuộc về mười ba tà phái. Cứ so sánh tài nghệ của từng nhóm thì trình độ của họ cách biệt nhau xa lắm. Sư phụ của Nhâm thị song kiệt, theo thiên hạ đồn đại là môn đệ của một trong các lão ma đầu ghê gớm nhất, tên là Bích Nhân Thần Quân, tọa hạ môn đệ tử của phái Bạch Đà bên Tây Vực.

- Bích Nhân Thần Quân ư?

Nam Cung Uyển ngạc nhiên hỏi :

- Bích nhân thần quân bất quá cũng chỉ xưng hùng ở Tây Vực chứ có đáng lo ngại lắm đâu.

Vạn Vũ Sinh thấy nàng nói bông đùa, nhưng nghĩ rằng nàng là con của Cầm Linh Thần Quân, hơn nữa vì còn trẻ tuổi mới ra đời, chưa có tiếng tăm gì, chỉ dựa vào uy thế của lão tiền bối, chưa hiểu trời cao đất dày chi nên mới thốt ra câu ấy.

Chàng mỉm cười nói :

- Phải, Bích Nhân Thần Quân chưa bao giờ đặt chân tới Trung Nguyên. Nhưng trước kia Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp có phái đại đệ tử là Thiên Vu Lôi qua lại giao thiệp nhưng sau đó hình như khó khăn đã rút lui luôn.

Nghĩ một chặp, Vạn Vũ Sinh nói tiếp :

- Bích Nhân Thần Quân, theo như lời đồn của thiên hạ, đã sống hơn trăm tuổi, võ công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa và khí lượng lại hẹp hòi. Hai đệ tử của người đã bị Vệ huynh giết chết, vậy từ về sau cần phải lưu tâm thận trọng cho lắm mới được.

Vệ Thiên Tường luôn miệng vâng dạ, đoạn chàng đem hết mọi việc thuật lại từ đầu đến cuối, chỉ trừ một đoạn có liên quan đến Nam Cung Uyển thì chàng chỉ nói phớt qua mà thôi.

Vạn Vũ Sinh nói :

- Trước đây ba mươi năm, Hách Phi Yên xuất hiện giang hồ. Hắn sở trường về công phu bàng môn tà đạo, lấy âm bổ dương cho nên không biết bao nhiêu tiểu thư con nhà khuê các đã bị một tay hắn vùi dập dày vò.

Nam Cung Uyển thấy thuật đến những chỗ trái tai, thẹn đỏ mặt cúi đầu nhìn xuống đất.

Vệ Thiên Tường bèn nói lảng sang câu chuyện khác.

Vạn Vũ Sinh nói :

- Hắn luyện môn Cửu Âm chưởng, một thủ pháp âm độc và khá lợi hại. Sau này các đại môn phái biết được, ai ai cũng muốn loại trừ hắn đi. Nhưng hắn khôn lanh tìm cách lẩn trốn, không ai tìm ra được.

Khi hắn vừa luyện xong Cửu Âm chưởng đã bị Nhất Dương Tử lão tiền bối của phái Côn Luân dùng Kiến Nguyên chỉ phá đi, cho nên hắn mới tuyệt tích giang hồ gần hai chục năm nay. Lần này hắn tái hiện mà còn nhận chức Đường chủ của Thiên Diện giáo nữa. Hắn đã nuôi sâu mối cựa thù cung phái Côn Luân, luôn luôn tìm dịp rửa hận. Gần đây hắn gặp được Cục chủ của Phi Phương tiêu cục ở Kim Lăng là Càn Khôn Thủ Lục lão tiền bối, vốn là sư đệ của Nhất Dương Tử lão tiền bối và cũng là sư thúc của đương kim Côn Luân chưởng môn Thanh Huy đạo trưởng.

Chàng tần ngần một cái rồi nói tiếp :

- Trước đây hai tháng lệnh tôn của Lục lão tiên bối là Lục Phượng Tôn bảo vệ hai mươi bao hàng hóa từ Nhạc Dương về Nam Xương, không ngờ bị Nhân Yêu Hách Phi Yên đón đường cướp hết tiêu ngân, xé rách phi phụng kỳ điểm anh em nhà họ Lục bị trọng thương ngoài ra còn bắt buộc toàn thể Côn Luân môn hạ, từ nay không ai được hoạt động trên giang hồ.

Lục lão tiên bối làm sao có thể bỏ qua được mối hận đó. Mất tiêu ngân là chuyện nhỏ, đụng chạm đến danh dự môn phái Côn Luân là chuyện tày đình, phái Côn Luân nếu không rửa được nhục ấy thì còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển cũng đều gật đầu công nhận là đúng.

Vạn Vũ Sinh nói tiếp :

- Thế là Lục lão tiên bối liền ước hẹn cùng mấy đại môn phái, dự định tháng sau sẽ họp đại hội tại Kim Lăng cũng vì nguyên nhân ấy mà ngu huynh đệ trước kia đã từng ước hẹn cùng Vệ huynh sẽ gặp nhau ba tháng sau tại Kim Lăng. Nhưng không ngờ đâu, chỉ cách đây mười ngày, Tổng cục Phi Phượng tiêu cục, toàn bộ nhân viên đều bị quân thù hạ sát không chừa một mống.

Vệ Thiên Tường kinh ngạc vội hỏi :

- Những người ấy đều bị Nhân Yêu Hách Phi Yên giết đi hay sao?

Vạn Vũ Sinh lắc đầu nói :

- Không phải câu chuyện này vô cùng rắc rối chứ đâu có thể đơn giản như thế được. Số là tất cả nhân viên trong tiêu cục đều bị điểm vào nhuyễn ma huyết, trên mặt dùng son viết bốn chữ “Côn Luân môn nhân”. Một người bị đặt quỳ ở ngã tư đường phố lớn nhất của Kim Lăng, trước mặt có cắm một lá kỳ hiệu của Phi Phượng tiêu cục.

Sở dĩ hầu hết nhân viên trong tiêu cục đã có tám chín chục phần trăm là môn đệ phái Côn Luân, cho nên họ mới đem cái chiêu bài Côn Luân phái ra trưng bày ở đó.

Đến khi Lục lão tiên bối hay được tin chạy tới, thì những môn nhân đã được người trong thành giải huyết cho rồi. Tin tức này đã lan truyền khắp giang hồ đều biết rõ. Ngu huynh đệ vừa nghe được nên vội vàng về đến đây.

Lục lão tiên bối muốn nhờ ngu huynh đảm nhận công việc tiếp đón trong thành. Thời may lại gặp các anh, quả là một dịp tốt hiếm có. Vậy bây giờ xin mời cùng đi ngay.

Nam Cung Uyển nghe kể chuyện có vẻ lý thú nên cao hứng tán thành ngay. Nàng vội hỏi Vạn Vũ Sinh :

- Nay Vạn nhị ca, đệ đi theo Vi ca ca, người ta có gièm pha gì không?

Vạn Vũ Sinh mỉm cười lắc đầu rồi đứng dậy đưa hai người bước khỏi khách điểm rồi cùng đi về phía bên tay phải.

Khi ấy thành phố vừa mới lên đèn. Suốt khắp các nẻo đại lộ ánh sáng chói rực rỡ, kẻ đi người lại vô cùng ồn ào náo nhiệt, các tiệm buôn bán hai bên đèn đuốc sáng choang, các trà lâu tửu quán cũng đông nghẹt khách ra vào ăn uống.

Ba người đi luôn qua các nẻo phố náo nhiệt, rẽ vào một ngõ ngang chẳng bao lâu đã đến trước cửa Phi Phượng tiêu cục.

Vạn Vũ Sinh liền đưa cả hai người đi luôn vào trong, qua hai lần nhà nữa rồi mới đến một căn nhà sau cùng.

Trên hoa sảnh, đèn thấp sáng từng bùng, chính giữa có hai cụ già và một người đã đứng tuổi đang ngồi vừa uống trà vừa nói chuyện.

Khi thấy Vạn Vũ Sinh đưa hai chàng thanh niên lạ mặt bước vào, ba người đều nhìn sững.

Vệ Thiên Tường thấy trên chiếc ghế lớn đặt ngay chính giữa một lão trượng ngồi nhìn ra. Nét mặt ông cụ hồng hào đầy đặn và sáng rõ. Thân hình ông cân đối quắc thước, lưng lớn vai rộng, tuổi độ trên lục tuần.

Tuy râu tóc đã bạc nhưng tinh thần có vẻ hiên ngang tráng kiện, xem qua chẳng có tí gì thuộc tuổi già nua hết.

Có lẽ vị này là sư thúc Càn Khôn Thủ Lục Phượng Tường Chương môn phái Côn Luân.

Chiếc ghế đặt bên cạnh cũng một vị lão tượng nữa đang ngồi. Người đó là Vô đương phái Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam.

Còn người trung niên đứng tuổi ngồi kế hàng đầu chính là Điểm Thương song nhận lão đại Vạn Vũ Xương.

Vạn Vũ Xương nhìn thấy Vệ Thiên Tường đã lộ vẻ mừng rỡ, định đứng dậy chào hỏi. Nhưng Vạn Vũ Sinh đã khẽ nhau mắt ngầm bảo cứ để tự nhiên đừng hỏi.

Khi đó lão tượng mặt đỏ hồng hào ngồi giữa đã đứng dậy cười ha hả vồn vã nói :

- Vạn lão đệ, lão đệ đưa nhị vị này vào đây mà không thông báo trước khiến lão hủ thất lễ không tiếp nghênh chu đáo. Xin miễn chấp.

Tiếng nói của ông sang sảng như chuông ngân, âm thanh tuy trầm nhưng vang dội xa, chứng tỏ một trình độ nội công khá hùng hậu.

Vạn Vũ Sinh vội vàng giới thiệu từng người một.

Qua sự giới thiệu của Vạn Vũ Sinh, mọi người trong sảnh đều ngạc nhiên sửng sốt.

Thật không ngờ một nhân vật kỳ tài đã đại náo Thanh Phúc cung, làm chấn động giang hồ, môn hạ của Tu Linh Quân là Vi Hành Thiên mà chỉ là một chàng thiếu niên mặt ngọc, tuổi chưa đầy hai mươi. Hơn nữa người cùng đi với thiếu hiệp lại là con của một đại cao thủ võ lâm đương thời là Cẩm Linh Thần Quân Nam Cung Hột nữa.

Được hai nhân vật này nhận lời về đây giúp sức quả thật là một điều may mắn hết sức bất ngờ, chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Càn Khôn Thủ Lục Phượng Tường hết sức vui mừng luôn miệng tỏ lời cảm tạ.

Chẳng bao lâu Vân Trung Hạc Tề Trường Tự, Chương Thượng Châu Tổng Thu Vân và ba sư huynh muội của Lục Phượng Tôn nghe nói Vi thiếu hiệp đã từng đại náo Lao Sơn và Vi Hành Thiên cùng diệt nhị của Cẩm Linh Thần Quân Nam Cung Hột có đến đây, thấy đều nô nức muốn xem cho biết là nhân vật như thế nào.

Khi ba người vừa bước vào thì Lục Phượng Tường đã mắng liền :

- Sao các ngươi không lại chào bái kiến Vi thiếu hiệp?

Vạn Vũ Sinh đã lạnh miệng giới thiệu ngay cho hai bên rồi nói thêm :

- Vân Trung Hạc Tề Trường tự là Thủ tịch đại đệ tử của Côn Luân chương môn đời thứ ba, đã từng xuất thân vào giang hồ trên bảy, tám năm rồi. Cứ như lịch trình chung của các giáo phái thì có thể xem y là nhân vật còn ít tuổi nhất.

Lục Phượng Tôn nhờ vào uy danh sẵn có của phụ thân nên sau khi đi suốt hai miền Nam Bắc đã gặp gỡ và gây tình thân mật với khá đông cao thủ giang hồ.

Riêng có Chương Thượng Châu Tổng Thu Vân cô nương, vừa trông thấy hai chàng thiếu niên thư sinh anh tuấn, mặt đẹp như ngọc, tư cách hào hoa phong nhã, chẳng khác nào Tổng Ngọc Phan An, trong bụng đã ngưỡng mộ thâm nên cứ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ba liếc qua nhìn trộm.

Khi ấy trên đại sảnh đã bày bàn tiệc, Lục Phượng Tường đứng dậy bản thân mới các khách vào dự.

Cơm nước xong xuôi. Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển được Vân Trung Hạc đón vào nhà khách yên nghỉ.

Đêm hôm ấy, bầu trời trong sáng, sao trắng vời vời, vừa lúc bước sang canh hai, bỗng có một việc bất ngờ xảy ra. Từ ngoài xa, cách nhà gần năm sau trượng có một bóng người từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống rồi bay luôn về phía sau như điện chớp.

Hiện tượng này không qua mắt được Vệ Thiên Tường.

Vừa trông thấy bóng đen kia có mang một cái bọc gì trên vai khá nặng nề.

Vệ Thiên Tường thấy người này thân pháp khá cao., đang đem vào đây nhất định không phải là người lương thiện rồi.

Sau khi vận dụng nhãn quang nhìn lại thật kỹ chàng tự nói :

- Ủa, không phải rồi. Có lẽ người này mới bắt được kẻ địch và vác theo đem đi. Ta cần phải bắt lại để hỏi cho biết.

Nghĩ xong chàng gia tăng thêm tốc độ khinh thân, đuổi theo vùn vụt.

Hành động của bóng đen vừa lanh lẹ, vừa quỷ quyệt vô cùng. Hắn đặt chân xuống trước một căn phòng gần đây, lợi dụng bóng tối che khuất, ẩn nấp được thân hình, đưa mắt nhìn quanh bốn phía một lượt, hình như coi các đồ vật trên vai đặt xuống.

Hà, hà!

Bên cạnh hắn hình như có người ẩn nấp, bỗng phát ra mấy tiếng cười nho nhỏ.

Tiếng cười ấy tuy hết sức nhẹ nhàng nhưng nghe dội tận vào màng tai gây nên tiếng lùng bùng nghe như sấm động rõ ràng là một cao thủ võ lâm, nội công rất kỳ diệu., tuy đứng gần mà bóng đen không thể ngờ trước được.

Bóng đen hoảng hốt lùi lại vài bước rồi rút trong người ra một thứ binh khí kỳ lạ, tựa hồ như một con rắn, đang chiếu lấp lánh dưới ánh trăng.

Cầm binh khí vào tay, hắn đảo mắt lướt nhìn qua bốn mặt. Nhưng trừ vầng trăng sao đang chói lọi đầy trời, tất cả xung quanh vẫn lặng yên phẳng phắc, không một tiếng động, không một bóng người thấp thoáng.

Hắn có vẻ yên tâm nên từ từ cời thứ đồ vật trên vai đặt xuống đất. Đồ vật ấy xem hình như là một cái giỏ tre khá lớn.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hơi tê tê đại huyết Kiên Tĩnh trên vai trái, cánh tay hắn xụi lơ như không phải tay mình, loại binh khí kỳ dị hình rắn đột nhiên rơi xoảng xuống đất.

Bóng đen vừa hoảng hốt vừa nóng nảy, quên cánh tay bị tê buốt, vội vàng dùng tay kia lượm món binh khí cầm lên, đưa mắt đảo dác nhìn quanh xem tứ phía, cố tìm ra kẻ nào vừa hạ thủ mình.

Thình lình trước mặt hắn xuất hiện một chàng thư sinh áo xanh, đứng sừng sững, hai tay chắp ra sau, miệng nở một nụ cười, thái độ vô cùng nhàn nhã.

Người áo đen cổ dẫn cơn xúc động, hỏi :

- Tôn giá là ai, tại sao ngấm ngầm thi hành thủ pháp đánh lẽ để uy hiếp tại hạ. Chẳng hay có điều gì muốn chỉ dạy?

Chàng thiếu niên áo xanh điềm nhiên không đáp, chỉ đưa mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cái giỏ tre đang đặt dưới đất.

Một lát sau từ từ nói :

- Đồ vật gì để trong chiếc giỏ tre này, nói mau

Người áo đen cười hi hi nói :

- Nếu tôn giá cần biết xin cứ tự mình mở lấy mà xem, từ khắc rõ ngay, cần gì phải hỏi.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi hãy mở ra cho ta xem.

Người áo đen khẽ hi một tiếng nói :

- Chẳng lẽ tôn giá đã quên đang kiểm chế huyết đạo của tại hạ rồi sao.

Chàng thiếu niên áo xanh vẫn không nhúc nhích mỉm cười nói :

- Nhà ngươi hãy tự soát xem thử ta có kiềm chế hay bóp chặt ngươi không.

Người áo đen nghe nói ngạc nhiên sững sốt. Hắn thử vận động hít vào một luồng chân nguyên vận khí thử thì thấy rằng mọi việc đều suông sẻ, huyết đạo chưa hề bị kiềm chế bao giờ.

Hắn mừng rỡ, vội vàng vươn mình nhảy vọt lên một cái.

Con dao hình rắn trong tay hắn bỗng vung tít một vòng mau lẹ như một cái móng bạc, đánh ngay vào huyết tâm oa của chàng thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh hình như chẳng thèm đếm xỉa vào đâu khẽ xoay cổ tay một tý. Người áo đen bỗng thấy đôi mắt hoa lên rồi con dao hình rắn đang cầm chặt trong tay bỗng nhiên vọt ra, nằm gọn trong tay người ấy.

Cướp được thanh đoản đao, người thanh niên áo xanh khẽ dùng hai ngón tay búng nhẹ một cái choeng, thanh đao hình rắn đang lấp lánh dưới ánh trăng bỗng bị gãy thành hai đoạn.

Người áo đen vừa giận vừa sợ hãi nhưng cũng cố gượng cười nói :

- Hà cố tôn huynh lại đem phá hủy ngũ chỉ sơn xà hình kiếm của tại hạ?

Chàng thiếu niên áo xanh không buồn trả lời lạnh lùng nhắc :

- Mau giật cái nắp giỏ ra xem

Tiếng nói tuy từ tốn nhưng oai nghiêm lạnh lùng như một mệnh lệnh.

Người áo đen cảm thấy lạnh từ xương sống bốc lên tạt ớn, tau run cầm cập, nghiêng rằng bậm môi thầm khen nội lực nhiệm màu của tiểu tử đó.

Hắn lặng thinh không nói một lời nào, nghiêng rằng đặt giỏ ra trước mặt, cẩn thận cởi cái dây ra, mở nắp nắp đầy rồi ngoắt mình phóng ra xa miệng cười hi hi một cách ranh mãnh, đầy bí ẩn và nói lớn :

- Tiểu tử, mày cứ xem đi.

Hắn vừa nói dứt bỗng có một luồng khí tanh hôi nồng nặc xông vào mũi khiến gần ngộp thở. Rồi thỉnh thoảng có tiếng kêu oa oa rất quái gở.

Tức thì trong sọt bay vọt ra mấy chiếc bóng đen, lạnh như chớp leo lên không trung như một mũi thần thân bắn vào người chàng thiếu niên áo xanh nọ.

33. Chương 33: Thanh Thành Phi Yến

Người áo đen vừa thét “tiểu tử này muốn coi thì mở mắt ra xem cho rõ” thì thân hình hắn phóng qua một bên, nắp giỏ bật tung lên và từ bên trong những tiếng kêu lạ lùng rờn rợn bỗng phát ra liên tiếp.

Oa, oa, oa....

Theo những tiếng ấy, có những bóng đen, thân hình dài dài, ngoằn ngoèo nhảy vọt ra khỏi giỏ, phóng mau như chớp nhào về phía chàng thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh chưa kịp thấy đó là những giống vật gì, chỉ nghe một mùi tanh hôi xông vào mũi muốn nôn mửa. Cả thấy năm cái bóng đen loáng loáng phóng vào người chàng.

Giật mình hoảng hốt, chàng chỉ biết vung chưởng tay trái đẩy mạnh tới trước đồng thời phi thân nhảy vọt về phía sau theo bản năng tự vệ tự nhiên.

Trong lúc bất ngờ, chàng thả tay đánh ra một chưởng ít ra cũng đến tám thành công lực, sức mạnh đầu phải tầm thường.

Chỉ thấy năm chiếc bóng đen bị luồng chưởng phong đánh bật trở lại, nhào lộn quay tít trên không một hồi, lẫn lộn xuống đất. Tuy nhiên vừa rơi xuống đất chúng đã lập tức cử động, nhoai dậy liền rồi bay vọt trở lên lẫn xả vào người áo xanh như trước.

Thiếu niên áo xanh giật mình, chẳng hiểu đó là giống gì mà chịu đựng nổi kinh lực của chưởng phong mình.

Chàng khẽ nhún đầu ngón chân bấm nhẹ trên mặt đất, thân hình nhẹ nhàng tung ra sau như sao đổi ngôi, đồng thời vung hữu chưởng đánh ra một chưởng thứ hai nữa.

Ào, ào, bóp, bóp, bóp.

Theo tiếng gió rít, liên tiếng mấy tiếng bóp bóp vang lên. Cả năm cái bóng đen đã bị chưởng phong đập mạnh rơi ngay xuống đất.

Lần này có lẽ bị thương nặng rồi nên khi rơi trên mặt đất chúng không thấy vẫy vùng cử động như trước, chỉ kêu oa oa mấy tiếng yếu ớt, thở phì phào rồi nằm im lìm luôn, không thấy nhúc nhích nữa.

Chàng thanh niên áo xanh, hai lần xuất chưởng đánh ra, cảm thấy một mùi tanh hôi xông vào mũi không thể nào chịu đựng nổi.

Chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa, hơi thở hơi mệt nhọc biết rằng mình đã hít nhầm hơi độc, vội vàng thở mạnh ra một cái, tạm ngừng hô hấp, vận công khử độc.

Quét cặp mắt sáng như sao nhìn kỹ về phía đó thì thấy năm cái bóng đen nằm sõng soài trước mặt là năm con rắn độc, thân hình lớn bằng cổ tay, mỗi con dài hơn sáu thước, toàn thân lốm đốm năm màu rực rỡ.

Ngoài những màu sắc bông hoa kỳ dị, con rắn nào cũng có cạnh theo hình tam giác, đầu dẹp dẹp, lớn hơn thân mình một chút.

Những con độc xà lúc này đã thu hình nằm cuộn tròn lại như những chiếc dây leo, ngóng đầu giương đôi mắt đục đục xanh lè nhìn vào chàng thiếu niên áo xanh. Hai mang của chúng luôn luôn khu động, khi phồng, khi dẹp, phát ra những tiếng phì phèo, phun một luồng hơi trắng đục như mù sương tựa hồ như chực tấn công nữa.

Nhìn thấy hình thù kỳ dị của năm con độc xà này, chàng thiếu niên cảm thấy lạnh cả xương sống.

Chàng đã từng nghe thiên hạ bảo rằng những con rắn nào có hình ba góc đều là những loại kịch độc, chỉ cần cắn trúng một chút thôi là chết ngay, không thuốc nào chữa trị nổi.

Mới hít phải một ít hơi mù của chúng phun ra, với một thân nội công thâm hậu như chàng mà đã thấy choáng đầu váng óc rồi, quả nhiên loại rắn này lợi hại thật.

Suy nghĩ như vậy chàng vội vàng vận nội công phòng bị sẵn sàng.

Thấy mấy con độc xà cứ ngoe ngoe cái đầu lắc lư muốn phóng tới nữa, thiếu niên áo xanh thấy giật mình tự trách :

- Chà, nguy quá, thanh kiếm của mình đã lỡ trao cho Uyển muội cầm lấy rồi! Bây giờ trong tay không còn qua một tác sát, biết lấy gì mà ứng phó với nọc độc dữ quái và nguy hiểm này?

Chàng đưa tay sờ khắp thân mình xem may ra có thứ gì dùng tạm được hay chăng.

Thời may trong bọc còn mấy đồng hồ diệp kim tiền lập tức lấy ra cầm sẵn nơi tay.

Năm con độc xà rắn rực kia vừa bị chàng thiếu niên áo xanh đánh cho hai lần nên đối phó với chàng có vẻ nể sợ, chỉ ngóc đầu phùng mang thời phì phì và lè chiếc lưỡi đỏ tươi chẻ hai đuôi nhọn hoắt, chứ không phóng tới.

Chàng thiếu niên áo xanh cùng ngán chất sương độc của chúng đang phun ra liên tiếp, chỉ đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, đôi mắt nhìn trừng trừng để chuẩn bị đối phó.

Chàng tự nghĩ :

- “Bọn rắn độc này khôn lanh lắm, chúng thấy mình hở cơ một tý là nhất tề tấn công ngay. Bây giờ nên lợi dụng thời gian chúng đang do dự chưa dám, tìm nơi trí mạng của chúng để hạ thủ cho rồi”.

Người và rắn đứng yên nhìn nhau không cử động

Tên lạ mặt áo đen đứng bên cạnh không nhìn được nữa bỗng cười một hồi dài rồi từ trong họng hắn đột nhiên phát ra những tiếng vo vo như còi thúc, nghe tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Có lẽ đây là một hiệu lệnh tấn công cho nên khi những tiếng này vừa rít lên, lập tức năm con rắn ngổng cổ cao hơn, đầu lắc lư không ngớt, đôi mắt tia những ánh sáng xanh rờn trông thật dễ sợ.

Tiếng sáo mồm mỗi lúc càng to và gấp rút hơn như để thúc giục.

Năm con độc xà cất cổ thật cao, quần quai tháo các khúc mình ra, đuối ngoe ngoáy không ngớt.

Đột nhiên mỗi con vùng kêu “óc” một tiếng lãnh lút, vươn mình ra thật dài, năm chiếc đuôi cùng quật mạnh, năm luồng hơi đục hôi tanh lộng lên phì phì, nhất tề phóng về phía chàng thiếu niên áo xanh.

Ngay lúc đó có một tiếng hự vang lên, tiếp đó thân hình người áo đen quật lên rất mạnh ngã lăn ra đất nằm lịm luôn.

Năm con độc xà vừa phóng tới bỗng sà ngay xuống đất khoanh tròn lại, hình như bị đánh trúng vào chỗ trí mạng rồi.

Chúng quần quai lẫn lộn có vẻ đau đớn lắm. Thế rồi cả năm con quện lấy nhau, những thân hình tam giác cuộn xoắn lại như những chiếc dây thừng, siết mạnh vào nhau kêu lăn răng rắc.

Chỉ trong chớp mắt, sáu viên Hồ Điệp kim tiền từ bàn tay thiếu niên áo xanh bay ra, đánh cùng một lúc vào năm nơi hiểm yếu của người áo đen và năm con rắn độc.

Chàng xuất thủ mau lẹ và chính xác không thể nhìn thấy. Chỉ thấy bàn tay khẽ run nhẹ, tiếng rít o o rồi cả người và vật cùng lăn ra. Chừng ấy người ngoài cuộc mới biết rằng chàng đã ra tay.

Ngay lúc đó, từ góc tường xa xa có một bóng người nhỏ bé, thân pháp lẹ làng như cánh én, lướt nhẹ trên không, đặt chân xuống gần chàng áo xanh, mồm khẽ gọi :

- Vi ca ca, anh...

Chàng thiếu niên áo xanh chính là Vệ Thiên Tường, vừa nghe gọi đã nói nhỏ :

- Uyển đệ, chẳng có gì đáng để ý cả, thôi chúng ta hãy trở về rồi sau sẽ tính.

Hai người cùng khẽ nhún mình một cái vọt thẳng lên cao rồi biến mất.

Tuy nhiên tiếng rên của người áo đen và thân hình hắn ngã ục ục xuống đã làm náo động đến bao nhiêu người đang nghỉ trong các phòng.

Ai nấy đều thức dậy cả.

Lục Phượng Tôn tay cầm trường kiếm phi thân nhảy ra trước tiên.

Tiếp theo đó có tiếng người xôn xao, đèn đuốc thấp sáng rực, bao nhiêu người từ các nhà cùng lũ lượt kéo nhau đến đây.

Khi tới nơi, mọi người đều vàng hoàng và ngạc nhiên thấy tên áo đen bị cắt đứt cổ hồng máu trào ra lai láng, nằm chết tự lúc nào rồi.

Cạnh đó một đồng năm xác rắn đang cuộn cuộn xoắn vào nhau, mùi hôi thối tiết ra nồng nặc ai hít phải cũng muốn nôn mửa.

Ngoài ra không còn thấy gì nữa.

Tiếng trầm trồ bàn tán cứ kéo dài một giờ sau mới yên.

Đêm đó trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển thức dậy sớm. Cả hai dắt tay nhau chạy đến đại sảnh, thấy đủ mặt mọi người đã ngồi nơi đây cả.

Càn Khôn Thủ Lục Phương Tường, Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam, hai người anh em Đĩnh Thương song nhận đang ngồi uống trà bàn luận.

Vừa trông thấy hai người bước vào, Lục Phương Tường vuốt chòm râu bạc oang oang nói :

- Chắc nhị vị cũng như anh em đã nhìn qua cảnh tượng ban đêm rồi chứ. Quả nhiên lợi hại thật. Loại hổ vằn trăn độc này vô cùng lợi hại, mỗi lúc thấy người là nhảy xổ vào tấn công ngay, không nể sợ thứ gì hết. Ngoài ra chúng chuyên phì hơi độc. Bất kỳ người hay súc vật, rủi xông nhầm nơi này tức khắc ngã ra bất tỉnh ngay và không mấy ai thoát chết.

Loại cực độc này chỉ xuất hiện tại Ngũ Chỉ sơn ở Hải Nam. Nơi này thật hoang vu hẻo lánh, quanh năm không có chân người đi đến. Hơn nữa bên cạnh xác rắn còn có một cái sọt mây. Loại mây này là loại đặc biệt màu xanh có vân tía, cũng chỉ tại Ngũ chỉ sơn mới có mà thôi.

Ông ngừng một lát nói tiếp :

- Theo thiên hạ đồn rằng, bất kỳ loại rắn nào dầu dữ tợn và độc đến mức nào cũng phải kỵ loại mây này. Cho nên chỉ loại giỏ đan bằng mây rắn của Ngũ chỉ sơn mới khắc phục nổi loại độc dữ này.

Nhận xét người và vật dụng này, chúng ta có thể đoán rằng cái tên áo đen này là môn hạ của Hải Nam Xà Cư Sĩ Khuất Thất rồi chứ không còn hoài nghi gì nữa.

Nói đến đây, ông nháy mắt chép miệng mấy cái ra vẻ mèn tiếc một điều gì đó rồi nói tiếp :

- Cái đáng tiếc một điều là ông bạn nào đã ra tay trượng nghĩa trong chớp mắt đã giết chết luôn một gian tặc và năm mạng rắn độc không gây một tiếng động, thủ pháp tinh diệu xưa nay thật hiếm có. Thế mà sau khi ra tay, người ấy lại âm thầm bỏ đi mất không chịu ra mặt hay lưu lại một dấu vết gì, thật khiến cho lão hủ này mất đi một cơ hội ngàn năm hiếm có.

Thấy Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển vừa ngồi nơi hàng ghế đầu, lão mỉm cười gật đầu chào, định nói chuyện thêm thì bỗng nhiên từ phái ngoài có hai thiếu niên khác cũng vừa bước vào.

Hai thiếu niên này cùng đi với Phục Phương Tôn, một thiếu niên áo xanh và một thiếu nữ áo đỏ.

Người thiếu niên mặc áo xanh da trời, chân đi đôi hài mỏng, lưng cài trường kiếm, tuổi độ hai mươi, mặt sáng như ngọc, môi hồng như son, bồng bồng hào khí anh hùng, dáng điệu khoan thai tiêu sái.

Nàng thiếu nữ áo đỏ thì mặt hoa ửng hồng mắt phượng sáng quắc mi dài mũi thẳng, môi đỏ như anh đào, làn da trắng như tuyết. Nhìn nàng rất giống Nam Cung Uyển. Đứng gần hình như hai chị em ruột.

Vừa vào đến nơi, chàng thiếu niên mặc áo màu xanh da trời vội chạy đến trước mặt Càn Khôn Thủ, cung kính chấp tay vái chào và nói :

- Vãn bối tên là Đào Côn phụng mệnh gia sư về yết kiến lão tiền bối và chờ lệnh lão tiền bối sai khiến.

Lục Phương Tường đứng dậy đáp lễ rồi vuốt râu cười khà khà nói :

- Ô, Đào lão đệ khỏi phải đa lễ. Nga Mi sơn tú khí, đang lúc nhân tài mọc ra như nấm. Đào lão đệ là một trang kiếm khách, tuổi trẻ tài cao, lừng danh thiên hạ. Lão hủ này cũng từng nghe tiếng, mộ tài từ lâu, ngày nay được gặp mặt thật là điều vô cùng hân hạnh. Quý hóa quá!

Thiếu niên này là Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn, môn hạ của Nga Mi phái. Cho nên sau khi yết kiến chủ nhân Lục Phương Tường lão tiền bối, chàng vội chạy lại làm lễ chào Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam ngay.

Cô gái áo đỏ mặt hoa tươi cười hơn hở, lanh lẹ chạy đến trước mặt Lục Phương Tường thi lễ nói :

- Vãn bối là Thanh Thành môn hạ Bạch Phi Yến, phụng mệnh gia sư về đây tham kiến Lục lão tiền bối.

Lục Phương Tường kinh kỹ giao tập, vội vàng đáp lễ và nói :

- Ủa, Thanh Thành phái, té ra cô nương là Thanh Thành môn đệ. Hay lắm, có phải lệnh sư là Giản Vấn Thiên lão đệ phải chăng?

Thì ra trong mười ba đại môn phái có hai phái là Thanh Thành và Chung Nam, suốt hai chục năm qua không xuất hiện giang hồ, cho nên lúc này cô gái áo đỏ vừa đến ra mắt lại tự xưng là đệ tử của Thanh Thành thì ai mà không lạ lùng kinh ngạc.

Lục Phương Tường là bậc kỳ cựu trong phái Côn Luân, mọi việc trong giang hồ thấy đầu am thạo, ngày nay được biết chuyện này mừng rỡ hơn ai hết.

Nghe hỏi, cô gái áo đỏ cung kính trả lời :

- Thưa lão tiền bối nói rất phải. Gia sư ẩn cư tại Lão quân động, suốt hai chục năm qua không đặt chân trên giang hồ. Cách đây chừng một tuần, có một người bạn thân cũ ngày trước đến thăm gia sư, có nhắc lại những nhân vật Thập tam tà phái khi trước đang liên kết cùng bọn Nhân Yêu Hách Phi Yên, lắm le muốn tìm các đại môn phái để rửa thù ngày trước, và mục tiêu của chúng là phái Côn Luân.

Hiện nay gia sư đã cao niên, chán ngán cảnh hồng trần, không muốn cheo chân vào thế sự nữa, nên sau khi biết được hung tin này liền sai văn bối gấp rút lên đường về đây gặp lão tiền bối và chờ lệnh sai khiến của lão tiền bối.

Lục Phương Tường nghe xong như cởi mở tấm lòng. Lão vui vẻ quay sang phía Tôn Hiệu Nam, cười khà khà đáp :

- Không ngờ suốt hai chục năm nay biệt vô tin tức về Giản lão đệ, bây giờ được biết Giản đệ vẫn còn mạnh khỏe trên trần thế. Cứ như tuổi tác của ông ta có phần nhỏ hơn chúng mình chút ít, thế mà đã sớm chán ngán nhân tình thế sự, chẳng màng đến cặn bã chốn hồng trần. Hay quá!

Nói đến đây ông lại vuốt râu nhìn nữ lang áo đỏ nói tiếp :

- Nay Bạch cô nương, lão xin giới thiệu vị này là Võ Đang phái Thái Cực Khuyên Tôn lão tiền bối. Vị này cùng với lệnh sư vốn là bạn chí thân ngày trước, vậy cô nương hãy đến làm lễ chào hỏi.

Bạch Phi Yến vui mừng bước lại chấp tay chào mừng Tôn Hiệu Nam.

Tôn Hiệu Nam vội vàng đáp lễ.

Ông liếc mắt nhìn qua Vệ Thiên Tường, Nam Cung Uyển, Lục Phương Tôn, Tề Trường Tự, Tống Thu Vân, Đào Côn và hai nam nữ thiếu niên vừa đến tươi cười nói :

- Chà, cứ nhìn vào đám thanh niên tuần tú này đang lứa thanh xuân, rõ là những chồi non đang tràn nhựa sống anh khí bốc lên ngùn ngụt. Quả đúng với câu phương ngôn tre già măng mọc.

Lục lão ca, tinh hoa của đất nước, vận mệnh của võ lâm đều trông vào các thanh niên này. Bọn mình đã già rồi, cũng nên sớm rút lui ra khỏi chốn giang hồ, nương bóng lâm tuyền, nhường lại cho tuổi trẻ mới phải.

Văn Vũ Xương cười lớn nói tiếp :

- Lão tiền bối, chúng tôi chẳng qua là những đồ bỏ, đâu đáng gì mà được đề cập tới nữa.

Tôn Hiệu Nam nghiêm sắc mặt nói :

- Vạn lão đệ, anh là người đang đảm đương cái vận mệnh vinh nhục của môn phái, lẽ đâu mình lại tự khinh mình như vậy. Đối với bọn thanh niên này, lão đệ tương đối tuổi tác lớn hơn, kinh nghiệm giang hồ cũng dồi dào hơn với sự lịch duyệt sẵn có, chính lão đệ là bạn hiền và cũng là người anh cả, nên lưu tâm chăm sóc bọn nó mới phải.

Vạn Vũ Xương khiêm tốn đáp :

- Lão tiền bối có lời quá khen, văn bối tự xét mình chưa xứng đáng nên không dám nhận.

Lục Phương Tường liền quay lại giới thiệu Đào Côn cùng Bạch Phi Yến cùng tất cả mọi người đang hiện diện.

Bạch Phi Yến liếc nhìn thấy Vệ Thiên Tường, một thanh niên tuần tú, trang nhã tuyệt vời. Trong cái thanh tao của một nho sinh có bao hàm một khí phách hiên ngang của một kiếm sĩ, bất giác khiến nàng cảm thấy nóng bừng đôi má, e lệ cúi đầu chẳng dám ngó lâu.

Chưởng Thượng Châu Tổng Thu Vân, này giờ chỉ có một mình nàng là gái, chưa tìm được bạn, vừa may gặp được Bạch Phi Yến nên trong bụng thấy vui mừng hơn hở, vội vàng chạy lại nắm tay dắt ngồi xuống một bên.

Mọi người hân hoan vui vẻ, tiếng nói giọng cười rộn rã, quang cảnh thật náo nhiệt ấm cúng vô cùng.

Vệ Thiên Tường thấy Đào Côn là đệ tử của người xưa có vậy đánh phụ thân mình nên trong lòng không thích ân cần giao thiệp. Chàng chỉ hỏi qua loa mấy câu xã giao cho phải phép rồi tìm cách cáo từ chạy sang Vạn Vũ Xương để nói chuyện.

Cả Tổng Thu Vân và Bạch Phi Yến tuy ngồi nói chuyện bên nhau, nhưng bốn là thu ba đưa đẩy, chốc chốc lại lên nhìn về phía Vệ Thiên Tường, ra chiều có cảm tình sâu đậm.

Phàm người phụ nữ nào cũng có linh tính nhạy bén. Bất kỳ một cử chỉ nào về tình cảm đã xảy ra một vài lần, nhất định không thoát khỏi được họ nổi.

Nam Cung Uyển ngồi đó, nhìn thấy thần thái của hai cô nương Tổng Thu Vân và Bạch Phi Yến, đã thấy khó chịu

Một hồi sau, xem chừng hai nàng cứ len lén nhìn trộm Vi ca ca của mình, nàng cảm thấy trong lòng bỗng nhiên sôi động, đầu óc nóng bừng bừng. Nàng chỉ hận không có duyên cớ gì để kêu Vi ca ca đi nơi khác cho khuất mắt.

Hôm đó, hai nhân vật phải bận rộn vất vả nhất có thể nói là Điểm Thương song nhận Vạn Vũ Sinh và Vân Trung Hạc Tề Trường Tự vì hai chàng nhận trách nhiệm tiếp đón tất cả các quan khách và cao thủ các đại môn phái về đây giúp sức.

Đây là lần đầu tiên Phi Phượng tiêu cục công nhiên đối phó cùng Nhân Yêu Hách Phi Yến.

Tuy nhiên sự gây hấn này cũng chỉ là một hình thức nổi bên ngoài mà thôi. Thật ra đây có thể nói là một sự kiện liên hiệp trên thực tế của các đại môn phái để đối phó cùng Thiên Diện giáo.

Vì lẽ ấy nên tất cả các đại môn phái không ngớt cử người về tham dự.

Ngoài ra tất cả các cao thủ trên võ lâm xưa nay có chút ít thân tình cùng Phi Phượng tiêu cục cũng tự động tìm đến để trợ quyền.

Từ sáng đến tối mịt, trụ sở của Phi Phượng tiêu cục đầy dẫy các nhân vật giang hồ tới lui ra vào tấp nập.

Hơn nữa, nhân có vụ vừa xảy ra đêm qua, người trong tiêu cục đã có cảnh giác đề phòng. Bất kỳ ngày hay đêm, giờ phút nào cũng có cất đặt sẵn nhiều người lo việc canh phòng chu đáo.

Đêm đã khuya lắm rồi.

Tất cả trang trại thuộc Phi Phượng tiêu cục đang chìm đắm trong bầu không khí bình thường yên lặng, không sự việc gì khác lạ xảy ra.

Từ trong ra ngoài đâu đâu cũng lặng yên tĩnh mịch.

Độ này đang vào tiết tháng Mười. Gió bắc đã bắt đầu từng cơn thổi lai rai, khí lạnh căm căm. Bầu trời trong sang, một vầng trăng bạc âm thầm tỏa xuống khắp nhân gian.

Xa xa vắng vắng tiếng trống mõ cầm canh hòa lẫn với tiếng trùng đé hòa nhạc.

Vào lúc quá canh hai trên một góc nhà thường dân cách Phi Phượng tiêu cục không bao xa, bỗng xuất hiện bảy cái bóng người thấp thoáng.

Đi đầu là hai người đã đứng tuổi. Một người mặc áo bào rộng, hai tay thả thùng thình, gió thổi bay phát phới, tuổi độ bốn mươi. Ngang thắt lưng của gã có cài chéo hai món vũ khí, một ngắn một dài. Người thứ hai cũng xấp xỉ chừng ấy tuổi, mặc áo dài, chân mang giày vải, tay không cầm món vũ khí nào.

Tiếp theo sau lưng có năm đại hán thân hình lực lưỡng, nai nịt khác nhau, nhưng người nào cũng gọn gàng lanh lẹ, tuổi vào khoảng 35, 36 thôi.

Sau khi xuất hiện, cả bảy người đứng lại, định thần nhìn quanh bốn bề quan sát.

Người mặc áo bào rộng đi đầu cười khi khi nói :

- Chỉ một cơ sở bé nhỏ của Phi Phượng tiêu cực của Côn Luân Lục lão đầu mà Hách tam thúc đặc biệt lưu tâm lắm vậy. Thế nào trong đêm nay anh em chúng mình cũng quyết tâm cho chúng nó một trận nên thân. Nhân dịp này sẽ được biết lực lượng của mười ba môn phái Trung Nguyên so với chúng ta như thế nào.

Người trong nhóm đi sau cùng lên tiếng :

- Một trận đêm nay, chúng ta cũng nên ra oai cho võ lâm Trung Nguyên một lần để chúng nếm mùi lợi hại. Sà gì riêng một phạm vi giáo khu Côn Luân mà phải cần đến dao mổ trâu để chém ruồi.

Cả năm người trung niên thấy đều đồng thanh nói :

- Phải đấy, anh em chúng tôi xin nguyện làm đúng theo ý muốn của nhị vị lão ca. Vậy sự cắt đặt thế nào xin tùy tiện hai vị.

Người đứng sau nói :

- Cả bọn chúng mình ra đi chuyến này, hoàn toàn do quyền phân phát cắt đặt của Thiên Vu lão ca ca. Lão ca dạy bảo thế nào, anh em mình làm đúng như vậy, khỏi cần bàn hỏi lôi thôi gì nữa.

Người đi đầu cười khà khà ra vẻ khoái chí nói :

- Bôn lão ca đã nói như vậy rồi, anh em khỏi cần phải khách khí làm gì nữa.

Nó xong, hần quay đầu lại nói tiếp :

- Theo ý kiến chung của anh em thì Mộc lão ca và Long lão đệ cứ từ đầu phía đông bao vòng phía sau nhà, hai vị lão đệ Thái, Lý đi từ căn nhà phía Tây trở vào, còn tôi và hai vị Tân, Lâm nhất diện tấn công thẳng vào mặt của sảnh đường. Sắp đặt như vậy được chưa, quý vị còn ý kiến nào khác nữa.

Tất cả sáu người đứng đó đều đồng thanh tán thành.

Thế rồi bảy người lập tức chia ra làm ba nhóm, mỗi nhóm nhận một địa hạt khác nhau rồi tiến thẳng vào tấn công Phi Phượng tiêu cực.

Trước tiên nói về ba người từ mặt chánh diện đánh vào Phi Phượng tiêu cực gồm có lão già mặc áo tay rộng là Bôn lôi thủ Thiên Vu Lôi, thư đồ của Bích Nhân Thần Quân phái Bạch Đà Tây Vực. Còn hai người đều là môn hạ của Nhân Yêu Hách Phi Yên cả.

Ba chiếc bóng đen tựa hồ như ba luồng khói mờ, với một thân pháp lẹ làng mau lẹ, chỉ thoáng một cái đã tiến đến tòa hoa sảnh.

Đến đây cả ba dừng chân lại nghe ngóng vẫn chưa thấy một cao thủ nào của phái Côn Luân ra tiếp chiến, trong lòng đã cảm thấy hình như có điều gì kỳ quái bất thường rồi.

Tuy nhiên, vì quá ỷ lại vào tài nghệ xuất chúng của mình, bọn chúng chỉ nghi ngờ thoáng qua chứ không thêm quan tâm cho lắm.

Cả ba cùng là là đáp nhẹ xuống tòa hoa sảnh. Đưa mắt nhìn về phía cửa sổ bên trái, thấy có cắm một cây nến sáng rực ngay trên một chiếc kỷ trà bên cạnh có đặt một bàn cờ còn đang đánh dở.

Cứ như tình trạng này thì cách đây không bao lâu nơi này đã có hai người đang cùng nhau đánh cờ.

Phong Quái Tân Phong nheo mắt ngắm nhìn qua một chập rồi cười nói :

- Thiếu Vu lão ca, bọn chuột nhắt phái Côn Luân đã hèn nhát trốn nhủi như bầy chuột. Chẳng tên nào dám ngang nhiên ra mặt tiếp chiến. Chi bằng chúng ta hãy thưởng ột mẻ lửa, thiêu phứt cái doanh trại này đi, tự khắc tên Lục lão đầu sẽ lòi mặt ra ngay chứ gì!

Thiếu Vu Lôi xuất thân từ Tây Vực lại là đệ tử của Bích Nhân Thần Quân, một nhân vật tự cao tự đại, thường ngày ỉnh là cao quý, xem thiện hạ không ra gì, bao nhiêu cao thủ võ lâm Trung Nguyên đối với thầy trò hần chẳng qua là phường vô danh tiểu tốt cả. Vì đã có một ý thức sẵn như vậy cho nên khi nghe bạn đề nghị như vậy đã gật đầu tán thành ngay.

Hắn lạnh lùng nói :

- Phải lắm! Hãy ột mỗi lửa thì tự khắc ra mặt chuột.

Phong Quái Tân Phong vừa được ý kiến của Thiếu Vu Lôi lập tức đưa tay cầm cây nến trên bàn, châm lửa đốt ngay.

Nhưng khi tay hắn vừa chạm đến cây nến chưa kịp cầm lấy, bỗng nhiên có một tiếng nạt như sấm nổ, dội vào màng tai lòng bùng muốn bể lá nhĩ. Tức thì trên mái nhà có một điểm ngân tinh bay vút xuống như vì sao xẹt, bắn ngay vào cây nến tắt phụt ngay. Trước mắt tức thời chìm đắm trong màn đêm đen ngịt.

Phong Quái không ngờ nơi đây đã bố trí phòng bị chu đáo sẵn rồi. Khi đèn vừa tắt ngấm, bỗng nghe bốp một tiếng, một viên đạn bạc nhỏ ti không biết từ đâu bay tới đánh trúng ngay giữa mu bàn tay.

Viên đạn bắn vào tay đau điếng, cả bàn tay hình như tê liệt. Sự đụng chạm làm rung rinh ngọn nến, nước sáp bắn tung tóe nóng phỏng cả mấy ngón tay. Hắn vội vàng rút lại, miệng suýt xoa nhăn nhó.

Ngay khi ngọn nến vừa phụt tắt, bỗng tiếp theo một luồng kinh phong lạnh buốt ập mạnh xuống đỉnh đầu hắn như núi sập.

Xem tiếp hồi 34 Bôn Lôi Thủ của phái Bạch Hà

34. Chương 34: Bôn Lôi Thủ Của Phái Bạch Hà

Phong Quái Tân Phong là nhân vật đứng hàng đầu trong nhóm Tứ quái “Phong, Vân, Lôi, Điện” của môn hạ Nhân Yêu Hách Phi Yên, võ công cũng vào hạng khá. Chỉ vì nhất thời khinh địch nên bị đánh ngã gục.

Tuy nhiên hắn gượng đau nhảy trái sang một bên, phóng tầm con mắt nhìn trở lại phía ấy.

Ngay khi đó từ trên cao xẹt xuống làn kiếm quang xanh lè chớp nhanh như điện xẹt, khí thế hung dữ lạ thường.

Hắn nổi nóng chẳng kể gì lợi hại, hét lên một tiếng lãnh lốt, vận đủ mười thành công lực vào tay trái, tung ra một chưởng “Xích Thủ Đồ Long” (tay không chém rồng) quét ngang một cái, đồng thời nhún mạnh hai chân, vọt người bay lên cao, đứng ngay trước thềm.

Người kia vừa trông thấy thân pháp của Phong Quái quá lạnh lẽo, xuất thủ tinh diệu lạ thường, thật không ngờ hắn đã bị thương vitrúng đạn nơi bàn tay phải, mà không tỏ vẻ gì lúng túng kém sút.

Người đó hơi ngần ngại vì ngạc nhiên một chút, vội nghiêng mình né khỏi luồng chưởng phong mà đánh tới rồi đưa tay lên vai rút soạt thanh trường kiếm ra.

Phong Quái định thần liếc mắt nhìn lại thì thấy người ấy là một chàng thư sinh vừa độ hai chục tuổi đầu, mặc mày xinh tươi sáng sủa, đôi mắt sáng rõ, trong tay cầm thanh trường kiếm nhấp nháy ánh tinh quang tỏa ra sáng lòa trông chói mắt.

Hắn cười dài một tiếng trầm trồ.

- Chà, Nga Mi Ngân Lâu Kiếm!

Rồi quát mắt nhìn thẳng vào mặt người thiếu niên ấy, hắn quát lớn :

- Té ra mi là Nga Mi tiểu bối! Muốn tìm cái chết nên mới tranh tài cùng lão gia.

Nói dứt lời, hắn lật ngược tay trái ra, rút một ngọn Quỷ đầu đao múa lên, đâm thẳng vào mỗ ác của đối phương.

Thì ra người đứng trên nóc nhà bắn ra hai hạt ngân châu đạn, một viên làm tắt ngọn nến, một viên vào tay Phong Quái chính là Chưởng Thương Châu Tổng Thu Vân. Còn người vừa phi thân nhảy ra xáp chiến với hắn là Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn.

Đào Côn nghe Phong Quái thốt ra những lời ngạo mạn khinh người bất giác bừng bừng nổi giận hét lớn :

- Bọn nghiệt súc dư đảng của Thiên Diện giáo, thiếu gia đây là môn hạ của Nga Mi đại phái, mày muốn nếm thử sự lợi hại của thanh kiếm này, cứ đánh qua vài chiêu rồi sẽ biết.

Miệng nói, cánh tay vũ lộng thanh trường kiếm, múa lên như gió, chém thẳng vào địch nhân, xé không khí rít lên xào xào.

Ngay trong khi ngọn nến vừa tắt phụt Bôn Lôi Thủ Thiếu Vu Lôi cùng Vân Quái Lam Vân đã lập tức rút lui ra ngoài hoa sảnh. Phong Quái và Đào Côn đã bắt đầu quần nhau kịch liệt.

Phong Quái bị thương nơi tay phải vì ngân đạn bắn trúng không thể nào sử dụng được binh khí. Nhưng tay trái hắn đã thủ sẵn thanh Quý đầu đao, múa lên vùn vụt tấn công mãnh liệt như thường.

Cũng may, nếu tay phải hắn bình thường không bị thương tích thì nhất định Đào Côn không thể là đối thủ của hắn.

Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn là nhân vật cừ khôi nhất trong phái Nga Mi. Lần này chàng phụng mệnh gia sư về đây, không ngờ gặp phải tay kinh địch quá lợi hại, hơn nữa vừa rồi mới sơ ngộ cùng Thanh Thành Bạch cô nương, bóng giai nhân đã khắc sâu vào tâm khảm, đến giờ này vẫn còn cảm thấy thần hồn điên đảo, tưởng nhớ chutan khuây.

Chiến đấu trước mặt nàng cần phải như thế nào để khỏi làm giảm uy danh của phái Nga Mi phái.

Đào Côn vừa đánh vừa suy nghĩ. Vừa nhớ đến giai nhân chàng cảm thấy có một nguồn khích lệ mãnh liệt, khiến tinh thần thêm phấn chấn, hăng hái hơn trước.

Tập trung hết ý chí và năng lực vào cánh tay, chàng rú lên một tiếng lãnh lót, xử dụng môn kiếm pháp bí truyền là “Loạn Phi Phong kiếm pháp” tấn công ráo riết đối phương.

Vân Quái Lam Vân nhìn thấy Đại sư huynh có vẻ đuối thế trước sức tấn công hùng mạnh của địch, vội vàng quát lên :

- Đại sư huynh, hãy giao tên tiểu tử ấy lại cho đệ giải quyết.

Thình lình có giọng ai đó quát lớn :

- Tiểu tử hèn nhất, mày dự định hai người đánh xáp một hay sao?

Tiếng thét vừa dứt đột nhiên có một bóng đen từ xa phi lại. Tiếng nói phát ra, thế kiếm đã đâm vút đến liền, nhanh không tả nổi.

Vân Quái Lam Vân chưa rõ kẻ ấy là ai, vội vàng đưa tay dùng thế “Đảo Quyền Liên Sa” đón lấy.

Cheng một tiếng! Thân hình hai người bỗng lắc lư rồi mỗi người loạng choạng lùi lại nửa bước.

Vân Quái nhận thấy công lực của đối phương quả nhiên hùng hậu, có ý khen thầm.

Định thần nhìn lại, thấy kẻ ấy đang đứng sừng sững trước mặt mình, là một thiếu niên tay cầm trường kiếm, nai nịt gọn gàng.

Hắn trở lên cười lớn rồi nạt lên :

- Lục lão đầu hèn nhất nắp đầu mắt không dám ra mặt, chỉ sai một lũ ranh con miệng còn hôi sữa đến đây nộp mạng.

Chàng thiếu niên nổi nóng quát lớn :

- Mày đừng lớn lối! Đối phó với những tên yêu nghiệt của Thiên Diện giáo chúng bây, đâu cần gì ông ta phải ra tay nhọc sức.

Vân Quái cười ha hả hỏi :

- Tiểu tử, mày có phải là môn hạ của phái Côn Luân không?

Chàng thiếu niên cất tiếng cười ngạo nghễ đáp :

- Thiếu gia là môn hạ của Côn Luân, người trên giang hồ gọi ta là Vân Trung Hạc Tề Trường Tự. Phen này thiếu gia ra tay là người đã hết số.

Lưỡi kiếm của chàng vung lên theo thế “Toàn Mộc Thử Hỏa” điểm mạnh vào ngực Vân Quái.

Vân Quái cười lạt một tiếng, lấy trong người ra một sợi dây xích sắt dùng thế “Hồi Phong Vũ Liễu” (cành Liễu bị gió quay cuồng) quấn lấy mũi kiếm của đối phương.

Vân Trung Hạc Tề Trường Tự đấu qua chừng mười hiệp đã nhận thấy công lực của đối phương so với mình không hơn không kém.

Khi thấy sợi dây xích quấn chặt lưỡi kiếm, chàng vội vàng ấn tay nhận chìm xuống dưới rồi nhân lúc đà kiếm đang sa nửa vời đã biến sang tư thế “Trực Đảo Hoàng Long” điểm ngay vào hạ bào của Vân Quái.

Vân Quái há miệng cười khàn khạch dùng ngay một nửa sợi dây xích sắt quất mạnh vào mặt chàng.

Đường kiếm nhan nhản, sợi dây xích đảo lộn như con rắn vượn mình, hai người đem hết tài lực ra vừa công vừa thủ, hồi lâu bất phân thắng bại.

Thiếu Vu Lôi đứng ngay trước thềm, mắt thấy Phong, Vân lưỡng quái đều gặp tay đối thủ khá lợi hại, chưa có may mắn nào thắng thế, trong lòng đã sinh ra nóng nảy, liền hét lớn :

- Tân lão đệ, hãy tạm bước sang một bên, để tôi thu xếp tên này cho.

Vừa thét xong, cánh tay trái liền vung lên, từ trong tay áo rộng tỏa ra một luồng kinh khí cuộn cuộn xông tới. Mỗi tay lão xử dụng một môn vũ khí khác nhau đánh liên tiếp, còn cánh tay áo đồng thời phất lên, phụt một luồng gió mạnh vào ngay mặt Đào Côn.

Đào Côn cảm thấy kinh lực của lão vô cùng dữ dội, vội vàng dùng thế “Quái Mãng Phiêu Thân” (mãnh xà quăng lên) cả người lảo đảo nhảy qua một bên tránh né rất gọn gàng.

Tuy chàng ứng biến khá thần tốc, tuy nhiên kiếm phong đã bị chướng phong áp đảo rồi quét ngang một cái. Hồ khẩu của chàng tê buốt, thanh trường kiếm suýt chút nữa tuột tay văng đi mất.

Thời may chàng chưa bị thương tích nào.

Từ ngày xuất đạo đến giờ, chưa bao giờ Đào Côn bị áp đảo như thế.

Thân hình chàng ngừng lại một chút, mặt đỏ bừng, sau cùng chàng cương quyết rút rút thanh trường kiếm xông về phía Thiếu Vu Lôi.

Thiếu Vu Lôi không ngờ đâu chàng quá liều lĩnh như vậy vội vàng phất tay áo đón lấy làn kiếm quang đang tấn công như mưa bão.

Ngay lúc ấy bỗng nhiên có hai cái bóng đen từ trong hoa sảnh bay ra, đánh úp vào sau lưng Thiếu Vu Lôi. Hắn định thần nhìn lại thì ra là hai cô gái chừng 18, 19 tuổi.

Phong Quái vừa trông thấy bóng nữ lang trong lòng mừng rỡ, không còn nghĩ gì đến bàn tay trúng đạn đang còn đau nhức, tay trái ghì thanh Quỷ đầu đao miệng cười nhan nhản nói :

- Ô, cô nương muốn tìm người tiếp đãi chiều chuộng sao chẳng tiếp xúc cùng Tân Phong này?

Hai cô gái ấy không ai khác hơn là Chương Thượng Châu Tổng Thu Vân và Bạch Phi Yến.

Thấy Phong Quái Tân Phong vừa hỏi mà hai chân cứ xăm xăm bước mãi phía mình, cử chỉ có chút lả lơi, Tổng Thu Vân quát đôi mắt phượng quay lại thét lớn :

- Tặc tử, mày muốn tìm cái chết sao mà dám có những lời lẽ ấy?

Nàng vừa nói xong, cánh tay nhỏ nhắn bỗng vung lên, tức thì năm viên đạn bạc nhỏ như năm viên trân châu vụn vút bắn ra, tiếng xé gió nghe vo vo rợn người.

Phong Quái trông thấy hai cô tiểu thư xinh đẹp quá, động tánh háo sắc ngay. Tuy nhiên vì nhìn rõ thủ pháp của người cũng có vẻ lạ lùng lợi hại hẳn chẳng dám coi thường. Tuy bề ngoài dành những lời đùa cợt,

trêu chọc cho vui, nhưng bên trong hẳn đã thận trọng đề phòng, chú ý từng cử chỉ và hành động nhỏ của mỗi nàng.

Khi ấy Tổng cô nương bỗng nhiên quay mình lại vung cánh tay phóng liên tiếp năm viên đạn bạc, nỏ đuôi nhau bay ra vùn vụt, xé gió vun vút và nổ lên năm tiếng bộp bộp bộp bộp... nhẹ nhẹ.

Vừa nhận ra mấy viên đạn bạc, hẳn đột nhiên reo lên như vừa khám phá được một bí mật gì kỳ thú :

- A ha, thì ra lúc nãy con người đã đánh lên bản thái gia không ai khác hơn là cô nương đây! Thế ra giữa chúng mình cũng đã có một duyên phận trước lâu rồi. Nói thật, nếu thái gia này không bắt cô nương ngọc thể nằm ngang nỉ non kể lể hết lời nài nỉ cầu xin tha thứ, thì không phải người hào kiệt.

Miệng nói, tay hẳn múa tít thanh Quỷ đầu đao gạt phắt hết mấy viên ngân đạn bắn tung đi xa lắt.

Tổng Thu Vân nghe hẳn buông lăm lời tho lỗ tời bại, trong lòng vừa tức vừa thẹn, đôi má đỏ bừng cất tiếng quát lạnh lốt, rồi tung ngọc chưởng tấn công mãnh liệt, chưởng phong phát ra vù vù và như gió lốc.

Phía Thiếu Vu Lôi khi thấy đằng sau có người đuổi tới gấp rút, hẳn vội vàng hai tay chia ra, tả chưởng phất về đằng sau, còn tay áo bên phải vẫn thủ thế đối phó cùng Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn.

Đào Côn vì bị một đòn trong lòng đã ngăn thềm con người ghê gớm này, tuy nhiên chàng cố dùng toàn lực để phát triển “Loạn Phi Phong kiếm pháp” liều mạng tấn công. Ngoài ra còn phải vận dụng tất cả những tiểu xảo và tài lanh lẹ của bản thân, nhảy né, luồn tránh chứ không dám công nhiên dùng sức một chọi một với Thiếu Vu Lôi.

Thiếu Vu Lôi phất tay áo rộng bên phải vừa bị huy, lập tức phất luôn tay áo bên trái về phía sau, nhưng không ngờ nghe “soạt” một tiếng, tay áo đã bị hót phăng mất một nửa.

Trong lúc bất ngờ, Thiếu Vu Lôi chưa phá giải kịp thời lại bị chém một đòn vào cạnh sườn, thân hình phải chao sang một bên rồi xoay tròn lông lốc như một con quay vọt ra xa trên ba thước.

Hắn hoảng hốt nhìn lại thì thấy kẻ vừa tập kích đằng sau mình là một cô gái mặc áo đỏ, tác chừng 17, 18 tuổi thôi.

Nàng đứng trụ hình quắc mắt nhìn tới, trong tay cầm một thanh kiếm, đang phát ra những tia sáng xanh lập lòe chói mắt. Rõ ràng là một thanh bảo kiếm, có thể chặt vàng đeo ngọc chém sắt như xẻ bùn!

Với một thanh kiếm quý dường ấy, thảo nào nàng này đã phá được một cách dễ dàng thân pháp “Phi Trụ Bôn Lôi” của lão.

Thì ra thanh bảo kiếm đang nằm trong tay nàng áo đỏ này là “Thanh Nghê bảo kiếm” vật quý trấn môn của phái Thanh Thành.

Đào Côn nhìn thấy Bạch Phi Yến, con người ngọc mình hăng mơ ước vừa xuất hiện, lồ lộ như Hằng Nga, tay cầm bảo kiếm, trong lòng bỗng nhiên hồi hộp chấn động khác thường.

Thật không ngờ chính giai nhân của lòng mình, trong giờ phút nguy nan này đã bất ngờ xuất hiện và biến thành vị cứu tinh của mình!

Chàng bàng hoàng vì quá cảm xúc, sững sờ nhìn nàng, quên phứt mình đang ở đâu và bây giờ là lúc nào, nghĩ bụng :

- “Ồ, Bạch cô nương quả nhiên là con người mình đang nhớ nhung tha thiết chẳng phút nào quên! Trên đường đi thấy nàng vừa gặp mặt chàng thanh niên lạ mặt đã ngấm ngấm bám sát ngay khiến mình đem lòng nghi kỵ cho nàng không phải con người đứng đắn, hề thấy bóng sắc mê ngay. Do đó mới cảm tình có phần nào bị sức mê. Mãi đến hôm nay mọi người hỏi ra mới rõ ràng đã vâng lệnh thầy đến giúp. Như vậy thì cũng đồng một chí hướng như nhau, trước sau vẫn đi cùng đường làm sao mà tránh khỏi được”.

Chàng sức nhớ lại sau khi đến Phi Phượng phiêu cục tình cờ gặp thiếu niên thư sinh Vi Hành Thiên với thái độ phong lưu tiêu sái, bản chất khác thường nên hình như nàng đã cố dành cho chàng ta khá nhiều thiện cảm.

Sau này chàng được Chương Thượng Châu Tống Thu Vân thuật lại thì giữa nàng và chàng cũng có nhiều liên quan khá mật thiết.

Tuy nhiên vì Vệ Thiên Tường đã đổi tên là Vi Hành Thiên thì mọi người chỉ biết chàng là truyền nhân duy nhất của Tu Linh Quân lão tiên bối, còn câu chuyện đại náo Thanh Phúc cung ở Lao Sơn thì không một ai biết đến.

Nhưng dù sao giữa Bạch cô nương và Vi Hành Thiên không sao tránh khỏi có cảm tình và sự kính mến đặc biệt.

Sự liên hệ và tình cảm giữa người con gái được chàng đặc biệt chú ý và người thanh niên được chàng nể vì lúc nào cũng là vấn đề khiến chàng lưu tâm theo dõi.

Khi thấy Đào Côn đã có vẻ sút sức và đuối thế trước sự tấn công của Thiếu Vu Lôi. Bạch Phi Yến lập tức rút bảo kiếm Thanh Nghê phi thân vào tiếp viện ngay.

Thấy Bạch cô nương ra tay giúp mình chém lại cường địch, Đào Côn sung sướng và cảm động vô cùng. Phút đầu tiên chàng ngẩn ngơ đứng chờ người ra một chặp, nhưng sau đó chàng cảm thấy tinh thần thêm phần chấn, vũ lộng thanh kiếm Ngâu Lâu phát ra những ngân quang lấp lánh, đánh dạt về phía Thiếu Vu Lôi.

Mặc dù Thiếu Vu Lôi có trình độ võ công rất cao siêu, tuy nhiên đối với bảo kiếm Thanh Nghê của Bạch Phi Yến cô nương quá sắc bén, chém sắt như chém bùn thì trong lòng cũng e ngại.

Lão cố ý lảng tránh tìm đủ mọi cách không dám chạm vào thanh bảo kiếm. Đó là một ưu thế đáng kể cho Bạch Phi Vân.

Phần Đào Côn, tuy kiếm pháp khá tinh diệu, nhưng vì công lực chưa lấy gì làm thâm hậu, cho nên dưới mắt Thiếu Vu Lôi chàng chưa phải là một địch thủ đáng kể.

Thấy Đào Côn vũ lộng thanh Ngân Lâu kiếm tấn công mạnh thêm thì trong lòng Thiếu Vu Lôi đã thấy nổi giận, sát khí bốc lên ngùn ngụt.

Lập tức y bỏ Bạch Phi Yến, quay mình lại đánh Đào Côn, liên tiếp đánh luôn hai chiêu dồn dập như sấm sét, khiến Đào Côn không chịu đựng nổi phải rút lại liền bảy, tám bước.

Chỉ trong vòng năm phút, Đào Côn đã bị kiếm hãm trong luồng chiêu phong của Thiếu Vu Lôi.

Bạch Phi Yến thấy Thiếu Vu Lôi tự nhiên bỏ mình không đánh nữa lại quay sang áp đảo Đào Côn trong chớp mắt Đào Côn đã bị chiêu phong vây kín để áp đảo, tinh thể khá nguy ngập, không còn cách gì rút lui được nữa.

Nàng vội vàng phi thân xông tới bám sát vào người y múa tít thanh bảo kiếm, đánh thật rát, không để cho y có dịp hờ tay áp đảo Đào Côn.

Tuy nhiên, Thiếu Vu Lôi là đại đệ tử của Bích Nhân Thần Quân, sở trường về lối hai tay đánh hai thế khác nhau của phái Bạch Đà, cho nên khi thấy Bạch Phi Yến đánh tới, y lập tức chia ra hai chiêu phát hai nơi, vừa thủ vừa công ráo riết.

Không bao lâu, cả Bạch Phi Yến cũng bị bao vây vào vòng chiêu phong của hắn.

Bạch Phi Yến cảm thấy trước mặt cô một luồng chiêu phong đem một áp lực nặng đến ngàn cân, mỗi lúc một mạnh thêm khiến nàng cảm thấy muốn nghẹt thở.

Nàng thất kinh vội vàng dùng thế “Thiết Hải Đột Vi” vận công lực vào hai cánh tay mạnh về phía ấy cùng một lúc với luồng kiếm như sao xẹt.

Bỗng nghe “soạt” một tiếng. Tay áo bên phải của Thiếu Vu Lôi đã bị kiếm ảnh của Thanh Nghê kiếm xuyên qua chặt đứt.

Phần nàng cũng bị sức mạnh của chiêu phong dội lại choáng váng cả mặt mày, đầu váng mắt hoa.

Nhưng nhờ nhát kiếm ấy, Thiếu Vu Lôi đã giật mình hãm bớt kinh lực nên nàng mới thoát ra khỏi phạm vi của chiêu phong.

Vừa lúc đó, một tiếng quát lớn như xé không gian tự dưng xa vọng lại. Hai bóng người từ hướng đó bay xẹt đến trước mặt đứng sừng sững, một người tuổi độ bốn mươi, hai luồng nhân quang nhấp nháy như điện.

Người thứ hai tuổi chừng 34, 35 mặt mày hốc hác xương xương, nhưng hai huyết Thái Dương nổi lên cao nghều chứng tỏ trình độ nội công cũng đến mức độ siêu phàm.

Thiếu Vu Lô liếc mắt nhìn thấy đối phương đã có người tiếp viện nhưng hắn cũng không hề nao núng chút nào. Gầm lên một tiếng, hắn vung hữu chưởng đánh mạnh vào phía hai người.

Hai người vừa đến sau không ai khác hơn là hai anh em Điểm Thương song nhận.

Vừa đặt chân trên đất, hai anh em đã thấy chưởng lực của đối phương ồ ạt tuôn tới như mưa nguồn thác lũ thì nổi giận đùng đùng, hét lên một tiếng, mỗi người một bên phóng mình là vút hai nơi sẵn sàng ứng chiến.

Vạn Vũ Xương lập tức vung chưởng ra đón lấy. Vạn Vũ Sinh cười lạt một tiếng, xử dụng Cầm Nã thủ pháp đưa hai ngón tay kẹp lấy mạch môn của Thiếu Vu Lô.

Thiếu Vu Lô sà người xuống thấp hơn, lòn bàn tay trái che dưới cánh tay áo bên phải, chia năm móng tay nhọn hoắt quào mạnh vào cánh tay Vạn Vũ Sinh.

Đây là một thức võ hết sức lạ lùng, Vạn Vũ Sinh giật mình vội cụt ngay lại, chia năm chỉ như năm que sất nhọn, nhanh như chớp, điểm thẳng vào cạnh sườn bên phải của hắn.

Chưởng phải của Thiếu Vu Lô vừa sát với Vạn Vũ Xương, tay trái không thể kéo dài thêm ra được nữa, chẳng còn cách gì che chắn được cạnh sườn phía phải nên hắn buộc lòng phải nhún mình nhảy vọt sang bên trái né tránh.

“Ầm” một tiếng, hai luồng chưởng phong chạm vào nhau mãnh liệt trên không trung, Vạn Vũ Xương đội mình bật ngược lên cao, lùi lại hai bước.

Thiếu Vu Lô cũng rung động toàn thân, loạn choạng về phía sau nửa bước.

Nếu so sánh về võ công thì lẽ đương nhiên là Thiếu Vu Lô cao hơn Vạn Vũ Xương một mức xa. Tuy nhiên trong trường hợp này, Điểm Thương song nhận cùng xuất hiện một lúc, phối hợp tấn công, khiến cho cục diện trở nên thăng bằng không ai hơn kém.

Phía bên kia cuộc chiến đấu giữa Phong Quái Tân Phong và Tổng Thu Vân cũng đã đến hồi quyết liệt. Tổng Thu Vân vừa lâm vào cảnh nguy hiểm thì may mắn được Bạch Phi Yến vung kiếm xông vào tiếp trợ.

Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn đôi mắt đỏ ngầu muốn nẩy lửa, múa tít thanh trường kiếm hầu chiếm lại uy thế.

Thấy Thiếu Vu Lô đã có Điểm Thương song nhận đối phó nên chàng xoay mình lặn xả về phía Vân Quái Lam Vân.

Thiếu Vu Lô cất giọng kiêu ngạo lạnh lùng nói :

- Cho chúng mày kéo hết ra đi, ta chấp cả toàn bọn đấy.

Sau khi chạm chưởng cùng hắn, Vạn Vũ Xương biết ngay rằng công lực của đối phương rất cao cường nên nhìn thẳng vào Thiếu Vu Lô nói lớn :

- Ông bạn này, trước khi thực sự so tài, xin ông bạn vui lòng cho biết cao danh quý tánh.

Thiếu Vu Lô mỉm cười, khinh khỉnh nói ba tiếng cộc lốc :

- Thiếu Vu Lô!

Vạn Vũ Xương giật mình nói :

- À, té ra các hạ là Bạch Đà môn hạ phải không?

Thiếu Vu Lô đắc chí cười hà hà nói :

- Té ra các người cũng nghe thiên hạ nói đến tên ta sao?

Vạn Vũ Sinh cười lạt nói :

- Phái Bạch Đà chỉ có thể xưng hùng xưng bá ở ngoài biên giới. Đến Trung Nguyên rồi, các ngươi không thể làm điều bậy bạ được đâu nhé.

Thiếu Vu Lôi nổi giận trợn mắt quát lớn :

- Võ lâm Trung Nguyên dưới tầm mắt của thái gia này chẳng ra cái thứ gì hết, mi đừng lờ.

Hắn quỳ ra sau lưng rút cây giáo ngắn và một thanh đao rộng bản, hai tay hai món vũ khí múa lên vù vù, rồi hét lớn :

- Phen này cho chúng mày nếm thử môn võ công của Bạch Đà phái. Hãy mau mau chuẩn bị tiếp chiêu đi.

Vạn Vũ Sinh không nói gì hết, rút phăng thanh kiếm cầm tay thủ thế chờ đợi.

Thiếu Vu Lôi, tay tả xử dụng cây giáo ngắn theo thế “Hoàng Sáo Trong Lưu” (cầm ngang ngọn giáo giữa giong sông) còn tay phải múa đao theo tư thế “Trầm Hải Đồ Long” (xuống biển giết rồng) đánh luôn cả hai người cùng một lúc.

Thế là trong nháy mắt cả ba người quần nhau, dần dần ba thân hình quay tít, ánh kiếm lập lòe, gió lộng ào ào với những tiếng chạm nhau leng keng không ngớt.

Điểm Thương song nhận dùng trần sơn kiếm pháp theo thế “Lưu Vân thập cửu thức” (mười chín thế kiếm như mây bay) oai lực hùng mạnh biến ảo khôn lường. Thanh kiếm múa lên kim quang chói lòa như hoa rụng, kiếm khí tỏa ra trên phạm vi khá rộng.

Cả hai bên từ thế này sang thế khác, cổ mang hết tuyệt học công phu ra thi thố.

Sau mười hiệp đầu, Thiếu Vu Lôi càng đánh, nội lực càng tăng thêm dần dần chiếm được thượng phong.

Lại nói về Vân Trung Hạc Tề Trường Tự cùng Vân Quái Lam Vân hai bên võ công cũng tương đồng, đánh mãi vẫn chưa ai chiếm phần thắng lợi.

Sau khi được Đào Côn xông vào giúp sức, thanh thế mạnh lên dần.

Được vài chục hiệp, bị hai thanh trường kiếm luôn luôn kiếm chế và áp đảo, Vân Quái Lam Vân đã dần dần núng thế, tay chân luống cuống, hơi thở dồn dập từng hồi. Hồi sau hắn chỉ còn cách đỡ gạt cầm chừng chờ dịp may cứu vãn.

Một chập sau Vân Trung Hạc liếc mắt nhìn sang một bên thấy anh em Điểm Thương song nhận bị Thiếu Vu Lôi đánh rất quá trong lòng nóng nảy bồn chồn vội vàng kêu lớn :

- Đào huynh, hãy mau mau sang tiếp ứng cùng Vạn Vũ ca, tên này để một mình tôi giải quyết cũng đủ.

Đào Côn ngược mắt nhìn lại, thấy anh em Điểm Thương song nhận quả nhiên đã đến hồi quá nguy khốn, không dám diên trì nữa, vội hú lên một tiếng, tung người lao vút về phía ấy đánh thẳng vào Thiếu Vu Lôi.

Xem tiếp hồi 35 Song hiệp trở tài cột tặc nhân

35. Chương 35: Song Hiệp Trở Tài Cột Tặc Nhân

Mặc dầu Thiếu Vu Lôi công lực rất cao, tài nghệ xuất chúng, nhưng bị ba người xáp một dần dần mất hẳn thế công.

Tuy nhiên hắn vẫn bậm môi trợn mắt, đưa hết tài năng ra quyết giữ thế quân bình, chưa hề thối lui nửa bước.

Một trận ác chiến diễn ra, mỗi lúc càng thêm quyết liệt. Bao nhiêu vũ khí quay cuồng kinh lực phát tiếc, trời đất cũng lu mờ ảm đạm.

Tiếp theo những tiếng loảng xoảng chan chát, ba cây trường kiếm cùng tỏa ra những tia sáng rợn người, khiến người đứng ngoài nhìn xem cũng phát chóng mặt.

Thời gian trôi qua dần. Trận địa kéo dài mãi.

Phía hai nàng Tống Thu Vân và Bạch Phi Yến hợp sức đối phó cùng Phong Quái Tân Phong, lẽ dĩ nhiên đã chiếm được phần ưu thế.

Nhưng phần Vân Trung Hạc đấu cùng Vân Quái Lam Vân dần dần đã đuối sức rõ rệt, thời may dựa và thể kiếm tuyệt ảo của Bạch Vân Phi nên mới giữ vững và kéo dài được thế quân bình.

Thời gian lại kéo dài thêm nữa. Tất cả mọi người trong mấy nhóm đều thấm mệt.

Ba thanh trường kiếm của anh em Điểm Thương song nhận và Ngân Lâu kiếm khách vừa chiếm ưu thế lúc đầu, dần dần bị một giáo một đao của Thiếu Vu Lô phản kích và áp đảo bao bọc không lối thoát.

Mọi người đều cảm thấy nóng nảy vô cùng.

Thiếu Vu Lô vừa đánh vừa lo nghĩ thầm trong dạ :

- “Nếu đánh mãi mà không có hậu viện tiếp cứu, để kéo dài tình trạng dần co như thế này có lẽ bọn mình cũng bị khốn về tay của mấy tên tiểu yêu này cũng nên”.

Về phần các nam nữ hiệp khách cũng bức rút mong chờ các anh em đồng bọn sớm xuất hiện để lật ngược thế cờ.

Lạ quá, đã trải qua một thời gian khá lâu, các cuộc tranh tài, dần co, gây náo động khá nhiều, không rõ vì sao ông cháu Lục Phượng Tường, cha con Tôn Hiệu Nam, bọn Vệ Thiên Tường, Nam Cung Uyển vẫn chưa thấy một bóng người nào chịu xuất hiện cả.

Chả lẽ đêm nay tặc nhân kéo tới quá nhiều, phân công áp đảo nhiều nơi đến nỗi các vị ấy đều lo đối phó và thấy đều bị kẹt trong các cuộc đấu cả rồi sao?

Đó là sự lo âu và thắc mắc chung của tất cả mọi người.

Nói về Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển, đêm nay cả hai đều không nhận được một sự phân công hay có trách nhiệm nào hết.

Chẳng qua vì Lục Phượng Tường tự nghĩ bọn Vi Hành Thiên và Nam Cung Uyển tuy được bọn Vạn Vũ Sinh giới thiệu hẹn ước trợ lực, nhưng xét ra giữa phái Côn Luân và sư phụ của hai người xưa nay chưa hề có sự giao tình thân mật cho lắm, hôm nay người ta từ xa về đây, dù sao cũng phải xem là thượng khách, mình có nhiệm vụ bảo vệ họ hơn là đi làm phiền đến công sức của họ, không nên tỵ nào.

Phần Vệ Thiên Tường cũng như Nam Cung Uyên, tuy rằng không có sự phân công của chủ nhân, nhưng cả hai cũng có tính toán cả rồi.

Theo ý nghĩ của hai người thì hiện nay toàn Phi Phượng phiêu cục đã ra lệnh giới nghiêm, huống chi đêm qua kẻ địch đến phá rồi đã bị hạ sát cả, như thế chắc đêm nay không có điều gì đáng chú ý nữa.

Vì vậy nên hai người cứ yêm tâm nằm nghỉ, không lưu ý gì đến những chuyện bên ngoài.

Hơn nữa, Nam Cung Uyển để ý thấy nhị vị cô nương là Tống Thu Vân cùng Bạch Phi Yến đối với Vi ca ca của mình thấy đều tỏ vẻ đặc biệt cảm mến nên đã nổi cơn ghen.

Sau khi cơm tối xong xuôi, nàng lấy cớ bị chóng mặt váng đầu để thoái thác rồi nguây nguẩy về phòng nằm luôn.

Vệ Thiên Tường tinh ý theo dõi, đã hiểu bụng Nam Cung Uyển rồi. Nhưng đối với chàng không muốn lôi thôi vì tánh ý của đàn bà, cho nên cơm nước xong rồi, mỗi người một nhiệm vụ ai lo phần nấy. Chàng thừa cơ không có ai hỏi đến lững thững trở về phòng.

Về tới phòng, nhìn thấy Nam Cung Uyển đang nằm nghiêng trên giường xây mặt vào trong hình như đang ngủ, chàng se sẽ gọi mấy tiếng. Nhưng Nam Cung Uyển cũng giả bộ ngủ mê không nghe, để mặc chàng gọi to gọi nhỏ cũng làm thỉnh luôn.

Hồi lâu sau, mặc dù muốn làm lơ không thềm nói gì đến chàng nữa, nhưng thấy Vệ Thiên Tường tiu nghỉu đứng nhìn ra cửa sổ, Nam Cung Uyển bất phì cười trở mình lăn qua rồi ngồi dậy một cách rất gọn gàng.

Nàng nhìn về phía Vệ Thiên Tường, bủm môi nói mát :

- Ôi chà, Bạch cô nương của nhà ta sao mà xinh đẹp như vậy? Con người đẹp như tiên sa mà đối với anh lại có một cảm tình chứa chan nồng nhiệt. Đối với thịnh tình ấy lẽ ra anh nên ở lại chuyện trò mới phải chứ, đi về đây để làm chi?

Vệ Thiên Tường buộc miệng mỉm cười gọi :

- Uyển muội!

Nam Cung Uyển đỏ mặt nhìn chàng tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Ai là Uyển muội mà gọi như thế hở? Nơi đây là chốn nào? Nếu anh còn nói năng kêu gọi xưng hô ầm ố như thế nữa xin đừng có trách nhé.

Vệ Thiên Tường vội vàng làm lạnh ngay. Chàng cười hề hề đáp :

- À quên, thôi được rồi! Tôi xin gọi luôn là Uyển đệ, cô bằng lòng chưa? Này Uyển đệ, như vậy cũng được rồi! Tôi tự thấy đối với cô cũng như mọi người không bao giờ có một ẩn ý gì khác. Chẳng hiểu vì sao cô lại đến nỗi đi hiểu lầm tôi như vậy?

Nam Cung Uyển lắc đầu nói :

- Lầm ư! Tôi không khi nào hiểu lầm đâu. Mà hiểu lầm làm sao được. Ngay giờ phút mới gặp nhau, anh đã sẵn đón cùng cô ta nói chuyện không rời. Các người nói nói cười cười rồi còn mày đưa mắt liếc khó coi quá! Tưởng kẻ này không thấy hay sao. Bây giờ còn bảo hiểu lầm nữa mới đáng bực mình chứ.

Lúc đầu nàng giả đồ làm ra vẻ tức tối để đùa chơi. Nào hay nói mấy câu được trốn xổ hết nỗi lòng, rồi bất giác cảm xúc, hai hàng lệ đã từ lúc nào tuông rơi lả chả, cặp mắt đỏ hoe.

Vệ Thiên Tường thấy nàng sụt sùi khóc lóc thì cuống quýt vội vàng nói :

- Uyển muội, ủa quên... Uyển đệ... Cô đừng khóc nữa. Cô gì mà tiếc đến nỗi như thế! Tôi chỉ gì cô...

Nam Cung Uyển cướp lời hỏi ngay :

- Sao, anh chỉ vì cô ta đẹp quá chứ gì?

Vệ Thiên Tường cười xòa nói :

- Ô, cô này sao đa tâm, hay bắt bẻ và phỏng đoán như vậy? Tôi chỉ vì thấy Bạch cô nương và cô trông giống nhau quá nên cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Nam Cung Uyển nói :

- Giống nhau thì có lấy gì làm kỳ quái để đến nỗi xoắn sít nói chuyện như vậy? Người đời mặt giống mặt là thường, thế gian biết bao nhiêu kẻ giống nhau, điều ấy có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Cô khỏi bàn cãi nhiều. Tôi chỉ nghĩ rằng nếu cô đổi lại nữ trang rồi cùng đứng bên cạnh Bạch cô nương thì dám chắc rằng cô sẽ đẹp hơn nàng ấy nhiều lắm.

Nam Cung Uyển vừa mừng vừa thẹn, tròn xoe đôi mắt đen láy, hỏi liền :

- Thật vậy sao? Nếu vậy...

Nam Cung Uyển dự định nói nữa nhưng Vệ Thiên Tường không đợi cô ta mở miệng đã đưa tay vẫy một cái, cây đèn trên bàn, cạnh cửa sổ đã tắt phụt. Căn phòng chìm luôn trong bóng tối.

Chàng sẽ kéo tay áo nàng cùng bước ra.

Một lúc sau, trên bức tường cao ở đầu hiên Tây nhà khách, bỗng nhiên có hai bóng đen xuất hiện.

Hai bóng người này có một thân pháp vô cùng kỳ diệu, bay nhảy nhẹ nhàng không một tiếng động, kinh công có thể liệ vào hạng thượng đỉnh võ lâm.

Họ cứ lạnh lẽ tiến vào không chút e dè và cũng không gặp một trở lực nào. Bên trong đèn đuốt không có, vạn vật đều chìm lặng trong màu đen tối mịt.

Vừa đặt chân lên đầu tường, cả hai tạm ngừng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Dưới ánh trăng sáng bạc, hai người đều mặc đồ đen, đầu dùng the đen trùm kín, che kín cả mặt mũi chỉ còn lộ hai con mắt sáng quắt đang chớp nháy trong đêm tối.

Họ vừa quan sát xong thì từ phía dưới, bên trái có tiếng hỏi :

- Lão nhị, có thấy gì lạ chẳng. Tình hình này có vẻ còn nhiều rắc rối lắm đây.

Tiếp theo phía bên phải có người đáp lại liền :

- Lão đại, anh thấy chưa, trên một đường đi của chúng ta không gặp một tý trở lực nào hết. Theo tiểu đệ nhận xét thì có lẽ toàn thể gia nhân của Phi Phượng phiêu cục đã bị chết cả về chất nọc độc của Trần thần Hồ lửa rồi.

Người bên trái lắc đầu nói :

- Không hẳn như thế đâu. Nếu lão tử đã làm xong nhiệm vụ một cách mỹ mãn, thì tại sao lại chẳng thấy trở về? Sư phụ đêm nay đang chuỗi Lục lão đầu, lão đệ không thấy hay sao? Ngài đã nói những gì, hình như mấy hôm trước, nếu không bắt sống được hắn để cho rắn ăn thịt thì không xứng đáng là họ Khuất!

Người bên phải hỏi lại :

- Nếu vậy chả lẽ lão Tứ đã bị phải độc thủ rồi sao?

Người bên trái nói :

- Cũng có thể xảy ra như vậy lắm.

Người bên phải không tin cãi lại :

- Đệ không dám tin như vậy. Lão Tứ là con người lạnh lẽo tháo vát vô cùng, làm gì lại có thể gặp tai nạn một cách dễ dàng như vậy được? Dám chắc với năm con rắn thần này, dù kẻ địch có trình độ võ công cao siêu đến đâu cũng chưa chắc đã lại gần chúng được.

Người bên trái nói :

- Lục lão đầu là một kẻ cứng đầu, tánh ưa gây sự. Nếu không phải như vậy, chắc Hách tam thúc khỏi cần phải cung thỉnh sư phụ hạ sơn.

Người bên phải nói :

- Chúng mình vì quá nóng lòng dò xét nên đêm nay đã trộm lệnh sư phụ mạo hiểm đến đây.

Người bên trái nói :

- Đó là do ý kiến của Thiếu Vu Lôi và Mộc Tang Tử. Hai người ấy cũng muốn rằng trước khi sư phó của họ hạ sơn, hãy phát động chiến cuộc, chỉ hai người như họ cũng thừa sức tiêu diệt được toàn thể môn đệ Côn Luân phái.

Hắn nói chưa dứt lời, bỗng nhiên từ phía sau có ai hứ nhẹ một tiếng.

Lão đại giật mình quay đầu nhìn lại. Thân pháp của hắn kể ra cũng lạnh lẽo phi thường, nhìn đi nhìn lại khắp xung quanh vẫn không thấy một bóng ai hết.

Lão Nhị ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca, anh có thấy gì không?

Lão Đại lắc đầu hỏi lại :

- Mày có nghe người ta hừ không?

Lão Nhị lắc đầu đáp :

- Không nghe thấy gì hết.

Lão Đại bắn khoăn nói :

- Quái lạ nhỉ? Rõ ràng ta nghe thấy có tiếng người hừ thật đấy! Lão Nhị, chúng mình hãy lanh chân lên, cứ xông bừa vào rồi sau hăn hay.

Lại một tiếng cười hần hắt lại nổi lên từ phía sau.

Tiếng cười tuy ngắn ngủi nhưng nghe muốn nổ màng tai.

Soạt một cái, lão Đại thuận tay tuốt luôn thanh kiếm dài, nhưng nhìn quanh quất một hồi vẫn chưa thấy bóng dáng ai hết.

Hắn hoảng sợ, ngơ ngác tự hỏi :

- “Ô kìa, kỳ quái thật. Ma hay người mà lanh lẹ như thế?”

Bốp!

Lão Đại vừa thốt xong đã bị một bạt tai nẩy lửa vào má bên trái sưng vù, nóng bỏng.

- Ủa!

Mắt hăn nổi đom đóm, long lên sòng sọc, đổ ngẫu như thú dữ lên cơn. Vừa bực tức, vừa kinh sợ, hăn lại xoay mình khấp bốn bề quan sát lại.

Lúc nhìn về chỗ cũ đã thấy hiện ra từ bao giờ, ngay trước mặt mình một chàng mặt vàng khè, hai mắt loang loáng như điện chớp, đang hau háu nhìn thẳng vào mặt mình, chắp hai tay sau lưng, tư thái vô cùng uy nghi nhưng nhàn hạ lắm.

Vừa chợt thấy kẻ ấy hiện ra, lão Đại vừa hỏi ngay :

- Bạn có phải Kim phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo không?

Chàng mặt vàng hỏi lại :

- Người là môn hạ của ai?

Lão Đại miễn cưỡng đáp :

- Tại hạ là môn hạ Hải Nam Xà Cư Sĩ, Thái Xích Luyện cùng sư đệ là Lý Ô Sao.

Chàng mặt vàng chỉ cười mỉm một tiếng, bỗng loáng lên một cái, chợt biến đâu mất dạng.

Vừa biến mất lại thấy vèo một cái, cả hai bóng người như mũi tên bắn vút xuống mái nhà khách.

Vừa nhìn thấy bóng người xuất hiện lại, Lý Ô Sao bỗng thét lên một tiếng “ôi chao” vì trên đùi bị tê buốt toàn thân cứng đờ rồi ngã lẳng đùng ra đất nằm không cựa cựa.

Thái Xích Luyện thất kinh vội vàng cúi xuống hỏi :

- Lão Nhị, làm sao vậy?

Lý Ô Sao, lại lồm cồm ngồi dậy được ngay, không trả lời, nhún mình nhảy lên mái nhà rồi nói vội lại :

- Không sao cả. Tự nhiên bị ngã quỵ! Có lẽ vì vô ý bị chuột rút chẳng, cũng may đã bình thường rồi.

Y vừa nói xong thình lình nghe “suyt” một cái, rồi ngay phía sau lưng có tiếng cười khúc khích của người con gái.

Thật là một điều quái gỡ, khiến Lý Ô Sao sợ hãi toát mồ hôi ướt đầm mình, nghiêng rằng quay tít thanh Sà Hình kiếm, theo thế “Đảo Quyền Châu Liềm” lộn đi mấy vòng, chém ngang về phía ấy.

Nhưng thanh kiếm xé gió nghe vèo một tiếng dài, không trúng đầu cả. Chém hụt, y vội vàng định thần nhìn lại, trước mặt không còn thấy bóng dáng một người nào hết.

Xung quanh cũng yên lặng như tờ, không thấy điều gì khác lạ.

Lý Ô Sao cũng như Thái Xích Luyện, cả hai đều hoảng sợ nhìn nhau, mặt tái mét, lảo lảo đảo nham tìm khắp nơi.

Chập sau, Lý Ô Sao run run nói khẽ :

- Lão Đại, hình như có... có ma!

Thái Xích Luyện lắc đầu nói :

- Nói bậy, làm gì lại có ma!...

Lão vừa nói xong tiếng ma, sau lưng lại có tiếng cười khúc khích!

Cả hai vội vàng quay lại thì tiếng cười của người con gái vẫn còn văng vẳng nhưng không thấy bóng người!

Cả hai sợ quá, tay nắm chặt đốc kiếm “Toái Độc Xà Hình” chỉ chờ hể thoáng thấy dạng là đâm ngay.

Nhưng không ai có thể đâm được, vì tìm mãi vẫn không thấy người nào.

Nếu không phải là ma thì sao có thể ẩn hiện một cách lạ lùng kỳ diệu như thế được?

Ma! Có lẽ ma thật! Chỉ ý tưởng ấy cũng khiến hai người đảo lộn tâm tư, đầu hoa mắt váng, rợn cả tóc gáy, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng.

Trong khi đang băn khoăn hoảng hốt với sự ám ảnh của bóng ma, thỉnh linh từ trên nóc nhà đáp xuống một bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Nhìn kỹ thì đó là một cụ già, thân hình vừa lùn vừa mập mình mặc chiếc bào đen, hai mắt long lên sáng quắc, như hai ngọn đèn.

Lão già vừa đứng vững trên đất đã quát lớn :

- Nghiệt súc, chúng bây đến đây để làm gì? Tại sao có vẻ dõn dác như vậy?

Thái Xích Luyện và Lý Ô Sao giật mình cúi đầu nói :

- Sư phụ, hình như có ma!

Ông già áo đen cất tiếng cười vang rồi nạt lớn :

- Đồ khốn nạn, chỉ nói xàm. Tư cách của chúng bây đã làm mất mặt lão phu, hãy câm ngay!

Nói đến đây, lão ngừng lại, đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi tăng hắng nói :

- Lão phu Xà Cư Sĩ Khuất Thất đã đến đây. Liệt đồ có làm điều gì không phải, lão phu xin nhận trọng trách. Vị cao nhân nào đó, xin vui lòng ra mặt để đàm đạo mấy câu.

Lão vừa nói xong, bỗng có một chuỗi cười vang lên nghe lạnh lốt, từ phía nóc nhà khách. Tiếp theo có hai bóng người là bay xuống, nhẹ như hai bóng vong linh.

Hai người vừa đứng yên, và Xà Cư Sĩ Khuất Thất thấy hai thiếu niên mặt ngọc môi son, hình dung thanh nhã vô cùng.

Xưa nay Xà Cư Sĩ Khuất Thất đã vang danh khét tiếng khắp giang hồ, lừng danh trên bốn bể, kinh nghiệm đã nhiều! Cứ như lão dự đoán thì kẻ nào đã trở tài chọc ghẹo đồ đệ mình này giờ phải là hai nhân vật tên tuổi, thế nào cũng quen mặt vì hầu hết cao thủ võ lâm đương thời, ai ai lão cũng biết.

Không ngờ lúc nhìn tận mặt thì chỉ là hai cậu thiếu niên non choẹt chưa ráo máu đầu, tuổi tác còn kém thua đồ đệ mình nữa.

Tự nhiên lão cảm thấy cảm khoái, cười khà nói lớn :

- Hiếm lắm, hiếm lắm! Hai vị môn hạ của ai mà lão phu chưa hân hạnh được quen biết. Đã gần hai chục năm nay, lão phu không đi lại trên giang hồ, thành thử không có dịp được gặp gỡ lần nào!

Thấy hai người có vẻ quá non nớt, lão đã có ý khinh thường. Sau khi nói xong chỉ đứng yên, đưa tay xoa bộ râu cằm mọc tua tủa, đôi mắt điện loang loáng như muốn soi vào lòng của hai thiếu niên lạ mặt.

Chàng thiếu niên áo xanh thủng thỉnh đáp :

- Anh em tại hạ đều là hạng bét trong giang hồ, dầu có xưng rõ tên họ cũng chưa chắc lão trượng đã nhận biết được. Duy có một điều mà bọn tại hạ suy nghĩ hoài chưa hiểu nổi là tôn giá đã hai chục năm nay không xuất hiện giang hồ, hà cớ hôm nay lại xông vào Phi Phượng phiêu cục! Chẳng hay vì mục đích gì?

Xà Cự Sĩ Khuất Thất, trước đây mấy chục năm đã liệt vào vô lâm Thập tam tà, ai ai cũng nể sợ. Thế mà hôm nay bị hai thiếu niên tuổi bằng con, cháu, dùng lời lẽ hạch sách ngay trước mặt bọn đồ nhi thì làm sao chịu đựng nổi.

Tuy nhiên vốn là người thâm trầm, xảo quyết không để lộ vẻ bất mãn ra mặt âm thầm suy nghĩ :

- “Hai tên đồ đệ của mình, võ công tuy chưa thuộc hạng tuyệt đỉnh, nhưng cũng không phải tệ. Thế mà đối phương đã khiến cho chúng hoảng hốt đến nỗi lầm tưởng là ma quỷ, tất nhiên tài nghệ của chúng phải thật cao cường. Ta không nên khinh thường”.

Vì chưa hiểu tên họ, lai lịch của hai thiếu niên lạ mặt, lão giữ vẻ bình thản tùm tùm cười rồi gật đầu nói :

- Phải, có lý lắm! Lão phu suốt hai chục năm nay chưa hề bước chân ra giang hồ, đêm nay xông vào Phi Phượng phiêu cục không phải là vô cớ. Tuy nhiên, lão phu cần hỏi trước, muốn nhị vị nói rõ lai lịch môn phái. Tôn sư là ai? Chừng ấy lão phu sẽ nói rõ lý do của mình.

Chàng thanh niên áo xanh lặng thinh không nói, thì chàng áo tía đứng cạnh đã cất giọng thanh tao nói :

- Vi ca ca, người ta muốn biết thì cứ nói toẹt ra đi, sợ gì ai e dè không nói!

Nói xong quay sang Xà Cự Sĩ nói :

- Anh ta tên Vi Hành Thiên, Tu La thư sinh là hiệu, vốn môn đệ chân truyền của Tu Linh Quân lão tiền bối... Còn tại hạ đây tên là Nam Cung Uyển, gia phụ gọi là Cầm Linh Thần Quân Nam Cung Hột.

Xem tiếp hồi 36 Nam Thiên Nhất Điều đánh đuổi Xà Cự Sĩ

36. Chương 36: Nam Thiên Nhất Điều Đánh Đuổi Xà Cự Sĩ

Xà Cự Sĩ Khuất Thất vừa nghe xưng danh, một người là con của Cầm Linh Thần Quân Nam Cung Hột, đệ nhất cao thủ vô lâm, một người là môn đệ của Tu Linh Quân lão tiền bối thì giật mình, ngấm ngấm ngán sợ, nghĩ bụng :

- “Chà, cứ như tài nghệ của cha và thầy bọn chúng thì hai tên này đâu phải tầm thường. Nếu không thận trọng chưa chắc mình thắng được chúng”.

Nghĩ xong lão xoa nhẹ bộ râu cằm cất tiếng cười ha hả nói :

- May quá, lão hủ được gặp hai vị nơi đây, quả là điều hân hạnh.

Lão nhìn hai người một tý rồi gật đầu nói :

- Hôm nay hai vị xuất hiện tại Phi Phượng phiêu cục, chắc hẳn cũng để tìm Lục lão đầu?

Xà Cự Sĩ quả không thẹn là một tay giang hồ lão luyện. Khẩu khí của lão trong câu nói dò xét cũng vô cùng khéo léo và tự nhiên, vừa có vẻ kín đáo, vừa có mục đích dò la. Nếu đối phương vô tình bộc lộ ý kiến, lão sẽ tùy cơ xoay đổi qua một cục diện khác để che đậy hành vi của mình.

Vệ Thiên Tường nói :

- Anh em tại hạ đã nói rõ mục đích đêm nay vào Phi Phượng phiêu cục để làm gì?

Xà Cự Sĩ nghe xong mỉm cười nói :

- Cứ như khẩu khí của tiểu huynh đệ thì ra hai vị đến đây để tìm kiếm Lục lão đầu. Hay quá, lão đầu cũng có một mục đích như vậy.

Vệ Thiên Tường không phủ nhận cũng không thừa nhận. Chàng chấp tay ngạo nghễ nói :

- Lão trưởng hãy cho biết mục đích sự tìm kiếm này để làm chi?

Xà Cự Sĩ cười ha hả nói :

- Khuất lão đầu, hàng mấy chục năm nay chẳng hề đụng chạm đến ai và cũng chưa hề muốn gây sự cùng ai. Sở dĩ lão phu có đứa đồ đệ Tân Phạm San, đem qua phụng mệnh đến thăm Phi Phượng phiêu cục, đến nay chưa thấy về, chẳng biết số phận hắn ra sao, nên tìm đến đây để tra xét lại.

Vệ Thiên Tường điềm nhiên nói :

- Té ra hắn đi dò xét! Chỉ vì hắn chực thả rắn độc hại người nên dù bỏ mạng cũng là đáng tội lắm rồi.

Xà Cự Sĩ ngạc nhiên hỏi lớn :

- Còn năm con rắn Thần đầu rồi?

Vệ Thiên Tường mỉm cười đáp :

- Những loại độc hại giết người như vậy, cũng bị diệt trừ luôn rồi.

Xà Cự Sĩ vừa sợ vừa tức hét lên :

- Mày hãy nói rõ. Ai cả gan dám hạ sát môn đệ của lão phu, còn dùng thủ đoạn nào giết trừ nổi năm con rắn thần ấy được?

Vệ Thiên Tường điềm nhiên từ từ đáp :

- Chính là tại hạ!

Xà Cự Sĩ cảm thấy bị xem thường, và lời lẽ của chàng thiếu niên có vẻ muốn trêu chọc mình, tức xanh mặt, nhưng có giọng dần lòng nói :

- Mày chưa bao nhiêu tuổi đầu mà dám tập thói ăn nói trả treo ngông cuồng. Nếu lão phu không nể mặt Lão tiên bối Tu Linh Quân thì không để mày nói trợn những lời ấy.

Vệ Thiên Tường cất tiếng cười ngất :

- Tại hạ đây là khách của Kim Lăng, vì chưa quen hết những cao thủ của Ngũ môn giang hồ nên không biết người ấy là ai. Vì thấy hắn chuyên nuôi rắn độc chực hại người nên đã vì chủ nhân đây mà thanh trừ loài độc vật. Đó là sự thật và thẳng thắn nói ra, tại sao bảo là ngông cuồng được?

Xà Cự Sĩ không nhịn được nữa, hét lớn :

- Mày đã thừa nhận tội ác, đừng trách lão phu ỷ lớn ăn hiếp bé đây nhé.

Nói xong liền đẩy ra một chưởng.

Vừa thấy đối phương xuất thủ, Vệ Thiên Tường không dám coi thường, vội vàng vận công vào hữu chưởng, dùng cả mười thành công lực đưa ra nghênh đón.

Xà Cự Sĩ hét lớn :

- Tiểu tử, phen này mày sẽ được biết “Bách Độc thần chưởng” của lão phu có nhiều đặc điểm khác người.

Tay lão vừa vung lên, tức thì một mùi hơi vừa tanh thối nồng nặc ẩn trong một lực đạo mềm dịu, âm nhu xuyên qua chưởng phong của Vệ Thiên Tường đập tới thật mạnh.

Luồng hơi tanh thối vừa chạm tới, Vệ Thiên Tường đã cảm thấy một sức nặng chặn nơi ngực, hô hấp khó khăn, chỉ muốn nôn mửa, đầu óc choáng váng ngay.

Cũng vì không muốn làm rách lòng Cầm Linh Thần Quân, nên trước khi ra tay, lão đã dực Nam Cung Uyển đứng xa ra ngoài hơn một trượng.

Do đó nàng không bị áp lực của chưởng phong và ảnh hưởng của luồng hơi độc, tanh thối.

Vừa xuất chưởng xong, Xà Cư Sĩ mỉm cười vẫy tay gọi Thái Xích Luyện và Lý Ô Sao nói :

- Hãy theo sư phụ đi cho rồi!

Ngay khi đó đột nhiên có tiếng thét lớn :

- Hãy khoan!

Ba thầy trò Xà Cư Sĩ nghe thét giật nảy người, hai tai lùm bùm vì tiếng rền quá lớn!

Xà Cư Sĩ đưa mắt nhìn lên nóc nhà thấy có một ông già thân hình cao lớn, mình mặt đạo bào xanh, lưng thắt dây tơ vàng, một bên có đeo lưng lửng một chiếc bầu bằng ngọc tía.

Vừa thoáng một cái, ông già đã nhẹ nhàng đặt chân trước mặt Vệ Thiên Tường, cúi đầu nói :

- Tiểu huynh đệ! Đã trúng phải Bách Độc chưởng của Khuất lão đầu cần phải ngừng ngay hô hấp, lão phu sẽ cho uống thuốc giải trừ mới được.

Nói xong phóng ngay đến trước mặt Xà Cư Sĩ nói lớn :

- Khuất Thắt, muốn đi phải giải độc lại trước đã.

Xà Cư Sĩ vừa trông thấy người ấy đã lễ phép chấp tay nói :

- Ô, tưởng ai xa lạ, té ra là Tang lão ca! Lâu nay không được gặp nhau, Tang lão ca vẫn sức khỏe đầy chứ!

Thì ra lão già ấy không ai khác hơn là Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ, ông ta đưa mắt nhìn Xà Cư Sĩ trầm giọng nói :

- Cám ơn, Khuất lão ca đã lưu tâm đến lão phu. Giữa chúng mình khỏi cần nói dài dòng chi nữa, hãy mau mau đưa thuốc giải ra đây để cứu tiểu đồ rồi sau sẽ hay.

Xà Cư Sĩ cười hà hà nói :

- Tang lão ca, chắc lão ca chưa biết rằng tiểu tử Vi Hành Thiên này cùng tiểu đệ có mối thù hạ sát đồ đệ và đánh chết năm con rắn thần, tội lỗi của tiểu tử họ Vi thật đáng chết lắm rồi.

Nam Thiên Nhất Điều lắc đầu nói :

- Lão không cần phải biết đến nguyên nhân và tiểu tiết ấy chi, mà chỉ cần lão ca một hoàn thuốc giải độc mà thôi.

Xà Cư Sĩ vẫn không mất nụ cười trên môi, điềm đạm nói :

- Trong trường hợp khác, lão ca dạy điều gì tiểu đệ cũng xin tuân theo, dù là vật quý đến đâu cũng không bao giờ tiếc rẻ, nhưng hiện nay thì...

Nam Thiên Nhất Điều chặn ngang hỏi :

- Nói vậy là lão ca không bằng lòng cho thuốc giải độc phải không?

Xà Cư Sĩ nói :

- Tang lão ca, tội gì mà bận lòng vì thằng tiểu tử họ Vi để làm thương tổn đến niềm hòa khí của chúng ta như vậy?

Nam Thiên Nhất Điều lạnh lùng nói :

- Kể nào muốn khinh miệt tiểu huynh đệ chúng ta, lão phu không bao giờ tha thứ cho họ được. Với thâm tình ấy, tôi chỉ hỏi lão ca đi tiếc rẻ hay sao. Chỉ bao nhiêu đó cũng đã làm mất hết hòa khí rồi.

Xà Cự Sĩ nói :

- Đệ luôn luôn kính trọng lão ca, nhưng sự kính trọng không phải làm lòng sợ hãi đâu nhé!

Nam Thiên Nhất Điều cười ngất nói :

- Giữa chúng mình, không đứa nào sợ đứa nào hết. Lão hủ đã hết lời nài xin một ít thuốc giải độc, lão huynh nhất định chối từ. Như thế cảm tình đã hết, có lẽ chỉ một cách thử chơi vài thế.

Xà Cự Sĩ gật đầu nói :

- Tang lão huynh đã muốn tiểu đệ xin tuân lời. Một điều kiện đã đưa ra, nếu bị thua, tiểu đệ xin biếu ngay thuốc giải!

- Được rồi!

Vừa nói xong, Nam Thiên Nhất Điều đã phóng ngay trước mặt Xà Cự Sĩ đưa tay quào mạnh một cái.

Xà Cự Sĩ cười ha hả, thuận tay phóng liên tiếp hai chưởng liên hoàn.

Thế là hai cao thủ khét tiếng cùng nhau bắt đầu cuộc so tài võ công hào hứng.

Nam Cung Uyển bỏ đó chạy lại phía Vệ Thiên Tường. Nàng thấy chàng đang nhắm mắt ngồi yên, hình như đang vận công điều tức để đuổi độc tố ra ngoài nên chỉ đứng lặng yên nhìn, không dám khuấy rối.

Vệ Thiên Tường sau khi hít phải mùi hôi thối đầu óc choáng váng, được Nam Thiên Nhất Điều cảnh giác, vội vàng ngừng ngay hơi thở, vận công cố dồn đẩy chất độc của đối phương ra ngoài.

Sau khi vận chuyển chân khí qua một lần trong khắp châu thân, chàng thấy bụng sôi ầm ầm, nóng như lửa đốt, bao nhiêu hơi độc đều tập trung cả về đó, đánh rắm luôn mấy cái rồi cảm thấy dễ chịu ngay.

Chàng cả mừng vội điều hành thêm mấy lượt nữa tức thì bao nhiêu độc khí đều bài tiết ra ngoài tất cả.

Một chớp sau, chàng mở bừng mắt ra.

Nam Cung Uyển mừng rỡ vội kêu :

- Vi ca ca, anh không việc gì đấy chứ?

Nàng vừa hỏi, vừa chăm chú nhìn chàng lộ vẻ quan tâm vô hạn.

Vệ Thiên Tường thấy nàng lo lắng nhiều ình, trong lòng thấy xúc động, bèn đứng ngay dậy, tươi cười nói :

- Không hề chi, bao nhiêu độc tố đã được giải hết rồi, bây giờ trong người không còn một mảy may gì khó chịu nữa, cô đừng ngại.

Nhưng Nam Cung Uyển không tưởng tượng được chàng có trình độ nội công đến nỗi trục độc được dễ dàng như thế.

Cứ như khẩu khí của lão già mặt đỏ vừa tới thì “Bách Độc xà chưởng” của Xà Cự Sĩ lợi hại vô cùng, nếu không có thuốc giải thì không thể nào thoát chết được.

Vệ Thiên Tường thấy thái độ nghi ngờ của nàng mỉm cười nói :

- Thật đấy, không rõ mức lợi hại của độc chưởng này đến bậc nào, nhưng hiện nay không còn gì trong cơ thể có thể di hại nữa.

Nó xong chàng kể lại một cách tỷ mỉ tất cả những việc đã làm và cảm giác của mình qua những tiếng giai đoạn một.

Nam Cung Uyển biết Vệ Thiên Tường đã nói thật, đỏ mặt nói :

- Thế thì may quá.

Bên cạnh đó, Nam Thiên Nhất Điều cùng Xà Cự Sĩ Khuất Thất đã đánh nhau đến giai đoạn gay cấn nhất.

Trong lúc đang chiến đấu, đột nhiên Nam Thiên Nhất Điều rú lên một tiếng lãnh lót, toàn thân cất bổng lên không trung tựa hồ như một con thần điêu xanh đang cất cánh, cuốn theo một luồng kinh lực kêu ào ào, múa lượn mấy vòng, biến ảo kỳ diệu khôn tả xiết.

Thân hình của lão quay tít như chong chóng, mau lẹ đến nỗi đứng ngoài nhìn vào cũng choáng váng mặt mày, không thể nào phân biệt được các động tác.

Còn Xà Cư Sĩ mới thân hình lùn tịt, béo tròn của ông ta, lúc này thu gọn lại thành một khối. Trong tay áo rộng thùng thình lộ ra hai cánh tay đen sì, một co một duỗi, mềm nhũn và linh diệu lạ thường. Các ngón tay nắm chặt lại thành hình đầu rắn, thủ pháp biến đổi kỳ diệu, đứng xa trông lại không khác nào hai con độc xà đang cuộn khúc với nhau.

Cứ mỗi lần Nam Thiên Nhất Điều bay lượn xà xuống chỗ nào, tức thì thân hình Xà Cư Sĩ cũng quay về hướng đó một cách thần tốc dị thường. Đôi cánh tay của y quay cuồng, vung vẩy như đôi rắn thần uốn khúc trước sau chỉ hướng về phía Nam Thiên Nhất Điều.

Cứ mỗi lần xáp vào nhau, cả hai đều thi thố một thế võ thật quái dị khắc chế lẫn nhau, không ai sơ hở một ly nào.

Cứ như thế, hai thân hình vờn nhau một ột thấp, lúc lên lúc xuống chập chờn. Thật không khác nào một con thần điêu cùng một con mẫn xà đang đánh nhau kịch liệt.

Vệ Thiên Tường và Nam Cung Uyển đứng nhìn sững theo dõi từng động tác của mỗi người. Vệ Thiên Tường cảm thấy mỗi người có luyện sẵn một thủ pháp sở trường riêng, mà bản sự của người này lại chuyên khắc chế bản sự của người kia một cách vô cùng tinh tế.

Nam Cung Uyển hỏi sẽ :

- Vi ca ca, ông già mặt đỏ là ai thế?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Ông ta là Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ đấy.

Nam Cung Uyển thấy thích thú, ồ lên một tiếng lẩm nhẩm :

- Hay quá, quả đúng như danh hiệu ông ta bay qua lượn lại không khác gì một con thần điêu vồ mồi, thế mà không hạ thủ được lão lùn kia.

Vệ Thiên Tường nói :

- Xà Cư Sĩ Khuất Thất chuyên về lối võ của loài rắn. Hai tay ông ta, một co một duỗi như hai con rắn thần vừa thủ vừa công, thân pháp vô cùng mau lẹ, có lẽ đây là “Linh Xà thân pháp” đã khét tiếng giang hồ xưa nay.

Nam Cung Uyển nói :

-Ồ hai người này gặp nhau thật là xứng tài xứng sức. Theo sự nhận xét của Vi ca ca thì người sẽ chiếm được ưu thế?

Vệ Thiên Tường kéo tay nói :

- Đừng nói lớn, hãy điềm tĩnh xem Tang lão tiên bối ra tay kia kìa.

Chàng vừa nói dứt lời thì Nam Thiên Nhất Điều hú lên một tiếng thanh thoát, thân hình đảo lộn một vòng, đột nhiên từ trên cao chụm thẳng xuống như một con chim bói cá dớp mồi, hai tay theo lối “Song Chưởng Liên Hoàn” cùng đánh thẳng vào ngay đầu Xà Cư Sĩ Khuất Thất.

Xà Cư Sĩ không phải tay vừa, trở lên một tràng cười khanh khách, thân hình đột nhiên vươn thẳng lên, lặn sả vào Nam Thiên Nhất Điều, hai tay thành linh giăng tỏa ra hai bên, lẹ như chớp nháy, đánh ngay vào hai huyệt lớn, ngang lưng và bụng dưới của Nam Thiên Nhất Điều.

Sau một hồi vờn nhau để thủ thế, dò xét lực lượng và thủ pháp lẫn nhau, cả hai đã bắt đầu chuyển sang giai đoạn tấn công để kết thúc cuộc đấu.

Mỗi đòn đánh ra vô cùng xảo diệu vừa mạnh, vừa mau vừa hiểm ác, đối phương chỉ sơ hở một chút cũng đủ mất mạng ngay.

Xem tiếp hồi 37 Dịch Hình chân kinh

37. Chương 37: Dịch Hình Chân Kinh

Nam Thiên Nhất Điều đã bắt đầu sử dụng “Ngũ Cầm thân pháp”, một tuyệt kỹ đã đưa ông lên hàng cao thủ khét tiếng của võ lâm đương thời.

Thân hình ông ta chỉ khẽ lắc một cái, tốc độ đã tăng gia gấp đôi, từ trên cao lao xuống mỗi lúc một mau hơn!

Một người từ trên cao phóng xuống. Một người ở dưới đất hứng đón; mỗi người có một bộ vị khác nhau. Vì hay thân hình giao chéo nhau nên không thể chạm trúng vào nhau. Nhưng hai luồng kinh phong đập mạnh đánh bình một tiếng ngay trên không trung.

Hai bóng người nhất thời đang ra xa.

Nam Thiên Nhất Điều râu tóc dựng ngược, cứng như thép, tư thế vô cùng hùng mạnh. Khi rớt xuống đất đứng sừng sững như tòa cổ tháp, không hề lay động.

Xà cử sĩ có vẻ xa sút hơn, đội người ra sau, lão đảo mắt hai bước.

Lão định thần suy nghĩ :

- “Ngũ Cầm thân pháp là một môn tuyệt học võ lâm và lại là khắc tinh của Linh Xà thân pháp của mình. Suốt mười năm rồi, ta khổ tâm rèn luyện nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua kém Nam Thiên Nhất Điều một nước. Rủi hôm nay vướng phải lão này, nếu mình cố chấp e rằng khó thắng được gã. Chi bằng trước khi ngã ngũ, thắng bại chưa rõ về ai, mình liệu gió phất cờ đi cho sớm. Như thế vừa giữ hòa khí, vừa bảo toàn danh tiếng mấy lâu nay”.

Nghĩ vậy lão cười khà khà nói :

- Tang lão ca, suốt hai chục năm nay chúng mình không có dịp gặp nhau. Nay được hân hạnh biết qua Ngũ Cầm thân pháp của lão ca thật quả vô cùng mầu nhiệm. Tiểu đệ xin thành thật bái phục.

Nam Thiên Nhất Điều lạnh lùng nói :

- Ngũ Cầm thân pháp kể ra không kém gì các môn võ lâm tuyệt học khác. Tuy nhiên giữa hai đứa mình mới thử vài đòn, chưa phân định ai thắng ai bại, lão ca hà tất phải khách khí như vậy.

Xà Cử Sĩ cười khan một hồi không đáp lại.

Lão từ từ đưa tay vào túi trong. Lấy ra một chiếc lọ sứ nhỏ, trút ra một hoàn thuốc, trình trọng đi đến trước mặt trao cho Nam Thiên Nhất Điều và nói :

- Đây là hoàn thuốc bí truyền của tiểu đệ tên là “Giải Độc đan”. Thuốc này chuyên trị bách độc trong thiên hạ. Vậy xin kính biểu một hoàn, mong lão ca nhận cho.

Quả nhiên một việc làm quá bất ngờ, ngoài ý nghĩ của Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ. Ông ta sững sờ nhưng trong bụng mừng hơn hở, vội vàng đưa tay tiếp nhận rồi gật đầu nói :

- Tang mỗ xin đa tạ thịnh tình của Khuất lão ca.

Xà Cử Sĩ hừ một tiếng nói :

- Tang lão ca càng gì phải quá lời khách khí như vậy.

Nam Thiên Nhất Điều không dám chậm trễ nữa, vội vàng chạy đến cạnh Vệ Thiên Tường nói :

- Tiểu huynh đệ, đây là thuốc giải “Xà Độc chưởng”, tiểu huynh mau mau uống vào đi.

Vệ Thiên Tường hết sức cảm kích về tấm thịnh tình của Nam Thiên Nhất Địch, vội vàng chấp cánh tay cúi mình đáp tạ rồi cười nói :

- Xin đa tạ sự cứu giúp của lão tiền bối, tuy nhiên hiện vẫn bối đã tự giải độc và trở lại bình thường rồi.

Nghe chàng nói như vậy, Nam Thiên Nhất Địch ngạc nhiên vô cùng. Ngay cả Xà Cư Sĩ cũng không dám tin thật. Lão đứng làm thinh, há hốc mồm nhìn chàng thiếu niên ngạc nhiên đến độ không nói nên lời.

Lão trầm nghĩ :

- “Bách Độc chưởng của mình, một khi đánh ra bất cứ kẻ nào chạm phải, dù võ công cao siêu đến mức nào cũng đành bó tay. Một khi hít phải hơi độc vào người, nếu không được thuốc giải của bốn môn, chỉ trong vòng ba giờ độc tố phát ra là chết ngay. Thằng bé con họ Vi này, tuổi chưa được mấy, chả lẽ... chả lẽ...”

Lão trở mắt nhìn sững vào Vệ Thiên Tường, thấy chàng ta vẫn đứng điềm nhiên như thường, chẳng có tí gì lộ vẻ trúng độc hết.

Vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ, lão chẳng biết nói sao, đành cười ha hả nói lớn :

- Thằng bé họ Vi kia, cái thú đánh đồ đệ và giết rắn, đêm nay gặp phải Tang lão ca ngăn trở, ta tạm tha ầy. Sau này gặp nhau mỗi lần nữa mấy sẽ biết tay lão phu là lợi hại như thế nào.

Nói xong lão đưa mắt lấy làm hiệu lệnh rồi cũng Thái Xích Luyện và Lý ô Sao tung mình lên không trung, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng trong màn đêm.

Nam Thiên Nhất Địch vẫn chưa dám tin hỏi Vệ Thiên Tường :

- Tiểu huynh đệ quả thật tiểu huynh không hề gì đấy chứ?

Vệ Thiên Tường gật đầu đáp :

- Ngay sau khi ngửi mùi tanh hôi xông vào mũi vẫn bối đã vội vàng bế hơi thở rồi vận công dồn được chất độc ra khỏi thân thể rồi.

Nam Thiên Nhất Địch vẫn không tin, ngần ngại nói :

- Tuy tiểu huynh đã dồn được chất độc ra ngoài, nhưng lão phu vẫn không dám yên trí là độc tố đã hoàn toàn tiêu tan, không thể gây những hậu quả bất ngờ về sau.

Để lão phu được vững bụng, xin tiểu huynh hãy cất giữ lấy hoàn thuốc này phòng về sau. Khi nào cảm thấy có hiện tượng gì khác lạ cứ mau mau uống vào cho chắc ý.

Vệ Thiên Tường chấp tay bái, nói :

- Vẫn bối xin cảm ơn sự chiếu cố và lòng ân ái của lão tiền bối. Vẫn bối dám quả quyết đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

Nam Thiên Nhất Địch tỏ vẻ không hài lòng vì thấy chàng vẫn nằng nặc từ khước. Lão nói :

- Tiểu huynh đệ, thật ra lão phu chưa hiểu rõ ý niệm của huynh đệ đối với lão phu như thế nào mà quá khách sáo như vậy? Nam Thiên Nhất Địch này suốt đời sống cô độc, từ trước đến nay không có bạn bè nào hết. Tiểu huynh đệ tuy tuổi tác chênh lệch nhưng lão phu đã có lòng quý mến, thành thật muốn được kết làm bạn vong niên. Lần này lão phu muốn đi kiếm được tiểu huynh cũng chỉ vì một ý muốn đó. Thế mà tiểu huynh đối với tôi hoàn toàn lạnh nhạt, xem như kẻ xa lạ. Chẳng rõ lão phu có làm nên lỗi lầm nào để đến nỗi bị xem thường như vậy?

Vệ Thiên Tường nghe qua khấn khừ của ông ta, biết rằng Nam Thiên Nhất Địch đã thành thực mến mình, bất giác đỏ mặt rồi tươi cười nói :

- Xin lão tiền bối chớ hiểu nhầm mà nhận xét vẫn bối một cách quá khắt khe như vậy. tư cách và tài nghệ của vẫn bối còn non kém, chưa dám so sánh cùng lão tiền bối, có đâu dám đem lòng xem thường và lạnh nhạt.

Nam Thiên Nhất Điều vuốt râu cười ha hả nói :

- Nếu đã kính yêu nhau, khỏi cần phải chấp nệ và khách sáo nữa. Thôi từ nay về sau, đừng gọi lão phu là lão tiên bối nữa, lão phu lớn hơn mấy tuổi nhưng việc đó đâu có can hệ gì, cứ gọi là lão ca ca cho có vẻ thân mật.

Về Thiên Tường thăm nghĩ :

- “Mình mới bắt đầu bước chân vào giang hồ, muốn tìm hiểu lai lịch và thân thế của mình, sự hạ lạc của cha mẹ, cần phải có người nhiều kinh nghiệm giúp đỡ. Nam Thiên Nhất Điều cứ như lời nói của Thôi Thiên thẩm, là một người bản chất cương trực, trong các phái chính và tà am hiểu hầu hết các nhân vật quan trọng. nếu được một người như thế làm bạn và đỡ đầu cho thì còn gì hơn. Âu cũng là một cơ hội tốt. ta không nên bỏ qua”.

Nghĩ vậy liền cúi mình nói :

- Cung kính không bằng tuân lệnh, vãn bối xin nghe theo và từ nay xin gọi là Tang ca ca.

Nam Thiên Nhất Điều đắc ý cười ha hả rồi vuốt râu nói :

- Tốt lắm, phải lắm.

Nói xong lão nghiêm trang nói tiếp :

- Xà Cư Sĩ Khuất Thất với môn võ đặc biệt và độc đáo xuất sứ từ “Linh Xà bí cấp”, chỉ có một môn “Ngũ Cầm thân pháp” của lão ca mới là khắc tinh mà thôi.

Ngũ Cầm thân pháp, một tuyệt học của võ lâm, muốn tránh khỏi thất truyền trong tương lai, lão ca đã viết thành một cuốn sách nhỏ. Tiểu đệ và cô nương, trong lúc có thì giờ, cũng nên lưu tâm tập luyện để đối phó với Linh Xà chương của lão ấy. Sau này nếu có gặp gỡ lại, âu cũng là điều bổ ích lắm đấy.

Nói xong thò vào người rút ra hai cuốn sách mỏng, đưa cho Về Thiên Tường và trịnh trọng nói :

- Đây là tất cả bí quyết về Ngũ Cầm thân pháp của lão ca, võ lâm thường gọi sách này là “Dịch Hình chân kinh”, do một bậc kỳ nhân của võ lâm trước đây hai trăm năm, tên là Thiên Nhưỡng độn tẩu lưu lại.

Chân kinh này gồm có hai tập, một cuốn thượng và một cuốn hạ. Trong cuốn thượng chuyên dạy thuật thay hình hóa trang, già trẻ, xấu đẹp, muốn sửa đổi như thế nào cũng được hết. Cuốn hạ chuyên dạy các phép tiềm hình và bịt mặt. Trước kia sách này có một hồi lọt vào tay bọn Thiên Diện giáo, sau này mới thu hồi trở lại được.

Lão ca có duyên may mắn tình cờ được sách này cách đâu hai mươi năm rồi. Ngày nay lão ca thấy không dùng nữa, dù để bên mình cũng chẳng ích gì. Vậy tiểu đệ hãy giữ lấy mà tập luyện. Đó là món quà của lão ca kính biểu buổi sơ ngộ kết thân ban đầu.

Vệ Thiên Tường đưa tay tiếp lấy, mở ra xem. Trên bìa sách có viết năm chữ “Dịch Hình kinh, quyển thượng”.

Nam Thiên Nhất Điều cười hà hà nói thêm cùng Vệ Thiên Tường :

- Mục đích của lão ca tìm tiểu đệ là để biểu hai cuốn này. Hiện nay vì có việc cần khẩn thiết phải đi ngay nên xin phép được tạm thời bái biệt.

Không chờ hai người ngờ ý ra sao, lão tung mình bay ra khỏi viện rồi biến mất.

Vệ Thiên Tường chợt nhớ lại tình hình trong viện, vội bảo Nam Cung Uyển :

- Uyển muội, kẻ địch đang vây khốn Phi Phượng phiêu cực, chúng mình cần phải tiếp ứng cho các bạn chứ.

Hai người một trước một sau như hai vệt khói mờ, xuyên qua mấy giây nhà cửa san sát, bay về phía trước.

Khi gần tới nơi đã nghe tiếng kinh khí xé gió vu vu, chạm nhau chan chát, thỉnh thoảng chưởng phong dội ình như núi sụp.

Vệ Thiên Tường nóng lòng phi thân về phía nhà gần nhất, vừa gặp Vân Trung Hạc Tề Trường Tự, Chưởng Thượng Châu Tổng Thu Văn và Bạch Phi Yến đang kịch chiến cùng Phong Vân nhị quái.

Nhìn kỹ thì thấy phe bạn đã có mỗi đuổi sức rồi.

Thì ra trước đó Tống Thu Vân và Bạch Phi yến cũng Phong Quái Tân Phong, Vân Trung Hạc và Đào Côn đầu với Vân Quái Lam Vân, phía nào bên nhân vật bọn Phi Phượng phiêu cục cũng đều chiếm ưu thế.

Nhưng về sau, vì Điểm Thương song nhận bị Thiếu Vu Lôi dồn vào thế bí phải lùi dần về sau, Đào Côn phải quay sang tiếp viện, để một mình Tề Trường Tự đấu với Vân Quái nên đã lộ rõ vẻ hạ phong rõ rệt.

Tống Thu Vân và Bạch Phi Yến cũng chiếm được ưu thế lúc đầu, như về sau vì Tề Trường Tự đuổi sức, Bạch Phi Yến đang đánh cùng Phong Quái phải quay sang tiếp tay cùng Tề Trường Tự đánh với Vân Quái.

Vì có sự thay đổi như vậy nên cục diện thay đổi dần dần, từ thắng đã chuyển sang kém thế.

Không những Bạch cô nương mồ hôi đầm áo, hơi thở hồng hộc, mà cả sư huynh muội của Vân Trung Hạc cũng bị Phong Vân nhị quái dồn mãi, dần dần đã lâm vào tình trạng hiểm nghèo.

Trong lúc đang nguy ngập thì cứu tinh đã từ trên trời đáp xuống. Một bóng người lao vút như sao băng, lên vào giữa đám binh khí đang đánh nhau chan chát.

Một tiếng thét vang lên lạnh lốt, tức thì hay chưởng cùng tung bay, tay trái đánh dạt Tề Trường Tự và Phong Vân Quái rời xa nhau ra, tay phải kẹp vào mạch môn Vân Quái giật luôn chiếc xích sắt của hắn một cách dễ dàng.

Trong khi Vệ Thiên Tường lao vào giữa đám binh khí, vũ lòng thần oai, thì Nam Cung Uyển cũng sử dụng thân pháp “Tử phủ tiềm bình” nhảy vút vào, liên tiếp dùng luôn hay thế “Không thủ nhập bạch nhật” và “Triêm Y thập bát diệt” tấn công tới tấp.

Công lực của Vệ Thiên Tường lúc này quả nhiên đã tăng tiến vượt bậc. Động tác của chàng tuy nhẹ nhàng nhưng uy lực vô biên, thân hình linh động không thể tả.

Vân Quái Lam Vân trong lúc bất ngờ bị kẻ nào đoạt mất dây xích sắt, trong lòng hoang mang sợ hãi, chưa nhìn thấy địch nhân là ai, đã bị ngay một đá của Vệ Thiên Tường trúng vào bụng dưới. Hắn rống lên thảm thiết, văng lên cao hơn một trượng, chẳng khác nào một quả cầu rơi xuống đất tắc thở luôn.

Vừa hạ Vân Quái, chàng đã lẹ làng tiếng sát đến bên mình Phong Quái Tân Phong và kêu lớn :

- Tống cô nương, xin cô nương hãy tạm nghỉ tay, để tên này cho tại hạ giải quyết.

Tiếng nói vừa dứt, tay trái chàng đã vung lên, dùng chiếc xích sắt của Vân Quái, giật mạnh đánh vào thanh đao đầu quỷ của Phong Quái.

“Choeng” một tiếng kinh hồn!

Đao và xích sắt chạm vào nhau, tóe lửa sáng ngời.

Phong Quái á lên một tiếng hãi hùng, cảm thấy hổ khẩu tê buốt, cánh tay trái hình như liệt mấy, và thanh Quỷ đầu đao sút ra văng tuốt lên hàng mấy trượng.

Tiếp đó liền nghe đóp một tiếng nữa! Đầu chiếc dây xích sắt lại quật đúng ngay cạnh sườn phải hũu của hắn. Phong Quái rú lên một tiếng hãi hùng, mồm vọt máu tươi ra ướt áo, ngã vật ra đằng sau.

Chỉ một động tác đầu tiên, Vệ Thiên Tường đã giải quyết ngay trận đấu.

Vân Trung Hạc hãi kinh quá sức, vội vàng chạy đến, chấp tay nói :

- Thiếu hiệp, thân pháp quả nhiên tuyệt diệu, bản lãnh thật phi thường. Tối hôm nay ah em tại hạ được dịp mới sáng mắt ra.

Vệ Thiên Tường ném chiếc xích sắt trên tay rồi mỉm cười nói :

- Tề huynh quá khen, tiểu đệ đâu dám nhận! Võ công của hai tên này cũng không phải kém. Chẳng qua vì tiểu đệ đột kích bất ngờ, dành được ưu thế trước tiên nên bọn chúng không thể trở tay kịp.

Vân Trung Hạc cười hà hà nói :

- Vi thiếu hiệp hà tất phải khiêm nhường như vậy. Bản lãnh “Tiên cô chi địch” của thiếu hiệp, anh em chúng tôi còn phải tập luyện hàng nhiều năm tháng nữa cũng chưa chắc đã bì kịp.

Tổng Thu Vân và Bạch Phi Yến đứng một bên, đưa cặp th ba nhìn chàng Tu La thư sinh sững sốt. Trong lòng nàng lúc nào cũng đầy cảm giác hâm mộ và mến phục.

Ngay lúc đó nghe vào một tiếng, thêm một bóng người sà xuống, đứng khít cạnh bên Vệ Thiên Tường, cất tiếng nói ngay :

- Vi ca ca, anh đã ra tay trước rồi sao.

Thật ra, Nam Cung Uyển chỉ sợ hai vị cô nương kia sẽ có dịp đến gần Vi ca ca của mình rồi có thêm những lời lẽ hay cử chỉ thân mật nữa, nên vội vàng xuất hiện ngay.

Khi chàng vừa đáp xuống, thì trước tòa hoa sảnh, trận đấu giữa anh em Điểm Thương song nhận, Ngân Lôu kiếm khách cùng Thiếu Vu Lô đã diễn tiến đến giai đoạn cực kỳ quyết liệt.

Ba người vũ lộng trường kiếm bao bọc lấy Thiếu Vu Lô đang vung tay áo rộng, sử dụng hai món vũ khí ngắn, hiên ngang đứng giữa vùng kiếm quang múa tít như đèn cù.

Nam Cung Uyển thấy Vi ca ca vừa xuất thủ đã thanh toán ngay hai kẻ địch nên trong lòng thấy nóng nảy vô cùng, vội quay mình phóng thẳng về phía Thiếu Vu Lô.

Vệ Thiên Tường muốn ngăn cản nhưng đã muộn rồi, không còn kịp nữa.

Khi ấy Thanh Thành Phi Yến cũng bị Tổng Thu Vân kéo chạy bay về phía đó.

Khi hay nàng đến gần, Tổng Thu Vân liền vung tay áo lên, mười hai viên đạn bạc liên châu đã nối nhau bắn vãi về phía Thiếu Vu Lô.

Khi đó Nam Cung Uyển đã bắt đầu tấn công.

Nàng vung kiếm đâm thẳng vào đám binh khí không chút e dè.

Nàng có biết đâu rằng Thiếu Vu Lô đã được sự chân truyền của Bích Nhãn Thần Quân, hai tay hai món vũ khí, gươm ngắn giáo dài, sử dụng hai chiêu khác nhau cùng một lúc, múa tít như chong chóng, tạo thành một tấm lưới sắt bao phủ khắp thân mình.

Nàng vừa xông tới, trường kiếm đâm vào, vừa chạm phải màn lưới sắt đó, tức thì thanh kiếm bị dội ngược lại, suýt tý nữa sút ra khỏi tay ngay.

Nam Cung Uyển giật mình, vừa thẹn vừa sợ. Đôi má của nàng ửng hồng vì xấu hổ, trong lòng bỗng phát cú, liền đưa tay trái phát luôn về phía trước. Lúc này nàng đã sử dụng “Tử Dương thủ” một tuyệt kỹ độc môn của Cẩm Linh Thần Quân.

Ngờ đâu, mặc dầu Tử Dương thủ là một võ công kỳ diệu phi thường, nhưng người sử dụng là một phụ nữ, bất quá cũng chỉ được ba thành hỏa hầu, thì làm sao phát huy tuyệt nghệ được đúng mức, cho nên cũng không thể địch nổi Thiếu Vu Lô, một cao đồ đáng sợ của phái Bạch Đà bên Tây Vực.

“Tử Dương thủ” của nàng vừa chạm phải cương khí của Thiếu Vu Lô kêu ầm một tiếng, Nam Cung Uyển thốt lên hai tiếng ôi chao, thân hình nàng bị đánh tung lên khỏi mặt đất, lão đảo thật lùi về sau.

Mười hai viên đạn bạc của Tổng Thu Vân phóng theo lối liên châu nối đuôi nhau bay ra, vừa chạm phải luồng cương khí của Thiếu Vu Lô đã bị đánh bật ngược trở lại như một cơn mưa bạc, bay về phía Bạch Phi Yến và Tổng Thu Vân.

Hai cô nương này thật không thể tưởng được rằng địch nhân có bản lãnh gớm ghê đến mức đó nên không chuẩn bị sẵn. Đến chừng thấy làn mưa đạn bắn ngược trở lại thì muốn tránh cũng không kịp nữa.

Hai người không biết cách nào hơn là đứng yên. nhấm mắt rú lên vì quá hãi hùng.

Tiếng rú của hai nàng còn văng vẳng đột nhiên một cái bóng xanh nhanh như điện chớp xẹt ngang qua, nhắc tay áo đánh bật làn mưa đạn bay đi mất, rồi đưa tay đỡ ngang lưng Nam Cung Uyển một cách rất nhẹ nhàng.

Tổng Thu Vân và Bạch Phi Yến nhìn lại thì người vừa cứu Nam Cung Uyển là thiếu hiệp Vi Hành Thiên.

Vệ Thiên Tường nhẹ đặt Nam Cung Uyển đứng xuống đất, dịu dàng hỏi :

- Uyển đệ, có bị thương không?

Nam Cung Uyển bực mình muốn ói máu, nằng đỏ ngầu đôi mắt, chực khóc, lắc đầu.

Vệ Thiên Tường chưa kịp nói gì thì nàng đã thét lớn :

- Tặc tử! Thiếu gia quyết cùng mày trống mái một trận phen này.

Nói xong nàng nhún chân nhảy vọt lên, lăn xả về phía Thiếu Vu Lôi.

Vệ Thiên Tường thấy Nam Cung Uyển vì tự ái không kể gì sống chết, vội vàng lảng vút người như làn khói chấn ngay trước mặt nàng, tay trái vận công ngón tay trở nên cứng như sắc nguội, xĩa thẳng vào người Thiếu Vu Lôi.

Đây là lần đầu tiên, kể từ lúc hạ sơn, chàng vận dụng “Nghịch Thiên huyền công” để đánh địch.

Quả nhiên ghê gớm thật! Một vòng đai kiên cố bằng cương khí bao bọc xung quanh Thiếu Vu Lôi như vách sắt tường đồng lập tức bị xẻ đôi. Người lão bỗng run lên rồi bật lùi ra sau liên tiếp mấy bước.

Xem tiếp hồi 38 Phiên Phúc Độc Thủ

38. Chương 38: Phiên Phúc Độc Thủ

Điểm Thương song nhận và Ngân Lâu kiếm khách đột nhiên cảm thấy luồng áp lực bỗng nhẹ hẫng đi, không hện mà gặp tự nhiên cả hai cùng phi thân lùi ra sau mấy trượng.

Tức thì hai bóng người nhẹ nhàng đáp xuống trước đấu trường.

Vạn Vũ Sương và Vạn Vũ Sinh, hai anh em đều mồ hôi ướt đầm mình, tinh thần mỗi mệ, tứ chi rùng rờ vừa thoảng hai bóng người vừa sa xuống đúng là Vệ Thiên Tường và Nam Cung thiếu hiệp thì vui mừng quá sức, vội vàng kêu lớn :

- Vệ... Vi... huynh đệ!...

Nói chưa dứt lời thì Bôn Lôi Thủ Thiếu Vu Sơn đã cười ha há và hét lớn :

- Tiểu tử, bọn mày có bao nhiêu người cứ kéo rốc ra đây cùng đánh một lần, để thái gia khỏi bận tay bận giải quyết nhiều đợt.

Vệ Thiên Tường quay lại nhìn Điểm Thương song nhận, chấp tay nói :

- Vạn đại ca, Vạn nhị ca, xin nghỉ ngơi một chặp. Để đệ thử sức với hần một keo, xem tài nghệ đến mức nào.

Thiếu Vu Lôi nổi nóng quát lớn :

- Tiểu tử, đừng khua môi múa mồm, hãy thử ném qua những tuyệt học của phái Bạch Đà bên Tây Vực.

Nói xong tay trái vung kiếm đâm thẳng vào mặt Nam Cung Uyên.

Vệ Thiên Tường thấy lão ra tay tấn công Nam Cung Uyên thì vội hét lớn :

- Uyên đệ, hãy lùi ra sau, để đó cho ngu huynh đối phó.

Nói xong tung luôn một chưởng chặn ngay luồng kiếm khí.

Thanh kiếm của Thiên Vu Lôi bị chưởng phong quá hùng hậu của Vệ Thiên Tường đánh kêu bằng một tiếng, dạt qua một bên tức thì.

Tay trái của y run lên hình như bị tê liệt, toàn thân rung động, lùi ra sau mấy bước.

Vệ Thiên Tường nhượng đôi mày kiếm trầm giọng nói.

- Này gã Thiếu Vu Lôi, trước đây anh em Nhâm thị song kiệt vì tâm địa hiểm độc quyết hạ sát anh em ta nên Vi mỗi nhất thời nóng giận, lỡ tay ngộ sát. Phái Bạch Đà của người có muốn phục thù rửa hận, xin cứ tìm ta, khỏi cần động đến những kẻ ngoại cuộc.

Thiếu Vu Lôi nghe chàng kể lại lai lịch, đôi mắt trợn trừng như muốn tóe lửa, tay múa tít cây đao thét lớn :

- À, té ra mi là Vi Hành Thiên phải không?

Vệ Thiên Tường gạt đầu lạnh lùng đáp :

- Phải.

Thiếu Vu Lôi giận phát run, liền gầm lớn lên :

- Thái gia đang cố tìm kiếm mày, đêm này gặp được nơi đây, đừng hòng tẩu thoát nữa.

Miệng hét, hai tay hai môn, tả kiếm, hữu đao cùng múa tít vù vù nhảm Vệ Thiên Tường tấn công ráo riết.

Nam Cung Uyên thấy Vi ca ca tay không binh khí, trong lòng e ngại không yên, vội kêu lớn.

- Vi ca ca, hãy dừng tạm kiếm này.

Vệ Thiên Tường cười lớn nói :

- Đối phó với bọn cuồng đồ man rợ cần gì phải dùng kiếm cho ô danh.

Tuy ngoài miệng nói thị thường, kiêu ngạo, nhưng lúc xông ra nghênh địch, chàng lại hết sức thận trọng.

Chàng âm thầm vận dụng “Nghịch Thiên huyền công”, cánh tay đưa thẳng ra, năm ngón xếp vào nhau như một lưỡi đao, dùng thế “Tử Khí Đông Lai” (hơi tía từ hướng đông đến) vạch thành một vết dài nghe vút một cái.

Bình! Tiếng động do hai món chạm vào nhau phát ra nghe rùng rợn.

Cả kiếm và đao của Thiếu Vu Lôi cùng chém ra một lúc, bỗng nhiên bị một luồng kinh khí chặn lại, không thể nào cưỡng nổi.

Y cảm thấy cả hai cánh tay bị tê rần, hổ khẩu rất như bị rách, thân hình không đứng vững, loạng choạng lùi ra sau.

Thiếu Vu Lôi hoảng sợ, nghĩ thầm :

- “Chẳng hiểu tiểu tử này sử dụng loại võ công gì mà quá ư ghê gớm như vậy”.

Vệ Thiên Tường thấy thắng lợi, bèn dùng luôn thế “Đạo Trường Ma Tiêu” (đạo phát sinh, tà khí tiêu tan” là môn tuyệt học võ thượng, đứng hàng đầu trong các thế võ của Huyền môn. Nga Mi Khương chân nhân di truyền lại. Thiếu Vu Lôi không thể nào chịu đựng nổi.

Chỉ nghe vào một tiếng cả hai thanh đoản đao, đoản kiếm đều đồng thời bị gạt phắt ra như que gỗ, thiếu Vu Lôi hự lên một tiếng, vất luôn hai món vũ khí xuống đất kêu leng keng. Người hắn bị đẩy ngã ra sau hơn một trượng, ngã lộn phèo xuống đất. Khi lồm cồm ngồi dậy, y học ra một ngụm máu tươi rồi ngồi xếp trên cỏ, thở hồng hộc.

Tuy nhiên, nhờ nội công màu nhiệm. tuy đã bị trọng thương, nhưng chỉ điều tức một lấy y đã vùng nhảy lên được, tay trái đã ấn chặt nơi chỗ yếu, miệng thét lớn :

- Thiếu Vu Lôi xin bái lãnh tuyệt nghệ! Này tiểu tử họ Vi, phái Bạch Đà ta từ nay cùng mày nhất định phải một còn một. Bây giờ xin tạm biệt, sau này tái ngộ.

Thấy y dợm người chạy đi, Nam Cung Uyên liền nạt lớn :

- Thiếu tặc mày định trốn đi đâu?

Nhưng Vệ Thiên Tường đã vội kéo nàng lại nói :

- Uyển đệ khỏi cần bận tâm. Cứ để cho hấn cút đi khuất mắt.

Thiếu Vu Lô lườm lườm quét cặp mắt đỏ ngầu nhìn qua một lượt, mím môi không nói một lời rồi tung mình biến mất.

Vân Vũ Sinh nhìn thấy, Thiếu Vu Lô đã thọ nội thương khá nặng và tìm chỗ trốn đi rồi, liền nắm tay Vệ Thiên Tường, cảm động nói :

- Vi hiền đệ, đêm nay giá không có hiền đệ nơi đây thì cục diện này sẽ vô cùng bi đát, không còn cách nào cứu vãn nổi.

Nói đến đây, bọn Vân Trung Hạc, Ngân Lôu kiếm khách, Tống Thu Vân, Bạch Phi Yến bốn người đã lữ lượt kéo đến tỏ lời cảm ơn Vệ Thiên Tường rồi rút.

Vệ Thiên Tường chấp tay nhún mình đáp lễ rồi cùng mọi người bước vào hoa sảnh.

Lúc bấy giờ tặc nhân đã chạy hết, tráng đinh vội đi thấp đèn đuốc lên sáng rực, rồi đem xác Phong Vân nhệ quải đi nơi khác.

Mọi người đang rúi rít bàn tán chuyện trò, bỗng dưng Lục Phượng Tôn từ phía ngoài hoảng hốt chạy vào, miệng thở muốn đứt hơi.

Trông thấy mọi người chưa kịp chào hỏi, y đã quay lại nói với Vạn Vũ Xương :

- Vạn đại thúc, té ra bọn tặc nhân trong này đã chạy hết cả rồi sao? Tôn lão tiên bối đã bị chúng đánh mang trọng thương, chỗ vết thương bầm đen, dần dần lan ra rất may lẹ.

Gia gia tôi có nói chắc hấn đại thúc mang theo “Bát bảo khu độc tán” nên xin mời địa thúc mau mau vào trong xem thử.

Vạn Vũ Xương vừa nghe tin Tôn Hiệu Nam đã bị thương và trúng độc, bất giác giật mình hoảng sợ vô cùng.

Chúng ta nên biết riêng Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam là sư đệ của Kiều Châu Tử Chương môn phái Võ Đang, có thể liệt vào hạng võ lâm cao thủ, trình độ võ công đã đạt đến mức thần xuất nhập hoá, nay bị người ta đả thương, nhất định kẻ này phải là một nhân vật phi thường.

Chàng vội vàng đứng phắt dậy nói :

- Nếu vậy thì chúng ta phải đi mau.

Thế là tất cả mọi người cũng nhất tề kéo nhau đi, ai nấy đều rảo bước theo sau Vạn Vũ Xương, bước vào một khu vườn hoa.

Thì ra phía sau lại có một vườn hoa chiếm một khu đất khá rộng lớn. Trong vườn có đắp những hòn giả sơn, có rừng cây, lầu đài, thủy tạ, trưng bày rất khéo léo và thanh nhã.

Nơi đây chắc hẳn là chỗ tĩnh dưỡng thường ngày của Càn Khôn Thủ Lục Phượng Trường. So với các nhà cửa mấy tầng phía trước, cảnh sắc hoàn toàn khác xa.

Khi đoàn người bước vào khu vườn hoa thì trăng đã xế về tây. Bao nhiêu cây cỏ, hoa lá trong vườn rất rậm rạp mát mẻ nằm im dưới ánh trăng bạc đầm sương đêm lạnh lạnh, quang cảnh thật nên thơ và thâm u nhân tịch.

Vì ai nấy cũng lo âu, vội để ý theo bước đi au nên chẳng ai quan tâm đến phong cảnh.

Lục Phượng Tôn đưa mọi người bước qua một dãy nhà khách, đi thẳng vào phía trong.

Vừa đến nơi đã thấy Tôn Hiệu Nam đang ngồi xếp bằng trên một bục gỗ nét mặt trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền tựa hồ như một vị cao tăng đang tham thiền nhập định.

Lục Phượng Trường đang ngồi sau lưng, hữu chưởng áp vào xương sống Tôn Hiệu Nam, đang vận dụng, nội công dồn chặn ngưng vào giúp ông ta khử độc chữa thương.

Bên cạnh đó, Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính, nước mắt ràn rụa cứ chăm chăm nhìn vào phụ thân, thần sắc rất đau thương, thất vọng.

Vạn Vũ Xương vừa trông thấy đã giật mình vì không ngờ một nhân vật có nội công nhiệm mầu như Tôn Hiệu Nam dù có bị một chưởng nặng đến đâu cũng chưa đến nỗi thay đổi thần sắc một cách quá mau như vậy.

Khi thấy Lục Phượng Tường đang dùng bản thân chân khí để trợ giúp, chắc có lẽ cũng chưa đến bề nào cho nên chàng vội chạy lại gần bên giường thăm hỏi.

Vừa thấy Vạn Vũ Xương, Lục Phượng Tường đã hỏi ngay :

- Vạn lão đệ, có mang theo “Bát bảo khu độc tán” của môn môn đó không? Tôn lão ca hình như trúng phải “Phiên Phúc Độc Thủ”, lão đệ hãy lại xem thử.

Vạn Vũ Xương nghe nói giật mình, nghĩ bụng :

- “Phiên Phúc Độc Thủ” là thủ đoạn âm độc nhất của những người trong số thất Thập tam tà, Nhân Yêu Hách Phi Yên, Xà Cư Sĩ Khuất Thất. Đây cũng là công phu độc môn của La Uyên, khét tiếng khắp giang hồ nên tên hạ mới lấy đó làm ngoại hiệu để gọi lão. Chẳng nhẽ tên đại ma đầu này cũng xuất hiện đêm nay tại chốn này sao?”

Nghĩ thế, chàng vội nói :

- Vãn bối có mang sẵn Bát bảo khu độc tán đây, nhưng chỉ e rằng...

Chàng định nói “thuốc này không đủ khả năng để trị độc do Phiên Phúc Độc Thủ gây nên” nhưng không nói được trọn lời.

Khi thấy Liên Hoàn Tôn Chánh Thuần thần sắc lộ vẻ quá khẩn trương, chàng vội nói trở qua :

- Vết thương của lão tiền bối nặng nhẹ ra sao và trúng tại chỗ nào?

Nói xong cúi sát nhìn gần vào mặt Tôn Hiệu Nam, thấy nơi ấn đường đã xám xịt, mặt nám đen, giật mình sợ hãi.

Thật ra, Bát bảo khu độc của Điểm Thương song nhận vốn là một loại thuốc giải độc của người Miêu bào chế ra truyền lại từ đời này sang đời khác, Vạn Vũ Xương đã từng hiểu rõ khả năng của nó đến mức độ nào rồi, Nhưng sau khi nhìn kỹ thần sắc của Tôn Hiệu Nam, chàng đã hoàn toàn thất vọng, khê thở dài biết rằng dù dùng thuốc này cũng chẳng ích gì nữa.

Tôn Hiệu Nam lúc đó vừa mơ màng mở mắt, nhìn thấy Vạn Vũ Xương, mỉm cười nói :

- Vạn lão đệ, lão hủ thất cơ bị trúng phải tặc tử ám toán. Tuy nhiên chính hãn cũng bị “Lưỡng Nghi chưởng” của lão hủ đánh chết rồi. Như thế thì mạng này có bề nào cũng thỏa mãn lắm rồi, không có gì đáng thất mắc nữa.

Vạn Vũ Xương nói :

- Xin Tôn lão tiền bối cố vận công trục độc ra ngoài, không nên nói chuyện nhiều có hại.

Tôn Chính vội vàng cởi áo của phụ thân ra thì thấy ở bên vai phải có in dấu một bàn tay màu đen đen, trên dấu bàn tay có lốm đốm rất nhiều chấm và lỗ nhỏ nhỏ, hình như kim châm. Xung quanh vết bàn tay có những vết đen mờ mờ đang lao dần ra, mỗi lúc một lớn thêm.

Vạn Vũ Xương vừa thấy nghĩ bụng :

- “Rõ ràng bàn tay của địch nhân có đeo bao da, trên bao có đính nhiều đinh tẩm độc, khi đánh trúng vai chất độc theo đầu đinh truyền vào cơ thể rất mau”.

Chàng ngược lên, cau mày nói :

- Thương thế của Tôn lão tiền bối cũng không lấy gì làm nặng lắm. Tuy nhiên vì trên bao bàn tay của kẻ địch có cài kim độc nên chất độc đã truyền vào mạch máu. Bây giờ trước tiên là phải để cho vãn bối rút hết máu độc ra rồi nhiên hậu mới buộc thuốc.

Tôn Chính nước mắt ràn rụa, bệu bạo nói :

- Vạn đại ca, gia phụ không hề gì chứ?

Vạn Vũ Xương nhìn qua tình hình cũng biết rằng việc chữa trị của mình cũng chỉ là việc làm cầu may, tuy nhiên chẳng cũng gắng gượng tìm lời an ủi :

- Tôn lão tiên bối suốt đời làm việc thiện thì trời đất cũng không bao giờ phụ người hiền. Chỉ có một điều là chính tại hạ cũng chưa nhận xét được ra đây là thứ độc gì cho nên buộc lòng phải lo rút độc ra trước rồi sau đây sẽ tùy liệu.

Nói xong lấy trong người ra một con dao nhỏ, lưỡi mỏng và thật bén, sẽ vạch một chữa thập ngay trên đầu bàn tay rồi dùng ngón tay ấn nhẹ xung quanh, tức thì thấy có nhiều nước đen nhớt nhất và tanh hôi vọt ra như suối.

Một hồi lâu máu đen ra gần một bát nhưng vẫn chưa thấy có máu tươi. Chỗ bị thương tuy có nhạt đi một chút nhưng lại xám trở lại như cũ.

Cùng với màu đen một chất nước lờn nhờn mùi tanh hôi xông lên không thể nào chịu nổi. Bao nhiêu người đứng gần đều thấy muốn mửa.

Vạn Vũ Xương chợt hiểu, rõ ràng tặc nhân đã dùng chất nhớt của nọc rắn độc mà chế ra loại thuốc tẩm vào bao tay làm ám khí.

Chàng dùng nước nóng rửa thật sạch rồi lấy thuốc đắp vào buộc kỹ.

Một lúc sau, nhận thất bệnh tình của Tôn Hiệu Nam vẫn không thuyên giảm, cứ mỗi lúc một trầm trọng thêm.

Thân người của ông thỉnh thoảng uốn cong lên, giật từng cơn, vết bầm đã dần dần lan khắp thân thể.

Quả nhiên là hiện tượng của chất kịch độc đang bắt đầu xâm nhập vào tim.

Một tay cao thủ nội công cao siêu tốt bậc như Tôn Hiệu Nam mới chịu đựng được tới mức này, nếu là kẻ khác thì đã bỏ mạng từ lâu rồi.

Lục Phượng Tường e ngại hỏi :

- Vạn Lão đệ! Tôn lão ca đã được trực máu độc và dấp thuốc rồi sao vẫn chưa thấy kiến hiệu? Xem có bề nào không?

Vạn Vũ Xương gượng cười đáp :

- Tôn lão tiên bối vừa bị trúng vừa trúng độc. Chất độc này tựa như loại nhớt của rắn rết làm nên, hiện giờ đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, văn bối e rằng “Bát bảo khu độc tán” không ăn thua gì!

Tôn Hiệu Nam da mặt đã xám dần nhưng trên môi vẫn giữ một nụ cười. Hiển nhiên là ông ta đã dùng hết sức lực chống độc và đem hết cương nghị chống với sự đau đớn đang hành hạ thể xác. Tuy nhiên thân hình ông vẫn thấy run run và cứ giật lên từng hồi khiến những người đứng xung quanh nóng ruột và xót xa vô cùng nhưng chẳng có cách nào hơn nữa.

Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính quỳ ngay trước mặt phụ thân, nước mắt như mưa. Ai nấy đều căm thù kẻ địch nhưng cũng đành bó tay phó mặc cho định mạng.

Vệ Thiên Tường sực nhớ lại lúc mình trúng Bách Độc chưởng của Xà Cư Sĩ, Nam Thiên Nhất Điều có cường ép lão phía đưa một hoàn thuốc giải độc. Hoàn thuốc ấy hiện chàng còn giữ bên mình. Cứ như lời nói của Xà Cư Sĩ thì linh dược này có khả năng tiêu trừ bách độc trên thiên hạ, hãy đưa ra dùng, biết đâu cứu được mạng Tôn lão tiên bối cũng nên.

Nghĩ đến đây, chàng vội vàng đưa tay vào túi trong lấy ra viên thuốc giải độc, cầm trao cho Vạn Vũ Xương và nói :

- Vạn đại ca! Đây là hoàn thuốc giải độc của Xà Cư Sĩ có thể giải trừ trăm thứ độc trên thiên hạ, hãy đưa dùng thử xem có thể cứu chữa được vết thương của lão tiên bối hay không.

Vạn Vũ Xương tiếp lấy, thấy viên thuốc màu đen đen, để gần mũi ngửi không thấy mùi gì cả.

Lục Phương Tường vội hỏi :

- Vì lão đệ, giải độc đơn của Xà Cư Sĩ, lão đệ lấy được ở đâu và lúc nào vậy?

Vệ Thiên Tường đem tình hình đã xảy ra thuật lại ọi người nghe qua một lượt.

Lục Phương Tường thở dài nói :

- Xà Cư Sĩ Khuất Thất đã hai chục năm qua không hề rời ra khỏi đảo Hải Nam một bước, thế mà hôm nay lại cũng tìm đến nơi đây, thật không ngờ, không ngờ!

Suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp :

- Vạn lão đệ có lẽ hoài nghi thuốc này của Xà Cư Sĩ có sự gì dối trá chăng?

Vạn Vũ Xương nói :

- Theo văn bối trộm nghĩ, Xà Cư Sĩ Khuất Thất là con người xảo quyết khôn lường, nên thuốc của lão ấy chưa chắc có khả năng hiệu nghiệm như lời lão ca tụng. Vì vậy nên văn bối e...

Lục Phương Tường gật đầu nói :

- Vạn lão đệ nghĩ cũng phải, nhưng lão phu suy rằng, thuốc này không phải do lòng tự nguyện của Xà Cư Sĩ mà vì Nam Thiên Nhất Điều dùng tài ba cưỡng ép. Dầu thế nào đi nữa, Xà Cư Sĩ Khuất Thất cũng là chủ nhân một môn phái, mặt mũi nào đi lừa gạt. Cho nên thuốc này không thể là đồ giả, lão đệ cứ cho Tôn lão ca uống đi.

Tuy ngoài miệng khuyên như vậy, nhưng thật ra trong lòng ông ta vẫn còn một điểm do dự chưa dám chắc. Vì Nam Thiên Nhất Điều và Nhân Yêu Hách Phi Yến cũng như Xà Cư Sĩ, đều là nhân vật của nhóm Thập tam tà, không phải là hạng người có thể hoàn toàn tín nhiệm được. Ngặt vì bệnh tình của Tôn Hiệu Nam mỗi lúc càng thê nguy ngập, chả lẽ cứ nghi ngờ rồi ngồi bó tay chờ chết, cho nên phải buộc lòng mạo hiểm cho uống thử, may ra cũng chưa biết chừng.

Vạn Vũ Xương thấy Lục Phương Tường khuyên như vậy, liền gật đầu tuân theo. Chàng dùng mũi đao khẽ cạy răng Tôn Hiệu Nam, đem hoàn thuốc nghiền nát, hòa với ít nước nóng đổ vào mồm.

Hoàn thuốc của Xà Cư Sĩ, lúc đầu ngửi chẳng thấy mùi vị gì hết, nhưng lúc uống vào thấy một mùi nồng nồng cay cay từ miệng Tôn Hiệu Nam xông ra khiến mọi người cùng ngửi thấy.

Vạn Vũ Xương mừng rỡ nói :

- Xà Cư Sĩ không lừa người đâu. Đích xác là loại thuốc giải độc rồi, chẳng còn điều gì nghi ngờ nữa.

Xem tiếp hồi 39

39. Chương 39: Thuốc Giải

Lục Phương Tường nói :

- Cứ như mùi thơm nồng này, thuốc này có vẻ hiệu nghiệm lắm.

Vạn Vũ Xương gật đầu nói :

- Lão tiên bối có kinh nghiệm về y lý lắm. Cái mùi vị cay cay nồng nồng này tức là “Ô Phong thảo” chuyên giải trừ bách độc, chỉ tìm thấy được tại Vân Vụ sơn mà thôi.

Ngày trước, tiên sư vào Vân Vụ sơn hái thuốc có lượm được một miếng này, đem hợp với “Bát bảo khu độc tán” có thể nói chữa nổi trăm thứ độc, chữa bệnh như thần. Rất tức là loại thuốc này rất hiếm, từ đó về sau kiếm không được nữa.

Quả nhiên thuốc giải độc này hiệu nghiệm vô cùng. Sau khi Tôn Hiệu Nam uống vào một chặp từ nhiên trong bụng sôi ầm ầm, những tia máu đen lan đi trên thân mình ông ta đã dần dần biến mất.

Tại vết thương, chỗ được Vạn Vũ Xương xẻ ra và đắp thuốc, nước đen đã chảy trở lại ròng ròng, một chặp sau đến máu đỏ.

Vạn Vũ Xương mừng quá, lắc đầu chép miệng nói :

- Chà, chất độc này quả nhiên ghê gớm thật.

Chàng lại quay qua bảo Lục Phượng Tường :

- Bây giờ Tôn lão tiên bối đã có thể gọi là thoát nạn rồi. Chỉ cần tĩnh dưỡng một vài ngày là có thể bình phục như xưa.

Tôn Chính liền cúi đầu cảm tạ Vạn Vũ Xương :

- Xin đa tạ cái thịnh đức của Vạn đại thúc, văn bối xin ghi tạc đời đời...

Nói xong, Tôn Chính quay về phái Vệ Thiên Tường vội vàng đỡ dậy và nói :

- Đây là thuốc giải độc của Tang lão tiên bối ép buộc Xà Cư Sĩ đưa ra thôi. Tiểu đệ chỉ làm nhiệm vụ mượn hoa cúng Phật mà thôi, đâu có công đức gì mà tôn huynh lại đa lễ như vậy?

Tôn Chính cảm kích đến nỗi nước mắt trào ra như mưa nói không ra tiếng.

Lục Phượng Tường mỉm cười nói :

- Các bạn thanh niên luôn luôn thông cảm lẫn nhau, nên sự giúp đỡ tương trợ là điều tự nhiên, khỏi cần phải nhiều lời cảm tạ khách sáo nữa.

Nói xong, hai luồng nhân quang của ông chiếu đi bốn phía rồi nhìn về phía Vệ Thiên Tường nói :

- Đêm nay nếu không được Vi lão đệ ra tay thì hậu quả sẽ chưa biết được như thế nào. Theo sự liên hệ nhận xét của lão phu thì trong đêm trước, kẻ đã ra tay hạ sát năm con rắn độc thân, nhận định là lão đệ rồi.

Nói xong ông vuốt râu cười hà hà nói tiếp :

- Hà hà, quả nhiên tre già măng mọc những kẻ cao niên như bọn lão hủ này bây giờ chẳng còn làm được gì nữa! Từ nay về sau, trách nhiệm duy trì chính nghĩa sẽ đặt nặng trên vai các bạn. Vi lão đệ, lão phu mong mỗi lão đệ hãy cùng các bạn thanh niên khác chung vai sát cánh, hợp tác chặt chẽ cùng nhau tiến bước làm rạng rỡ võ lâm, gây nên một sự nghiệp vĩ đại sau này.

Vệ Thiên Tường luôn luôn vâng dạ.

Mấy lời tâm huyết của Lục Phượng Tường đã khiến cho chàng vô cùng kích động và tăng thêm chí khí hào hùng.

Khi ấy trời cũng vừa sáng rõ.

Biết mọi người qua một đêm kịch chiến chắc đã đói lòng, Lục Phượng Tường sai gia đình dọn mấy món đồ ra để điểm tâm đỡ dạ.

Nhân cuộc điểm tâm, Lục Phượng Tường kể lại sự việc đã xảy ra trong đêm ọi người cùng nghe.

Đầu hôm nay, cảm thấy trong mình không được khỏe, Lục Phượng Tường dự định đi ngủ sớm.

Nhưng lúc mới đặt lưng nằm đã lắng tai nghe từ bên ngoài tĩnh xá, cách chừng vài chục trượng có tiếng chân người nhẹ nhẹ lướt đi, hình như từ trên cao sà xuống.

Cần Khôn Thủ Lục Phượng Tường vốn là sư đệ của nhất đường tử tiểu Đại chương môn phái Côn Luân, trên võ lâm đã chiếm một vị trí cao cả, có thể đã liệt vào hạng tiền bối được muôn người trọng vọng.

Tuy đã trên tám chục tuổi, nhưng tinh thần của ông rất quắc thước, mới trông qua tưởng chừng độ sáu chục ngoài mà thôi.

Với trình độ nội công màu nhiệm, tai mắt tinh tường nên khi có việc gì khác lạ đã phát giác ra được ngay.

Quả nhiên có hai bóng người vừa xuất hiện, thân pháp mau lẹ phi thường, chỉ trong chớp mắt đã nhẹ nhàng đặt chân xuống trước thềm tịnh xá.

Dưới ánh trăng mờ, bóng ấy hiện ra là một người tác độ bốn mươi tuổi, mình mặc áo xanh, chân đi giày vải, theo sau là một người tuổi ngoại ba mươi, cũng mặc áo xanh. Cả hai đều tay không, không mang vũ khí.

Lục Phượng Tường vừa trông thấy khen thầm :

- Hai người có vẻ bản lãnh cao cường. Ban đêm, tìm đến chốn này chắc hẳn là thù chứ không phải bạn. Nhưng tại sao cả hai đều không có vũ khí.

Suy nghĩ như thế, rồi đưa mắt nhìn ra ho nhẹ một tiếng.

Hai người kia vừa đến, nghe tiếng ho bỗng giật mình, không ngờ người trong nhà lại phát giác được một cách mau lẹ đường ấy.

Cả hai đứng yên đưa mắt nhìn lại thì thấy trên đám cỏ đã hiện ra một cụ già, mái tóc trắng bạc, da mặt hồng hào, dáng điệu vô cùng phong lưu tiêu sái.

Người cao lớn đứng tuổi mặc áo xanh đi giày vải, đứng nhìn qua một phút rồi nhướng mắt hỏi :

- Tôn giá có phải là Lục lão đầu của phái Côn Luân không, nếu ta nhận xét không lầm?

Lục Phượng Tường thấy người ấy chưa gì đã tỏ lời thiếu khiêm nhã, hai mắt tóe hào quang, gằn giọng nói :

- Phải, lão hủ đây chính là Lục Phượng Tường. Hai vị là bạn ở phương nào, hôm nay đến đây, chắc có điều chi muốn chỉ giáo. Vậy xin cho biết ý kiến.

Người ấy chưa kịp nói thì người đứng cạnh đã cướp lời :

- Một lão ca, nếu quả nhiên là Lục lão đầu, chúng ta cứ việc ra tay thu xếp cho rồi, hà tất phải nhiều lời cho tốn công.

Nói vừa dứt lời, y đã vung hai tay, nhảy vọt tới tấn công liền.

Lục Phượng Tường thoáng thấy chưởng của hắn đen sì, đoán biết có độc, vội phất tay áo một cái, đẩy ra một luồng cương khí, đẩy lùi hắn lại một bước.

Tuy nhiên công lực của người kia cũng không phải tầm thường. Đẩy được y lùi lại một bước, nhưng Lục Phượng Tường cũng cảm thấy toàn thân rung động, nổi nóng hét lớn :

- Các ngươi là môn hạ người nào dám đến đây lộng hành và đối với lão phu lại vô lễ như vậy?

Người ấy thân pháp lẹ làng kỳ ảo vô cùng, chân vừa lùi ra sau đã phóng hữu chưởng quét mạnh một chiêu, tấn công tiếp, đồng thời cất tiếng cười ha hả nói :

- Lục lão đầu khỏi nhiều lời, hãy tiếp chiêu và nộp mạng cho sớm.

Người lớn tuổi hơn, mặc áo xanh đậm, thấy bạn mình đã giành ra tay trước nên đứng ngoài quan sát.

Thấy Lục Phượng Tường vừa mới phất tay một cái mà người kia phải dội ra sau thì biết rằng nội lực của lão già họ Lục đã đến mức mầu nhiệm. Nếu chỉ để một người thì khồn thể nào ăn đứt rồi, lập tức nhún mình vung chưởng xông vào vòng chiến.

Hàng mấy chục năm nay lặn lội giang hồ, Lục Phượng Tường chưa bao giờ gặp những phần tử thiếu lịch sự, ăn nói hồ đồ vô lễ như hai kẻ này nên nổi nóng, râu tóc dựng ngược bay phất phới.

Ông hất hàm nói :

- Thật không ngờ dạo này trên giang hồ xuất hiện những phường ranh con tặc tử ăn nói vô lễ mất dạy như thế này. Hôm nay gặp lão phu này, nhất định các ngươi sẽ nhận được một bài học đích đáng để chữa hết tánh ngông cuồng.

Nói xong, tức thì vung chưởng đánh luôn ba mươi sáu thế “Thiên Cương thủ” một thế võ công bí truyền tuyệt học của phái Côn Luân.

Không ngờ hai người này cũng không phải tay vừa, thêm một người trên tay có chất độc, màu sắc đen sì, một người có chưởng pháp quái lạ vô cùng, cho nên mặc dù đã đánh gần mười chiêu mà vẫn chưa chiếm được lợi thế.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng cười nói rồi rằng :

- Hà, hà... Lục lão ca, khoái quá! Lâu nay tiểu đệ chưa có dịp động thủ với ai, vậy lão ca hãy nhường bớt cho tiểu đệ một đứa.

Người đó là Tôn Hiệu Nam, vừa nghe tiếng hò hét, đã cùng con trai là Tôn Chính và Lục Phượng Tường chạy ra tiếp chiến.

Tôn Hiệu Nam nãy giờ đứng xem. Ông ta thừa biết công lực Lục Phượng Tường rất thâm hậu, võ công đã đến độ cao siêu nên đoán chắc hai kẻ hậu sinh này không thể nào chịu đựng quá mười chiêu rồi.

Ngờ đâu, hai người này tuy trẻ nhưng bản lãnh khá cao cường. Trận đấu kéo dài đã lâu nhưng Lục Phượng Tường chưa thu được thắng lợi nào.

Ông vội vàng lên tiếng rồi xông ngay vào trận đấu.

Vừa thấy thêm một lão già tiếp chiến, hai người kia lập tức phân chia ra nghênh địch.

Thế là hai cặp bốn người, càng đấu càng thêm quyết liệt.

Lục Phượng Tường đem hết tuyệt kỹ của ba mươi sáu thể “Thiên Cương thủ” đánh ra liên miên bất tuyệt chẳng bao lâu đã chiếm được thể thượng phong.

Trong hai chưởng với thành công lực, Lục Phượng Tường đã đẩy lùi lão già áo xanh ra sau năm bước rồi hỏi lớn :

- Người hãy xưng tên họ rồi tiếp tục cũng không muộn gì.

Lão áo xanh cất tiếng cười ngạo nghễ đáp :

Lục lão đầu, người tự xưng là bậc tiền bối, cao niên đáng lẽ phải hiểu biết tất cả võ lâm cao thủ chứ! Thái gia đây chính là Âm Sơn môn hạ Mộc Linh Tử.

Thấy lão ăn nói hồ đồ hỗn lão. Lục Phượng Tường nổi tức, đôi mắt tóe hào quang nghiêng răng nói :

- Nghiệt súc, mày chỉ dựa vào tài mọn là “Ngưng Huyết âm công” mà dám tỏ lời ngạo mạn với lão phu sao?

Nói xong liền dùng “Kiến Nguyên chỉ” điểm thẳng vào người Mộc Linh Tử, hóa giải tất cả kinh lực của Ngưng Huyết âm công, khiến Mộc Linh tử đứng sững rụng rời cả chân tay.

Lục Phượng Tường thấy vậy hét tiếp :

- Súc sinh, lão phu không muốn hại mày, hãy rút đi cho rảnh mắt.

Mộc Linh tử tự biết bản lĩnh mình còn sút kém xa, không dám lên tiếng và cũng không buồn kêu đồng bọn, lặng lẽ tung người biến đi mất dạng.

Mộc Linh tử đã rút lui, chỉ còn lại anh chàng áo xanh cũng bị Tôn Hiệu Nam dùng chưởng áp đảo, luôn né tránh bằng cách chạy quanh lẩn trốn.

Xưa nay luyện được độc thảo có màu đen lấp lánh, y vẫn tự hào là vô địch ngờ đâu đêm nay chạm phải một tay danh túc của Võ Đang là Tôn Hiệu Nam với thân pháp “Lưỡng Nghi chưởng pháp” trần sơn tuyệt kỹ mà phái Võ Đang nên bị một trận đảo điên.

Tôn Hiệu Nam, hai chưởng múa hai thể khác nhau, một tay vạch vòng tròn, một tay thành hình ngang khiến đối thủ không đường nào xoay trở đầu văng mắt hoa, dần dần bị hãm chặt trong thế lực của chưởng phong. Nếu Tôn Hiệu Nam có ý sát hại thì hẳn đã mạng vong dưới Lưỡng Nghi chưởng rồi.

Tôn Hiệu Nam thấy Lục Phượng Tường đã thả Mộc Linh tử chạy rồi nên nghĩ rằng, mình đây với vai vế trong võ lâm đối với một kẻ hậu sinh tiền bối, chẳng muốn ra tay tiêu diệt làm gì?

Một đứa đã tẩu thoát đi rồi, tên này không sớm thì muộn cũng tìm cách chuồn theo mà thôi. Với cảm nghĩ ấy, Tôn Hiệu Nam tuy ra tay nhưng đã nhân nhượng phần nào.

Không ngờ chàng áo xanh chẳng biết thân phận, đã bị bao vây vào vòng chưởng phong không còn ngõ tiến thoái mà còn lộ vẻ liều lĩnh, vùng hai chiếc độc trảo đánh ra ào ào.

Tôn Hiệu Nam cau mày, nhằm đúng cổ tay phải của y, đưa hai ngón kẹp chặt đúng ngay mạch môn.

Vừa cảm thấy cổ tay tê rần bị kẹp chặt không còn cách gì gỡ ra được, chàng áo xanh đành đứng lặng yên mặc tình Tôn Hiệu Nam kéo đi rồi đẩy ra ngoài với dụng ý tha cho hắn chạy thoát đi cho rồi.

Không ngờ người áo xanh lại nảy ra hiểm ý. Thừa lúc Tôn Hiệu Nam vừa nói tay ra, hắn thuận đà buông mình rơi xuống thật mau, thân hình xoay qua nửa vòng, bất ngờ gài lên một tiếng, vùng chưởng đánh mạnh vào vai phải Tôn Hiệu Nam.

Tôn Hiệu Nam không ngờ đầu mình đã có hảo ý buông tha đối phương đã không chạy trốn còn thừa dịp tấn công nữa, nên vội đưa cánh tay gạt phắt ra.

Bốp, binh! Hai tiếng xảy ra liên tiếp.

Vai phải của Tôn Hiệu Nam vừa bị một chưởng của người áo xanh đánh trúng, nhưng thân hình của y cũng bị Tôn Hiệu Nam hất tung lên, lộn đi mấy vòng rồi lăn ra xa lắt.

Trong khi vừa xuất chưởng đánh bật người áo xanh, Tôn Hiệu Nam cảm thấy chỗ vai bị trúng chưởng bỗng nhiên tê dại đi, mới sực nhớ lại chưởng của y có độc. Giận quá, ông gài lên một tiếng dồn hết công lực vào tay trái đánh bồi thêm một chưởng nữa.

“Bình” một tiếng, người áo xanh bị bắn tung ra xa thêm một trượng.

Thấy phụ thân bị trúng độc chưởng, Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính nổi nóng đưa tay trái lên, tức thì bảy chiếc vòng thái cực nhỏ chế bằng thép đã vụt bay ra vèo vèo, hết vòng nọ tiếp đến vòng kia, xé gió nghe rợn người.

Người áo xanh đã bị trọng thương lại lãnh thêm năm chiếc vòng thép, hắn chỉ rống lên một tiếng rồi tắt thở ngay.

Tôn Hiệu Nam thấy bả vai ngứa rần khó chịu lắm. Chập sau, hình như có muôn ngàn con trùng độc bò khắp cách mạch máu, tuy rằng nội công màu nhiệm, đã cẩn thận bế chặt tất cả các huyết đạo nhưng vẫn không ngăn chặn được độc tố lan ra.

Lục Phượng Tường thấy thần sắc của ông ta biến đổi quá nhiều, lập tức sai người khiêng mau vào phòng ngủ.

Vạch áo ra xem, thấy trên vai bầm tím, nhiều lỗ đen sì nhầy nhựa màu đen, thêm những tia xám đậm cứ lan dần mỗi lúc một nhiều.

Hoảng hốt quá, ông mới sai người đi mời bọn Vạn Vũ Xương đến tìm cách chạy chữa.

Lục Phượng Tường kể đến đây thì dừng lời.

Vạn Vũ Xương nói :

- Hồi này lão tiên bối có nói Tôn lão tiên bối đã trúng phải “Phiên Phúc Độc Thủ” nếu như vậy thì thủ phạm đã gây nên thương tích này quả nhiên là truyền nhân của La Uyên rồi.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Phải rồi! Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên và Xà Cư Sĩ Khuất Thất đều là dư đảng của Ngũ Độc giáo. Bọn chúng chuyên môn nuôi các thứ rắn độc, trùng độc để lấy nhớt luyện với các loại cây cỏ độc, thuốc độc. Xưa kia Ngũ Độc giáo thao túng giang hồ một thời gian. Sư đệ của Tùng Khê chân nhân Chưởng môn phái Võ Đang là Chư Cát Vân bị trúng độc bỏ mạng. Tùng Khê chân nhân nổi giận liền mời ông nội của Độc Tẩu Đường Viêm Thường là Từ Tâm Diêm Thường Minh để đối phó với Ngũ Độc giáo.

Sau một trận đánh ác liệt, bao nhiêu độc vật của Ngũ Độc giáo nuôi dưỡng bị hủy diệt hết, các nhân vật đầu não cũng đều bị hạ sát tại chỗ, còn bao nhiêu đồ đảng khác bị tước bỏ võ công, đuổi ra khỏi Trung Nguyên. Ngũ Độc giáo in hơi lặng tiếng từ ấy, đến nay đã gần trăm năm chấn.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quá, ủa một tiếng lớn và nói ngay :

- Nói vậy thì hiện nay ông ta đã chế được một thứ thuốc độc chuyên khắc độc thật kỳ diệu.

Lục Phượng Tường trở mắt nhìn chàng hỏi :

- Ủa, chả lẽ lão đệ đã gặp được Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên rồi sao?

Vệ Thiên Tường gật đầu, từ từ kể lại :

- Tháng trước đi ngang qua Thành đô, văn bối có gặp ba người của Thiên Diện giáo đi về phía Vô Độc sơn trang. Văn bối liền bám sát theo chúng để dò xét hành động. Sau khi hai bên đối diện văn bối có nghe Độc Tẩu Đường Viêm Thường thối ra một câu: “Vô Độc sơn trang là vùng chứa độc, nếu không thì các vị cứ thử vận công mà xem!” Nhưng một lão già mặc áo xanh trong cả bọn cười đáp “việc đó khỏi cần tốn công, chút ít độc “trăm bước đứt ruột” này, lão hủ đã ra tay trừ khử giúp từ lâu rồi!” Đường Viêm Thường nghe nói tái mặt quát lớn hỏi: “Mày có phải là Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên không?” Sau này văn bối rút lui đi, không biết kết quả sự việc ra sao nữa.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Nếu quả như vậy thì La Uyên chưa chết. Chỉ ngại là lão ta bị Nhân Yêu Hách Phi Yến dụ dỗ mời đi nhập bọn. Bọn tặc nhân đêm qua, nhất định là môn hạ của chúng nó rồi, chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Vạn Vũ Xương nói :

- Lão tiên bối! Ngài chắc cũng biết rõ việc sáng lập ra Thất Lão hội của họ đấy chứ?

Lục Phượng Tường vuốt râu nói :

- Thất Lão hội? Chẳng nhẽ đây là một tổ chức trá hình do bọn Thập tam tà khai sinh ra sao?

Trong khi mọi người đang mải mê bàn luận thì từ bên ngoài có hai người bước vào.

Đi đầu là một người lùn, bộ tướng ngũ đoản, mặc áo dài bằng đoạn xanh, mặt mày xấu xí thô kệch, tuổi chừng sáu mươi. Đi theo sau là một đạo nhân, mặc áo đạo bào xám đậm, trên đầu có tết một búi tóc, lưng cài bảo kiếm tay cầm phát trần.

Hai người vừa bước vào. Lục Phượng Tường liền đứng dật chấp tay nói :

- Cảm ơn hiệp giá Đồng lão ca, thật là hân hạnh!

Ông già áo xanh vội chấp tay đáp lễ :

- Lục lão tiên bối nói đúng lắm!

Mười ba đại môn phái chúng ta tựa như một nhà, cho nên khi vừa tiếp được thư mời, lão vội vàng đến ngay. Không ngờ giữa đường may lại gặp được Thanh Huy đạo hữu.

Vệ Thiên Tường tuy chưa biết hai vị này là ai, nhưng nghe Văn Trung Hạc và Tổng Thu Văn kêu là sư phụ thì đoán chắc ngay là Thanh Huy đạo trưởng, Chương môn phái Côn Luân.

Lục Phượng Tường một mặt đứng lên mời ngồi, một mặt đi giới thiệu từng người một.

Do sự giới thiệu, Vệ Thiên Tường mới biết ông già tướng ngũ đoản là một cao thủ vang danh đương thời tên gọi là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên.

Cùng Lai Quái Tẩu nhìn Vệ Thiên Tường ân cần nói :

- Danh tiếng thiếu hiệp, lão phu có long hâm mộ từ lâu không ngờ hôm nay may mắn được gặp mặt.

Vệ Thiên Tường vội chấp tay lựa lời khiêm nhường cảm tạ.

Sau khi chào hỏi mọi người xong, Bàng Đại Thiên nhìn Bạch Phi Yến cười hà hà nói :

- Đã hai mươi năm nay, lão hủ chưa gặp lệnh sư. Nghe nói Giản lão đệ đóng cửa tu luyện, thế mà chẳng ngờ lại dạy được một cô học trò xinh như hoa quý như ngọc.

Bạch Phi Yến đỏ mặt, chẳng biết nói sao chỉ cúi đầu vâng dạ.

Vào khoảng giữa trưa, có thêm hai vị nữa vừa đến. Đó là Mai Hoa đạo nhân của phái Hoa Sơn và Trí Bồn thiền sư, trụ trì La Hán đường của Thiếu Lâm tự.

Vệ Thiên Tường lần lượt thuật lại tình hình tặc nhân đến quấy rối trong hai đêm qua.

Thanh Huy đạo nhân nghe nói liền nổi giận nói :

- Nhân Yêu Hách Phi Yến táo bạo như vậy, quả nhiên đã xem thiên hạ chẳng còn ai đáng nể nang nữa rồi.

Bàng Đại Thiên cười khà khà nói :

- Mấy tên ma đầu trong số Thập tam tà, trước kia đã vì nể danh của Bách Liễu thiền sư của phái Thiếu Lâm, Tử Dương đạo nhân của phái Võ Đang và Nhất Dương lão tiên bối của quý phái và vì thực lực của hai mươi ba đại môn phái của chúng ta rất hùng hậu nên đã im hơi lặng tiếng từ mấy chục năm nay. Hiện giờ, mười ba môn phái chúng ta không còn được phong độ như trước cho nên bọn chúng mới lợi dụng thời cơ xuất đầu lộ diện. Đó cũng là một sự việc đáng tiếc, xảy ra ngoài sự dự liệu của chúng mình.

Lục Phượng Tường ngại rằng sư phụ của Vệ Thiên Tường là Tu Linh Quân cũng ở trong số Thập tam tà, nói ra sợ méch lòng chàng nên vội vàng cười nói :

- Thập tam tà gồm có một số anh em trong gian hồ trước kia, ngoài ra cũng có một số đại co thủ võ lâm thuộc mười ba đại môn phái trong đó. Tuy nhiên được thiên hạ gọi chung là Thập tam tà nhưng không phải ai cũng làm bậy cả. Ngay trong hàng ngũ đại môn phái của chúng ta cũng chẳng hiếm chi người bụng ác dữ tợn. Cứ như các vị như Vô Lượng Sơn Nhân đại sư, Nam Thiên Nhất Điều Tang Đồ và Tù Đình Quân lão tiên bối, đâu có thể liệt vào hạng tán ác được. Ngay như Xương Tu Tàu Long Cổ Hy, Bích Nhân Thần Quân của Bạch Đà phái cũng chỉ có tính tình gàn dở, tự cao tự đắc, nhưng thật ra cũng chưa hề có hành động nào ác độc đáng nêu.

Xem tiếp hồi 40 Ước hẹn núi Chung Sơn

40. Chương 40: Ước Hẹn Núi Chung Sơn

Trí Bồn thiền sư chấp tay niệm Phật :

- Nam mô A di đà Phật! Lục lão thí chủ nhận như vậy quả nhiên hết sức vô từ và công bằng. Bàn tăng trước kia cũng từng nghe Vô lâm Minh chủ Vệ đại hiệp nói ý như vậy.

Bàng Đại Thiên nhìn Vệ Thiên Tường rồi nói :

- Mấy tháng trước đây nghe nói Vệ đại hiệp có sai người cháu cầm Kim Kiếm lệnh đại diện người đi giải quyết vụ xích mích vì hiểu lầm giữa hai phái Tuyết Sơn và Hoa Sơn. Còn Vệ đại hiệp ngày nay ẩn trú nơi nào, trong liệt vị có mặt hôm nay, vị nào biết được chẳng?

Vạn Vũ Xương tiếp lời :

- Vệ đại hiệp ẩn cư nơi đâu chưa bao giờ được nghe ai nói đến. Chẳng qua cũng chỉ theo sự ước đoán trong đàm giang hồ, hình như Vệ đại hiệp có thể ở trong những vùng danh lam thắng cảnh tại tỉnh Tích Giang. Cách đây vài tháng Vệ đại hiệp có phái người cháu mang Kim Kiếm lệnh đến điều giải vụ rắc rối giữa hai môn phái. Cứ như sự việc này, thiên hạ có thể nhận xét rằng Vệ đại hiệp không còn muốn bản thân hoạt động gian hồ nữa mà cố ý muốn để cho người cháu kế vị, tiếp tục sự nghiệp trên võ lâm.

Vệ Thiên Tường nghe nói gật đầu nghĩ bụng :

- “Với câu này, Vạn đại hiệp có muốn mở đường và giới thiệu cái thân thế và tương lai của mình cùng các hào kiệt”.

Cung Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên tỏ vẻ hoài nghi hỏi :

- Chẳng lẽ Vạn đại hiệp không có một người con nào kế nghiệp ỳnh sao mà giao cho cháu?

Vạn Vũ Xương đáp :

- Điều này vẫn bối cũng không rõ.

Nói đến đây thì Lục Phượng Tôn vừa bước vào báo tin tiệc đã bày xong, mọi người nhập tiệc.

Trong bàn ăn, Vệ Thiên Tường để ý thấy Bàng Đại Thiên luôn luôn liếc mắt nhìn vào mình.

Điều này làm cho chàng áy náy ngây ngất là ngồi đối diện với Tần Thu Vân và Bạch Phi Yến. Hai nàng luôn luôn nhìn mình, bốn lần thu ba đưa đẩy nửa e lệ nửa ngáp ngừng, thỉnh thoảng ghé đầu vào nhau nói nhỏ nhỏ.

Từ xưa đến nay biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt phải lụy vì bóng sắc và làm những việc phi thường vì sắc đẹp của mỹ nhân, bất kỳ kẻ nào một khi đã yêu thế nào cũng có lòng đố kỵ ghen ghét do đó có những hành động càn rỡ. Huống chi Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn vốn người bụng dạ hẹp hòi, thì làm sao chịu được nổi trước thái độ của hai cô nương mà chàng đã có lòng mơ tưởng. Vì vậy, Đào Côn lúc nào cũng để ý tới.

Cơm nước xong, mọi người đều về phòng yên nghỉ.

Vạn Vũ Xương liền kéo Vệ Thiên Tường đến phòng uống trà.

Từ tối hôm qua đến giờ, Nam Cung Uyển không nghỉ ngơi nên trong người hết sức mỏi mệt, nhưng trong lòng lúc nào cũng canh cánh không yên về hai cuốn sách đang giữ trong người. Nàng nóng lòng muốn đọc trước cuốn “Dịch hình kinh” cho thỏa chí. Nên khi thấy mọi người đã đi hết rồi nàng một mình quay về phòng.

Tần Thu Vân và Bạch Phi Yến nhắc hai chiếc ghế ngồi gần Vệ Thiên Tường để xem, còn Đào Côn thì đứng bên cạnh Vạn Vũ Xương để xem cờ.

Trên hoa sảnh vắng lạnh như tờ, chỉ còn nghe tiếng lách cách của quân cờ mà thôi.

Thời gian trôi qua Vạn Vũ Xương đưa hết tinh thần vào cuộc cờ thận trọng đi từng bước, nên dần dần đã có phần thắng thế.

Ngân Lâu kiếm khách ức vô cùng vì chỉ trông Vệ Thiên Tường thua mà thôi. Một chập sau chàng nhìn không được liền nhắc một quân cờ đen rồi nói :

- Hãy đi nước đó, hãy đi nước đó! Đó là nước cờ hay.

Thì ra nãy giờ những người ngồi ngoài chỉ xem chứ không xen vào cuộc cờ. Đôi bên sát phạt nhau như chưa phân hơn kém. Bây giờ Vệ Thiên Tường lại được Đào Côn xen vào dĩ nhiên Vạn Vũ Xương thắng cuộc. Đào Côn thích chí cười khà khà.

Tần Thu Vân tức mình quắc mắt nói :

- Coi cờ mà không nói mới là quân tử. Bây giờ Đào huynh đã thì thì Bạch thư thư chị hãy lại đây chúng mình góp ý giúp vị thiếu hiệp một ván xem sao.

Vạn Vũ Xương cười nói :

- Vi hiền đệ, được hai nữ tướng giúp sức lược trận, Ngu huynh không thua sao được nhưng cũng thử cố gắng một vài ván xem sao.

Vệ Thiên Tường bắt đầu sắp lại bàn cờ, hai vị cô nương luôn đứng hai bên chỉ dẫn. Thế là một lúc sau mọi người đều vây lại xung quanh bàn cờ, ai nấy đều góp ý giúp Vệ Thiên Tường.

Lẽ dĩ nhiên là bàn cờ này, Vạn Vũ Xương thua to, chàng cười lớn rồi nói :

- Vi hiền đệ, có hai nữ tướng lược trận đánh trống giúp, thật phen này làm cho Ngu huynh chẳng còn manh giáp.

Nói xong nhìn lên thấy Vạn Vũ Sinh cũng đứng đó bất giác hỏi :

- Ủa hiền đệ lại bao giờ thế, ở ngoài không có việc gì chứ?

Vạn Vũ Sinh cười khà khà nói :

- Đại ca thường ngày trong vòng mười trượng, dù một cành hoa chiếc là rụng cũng không thoát khỏi lỗ tai, thế mà hôm nay tiểu đệ cùng hai vị Tề, Lục lão đệ vào đứng xem suốt nửa ngày trời mà đại ca chẳng hề hay biết gì cả. Ô hôm nay trời tối mau quá.

Vạn Vũ Xương ngược mắt nhìn sắc trời quả nhiên đã thấy chạng vạng vừa lúc lên đèn, bất giác cười lớn nói :

- Mau quá đi! Thế mà mình cứ tưởng như mình mới ăn cơm trưa xong.

Nói xong quay về phía Vệ Thiên Tường tiếp :

- Lại đây Vi hiền đệ, chúng mình đã chơi ba ván thắng hai rồi, bây giờ chơi thêm ván nữa nhưng mọi người chỉ coi thôi chứ không được nói đấy nhé.

Bạch Phi Yến nhìn Vạn Vũ Sinh, Tề Trường Tự, Lục Phượng Tần rồi nói :

- Vạn đại ca, anh không nói thì tôi và Tần thư thư lại tham mưu cho Vi thiếu hiệp vậy.

Vạn Vũ Sinh lắc đầu nói :

- Bây giờ xin nói thực cho hai cô biết là tôi phải tiếp tay cho Vạn đại ca mới được.

Trong lúc mọi người mắt cứ nhìn vào cuộc cờ Vệ Thiên Tường liền cầm một quân cờ trắng quay về phía cửa sổ búng nhẹ một cái. Quân cờ xé gió vo vo bỗng nghe “chát” một tiếng từ trên cây rơi cách xa cửa sổ mấy trượng có một tiếng rú lên và một bóng người rơi xuống đất.

Mọi người nghe tiếng rú nhao nhao chạy lại, cả hai vị cô nương cũng chạy xô tới luôn. Dưới gốc cây ngay trước thềm một người mặc áo đen nhánh nằm sóng sượt ra đó.

Đào Côn hét lớn một tiếng :

- Quân tiểu yêu không sợ chết, bộ hạ của Thập tam tà chúng bay to gan thật!

Chàng rút thanh trường kiếm hoa lên toan chém vào người đó. Vạn Vũ Xương nắm lấy cánh tay phải Đào Côn khẽ bảo :

- Đào lão đệ không nên lỗ mãng mà hành động nóng nảy. Tên này cần phải xét hỏi lại rõ ràng rồi định đoạt.

Nói xong chàng chạy đến gần tên áo đen cúi nhìn xuống thấy quân cờ vừa rồi đã in sâu trên huyệt “Huyền Cơ” ở trước ngực người ấy. Cả mấy lớp áo trên mình cũng bị con cờ ép sâu vào thịt. Chàng lộ vẻ kinh phục quay đầu lại nói :

- Vi hiền đệ chẳng những tai mắt hơn người mà xuất thủ lạnh lẽo nhận huyệt chính xác. Điều đáng kính phục nhất là tay vừa đủ sức để kiềm chế huyệt đạo của tên này, nếu chỉ hơi nặng tay một chút thì tính mạng cũng tiêu tan rồi. Chúng mình thật hồ thẹn không thể nào theo kịp.

Đào Côn thấy Vạn Vũ Xương trước mặt mọi người vừa kiềm chế mình không tiếc khen ngợi tăng bổ Tu La thư sinh trong lòng có ý bất hài nhưng ngầm ngui thu kiềm lại.

Vạn Vũ Xương kéo xuống nhặt quân cờ rồi dùng tay vỗ vào người kia một chưởng.

Vừa xuất thủ thì người áo đen chân tay tựa quỵ được vùng ngay đứng dậy đưa mắt nhìn bao nhiêu người đứng vây chúng mặt mình rồi hất hàm quát lớn :

- Chúng bây hèn nhất bản trộm ta thì còn tài giỏi gì nữa?

Vạn Vũ Xương cười lạt nói :

- Này anh bạn, anh lại đây với mục đích gì mà không báo trước đến nỗi chưa chi đã lãnh mấy đòn rồi.

Người áo đen bô bô nói :

- Thái gia này tìm Lục lão đầu để đem lại một tin tức.

Lục Phương Tôn liền vung tay tát cho hắn một bạt tai rồi nạt lớn :

- Mày nên giữ miệng giữ mồm sạch sẽ hơn một chút, Phi Phương phiêu cực không là chỗ ày nói năng bậy bạ.

Người áo đen bị đánh vẹo cổ tức mình nói lại :

- Phi Phương tiêu cực quả nhiên ghê gớm thật, đến nỗi cả bọn phải quỳ trên đường phố Kim Lăng. Tiểu tử, mày vì thế mà hành động ngang tàng chứ gì?

Lục Phương Tôn tức đỏ mặt quát mắng định ra tay nữa thì Vạn Vũ Xương đã khoát tay hét lớn :

- Ông bạn muốn tìm Lục lão tiền bối với mục đích gì? Vạn mỗ tôi cũng có thể đại diện được để quyết định. Vậy có gì xin cứ nói.

Người áo đen đưa mắt nhìn Vạn Vũ Xương có vẻ ngần ngại nói :

- Tôn gia có phải Điểm Thương Vạn đại hiệp? Tôi phụng mệnh gia sư mang một bức thư đến đây.

Nói xong y cầm phong thư ở trong người đưa ra. Vạn Vũ Xương đón lấy trên bì thư có đề chữ gửi cho Lục Phương Tường và Thanh Di đạo nhân, tự mình không dám mở ra xem, nhìn vào người áo đen nói :

- Xin ông bạn chờ ột chút.

Tiếp đó chàng trao phong thư cho Lục Phương Tôn và nói :

- Lão đệ mau mau trình cho Lục tiền bối và Thanh Di đạo trưởng coi qua, xem hai vị có ý kiến gì không.

Lục Phương Tôn nhấn lấy lá thư quay mình chạy đi như bay.

Lục Phương Tôn đi rồi mọi người vây lấy tên áo đen chỉ sợ hắn thừa dịp trốn thoát. Duy có Vệ Thiên Tường vẫn chấp tay đứng trước cửa thái độ rất nhàn hạ ung dung hình như không thèm để ý đến.

Bỗng nhiên Tống Thu Vân đến gần Vệ Thiên Tường khẽ hỏi :

- Vi thiếu hiệp, tài quảng ám khí của thiếu hiệp thực là tuyệt diệu. Giá được thiếu hiệp vui lòng chỉ dạy cho thật không có gì hơn, chẳng hay thiếu hiệp có nhận lời không?

Vệ Thiên Tường đỏ mặt mỉm cười nói :

- Cái kỹ thuật nhỏ mọn ấy có gì mà cô nương quá khen. Nếu cô nương có lòng muốn học, tại hại đâu dám giấu diếm.

Bạch Phi Yến đứng một bên cũng vội vã nói vào :

- Vi thiếu hiệp, ý tôi cũng muốn cùng học, hơn nữa, thủ pháp bắt ám khí của thiếu hiệp cũng kỳ diệu vô cùng nên muốn được truyền thụ cả hai môn, được chăng?

Vệ Thiên Tường vội vàng nói :

- Hai cô nương đã có lòng muốn học, tại hạ xin sẵn sàng.

Trong khi ba người đang nói chuyện thì Lục Phương Tường đã chạy ra nhìn vào tên áo đen nói lớn :

- Mày hãy về bảo lại cùng Nhân Yêu Hách Phi Yến rằng gia gia ta bằng lòng sau ba hôm nữa cho chúng bay được gặp mặt để thỉnh giáo tại phía nam chân núi Chung Sơn.

Tên áo đen gật đầu rồi xoay mình ra cổng đi ngay. Vạn Vũ Xương đưa mắt lấy Vạn Vũ Sinh bí mật theo chân hắn ngay.

Bạch Phi Yến thấy Vệ Thiên Tường đã nhận lời dạy, nét mặt cười tươi như hoa cười nói :

- Vi thiếu hiệp bây giờ hãy còn sớm lắm, nếu không thấy gì trở ngại xin cho chúng tôi thọ giáo ngay đi.

Vệ Thiên Tường không có từ chối liền đứng đỉnh bước ra giữa sân. Hai cô nương Tống Bạch cùng bước theo mỗi người đứng một bên.

Vệ Thiên Tường liền đem môn tuyệt kỹ độc môn của Vô Địch Kim Tiền Tạ Hải, tức thủ pháp “Hồ Điệp Kim Tiền” ra chỉ dạy. Từ lối ra tay phóng ám khí giết địch cho đến thủ pháp đón bắt ám khí của địch, nhất nhất từ chi tiết, giảng giải thật tỉ mỉ rành mạch.

Hai cô nương Tống, Bạch vốn đã có trình độ võ công khá giỏi, bản chất lại thông minh, cho nên Vệ Thiên Tường chỉ cần giải thích qua một lần là lĩnh hội được ngay.

Học xong một lúc Bạch Phi Yến nũng nịu nói với Vệ Thiên Tường :

- Vi thiếu hiệp, tôi còn một việc nữa, muốn được chỉ giáo thêm, chẳng hay anh có chịu nhận lời không?

Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Bạch cô nương muốn hỏi điều gì? Xin cứ tự nhiên nói.

Bạch Phi Yến cười nói :

- Nhưng vậy là anh đã nhận lời rồi đấy nhé! Tôi muốn học cái thân pháp thần kỳ ảo diệu mà anh đã thi thố trong trận đấu đêm hôm qua.

Tống Thu Vân cũng gật đầu hưởng ứng theo :

- Phải đấy, Vi thiếu hiệp, tôi cũng muốn được học như chị ấy.

Vệ Thiên Tường nghe xong đứng lặng người nghĩ bụng :

- “Hai cô này được chân rồi lại đòi đầu, có voi còn muốn tìm tiên! Thân pháp tối qua là thuật “Tử Phủ Tiềm Hình” một môn bí truyền của Cẩm Linh Quân do Uyển muội đã dạy mình. Bây giờ hai nàng muốn học thật cũng khó nghĩ”.

Trong lúc chàng đang lưỡng lự phân vân thì Vạn Vũ Sinh cười lớn nói :

- Vi hiền đệ, bản lĩnh của đệ thật huyền diệu. Nay được hai vị cô nương đẹp như hoa, xinh như mộng muốn làm đồ đệ thật là vô cùng diễm phúc.

Vệ Thiên Tường đỏ mặt ấp úng nói :

- Vạn nhị ca, xin chớ nói đùa, thực ra thì...

Vạn Vũ Sinh không đợi chàng hết lời, đã nói tiếp :

- Vi hiền đệ, ngày thường hiền đệ ra vẻ hiền ngang cứng rắn lắm, hà cớ lúc này lại e lệ thẹn thùng như vậy? Trong hai vị cô nương này, hiền đệ xem được cô nào, hà... hà.

Vệ Thiên Tường suýt nữa tháo mồ hôi đỏ mặt tía tai nói :

- Vạn nhị ca đừng nói đùa không nên, tiểu đệ không hề có ý đó.

Khi ấy lúc mọi người đang tấp nập dự tiệc. Lục Phượng Tường liền đem bức thư của Hách Phi Yến ra đọc lớn cho ai nấy cùng nghe.

Trong thư đại ý nói :

“Ta được nghe mười ba đại môn phái đã tập hợp ở Kim Lăng, may sao có mấy người bạn già vừa đến Giang Nam. Ai ai cũng muốn được thưởng thức võ học của “danh môn chính phái” để so sánh với những công phu xưa nay bị gọi là “bàng môn tà đạo”, để biết ai kém ai hơn.

Vì vậy ta muốn ấn định ba ngày sau, vào khoảng nửa đêm có sự gặp mặt tại chân núi Chung Sơn để so tài cao thấp, đồng thời để hân hạnh được gặp mặt lại phái Côn Luân đã cách nhau bao nhiêu năm rồi”

Hách Phi Yến ký.

Mọi người nghe đọc thư xong liên xô xao bàn tán, kẻ đoán thế này, người dự liệu thế khác. Ai ai cũng muốn biết những người bạn già do Hách Phi Yến nêu trong thư là ai? Đối phương thì trừ bọn Thiên Diện giáo ra gần đây lại thêm “Thất Lão hội” nữa. Phải chăng bạn già này là bảy lão ma đầu trong Thất Lão hội?

Lục Phương Tường suy nghĩ và nhận xét thấy phe mình thực lực chưa được hùng hậu mấy, nhưng những người bạn trẻ tuổi có mặt hôm nay đều tỏ vẻ hăng hái hào hứng, ai cũng chuẩn bị chờ ngày gặp địch để so tài.

Cơm nước xong, tan tiệc ai nấy đều về phòng riêng yên nghỉ.

Vệ Thiên Tường cũng vội vàng trở về nhà khách.

Về đến nơi thấy tứ bề vắng lặng, cửa phòng khép hờ. Bước vào phòng chỉ thấy thanh kiếm Tùng Vân của mình đặt nằm ngang trên giường, còn Nam Cung Uyển thì không thấy bóng dáng nàng đâu hết.

Xem tiếp hồi 41 Lão quái nhân nơi cổ mộ

41. Chương 41: Lão Quái Nhân Nơi Cổ Mộ

Vệ Thiên Tường sững sốt nghĩ bụng :

- “Thanh kiếm Tùng Vân của mình, ngày ở Thành Đô đã trao cho Uyển muội sử dụng, vì thanh kiếm của nàng bị Ngô Câu kiếm của Đường Viêm Thường chặt đứt. Tại sao hôm nay nàng lại để trên giường của mình? Chẳng lẽ nàng có điều gì bức mình bỏ ra đi rồi sao?”

Đến đây chàng không dám suy nghĩ nhiều hơn nữa, vội vàng chạy lên giường ngủ của Nam Cung Uyển lục soạn ra xem thì gói hành lý của nàng cũng biến đâu mất rồi.

Vệ Thiên Tường rầu rầu lẩm nhẩm :

- Uyển muội! Có sao đa tâm quá!

Ngay khi có người hỏi lớn :

- Vi hiền đệ, đã ngủ chưa?

Đó là tiếng nói của Vạn Vũ Sinh. Vừa hỏi dứt lời, Vạn Vũ Sinh đã bước vào phòng. Nhìn thấy Vệ Thiên Tường ngơ ngơ ngác ngác như kẻ mất hồn, Vạn Vũ Sinh ngạc nhiên vội hỏi :

- Ủa, vi hiền đệ sao có vẻ bất an như vậy? Còn Nam Cung huynh đệ đâu rồi không có đây?

Vệ Thiên Tường đau khổ rầu rầu đáp :

- Cô ta đi rồi còn đâu nữa!

Vạn Vũ Sinh ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, tại sao lại “cô”? Vì sao anh ấy lại vô cớ bỏ đi? Có điều gì giận hờn chẳng?

Vệ Thiên Tường cười gượng nói :

- Vạn nhị ca, tiểu đệ chẳng dám giấu gì nhị ca, cô..., Nam Cung Uyển là con gái giả dạng nam trang đấy.

Vạn Vũ Sinh quát mắt hỏi :

- Cô ta là gái sao? Thảo nào trán cô ta thấp, tiếng nói thanh tao, thân hình bé nhỏ. Té ra cô ta là ái nữ của Cầm Linh Thần Quân rồi!

Vệ Thiên Tường lặng thinh gật đầu.

Vạn Vũ Sinh bỗng vỗ vào trán nói :

- Phải rồi, thế thì hồng hét cả cô ta bỏ đi đây nhất định là vì nổi cơn ghen rồi chứ gì nữa!

Vệ Thiên Tường đỏ mặt những cũng gật đầu tỏ ý tán thành nhận xét ấy là đúng.

Vạn Vũ Sinh giậm chân nói lớn :

- Nếu vậy tại sao không chịu đuổi theo, nếu hành động mau cũng còn kịp chán.

Vệ Thiên Tường buồn rầu lắc đầu nói :

- Khinh công của Uyển muội rất cao nàng bỏ đi cũng khá lâu rồi, e lúc này có đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Huống chi, đâu biết chắc chắn nàng đi theo lối nào.

Vạn Vũ Sinh lắc đầu nói :

- Tâm sự các cô bé ngây thơ, rắc rối và khó mà đoán được. Tuy nhiên có lẽ nàng chưa đi xa đâu. Chúng mình hãy mau mau đuổi theo xem, may ra còn kịp.

Nói rồi đưa tay kéo Vệ Thiên Tường đi luôn.

Hai người rảo bước chạy ra khỏi Phi Phượng tiêu cục.

Vạn Vũ Sinh nhận thấy tài khinh công của Vệ Thiên Tường cao hơn mình nhiều, nếu Nam Cung Uyển quay về Cẩm Linh sơn tất nhiên phải theo đường phía Nam cho nên bảo Vệ Thiên Tường đi theo về hướng đó. Còn chàng nhận nhiệm vụ ở lại các vùng lân cận Kim Lăng lùng kiếm. Bất luận trong hai người có tìm được hay không thì lúc trời sáng tỏ cũng phải quay trở lại.

Vệ Thiên Tường vâng dạ, rồi tức tốc trở thuật khinh công tuyệt kỹ bay vút về hướng Nam.

Không bao lâu chàng đã vượt ra khỏi vùng ngoại thành rồi cứ thuận theo đường quang lộ chạy thẳng một mạch.

Thân hình chàng lao đi vun vút mau như một mũi tên, không bao lâu đã vượt qua trên một trăm dặm đường, nhưng cánh hồng biếc biệt, tìm ngóng khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Nam Cung Uyển đâu hết.

Trong lòng chàng bỗng sinh ra ngờ vực không chắc Nam Cung Uyển đã đi về lối này, nên vội dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn quanh quất khắp nơi.

Chàng nghĩ bụng :

- “Hay là mình thử xông lên đỉnh núi cao. Trên ấy tầm mắt có thể nhìn bao quát một chu vi xung quanh, xa hơn hai chục dặm, nếu có gì xảy ra cũng không qua khỏi nhãn quan của mình”.

Nghĩ thế thực hiện ngay.

Chàng thi triển khinh công chạy vút lên đỉnh núi.

Tòa núi này cũng không cao lắm, nên chạy không bao lâu đã lên đến chóp núi.

Vệ Thiên Tường đưa mắt quan sát khắp bốn phương tám hướng, thấy nhà cửa sát san sát gần nhau như bắt tít, chính giữa một khoảng trống lơ mờ, không có một bóng người lai vãng.

Một chập sau, khi chàng vừa quay mình lại, bỗng thấy phía bên phải, cạnh chân núi, trong một đám rừng cây thưa, có thấp thoáng bóng người, nhưng chỉ nhấp nhô vài cái rồi vụt biến mất ngay.

Nhân quang của Vệ Thiên Tường sắc bén phi thường. Tuy mới nhìn thoáng qua từ đằng xa nhưng cũng phân biệt được ngay một cách rõ ràng bóng đó thân hình nhỏ nhắn, hình như một người con gái. Trong lòng chàng bỗng nhiên xúc động, rồi vì tính tò mò thúc đẩy, liền rảo bước đuổi theo về hướng đó như bay.

Đây là một cánh gò núi bằng phẳng, nhiều cây Bách lâu năm mọc dựng đứng cao sừng sững chọc trời xanh. Ngoài ra còn nhiều loại cây cối khác um xùm, che kín cả.

Khi chàng phi thân đến nơi, vì cây cối tàng lá che khuất nên không nhìn thấy gì cả.

Từ bề rừng hoang núi vắng, đâu đâu cũng vắng lặng như tờ.

Trong lúc chàng dự định xuyên rừng đi ra phía bên kia, bỗng nhiên tâm linh bạo động hình như có một triệu chứng bất ngờ xảy ra nên vội vàng dừng chân ngừng lại quan sát nữa.

Thình thịch, từ phía trước, cách chừng hai chục trượng, có hai bóng người thung thỉnh đi đến, dáng điệu có vẻ khác thường.

Suốt mấy tháng nay lẩn lộn với giang hồ, Vệ Thiên Tường đã có qua một ít kinh nghiệm, vội vàng né mình sang một bên, nhẹ nhàng phóng lại một gốc cây cổ thụ thu mình ẩn nấp, chỉ để hai mắt loang loáng nhìn ra ngoài.

Thì ra trong đám cây rừng này có một tòa cổ mộ kiến trúc trên một khoảng đất khá rộng. Tầm bia mộ đã dời sang một bên, còn chừa ra một cái cửa mộ sâu thẳm, tối ngòm.

Nhìn lại phía trước, trên một cái đài xây bằng đá có hai nàng con gái, áo quần tha thướt, dáng đi ảo lả dịu dàng, đang sánh vai nhau đi thung thỉnh, gót sen thoăn thoắt nhẹ nhàng, trên tay mỗi người bưng một chiếc hộp sơn đỏ khá lớn.

Hai người từ từ lặng lẽ đi về phía trước tòa cổ mộ.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hết sức và nghĩ bụng :

- “Hai người con gái này là ai, ngay hay gian, hiền hay dữ mà đêm khuya lại đi đến chốn hoang vu này? Họ đi tế mộ sao?”

Hai người tuy bước đi dừng đứng nhẹ nhàng nhưng mau thoăn thoắt, rõ ràng cả hai đều có trình độ võ công khá cao siêu, chứ không phải hạng tầm thường.

Khi cả hai nàng đi đến gần bàn thờ bỗng phân ra, một phải, một trái, đứng quay mặt vào mộ, cúi mình xuống rồi cất giọng oanh thoả thê thưa :

- Hai đệ tử vâng lệnh gia sư đến đây cúng thỉnh tháp giá!

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quá, chợt nghĩ bụng :

- “Cứ như khẩu khí này đâu phải xưng hô cùng kẻ khuất mặt. Dám chắc trong mộ này có người sống đang ẩn dật. Hai người con gái đến đây nhất định phải có một dụng ý khác thường”.

Trong chớp mắt, khi hai người con gái vừa nói dứt lời, thình lình từ trong Cổ mộ có một chuỗi cười khàn khạch vang lên, nghe lạnh lẽo, chất cả lỗ tai, khó chịu vô cùng.

Vệ Thiên Tường là một người có võ công cao siêu tột bậc cũng cảm thấy rợn người lạnh gáy trước cảnh tượng này.

Khi nghe tiếng cười phát ra từ phía dưới, Vệ Thiên Tường bỗng đưa mắt nhìn trở xuống. Không biết tự bao giờ đã xuất hiện một chiếc đầu lâu khổng lồ vô cùng cổ quái.

Nhưng không phải! Đó là một con người dị tướng, đang ngồi chồm hổm!

Người ấy có một chiếc đầu khổng lồ, to quá cỡ, tóc mọc xồm xoàm, râu ria tua tủa, râu tóc xoắn vào nhau, quấn lại từng cục rồi nù như một đồng cỏ khô. Phía dưới mình thì vừa gầy vừa nhỏ, bé nhỏ một cách kỳ lạ!

Người ấy mặc một chiếc áo đen, dài không đầy ba thước, tay trái bị cụt mất chỉ còn lại nửa cánh. Tay phải vừa gầy, vừa đen, tựa hồ như móng quạ.

Hai con mắt long lên, phát ra những tia sáng xanh lè, chiếc mồm vừa rộng vừa to, hai môi dày loa ra những chiếc phều.

Người ấy ngồi quay về phía hai nàng con gái, sắc mặt hình như đang cười, nhưng không phải cười, trái lại có nhiều vẻ đánh ác, hết sức rợn rợn khó coi.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy bỗng giật mình kinh sợ, chàng không tin chính mắt mình trông thấy, mà chỉ là một giấc mơ, vội vàng đưa hai tay dụi để nhìn lại cho kỹ.

Tuy chưa rõ thân thủ và bản sự ra sao, nhưng cứ như các hình tượng này cũng đủ làm cho lăm tay cao thủ võ lâm phải khiếp vía rồi.

Khi ấy nàng con gái đứng bên phải, vội vàng kính cẩn đi về phía gần bàn thờ, đưa tay bưng chiếc hộp lớn sơn son đặt trước mặt quái nhân rồi từ từ mở nắp ra.

Vệ Thiên Tường vốn có sẵn một nhãn lực cực cao, có thể nhìn thấy những sự vật từ xa một cách rõ ràng. Chàng nhìn vào hộp, hình như đó là một con dê sắc vàng, còn sống.

Lão quái nhân đầu lớn bỗng chớp đôi mắt như điện nháng, đưa một chiếc tay khăng khiu như vuốt qua, từ từ cào vào bụng con dê, moi ra một đút, đủ cả tim gan, phèo phổi, máu chảy đầm dề, rồi đưa vào cái miệng loa to, nhai nhóp nhép vài cái rồi nuốt chửng ngay.

Người con gái liên vứt bỏ cái xác con dê đi rồi bưng lên một chiếc mâm đồng đựng đầy huyết dê nóng hổi dâng lên. Lão đưa tay đỡ lấy rồi đưa lên miệng uống một hơi ừng ực hết sạch.

Lão uống cạn mâm máu, nàng ấy đứng lên rồi từ từ rút lui ra sau.

Bây giờ đến phiên người con gái đứng bên trái.

Nàng ta đột cô gái bên phải lui ra rồi, lập tức bưng cái hộp sơn của mình đến đặt trước mặt lão quái nhân, rồi đưa tay mở nắp hộp ra.

Người con gái vừa mở nắp xong, đôi mắt quái nhân đã sang rõ, nhìn chăm chú vào đó lộ vẻ thích thú, một chấp cất tiếng ồ ồ hỏi :

- Thứ này do mày đem lại phải không?

Người con gái cúi nhìn lễ phép đáp :

- Dạ tiểu nữ phụng mệnh gia sư, đặc biệt tìm kiếm để chuẩn bị cho lão tiên bối dùng.

Quái nhân to đầu dặc chí cười khàn khạch nói :

- Hay lắm, nếu cần, để lao phu đích thân ra tay tìm lấy cũng được.

Người con gái vội dạ một tiếng rồi lặng yên đứng qua một bên.

Quái nhân đưa tay quào vào mâm, chộp lấy một vật gì mềm nhũn hình như đang có cuộn khúc, có vẻ bèo nhèo rồi há cái mồm đỏ ngợt như máu, cắn một miếng nhai nhóp nhép, chấp thêm mấy cái có vẻ ngon lành lắm.

Vệ Thiên Tường chăm chú nhìn và theo dõi. Thấy quái nhân ăn sống ruột gân con dê đến nỗi máu me dính đầy mặt thì cho rằng đây là loại người quen thói ăn sống uống máu, bản chất man rợ.

Ngờ đâu khi nhìn rõ vật đang cầm nơi tay lại cắn một miếng nhai nhóp nhép rõ ràng là một chiếc bào thai con nít chưa đầy mười tháng.

Chàng bỗng nổi giận đùng đùng vì thấy quái nhân quả nhiên là một quái vật, yêu tà, không còn nhân tính nữa. Hai người con gái kia đã móc bào thai con nít cung ứng cho quái vật này thì nhất định không phải hạng người lương thiện rồi.

Những hạng người này, tình cờ gặp được nơi đây, nhất định không thể để yên mà phải vì đời trừ bớt một mối hại.

... Chàng suy nghĩ rồi vừa muốn ra tay bỗng nhiên có một tiếng nói rí rỉ tận trong mang tai, tuy nhỏ nhưng nghe hết sức rõ ràng.

- Vệ thiếu hiệp, chớ nên vong động.

Vệ Thiên Tường giật mình. Nhìn kỹ lại thì cách đó độ bảy tám trường có một cánh bóng đen, nhỏ, thấp chỉ loáng qua một cái rồi biến mất ngay.

Chàng nghĩ bụng :

- “Người này có thể luyện được lối Truyền âm nhập mật, nói thẳng vào tai ột mình ta nghe, chứng tỏ không phải là tâm tưởng, mà có một công lực vô cùng thâm hậu”.

Thì ra đêm nay, ngoài chàng ra còn có một cao nhân ẩn mình trong rừng này mà chàng không biết.

Cứ như thái độ ấy nhất định là bạn chứ không phải là thù địch. Vì vậy chàng suy nghĩ :

- “Kẻ ấy tuy chưa biết là ai, nhưng người ta đã lên tiếng khuyên can mình không nên vong động, tất nhiên đã có lý do rồi, hay có dụng ý nào khác chưa biết chừng. Chi bằng mình hãy thận trọng theo dõi thử xem một chặp rồi sẽ hay”.

Một chặp sau, quái nhân đã ăn hết chiếc bào thai. Lão liếm môi, liếm mép để tận hưởng hết dư vị mà vẫn còn tỏ ý thèm thuồng. Hai luồng nhân quang của lão xanh lét chớp lên loang loáng, cứ chăm chăm nhìn vào người con gái đang đứng trước mặt, đôi môi chớp chớp, nước miếng giải lỏng thông hình như còn muốn rơi nữa.

Thình lình lão trở lên một tròng cười quái gở như quỷ rống, đưa bàn tay đen khẳm khiu như vuốt quạ quào mạnh một cái vào người con gái ấy.

Nàng con gái đang cúi mình dự định bước lui ra sau, không ngờ bị quái nhân chụp lấy.

Nàng cảm thấy toàn thân đau nhói như bị bấu sâu và da thịt. Cả năm móng tay như gươm của quái nhân siết chặt vào vai, bầm sâu vào thịt, khiến nàng giật mình hoảng sợ hét lên the thé :

- Lão tiền bối! Đau quá...

Quái nhân to đầu, trở mắt nhìn thấy mặt nàng ấy tái xanh dờn không còn chút máu, vẫn không chịu rời tay, há cái miệng rộng như chậu máu tươi cười khàn khàn nói :

- Hách lão tam sai hai đứa bay lại đây hầu hạ ta ăn uống. Thế mà chúng bây chỉ mang có chừng ấy món, làm sao đủ no bụng được? Trông thấy hai đứa bây, da dẻ mịn màng, thịt chắc còn mềm và ngon miệng lắm, lão phu đang còn muốn sướng miệng, bây giờ đâu còn thứ gì khác ngoài hai đứa này nữa.

Nói xong lão quay lại phía nàng con gái bên tay phải bảo :

- Mày về nói dùm lại với Hách lão tam bảo cho đem thêm thức ăn khác nữa để đánh đổi con bé này. Nếu chậm trễ không chờ đợi được.

Cánh tay của lão nắm ra vẻ lỏng lẻo bình thường, nhưng nàng con gái cố sức vùng giẫy dựa đến mấy cũng không thể nào thoát ra khỏi. Nàng càng vùng vẫy càng la hét, lạt cả giọng.

Người con gái đứng cạnh mặt mày tái mét đứng lấm lét nhìn bạn, len lén ngó lại quái nhân rồi lảng lảng rút lui.

Ngay lúc đó có hai tiếng vèo vèo như xé không gian bay đến có hai bóng người chẳng rõ từ đâu đã thấp thoáng trước mặt.

Bóng người chưa đứng vững trên mặt đất đã có tiếng quát :

- Lão Tra!

Vệ Thiên Tường giật mình định thần nhìn kỹ, nhưng vì thân pháp hai người hiện ra quá mau lẹ chưa biết ai là ai.

Một chặp sau chàng thấy rõ đó là một đạo nhân mũ sao áo lông, thần thái chừng chạc hàng hoàng. Bên cạnh là một trung niên đứng tuổi ra dáng văn sĩ, mình mặc áo trắng, lưng thắt đai ngọc.

Hai người vừa đứng yên trên mặt đất thì trung niên văn sĩ đã đưa chiếc quạt đang cầm trên tay, chỉ về phía quái nhân hét lớn :

- Mày là lão già tàn phế, chưa chết đi cho rồi, cứ sống mãi để tìm thịt người nhậu nhẹt! Hách lão tam đã đối đãi với mày như thế nào mà còn muốn bắt luôn cả kẻ hậu bối đang cung phụng mình để ăn thịt nữa. Hôm nay nếu chúng ta đến chậm một bước thì mày đã làm thêm một điều cần dỡ rồi!

Quái nhân đầu to đưa mắt nhìn hai người, toè miệng cười khàn khàn mấy tiếng, từ từ nói mấy ngón tay như vuốt quỷ buông thả người con gái ra rồi nói :

- Chúng mày đến đây vừa kịp lúc, may quá! Lão phu chỉ sợ Hách lão tam quá keo bẩn, cùng được chu đáo đầy đủ nên mới đùa một tý với con bé cho vui, chứ đâu có tâm địa nào đi ăn thịt nó mà làm gì!

Nói xong lão vươn mình phóng xuống đất.

Vệ Thiên Tường trông thấy ngoài chiếc đầu to lớn quá cỡ mình lão dài không đầy ba thước, hình dáng thật hoàn toàn quái gở, không cân xứng một tí nào hết.

Trung niên võ sĩ đứng nhìn lão quái nhân một chặp rồi lắc đầu nói :

- Lão già sống dai thật. Mày đã trúng phải độc thủ của Tuyết Sơn lão ni mà không sửa đổi lại tính tình quái gở ấy. Cần phải tu tỉnh hơn phần nào mới được chứ.

Lão quái nhân trợn mắt tròn xoe, râu tóc dựng ngược quát lớn :

- Này, lão họ Văn, lão phu không còn ngán một ai hết. Mụ già Tuyết Sơn lão ni đã chết rồi, nếu lão còn sống, lão phu cũng quyết tìm cho được để bẻ gãy một cánh tay trái rửa mối thù xưa.

Người đạo nhân này giờ đứng yên lặng, thấy hai người đấu khẩu khá hăng liền cau mày nói :

- Các ngài mới gặp nhau chưa chi đã lớn tiếng cãi vã xung đột rồi. Như vậy chỉ khiến cho bọn hậu sinh tiểu bối trông thấy chê cười hay sao?

Lao Ta, huynh đến đây mấy hôm rồi cũng nên biết rõ Hách lão tam với bọn mình về chốn này với mục đích gì chứ. Cứ tình hình hiện tại, huynh có dò biết được đối phương có những nhân vật nào, lực lượng ra sao, đã có điều kiện thuận tiện để mở một trận đại sát chưa?

Lão quái nhân to đầu nói :

- Lão phu có tới trước mấy ngày nhưng cũng chỉ quanh quẩn trong cổ mộ này, chưa đi lại nơi nào khác, nên không nắm rõ tình hình ra sao. Lão phu chỉ nghe Hách lão tam ngỏ ý muốn thoát ly khỏi Thiên Điện giáo để cùng nhau sáng lập ra “Thất Lão hội”.

Trung niên võ sĩ cười lớn nói :

- Biên đạo hữu, đạo hữu há không biết Tra lão quái mang hai cổ tật ngang nhau, một là thích uống máu người, hai là ham mê ngủ. Hễ nhậu đã là ngủ say, ngoài ra không còn biết gì nữa. Muốn hỏi là thà tự hỏi lấy mình còn hơn. Thôi, chúng mình phải đi tìm Hách lão tam.

Hai người con gái hồi này quay lại chấp tay chào hỏi Đạo trang vũ sĩ và Trung niên thư sinh và nói :

- Gia sư đã gửi thư ước hẹn cùng người phái Côn Luân sau ba ngày sẽ gặp mặt tại núi Chung Sơn, nên hiện giờ đang nóng lòng mong đợi kim giá của nhị vị lão tiền bối.

Quái nhân đầu to cười khàn khạch rồi nói lớn :

- Các người nôn nóng thì cứ đến trước đi. Ta chờ đúng hạn định sẽ tới sau. Nơi đây thanh tịnh, ngủ thích lắm, khỏi cần bỏ đi sớm.

Đạo trang vũ sĩ liền vây hai người con gái hỏi :

- Hách lão tam hiện giờ đang ở đâu? Các cô còn chần chờ gì nữa mà không chịu đi trước để dẫn đường?

Hai người con gái dạ một tiếng, quay lại phía lão quái to đầu cúi chào rồi lùi dần ra xa. Đi được một đoạn cả hai ngoắc và dẫn Đạo trang vũ sĩ cùng Trung niên thư sinh thẳng đường chạy xuống núi như bay.

Quái nhân to đầu há chiếc miệng rộng như chậu máu ngáp dài một cái, đôi mắt nhìn xuống chớp ánh sáng xanh dờn, hình như có vẻ mỗi một muốn ngủ.

Đột nhiên lão lộ vẻ hớn hở muốn đi ra cửa mộ.

Nhưng thình lình, chiếc đầu khổng lồ của lão vênh lên lắc lư lia lịa, hai luồng nhãn quang lóe lên sáng ngời, rồi lăm bầm :

- Người sống, hình như có hơi người sống đang lẩn trốn gần đây.

Thế rồi một cánh tay nhỏ khằng khiu như vuốt qua bỗng vươn dài ra khỏi tay áo rộng, đôi mắt sáng xanh long lên rực rỡ, quét một vòng khắp nơi, mũi hít phẩm phập như đánh hơi. Lão thủng thỉnh đi xuống dưới đài, vênh vào nhìn vào phía Vệ Thiên Tường đang ẩn nấp rồi từ từ bước thẳng tới.

Vệ Thiên Tường giật mình không ngờ lão quái nhân đã đánh hơi phát giác được mình, nên vội vàng vận dụng “Cương khí Nghịch Thiên huyền công” dồn cả cường lực vào hai chưởng, đề phòng mọi sự bất ngờ có thể xảy ra.

Bỗng có tiếng lí nhí nhỏ nhỏ hồi nãy lại nổi lên hai bên tai, nhưng lần này có vẻ gấp rút hơn.

- Vệ thiếu hiệp hãy lùi mau về phía sau! Con quỷ này đã luyện được “Ngũ Quỷ trảo” mười phần lợi hại, xin chớ khinh thường mà lại gần hần.

Câu nói vừa dứt thì lão quái nhân ta đầu đã thủ một tay phía trước ngực, vẻ đầy sát khí, tiến gần sát ven rừng rồi.

Vệ Thiên Tường tin tưởng vào uy lực của Nghịch Thiên huyền công, khinh thường tất cả mọi địch nhân nên không bao giờ chịu rút lui.

Một luồng chỉ phong nhỏ rí rít nhẹ nhẹ, xuyên thẳng về phía lão quái nhân to đầu, tựa hồ như không gây một tiếng động.

Lão quái nhân tuy giả bộ hiên ngang đông dặc tiến tới, dáng đi vô cùng thông thả và thận trọng. Trong phạm vi mười trượng nhất nhất không có một sự việc gì khác lạ có thể qua mắt được lão.

Luồng chỉ phong gần như không tiếng động vừa gần đến mình thì lão bỗng loáng một cái, thân thể lẹ như gió chuyển qua nơi khác ngay.

Thật không ngờ thân hình lão nhỏ bé, không tương xứng chút nào và lại ảo diệu đến chừng ấy.

Chỉ thấy lão khẽ rung một chút đã né khỏi luồng chỉ phong một cách dễ dàng.

Lão trở lên một chuỗi cười to, nói lớn :

- Chu Sa chỉ! Hà hà, lão ni cô, té ra mày chưa chết ư? Lão Tra này đang cố tìm...

Xẹt một tiếng từ cánh rừng đối diện! Một bóng xám vừa thoảng ra rồi vụt mất ngay trong chớp mắt.

Lão quái nhân tức giận lồng lộn lên gầm gừ như một con ác thú đang nổi cơn điên.

Hai chân lão khẽ nhún một cái, tức thì đầu trước chân sau, toàn thân lao vút đi như một vì sao đổi ngôi nhằm hướng bóng xám phóng theo vô cùng mau lẹ.

Vệ Thiên Tường vừa nghe ba tiếng “Chu Sa chỉ” thoát ra từ miệng lão quái nhất, giật mình lảo nhảm :

- Chu Sa chỉ! Quái lạ thật! Chẳng lẽ cái bóng xám kia là Thôi đại thẩm ư?

Ngay lúc đó có tiếng nói thoảng vào tai :

- Vệ thiếu hiệp, chỗ này không tốt, chớ nên ở lâu.

Vệ Thiên Tường quay đầu ngó lại thấy một đạo nhân thân hình bé nhỏ như một đứa con nít, từ trong rừng thoăn thoắt đi ra.

Vừa ra khỏi rừng, đạo nhân bỗng vươn người lên, chân tay duỗi thẳng mấy cái, thân hình tự nhiên lớn lên, trong chớp mắt không khác nào người thường.

Vệ Thiên Tường nhìn kỹ thì đạo nhân ấy là Lao Sơn Thanh Phúc cung Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa nên vội chấp tay nói :

- Té ra là Lý đạo trưởng! Nãy giờ mong ơn mấy lần truyền âm chỉ dạy những điều nên làm. Như vậy có lẽ Đạo trưởng đã biết rõ lai lịch của lão quái nhân này rồi?

Lý Thành Hóa vội vàng đáp lễ và từ tốn nói :

- Vệ thiếu hiệp! Thế ra thiếu hiệp chưa biết rõ cái lai lịch của tên ma đầu này sao? Nơi này không thuận tiện để nói chuyện lâu, vậy chúng ta hãy vừa đi vừa đàm đạo cũng được.

Vệ Thiên Tường thấy thái độ hoảng hốt, e dè của Lý Thành Hóa thì trong bụng nghĩ thầm :

- “Lạ thật, Lý Thành Hóa kể ra cũng là một cao thủ thượng thặng trên giang hồ, thế mà đối với lão quái nhân to đầu này lại có vẻ ngán sợ cứ giục mình tránh đi mãi, chắc đây là một nhân vật ghê gớm lắm”.

Lý Thành Hóa vừa đi vừa nói :

- Lão quái to đầu áo đen tên là Tra Nguyên Thông, xưa nay khét tiếng nhất trong nhóm Thập tam tà. Công lực của lão đã đi đến chỗ biến hóa tột đỉnh. Chỉ vì lão có tính đa sát lại thích ăn gan uống huyết người nên xưa kia đã bị Tuyết Sơn thần ni chặt mất một cánh tay trái.

Lý Thành Hóa nói tiếp :

- Cứ như thiên hạ đồn đại thì lão ma đầu lợi hại này đã ẩn cư nơi Miếu Linh, khổ tâm luyện tập được món “Ngũ Quỷ trảo” và cố tâm tìm kiếm cho được Tuyết Sơn thần ni để trả thù rửa hận. Lão đã hai phen tìm đến núi Tuyết Sơn những thấy đều thất vọng vì không gặp được thần ni.

Còn ma đầu này có một khứ giác cực kỳ bén nhạy, nếu vừa rời bàn đạo không cẩn thận thu hình bé nhỏ lại thì đã bị hấn phát giác ra rồi. Riêng Vệ thiếu hiệp vì đứng cách hấn trên hai chục trượng nên mới không bị hấn đánh hơi được dấy thôi. Vừa rồi, sau khi Tinh Hoàn Vũ Sĩ và Thiết Phiến Tướng Công bước chân ra đi, lập tức lão ta đã đánh hơi được người lạ ngay, đủ thấy mức lợi hại của khứ giác là dường nào rồi.

Đêm nay nếu không có bậc cao nhân khác chọc hấn và lừa cho hấn đi nơi khác thì... ha ha... không phải bàn đạo quá đề cao người mà xem nhẹ mình... e rằng cả hai người như Vệ thiếu hiệp và bản đạo đây cũng không phải là đối thủ của lão.

Vệ Thiên Tường thấy Lý Thành Hóa đề cao lão quái áo đen to đầu một cách ghê hớm như vậy trong lòng không khỏi không tin, chàng hỏi thêm :

- Vừa rồi Lý đạo trưởng có nói Tinh Hoàn Vũ Sĩ và Thiết Phiến Tướng Công, chẳng hay bản sự của hai người như thế nào?

Lý Thành Hóa nói :

- Hai người ấy cũng là nhân sự trong Thập tam tà. Người mặc đạo trang là Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện Đạo Huyền. Người ăn mặc theo lối văn sĩ là Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần, hai người này đều là phe cánh đắc lực của Nhân Yêu Hách Phi Yên.

Nói đến đây, Lý Thành Hóa nhìn Vệ Thiên Tường cười lớn :

- Ha ha, Vệ thiếu hiệp, đừng tưởng lầm là họ trẻ tuổi hơn bản đạo dấy nhé. Thật ra những tên ma đầu này, kẻ nào cũng ít ra qua thất tuần cả đấy!

Ông ta tuy nói nhưng hai chân bước đi thoăn thoắt như suối chảy mây trôi, thân hình không giây phút nào chậm lại. Nhưng lúc nhìn sang bên cạnh, thấy Vệ Thiên Tường vẫn thản nhiên bước theo ngang vai, không chút vất vả.

Lý Thành Hóa thầm thán phục vị thiếu hiệp này; tuổi đầu chưa bao nhiêu mà đã vũ lực lẫn kinh công đều không thua kém mình chút nào, sư phụ luôn khen ngợi y cũng phải.

Đi được một chập, Vệ Thiên Tường hỏi tiếp :

- Đạo trưởng chuyến này về đây chắc hẳn đã nhận được thư mời của Lục lão tiên bối rồi phải không?

Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa cười xòa nói :

- Vệ thiếu hiệp đoán đúng, nhưng chỉ mới được một nửa thôi.

Vệ Thiên Tường đang ngạc nhiên định hỏi tiếp thì Lý Thành Hóa đã nói luôn :

- Gia sư trước đây vô ý luôn miệng nói lại lịch cây bấu kiếm Ngô Câu của Đường Viêm Thường giống như bấu lệnh thúc nên ngại rằng, Vệ thiếu hiệp vì nóng lòng lại nóng nổi lên Tây Xuyên chẳng?

Đường Viêm Thường vốn là con người thâm hiểm lại chuyên môn dụng độc, nhất là “Vô hình chi độc” của lão thật là thiên hạ vô song, nếu vô ý e bị hại cho nên ta ra lệnh cho bản đạo tức tốc đuổi theo để tìm cách ngăn cản. Không ngờ bản đạo chỉ bận một chút việc, phải chậm đi một bước không đuổi kịp

Lý Thành Hóa nói đến đây bỗng trầm giọng tiếp :

- Đạo này trên giang hồ lại xuất hiện thêm một vị tên là Vi Hành Thiên, biệt danh là Tu La thứ sinh, võ công tốt bậc, cứ như lời đồn đại của thiên hạ thì thân hình và diện mạo có nhiều điểm giống thiếu hiệp, do đó bản đạo đoán có thể là thiếu hiệp đổi tên.

Hồi nãy vừa thấy thiếu hiệp, bản đạo vội vàng đuổi theo đến đây, không ngờ gặp Tra lão quái xuất hiện nên phải tạm ẩn mình. Thấy thiếu hiệp có ý ra tay, lão phu vội vàng dùng lối truyền âm lên tiếng ngăn cản.

Vệ Thiên Tường vội vàng nói :

- Tại hạ vì nóng lòng đi dò xét nguyên nhân cái chết của sáu vị thúc thúc nên đổi tên là Vi Hành Thiên, tự xưng là Tu La môn hạ để tránh bớt sự chú ý của giang hồ, khỏi gây thêm điều rắc rối cho công việc mình. Vây mong đạo trưởng vui lòng giữ kín cho.

Lý Thành Hóa cười nói :

- Dẫn Vệ thiếu hiệp không dặn, bản đạo cũng chẳng bao giờ thổ lộ với ai làm gì, xin cứ yên tâm.

Vệ Thiên Tường chấp tay cảm tạ rồi cùng Lý Thành Hóa chia tay.

Xem tiếp hồi 42 Đại chiến tại Minh Lăng

42. Chương 42: Đại Chiến Tại Minh Lăng

Vệ Thiên Tường vừa về đến nhà khách của Phi Phượng phiêu cục thì thấy Vạn Vũ Sinh ngồi chờ.

Thấy Vệ Thiên Tường trở về, Vạn Vũ Sinh liền hỏi thăm tình hình và kết quả cuộc tìm kiếm.

Vệ Thiên Tường đem việc không gặp được Nam Cung Uyển và câu chuyện gặp lão quái áo đen đầu lớn nơi Cổ mộ thuật lại một hồi.

Vạn Vũ Sinh nghe nói đã tái mặt lật đật nói :

- Vi hiền đệ, Nam Cung cô nương ra đi chuyến này chỉ vì ghen và hiểu lầm mà thôi. Tất nhiên nàng phải trở lại Cẩm Linh sơn, hiền đệ khỏi phải vội vã tìm kiếm làm gì. Chừng nào công việc xong xuôi sẽ trở lên Cẩm Linh sơn sẽ gặp lại cô ta cũng không muộn.

Có điều quan trọng là đêm nay gặp lão quái đầu to áo đen một con đại ma đầu này mà bị Nhân Yêu Hách Phi Yên cảm dỗ được, quả nhiên là một sự việc vô cùng trọng đại đối với bọn mình. Nên báo tin cho Lục lão tiên bối biết để trừ liệu chuẩn bị trước cách đối phó. Bây giờ, vì cả đêm mệt nhọc, Vi hiền đệ hãy đi nghỉ một chập để dưỡng sức.

Nói xong đứng dậy đi luôn.

Vệ Thiên Tường thấy Vạn Vũ Sinh vừa nghe đến Lão quái áo đen đã có vẻ hoảng hốt thì biết rằng Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa nói đúng. Cứ như vậy thì lão quái to đầu này phải là một nhân vật cực kỳ ghê gớm. Mấy hôm nữa chạm mặt, thế nào mình cũng so tài cùng hắn mới được.

Vừa nghỉ xong, chàng đứng yên nhìn khắp căn phòng vắng lặng. Đôi mắt chàng vừa chạm phải thanh kiếm Tùng Văn còn đặt trên đầu giường, lòng chợt nhớ đến Uyển muội vì tức mình đã bỏ ra đi, Người đi nhà vắng, vạn vật cũng u buồn.

Một cảm giác nặng nề bỗng đè nặng lên con tim.

Chàng thẫn thờ cầm thanh kiếm, định lột gối để nằm nghỉ, bỗng thấy phía dưới chiếc gối lộ ra một góc giấy. Chàng vội vã lật gối lên thì thấy hai cuốn sách mỏng.

Thì ra đó là cuốn “Ngũ Cầm thân pháp” của Nam Thiên Nhất Điều tặng mình, cùng với tập “Dịch Hình kinh”.

Vệ Thiên Tường cầm lấy, ngơ ngác nhìn hai cuốn sách trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh kiều diễm của Nam Cung Uyển, tựa hồ như nàng đang bực tức chửi mắng nói :

- Tôi không thềm nhận giữ đồ vật của anh nữa, trả lại cho anh đây, hãy giữ lấy đi mà đừng với người ta!

* * * * *

Chung Sơn là một hòn núi vô cùng cao lớn, với những cây bách mọc chọc trời, ngọn khuất trong mây trắng, có vẻ hùng tráng uy nghiêm lại có còn có tên là Tử Kim sơn.

Tại Chung Sơn có một cổ tích nổi tiếng nhất ở Kim Lăng là: Minh Hiếu lăng.

Minh Hiếu lăng là nơi quy tức của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương một vị anh hùng khai quốc, chỉ dùng hai bàn tay trắng mà động viên được toàn dân xua đuổi loài dị tộc xâm lăng, bình trị thiên hạ, gây dựng nên cơ nghiệp nhà Minh.

Phía trước lăng có một con đường rộng thênh thang, chạy dài thẳng tắp.

Hai bên đường là những pho tượng đá vĩ đại, tượng trưng văn võ triều thần đang đứng chấp tay uy nghiêm châu chực. Thỉnh thoảng những hình ác thú cũng bằng đá chạm trở tinh vi lẫn khuất dưới những vòm cây hay hành lan, lơ mờ dưới ánh trăng bạc, khiến cho vẻ cổ kính càng thêm âm u, huyền bí.

Đây là một tòa lăng miếu thật rộng rãi bao la, không một bóng người qua lại, vào một đêm trăng bạc sắp tròn.

Sau khi nhà Mãn Thanh xua quân xâm chiếm Trung Quốc, biết bao ngọn cờ nghĩa sư tử các nơi vùng dậy phản đối nhà Thanh, nuôi mộng khôi phục lại nhà Minh.

Nhiều bậc di lão công thần nhà Minh thường lén lút tập hợp hoặc đêm đêm than thở trước cửa lăng. Cho nên dù nhà Thanh đã liệt Minh hiếu lăng là nơi cấm địa, không cho phép các khách vắng lai nữa?

Lợi dụng địa thế hoang vu hẻo lánh của Minh Lăng, Nhân Yêu Hách Phi Yên mới chọn nơi này để làm địa điểm gặp gỡ giữa đôi bên.

Đêm ấy trong rừng hoang thông reo gió thổi, giữa cảnh trời núi âm u, thâm lặng, nhiều bóng người nối nhau xuất hiện như những bóng ma.

Đó là các nhân vật của mười ba đại môn phái giữ đúng lời ước hẹn đến nơi gặp gỡ.

Phái Côn Luân do Lục Phượng Tường đứng đầu. Ngoài ra còn các cao thủ khác cũng đến đủ mặt: Thiếu Lâm thiền sư Trí Bản, Tôn Hiệu Nam, Mai Hoa đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Điểm Thương song nhạn Vạn Vũ Xương, Thanh Vi đạo nhân, Tu La thư sinh Vi Hành Thiên, Ngân Lôu kiếm khách Đào Côn, Chưởng Thượng Châu Tổng Thư Vãn, Thành Bạch Phi Yến, tất cả mọi người.

Còn Vạn Vũ Sinh, Vân Trung Hạc và Lục Phượng Tôn được phân còn ở nhà canh giữ Phi Phượng phiêu cục.

Cả đoàn, kẻ trước người sau kéo đến trước Minh Lăng dừng chân trên một chiếc sân rộng lớn, dưới ánh trăng vàng vạc sáng như ban ngày.

Mọi người yên lặng đưa mắt quan sát khắp nơi. Xung quanh vắng lặng như tờ, không một bóng người qua lại. Dám chắc đồng đảng của Nhân Yêu Hách Phi Yên chưa có một kẻ nào đến.

Lục Phượng Tường hiên ngang đứng trước giữa sân, quét hai luồng nhãn quang sáng như sao băng nhìn ra bốn mặt rồi quay lại cười nói :

- Thế là chúng ta đi sớm hơn một bước. Bọn Hách Phi Yên chưa đến. Xin các vị hãy tự tiện tìm chỗ tạm nghỉ.

Mọi người thung thính rảo bước đi qua lại trước lăng, vừa ngắm cảnh vừa chờ đợi. Bóng trăng lên đứng giữa đỉnh đầu, gió bắc thổi mạnh từng cơn xào xạc, đem hơi lạnh buốt tận xương.

Mọi người chờ đợi một chặp lâu vẫn không thấy bóng một ai đến nên đã bắt đầu thấy sốt ruột.

Tôn Hiệu Nam nói :

- Đã quá nửa đêm rồi mà bọn Hách Phi Yên vẫn chưa thấy tới, không biết chúng có âm mưu gì khác hay không.

Thanh Vi đạo nhân tái mặt, vội vàng nói :

- Phải, chưa biết chừng bọn chúng hẹn mình đến đây, rồi thừa cơ mọingười vắng mặt lên đến đánh úp Phi Phượng phiêu cục cũng nên. Chúng ta cần phải thận trọng đề phòng mới được.

Vạn Vũ Xương nói :

- Như thế xin để vân bối chạy về xem thử sự việc ra sao, lão tiên bối nghĩ thế nào.

Vệ Thiên Tường cũng tiếp lời :

- Vân bối cũng xin theo Vạn đại ca cùng đi.

Lục Phượng Tường suy nghĩ một lúc rồi vuốt râu gật đầu nói :

- Được, cả hai vị cùng đi thì hay lắm.

Ngay lúc ấy từ trên đỉnh núi cao, một tiếng hú vọng lên cao vút như tiếng vượn hú, rớt thẳng vào tai mọi người.

Lục Phượng Tường tái mặt khê bảo :

- Vi thiếu hiệp hãy đi mau lên!

Vệ Thiên Tường gật đầu. Hai bóng người bay bổng lên lao vút ra ngoài lừng lừng như hai làn khói. Nhưng vừa bay đi ngoài hai mươi trượng đã thấy bóng người thấp thoáng nhảy ra cản lộ. Đó là một vị đạo nhân đầu đội mũ sao, nhìn mặt áo lông chim, tuổi độ bốn chục chừng chừng đứng chặn giữa đường, hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói :

- Có Sơn Nhân chờ đây đã lâu, chúng mày đừng hòng lọt lưới, khôn hồn hãy dừng chân lại tiếp nhận mấy chiêu.

Vạn Vũ Xương tức tốc rút soạt thanh kiếm ra khỏi vỏ dùng thế “Lưu Vân Xuất Trục” (Mây bay qua khỏi núi) đâm thẳng về phía đối phương.

Người ấy là Tinh Quang đạo nhân lão vẫn đứng yên không nhúc nhích tự hồ như không thèm đếm xỉa đến đường kiếm ấy. Chờ khi mũi kiếm gần đến nơi lão khê vung tay đẩy ra một luồng tiềm lực đánh giạt kiếm Vạn Vũ Xương qua một bên.

Vạn Vũ Xương giạt mình thu kiếm lại chém ngang một đường từ phía dưới.

Tinh Quang đạo nhân vẫn điềm nhiên phát tay áo hất luồng kiếm quang qua một bên.

Vạn Vũ Xương hoảng kinh núng thế, liền hét lớn :

- Yêu đạo, mi đừng có khinh thường Vạn lão đại này. Hãy xem đây.

Nói xong vận đủ mười phần công lực, phóng ra một mũi kiếm thứ ba.

“Vèo”, luồng kiếm vừa xé gió rít lên bỗng nghe bộp một tiếng, đã bị đối phương kẹp chặt lấy như kềm sắt.

Vệ Thiên Tường đứng ngoài nhìn thấy Tinh Quang đạo nhân dùng chiếc nhẫn gang kẹp chặt mũi kiếm liền hét lớn :

- Vạn đại ca, hãy lùi ra mau! Đó là Tinh Hoàng vũ sĩ lợi hại lắm đấy, để tiểu đệ đối phó với nó cho.

Tinh Hoàng đạo nhân cười hà hà nói :

- Kiến thức của mày cũng khá đấy! Nhưng bản sự được bao nhiêu mà hòng múa may trước mặt sơn nhân này.

Vạn Vũ Xương vận dụng toàn công lực để rút mũi kiếm về. Lúc đó đối phương vừa buông lỏng ngón tay ra chàng mới rút được, nhưng mắt trợn nhủi luôn hai chân bước. Khi đứng vững nhìn kỹ lại thấy thanh kiếm đã bị chiếc nhẫn gang găm mẽ như răng cưa.

Tinh Hoàng đạo nhân chớp hai luồng nhân quang sáng rực quay về phía Vệ Thiên Tường nói :

- Thằng bé còn kể ra nhân lực của mày cũng khá lắm. Lão sơn nhân này đã lâu lắm không đi lại trên giang hồ, tại sao mày có thể nhận được ta.

Lão vừa hỏi xong thì từ trên đột cây cao là là bay xuống một đạo nhân trán rộng, mình mặc áo dài đen, đầu đội mũ đạo sĩ, sừng sừng đứng ngay trước mặt.

Tinh Hoàng đạo sĩ vừa thấy liền cúi mình nói :

- Tưởng ai lại té ra Lý đạo huynh! Không biết Đỗ sư thúc có được mệnh giải không.

Đạo nhân ấy chính là Lý Thành Hóa. Vừa nghe hỏi ông liền phe phẩy chiếc phát trần đáp :

- Gia sư từ từ bỏ việc giang hồ đã lâu, nhưng nhờ trời phò hộ sức khỏe vẫn bình yên. Bần đạo hạ sơn lần này là vâng lệnh gia sư đến tìm đại huynh đây.

Tinh Hoàng vũ sĩ tái mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Đỗ sư thúc cho tìm bần đạo chẳng hay có chỉ thị gì không.

Lý Thành Hóa đưa mắt thấy Vệ Thiên Tường và Vạn Vũ Xương :

- Xin Vạn thiếu hiệp và Vi thiếu hiệp hãy nghỉ tay để bần đạo và Biện đại huynh đây có chút việc cần bàn.

Vạn Vũ Xương cả mừng chấp tay chào và cùng Vệ Thiên Tường bay ra khỏi rừng.

Tinh Hoàng vũ sĩ vì vướng có Lý Thành Hóa nên không tiện ngăn trở.

Lý Thành Hóa cùng lão song song bước đi một đôi khá xa rồi cúi đầu nói :

- Đạo huynh, gia sư nghe tin Hách Phi Yên đã hai lần xuất sơn nhằm mục đích đối địch với các phái giang hồ. Đạo huynh đã ẩn thân tại Mao Sơn từ lâu rồi, tưởng nên yên tĩnh để tiếp tục tham luyện thần công, gìn giữ chân tâm tội gì lại nhọc đi lại theo phe cánh với bọn Hách Phi Yên và Tra Nguyên Thông để làm tiêu ma danh dự.

Tinh Hoàng vũ sĩ đột nhiên ngược mặt nhìn trời cười ngất rồi mỉa mai nói :

- Danh dự hả?... Hà hà... Biện Đạo Huyền này không phải xuất thân từ trong mười ba đại môn phái, suốt mấy chục năm nay bị thiên hạ xếp tên vào trong số Thập tam tà thì làm gì có hai chữ danh dự để đưa ra nói?

Lão cười lên một chặp rồi nói nữa :

- Bọn sơn nhân này vừa sáng lập ra “Thất Lão hội” để thử so tài cao thấp cùng đám người được mệnh danh là danh môn chính phái xem sao!... Lý đạo huynh đến đây nếu không có gì để chống chọi với sơn nhân này thì nên đặt mình ra ngoài vòng làm khách bàng quan.

Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa lộ vẻ khó chịu nói :

- Những lời khuyến cáo của gia sư mà đạo huynh bỏ ra ngoài tai không nghe tất nhiên có ý muốn làm khó cho bần đạo rồi.

Tinh Hoàng vũ sĩ cười lạt nói :

- Mỗi người có một chí hướng riêng, Đỗ sư thúc đâu có thể bắt buộc sơn nhân này được. Trước khi tiên sư vì ngẫu nhiên đi đến Ngao Sơn vừa gặp lệnh sư thấy người thiếu niên có tài thì hâm mộ nên kết bạn vong niên. Thực ra cứ so về tuổi tác thì linh sư cũng không lớn hơn sơn nhân này bao nhiêu. Thế mà nực cười thay từ mấy chục năm nay linh sư cứ tự xem mình là bậc trưởng thượng nhiều lần can thiệp vào việc của sơn nhân.

Nhờ Lý đạo hữu thay mặt sơn nhân thừa lại cùng linh sư là từ nay tất cả hành động của Biện Đạo Huyền này, khỏi cần linh sư phải nhọc lòng đến nữa.

Lý Thành Hóa thấy hẳn có ý nhạo báng và khiêu khích cả sư phụ mình, dùng dùng nổi giận, quắc mắt nói lớn :

- Nói như thế chẳng lẽ gia sư lại đặt điều kiếm chuyện hay sao. Chỉ có một điều là từ xưa đến nay ta không bao giờ thắng chính, bọn Tra Nguyên Thông và Hách Phi Yên trên giang hồ này đã làm lắm điều ác xằng bậy, trước sau gì cũng sẽ đền tội. Đạo huynh đang đứng ngoài vòng không ai bó buộc tội gì tự nhiên đi hòa với bọn chúng, để cùng mang tiếng phường gian ác, rồi gieo thêm điều rắc rối trên võ lâm. Bần đạo nói thế là cặn lõi, hết tình rồi, nghe hay không xin tùy ý.

Biện Đạo Huyền nghe Lý Thành Hóa thuyết luôn một hồi bỗng nổi cơn tức cười lạt, trầm giọng nói :

- Lý Thành Hóa! Đêm nay, tại Minh Lăng trên núi Chung Sơn này chưa biết ai là phường ăn cướp, kẻ nào chính kẻ nào tà. Người khác còn sợ “Thiếu Dương thần công” của thầy trò anh, chứ Biện Đạo Huyền này không hề ngán sợ.

Lý Thành Hóa thấy hấn đã công nhiên nhục mạ đến sư phụ và sư môn thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt liền hét lớn :

- Sở dĩ trước kia gia sư và lệnh tôn sư là chỗ thân tình, và sợ mảy sa đoạ và vòng ma đạo, nên đã hết lời khuyên can, nhiều lần điểm hóa muốn đưa mảy vào con đường chính. Không ngờ mảy cứ giữ một mực ngoan cố cam lòng đi vào vòng sa đoạ, lại còn ngổ lời hỗn láo với kẻ bề trên, chề lẽ Lý Thành Hóa này lại sợ mảy hay sao.

Tinh Hoàng Vũ nổi giận cười gằn rồi vung tay đẩy ra một chưởng đồng thời hét lớn :

- Mảy hãy ném thử một chưởng “Bách Bộ” của Sơn nhân thì biết.

Lý Thành Hóa khẽ xoay bàn tay đưa chưởng ra đón lấy rồi lạnh lùng nói :

- Cứ tưởng “Mao Sơn Bách Bộ chưởng” của mảy ghê gớm như thế nào, chứ như thế này thì cũng tầm thường quá.

Tinh Hoàng đạo sĩ nín thinh ráo riết tấn côn luôn hai chưởng nữa như bài sơn hải đảo, sức mạnh phi thường.

Trong lúc đầu, Lý Thành Hóa chỉ muốn đỡ gạt chứ không trả đòn. Nhưng sau khi đánh qua ba thế, y liền vươn hai tay lên trời, vận công toàn thân gân cốt kêu lách tách như pháo nổ. Tức thì thân hình bỗng nhiên vụt lớn lên một cách dị thường và hét lớn :

- Biện đạo hữu, bần đạo nghĩ muốn giữ vẹn tình hữu nghị giữa sư môn đôi bên nên đã dẫn lòng nhường luôn ba thế. Bây giờ không thể nhường được nữa, xin đạo hữu tha lỗi.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ thấy thaanh hình đối phương đột nhiên trở nên cao lớn dị thường, đã hoảng kinh biết rằng Lý Thành Hóa đã luyện được “Cửu Chuyển huyền công” rồi. Nhưng vì cậy mình đã có “Luân Hồi Tích Hoàn” lợi hại không kém, xưa nay chưa từng chịu thua ai nên vẫn an lòng cười lớn nói :

- Lý Thành Hóa mặc dầu có “Cửu Chuyển huyền công” nhưng đã làm gì được ta chưa mà hòng phách lối. Cứ thi thố đi rồi sẽ biết tài nhau.

Đôi bên vận dụng hết công lực và đem toàn khả năng ra đối phó. Trận đấu diễn ra như rồng bay cộc múa, thanh thế thật hãi hùng.

Sau khi Vạn Vũ Xương và Vệ Thiên Tường vừa đi khỏi thì trên sân rộng trước Minh Lăng bỗng nhiên hiện ra một chàng trung niên thư sinh, mình mặc áo tía lưng thắt đai ngọc, tay cầm quạt xếp vừa ứng dụng đi tới vừa cất tiếng cười lớn nói :

- Tội nghiệp, quả nhiên tội nghiệp! Xưng danh là nhân vật của mười ba đại môn phái giang hồ, thế mà đêm nay cam lòng đến đây nộp mạng, thật đáng thương, đáng tiếc thay.

Trung niên thư sinh nói chưa dứt lời, bỗng nghe vù một tiếng, một luồng kinh phong từ bên phía trái đánh mạnh qua. Y không nhường cũng không né tránh, chỉ xòe tiếng quạt phẩy nhẹ một cái, một luồng tiềm lực phát ra đẩy dạt ngay ngọn kinh phong ấy.

Người vừa tấn công chính là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên. Thấy đối phương quá xem thường mình thì dùng dùng nổi giận. Ngọn tấn công đầu tiên vừa rồi lão chỉ dùng có năm thành lực đạo, nên vội vàng vận thêm sức đánh tiếp một chưởng thứ hai nữa.

Không ngờ người kia chỉ khẽ phẩy quạt một cái nữa, bao nhiêu kinh lực của mình đều bị hóa giải tiêu tan hết cả, ngoài ra một phần còn đánh bật ngược lại mình khá mạnh.

Bàng Đại Thiên tái người hét lên một tiếng, tung cả song chưởng tấn công liên tiếp.

Thư sinh văn sĩ cười khà khà diềm nhiên xếp quạt cài vào cổ, rồi đưa chưởng ra tiếp đón.

Cùng Lai Quái Tẩu giật mình thấy đối phương vừa xuất thủ mà chưởng phong ào ạt kinh người, nên chẳng dám xem thường, vội vàng tập trung hết tinh thần đem toàn lực ra ứng chiến.

Đôi bên đánh nhau, trên dưới mười hiệp, chàng văn sĩ càng đánh càng hăng, song chưởng đẩy ra liên miên như búa bổ khiến cho Cùng Lai Quái Tẩu mỗi lúc một yếu dần, vừa đánh vừa rút lui ra sau.

Ngay khi ấy, từ cạnh từng bên một tiếng rú vọng lên như xé không gian :

Bằng Nhị Thiên gầm lên một tiếng tập trung cả thập thành công lực, hai chưởng đẩy cùng, đẩy ra một lúc chặn đứng thế công của chàng văn sĩ rồi thét lớn :

- Tôn gia là ai, xin cho được biết.

Chàng văn sĩ cười ha hả nói :

- Ông có phải là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên không?

Bàng Đại Thiên đáp :

- Phải, lão phu chính là Bàng Đại Thiên, còn các hạ?

Chàng văn sĩ cười nói :

- “Tiêu hồn thực cốt, thiết cốt chiêu hồn”. Tại hạ là một trong hai câu đó.

Bàng Đại Thiên cười rộ nói :

- Thế ra tôn giá là Văn tướng công rồi. Bàng Đại Thiên này rất lấy làm ngưỡng mộ.

Thì ra hai câu trên đây là hai lời truyền tụng trong giang hồ để chỉ điểm hai nhân vật: “Tiêu hồn thực cốt” tức là quạt tiêu hồn, trong ấy có tẩm Thực Cốt tán của Hách Phi Yến, người nào võ công cao diệu đến đâu, chỉ trúng một đòn, độc được nhiễm vào thân, sẽ trở thành phế nhân ngay.

Còn “Thiết cốt chiêu hồn” là chỉ Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần chuyên môn xử dụng cây quạt có ba mươi sáu rãnh bằng thép luyện, chỉ nhắm đánh vào ba mươi sáu huyệt lớn trong người, nên đã nổi tiếng là “Diềm Vương Thiếp Tử”.

Xem tiếp hồi 43 Tà Chính tranh hùng

43. Chương 43: Tà Chính Tranh Hùng

Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần nghe Cùng Lai Quái Tẩu nói đúng tên họ và lai lịch mình thì mỉm cười nói :

- Bàng đại hiệp có kiến thức khá ỉnh đấy. Hôm nay nhân dịp chúng mình gặp nhau đây, tại hạ sẽ chiêu hồn giúp đại hiệp gọi là để lưu chút nhân tình, hà... hà...

Nói dứt lời tung luôn hai chưởng đánh thẳng vào ngực Cùng Lai Quái Tẩu

Cùng Lai Quái Tẩu thấy hấn dùng lời êm dịu mà hành động hiểm ác lại thêm tỏ ý tự hào tự phụ, nổi nóng quát lớn :

- Chưa chắc ai đã chiêu hồn ai, mi đừng phách lối như vậy.

Nói xong múa chưởng tiếp chiêu. Hai bên quần nhau và bắt đầu một cuộc chiến vô cùng quyết liệt.

Tiếp theo tiếng rú lãnh lót vừa rồi là một chuỗi cười ròn rảng nghe chói cả tai, rồi từ trong khu rừng ló ra một chiếc đầu khổng lồ, râu tóc rối nùi, trên một thân hình vừa bé vừa thấp, nhìn qua vô cùng quái dị.

Người ấy mình mặc áo đen, thùng thình đi ra, mặt mày vênh váo, hình như chẳng xem ai ra gì.

Bạch Phi Yến và Tống Thu Vân vừa thấy hình dạng quái gở xấu xa của người này không nhận được, cùng cười sằng sặc.

Lão quái nhân vừa nghe tiếng cười của hai người, đôi mắt lóe ra hai luồng sáng xanh lè, há cái mồm rộng như chậu huyết, le chiếc lưỡi đỏ liếm mép, tỏ vẻ thèm thuồng rồi gật gù nói lớn :

- Ngon quá, ngon quá!

Nhìn thấy điệu bộ kỳ khôi của con người ấy, hai nàng càng thích chí cười ngặt nghẽo.

Mai Hoa đạo nhân vừa trông thấy sợ hoảng kinh vội la lớn :

- Hai cô nương hãy lùi ra xa au, hấn là...

Ý đạo nhân muốn nói “Hấn là lão quái áo đen Tra Nguyên Thông” nhưng chỉ đến nửa chừng thì lão quái đã vung tay áo rộng, thò một cánh tay như vuốt quạ, chộp vào hai người lệ không thể tả.

Động tác của lão kỳ ảo, mau chóng dị thường. Hai nàng hoảng hốt chỉ kịp rú lên một tiếng rồi phóng đại về phía sau, chỉ chậm một tí đã bị tóm rồi.

Mai Hoa đạo nhân vội vàng hét lớn rồi vận đủ mười thành công lực vào cánh tay phải tung ra một chưởng theo thế “Độc Phác Hoa Nhạc” (một bàn tay chỉ đòi núi Hoa nhạc) chặt mạnh vào cổ tay lão quái.

Bốp! Chưởng của Mai Hoa đạo nhân đã đánh trúng đích.

Đây là một chiêu tuyệt học trong “Phách Không chưởng” của phái Hoa Sơn.

Hai nàng Bạch Phi Yến và Tống Thu Vân thoát được nguy cơ chết người chỉ trong mấy may đường tơ kẽ tóc. Hai nàng vừa lanh chân nhảy thoát móng tay ma, mặt mày tái mét, tim đập thình thịch.

Lão quái đen vừa quào huyệt để mồi ngon bị sống mất tự nhiên hung tính nổi lên, hai mắt trợn tròn xoe nhìn thẳng vào Mai Hoa đạo nhân như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả dạ.

Mai Hoa đạo nhân thấy vừa đánh trúng một trường mà lão quái không lộ vẻ gì nao núng, trái lại cả bàn tay mình tê rần rần như muốn bại thì trong lòng vô cùng sợ hãi.

Thấy lão quái cứ từ từ tiến tới, mỗi lúc một sát vào mình thì vội vàng ngấm vận đầy đủ toàn thân công lực, khê lùi dần ra phía sau để thủ thế.

Hé! Hé!

Một chuỗi cười chua chát vừa thoát khỏi cái mồm rộng quá cỡ ấy, chưa thấy lão xuất chiêu như thế nào mà đã chộp được cổ tay của Mai Hoa đạo nhân trong nháy mắt.

Mai Hoa đạo nhân hoảng vía mím môi cố nhịn đau, dùng tay trái theo thế “Độc Phác Hoa Nhạc” tung một chưởng đánh “bình” vào mỏ ác của lão quái.

Tức thì một tiếng rắc khô khan vang lên. Cánh tay phải của Mai Hoa đạo nhân đã bị bẻ gãy lìa đến tận vai. Máu chảy đầm đìa tung cả vào người lão quái.

Mai Hoa đạo nhân đau quá, ngã gục xuống ngất xỉu.

Lão quái áo đen khom mình cúi xuống định chộp vào ngực Mai Hoa đạo nhân.

Bỗng nhiên hai tiếng quát lớn nổi lên. Tôn Hiệu Nam và Trí Bồn thiền sư vừa đến kịp thời, song song ra tay cùng một lúc.

Hai người vừa tung mình tới, tức thì một luồng sáng như chiếc cầu vồng cùng một cây thiền trượng đã nhất tề đánh xuống như vũ bão.

Thất bộ liên hoàn Tôn Chính nhân dịp ấy, lòn vào cướp lấy Mai Hoa đạo nhân đang nằm bất tỉnh, xốc vào vai nhảy vọt ra phía sau.

Lão quái to đầu bị hai cao thủ tấn công bất ngờ, chỉ lùi ra sau một bước, hai mắt trợn loang loáng, đưa tay chịu cướp lấy Thái Cực khuyên của Tôn Hiệu Nam đồng thời phát tay áo rộng cuốn cây thiền trượng của Trí Bốn thiền sư.

Tôn Hiệu Nam tức thì đảo lộn Thái Cực khuyên một vòng đồng thời tung luôn ra hai vòng tinh hồng, dùng thế “Nhất Tinh Kiếm Khôn” phát ra hai luồng kinh phong ào ạt, xẹt ra những vết sáng lạnh như chớp giật.

Trí Bốn thiền sư không chờ cánh tay áo rộng của lão quật phát đến đã thu hồi thiền trượng trở về.

Vì thấy Thái cực khuyên Tôn Hiệu Nam đã ra tay, thiền sư không muốn mang tiếng hai người đánh một nên rút lui qua một bên đứng lướt trận.

Trong khi bị hai người tấn công một lúc, lão quái áo đen phải chia đôi sức lực đối phó. Lão đưa cánh tay quào Tôn Hiệu Nam, dùng tay áo phát thiền trượng Trí Bốn thiền sư, nhưng khí thế vô cùng lợi hại.

Tôn Hiệu Nam cùng một lúc dung Thái Cực khuyên tấn công phía trên, đồng thời phóng hai luồng tinh quang đánh vào hạ bộ.

Nhưng chỉ thấy lão quái khẽ xoay mình một cái, tránh khỏi dễ dàng đồng thời Tôn Hiệu Nam cảm thấy một luồng kinh phong sắc bén như dao đã quét ngang qua như chớp nhoáng.

Trong lòng hoảng sợ, Tôn Hiệu Nam vội vàng nhảy vọt một cái như chiếc pháo thăng thiên, cả người lẫn vòng bay lên hơn năm trượng rồi hạ về phía bên trái.

Mặc dù ứng biến thật lẹ làng, nhưng ông ta vẫn bị một dư hưởng của luồng kinh phong từ trong cánh tay áo của lão quái nhân quét phải đùi bên phải không khác nào chiếc chày đập, đau nhức toàn thân, lão đảo một chập. Cũng may nhờ có công lực khá hùng hậu nên không bị trọng thương.

Thất bộ liên hoàn Tôn Chính đứng phía sau lưng nhìn thấy phụ thân mình vừa đáp xuống đất, toàn thân run rẩy lão đảo mấy cái thì trong lòng nóng nảy vội vàng vung tay phải lên. Tức thì cả bảy chiếc vòng thái cực bằng thép đã bay vút ra vo vo đánh thẳng vào hậu tâm lão quái.

Thái Cực Khuyên Tôn Hiệu Nam vừa đứng vững thì lão quái đã cười lên khàn khàn, phóng tới như một bóng ma, vung năm trảo đẩy mạnh về phía ấy, xô Tôn Hiệu Nam về phía bảy chiếc vòng đang bay đến.

Trí Bốn thiền sư sợ hết hồn, vội vàng nhảy sả tới trước mặt Tôn Chính vung cây thiền trượng múa tít. Những tiếng keng keng kêu lên, bảy chiếc vòng bị đánh dạt ra ngoài không trúng vào người Tôn Hiệu Nam được.

Bỗng đâu có tiếng đàn bà nói khe :

- Xin đại sư dừng tay.

Trí Bốn thiền sư giật mình quay lại thấy có một người thiếu phụ đầu tóc đã hoa râu, mặc áo vải gai đang đứng chào mình, miệng cười tủm tỉm.

Chưa biết thiếu phụ này là ai, vì từ trước đến nay chưa bao giờ được gặp mặt, Trí Bốn thiền sư định ngỏ lời hỏi thăm tên họ, nhưng bà ta đã nhanh như gió tiến về phía Tôn Hiệu Nam cúi đầu chào, nói :

- Xin Tôn lão anh hùng hãy nghỉ sức, đừng bận tâm đến lão quái này.

Miệng nói, hữu chưởng đã phát ra, một luồng kinh lực hết sức nhẹ nhàng không gây tiếng động đã phát ra đẩy lão áo đen phải đứng dừng lại ngay.

Trí Bốn thiền sư vừa trông thấy đã kinh ngạc nghĩ bụng :

- “Ồ, đây quả là “Vô Tướng thần công” một công phu cao diệu tột bậc của Phật môn”.

Nhờ cái phát tay của thiếu phụ, Tôn Hiệu Nam cảm thấy áp lực đã dịu bớt, vội vàng thu Thái Cực khuyên về rồi định thần nhìn kỹ.

Thiếu phụ áo vải không ai khác hơn là Thôi thị, truyền nhân duy nhất của Tuyết Sơn thần ni.

Lão mừng rỡ vội chấp tay chào nói :

- Thì ra Thôi phu nhân đã đến đây và ra tay giúp đỡ, lão hủ hết sức cảm ơn.

Thôi thị chưa kịp đáp lễ thì lão quái áo đen đã vênh mặt xông tới gần bên Thôi thị, hét lớn :

- Mày là môn hạ của Tuyết Sơn lão tặc ni hả?

Thôi thị nghiêm sắc mặt nói :

- Lão tặc, tội ác của mày trước kia đã chồng chất tày non, nhưng vì tiên sư không muốn mở sát giới cho nên chỉ mới chặt một cánh tay mày để cảnh cáo. Không ngờ mày vẫn không biết cải ác tùng thiện, lại còn cấu kết cùng bọn Hách Phi Yến làm điều xằng bậy...

- Im mồm!

Lão quái vừa há miệng rống lên hai tiếng ấy, đôi mắt xạ ra tia lửa xanh lè, tay phải xòe năm móng thủ thế trước ngực, dáng điệu tuy hung hăng nhưng vẫn có ý rụt rè chưa dám xuất thủ ngay.

Hồi sau, lão dịu giọng cười khà khà nói nhỏ :

- Thôi lão tặc ni đã chết thì gặp mày cũng được rồi! Hãy chịu chết au.

Thôi thị lạnh lùng nói :

- Đây không phải là chỗ để ra tay. Mày có tài năng gì cứ việc theo ta lên đỉnh núi rồi sẽ hay.

Nói xong khẽ nhún đôi vai, nhảy vèo lên đỉnh núi.

Lão quái áo đen cũng hú lên một tiếng như quỷ rống nghe ghê lạnh cả người rồi phi thân đuổi theo liền.

Tôn Hiệu Nam và Trí Bồn thiền sư thấy lão quái đã bị Thôi thị nói khích đưa đi xa rồi mới quay lại đưa mắt nhìn bốn phía.

Tình hình trước sân Minh Lăng lúc bấy giờ đã biến chuyển rõ rệt, Mai Hoa đạo nhân tuy bị gãy cánh tay phải nhưng lúc đó đã tỉnh lại, ngồi dựa vào tấm bia đá để dưỡng sức.

Bọn Ngân Lôu kiếm khách Đào Côn, Bạch Phi Yến và Tống Thu Vân tay cầm kiếm dài vây xung quanh đề phòng cẩn thận.

Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên và Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần đang đánh nhau cũng dừng tay.

Mọi người đều ngong ngóng chờ đợi đồng bọn. Bấy giờ nếu phe Hách Phi Yến đến đủ thì cục diện sẽ bùng nổ ác liệt ngay.

Mai Hoa đạo nhân vừa được đắp thuốc chỉ huyết ngồi trước mặt Lăng, mọi người đang lặn xăng hỏi han sẵn sốc bỗng nhiên một chiếc bóng sà ngay trước mặt, tức thì hiện ra một đạo nhân chấp tay cúi đầu chào Lục Phượng Tường :

- Xin Lục lão tiên bối thứ lỗi cho bản đạo đã đến chậm một bước.

Lục Phượng Tường nhìn lại thì đạo nhân ấy là Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa, nhưng lúc bấy giờ da mặt đã lột lột tái mét hình như đang bị thương nặng nên hoảng hốt vội hỏi :

- Lý đạo hữu, ngài bị thương sao?

Tam Thủ chân nhân lắc đầu nói :

- Thừa phải, cũng may bản đạo xoay sở mau lẹ nên chỉ bị “Luân Hồi tinh hoàn” của Tinh Hoàn Vũ Sĩ quét trúng vai trái, thương tích cũng không lấy gì nặng lắm.

Thanh Huy đạo nhân vừa nghe nói hoảng hốt hỏi ngay :

- Tinh Hoàn Vũ Sĩ cũng về một phe với Hách Phi Yến sao?

Lý Thành Hóa thở dài nói :

- Vâng. Nhưng không phải riêng gì một mình Tinh Hoàn Vũ Sĩ, lần này Hách Phi Yến đã lôi kéo được rất nhiều cao thủ sáng lập Thất Lão hội, đương nhiên đối địch cùng mười ba đại môn phái. Nghe nói đến cả Âm Sơn Xương Tu Tẩu, Bích Nhân Thần Quân của phái Bạch Đà cũng hưởng ứng tham gia. Chính vì bận đạo lo tìm do thám cho đích xác nên mới chậm trễ cùng chúng và đến chậm một bước...

Lục Phương Tường nói :

- Phải rồi, thảo nào nhiều môn hạ của Xương Tu Tẩu và Bích Nhân Thần Quân cũng đã xuất đầu lộ diện từ tối hôm qua.

Ông nói chưa dứt lời đã trông thấy trên con đường rộng thênh thang trước cửa Lăng có hai bóng người, một trắng một đen từ từ đi đến.

Người đi bên phải là một gã đại hán to lớn, mình mặc áo đen cụt, mặt mày đen đui bẩn thỉu, chân đi đất, tay cầm một thanh gậy tre xanh dài trên tám thước.

Cứ như lối ăn mặc này thì rõ ràng là môn hạ của Hải Nam Xà Cư Sĩ.

Người đi bên trái là một thiếu nữ mặc áo trắng dài quét đất, bước đi thoăn thoắt nhẹ nhàng, đó chính là Thiên Ma Bát Nữ, môn hạ của Hách Phi Yến.

Trên lưng mỗi người đều có cài một thanh đoản kiếm.

Khi hai người đi gần đến nơi liền chia ra hai bên, từ từ đi chậm lại. Lúc ấy phía xa ngay quảng giữa lại có ba người khác cùng đi đến.

Người đi giữa là một chàng văn sĩ đã đứng tuổi, khuôn mặt xương xương, mình mặc áo gấm, tay cầm một chiếc quạt xếp. Người ấy chính là Nhân Yêu Hách Phi Yến.

Người đi bên trái Hách Phi Yến là Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện Đạo Huyền. Bên phải là một lão già áo đen dáng người vừa lùn vừa mập. Đó là Xà Cư Sĩ Khuất Thất.

Nhân Yêu Hách Phi Yến thung thính tiến tới trước mặt Lục Phương Tường chấp tay nói :

- Hai mươi năm nay không gặp nhau, Lục lão ca vẫn mạnh giỏi đấy chứ.

Lục Phương Tường cũng cười ha hả rồi chấp tay đáp :

- Cảm ơn! Lão hủ được nghe Hách bằng hữu hai lần xuất sơn, đảm nhiệm trọng trách Đường chủ Thiên Diện giáo, thật là một điều đáng quý đáng mừng. Phái Côn Luân cùng Hách bằng hữu trước đây hai mươi năm đã kết một mối thù. Ngày nay tề sư huynh đã qua đời. Nếu cần, Hách bằng hữu cũng có thể tìm đến lão hủ hay sư đệ của Chưởng môn tề phái để giải quyết điều ân oán, tội gì lại giận lây đến Phi Phương phiêu cực, chặn đường cướp giật, còn ra tay điểm thương cháu bé, thì có khác nào đi hiếp đáp bọn con nít. Chả lẽ vì rõ người lớn không ra mặt hay sao? Hơn nữa các tay phiêu đầu của Phi Phương phiêu cực đã không phải môn hạ của Côn Luân ngoài ra cũng chưa làm điều gì thất lễ cùng bằng hữu mà mười ngày trước đây, bằng hữu nỡ bắt họ phải quỳ ngay tại đường phố Kim Lăng, nhục nhã hết sức. Hôm nay lão hủ hưởng ứng lời mời đến đây, không biết Hách bằng hữu muốn đối phó như thế nào để đáp lại sự việc đó hầu sáng tỏ một công bằng của võ lâm.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ lạnh lùng nói :

- Phàm trên giang hồ kẻ nào mạnh là có lý phải. Mười ba đại môn phái của các người thường nhật cậy mạnh khoe tài mục hạ vô nhơn, chỉ biết mình là đáng tôn đáng quý còn bao nhiêu kẻ khác dù tài giỏi bao nhiêu cũng đều liệt vào hạng bàn môn tà đạo, như thế thì còn công bằng, lẽ phải gì nữa.

Hách Phi Yến cười nói :

- Xin Lục lão ca hãy nghe Hách mỗ tỏ bày thêm. Kể từ ngày đánh cướp phiêu cực, Hách mỗ đã thoát ly Thiên Diện giáo và sự việc này xảy ra là do chủ trương của một cá nhân mỗ mà thôi. Đối với Thiên Diện giáo không có một mảy may quan hệ. Vả lại hai chục vạn bạc phiêu ngân, Hách mỗ này không hề động tới một đồng một chữ nào cả, mà chỉ cần một điều kiện là Lục lão ca ra mặt. Chừng ấy số phiêu ngân tự khắc sẽ được giao hoàn ngay đủ số. Còn vấn đề bạn hay thù, bất kỳ thuộc phái Côn Luân hay không, hề trước

kia kẻ nào có liên hệ với những người chống đối Hách mỗ thì đương nhiên đều bị xem như là cừu nhân tất cả, chẳng chừa một ai.

Thanh Huy đạo nhân cười ngắt nói :

- Chà, khẩu khí có vẻ tự đại và ngông cuồng quá đáng!

Xà Cư Sĩ cười lật nói :

- Câu nói của Hách lão tam là sự thật hoàn toàn, chẳng có lý gì là ngông cuồng hết. Dụng ý của Thất Lão hội chúng tôi là cố mượn cho được thủ cấp của mấy người đem về làm lễ tế cờ mà thôi.

Thanh Huy đạo nhân nổi nóng quát to :

- Ngủ độc dư nghiệt, mày dám thốt ra những câu ngang ngược hỗn láo, thật đáng bị trị tội trước tiên. Bần đạo sĩ ra tay xử trị mày ngay bây giờ.

Xà Cư Sĩ cười hà hà nói :

- Xin đạo hữu đừng lớn lối. Lão phu này cũng nói rõ à nghe. Xung quanh khu rừng này, bốn phương tám hướng đã có bố trí chờ sẵn dành phần cho các hảo hán đại môn phái rồi. Trên có ong độc, dưới có rắn độc, chỉ cần hiệu lệnh của lão phu thì bao nhiêu mạng người của bọn người tức khắc sẽ bỏ mạng, không còn một mống nào sống sót để trở về. Chỉ đáng tiếc một điều là những kẻ có gan đi dự hôm nay tương đối quá ít.

Vừa lúc ấy có một tiếng ho khiến mọi người giật mình quay lại. Từ trong rừng đi ra một ông già, mặc áo màu lam hoa tròn, dưới cằm có để một bộ râu dê, đứng đỉnh tiền thẳng về phía Lục Phượng Tường, chấp tay nói :

- Tiểu đệ được nghe Lục lão tiên bối và Thanh Long đạo hữu đưa thư mời các nhân vật mười ba đại môn phái để đối phó cùng Thiên Diện giáo nên đã hưởng ứng về đây. Hà... Hà...

Lục Phượng Tường nghe tiếng, nhìn mặt nhận ra là Độc Tẩu Đường Viêm Thường

Lục Phượng Tường bỗng ngạc nhiên châu mày suy nghĩ :

- “Ủa, mình không mời lão bao giờ, thế tại sao tự nhiên lại đến nhỉ? Thật cũng là một sự khá may mắn cho phe mình”.

Nghĩ xong vội vàng chấp tay đáp lễ :

- Đường lão ca không ngại đường xa ngàn dặm, lặn lội về đây, bọn lão hủ xin muôn vàn cảm tạ.

Đường Viêm Thường khàng khái nói :

- Lục lão tiên bối nói phải lắm. Tây Xuyên Đường môn ngót trăm năm nay vẫn một mực theo dõi các đại môn phái để vì giang hồ trừ hại. Hà, hà, trên bước đường khử bạo trừ gian tiểu đệ không bao giờ chịu thua kém một ai hết.

Cùng Lai Quái Tẩu mừng rỡ nắm tay Đường Viêm Thường, cười khanh khách nói :

- Đường lão ca ít ra cũng không đứng trong số Thập tam tà...

Vừa nói đến đây thì Tôn Hiệu Nam và Trí Bốn thiền sư, sau khi được Thôi thị khích lão quái áo đen đuổi theo đi nơi khác, đã chạy trở lại nhập bọn.

Lục Phượng Tường liếc nhìn thấy bên mình Mai Hoa đạo nhân bị bẻ gãy cánh tay phải, thương thế hơi nặng, nhưng vừa mới được thêm hai cao thủ là Lý Thành Hóa và Đường Viêm Thường, hơn nữa nhân vật đáng sợ nhất là lão quái Tào Nguyên Thông đã bị nhử đi xa rồi, tuy có tin đồn Xương Tu Tẩu và Bích Nhân Thần Quân cũng theo vây cánh này nhưng hiện nay chưa thấy có mặt, ngay bốn môn ba đệ tử cũng chưa có ai, như thế tương đối lực lượng phe mình có phần ưu thế hơn.

Nghĩ đến đó ông không khỏi mừng thầm, đưa tay vuốt râu cười lớn nói :

- Các vị cần gì phải nói lảm lòi. Lão hủ đã nhận lời của Hách bằng hữu đến đây rồi, bây giờ muốn xử trí ra sao xin Hách bằng hữu vui lòng chỉ giáo cho.

Vừa nghe Lục Phương Tường mở lời, Hách Phi Yến định lên tiếng nói, bỗng có tiếng ai vang lên nghe oang oang như chuông rền :

- Lục lão anh hùng, xin tha sự mạo muội cho Kỳ mỗ, cho được tiếp chuyện cùng Hách đường chủ mấy câu được không?

Xem tiếp hồi 44 Thắng bại chưa phân

44. Chương 44: Thắng Bại Chưa Phân

Lục Phương Tường nghe nói giật mình nghĩ thầm :

- “Oa, còn nhân vật nào nữa đây, không biết các vị này từ đâu đến và đêm nay sẽ còn bao nhiêu người nữa đây?”

Ai nấy cũng quay về phía phát ra tiếng nói thì thấy cách xa chừng ba trượng có ba ông già, đứng sắp hàng chữ nhất. Người đứng giữa vừa thốt ra câu nói, mặc áo màu cánh gián, người đứng bên trái đội mũ dạ mặc áo đen và người đứng bên phải mặc áo màu xanh.

Mặt ba người đều cùng một màu tía, hai mắt chớp loang loáng như sao, chỉ thoáng nhìn qua cũng biết được là những tay nội ngoại thần công hùng hậu.

Lục Phương Tường chưa nhận ra ai nhưng đã đoán có lẽ là người của Thiên Diện giáo.

Hách Phi Yến vội vàng chấp tay nói :

- Thì ra Kỳ lão tổng giá đến mà tiểu đệ không kịp sắp đặt tiếp nghinh. Chẳng hay Kỳ huynh tìm tiểu đệ có kiến giáo gì vậy?

Lão già mặc áo cánh gián thông thả mỉm cười nói :

- Hách lão ca hai lần xuất sơn, đảm nhiệm chức vụ Thủ tịch Đường chủ Ngoại tam đường của bốn Giáo. Giáo chủ ưu đãi lão ca như bậc thượng tôn, không hiểu vì sao Hách đường chủ tự nhiên lại bỏ bốn Giáo như vậy.

Hách Phi Yến cười nói :

- Kỳ lão ca có lẽ nhận lệnh Giáo chủ đến đây trách vấn tiểu đệ chăng? Ha ha... phàm mỗi người có một ý chí riêng, vừa ý thì ở, bất hài thì đi. Tiểu đệ hiện nay đã gặp được mấy vị bằng hữu thân tình trước kia, cùng nhau sáng lập “Thất Lão hội”. Còn chức vụ Thủ tịch Đường chủ Ngoại tam đường của Thiên Diện giáo, cảm phiền Kỳ lão ca bấm lại cùng Giáo chủ, xin mời cao nhân khác chấp chương, để cho tiểu đệ được phép từ chức.

Lão già áo cánh gián nói :

- Hách đường chủ ăn nói sao có vẻ tự do dễ dàng quá như vậy?

Hách Phi Yến vẫn giữ nụ cười trên môi :

- Nếu vậy, ý kiến của Kỳ lão ca như thế nào, xin cho biết rõ.

Giáo chủ muốn mời Hách đường chủ về nói chuyện.

Hách Phi Yến nghiêm sắc mặt nói :

- Nhờ Kỳ lão ca về phúc đáp cùng Giáo chủ, tháng ba xuân tới, tiểu đệ sẽ xin lập giáo ở Ngũ Lão phong tại Lư Sơn, Kỳ lão ca và cả ba vị, nếu có nhã ý đến đó, tiểu đệ hết sức hoan nghênh.

Nói đến đây, không cần lão già cánh gián trả lời, Hách Phi Yến đã quay sang phía Lục Phương Tường tươi cười nói :

- Tiểu đệ cùng quý phái tuy có sự ân oán chưa giải quyết xong, nhưng cũng nên nói trắng ra mục đích cuộc ước hẹn hôm nay của Thất Lão hội chỉ là muốn tìm hiểu cái khả năng bản lĩnh của mười ba môn phái, những người xưa nay tự xưng là danh môn chính phái, đứng trên đầu trên cổ thiên hạ. Sự ước hẹn hôm nay, tiếc vì định kỳ quá gấp rút, có mấy người bạn của tiểu đệ chưa về được đúng hẹn. Lẽ tất nhiên trong mười ba phái cũng nhiều kẻ chưa đến kịp. Vì vậy nên tiểu đệ muốn đem kỳ ước hội này đổi lại một dịp khác. Tốt hơn hết là định vào ngày cùng cử hành tại Lư Sơn luôn cho thuận tiện. Chẳng hay tôn ý của Lục lão ca như thế nào.

Lục Phương Tường vuốt râu cười khanh khách nói :

- Hách đạo hữu đã nói như vậy, riêng lão hữu không có gì trở ngại, nhưng đối với các môn phái, chẳng hay quý vị có cao kiến gì chăng?

Hỏi chưa dứt lời thì Tôn Hiệu Nam, Trí Bản thiền sư, Lý Thành Hóa, Cùng Lai Quái Khách đồng thanh nói :

- Chúng tôi sẽ xin đến đúng hẹn.

Hách Phi Yên gật gù nói :

- Hay lắm, chúng ta nói một lời là nhất định rồi, không hề thay đổi.

Lão già áo cánh gián cũng nói luôn :

- Trong ngày hội sang năm tại Lư Sơn, Giáo chủ bốn Giáo có đến hay không, điều đó chưa dám chắc chắn. Nhưng riêng phần lão, sẽ xin có mặt theo lời mời của Hách lão ca...

Nói đến đây, lão đưa mắt liếc về phía Đường Viêm Thường nói :

- Tệ Giáo chủ cũng muốn thỉnh giáo Đường lão ca đến Tổng đàn một lần. Chẳng hay Đường lão ca có nhận lời không?

Đường Viêm Thường vuốt râu cười nói :

- Đường mỗ cùng quý Giáo xưa nay chưa hề quen biết và cũng chưa bao giờ có hành động gì xâm phạm đến danh dự hay quyền lợi của quý giáo. Không rõ vì lẽ gì quý giáo lại hai lần phái người đến xâm phạm Vô Độc sơn trang, vì vậy nên Đường mỗ đang có ý định muốn được thỉnh giáo về vấn đề này. Xin lão ca cho biết lúc nào và nơi đâu có thể cho Đường mỗ này tiếp xúc?

Lão già mặc áo cánh gián cười nói :

- Tiểu đệ chỉ phụng mạng Giáo chủ mời lão ca viếng Tổng đàn tệ Giáo một lần, còn bao nhiêu vấn đề khác hay điều kiện như thế nào thì còn phải về thỉnh ý lại, rồi mới dám nói dứt khoát.

Đường Viêm Thường cười nói :

- Lão ca đã nói thế, Đường mỗ cũng không dám bắt buộc. Vậy phiền lão ca về thưa lại cùng quý Giáo chủ rằng mùa xuân sang năm, Đường mỗ sẽ xin đến Lư Sơn hậu giáo.

Nhưng lão già mặc áo xanh đứng bên cạnh bỗng hét lớn :

- Đường Viêm Thường, Giáo chủ đã mời mà mày dám từ chối hay sao?

Đường Viêm Thường cười ha hả nói :

- Phiêu Phúc Thủ La Uyên, kẻ nào khác khiếp sợ mày chứ Đường mỗ này không coi mày vào đâu hết.

Vừa nghe gọi tên Phiêu Phúc Thủ La Uyên, mọi người đều ngạc nhiên sửng sốt.

La Uyên nói :

- Đường Viêm Thường, lần này La mỗ không những phụng mệnh Giáo chủ mà còn muốn ày ném qua cái lợi hại ghê gớm của phiêu độc thủ.

Đường Viêm Thường long mắt sông sọc hét :

- Đường mỗ đã nói là làm, một lời thốt ra như đao chém đá! Chúng ta sẽ gặp nhau ở Thủy Tín phong.

Nói xong chấp tay chào rồi quay mình toan đi.

Nhưng lão già mặc áo cánh gián đột nhiên tiến lên mấy bước gần giọng nói :

- Đường lão ca, công việc chưa ổn đâu, nếu không quay lại, xin đừng trách Kỳ mỗ này thất lễ. Hà... hà...

Đường Viêm Thường quay lại tra lên một chuỗi cười vang dội cả sơn lâm.

Tiếng cười chưa dứt đã nghe một tiếng nổ nhẹ, tức thì một đám khói đen ngòm như mực từ bên mình lão bốc lên, bao trùm cả mọi người.

Đường Viêm Thường xưa nay nổi tiếng về môn dụng độc như vậy tất nhiên vùng khói đen ngòm kia phải là một chất độc ghê gớm. Lão già mặc áo cánh gián vội vàng nhún chân nhảy vọt về phía sau, bao nhiêu người đứng xung quanh cũng nhón nhác vội vàng tránh ra xa.

Vừa lùi ra sau chừng một trượng, trụ hình đứng vững, lão già áo cánh gián liền hét lên một tiếng, tung ra hai chưởng mạnh vô cùng, đánh thẳng vào đám khói đen đặc kia.

Chưởng phong tuy ghê gớm, nhưng luồng khói đen chỉ xao một chút chứ không tan mà cũng không dạt đi nơi khác.

Lão già liền vội vàng tung cả hai tay phát chưởng liên tiếp, làm gió lộng ầm ầm, chuyển động cả một vùng rộng lớn.

Lục Phượng Tường nghĩ thầm :

- “Lão này có nội lực hùng hậu đáng liệt vào hạng tên tuổi trên giang hồ. Lão tự xưng Kỳ mỗ, chẳng lẽ là Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly sao?”

Trong lúc đang suy nghĩ thì lão già đội mũ đen đứng bên trái cùng Phiêu Phúc Độc Thủ La Uyên cùng nhất tề phát chưởng, cùng ông già áo cánh gián đẩy mạnh về phía luồng khói đen.

Cả ba nhân vật cùng phát chưởng một lúc, không nói ra cũng thừa hiểu có sức mạnh xé núi dời non. Ngay cả một khu rừng còn phải tan nát, cây ngã đá lăn, đừng nói chỉ một làn khói đen.

Không đầy mấy khắc, bao nhiêu khói đen đều tan hết, gió lặng yên, mọi người nhìn lại trên bình đài thì không còn thấy bóng dáng Đường Viêm Thường đâu nữa.

Lão già áo cánh gián dậm chân hét lớn :

- Ô, hán đã tẩu thoát đi rồi, chúng mình hãy đuổi theo au.

Ba bóng người như ba vì sao đổi ngôi bay vun vút rời khỏi sân Lăng, trong chớp mắt biến mất.

oOo

Bọn Vạn Vũ Xương và Vệ Thiên Tường thi triển khinh công bay về đến Phi Phượng phiêu cục, thấy cả một tòa trang viện, đèn đuốc tắt cầm, chìm lặng trong bóng đêm, quả nhiên đã có biến cố đã xảy ra rồi và quân giặc nhất định đã đến đánh trộm như mọi người đã tiên đoán.

Vệ Thiên Tường lập tức phi thân nhảy qua nóc nhà nhanh như chớp, rồi lao mình vào trong đại sảnh.

Quả nhiên ngay trên nóc nhà chính, lồ lộ nhiều bóng người, gươm giáo chạm nhau chan chất, tia lửa bắn ra sáng loè, rõ ràng đang diễn ra một trường chiến đấu ác liệt hàng mấy chục cao thủ.

Không cần nhìn kỹ, Vệ Thiên Tường rút ngay thanh kiếm Tùng Văn, múa lên như một chiếc cầu vòng bạc dưới ánh trăng khuya rồi từ trên không trung phi thân phóng vào giữa đám năm người đang vây đánh Vân Trung Hạc.

Vân Trung Hạc đang bị năm người của Xà Cư Sĩ bao vây, đánh tới tấp đến nỗi cuống cuồng cả chân tay, chỉ còn lo cách chống đỡ mà thôi.

Trong lúc đang thập phần nguy biến bỗng thấy một ánh ngân quang lóe lên phơi phới sáng rực một vùng, chưa kịp thấy rõ ai, chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, tên môn đệ Xà Cư Sĩ đứng gần nhất bị làn kiếm quang quét phải, máu tươi bắn ra có vòi, thân hình ngã ngay xuống đất.

Bóng Vệ Thiên Tường vừa hiện ra, một địch thủ đã bị loại khỏi vòng chiến. Không để chúng kịp phản ứng, chàng vung tay trái phát ra một đòn “Tu La thần trảo” thêm một đứa hét lên, thân hình bắn đi hơn một trượng, lảo đảo mấy vòng rồi từ trên mái nhà rơi xuống đất nằm bất động.

Tay trái vừa phát thế, tay phải đồng thời loan một vòng rộng theo “Tu La thất kiếm” ánh tinh quang chớp nhoáng rạng ngời, hai tên nữa đồng thời bỏ mạng.

Chỉ trong nháy mắt, năm tên môn hạ Hải Nam phái chỉ còn vồn vẹn một đứa, tên này thấy ánh kiếm của Vệ Thiên Tường quá ư kỳ diệu, vừa lạ lùng vừa mau lẹ, thiệt là thể gian hiểm có, không còn biết xoay trở bằng cách nào, tự thấy phen này khó thoát khỏi cái chết.

Trong lúc cuống quít vì mất đường sinh lộ, hắn chỉ biết liều mạng dùng thế “Bạch Xà Thổ Tín” đâm vút thẳng vào ngực Vệ Thiên Tường để tìm lối thoát thân.

Vân Trung Hạc rảnh tay đưa mắt nhìn lại thấy vị cứu tinh quả là Vệ Thiên Tường, mừng rỡ vội kêu lớn :

- Vi huynh đệ, tại sao biết có tặc nhân nơi đây mà trở lộn về?

Vệ Thiên Tường không đáp dùng thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” lách mình sang một bên lẹ như bóng ma, tránh khỏi làn gươm của đối phương rồi nhanh như chớp khê vòng thanh kiếm đâm suốt vào ngực hắn, máu trào phun ra như nước suối.

Vân Trung Hạc thấy bao nhiêu đối thủ đã bị thanh toán trong nháy mắt, trong lòng hân hoan vô hạn, vội kêu lớn :

- Vi huynh đệ, bên trong cũng đang xô xát nhiều và phe ta có bề núng thế, hãy vào tiếp sức, ngoài này để tôi lo liệu cũng đủ.

Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn vào trong sân thấy có mười mấy người đang xáp chiến dữ dội và Vạn Vũ Xương cũng lộ vẻ đuối sức nhiều rồi.

Người của Phi Phượng phiêu lục đã chặn các tặc nhân tay cầm binh khí chia làm hai tốp, mỗi tốp từ ba đến năm người đánh nhau rất hăng.

Phía nóc nhà bên trái có một người mặc áo xanh đang đấu với một nữ lang áo đỏ, cả hai dùng tay không đánh nhau, sức lực có vẻ đồng đều không hơn không kém.

Cạnh đó ba người hỗn chiến kịch liệt, nhìn kỹ là Vạn Vũ Sinh, Lục Phượng Tôn và Thiếu Vu Lôi.

Thiếu Vu Lôi một mình cự hai kẻ địch, một kiếm một giáo tung hoành như cọp dữ, đánh toan những thế kỳ ảo, mạnh mẽ và hiểm ác, khiến cho Vạn Vũ Sinh và Lục Phượng Tôn không còn chỗ để gạt nổi. Nếu kéo dài một chập nữa, hai người sẽ nguy ngay.

Vệ Thiên Tường cất tiếng cười lớn :

- Thiếu Vu Lôi, đến nay thiếu gia để mầy được toàn thân rút lui thì không phải là Tu La thứ sinh nữa.

Nói xong khê nhún mình bay lên, thanh kiếm Tùng văn lóe lên, loang loáng đánh luôn bảy kiếm, khí lạnh tóe ra rợn người.

Thiếu Vu Lôi cười lạt một tiếng quét ngang ngọn giáo bên trái, đánh bật hai thanh trường kiếm của Vạn Vũ Sinh và Lục Phượng Tôn, tay phải múa đoản kiếm ngang nhiên tiếp đỡ Tu La thất kiếm của Vệ Thiên Tường đang tấn công đến.

Hai thanh kiếm chạm nhau kêu choeng choeng liên tiếp, tia lửa bắn ra xanh lè như sao sa, cả hai đều rung động chồn tay.

Thiếu Vu Lôi cảm thấy hổ khẩu cơ hồ tê liệt, nhưng cũng cố gượng cười lớn nói :

- Họ Vi kia, có giỏi hãy tiếp luôn mấy chiêu của thiếu gia đây.

Nói xong vận dụng toàn thân công lực, tay trái cầm giáo, tay phải cầm kiếm, hai tay múa tít như chong chóng, gió lồng ào ào, ào ạt tấn công liên tiếp.

Vệ Thiên Tường nổi xung trợn mắt hét lớn :

- Chà giỏi lắm! Hãy xem đây!

Thế rồi thanh kiếm Tùng Văn đảo lộn luôn ba thế “Tử Khí Đông Lai” rồi đến “Đạo Trường Ma Tiêu” còn thế chót là “Tích Lịch Càn Khôn” chưa thi thố mà Thiếu Vu Lôi đã rống lên một tiếng rợn người, máu tuôn như xối, cánh tay bên trái đã đứt tận vai!

“Vù, bịch, xoảng”! Ba tiếng liên tiếp vang lên. Cánh tay văng ra xa lắt rơi long lóc ngoài một trượng, đem theo cả chiếc giáo ngắn.

Thiếu Vu Lôi ôm vai, quay mình chạy thẳng.

Vệ Thiên Tường hét lớn :

- Thiếu Vu Lôi, phen này ta tha cho đấy! Nếu còn gặp ta lần thứ ba nữa thì không thể tẩu thoát dễ dàng được như thế nữa đâu.

Vạn Vũ Sinh mừng quá, đưa tay chỉ nàng áo đỏ nói :

- Thời may nàng đến giúp một tay nên mới kéo dài được đến bây giờ. Hình như nàng có ý tìm hiểu đệ đấy. Hãy lại xem thử.

Vệ Thiên Tường vội vàng theo chân Vạn Vũ Sinh phi thân về hướng ấy.

Thì ra cô gái áo đỏ chính là Lăng Vân Phụng, con gái của Thôi thị.

Chàng mừng quá vội gọi lớn :

- Phụng muội, còn đại thẩm đâu rồi?

Lăng Vân Phụng nghe tiếng Vệ Thiên Tường cũng mừng cuốn quít liền kêu lên :

- Ô, Tường ca ca, anh...

Người mặc áo xanh đang đánh cùng Lăng Vân Phụng là Mộc Linh Tử. Ba hôm trước đây y đã bị đại bại về tay Lục Phượng Tường, không ngờ hôm nay gặp một cô gái chỉ 17, 18 tuổi chưa ráo máu đầu, thế mà đánh mãi không xuể, trong lòng đang hậm hực.

Đến khi nghe có người đến tiếp sức, mà cả hai lại xưng hô ca ca, muội muội, hình như chả thèm đếm xỉa gì đến gã nên máu căm hờn bốc lên ngùn ngụt, liền bỏ Lăng Vân Phụng, vận đủ mười thành công lực, lao vút về phía Vệ Thiên Tường vừa tấn công, vừa hét lớn :

- Tiểu tử, phen này tao cho ném mùi lợi hại của Mộc Linh Tử để bớt cái tánh khinh người!

Lăng Vân Phụng thấy hấn gây sự cùng với Vệ ca ca, hoảng kinh tức thời vung tay búng ra một luồng chỉ phong.

Vệ Thiên Tường gần đây đã nhiều lần chạm chán với những tay đại cường địch nên kinh nghiệm chiến đấu tăng tiến rất nhiều. Mặc dù Mộc Linh Tử ra tay mau lẹ và bất ngờ nhưng chàng lại lanh hơn, đã dùng tay phải đánh ra một đòn “Tu La thần trảo”.

Veo, veo, bùng...!

Tiếng chỉ phong rít lên, tiếp đến hai luồng kinh lực chạm vào nhau làm rung rinh cả sân trường!

Mộc Linh Tử kêu lên một tiếng “ối” máu tươi phun có vòi.

Hấn cổ gượng đau, ôm ngực nói :

- Con tiện tì, mày đã hèn nhát đi ám toán ta!

Lăng Vân Phụng cười lạt nói :

- Ô, mày là đứa chuyên môn đánh lén, đã ám toán ta mấy lần rồi, còn trách móc gì nữa? Cô nương muốn thưởng mày một chưởng làm kỉ niệm suốt đời.

Mộc Linh Tử hần học nói :

- Được rồi, âm sơn môn hạ Mộc Linh Tử thế nào cũng sẽ báo mối thù này!

Lăng Vân Phụng bủ môi nói :

- Ngay đến Xung tu lão quái đích thân đến đây, cô nương cũng không khiếp sợ huống chi mi.

Rồi nàng điềm nhiên nhìn hấn loạn choạng rút lui ra xa rồi mất hút.

Mộc Linh Tử đi rồi, Lăng Vân Phụng hớn hở nhìn Vệ Thiên Tường nói :

- Tường ca ca, chúng tôi hiện đang tạm trú tại Hồng An khách sạn, cách đây không bao xa. Má em đang chờ anh đấy và muốn tin anh hay rằng công việc trong tầm đã có một tia hy vọng rồi!

Vệ Thiên Tường nghe nói mừng quá. Công việc của Thôi đại thẩm đang lo liệu chính là câu hỏi về nơi hạ lạc của cha mẹ và tìm ra thân thế của mình.

Chàng hân hoan nắm lấy tay Lăng Vân Phụng tươi cười nói :

- Phụng muội, chúng ta hãy đi mau lên!

Xem tiếp hồi 45 Đạp tuyết vượt núi Thanh Phong

45. Chương 45: Đạp Tuyết Vượt Núi Thanh Phong

Vân Đài sơn, theo Sơn Hải kinh thì cách 400 năm về trước là một hòn đảo ở ngoài Đông Hải, có tên là Xương Ngô và cũng có kẻ gọi là Uất Châu.

Trải qua bao nhiêu năm tháng sóng vỗ cát bồi, tang điền biến đổi, đảo này đã nối liền với lục địa.

Vân Đài sơn có một hình thái đặc biệt là mặt trước cũng như mặt sau, có hai dãy núi kéo dài, cao chót vót, chu vi ngót trăm dặm, cảnh sắc thâm u nhưng hùng tráng vô cùng.

Ngon núi phía trước cao ngất trời xanh, tức là Thanh Phong sơn, đỉnh cao vọi vọi, ngọn khuất trong mây, quanh năm suốt tháng lúc nào cũng có sương mù che phủ.

Tứ thời Xuân Hạ Thu Đông, mây biển lơ mơ hòa lẫn với khí núi âm u, núi này lúc nào cũng đượm một màu sắc thiêng liêng thần bí.

Giữa hai dãy núi cao, đứng sừng sững như hai tấm bình phong thiên nhiên, có một con đồi bằng phẳng cao lưng chừng sườn núi, chạy thoát ra tận xa xăm.

Trên đồi này có một tòa cổ am thờ Đức Quan Thế Âm Bồ Tát, ngói xanh rêu phủ, tường vàng cỏ loang, chiên sớm chuông chiều, khói hương không bao giờ ngắt.

Trừ những ngày rằm và mồng một tòa cổ am có nhiều thiện nam tín nữ ra vào tấp nập hành hương chiêm bái, ngoài ra, những ngày thường đóng cửa ít kẻ lai vãng.

Theo lời tương truyền, thi am này do một vị phu nhân, sau khi chồng chết, đã xuất tiền xây cất để thờ Phật bà. Phía sau am vị phu nhân ấy có lập một mảnh vườn và một căn nhà nho nhỏ, quanh năm ăn chay niệm Phật, sống một cuộc đời ẩn dật không màng tới việc đời.

Hôm ấy là một ngày mùa đông tháng chạp. Vân Đài sơn ở trên biển Đông, vắng người qua lại, gió bắc lạnh thổi từng hồi ào ạt.

Đêm xuống, trời tối dần, khắp nơi mưa tuyết bay phời phới phủ trắng vạn vật, trên khắp các nẻo đường bông tuyết đóng nhiều lớp đã dày hơn mấy tấc.

Tuyết lạnh, mây quang, nửa vầng trăng bạc đã lên dần, tỏa ánh sáng mờ màng soi khắp núi rừng lồ lộ như tranh vẽ. Vạn vật hiện ra một màu trắng xóa, cả một dải non sông, long lanh như ánh bạc, rực rỡ nhưng mờ hồ huyền bí!

Lúc ấy đã sắp qua canh hai. Từ dưới chân núi phía Đại Bi am bỗng nhiên có ba bóng người đạp tuyết nhẹ nhàng lướt đi như ảo ảnh, vun vút như cánh chim đêm trên sườn đồi bay đến.

Ba người ấy quả là những cao thủ võ lâm, khinh công tốt bậc. Thân hình họ là trên nền tuyết trắng không để lại một dấu vết chi. So với thủ pháp “Đạp Tuyết Vô Ngân” mà khách giang hồ thường ca ngợi, bản lĩnh họ có lẽ còn vượt cao hơn một bậc là khác.

Ba bóng người đến chân núi thì dừng lại.

Dưới ánh trăng đêm, ba cái bóng đen in nằm dài trên tuyết trắng trông rõ ràng như bức tranh vẽ.

Khi họ đứng lại hiện ra dưới trăng là một người đàn bà đã đứng tuổi, theo sau là một cặp nam nữ thiếu niên tuyệt đẹp.

Người đàn bà tóc đã hoa râm, y phục đơn giản bằng vải gai, tuổi quá bốn mươi, nét mặt hiền từ nhưng đôi mắt sáng quắc như sao băng, chứng tỏ nội ngoại thần công thâm hậu.

Người thanh niên mình mặc áo xanh, lưng đeo kiếm dài, mặt ngọc môi son, mày kiếm, mũi cao, thanh tao nhưng hùng dũng. Thiếu nữ mặc áo chên màu đỏ đậm, quần đen gọn gàng, trên vai cài ngang một thanh bảo kiếm, mặt trái xoan, má hồng mắt bồ câu đen láy, càng nhìn lâu càng đẹp dễ mến mà!

Vừa dừng chân đứng lại nhìn đôi thiếu niên nam nữ nói se se :

- Vệ hiền đệ! Đã gần đến nơi rồi! Đằng kia là Tổng đàn của họ, chúng mình cẩn thận dè dặt hơn để khỏi lộ hình tích, bất lợi đấy nhé. Hãy tiến thêm một đoạn nữa xem sao.

Thiếu nữ gật đầu khẽ đáp :

- Má yên tâm, chúng con đã hiểu và xin hết sức cẩn thận.

Nghe hai tiếng “chúng con” thốt ra từ miệng thiếu nữ, người đàn bà đứng tuổi bỗng nhếch mép nở một nụ cười thông cảm, rồi tỏ ý hài lòng, nói :

- Được, chúng ta đi thôi! Hãy nhớ cẩn thận!

Ba người này, không cần giới thiệu chắc độc giả cũng đoán biết là ba nhân vật chính trong cuốn sách này, Vệ Thiên Tường cùng mẹ con Thôi thị, Lăng Vân Phụng.

Cả ba chuẩn bị phóng đi, đột nhiên Vệ Thiên Tường khoát tay nói nhỏ :

- Đại thẩm, hãy nhìn kia kìa! Hình như có người đang từ dưới núi đi lên!

Vừa nói dứt lời, cả ba cùng phóng vào mé rừng vô cùng mau lẹ, nấp sau một bóng cây cổ thụ không một tiếng động, đưa mắt nhìn thẳng về phía trước.

Trên nền tuyết của cánh đồng trắng xóa, một bóng người đang từ đằng xa bay tới như một mũi tên, nhanh không thể tả!

Thân pháp người này kỳ diệu phi thường. Chỉ trong chớp mắt đã tiến đến gần khu rừng rồi tiếp tục bước đi mãi.

Gió núi thổi từng cơn lạnh lùng, lá cây rung xào xạc. Ba người nấp gọn sau bóng cây nín thở nhìn theo. Bóng kia cứ diêm nhiên bay đi không hề hay biết. Từ trong bóng tối nhìn ra, cả ba thấy rất rõ ràng.

Bóng này là một cụ già mặt vuông tai lớn, hai má phúng phính hồng hào, tinh thần quắc thước.

Ông mặc áo dài rộng, tay cầm gậy đầu rồng, bỗng dừng chân đứng lại, phóng đôi luồng nhân quang sáng rực, quan sát một chặp rồi lại phi thân lao vút lên ngọn đồi.

Lăng Vân Phụng chờ cho ông lão đi xa rồi khe khẽ nói :

- Má ơi, cứ nhìn thân pháp ông già này lướt nhẹ trên tuyết như một bóng ma, không gây tiếng động, không lưu một mảy may dấu vết nào, quả nhiên là một tay võ công tuyệt đỉnh, không hiểu có phải là nhân vật của Thiên Diện giáo hay không?

Thôi thị lặng thinh chỉ lắc đầu, một chớp sau khẽ bảo :

- Không phải đâu! Vị này là Thái Nhạc lão nhân đấy! Lạ nhỉ chẳng hiểu có chuyện gì ông ấy lại lên Vân Đài sơn đêm nay?

- Thái Nhạc lão nhân!

Vệ Thiên Tường sửng sốt, buột miệng lặp lại bốn tiếng ấy, trong lòng vô cùng xúc động!

Chàng định cất tiếng hỏi thì Thôi thị đã vội vàng bảo :

- Vân Phụng con, chớ hỏi nhiều, và đừng nói chuyện nữa. Chúng ta hãy theo sát ông ấy xem thế nào cho biết.

Thế là ba người lặng lẽ theo sau.

Thái Nhạc lão nhân là Chương môn nhân của phái Thái Sơn. Đã mấy chục năm nay lão nhân chỉ nương bóng lâm tuyền với cuộc sống ẩn dật không lê chân vào chốn giang hồ.

Không phải như các môn phái thu nhận nhiều môn đệ, phô trương thanh thế rầm rộ, Thái Nhạc lão nhân chỉ có một người học trò duy nhất. Tuy nhiên trên võ lâm, uy danh của ông không hề sút kém bất cứ một môn phái nào.

Vì trình độ võ công của Thái Nhạc lão nhân đã liệt vào hàng siêu quần bạt chúng cho nên ba người len lén theo sau, lúc nào cũng giữ một khoảng cách khá xa để khỏi bị phát giác.

Suốt quãng đường lên núi không xảy ra điều gì khác lạ! Thật là một sự kiện ngoài ý nghĩ mọi người.

Trừ tiếng gió thổi qua những đám tuyết bám trên cành cây rơi lác đác tan trên đất phát ra tiếng ào ào, ngoài ra tứ bề lặng ngắt như tờ, cảnh vật im lìm một cách huyền bí!

Thật không ai có thể tin rằng nơi đây là Tổng đàn của một tổ chức thần bí ghê gớm nhất là Thiên Diện giáo hiện đang ra mặt trên giang hồ và đã từng áp đảo hầu hết những tay cao thủ lợi hại bậc nhất của hai phe Hắc Bạch.

Cảnh tượng càng vắng lặng, khiến lòng người càng e ngại lo âu, chưa rõ sắp có sự việc gì xảy ra.

Lên đến đỉnh núi là một vùng phẳng bằng, rộng chừng hai chục mẫu, xung quanh từng bách mộc chen nhau, sừng sững chọc trời.

Trước mặt, ngay chính giữa có một tấm bia đá đứng thẳng tắp mặt phẳng lì, có khắc bốn chữ :

“Từ Hằng Phổ Độ”

Hai bên có hai chiếc cột đá lớn, đứng sang sảng cao chót vót, mỗi bên khắc một câu đối :

“Phật Pháp Vô Biên”

“Quảng Đại Linh Cảm!”

Vượt qua tấm bia có một khoảng đất trống khá rộng. Giữa khoảng đất có đặt một lư hương vĩ đại bằng đá trắng., từ bên trong khói trầm tỏa ra nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt, khiến lòng người bỗng có một cảm giác lâng lâng hầu như thoát tục.

Đi thêm chập nữa là cổng sơn môn của Đại Bi am.

Thái Nhạc lão nhân lặng lẽ vượt qua chiếc cổng rồi rẽ về bên cạnh Đại Bi am.

Thôi thị và hai người vẫn giữ khoảng cách xa xa, rồi kéo cả vào rừng, nhờ bóng cây che khuất, rồi lặng lẽ tiếp tục đi theo, cách chừng bốn năm trượng.

Nhờ trình độ khinh công tuyệt kỹ, bước đi không gây một tiếng động, ai nấy vận công ghim hơi thở cho nên Thái Nhạc lão nhân vẫn làm dữ bước đi không mấy may hay biết.

Một chập sau vòng ra phía sau am. Nơi đây là một vườn cây um tùm, cỏ cây thanh mậu.

Thái Nhạc lão nhân đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi đề chân khí tung mình vọt thẳng lên cao là là rơi xuống giữa khu vườn bên trong.

Thôi thị, Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng không dám chậm trễ, lặng lẽ tiến những chỗ nhiều tầng cây che phủ nường bóng đêm che mình, phi thân như mấy luồng khói lạt vọt nhảy lên đầu tường, đưa mắt nhìn kỹ.

Đó là một khu vườn rộng trên mười mẫu, trông toàn một giống cây anh đào.

Chỉ trừ mấy chiếc nhà tịch xá nho nhỏ, lác đác bên cạnh các khóm anh đào, không còn một thứ gì khác nữa.

Vân Đài sơn là nơi nhiều anh đào nhất, mà khu vườn này có lẽ là trung tâm của anh đào.

Phía sau vườn, bên tay mặt là ngọn núi Thanh Phong sừng sững, tường đá, thẳng tắp, cao vút tận lưng trời, cảnh sắc vừa hùng vĩ vừa hiểm trở.

Trời đã sang đông, bao nhiêu cây anh đào đã trụi lá, chỉ còn trơ trọi những cành cây khô, hạt tuyết bám trắng xóa như bông.

Xuyên qua những dãy anh đào, con đường nhỏ màu đất sét vàng chạy quanh co khúc khuỷu như bầy rắn, thỉnh thoảng có nhiều đoạn bị tuyết phủ lấp mất lối đi.

Trong tĩnh xá lẽ loi ánh đèn dầu không một bóng người, chẳng một tiếng động, hình như giờ này ai ai cũng say sưa trong giấc ngủ ngon lành.

Khắp một khu vườn hoa anh đào mênh mông, cảnh xương hoa tuyết, chỉ nghe tiếng gió lùa xào xạc, ngoài ra chẳng có gì nữa hết. Chập chập một cơn gió mạnh thổi lên, làm những hoa tuyết rơi lộp độp, cảnh tuy hoang vu nhưng được một cái gì thanh tao thơ mộng.

Đêm càng khuya khu vườn càng vắng lặng, một sự vắng lặng lạnh lùng hầu như cõi chết.

Thái Nhạc lão nhân tay phải chống gậy đầu rồng, đứng yên trên lối đi nho nhỏ, đưa mắt lặng nhìn bốn phía, bỗng nhiên gật đầu mấy cái rồi vuốt râu mỉm cười tựa hồ như mới tìm ra một điều gì lý thú.

Ông không theo lối đường mòn bằng đất vàng, rảo bước đi lại cạnh một cây anh đào lớn.

Cử chỉ khác thường này khiến ba người ngạc nhiên không ít. Từ trên đầu tường thấy ông ta thoát bên tả rồi thoát bên hữu, đi vòng quanh gốc cây mấy lượt, từ lối bước, cách đi bao hàm một qui luật bí ẩn khác thường, chứ không phải sự ngẫu nhiên.

Lăng Vân Phụng nhìn thấy trong lòng lấy làm quái dị, khe tiến đến gần bên Thôi thị se sẽ hỏi :

- Tại sao ông ta lại hành động như vậy? Cứ như lối đi nước bước, hình như có dụng ý gì phòng bị sự bày trí cơ quan bí mật nơi đây, phải không má?

Câu hỏi tò mò của Lăng Vân Phụng khiến Vệ Thiên Tường chột tỉnh và hiểu ra ngay.

Chàng sức nhớ lại trước kia, khi nhận lời thái cô của Thạch Cẩm Đang Sầm Phong, đã cùng Nam Cung Uyển vượt ngàn trùng lên tận Bàn Thạch Linh trên dãy núi Thái Sơn. Khi gần đến thảo trang cả hai bị nguy khốn suýt lạc đường do sự bài trí của những khóm cây trong vườn thuốc, đi hoài không đến cổng. Sau hỏi lại tên tiểu đồng thì mới rõ ra là một kỳ môn trận của Thái Nhạc lão nhân bố trí, phòng kẻ địch xâm nhập bất ngờ.

Phải chăng khu vườn anh đào này cũng bố trí theo kỳ môn trận như vậy? Nếu không phải thế, tại sao Thái Nhạc lão nhân không chịu đi đường thẳng lại đột nhiên chạy vòng quanh theo các gốc đào?

Một tia sáng vừa lóe ra, chàng trầm giọng, dùng truyền âm nói :

- Đại thẩm cứ theo lối bố trí của khu vườn đào này, nhất định có kỳ môn trận đồ, ngũ hành xung khắc, biến hóa vô cùng, chúng ta cần phải mau mau theo đúng dấu chân của Thái Nhạc lão nhân may ra mới có cơ hội vượt qua nổi phen này.

Thôi thị cũng gật đầu công nhận là đúng và nói thêm :

- Phải chúng mình bây giờ hết sức thận trọng mới được! Nếu chỉ bước sai một bước nhất định sẽ đi lạc và mang họa vào thân ngay đó nhé. Ta đã để ý lối bước của ông. Các con mau mau theo ta mà đi, mau lên!

Vừa nói dứt câu thì Thái Nhạc lão nhân đã đi xa trên mười trượng, hình bóng ông thoăn thoắt biến dần trong rừng cây.

Thôi thị không để chậm trễ, nói xong lập tức tung người nhảy vọt tới, đặt chân xuống vườn bước theo thoăn thoắt.

Lăng Vân Phụng và Vệ Thiên Tường cũng bám sát theo. Cứ mỗi bước đi đều đặt đúng dấu chân người trước chẳng sai một mảy may nào.

Thái Nhạc lão nhân đối với khu vườn anh đào, hình như quá đỗi quen thuộc, mọi đường lối hình như đã nhớ nằm lòng, hai chân bước dồn không chút nào ngập ngừng e ngại, và hình như cũng không phải tra xét nữa.

Nhờ vậy mà mỗi khi ông vượt qua một nơi nào, ba người đi sau cũng lặng lẽ đi theo vô sự, không gặp một trở ngại nào hết.

Nhưng một chập sau, Thôi thị để ý thấy Thái Nhạc lão nhân không đi về phía tịnh xá mà rẽ sang bên phải, đi sâu vào rừng cây, tiến ngay về vách đá dựng đứng phía sau.

Sự chuyển hướng lộ trình này đã khiến cho ba người hoang mang do dự không ít.

Mục đích cả ba đến Vân Đài sơn kỳ này là để tra cứu cho ra kẻ nào mười ba năm trước kia đã chủ mưu đứng ra triệu tập bè đảng vây đánh Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp! Muốn đạt được mục đích ấy tất nhiên phải đi về phía tịnh xá, chứ ra ngoài vách đá để làm chi?

Hướng đi của Thái Nhạc lão nhân không phải là mục tiêu của ba người, nhưng hình thái và lối bố trí trong khu vực này cả ba hoàn toàn mù tịt! Đi về hướng vách đá là vô ích, còn tiến về phía tịnh xá thì khác nào dẫn thân vào hiểm địa đầy cạm bẫy giết người.

Nãy giờ sở dĩ vượt qua bao nhiêu khoảng đường vô hại là nhờ dẫn theo từng bước một của Thái Nhạc lão nhân, bây giờ dù muốn dù không cũng không thể xa rời ông ta được nữa.

Ngay sau khi đặt chân bước vào khu vườn, ba người đã thừa hiểu rằng chỉ cần xê dịch đi một bước nhỏ lập tức trời đất tối đen, vạn vật xoay vần không thể nào nhận định ra phương hướng hay đường đi nữa.

Thời may nhờ sự dè dặt trước, cả ba vừa đi vừa sẵn sóc lẫn nhau, nếu không sẽ mang tai họa ngay tức khắc.

Cho nên, nếu bây giờ không theo Thái Nhạc lão nhân, tất nhiên sẽ không còn một đường đi an toàn khác nữa.

Cũng do lẽ ấy mà ba người vẫn tiếp tục chạy theo không dám chậm trễ.

Thái Nhạc lão nhân vừa vượt ra khỏi khu vườn anh đào, đi được vài bước bỗng nhiên dừng chân và quay đầu lại.

Bọn Thôi thị ba người gặp lúc bất ngờ, hoảng hốt, muốn chạy đi nơi khác thì không dám, muốn nằm sát xuống đất ẩn thân thì không còn kịp nữa, đành đứng yên như trời trồng không cựa cựa.

Thái Nhạc lão nhân hình như không để ý tới, đưa tay vuốt chòm râu dài, ngược mặt nhìn trời cười khà khà, hơi lắc đầu rồi lăm bắm :

- Không ngờ bọn bàn môn tả đạo như Thiên Diện giáo lại có người tinh thông cái tuyệt học chân truyền về độn giáp kỳ môn trận. Hà.. hà... trừ lão phu ra dám chắc trên gầm trời này không một người thứ hai nào hiểu nổi sự kỳ diệu biến hóa tinh vi của tòa “Lục Hợp Vi Trận trận” này.

Thôi thị đưa mắt nhìn theo Thái Nhạc lão nhân xăm xúi bước đi nữa, phía ngoài rừng có một khu đất trống trơ trọi không một góc cây mọc nếu cả ba người cùng hấp tấp bước ra e khó bề che giấu được. Cho nên bà dùng truyền âm căn dặn Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng phải kiên nhẫn chờ đợi đừng nên nóng nảy mà vong động.

Bước khỏi khu rừng, lão nhân hình như cũng cảm thấy ngỡ ngàng do dự một chút vừa bước đi chừng vài trượng bỗng dừng chân lại, đứng đối diện với vách tường trầm ngâm suy tính.

Bức thành đá sừng sững ngay trước mặt. Suốt một diện tích bao la, cao trên trăm trượng, phẳng lì, bóng nhoáng như gương nhìn không thấy một mảy may dấu vết!

Thái Nhạc lão nhân đứng lặng thinh quan sát hồi lâu rồi cau mày cuối đầu suy ngẫm. Vì sự nóng nảy thúc đẩy, ông rảo bước tiến tới cạnh vách đá đưa tay gõ thử. Cứ gõ một chập rồi kê tai lắng nghe.

Ngón tay ông cung lại chỉ khẽ chạm nhẹ trên mặt đá nhưng tiếng vang lên bồm bộp dòn tan, đủ biết nội ngoại thần công của ông đã đến mức thâm hậu phi thường.

Thái Nhạc lão nhân vừa gõ vừa tìm kiếm, dùng thuật “Thiên Thị Địa Thính” vừa quan sát vừa nghe ngóng khắp nơi để tìm kiếm một cái gì qua tiếng động phát ra từ vách đá.

Vệ Thiên Tường chú ý theo dõi từ cử chỉ nhỏ, dần dần cảm thấy sốt ruột.

Ngay lúc đó, Thái Nhạc lão nhân bỗng dừng ngưng lại, đứng đối diện sát vào vách đá, hai tay để trước ngực, ưỡn người ra phía trước, yên lặng.

Làn gió thoảng qua! Tóc trắng, râu trắng theo gió phất phơ cùng tà áo rộng thùng thình tung bay phần phật.

Ba người chưa rõ ông muốn làm gì, chỉ thấy thân hình dần dần sát vào vách đá như muốn dạt khít vào đó.

Vệ Thiên Tường nắm tay Lăng Vân Phụng nấp sau tàng cây, trố mắt nhìn nhưng vẫn chưa hiểu, chàng không thêm dầu ra để xem cho rõ hơn.

Một chập sau cả hai bỗng nhiên há mồm trợn mắt vì kinh ngạc.

Thì ra Thái Nhạc lão nhân đã gắn sát thân hình liền vào vách đá, hai tay để trước ngực cũng dần dần in hẳn vào vách đá.

Thật không ngờ.

Mọi người dụi mắt, không tin vào nhãn quang mình nữa.

Cả vách đá sừng sững phẳng lì như gương, bị thân hình lão nhân dán vào như in vào tấm băng giá.

Nội lực mỗi lúc càng tăng, khiến vách đá lõm sâu vào như một miếng đậu hũ. Đầu mặt, ngực bụng, cả chân tay từ trên xuống dưới xuyên dần qua đá xoi lõm vào trong.

Một chập sau cả người ông ta lọt hẳn vào vách tựa hồ như một con dấu đồng nung nóng áp vào một tảng băng.

Trên mặt đá hiện lên hình ảnh một con người đứng thẳng, in sâu mãi vào trong.

Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng kinh ngạc và hoảng sợ, chẳng hiểu ông đã áp dụng công lực gì ghê gớm đến nỗi xoi thủng vách đá xuyên qua, không gây một tiếng động nào!

Nếu không phải tận mắt mình được chứng kiến, chắc hẳn không bao giờ hai người có thể tin được một việc làm như thế!

Thôi thị nghiêm sắc mặt nói nhỏ :

- Trời, không ngờ đâu Thái Nhạc lão nhân có được một công phu kỳ khu đặc biệt, đáng sợ nhường ấy! Có lẽ vì không tìm ra được lối đi, ông không tiếc tiêu hao chân nguyên, dùng công phu “Mộc Thạch Độn” độc môn tuyệt kỹ của phái Thái Sơn, xoáy lũng vách đá chui qua. Có lẽ nhờ những tiếng gõ vừa rồi, ông đã phân biệt được trên mặt tường nơi nào dày, mỏng! Cứ như tình này, tất nhiên phía bên kia tường đá phải

có một cái gì bí mật quan trọng mà mình phải khám phá cho kỳ được. Vệ hiền điệt! Chúng ta cùng theo vào xem thử cho biết!

Vệ Thiên Tường chỉ biết gật đầu vâng dạ.

Chàng quay đầu nhìn lại phía ấy thì thấy hình bóng Thái Nhạc lão nhân đã biến đi đâu mất, không còn nữa.

Trên mặt tường đá phẳng lỳ, còn lưu lại một lỗ hồng tun hút bằng đúng thân hình ông ta. Đứng xa thấy đen sì sì, nhìn qua chưa phân biệt trong ấy có những gì nữa.

Thôi thị khẽ nhắc :

- Các con mau theo ta.

Thế rồi Thôi thị, Lăng Vân Phụng và Vệ Thiên Tường cả ba người kẻ trước người sau đều theo lỗ hồng ấy chui qua vách đá.

Thì ra vách đá này là một cái cổng đá đóng kín. Thái Nhạc lão nhân không tìm được cách mở nên phải dùng thuật đục đá xuyên vào.

Cổng đá này dày trên hai thước.

Ba người đi được hơn mười bước thì gặp một đường thang bằng những bậc đá xoay hình tròn ốc từ trên đi xuống.

Thái Nhạc lão nhân đã biến đâu mất không thấy hình bóng.

Trong hang tối mò mò đến nỗi đưa bàn tay không nhìn thấy năm ngón.

Thôi thị và Vệ Thiên Tường nhờ công lực hùng hậu nhãn quang kỳ diệu nên vẫn nhìn thấy được mọi việc trước mắt.

Tội nghiệp cho Lăng Vân Phụng, chẳng thấy gì hết, lại không dám bật lửa soi đường. Vì đi chậm sợ lạc nhau, nàng chỉ biết nắm chặt tay Vệ Thiên Tường, vịn vào vách đá, chàng đâu theo đó!

Ba người dò mãi đi sâu vào trong một hồi lâu, ước chừng ba chục trượng, vừa hết những bậc thang đá thì đến một hang đá khác khá rộng.

Hang kín bịt bùng không có một tí gió tạt vào cho nên mọi người cảm thấy âm khí nặng nề khó thở.

Thôi thị tính thăm trong bụng, cứ theo lộ trình này thì cả ba đã lọt vào giữa lòng núi đá, bốn bề vắng lặng chẳng có bóng người, không có một tiếng động, cả đến Thái Nhạc cũng biến đâu mất, chẳng lẽ ông đã đi về hướng nào khác rồi? Trong lòng bà đã sinh ra ngờ vực, định dừng lại để tìm kiếm.

Bỗng Vệ Thiên Tường đến gần sẽ bảo :

- Đại Thấm, hình như có từng cơn âm hàn lạnh lẽo thoảng từ trước mặt thổi vào. Hay là phía ấy có ngõ đi ra vào chẳng? Hãy dò đến xem thử.

Thôi thị gật đầu đồng ý.

Ba người lẹ làng lao mình về phía trước. Đi mãi một hồi lâu đến cuối đường, gặp một tường đá chắn ngang.

Ngay trên tường đá đã hiện ra một lỗ hồng khắc hình người giống y như phía ngoài vách trước.

Té ra Thái Nhạc lão nhân lại dùng tuyệt kỹ bốn môn khoét đá chui qua nữa.

Từng cơn gió lạnh buốt tận xương từ trong lỗ hồng thổi qua ào ào.

Cả ba đang bàng hoàng nhìn ngơ ngác, bỗng nghe văng vẳng có tiếng người từ bên trong đưa ra :

- Các người là ai mà có thể theo được lão phu? Nếu ta đoán không nhầm thì chắc hẳn là những cao thủ có bản lãnh tuyệt vời mới dám hành động mạo hiểm như vậy.

Lời nói ấy chính là của Thái Nhạc lão nhân khi vừa phát giác ra ba người.

Thôi thị vội vàng lễ phép nói :

- Xin lão tiền bối chớ hiểu lầm, tiện thiếp là Thôi thị vốn là Tuyết Sơn thần ni môn hạ.

Tiếng của Thái Nhạc lão nhân lại vọng ra rõ ràng :

- À, nếu là cao đệ của Tuyết Sơn thần ni xin cứ bước vào.

Thôi thị cảm ơn vâng dạ rồi nắm tay Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng cùng chui vào lỗ hổng.

Vừa bước qua khỏi vách tường đá đã cảm thấy một hơi lạnh âm u nặng nề xâm nhập vào người như vừa đi vào một lò giá băng.

Bên trong còn là một con đường hầm lớn khá dài, hai bên hình như có nhiều phòng nhưng chẳng có tiếng người.

Cách cửa một đoạn, Thái Nhạc lão nhân đang lặng lẽ ngồi vận công điều tức.

Lăng Vân Phụng lạnh quá, toàn thân run bần lên, hai hàm răng đập vào nhau từng hồi lộp bộp.

Vừa nghe mẫu thân cùng Thái Nhạc lão nhân nói chuyện, nàng đoán biết trong nhà đá giữa lòng núi này không có kẻ địch nên yên lòng lấy đồ bật lửa trong túi ra đánh nháng ra một chút rồi lại tắt đi.

Một chập sau Thái Nhạc lão nhân từ từ đứng dậy cất tiếng nói :

- Lão hủ đã hai lần vận khí mài thủng vách đá, chân lực hao tổn khá nhiều nên phải vận công điều tức, xin phu nhân chớ cười.

Thôi thị cung kính chấp tay nói :

- Huyền công “Mộc Thạch Độn” của lão tiền bối quả trên đời này có một không hai, bọn người của tiện thiếp cũng nhờ công khó của tiền bối mới vào được chốn này, ơn ấy đâu dám quên.

Vệ Thiên Tường tiến tới mấy bước, từ từ lấy ra cái gói nhỏ của Thạch Cẩm Đương Sầm Phong ký thác, cung kính trao ra và nói :

- Vãn bối tên Vi Hành Thiên, tháng trước nhân dịp ghé Dương Châu thời may được gặp môn hạ của lão tiền bối là Thạch Cẩm Đương Sầm huynh. Lúc đó vừa gặp dịp thọ tuần của Giang Bắc đại hiệp Diêm Bắc Thần, Sầm huynh có cùng vãn bối đến tham dự. Không ngờ Diêm Lão lại lòng dạ nham hiểm, tán tận lương tâm, bỏ thuốc độc vào rượu giết hại bao nhiêu thực khách về dự.

Trong giờ phút lâm chung, Sầm huynh có nhờ vãn bối đem gói vật nhỏ này đích thân đến giao lại tận tay lão tiền bối.

Vãn bối có lên tận núi Thái Sơn nhưng rủi gặp lại lão tiền bối đã hạ sơn nên đành giữ mãi bên mình đến nay. Thật không ngờ đêm nay hân hạnh được gặp tiền bối nên xin kính dâng hoàn theo lời dặn của Sầm huynh.

Thái Nhạc lão nhân đưa tay tiếp lấy, gật đầu cười nói :

- Tốt lắm! Vị thiếu hiệp nhận sự ký thác của bạn, hết lòng trung thành với phận sự, chẳng ngại công phu vượt đường xa tìm đến thảo trang, lão hủ vô cùng cảm kích. Trường hợp sư đệ bị mất tích và tiểu đồ ngộ hại, lão hủ cũng đã được biết rồi. Mục đích cuộc hành trình của lão hủ đêm nay cũng không ngoài vấn đề này.

Thôi thị vừa nghe nói giật mình vội vàng hỏi ngay :

- Cứ như khẩu khí của lão tiền bối chả lẽ Khai Bi Thủ Đồng đại hiệp cũng bị mất tích rồi sao?

Thái Nhạc lão nhân thở dài nói :

- Đó là một tin buồn nhưng mà là sự thật! Kẻ mất tích không cứ gì một mình Đồng sư đệ mà còn bao nhiêu cao thủ khác nữa. Cứ theo lời đồn của thiên hạ gần đây, cả Hắc Bạch đạo hữu của phái Không Động và Giang Bắc, Diêm Bái Thần đều mất tích một cách ly kỳ như thế ấy.

Vệ Thiên Tường từng nghe chính miệng Độc Tẩu Đường Viêm Thường cho biết trong số người vây đánh phụ thân mình trước kia có cả Nga My Linh Phi và Không Động Hắc Thạch nữa. Bây giờ được biết Hắc Thạch đao nhân cũng bị mất tích trong một trường hợp tương tự nên trong lòng chàng chẳng khỏi ngạc nhiên, buột miệng “ủa” lên một tiếng.

Thái Nhạc lão quân long cặp mắt sáng rực đầy nét căm hờn rít lên :

- Mất tích, ha ha... chưa hẳn là mất tích đâu. Bọn họ có thể đang bị giam cầm nơi đây chứ không còn đâu nữa.

Đang nói, bỗng nhiên lão nhân im ngay. Hình như vừa có một tiếng động là lạ đâu đây.

Thái Nhạc lão quân đưa mắt nhìn mọi người tỏ ý báo động rồi khẽ bảo :

- Bên ngoài có kẻ đang đi đến. Tốt hơn là các vị hãy tạm lánh mặt để xem thử kẻ ấy là ai.

Vừa nói xong, thân hình ông đã như cái bóng, thoáng một cái tiến về phía bên phải rồi biến mất.

Xem tiếp hồi 46 Đêm lạnh vào thăm Địa ngục

46. Chương 46: Đêm Lạnh Vào Thăm Địa Ngục

Thái Nhạc lão nhân vừa mất dạng thì Thôi thị, Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng cả ba người cũng lập tức phi thân phóng vào một căn phòng bên tả.

Vừa đưa tay đẩy nhẹ, một cánh cửa đá mở toang. Một cơn gió lạnh thấu xương thổi tạt vào mặt.

Mọi người không kịp nhìn kỹ, chỉ né sang một bên rồi lao mình vào phòng.

Vệ Thiên Tường nhìn lên trên cao, thấy tận nóc cửa đá có gắn hai tấm biển nhỏ bằng gỗ trên có khắc những chữ :

“Thiết Chương Tiên Lệ Ngọc”

“Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ”.

Chàng chưa biết hai tấm biển ấy ghi tên ai và dùng để làm gì. Nhưng sau khi né khỏi luồng gió lạnh, đặt chân vào phòng, vừa liếc mắt nhìn qua đã giật mình sửng sốt và chột hiều ngay.

Thì ra đây là một căn phòng đá vuông vức, rất chật hẹp. Giữa phòng có hai chiếc giường cũng bằng đá đặt song song, ngoài ra không có bày trí một vật gì khác nữa.

Trên hai chiếc giường đá đều có người nằm. Chàng liền định thần nhìn kỹ. Bên trái là một người da đen sạm, râu quai nón bao hàm mọc tua tủa. Bên phải một người khác, nước da tái mét, mặt dài như mặt ngựa.

Cả hai người đều nhắm mắt nằm im không cử động, trên mình mỗi người có đắp một chiếc mền vải màu xám.

Hai thân hình nằm duỗi duỗi, hình như hai xác chết từ lâu. Nhưng xem thật kỹ thấy trước ngực còn phập phồng, hô hấp rất yếu, tựa hồ như hai kẻ đau nặng đang nằm thoi thóp chờ chết.

Vệ Thiên Tường đoán chắc hai nhân vật này là Thiết Chương Tiên Lệ Ngọc và Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ như hai tấm biển đã ghi trên trước cửa.

Cứ như lời nói của Thái Nhạc lão nhân hiện nay rất nhiều cao thủ khét tiếng trên võ lâm đã mất tích một cách ly kỳ bí mật. Thật ra họ đã bị Thiên Diện giáo bắt cóc đem đi giam giữ một nơi nào. Nếu quả vậy thì hai người này tất nhiên là hai nhân vật có tên tuổi trên giang hồ.

Tuy đoán ra như thế nhưng vì kiến thức và kinh nghiệm còn nông cạn, chàng chưa rõ lai lịch của họ ra sao nên đành hỏi lại Thôi thị :

- Đại thẩm có biết hai nhân vật của võ lâm là Thiết Chương Tiên Lệ Ngọc và Vô Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ không?

Nghe Vệ Thiên Tường hỏi câu ấy, Thôi thị sửng sốt nhìn chàng rồi tươi cười đáp :

- Đó là hai cao thủ lừng danh trên thiên hạ ai mà chẳng biết! Thiết Chương Tiên Lệ Ngọc đã được liệt vào Trường Bạch tam tiên, một tay võ công khét tiếng vùng quan ngoại. Còn Vô Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ là người đứng đầu trong hàng Ngũ dật Thất môn, kể ra cũng là hàng võ lâm ẩn sĩ. Vệ hiền đệ, vì duyên cớ gì hiền đệ lại nhắc hỏi đến hai người ấy?

Vệ Thiên Tường đưa tay chỉ và nói nho nhỏ :

- Chính vì thấy hai vị ấy đang nằm trên giường trước mặt chúng ta kia kìa.

Thôi thị ngạc nhiên quá sức, “ủa” một tiếng lớn đưa mắt nhìn lại một lần nữa rồi lẩm bẩm nói :

- Phải rồi, nơi đây có hai người nằm! Cứ hai bên đường hầm này có ngót hai chục căn phòng bằng đá. Nếu cứ mỗi phòng nhốt hai người thì ít ra cũng gần ba bốn chục cao thủ võ lâm đã bị Thiên Diện giáo đem về, nhốt kỹ nơi đây.

Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn thân hình hai người nằm bất động trên giường bất giác nghĩ đến phụ thân mình. Biết đâu ông ta cũng cùng một số phận như các nhân vật ấy và không chừng đã bị giam cầm đâu đây.

Ngay khi đó từ phía ngoài có tiếng chân người đi đến, mỗi lúc một gần.

Tiếp theo đó có một giọng nói thanh tao của người con gái từ ngoài cửa vọng vào :

- Vị cao nhân đã vào đến “Hàn Băng Địa Ngục” chắc là Chương môn nhân Thái Sơn phái. Giáo chủ bốn Giáo lấy làm vinh hạnh về cuộc giá lâm bất ngờ này nên lập tức sai tỳ nữ đến đây, kính thỉnh Chương môn nhân nhận lời di giá đến Tổng đàn để bốn Giáo chủ được diện kiến một phen.

- Hà, hà...

Thái Nhạc lão nhân vuốt râu hà miệng cười vang. Đoạn ông nói lớn :

- Lão hủ chính là người của Thái Sơn tệ phái, chẳng hiểu vì sao Giáo chủ của cô nương lại có nhã ý lưu tâm đến lão hủ như vậy?

Ngừng một chập ông nói tiếp :

- Giáo phái các cô đặt chỗ này là Hàn Băng Địa Ngục! Hừ, đúng lắm! Cái tên quả hợp với ngục này. Bao nhiêu võ lâm cao thủ gần đây đột nhiên mất tích, té ra do các cô bắt cóc đem về giam giữ hành hạ cả. Lão hủ cũng có người sư đệ tên là Đồng Văn Kỳ, chẳng hay hiện bị giam giữ nơi đâu?

Lời nói của Thái Nhạc lão nhân ngân vang như tiếng khánh dội vào vách đá nghe rõ mồn một. Bọn Thôi thị ba người tuy ở cách xa hàng ba lần vách đá vẫn phân biệt được rõ ràng không sót một tiếng.

Thiếu nữ kia trả lời :

- Bất luận là ai, một khi đã đặt chân vào Hàn Băng Địa Ngục đều có sự liên hệ mật thiết đến tệ phái cả. Chương môn nhân có lời gạn hỏi, nhưng vì tiểu tỳ không phụ trách việc này nên không được biết rõ. Xin Chương môn nhân vui lòng đến gặp Giáo chủ tự nhiên sẽ được giải đáp rành mạch ngay.

Thái Nhạc lão nhân nói lớn :

- Lão hủ đã đến Vân Đài sơn lễ tất nhiên cần phải gặp mặt Thiên Diện giáo chủ, khỏi cần phải mời mọc. Vậy phiền cô nương dẫn đường ngay cho.

Người thiếu nữ dạ một tiếng rồi quay mình trở ra.

Thôi thị lắng tai nghe tiếng chân Thái Nhạc lão nhân bước theo tên nữ tỳ bèn vội vàng nói nhỏ :

- Vệ hiền đệ, hai con hãy quan sát kỹ xem, trong hai dãy phòng này có giam những người nào cho biết.

Vệ Thiên Tường cùng Lăng Vân Phụng vâng lời mở toang mấy lần cửa đá thấy bên trong có treo hai ngọn đèn ánh sáng rọi khắp nơi trông rõ ràng.

Sau khi đi hết con đường đá cả hai lấy làm thất vọng chỉ có bốn ngôi nhà trước gồm bảy phòng đằng trước cửa có treo bảy tấm bảng gỗ viết rõ họ tên các nhân vật :

- 1- Thiết Chương Tiên Lệ Ngọc.
- 2- Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ.
- 3- Không Động Hắc Thạch đạo nhân.
- 4- Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ.
- 5- Giang Bắc đại hiệp Diêm Bắc Thần.
- 6- Thất Thủ Đầu Đà Diệu Thông.
- 7- Trương Tỷ Linh Hầu Du Đức.

Ngoài ra các phòng các nhà khác không có gì hết.

Vệ Thiên Tường tìm khắp nơi không thấy tên họ phụ thân mình, chừng ấy trong lòng mới yên, không còn lo lắng như trước nữa.

Bỗng đâu bên ngoài vọng lại một tràng cười gay gắt nghe chát cả tai, không khác gì tiếng rú của lang sói hay tiếng oan hồn từ địa ngục.

Vừa nghe giọng cười quái dị đó, Thôi thị tái mặt, vội đưa tay kéo Lăng Vân Phụng lại gần, căn dặn phải đề phòng thật cẩn mật.

Tiếng cười vừa dứt, một giọng nói the thé lại vang lên :

- Lạ thật, chẳng hiểu vì đâu xui khiến, đến nỗi đường xá tránh đi, rào giậu lại xông vào? Chúng mày tự dẫn thân vào Hàn Băng Địa Ngục là đi tìm cái chết rồi. Thôi đừng hy vọng gì trở ra nữa.

Ba người đưa mắt nhìn về hướng ấy, thấy ngay giữa lỗ hổng do Thái Nhạc lão nhân vừa khoét ra có hiện lên một bóng lão bà đứng sừng sững. Bà ấy da gà tóc bạc, mình mặc áo đen, đôi mắt sâu hoắm những chớp sáng như sao băng, mũi cao nhưng cong vòng như mỏ ó, trông thấy phải giật mình.

Thôi thị vừa nghe tiếng cười đã biết ngay kẻ ấy là một nhân vật có công lực cực cao, khi vừa nhìn thấy lão bà xuất hiện, thần sắc hung hiểm thì biết là một đại sát tinh. Bản chất rất yêu con mồi rể nên Thôi thị sợ Vệ Thiên Tường nông nổi bị bại, vội vàng kêu lớn :

- Vệ hiền đệ, con hãy tạm lui ra sau để già này có mấy lời muốn thưa chuyện cùng lão bà.

Thật ra Vệ Thiên Tường đối với lão bà này chẳng xem vào đâu, nhưng vì Thôi thị đã bảo nên buộc lòng phải tuân theo, đứng lùi rầu rầu mấy bước, đưa mắt nhìn lại.

Thôi thị nét mặt trở nên dịu hiền, từ tốn nói :

- Cứ như khẩu khí của lão bà có lẽ là Giáo chủ của Thiên Diện giáo. Đang đêm già này đem hai cháu vào tận quý giáo chỉ là một điều vạ bất đắc dĩ, bây giờ hiểu ra chỉ là một điều ngộ nhận đáng tiếc. Nếu quý Giáo chủ sẵn lòng tha thứ cho chỗ mạo muội ấy, già này xin thành thật xin lỗi.

- Hà hà...

Lão bà áo đen lại trở lên một tràng cười dài quái gở như quỷ rống, nghe rờn rợn cả xương sống.

Cười xong mụ nói lớn :

- Lão bà này không phải là Giáo chủ, nhà ngươi khỏi cần phải nhận lỗi. Hà hà... Bất kỳ vì một lẽ nào, ban đêm cả gan đi sâu vào cấm địa do thám sự bí ẩn của bốn Giáo, quả là tội phạm đáng chết. Dù các người tổ lòng đáng tiếc và nhận lỗi đi nữa, ta e sự việc không thể quá ư đơn giản và dễ dàng như vậy đâu.

Lăng Vân Phụng nghe nói nóng cả người vì tức giận. Nàng trầm giọng nói lớn :

- Sự khách khí của má tôi đối với lão bà là vì lòng thành thật muốn bảo vệ niềm hòa khí đôi bên, chứ không phải vì chúng tôi sợ hãi như bà đã lầm tưởng đâu mà hòng đe dọa. Nếu không dễ dàng đơn giản, thì đã làm sao? Bà muốn gì chúng tôi cũng xin sẵn sàng thu tiếp.

Thôi thị quát mắt mắng Lăng Vân Phụng :

- Phụng nhi, đừng hỗn láo, ta không ày được nói nhiều.

Rầy con xong liền quay sang từ tốn nói :

- Nếu lão bà không phải là Thiên Diện giáo chủ, già này mạo muội xin được gặp Giáo chủ. Chẳng hay lão bà có thể nhận lời tiến dẫn được không?

Lão bà áo đen liếc mắt nhìn ba người rồi cười hì hì nói :

- Người lấy tư cách gì để gặp Giáo chủ? Đâu có thể quá dễ dàng như thế được.

Vệ Thiên Tường nổi nóng không dần nổi, hét lớn :

- Cứ như hàng tứ phẩm Hộ pháp của Thiên Diện giáo bất quá cũng như không bao nhiêu người. Chúng tôi dám đến đây tất nhiên có đủ can đảm và tư cách để gặp Thiên Diện giáo chủ, có sợ chi ai ngăn cản đâu?

Lão bà áo đen quát mắt sáng rực nhìn thẳng vào mặt Vệ Thiên Tường nói lớn :

- Ranh con có một khẩu khí ngông cuồng, xem trời bằng vung. Nếu mày không tin cứ xông vào rồi sẽ rõ.

Lời nói của lão bà vang lên lạnh lốt nhưng lạnh như tiếng ra. Nói dứt lời chỉ thấy bà khẽ rung mình một cái, thân hình xẹt đi xa hơn trượng.

Trong khi mục cử động di chuyển, Vệ Thiên Tường để ý thấy, mặc dầu động tác hết sức mau lẹ, nhưng tay áo bên trái kêu phần phật hình như không có cổ tay. Chàng liền phi thân phóng qua lỗ hổng của Thái Nhạc lão quân để theo dõi.

Thôi thị sợ Vệ Thiên Tường có điều gì sơ suất nên cùng Lăng Vân Phụng chạy theo ra luôn.

Vừa ngừng lại, lão bà áo đen dùng tay trái rút ra một thanh bảo kiếm nghe soẹt một tiếng.

Lưỡi kiếm lấp lánh màu xanh, ánh sáng chiếu lạnh người. Mục thét lớn :

- Thăng bé, nếu mày có đủ tài sức, chỉ cần tiếp đỡ được thất kiếm của lão bà này thì cả ba chúng bay sẽ đương nhiên ra khỏi nơi này, chẳng một kẻ nào trong Thiên Diện giáo dám ngăn trở nữa. Trái lại, đừng hòng sống sót đâu nhé.

Nghe nói đến đó, Vệ Thiên Tường bỗng nhớ lại lời dặn của ân sư Tu Linh Quân trong giờ phút chia tay :

- “Sau này như gặp một người nào cầm tay trái, thân kiếm rộng bản, cổ tình bắt buộc nhà ngươi phải nói ra chỗ ở của lão phu, cứ việc đưa miếng ngọc phù này ra thì nhất định người ấy sẽ không còn gây khó dễ nữa”.

Tuy nhiên trước khi thực hiện lời dặn ấy, chàng cũng muốn biết rõ bản lãnh của lão bà ra sao nên lẳng lặng dùng tay phải rút thanh trường kiếm, tay trái bắt quyết Tu La, ngọn kiếm điểm thẳng về phía trước phóng ra một đường “Tu La Khai Thiên” miệng nói :

- Kính thỉnh lão bà xuất thế.

Lão bà trợn mắt vì kinh ngạc, há hốc mồm hét lớn :

- Tiểu tử, té ra mày là môn hạ của lão tặc bà rồi! Đêm nay lão bà quyết không thể nào buông tha mày được nữa.

Vệ Thiên Tường đã sắp đặt sẵn rồi nên khi thấy lão bà thịnh nộ rồi mùa kiếm chém ra như chớp nhoáng, đường kiếm tung hoành bao la vô cùng lợi hại, liền hét lên hai tiếng :

- Lợi hại!

Thanh kiếm Tông Văn lập tức quay tít, từ thân kiếm tóe ra bảy luồng sáng bạc, ngân quang chói lọi khắp nơi.

Thế kiếm vô cùng ảo diệu, hai ngọn kiếm liên tiếp chạm nhau cùng một chiêu thức, lửa xẹt sáng ngời.

Lão bà bà áo đen lại hét lớn :

- Ủa, té ra mày là truyền nhân của Tu Bá Ty sao? Chẳng lẽ lão không nói ày rõ lai lịch của Tu La thất kiếm hay sao? Hiện nay ông ấy đang ở nơi nào?

Lão bà vừa nói đã ngừng tay, đôi mắt nhìn chàng như nóng lòng chờ biết kết quả.

Vệ Thiên Tường tra kiếm vào bao, cúi mình thi lễ rồi từ tốn đáp :

- Vãn bối tên Vi Hành Thiên, gia sư quả là Tu Linh Quân tiền bối. Hiện nay gia sư quyết long tham luyện huyền công không màng tới thế sự mà cũng không thích cho ai quấy rầy thành thử đã hạ lệnh cho vãn bối không được phát lộ nơi ẩn cư.

Ngày vãn bối hạ sơn, gia sư có trao ột miếng ngọc và dặn rằng, “Trên các nẻo giang hồ nếu có gặp lão bà phải trình miếng ngọc ý ra và cầu khẩn lão bà thương tình nói tay đôi tỹ!”.

Nói xong thò tay vào ngực lấy một miếng ngọc đen, kính cẩn trao ra.

Lão bà tiếp lấy miếng ngọc đen, hai tay run run sờ rẫm ra chiều cảm động, nét mặt diu hẫ rồi buồn buồn nói :

- Tu Bá Ty, chỉ cần giới thiệu hần là đồ nhi của ông là được rồi. Hà tất phải dùng đến Tu La lệnh phù mà chi. Trời ơi, xưa kia trong giây phút bực mình ta đã tự chặt bỏ mình một cánh tay phải, thế mà ông ấy vẫn chưa hiểu bụng ta hay sao?

Lời nói của lão bà đầy vẻ thiết tha ân hận, tuy nói với Vệ Thiên Tường nhưng rõ ràng là để thanh minh cùng Tu Linh Quân!

Ngay lúc ấy từ đầu thang đá có tiếng chân người bước xuống.

Mọi người nhìn lại thấy hai con tỳ nữ rất xinh đẹp, tay xách lồng đèn tiến tới trước mặt lão bà cúi đầu làm lễ và thưa :

- Kính bẩm Phó giáo chủ, tiểu tỳ vâng mệnh Giáo chủ đến mời Tuyết Sơn lên dùng trà.

Lão bà áo đen ngạc nhiên sững sốt, hỏi lớn :

- Ủa, ai là Tuyết Sơn nơi đây?

Xem tiếp hồi 47 Diện kiến Giáo chủ Thiên Diện giáo

47. Chương 47: Diện Kiến Giáo Chủ Thiên Diện Giáo

Không đợi con nữ tỳ trả lời, Thôi thị đã lễ phép nói :

- Xin Phó giáo chủ tha lỗi. Tiệp thiếp chính là môn hạ của Tuyết Sơn thần ni. Nãy giờ vì thời gian cấp bách chưa tiện giới thiệu sư tôn.

Lão bà quay sang phía Vệ Thiên Tường tươi cười nói :

- Hải tử, nãy giờ mày cũng tiếc lời không nhắc cho lão bà một tiếng. Tuyết Sơn thần ni là ai, mày biết không? Đó là vị Bồ Tát cứu mạng lão bà xưa kia đó, suýt chút nữa mày làm cho lão bà đắc tội cùng ân nhân.

Nói xong liền quay lại phía Thôi thị nghiêng mình đáp lễ rồi nắm tay Lăng Vân Phụng kéo vào mình vuốt ve ra chiều thương mến.

Con nữ tỳ xách đèn đi trước hướng dẫn mọi người ra ngoài hang núi.

Té ra trong rừng anh đào lại có một con đường nho nhỏ rải sạn trắng phau mà không để ý.

Mọi người cứ theo con đường ấy mà đi.

Đi không bao lâu đã xuyên qua khu rừng anh đào đến một vùng trồng cây đủ loại mát mẻ xanh tươi giữa đám cây ấy có lộ ra một nếp nhà tịnh xá, xinh xinh nho nhỏ, nhưng kiến trúc cổ kính, lan can xây đá trắng, cột bằng danh mộc, chạm trổ tinh vi.

Mọi người theo mấy bậc thềm bước lên. Qua một dãy hành lang đi đến cửa chính, ngay phía trước cửa có bốn người thiếu nữ xinh đẹp, lưng đeo trường kiếm đứng dàn hàng, cung kính chấp tay chào tân khách.

Lão bà áo đen mời ba người vào trong vì đây là tòa khách sảnh, căn phòng chưng bày thanh tao trang nhã, tường cao nền sạch, đèn thấp sáng như ban ngày.

Hai tên nữ tỳ cầm đèn quay lại nói cùng Thôi thị :

- Giáo chủ đang chờ nơi đại sảnh, xin mời phu nhân vào trong sẽ gặp.

Nói xong đi trước đưa Thôi thị vào. Lăng Vân Phụng nối gót theo sau, nhưng lão bà đã mỉm cười bảo :

- Cô bé, Giáo chủ chỉ mời riêng lệnh đường vào trong có lẽ để bàn một việc gì khác. Hai cháu hãy ở ngoài này mà cùng lão này trò chuyện cũng vui vậy.

Nói xong âu yếm kéo Lăng Vân Phụng ngồi xuống cạnh mình.

Vệ Thiên Tường nhìn lão bà nói :

- Lão tiên bối, câu chuyện ngày xưa liên hệ như thế nào, nhân có dịp rảnh rang, xin lão tiên bối vui lòng kể lại cho tiểu sinh nghe có được không?

Lão bà thở dài nói :

- Được lắm, cháu ngồi xuống đây già kể lại à nghe.

Đây là câu chuyện mấy chục năm về trước.

Ngày xưa ấy, vị Thượng đại sư tổ Tu La môn gọi là A Tu La Pháp Vương. Ngày nay là Tu La phái, nhưng thuở xưa trên giang hồ gọi là vị Đại pháp vương ấy cùng vị Sư tổ phái Bạch Đà bên Tây Cương là Tây Cương song tôn, tức là hai nhân vật chí tôn, chí kính thời bấy giờ.

A Tu La Pháp Vương không có con trai chỉ sanh được một gái tên gọi là Minh Châu. Sau này có kết nạp hai đồ đệ một trai một gái. Nam đồ đệ là Tu Bá Ty, nữ đồ đệ là Cưu La Thu Nương. Sư huynh, sư muội tuổi tác bằng nhau, chung sống ngày ngày cùng đào luyện võ nghệ không hề câu chấp chuyện kiêng kỵ gái trai.

Tu Bá Ty là người thiên tư đỉnh ngộ, tánh lại chịu khó, Thu nương cũng là người bền chí siêng học, nên chẳng bao lâu cả hai đều có một trình độ võ công tốt bậc.

Hai người bản lãnh suýt soát nhau, tuy nhiên xét cho kỹ so với Minh Châu có phần trội hơn chút ít.

Người là động vật nhiều tình cảm, năng đi lại tiếp xúc lâu ngày, giữa đôi nam nữ thiếu niên, trai tài gái sắc, một mối tình đã ngầm ngầm nảy nở. Nhưng cả hai đều giấu nhem trong tim, chưa hề đem ra bộc lộ cùng sư phụ.

Bà thở dài, nghĩ một lát và nói tiếp :

- Thật ra thì Minh Châu cũng đã âm thầm luyện ái Tu sư huynh. Nàng là con gái duy nhất được nuông chiều. Mặc dù Tư Bá Tị là đại ca nhưng trong mọi trường hợp đều nhường nhịn nàng và xem như một người em út.

Một ngày kia Tu La Pháp Vương đột nhiên gọi cả ba người đến trước mặt bảo :

- Nay ta thấy không còn sống bao nhiêu ngày nữa. Nhưng trước khi xa lìa cõi thế, muốn phó thác tâm nguyện hai điều, mong các con hết lòng để khỏi phụ lòng ta tin tưởng. Điều thứ nhất là sau khi ta chết rồi, Tu Bá Ty sẽ kế điều khiển Tu La môn. Điều thứ hai là ta còn một con gái duy nhất muốn gả cho Tu Bá Ty,

nhưng mấy lúc nay thấy cả hai hầy còn nhỏ tuổi, sớm nói ra e trở ngại đến việc đào luyện võ công. Hôm nay biết mình sắp đến ngày tạ thế không thể không nói được. Ta muốn thấy hai con nên kết nghĩa vợ chồng trước khi mình được nhắm mắt. Các con nếu nghĩ đến nghĩa thầy hầy cố gắng giúp ta thỏa mãn hai điều ước nguyện.

Tu Bá Ty tự thấy không còn cơ hội nào để chứng tỏ lòng mình biết nghĩ đến ân sư nên không dám trái lệnh và cũng không dám bàn cãi điều gì nữa.

A Tu La đại pháp vương thấy tâm nguyện đã thành cười khanh khách mấy tiếng rồi nhắm mắt qua đời.

Cưu La Thu Nương vốn là người con gái mồ côi, được sư phụ nuôi nấng dạy dỗ từ tấm bé, tự xem mình cũng như con cái trong nhà, cho nên sau khi Đại pháp vương qua đời, nàng vẫn sống chung dưới mái nhà không nghĩ đến chuyện đi đâu hết.

Từ nhỏ đến lớn lúc nào nàng cũng một mực nhường nhịn Minh Châu, lần này phải nhường luôn cả người yêu, chia sẻ cả niềm hạnh phúc một đời người, làm sao tránh nổi điều đau xót.

Tuy nhiên vì là lời thác mà cũng là nghiêm lệnh của ân sư nên nàng không thể nào cưỡng lại, chỉ ngậm ngùi cho con tim, không oán trời, chẳng trách người, cam phận với cảnh bề bồng của định mệnh.

Ngày lại tháng qua, nàng chung sống với vợ chồng Tu Bá Ty, xem hai người như tình anh chị, không bao giờ hé môi phàn nàn hiềm khích, dốc lòng chuyên chú vào võ học.

Qua năm sau, Minh Châu hạ sinh được một đứa con trai tròn trịa kháu khỉnh, vừa trắng vừa xinh. Thu Nương hết lòng yêu mến luôn luôn săn sóc bông bế xem như con mình. Chính thằng bé cũng mến nàng, xem như mẹ nó.

Mùa đông năm ấy sắp mãn. Tu Bá Ty đi ra đô thị mua sắm một ít hàng hóa vật thực chuẩn bị ăn tết.

Hồi ấy gặp lúc Bích Nhân Thần Quân vừa lên thừa kế Sư mệnh điều khiển môn hộ phái Bạch Đà nên có phái một người sư muội là Bồ Hồng Ngọc đích thân đến nơi mời vợ chồng Tu Bá Ty đến dự lễ.

Giữa phái Bạch Đà và Tu La môn trước sau vẫn có giao tình mật thiết, ngày ngày vẫn qua lại, thăm viếng lẫn nhau cho nên Bồ Hồng Ngọc cũng là người quen thuộc.

Trong khi Minh Châu đang ngồi tiếp khách, Thu Nương sợ đứa bé đòi má làm nũng khóc lóc quấy rầy nên bồng cháu ra trước cửa đứng chơi.

Vì đứng lâu buồn lòng, nàng liền dùng tay phải vạch mấy thế trong Tu La thất kiếm vừa học được ra ôn luyện.

Không ngờ đúng lúc Tu Bá Ty đi mua đồ cũng vừa về đến nơi.

Tu Bá Ty thấy Thu Nương có nhiều chỗ còn non yếu chưa tinh diệu nên cao hứng đứng lại chỉ điểm thêm.

Hai người đang mải mê luyện tập thì Minh Châu lại tiến chân Bồ Hồng Ngọc bước ra vừa gặp.

Nhìn thấy trong những cử chỉ có nhiều điểm thân mật, hơn nữa vì có thành kiến ghen tuông sẵn nên Minh Châu trong bụng đã tức rồi.

Khi Bồ Hồng Ngọc đã đi xa, nàng vật mình khóc lóc, thêm nhiều lời nặng nhẹ làm tổn thương đến danh dự và tự ái của hai người. Đại ý nàng muốn ám chỉ Thu Nương muốn nhân lúc nàng bận tiếp khách, dùng thủ đoạn cám dỗ, dự định đánh cướp chồng mình.

Bình nhật Thu Nương vẫn kiên tâm nhẫn nhịn. Nhưng lúc này vì có nhiều lời trái tai nặng óc, vừa chạm đến tự ái vừa tổn thương đến danh dự nên không thể nào dằn được cơn giận.

Dù hết lời phân giải, Minh Châu vẫn một mực buộc tội cho nàng. Vì không còn lời lẽ gì để biện bạch, hơn nữa lòng bức tức thêm cảm nghĩ tủi nhục dồn dập khiến Thu Nương không chịu nổi, liền tuốt kiếm chặt phăng một cánh tay phải để chứng minh lòng trong trắng của mình rồi bỏ núi ra đi không một lời từ biệt.

Vừa buồn vừa tức, vừa chán nản, Tu Bá Ty phẫn chí cũng rời khỏi Tây Vực tìm đường vào Trung Nguyên lánh mặt.

Vào Trung Nguyên, Tu Bá Tỵ lấy hiệu là Tu Linh Quân và sống một cuộc đời ẩn dật chẳng thiết tha đến một mảy may gì nữa.

Minh Châu lên tiếp chương Tu La môn đến nay giang hồ kêu là Tu La mỗ mỗ.

Cư La Thu Nương phần chí, mang vết thương ra đi, ngày nọ đến gần một con suối nhỏ, nước trong suốt đến tận đáy. Soi mình xuống dòng suối, nàng thấy dung nhan mình xinh đẹp mỹ miều bao nhiêu thì trong lòng càng buồn tủi thấm thía bấy nhiêu.

Nhìn mặt mình dưới đáy nước nàng tự thấy số phận hồng nhan bạc mạng, chẳng còn thiết tha cái sống nữa. Nếu mình không có cái nhan sắc thiên kiều bá mị này thì đâu có thể gọi được lòng ghen tuông của Minh Châu rồi đến nỗi cuộc đời phải nổi cơn sóng gió.

Cầm hận vì cái dung nhan đã gây nên sự ghen hờn của kẻ khác, nàng chợt nhiên nổi giận, rút chiếc đoản đao rạch bừa trên mặt mình để hủy hoại đi cho rảnh.

Ngờ đâu ngay lúc ấy trước mặt nàng bỗng xuất hiện một Lão ni, dáng điệu đáng hiền từ nhưng uy nghi nghiêm nghị. Lão ni nhìn nàng dịu dàng bảo :

- Trấn đồ của con tươi như gấm, đẹp như hoa, hà cớ lại dẫn thân vào địa ngục.

Thu Nương cảm động quý ngay xuống đất ôm chân Lão ni khóc ròng rồi lạy xin tôn bà, làm sư phụ và tình nguyện từ nay mỗ sớm chuông chiều quy y cửa Phật.

Nhưng lão ni chỉ nhận lời tế độ giúp đỡ trên đường võ học chứ không thể xuất gia vì rằng nghiệp chướng còn nhiều, chưa có duyên cùng cửa Phật.

Ngừng lại một lát, lão bà nói thêm :

- Vị lão ni hiền từ khả kính đó là Tuyết Sơn thần ni, còn Cư La Thu Nương trên giang hồ thường gọi Cư La bà bà tức già này.

Cư La bà bà suốt đời cô độc chưa có học trò lại có lòng yêu mến Lăng Vân Phụng, muốn đem các công phu khổ luyện bốn mươi năm của đời mình chân truyền tuyệt kỹ cho nàng.

Lăng Vân Phụng thừa biết Tu La thất kiếm là môn đệ nhất võ công tuyệt học, nếu được lão bà thương tình truyền dạy cho thì không có gì may mắn cho bằng.

Cư La bà bà tay trái phát thê “Tu La thất kiếm tả thức” truyền dạy cho nàng. Sau này nếu gặp phải cường địch, tay phải dùng kiếm pháp bốn môn, tay trái có thể đồng thời sử dụng Tu La thất kiếm. Như thế dù kẻ địch tài giỏi đến đâu cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Thế rồi trong phòng khách, Cư La bà bà vừa giảng giải vừa múa kiếm thực hành, chỉ cho nàng từng thế một.

Lăng Vân Phụng đã có một căn bản võ học khá vững vàng cho nên đối với Tu La thất kiếm tuy là ảo diệu, nhưng chỉ nghe giảng qua một lần đã lãnh hội được ngay.

Tuy nhiên sự tinh vi biến hóa không phải chỉ một sớm một chiều mà nên, cần từ từ nghiên cứu, khổ tâm luyện tập chu đáo mới có thể phát huy hoàn toàn tất cả uy lực của nó.

Nàng học ít biết nhiều, khiến Cư La bà bà không ngớt lời khen ngợi.

Vừa giảng dạy xong mấy chiêu thế chính, bỗng từ bên ngoài một tiểu tỳ chạy vào thưa lớn :

- Vi thiếu hiệp! Lăng cô nương! Giáo chủ có lời mời hai vị.

Cư La bà bà cười xòa đứng dậy nói :

- Thôi, hai cháu hãy vào đi. Lão bà đang có chút việc cần phải đi ngay.

Vệ Thiên Tường cúi mình nói :

- Xin lão tiền bối cứ tự nhiên cho.

Sau khi Cưu La bà bà đi rồi, Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng liền bước theo con tiểu tỳ đi vào phía trong.

Qua khỏi một bức bình phong còn phải vượt qua một dãy hành lang khá dài. Hai bên hành lang có giàn hoa, mấy bồn Xuân Lan mùi hương thoảng qua thơm dịu. Trên trần hành lang có treo mấy hàng lồng đèn đủ màu, gió thổi hiu hiu, đèn soi le lói tỏa ánh sáng dịu dàng tao nhã.

Đi hết dãy hành lang là ba gian nhà tịnh xá, từ các khung cửa sổ buông rèm xanh nhạt, có ánh sáng chiếu ra sáng rực.

Khi đến gần nơi đã có một nữ tử áo xanh chạy đến trước cửa nghiêng mình làm lễ đón chào rồi né sang một bên, đưa tay kéo tấm rèm thưa lên cao rồi khe khẽ nói :

- Xin mời Vi thiếu hiệp và Lăng cô nương bước vô nhà.

Vừa qua ngưỡng cửa, hai người bỗng nhìn thấy trước mặt sáng choang, đồng thời có một luồng hơi ấm từ bên trong đưa ra, vô cùng dễ chịu.

Đây là một phòng khách rộng, bài trí cực kỳ tao nhã, trên nền nhà có trải một tấm thảm dày, thêu nhiều màu. Ở giữa phòng có đặt một lò lửa. Xung quanh bài trí rất nhiều danh hoa, cổ thư sách vở sắp đầy tủ, quang cảnh cổ nhã và thanh tao.

Ngay trên bức tường giữa có treo một bức tranh sơn thủy thật lớn, phía trên có đề bốn chữ “cao sơn ngưỡng chỉ” nét bút linh hoạt vô cùng. Trong tranh có vẽ núi cao chọc trời, cỏ thụ xanh mát, giang sơn hùng vĩ, thêm nét chữ sắt bén, quả nhiên do một danh gia thủ bút.

Hai bên bức tranh có hai câu đối dài, mỗi vế tám chữ :

- “Danh sĩ phong lưu anh hùng bản sắc”

- “Chỉ lan kỳ khí hà nhạc tinh thần”.

Nét bút như rồng bay phượng múa, vừa mềm dịu vừa cứng rắn, càng trông càng đẹp. Phía dưới có chú thêm bảy chữ nhỏ :

“Vô Đang Tử Dương Tử bá thư”.

Vô Đang Tử Dương Tử quả nhiên là Tử Dương chân nhân, tiền Đại chủồng môn của đại phái Vô Đang, lừng danh thiên hạ.

Vệ Thiên Tường đọc xong mấy hàng chữ trong lòng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Lạ này, Thiên Diện giáo là một môn phái thuộc loại bàng môn tả đạo trên giang hồ, nhưng tại sao lại treo một câu đối do chính tay Tử Dương chân nhân thủ bút, thật quả nhiên là một điều mâu thuẫn kỳ dị vô cùng.

Cứ như nội dung hai câu đối này thì Tử Dương chân nhân lại hết sức tôn trọng chủ nhân nhà này, sao lại có điều kỳ quái như vậy nhỉ?”

Hàng đầu khách sảnh có hai chiếc ghế lớn làm bằng gỗ đàn hương bóng lộn, có trải nệm gấm. Ngồi trên ghế ấy, chủ, khách hai người, đều là đàn bà đứng tuổi.

Khách không ai khác hơn là Tuyết Sơn thần ni truyền nhân, Thôi thị đối diện với Thôi thị là một người đàn bà dáng điệu quý phái, ung dung nhàn nhã, mặt che một tấm the đen.

Phía sau hai chiếc ghế đàn hương có bốn người thiếu nữ áo xanh đứng hầu, người nào cũng mặt hoa da phấn, xinh đẹp mỹ miều nhưng thái độ rất kính cẩn, đứng im phăng phắc.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy đã sửng sốt nghĩ thầm :

- “Người đàn bà này là Giáo chủ Thiên Diện giáo ư? Sao một giáo phái hiểm ác thuộc hàng hắc đạo lại có một vị Giáo chủ có vẻ cao quý đáng mến như thế này! Hay là một kẻ nào khác chăng? Nếu đêm nay không phải chính mắt mình được gặp thì không thể nào tin được bà ta là đại ma đầu của Thiên Diện giáo”.

Người đàn bà đứng tuổi quay sang phía Thôi thị hỏi :

- Phu nhân nói môn hạ của Tu Linh Quân có phải là người này không?

Thôi thị mỉm cười đáp :

- Thừa phải.

Rồi nhìn hai người bà bảo :

- Vệ hiền diệt, Phụng nhi, các con mau mau ra mắt Giáo chủ.

Hai người vội vàng cúi mình làm lễ và nói :

- Vãn bối Vi Hành Thiên, Lăng Vân Phụng xin kính chào Giáo chủ.

Thiên Diện giáo chủ nở một nụ cười hiền hòa, tay tả đưa lên khoát nhẹ rồi từ tốn nói :

- Vi thiếu hiệp và Lăng cô nương xin chớ đa lễ.

Tiếng nói của bà phát ra nghe âm ấm như xoa dịu cõi lòng, Vệ Thiên Tường có cảm tưởng như một lời nói rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi không ra. Tựa hồ như đây là tiếng nói của một người rất thân, âm thanh dịu dàng khiến cõi lòng chàng cảm xúc không ít.

Lúc ấy người thiếu nữ áo xanh đã đem hai chiếc ghế khác đặt phía dưới Thôi thị một chút.

Một thiếu nữ khác dâng trà lên.

Thiên Diện giáo chủ liếc mắt sáng rực như muốn soi vào tâm trạng hai người rồi nhẹ nhàng nói :

- Mấy lâu nay già này có phong thanh trên giang hồ mới xuất hiện một thiếu hiệp lấy danh hiệu Tu La thư sinh, tuổi còn nhỏ nhưng võ công rất cao siêu, hành động lại quang minh chính đại nên đã có lòng mong mỗi được gặp. Không ngờ hôm nay được diện kiến, quả nhiên tiếng đồn không sai. Tu Linh Quân được một môn đồ như vậy thật đáng quý.

Nói đến đây, bà quay sang phía Thôi thị tiếp :

- Còn lệnh ái quả nhiên đoan chính, già này hết sức mến yêu.

Thôi thị mỉm cười nói :

- Cảm ơn Giáo chủ quá khen. Vi hiền diệt, trên con đường hành hiệp giang hồ từ nay về sau còn mong được Giáo chủ chỉ bảo trao dồi thêm kinh nghiệm và bản lĩnh. Còn như tiểu nữ cũng nhờ sự nâng đỡ của Giáo chủ để mau tiến thân kịp người cùng trang lứa.

Thiên Diện giáo chủ tủm tỉm cười nói :

- Thôi phu nhân nói như vậy há chẳng ra đã xem lão như người ngoài sao? Hai cháu này quả là đôi người ngọc, xứng đáng một cặp thiên thành, thế gian hiếm có, kẻ nào làm cha mẹ được con cái như vậy thật là hạnh phúc nhất trần đời.

Nhìn thấy hai người vẫn còn đứng yên, Thiên Diện giáo chủ cười nói :

- Ô, già này không phải người ngoài đâu, hai cháu đừng e ngại, hãy ngồi xuống tự nhiên để cùng nhau trò chuyện.

Vệ Thiên Tường nghe tiếng nói có vẻ quá quen thuộc, chàng chưa chịu ngồi, chấp tay nói :

- Vãn bối có hai vấn đề thắc mắc xin thỉnh tội cùng Giáo chủ.

Thiên Diện giáo chủ có vẻ sững sốt nhưng thoáng qua một chút đã hết ngay, rồi dịu dàng nói :

- Cháu khỏi cần câu nê, hãy tự nhiên ngồi xuống, rồi sẽ nói chuyện nhiều.

Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng song song ngồi xuống. Đoạn chàng cất lời nói :

- Cách đây mấy tháng, vì cảm giận Đường chủ quý Giáo là Nhân Yêu Hách Phi Yên đã đánh thuốc mê tìm cách hãm hại nên vãn bối đã mạo muội khiêu khích và náo loạn Bạch Sa phân đường của quý Giáo.

Thiên Diện giáo chủ không mấy may tức giận, cười nhạt nói :

- Hách Phi Yên hai lần xuất sơn, già này thấy y có chút ít võ nghệ nên ủy thác cho được giữ chức Ngoại tam đường, Đường chủ bốn Giáo với dụng ý tạo điều kiện cho y cải tà quy chánh, đổi ác làm lành. Không ngờ y vẫn giữ thói nào tánh ấy, không chịu sửa chữa, ngoài ra còn làm điều xằng bậy, rủ rê một số người lập ra “Thất Lão hội” và gây sự hiểu lầm đáng tiếc giữa bốn Giáo cùng thiếu hiệp, vậy thiếu hiệp chẳng qua cũng là sự vạ bất khỏi cần phải để ý đến nữa.

Vệ Thiên Tường lại nói tiếp :

- Quý giáo Tử phẩm hộ pháp là Thiếu Lâm Trí Giác thiền sư sau khi thất bại về tay văn bối đắc dĩ mà thôi. Thế mà hai vị Kim phẩm hộ pháp của quý giáo là Nhâm thị song kiệt lại chặn đường trả thù, quyết ra tay hạ độc thủ. Văn bối trong lúc quá giận đã lỡ tay ngộ sát, thật là...

Thiên Diện giáo chủ xua tay nói :

- Việc này già cũng biết qua rồi. Trí Giác thiền sư vì có chút lý do riêng không tiện lộ tiếng trên giang hồ, còn Nhâm thị song kiệt, do Hách Phi Yên đã giới thiệu và tiến dẫn, vốn là môn hạ của phái Bạch Đà, Sư trưởng của chúng cùng Phó giáo chủ bốn phái cũng là chỗ quen biết nên già này mới lưu lại trong hàng ngũ Thiên Diện giáo. Vì chúng đã tự tác nghiệt Vì thiếu hiệp lỡ tay ngộ sát, già này cũng không có gì trách cứ. Thôi, việc đã vậy cũng nên bỏ qua cho xong. Nhưng chỉ có điều...

Nói đến đây bà ngưng lại một chút rồi chép miệng tiếp luôn :

- Chỉ đáng ngại một điều là Bích Nhân Thần Quân xưa nay nổi tiếng bênh vực môn đồ. Vì vậy nên già này đã phái Phó giáo chủ là Cưu La bà bà đến tận nơi giải thích để cảm thông. Tuy nhiên sau này trên giang hồ, thiếu hiệp cũng nên lưu ý quan tâm cho lắm đấy nhé.

Vệ Thiên Tường thấy Thiên Diện giáo chủ chẳng những hỏi tội mình mà còn đặc phái Cưu La bà bà đi hòa giải dàn xếp thì cảm thấy trong lòng rất kỳ dị, chẳng hiểu vì sao?

Chàng nói tiếp :

- Văn bối mang ơn Giáo chủ đã rộng lòng đại xá, nhưng ngoài ra còn một vấn đề nữa, muốn xin thỉnh ý Giáo chủ luôn.

Nói xong lấy hai tấm da người bị mặt đưa ra và nói :

- Trong khi văn bối đang học nghề tại Hành Sơn, chẳng biết có một kẻ nào bí mật đem cho hai tấm mặt nạ này rồi hẹn với văn bối cùng gia thúc đến núi Nhạn Đãng sơn gặp mặt. Không ngờ kẻ đó có âm mưu thâm độc, văn bối chỉ đến chậm một bước mà gia thúc đã bị y hạ độc thủ, cùng chết một cách vô cùng thảm thiết.

Vì những mặt nạ màu vàng này vốn của quý giáo, nên văn bối tha thiết cầu mong Giáo chủ cho tra cứu hộ vụ này.

Thiên Diện giáo chủ như suy nghĩ một chặp rồi nói :

- Bốn giáo cách đây mấy chục năm vốn do Thiên Diện Thần Ma Hàn Tương sáng lập. Về sau, từ khi già này đứng ra chấp chưởng đem những mặt nạ phân chia ra làm màu sắc khác nhau và có định lại là “Tử, Kim hộ pháp; Thanh, Hắc hương chủ” chia ổi người một cái để sử dụng.

Nguyên nhân những tấm mặt nạ sau này đều có đánh dấu riêng để dễ phân biệt với những mặt nạ trước kia. Vậy hai tấm da người của cháu đầu, hãy đưa ra xem thử để già này có thể tìm ra kẻ sử dụng.

Con tiện tỳ đứng hầu bên cạnh vội vàng tiếp lấy hai chiếc mặt nạ rồi hai tay dâng lên.

Thiên Diện giáo chủ cầm lấy lật qua lật lại xem một chặp rồi trao trả lại, đoạn mỉm cười nói :

- Hai tấm mặt nạ của Vì thiếu hiệp không có dấu hiệu riêng ngầm của bốn Giáo. Đây chỉ là những di vật của Hàn Tương trước kia còn lưu lại trong giang hồ, cho nên già này không có đủ điều kiện để tra cứu được.

Xem tiếp hồi 48 Vừa hạ sơn đã gặp cường địch

48. Chương 48: Vừa Hạ Sơn Đã Gặp Cường Địch

Vệ Thiên Tường biết Thiên Diện giáo chủ đã nói đúng sự thật, khiến cho bao nhiêu công phu và hy vọng của mình đi truy tầm hung thủ đã sát hại sáu vị thúc thúc đã trở thành ảo mộng, trong lòng không khỏi buồn ngùi đau xót.

Chàng buồn rầu cắt hai chiếc mặt nạ vào bọc. Nhưng khi sờ vào bọc bỗng chạm đến Kim Kiếm lệnh giả, liền vội vàng nói :

- Thưa Giáo chủ, vẫn bồi còn một việc nữa xin thỉnh giáo. Ngày văn bối ghé Dương Châu có mục kích Diêm Bắc Thần tiếp nhận một thanh “Kim Kiếm lệnh” của kẻ vô danh gửi đến. Văn bối được biết tin vật duy nhất này là của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp trước kia ngoài ra không ai có được nữa. Phải chăng kẻ có kiếm là Vệ đại hiệp? Sau đó Diêm Bắc Thần lại bị quý giáo bắt giữ cho đến ngày nay.

Thời gian sau khi đột nhập Vô Độc sơn trang, văn bối lại trông thấy Đường Viêm Thường cũng tiếp nhận một Kim Kiếm lệnh cùng một lúc, ba vị Tử phẩm hộ pháp của quý giáo cũng vừa xuất hiện buộc Đường Viêm Thường ra đi. Như thế thanh Kim Kiếm lệnh giả tạo này, phải chăng là của quý Giáo?

Nói xong chàng cầm thanh Kim Kiếm lệnh đưa lên, đôi mắt sáng rực nhìn thẳng vào Thiên Diện giáo chủ như lóe hào quang.

Thiên Diện giáo chủ thân hình hơi rung động nhưng vẫn giữ thái độ từ tốn dịu dàng nói :

- Chính cũng vì những việc này mà già này đã gặp nhiều sự lao tâm nhọc trí không ít... Già này đã hạ lệnh thông sức cho toàn thể thuộc hạ tìm hiểu sự thật. Hiện nay câu chuyện vẫn còn đang ở trong vòng điều tra, chưa ra manh mối.

Vệ Thiên Tường cười lớn nói :

- Giáo chủ không nhận là việc làm của Thiên Diện giáo, nhưng chính văn bối đã tận mắt chứng kiến hai lần. Trên đời dễ ai có sự trùng hợp mãi như thế được? Theo văn bối trộm nghĩ tất phải có điều bí ẩn xảo trá bên trong.

Thôi thị thét lớn :

- Vi hiền đệ! Cháu không được vô lễ cùng Giáo chủ.

Thiên Diện giáo chủ rầu rầu nói :

- Vi thiếu hiệp, việc này trong tương lai thế nào cũng được đưa ra ánh sáng của sự thật. Ngay bây giờ còn nhiều vấn đề chưa tiện nói ra quá sớm. Nếu cháu chưa tin ở già này thì nên tin ở Thôi phu nhân vậy.

Thôi thị tỏ ý tán thành, tiếp lời :

- Vi hiền đệ! Giáo chủ đã nói lời chí tình, oan có người, nợ có chủ. Là trưởng phu phải nhận xét minh bạch, ân oán phân minh, không thể hồ đồ, vọng động! Ngày sau đây nước cạn lời rong cháy chà ra mặt chuột, thời gian ấy cũng không còn bao lâu nữa đâu. Chúng ta quấy rầy làm mất thời giờ của Giáo chủ khá nhiều rồi, vậy xin phép cáo từ ra đi.

Thiên Diện giáo chủ lộ ánh mắt thần quang sáng rực nhìn thẳng về phía Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Thôi phu nhân đã có việc cần đi, già này cũng không tiện lưu lại lâu hơn nữa. Nhân tiện già muốn lưu niệm một món quà cho cháu.

Nói xong bà luôn tay cởi túi nhỏ dẹt bằng tơ vàng óng ánh lấy trong người ra, trao cho Lăng Vân Phụng và dịu dàng nói :

- Đây là viên Tịch Tà châu, một hòn ngọc quý dùng để tránh mọi thứ tà độc. Quà này, xin biểu cô nương gọi là lễ kiến diện hầu nhắc lại buổi gặp gỡ hôm nay.

Thôi thị mừng rỡ, mỉm cười bảo Lăng Vân Phụng :

- Phụng nhi, Giáo chủ đã ban cho, sao con không tạ ơn đi!

Thiên Diện giáo chủ lại quay sang phía Vệ Thiên Tường nói :

- Vi thiếu hiệp! Cháu tuy có tài, nhưng hãy còn ít tuổi, kinh nghiệm chưa được mấy. Trên bước giang hồ không biết bao nhiêu điều gian trá cần cố sức tránh bớt những xung đột không hay. Nếu có điều gì, cũng nên nghe lời Thôi đại thẩm.

Những lời căn dặn chí thiết hiều hòa như rót vào tai, khiến tâm hồn Vệ Thiên Tường cảm thấy xúc động mãnh liệt. Chàng chẳng hiểu nguyên nhân vì đâu. Lời nói của Thiên Diện giáo chủ có lẽ thành khẩn, thiết tha và âu yếm, cái khẩu khí ấy chỉ có thể của người mẹ hiền dặn dò đứa con thân yêu trước khi bước chân lên cuộc đời hành hiệp. Thanh âm này, chàng cảm thấy rất quen thuộc, nghe ra như sưởi ấm cõi lòng nên bỗng thấy một niềm quyến luyến tức không nỡ chia tay.

Chàng chẳng biết nói sao cho phải, đôi mắt thiết tha nhìn thẳng về phía Thiên Diện giáo chủ luôn luôn gật đầu.

Đột nhiên chàng để ý thấy trong đôi mắt đen láy, hiền hòa và sáng rực bỗng chớp lên mấy cái. Sau tấm the đen che mặt của Thiên Diện giáo chủ, tựa hồ như rướm rướm hai hàng lệ long lanh.

Nhưng ngay khi ấy Thôi đại thẩm đã đứng dậy cáo từ và toán nữ tỳ áo xanh đã kính cẩn kéo bức rèm hoa tiễn khách.

Chàng đành già biệt bước đi, nhưng thần hồn lảng lảng một niềm cảm xúc khó tả.

Bước ra khỏi tòa Đại Bi am thì trời đã sáng tỏ. Gió bình minh thổi lộng, các tà áo tung bay như cánh bướm.

Trên cánh đồng rộng, núi rừng, đâu đâu cũng phủ kín một màu tuyết trắng phau phau, hình như trên mảnh đất này đâu đâu cũng trong sạch, tinh tắn, chẳng gợn chút bụi trần dơ bẩn của thế tục.

Ba người sáng vai nhau đi xuống ngon đồi.

Lăng Vân Phụng đưa mắt nhìn quanh bốn mặt, không thấy bóng ai, liền hỏi ngay :

- Má ơi, còn Thái Nhạc lão quân đâu rồi hở má?

Thôi thị đáp :

- Ông ấy đã đi từ lâu.

Lăng Vân Phụng tròn xoe đôi mắt nhìn mẹ nói :

- Má, con đã nghĩ ra rồi. Nhất định giữa Thái Nhạc lão nhân và Thiên Diện giáo chủ có một câu chuyện gì mật thiết, bí ẩn, cho nên Thái Nhạc khổ tâm vượt ngàn dặm đến đây lại lẳng lặng ra đi không còn nhắc đến câu chuyện người sư đệ nữa. Phải thế không má?

Thôi thị đưa mắt gườm con gái một cái rồi nói :

- Phụng nhi, sau khi chúng ta rời khỏi nơi này rồi, các con không nên nhắc nhở và nói liên một điều gì cả đấy nhé.

Vệ Thiên Tường nói :

- Đại thẩm, tuy Tường nhi chưa biết gì hơn, nhưng cứ tin tưởng vào lời dặn của đại thẩm là được rồi.

Thôi thị có vẻ hài lòng, gật đầu nói :

- Cháu biết nghĩ như vậy là tốt lắm. Nay Vệ hiền đệ, hiện nay già nua có tí việc cần phải giải quyết. Cháu còn dự định đi đâu nữa không?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Tường nhi có nhận lời cùng Tu Linh Quân lão tiên bói đi đến gặp Cẩm Linh Quân để xin thuốc “Bách Doanh đan”. Cho nên ngay bây giờ cháu cần đi Cẩm Linh sơn một chuyến.

Thôi thị gật đầu nói :

- Được rồi, bây giờ chúng ta tạm thời chia tay. Ngày 15 tháng 3 mùa xuân sang năm, Thất Lão hội có ước hẹn với các đại môn phái ở Lư Sơn, Tra Nguyên Thông có hẹn với già này cùng tới đó. Vậy sau khi đi Cầm Linh sơn về, hiền đệ hãy tìm gặp nhau tại Lư Sơn ngày tháng ấy nhé.

Vệ Thiên Tường gật đầu vâng dạ.

Chàng đoán rằng những việc của Thôi đại thẩm cần làm chắc hẳn có liên quan mật thiết với cuộc hội đàm vừa rồi cùng Thiên Diện giáo chủ, nhưng không tiện hỏi thêm.

Ba người về đến khách sạn lấy lại hành lý rồi chia tay lên đường.

Vệ Thiên Tường già biệt mẹ con Thôi thị rồi nhẹ gót đi thẳng về hướng Tây.

Vào giữa giờ ngọ hôm sau, trên hồ Lạc Mã, cách thị trấn không bao xa, Vệ Thiên Tường đang lầm lũi đi bỗng phát hiện trên con đường lớn trước mặt có hai bóng người vèo vèo đi tới, tốc độ mau chóng lạ thường. Vừa mới thoáng thấy mà hai người chỉ còn cách chàng vài trượng.

Vệ Thiên Tường giật mình nghĩ thầm, cứ như thân pháp ấy, hai kẻ này nhất định không phải nhân vật tầm thường.

Khi hai người đến gần còn chừng bảy tám trượng, Vệ Thiên Tường nhận thấy người đi trước là một lão già tuổi độ bảy mươi mình mặc áo bào xanh biếc, gò thái dương nhô cao, mắt lớn râu xanh dài chấm ngực. Theo sau là một đại hán cao lớn, đã đứng tuổi, tác chừng bốn mươi, mặt trắng không râu, cũng mặc một chiếc áo dài màu xanh.

Liếc nhìn qua người ấy, Vệ Thiên Tường nhớ mang máng đã có gặp qua một lần vì nét mặt có rất nhiều nét rất quen thuộc.

Đại hán áo xanh vừa gặp Vệ Thiên Tường đã sững sột dừng chân lại ngay cười hà hà nói lớn :

- Tiểu tử họ Vi, chúng ta lại gặp nhau, phen này mày đã lộ tẩy rồi đấy.

Nghe giọng nói, Vệ Thiên Tường bỗng sực nhớ ra người ấy là Mộc Linh Tử, trước kia lên vào Phi Phượng phiêu lục. Chàng định nói thì lão già áo xanh đã liếc mắt nhìn chàng rồi tỏ vẻ kinh ngạc hỏi ngay Mộc Linh Tử :

- Đồ nhi, tiểu tử này là ai?

Mộc Linh Tử cúi mình đáp :

- Hẳn là tên tiểu tử đã dùng Tu La trảo đã thương đồ nhi độ nọ.

Lão già râu xanh liền quay sang Vệ Thiên Tường cười lớn nói :

- À, thằng lỏi, mày có phải là truyền nhân của Tu Linh Quân không?

Vệ Thiên Tường nghe Mộc Linh Tử xưng là đồ nhi thì đoán chắc lão này là Xương Tu Tẩu, một nhân vật trong Thập tam tà, sư phụ của hắn.

Chàng gật đầu đáp :

- Phải, tại hạ chính là Vi Hành Thiên, Tu La môn hạ. Còn lão trượng là ai, xin miễn chấp cho sự kém cỏi của tại hạ đến nỗi chẳng biết danh hiệu của các vị tiền bối.

Ông ta đưa tay vuốt chòm râu xanh dài đồng đều, cười lớn nói :

- Lão phu râu xanh áo biếc, thiên hạ ai chẳng biết tên. Lý nào Tu Linh Quân lại không nhắc đến lai lịch của lão phu này hay sao?

Vệ Thiên Tường vội nói :

- Phải rồi như thế chính thị lão trượng là Âm Sơn Xương Tu Tẩu rồi. Xin lão trượng rộng lòng thứ lỗi.

Ông ta cười khà khà nói :

- Trước đây mấy ngày, mày dùng Tu La trảo đả thương đồ nhi lão phu. Chẳng lẽ Âm Sơn đệ tử lại để ôn hạ Tu Linh Quân muốn đánh đập hiếp đáp lúc nào cũng được sao? Thăng bé, mày nghĩ thế nào?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Đó cũng là câu chuyện bất đắc dĩ, không phải tại hạ muốn tự mình gây sự, mà nơi đây cũng không phải để khoe khoan sư môn và so sánh kẻ nào hơn kém.

Xương Tu Tẩu trợn mắt nói :

- Thăng lỗi con chưa ráo máu đầu, trước mặt lão phu dám cả gan thốt những lời trịch thượng!

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Gây sự là do nơi đồ đệ, kiếm chuyện hiếp đáp là do thầy. Thầy trò ông tự mình sanh sự lại đi vu khống cho người ta, coi sao được”.

Chàng chưa kịp đáp thì Xương Tu Tẩu đã nói tiếp :

- Thăng lỗi con, hôm nay mày chạm trán cùng lão phu, mày muốn xử trí như thế nào đây?

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên tự hỏi :

- “Ông lão này thật là cổ quái, sao lại hỏi càn rỡ như vậy, đâu phải câu chuyện muốn hay không, mà hoàn toàn do thầy trò ông kiếm chuyện cả, thái độ các ma đầu có khác”.

Nghĩ vậy chàng hiên ngang nói lớn :

- Mọi việc xin tùy lão trượng quyết định cả.

Xương Tu Tẩu nói :

- Xưa nay trên khắp võ lâm ai ai cũng biết, lão này nói ra như đinh đóng cột. Mấy chục năm nay đã có một thông lệ rõ ràng. Bất cứ kẻ nào không động chạm đến lão phu thì không bao giờ lão phu quấy rầy đến họ. Mày đã ỷ có Tu La trảo của Tu Linh Quân truyền dạy đem đánh đồ nhi lão phu trọng thương, lẽ dĩ nhiên lão phu phải tìm cho ra sư trưởng của mày vắn tội. Vậy ta ra hạn ba tháng, mày phải tin cho Tu Linh Quân đến Lư Sơn ngũ lão phong tìm ta. Ta cũng muốn thử xem Tu La trảo của lão ấy có làm rung được một sợi râu xanh của Xương Tu Tẩu này không.

Vệ Thiên Tường thấy lời lẽ ông ta quá ư tự cao tự đại hình như chẳng xem kẻ khác ra gì nên trong lòng đã thấy khó chịu vì bực tức.

Chàng nghiêm giọng đáp :

- Đã nhiều năm gia sư ẩn cư nơi Tu Linh sơn không đi lại trên giang hồ, chẳng màng đến sự việc của thế tục nữa. Tại hạ đây đã làm điều gì nhất định hứng chịu tất cả hậu quả. Nếu lão trượng muốn thử sức “Tu La thần trảo” cũng được. Tại hạ đây đã được chân truyền của gia sư, có thể đại diện người hầu tiếp cũng được.

Xương Tu Tẩu không ngờ một chú bé chưa bao nhiêu tuổi đầu mà đã dám thốt nên những lời lẽ ấy. Ông sững sờ nhìn Vệ Thiên Tường, cặp mắt đượm đầy sát khí, cười nói :

- Hà hà, thăng lỗi con! Mày lại dám cùng lão phu thử sức. Thật khác nào đem trứng chọi đá! Từ mấy chục năm nay mày là kẻ đầu tiên dám công nhiên khiêu chiến lão phu! Thăng lỗi, mày nên biết rằng, đối với lão phu không phải bất kỳ ai cũng có thể thách đấu, nếu không phải kẻ ngang tay thì không bao giờ chịu xuất thủ. Nhưng một khi lão phu đã ra tay thì chưa một người nào còn sống sót.

Vệ Thiên Tường điềm nhiên nói :

- Tại hạ đâu phải người sợ chết.

Xương Tu Tẩu nói :

- Lẽ ra thì lão phu cho đồ nhi ra đây, trước mặt ta, xem thử công phu Tu La trảo của mày thì thoả lợi hại như thế nào để phân định hơn thua, nhưng ngặt vì nó vừa mang trọng thương mới khỏi, chưa tiện ra đấu

trường cho nên lão phu đành phá lệ một lần, xem thử thủ pháp của mày ra sao cho biết. Trong cuộc thử sức này chỉ lấy ba thế làm mức an thua đấy nhé.

Vệ Thiên Tường nghe Xương Tu Tẩu ra điều kiện dứt khoát và cứng rắn như vậy nghĩ thầm :

- “Khẩu khí của ông ta hình như xem thiên hạ chẳng ai ra gì! Ta thử đấu một phen xem sao. Lẽ đâu trong ba thế mà ông ta lấy được mạng mình sao? Chẳng lẽ “Phục Ma tam thức” lại không đương cự nổi ba chiêu hay sao?”

Nghĩ xong chàng cười dài nói :

- Việc này cũng chưa vị tất đã dứt khoát như vậy. Ví dụ nếu sau ba thế rồi mà tại hạ vẫn còn đủ sức kéo dài thêm, thì mời tính sao đây.

Xương Tu Tẩu nổi nóng nói :

- Nếu mày tiếp nổi luôn ba thế thì lão phu sẽ thừa nhận võ công Tu La môn giỏi hơn Âm Sơn một bậc.

Vệ Thiên Tường lập tức vận dụng toàn thân công lực theo thế “Nghịch Thiên huyền công” để phòng bị rồi gật đầu nói :

- Được rồi, xin mời lão trượng phát thế đi.

Xương Tu Tẩu nổi giận nói :

- Thăng lỗi, lão phu không thể nào ra tay với một đứa bé con, vậy mày cứ xuất thủ trước đi.

Vệ Thiên Tường tiến lên hai bước chấp tay nói :

- Tại hạ cam thất lễ.

Tức thì tay phải đưa lên dùng Tu La thần trảo, năm ngón tay cong lại như năm vuốt chim ưng, quào về phía trước. Một cái quào vừa tung ra, rít gió ào ào, kinh lực nổi lên trùng điệp, vừa lẹ làng vừa hiểm yếu theo tư thế “Từ Khí Đông Lai” một trong “Phục Ma tam thức”. Tay chàng đi đến đâu, chỉ phong tuôn ra vèo vèo thật vô cùng lợi hại.

Xương Tu Tẩu là một tiền bối tôn sư trong võ thuật, khét tiếng khắp giang hồ nhưng cũng chưa phân biệt được thủ pháp của Vệ Thiên Tường. Vì vậy nên chưa kịp ra tay đã bị dồn ra sau một bước.

Lão nhìn sững Vệ Thiên Tường, chép miệng khen :

- Chà, thăng lỗi xử dụng Tu La trảo quả nhiên lợi hại. Bây giờ mày hãy coi chừng đấy nhé.

Nói xong chưa dứt lời đã đẩy ra một chưởng, gió lộng ồ ồ, kinh lực xô ra như bão tố, một thế bổng biến thành bảy, tám kiểu, huyền diệu vô song, chưởng phong làm xô dạt cả cây cỏ xung quanh trong phạm vi mấy trượng.

Thấy chưởng thế quá lạ lùng mà nội lực quá mãnh liệt, Vệ Thiên Tường vội vàng dùng thế “Đạo Trưởng Ma Tiêu” chiêu thứ hai trong “Phục Ma tam thức” xẹt mấy luồng chỉ ảnh lẹ như điện chớp.

Xương Tu Tẩu tái mặt hét lớn :

- Chà, thủ pháp khá lắm! Nhưng hãy xem chừng thế thứ hai đây này!

Nói dứt lời, cổ tay phải xoay luôn một vòng, chưởng phong xoáy lên như gió con trốt tuôn ra như sóng trùng dương, âm âm như sấm động làm bụi cát tung bay mù mịt, gió mây biến sắc, thanh thế hùng mạnh gấp mấy lần chiêu trước.

Nội lực của đối phương quả nhiên đã đạt đến mức tuyệt đỉnh. Tuy chưa chạm vào chưởng lực này nhưng Vệ Thiên Tường đã cảm thấy uy lực muốn áp đảo cả tinh thần. Tuy học nhiều loại công phu, nhưng chàng chưa biết nên dùng thủ pháp nào để ứng phó hầu phá giải nổi.

Trong “Phục Ma tam thức” bây giờ chỉ còn sót lại đòn cuối cùng là “Tích Lịch Càn Khôn” nên thi thố ra mà không chống cự nổi đối phương thì không còn cách nào để cứu vãn nữa.

Thủ pháp của Xương Tu Tẩu vừa thần tốc vừa mãnh liệt, trong chớp mắt đã tràn ngập đến, khiến Vệ Thiên Tường cảm thấy khó thở.

Không còn đắn đo gì nữa, lập tức chàng tung thế “Tích Lịch Càn Khôn” ngón đòn ruột cuối cùng của “Phục Ma tam thức” để chống đỡ.

Hai luồng kinh lực chạm nhau phát nổ ầm ỳ, Xương Tu Tẩu bị đẩy lùi bốn, năm bước, còn Vệ Thiên Tường cũng bị công lực đối phương đưa xa trên một trượng.

Quả nhiên một sự việc không ngờ đến. Xương Tu Tẩu chưa tưởng tượng một thiếu niên chưa ráo máu đầu đã ngang nhiên tiếp mình luôn hai thế!

Gần mấy chục năm nay, đây là lần thứ nhất ông được chứng kiến tuyệt học của phái Tu La, bất giác thốt ra một câu đầy kinh ngạc :

- Thăng bé này, té ra mày đã luyện được Nghịch Thiên huyền công của Tu La môn, quả nhiên lợi hại, lợi hại... Nhưng được rồi, hãy cố gắng tiếp luôn đòn thứ ba và cũng là đòn cuối cùng đây nhé.

Trong thế chót, Xương Tu Tẩu đã vận dụng hết thần lực để phát huy cả huy lực của đòn quyết định.

Đôi mắt trợn ngược, hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết, Vệ Thiên Tường vận dụng công lực đến mức tối đa, ầm ầm tung ra một thế “Huyền Thiên nhất chưởng”!

Hai luồng kinh lực vừa chạm nhau trên không trung, Vệ Thiên Tường đã cảm thấy toàn thân rung động, nội lực của đối phương tuôn ra cuộn cuộn như sóng nước Trường giang, mặc dù đã dồn toàn thân công lực, vẫn không chống đỡ nổi.

Trong lúc tách mạng chàng như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có một luồng gió nhẹ nhẹ thoảng qua, bao nhiêu áp lực đang đè nén trên người tự nhiên tiêu tan đâu mất hết.

Xương Tu Tẩu bị luồng gió thổi đến tuy nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ vô biên khiến ông phải bật ngược về sau hơn một trượng, áo quần tung bay rần rật, bộ râu xanh cuộn quanh trên cổ, nét mặt lộ vẻ hoảng kinh sợ hãi liền rú lên một tiếng tung mình nhảy vọt lên không trung rồi bỏ chạy mất dạng!

Thật là một kỳ tích vừa xuất hiện, một cứu tinh đã đến kịp thời để làm xoay chuyển tình thế.

Vệ Thiên Tường hoảng hồn, cảm thấy nhẹ nhàng lâng lâng vội vàng đưa mắt nhìn quanh bốn bề, chưa tin là sự thật.

Chàng thấy ngay dưới một gốc cây cổ thụ cách mình chừng vài trượng, một người thư sinh đứng tuổi, mình mặc áo trắng, thần thái uy nghi nhưng nho nhã, đã xuất hiện từ bao giờ.

Vừa nhìn qua người ấy, Vệ Thiên Tường cảm thấy có nhiều nét quen thuộc!

Người thư sinh ấy là ai?

Đó là một nhân vật trọng yếu nhất trong quyển sách này, bây giờ mới xuất hiện!

Xem tiếp hồi 49 Cẩm Nam đệ nhất sơn

49. Chương 49: Cẩm Nam Đệ Nhất Sơn

Người thư sinh đứng tuổi nhìn chàng miệng nở nụ một nụ cười tươi đầy tình cảm chan chứa.

Nụ cười này, dáng điệu ấy, đối với chàng rất quen thuộc, hình như một người thân đã xa cách từ lâu không được gặp.

Vệ Thiên Tường cố moi ký ức để nhớ lại xem thử người này là ai, đối với mình có liên hệ gì, đã xuất hiện giải nguy trong giờ phút đang kề cái chết.

Chàng đang phân vân cảm động vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, bỗng nhiên lại “ủa” lên một tiếng lớn, đứng há hốc mồm nhìn sững về hướng đó.

Trước mặt chàng chỉ thấy loang loáng lên như bị hoa mắt, rồi người thư sinh dưới bóng cây vụt biến mất như một bóng vong linh.

Ngay lúc ấy, Vệ Thiên Tường nghe văng vẳng bên tai, nhưng rất rõ ràng, một câu nói quen thuộc :

-Được lắm, hãy cứ như thế mà làm đi!

Thật là ly kỳ, không thể tưởng tượng nổi!

Người ấy hiện ra rất đột ngột, nhưng biến mất đi càng đột ngột và mau lẹ hơn. Chẳng biết đó là thân pháp gì.

Trước mặt chàng là đường cái rộng lớn, chạy thẳng trên cánh đồng bằng, cây cối thưa thớt, đứng đây có thể kiểm soát được rất xa, thế mà người ấy hiện ra và biến đi, không hề hay biết. Dù có mọc cánh chẳng nữa cũng không thể lan lẹ như vậy được.

Vệ Thiên Tường nghi ngờ nhãn lực mình, chưa dám tin đó là sự thật.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Trước mặt, cây cổ thụ còn đó, rõ ràng người nho sinh áo trắng vừa hiện ra khiến một đại cao thủ là Xương Tu Tẩu đã hoảng kinh bỏ chạy mất.

Chàng cố tưởng tượng lại tà áo trắng phất phơ với nụ cười hiền hòa vẫn còn rành rành trước mắt, nhưng bây giờ không còn đâu nữa.

Chàng tự nghĩ: “Người này chỉ hiện ra mà Xương Tu Tẩu đã trốn mất, chỉ thoáng một cái mà hình bóng không còn quả nhiên võ công đã đến chỗ xuất thần nhập hóa, nếu không thấy, không ai có thể tin được là sự thật”.

Vệ Thiên Tường bàng hoàng một lúc, nhìn ngơ ngác khắp nơi cố tìm xem còn dấu vết gì lưu lại, nhưng không có gì hết.

Một chập sau chàng lại tiếp tục lên đường.

* * * * *

Cầm Linh ở về phía Tây bắc cách thành Quý Dương hơn năm dặm. Trong dãy núi này không biết bao nhiêu đèo, suối, thác, ghềnh, đường núi cheo leo hiểm trở. Từ chân núi đi lên chỉ một con đường độc đạo, đá mọc lởm chởm, lắm nơi vách tường dựng đứng thật khó đi qua.

Chung quanh núi cao thành vạt, đỉnh khuất trong mây, cổ thụ um tùm, quanh năm lúc nào cũng có suối chảy róc rách như đờn, quang cảnh thật là thâm u tĩnh mịch.

Suốt vùng này có rất nhiều chùa cổ ở rải rác khắp nơi. Thủ phủ Quý Dương là nơi phát tinh của thiền tông, và danh tiếng nhất là chùa Hoàn Phúc, được xây cất tận trên đỉnh cao chót vót.

Mặt tiền là Thiên Hùng bảo điện. Giữa sân rộng có đặt một cỗ lư đồng thật cổ kính, cao hai tầng, đứng xa nhìn vào tựa hồ như một tòa đình nho nhỏ chạm trổ thật tinh vi. Cứ theo lời thiên hạ truyền tụng thì đó là một vị vật lưu lại từ hồi đời Đường.

Giữa khoảng lưng chừng núi có một tòa thạch động. Đi về phía bên phải có một tòa vách đá thẳng đứng cao thăm thẳm. Phía dưới chân vách đá là một thác nước chảy âm âm, tuôn vào một ngọn suối rộng chừng ba bốn trượng, rêu mọc phủ kín, đường đi trơn như mỡ không thể nào đặt chân được.

Suốt năm nơi đây quanh hiu vắng vẻ không một bóng người vắng lại.

Người đời ít ai dám đến vùng này. Vì rằng ngoài địa thế thiên nhiên hiểm trở đi lại khó khăn nguy hiểm, lại còn một nguyên nhân chính và quan trọng hơn nữa: nơi đây là chốn ẩn cư của Cầm Linh Thần Quân, một đệ nhất cao thủ võ lâm nổi tiếng từ trước đến giờ.

Đường qua khe núi đến vách đá cheo leo chỉ độc có một chiếc cầu gỗ vừa dài, vừa hẹp lâu năm rêu bám xanh rì. Nếu không phải thuộc hạng có bản lãnh và đảm lược, có tài khinh công tốt bậc, nhất định không thể vượt nổi chiếc cầu này.

Đối diện với chiếc cầu bắc qua hang sâu thăm thẳm, là một tòa vách đá, đứng sừng sững như tấm bình phong, trên ấy có khắc mười chữ thật lớn :

“Cầm Nam đệ nhất sơn”

“Vô lâm đệ nhất nhân”

Hôm ấy vào khoảng giữa trưa trên quãng đường đá chập chùng, khúc khuỷu, có một thiếu niên mình mặc áo xanh, lưng đeo kiếm dài, mày bén mắt sao, khí vô hiên ngang uy dũng, đang trở thuật khinh công chạy qua vun vút như một mũi tên.

Thiếu niên đi đến lưng chừng núi dừng chân đứng lại một chập, đưa mắt quan sát khắp bốn bề rồi ngoắc một cái chạy vòng qua phía bên phải đi nữa.

Thiếu niên áo xanh này không ai khác hơn là Vệ Thiên Tường.

Chàng đến Cầm Linh sơn vì hai mục đích chính: tìm thuốc “Bách Doanh đan” cho Tu Linh Quân và gặp mặt Nam Cung Uyển để cảm thông những thắc mắc và hiểu lầm khi trước khiến nàng đã lẳng lặng rời chàng ra đi.

Theo lời dẫn của Nam Cung Uyển thì chỗ ở của Cầm Linh Quân là Vạn Tùng Bình. Chàng y theo sự chỉ dẫn của Uyển muội đến giữa sườn núi, đi vòng qua con đường nhỏ ở phía tay phải Thạch Phật Động mà tiến tới nữa.

Đi thêm một đoạn đường khá dài bỗng nghe có tiếng thác đổ ồn ào. Chàng biết rằng đã đến gần con suối chẳng bao xa nữa, nếu cứ theo tiếng nước reo mà dò lần đến.

Bây giờ chỉ cần vượt qua con suối là đến Vạn Tùng Bình! Nơi đây sẽ gặp được Uyển muội, và nhân dịp này chàng sẽ giải thích cho nàng hiểu rõ bụng mình cùng bao nhiêu điều đã xảy ra từ dạo nọ.

Nhưng cả hai việc đối với chàng đều nan giải, suy nghĩ mãi chưa tìm ra một kế nào vẹn toàn.

Đàn bà đã ghen và có thành kiến sẵn, chưa chắc có đủ lời lẽ hay chứng minh vào để biện bạch được ngay. Hơn nữa “Bách Doanh đan” là linh dược hiếm có, Cầm Linh Quân quý hóa hơn vàng, không biết ông có thuận tình cho không.

Chàng do dự, cất bước đi chậm chậm, đôi mắt nhìn mông lung.

Bỗng trước mặt hiện ra một thanh gỗ dài, bắc ngang qua một tảng đá, vắt vẻo trên một khe sâu thăm thẳm.

Phía bên kia vực sâu, trên một phiến đá bằng phẳng, một nhà sư mặc áo xám đang ngồi yên.

Nhà sư vừa thấy Vệ Thiên Tường đã từ từ đứng dậy, chấp tay nói :

- A di đà Phật, thí chủ có phải là Vi Hành Thiên thiếu hiệp đến viếng Cầm Linh sơn chăng? Bản tăng đón chờ thiếu hiệp đã lâu lắm rồi.

Vệ Thiên Tường nghe hỏi hoảng kinh chợt nghĩ: “Mình đi từ ngàn dặm về đây không một ai biết hết. Tại sao nhà sư này vừa trông thấy mặt đã nói rõ ý định và trùng ngay tên họ như thế. Chẳng lẽ đời này lại có kẻ am thạo phép tiên tri chăng”.

Phân vân một chập, chàng liếc mắt nhìn vào nhà sư, thấy nét mặt có vẻ thực thà hiền hậu, cử chỉ đáng điệu không có gì tỏ ra người am thạo võ công, trong lòng càng thêm lạ lùng hơn nữa.

Chàng vội vàng đáp lễ và nói :

- Tại hạ chính họ Vi, không biết đại sư chờ đợi tại hạ để có điều gì chỉ giáo?

Nhà sư áo xám cười xòa nói :

- Thế thì quả đúng rồi. Thật ra bản tăng không hề quen biết thiếu hiệp, nhưng vì vâng lệnh Chu lão thí chủ đến nơi này, chờ thiếu hiệp đến để trao tận tay một lá thư.

Nói xong nhà sư lấy ra một phong thư, hai tay đưa lên.

Vệ Thiên Tường càng ngạc nhiên nghĩ bụng: “Ừa, Chu lão thí chủ là ai mà mình chưa hề quen biết. Tại sao ông ấy lại gửi thư ỉn?”

Chàng muốn nói: “Có lẽ đại sư đã lầm người rồi” nhưng vừa định nói ra liếc mắt nhìn trên phong bì có một hàng chữ lớn :

“Diện giao Vi Hành Thiên thiếu hiệp thân khải”

Biết rằng không tiện nói nữa, và có lẽ đúng là thư gửi ỉn rồi nên chàng tiếp lấy phong thư bóc ra xem ngay.

Trong thư lỗi chữ viết thảo trông rất sắc bén và uyển chuyển.

Đại ý trong thư nói :

“Vạn Tùng Bình là nơi cấm địa, xin chớ mạo hiểm!

Tri danh”

Đọc xong hàng chữ, Vệ Thiên Tường thấy rung động trong lòng. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà vị đó bảo mình không nên đến Vạn Tùng Bình?

Chàng lại nghĩ thêm: “Chính mình từ Quý Châu xa xôi về đây, ngoài mẹ con Thôi đại thẩm ra không một người thứ ba nào được biết cả, tại sao ông già họ Chu nào đó lại biết một cách rõ ràng, biết luôn cả tên họ và dụng ý của mình nữa mới là điều khó hiểu nhất?”

Chàng đang ngẩn người suy nghĩ thì nhà sư quay mình định bước đi.

Vệ Thiên Tường vội vàng kêu lên :

- Xin đại sư hãy dừng bước nán lại đôi phút.

Nhà sư dừng chân, chấp tay nói :

- Thí chủ còn điều gì dạy bảo nữa?

Vệ Thiên Tường nói :

- Tại hạ muốn hỏi đại sư, chẳng hay vị Chu lão tiên sinh đã gửi thư cho tại hạ là người nào?

Nhà sư áo xám tỏ vẻ ngạc nhiên và nghi hoặc, bèn hỏi lại :

- Theo lời Chu lão thí chủ thì đối với thiếu hiệp vốn người quen biết thân tình cũ. Té ra thiếu hiệp không quen biết ông ta sao?

Vệ Thiên Tường hai mắt chớp nhoáng nhoáng và cười nói :

- Chu lão tiên sinh có lẽ là bậc trưởng thượng đối với tại hạ nên trong thư người chẳng đề tên. Tại hạ yêu cầu đại sư tả qua hình dáng ông ta may ra có thể biết được người.

Nhà sư áo xám suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Chu lão thí chủ trạc độ ngũ tuần, người cao, mặt xương xương ốm. Bản tăng biết ông ta họ Chu và là bạn rất thân với vị Phương trưởng của bốn tự. Trước đây ông có qua lại mấy lần, cùng Phương trưởng đàm đạo. Bất chợt một thời gian gần mấy năm chưa thấy trở lại, không ngờ sáng sớm hôm nay ông ta bỗng nhiên xuất hiện và nói rằng có một người thiếu niên, con của một vị cố nhân nay đang sắp đến Vạn Tùng Bình, và giao cho bản tăng một lá thư bảo chờ gặp giao tận tay thiếu hiệp. Vừa giao thư xong, ông lại vội vã đi ngay. Nếu thí chủ nghĩ không ra lai lịch, xin cứ đến gặp vị Phương trưởng bốn tự hỏi lại sẽ rõ ngay.

Vệ Thiên Tường nghe nói vị này là bạn cố tri của phụ thân mình khi xưa thì trong lòng càng thêm thắc mắc không yên.

Chàng suy nghĩ một hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Không biết bảo tụi của đại sư ở chốn nào, quý Phương trượng pháp danh là gì. Bây giờ tại hạ có việc cần đi Vạn Tùng Bình ngay không thể ghé lại được. Lúc trở về sẽ xin gặp quý Phương trượng để hỏi lại cho biết.

Nhà sư áo xám suy nghĩ rồi đáp :

- A di đà Phật! Tệ tụi là bốn sơn “Hoành Phúc tự”, còn húy danh của Phương trượng là “Khổ Phiệt”. Nếu thí chủ có nhã ý ghé lại, tệ tụi xin thành thật hoan nghênh.

Vệ Thiên Tường suy nghĩ không nhớ trên giang hồ có ai nói đến tên “Khổ Phiệt đại sư” bao giờ. Có lẽ vị này không phải người trong giới võ lâm. Trong lòng tuy đoán như thế nhưng nhắm có hỏi nữa cũng chẳng có ích gì nên buộc lòng chấp tay nói :

- Cảm ơn đại sư đã có lòng chỉ điểm.

Vệ Thiên Tường chờ nhà sư áo xám đi khuất rồi, lấy lá thư ra xem lại một lần nữa, bỗng nhiên chàng nhớ lại nét bút có vẻ rất quen thuộc, hình như đã xem qua một lần rồi ở chỗ nào đâu đây.

Chàng sức nhớ lại, vỗ đùi lẩm bẩm :

- Đúng rồi! Bút tích này giống y như của người đã viết bức thư để trên mặt đá cùng hai chiếc mặt nạ da người ước hẹn cùng mình và sáu vị thúc thúc gặp nhau trên Nhạn Đăng sơn lúc trước. Nhất định hai tuồng chữ giống nhau không sai.

Chàng nhớ lại rõ ràng luôn bức thư đưa cho Cổ thúc thúc có chú một hàng chữ “Tri danh mộc thủ kính bái”.

Tri danh là ai? Thì ra người ấy họ Chu! Hẳn quả là người đã hạ sát sáu vị thúc thúc của mình trên Nhạn Đăng sơn đây rồi! Như thế tại sao hẳn lại nhờ hòa thượng này trao thư lại cho ta? Không biết bên trong có ẩn tàng âm mưu gì thâm độc đây chăng?

Chàng lại cúi đầu suy nghĩ: “Chính mình đang cố công truy tầm hắc, hắc lại xuất hiện nơi đây, quả thật là dịp may hiếm có. Hắc không ngờ rằng ta đã đoán ra hành vi độc ác của hắc, lại còn giả ân giả nghĩa che mắt mình sao? Sau khi đi tìm ra “Bách Doanh đan” rồi thế nào cũng ghé lại Hoành Phúc tự dò hỏi. Hắc đã quen biết cùng vị Phương trượng chùa này thì việc truy cứu không còn là điều khó khăn nữa”.

Nghĩ đến đó, chàng vội vàng xếp thư cất kỹ vào túi rồi đảo bước đặt chân lên khúc cây bắc qua vực thẳm.

Đối với người thường khi trông thấy trên bờ vực cheo leo hun hút, thân cây nhỏ bé bao phủ đầy rêu xanh trơn trượt cũng đã lạnh gáy run mình, dù một bước cũng chẳng dám đi qua. Nhưng đối với Vệ Thiên Tường thì đoạn cây mấy trượng đó không có nghĩa lý gì hết.

Chàng thản nhiên đặt chân lên, khễ nhún mình một cái bay vút qua bên kia bờ như một vì sao đổi ngôi.

Dừng chân nhìn xuống, thấy giòng suối sâu chảy vòng theo vực thẳm quanh sườn núi, lải lải chạy về phía Tây.

Trên bờ suối ấy, còn một con đường đá nhỏ, vừa đủ đặt bàn chân, cũng chạy vòng theo không dứt.

Chàng không dám chậm trễ lập tức đi theo con đường ấy, chuyển sang sườn núi. Lúc đầu gặp ghềnh chật hẹp khó đi, nhưng một hồi sau đã rộng dần và trở nên bằng phẳng.

Trước mắt bỗng hiện ra một khu rừng um tùm, nhiều cây cổ thụ cao vút tận trời xanh, chính giữa có một con đường mòn bằng đất sét, bằng phẳng khô ráo rẽ chạy dẫn lên sườn núi.

Bên vệ đường có mấy tấm thạch bia khá lớn. Mặt bia phẳng lì có khắc mấy chữ :

“Võ lâm chi sĩ, bất đắc nhập nội”

(Các nhân sĩ trong võ lâm, cấm không được vào)

Đọc qua hàng chữ, Vệ Thiên Tường nghĩ bụng: “Có lẽ vì quá nhiều người trên võ lâm tìm đến đây để cầu xin thuốc Bách Doanh đan nên Cẩm Linh Quân đã khắc bia này để tránh khỏi bị quấy rầy, phiền phức đây chăng”.

Nghĩ vậy, chàng sửa soạn lại áo quần chỉnh đốn nói lớn :

- Văn bối Tu La môn hạ Vi Hành Thiên xin đến bái yết.

Chàng vận dụng công lực đầy đủ, nên thanh âm phát ra vang dội cả vùng rừng núi, đi xa trên mây dậm cũng nghe rõ ràng.

Chàng nói vừa dứt câu, bỗng phía trước, cách chừng bảy tám trượng có loang loáng bóng người, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay.

Vệ Thiên Tường đoán bóng ấy là thủ hạ của Cầm Linh Quân, bình nhật canh gác nơi đây phòng có kẻ lạ mặt xâm nhập vào sẽ ra tay cản trở.

Nhưng tại sao chàng đi vào mà kẻ ấy không hiện để cản ngăn? Có lẽ vì Cầm Linh Quân đã bằng lòng ỉn được vào gặp, cho nên sau khi mình nói rõ ý kiến, người ấy đã lánh mình rồi chẳng.

Nghĩ vậy, chàng yên tâm đi thẳng tới trước. Nhưng khi đi đến gốc cây cổ thụ mà vừa rồi có thấp thoáng bóng người, chàng đưa mắt nhìn trên thân cây thấy có vạch một hàng chữ nhỏ :

“Hãy cấp tốc lui ra ngay!”

Nét chữ viết thật nhỏ, có lẽ vạch bằng móng tay.

Tường chữ này không khác gì tường chữ của lão già họ Chu trong hai lá thư trước.

Chàng lại phân vân nghĩ bụng: “Tại sao lão này nhờ hòa thượng ở Hoàn Phúc tự trao thư rồi lại còn lên lút theo dõi đến đây để tìm đường ngăn trở mình là vì duyên cớ chi đây?”

Đang suy nghĩ bỗng có một tiếng nói thật nhỏ rả rả bên tai nhưng nghe thật rõ ràng :

- Xem chừng có người sắp tới đó.

Tiếp theo nghe tiếng gió ào ào, hai bóng người từ đằng xa bay đến, nhẹ nhàng đặt chân hai đầu, chặn mất lối đi của Vệ Thiên Tường.

Sau đó có thêm hai người khác từ trong rừng phóng ra đứng ngay trước mặt, một bên phải, một bên trái.

Cả bốn người luân chuyển thay đổi vị trí lẫn nhau, bao vây chàng vào giữa.

Quay đầu nhìn lại, Vệ Thiên Tường thấy cả bốn người đang vây mình đều mặc một kiểu áo màu xanh dài chấm đầu gối, trong tay không có một món vũ khí nào hết.

Tất cả bốn người đều thản nhiên nhìn chàng với đôi mắt lạnh lùng. Nhận rõ người nào cũng có hai gò thái dương nhô cao lộ lộ, chứng tỏ có trình độ nội công khá cao siêu.

Vệ Thiên Tường đoán chắc những người này là thủ hạ của Cầm Linh Quân nên vội vàng chấp tay thủ lễ rồi nói :

- Xin kính chào tứ vị lão ca. Tại hạ họ Vi tên Hành Thiên, vốn là Tu La môn hạ. Lúc đi đường có gặp và quen biết cùng lệnh ái của Nam Cung lão tiên bối, hôm nay lại đây xin được bái yết, mong các vị lão ca vui lòng thông báo dùm cho.

Nhưng bốn người áo xanh vẫn thản nhiên trở mắt nhìn chàng, không thềm nói năng gì hết.

Vệ Thiên Tường lấy làm lạ, chẳng lẽ mình nói họ chưa nghe được sao?

Nhưng chàng lại kiên tâm nói tiếp :

- Tại hạ là Tu La môn hạ Vi Hành Thiên...

Bốn người không đợi chàng nói hết, trong miệng ầm ớ một vài tiếng rồi cùng tiến lên một bước đưa chưởng phát qua.

Cả bốn người cùng ra tay một lúc, động tác mau lẹ biến ảo dị thường. Mỗi người chiếm lĩnh một phương vị, thủ pháp mãnh liệt và cay độc không tả xiết.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên nghĩ: “Chẳng lẽ cả bốn người này đều cầm hết hay sao? Họ không ỉn trình bày mà cứ lao vào tấn công ngay thì làm sao mà biện bạch. Ta đâu có sợ họ, nhưng trong lúc cần yết kiến Cầm Linh Quân, chẳng lẽ đi tấn công bộ hạ của người ta hay sao”.

Tuy chàng kịp thời né tránh nhưng bốn người lại tiếp tục tấn công nữa, khí thế vô cùng ác độc, nếu không đối phó e không xong.

Không còn cách nào hơn nữa, chàng vội vàng vận dụng thuật “Tử Phủ Tiềm Hình” tung người lên cao, nhảy vọt ra khỏi vòng vây, miệng gọi lớn :

- Xin bốn vị lão ca hãy dừng tay.

Bốn người này thấy Vệ Thiên Tường sử dụng thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, trợn mắt há miệng ú ớ mấy tiếng, nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi vung chưởng tấn công ngay.

Lúc bấy giờ Vệ Thiên Tường mới dám quả quyết cả bốn người này đều cầm hết. Chàng biết đối với người cầm không thể biện bạch hay yêu cầu bằng lời nói được. Cứ nhìn qua chưởng lực của họ, thấy rằng cả bốn người đều có một mức nội công thượng thừa, trên giang hồ ít có. Nếu không đối phó nổi với họ thì không hy vọng nào được tìm gặp Cầm Linh Quân nữa.

Xem tiếp hồi 50 Võ lâm đệ nhất nhân

50. Chương 50: Võ Lâm Đệ Nhất Nhân

Vệ Thiên Tường hồi nhớ lại trước kia, thường nghe Cổ thúc thúc nói chuyện trên giang hồ có rất nhiều tay hắc đạo độc chiếm một vùng xây dựng giang sơn riêng biệt. Để bảo vệ bí mật khỏi tiết lộ ra ngoài họ thường đem các thủ hạ cắt đầu lưỡi chọc thủng màng tai biến thành những kẻ vừa câm vừa điếc suốt đời chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của chúng mà thôi.

Biết đâu những người này cũng đã bị Cầm Linh Quân thi hành một thủ đoạn...

Nghĩ đến đây chàng lắc đầu xua đuổi ý nghĩ ấy ngay.

Không, không thể nào có chuyện như thế được. Cầm Linh Quân Nam Cung Hột là “Phượng Ngoại nhị kỳ” Thiên Sơn thần tăng môn hạ, hành động phải quang minh chính đại, chứ đâu có thể như thế được.

Chàng đang phân vân thì chưởng phong của bốn người đã rít lên từng hồi, mạnh như sấm sét ào ạt trào đến, so với đợt đầu còn lợi hại hơn mấy lần.

Vệ Thiên Tường tiếc vì họ vừa điếc vừa câm, dù có nói nhiều lời cũng chỉ hao hơi tổn tiếng mà thôi, nên chàng vận dụng thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” xuyên qua chưởng phong của bốn người né tránh một cách thật tài tình linh diệu.

Bốn người áo xanh thấy những đòn tấn công đã hụt mất, hình như có vẻ căm giận, trợn mắt tròn xoe, mồm kêu ú ớ một hồi rồi lẫn xả vào đánh nữa.

Bỗng nhiên một giọng hét vang lên vô cùng trang nghiêm và tác dụng như là một hiệu lệnh :

- Ngừng tay!

Tiếp theo đó một bóng người vụt hiện ra thấp thoáng. Tức thì bốn người áo xanh đã lập tức thu hồi công lực, tám chưởng buông xuôi, cúi đầu nhìn ra, tỏ vẻ vô cùng cung kính.

Nhìn về phía có tiếng nói và bóng người thấp thoáng, Vệ Thiên Tường thấy hiện ra một cụ già râu tóc bạc phơ, mặt vuông tai lớn, trán rộng, đôi mắt sáng như sao, mặc áo rộng thùng thình, thật là uy nghi dũng mãnh.

Ngang lưng ông cụ có thắt một sợi dây tơ, theo gió phất phơ, thần thái tiêu diêu tự tại.

Nét mặt ông ta có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, hai mắt chiếu tia sáng đỏ ngầu như lửa, vừa đượm vẻ ác độc, hai môi mím chặt, hình như tiếng nói vừa rồi không phải do miệng ông ta phát ra.

Mình ông ta mặc một cái bào màu tía, da mặt đỏ gay.

Thấy bốn người kia chấp tay kính cẩn, cúi đầu nhìn xuống đất chẳng dám ngẩng mặt lên, Vệ Thiên Tường đã đoán biết nhân vật này là ai rồi, vội vàng kính cẩn chấp tay vái dài ba cái và nói :

- Thưa lão tiền bối, chắc có lẽ ngài là Thần quân Cẩm Linh sơn? Vãn bối là Tu La môn hạ Vi...

Vừa đứng yên, ông già đã đưa cặp mắt sáng như điện chiếu thẳng vào Vệ Thiên Tường như hai ngọn đèn, hồi lâu nghe chàng sắp xưng danh đã lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lớn :

- Thăng bé, mày là Tu La môn hạ, đệ tử Tu Linh Quân. Nhưng... mày phải có họ Vệ?

Vệ Thiên Tường nghiêng người kính cẩn đáp :

- Vãn bối Vi Hành Thiên, mấy tháng trước đây có gặp lệnh ái...

Chàng vừa nói tới đây, Cẩm Linh Quân đã cắt ngang :

- Lão phu muốn hỏi mày, Vệ Duy Tuấn là gì đối với mày?

Vệ Thiên Tường nghe nói sửng sốt. Chàng không hiểu mặt mày mình và thân phụ giống nhau như thế nào mà vừa trông thấy ông đã nhận ra được ngay.

Nhưng chàng đoán ra liền, có lẽ Nam Cung Uyển sau khi hồi sơn đã đem thân thể mình ra kể lại với cha nàng rồi.

Nghĩ vậy chàng chẳng cần đắn đo, đáp ngay :

- Nhân vật mà lão tiền bối vừa hỏi chính là gia phụ. Chẳng qua vì...

Cẩm Linh Quân bỗng ngửa lên cười ha hả, tiếng cười vọng đến mây xanh, rung động cả núi rừng.

Cười xong một hồi rồi tay phải đưa cao lên vẫy chàng lại.

Thật là điều lạ lùng, ngoài tưởng tượng của Vệ Thiên Tường. Chàng cảm thấy một luồng kinh khí tuôn ra như sông trào bể rộng, sức hút mạnh vô song không thể nào cưỡng lại nổi. Trong phút chốc cả thân hình chàng bị kéo bật về phía ấy, và phía trên ngực hình như có một cái gì đó đè nặng muốn nghẹt thở.

Từ khi lãnh giáo ba thế của Xương Tu Tẩu, thấy công lực của ông ta đã đến mức tột đỉnh. Nhưng lần này, chỉ một cái vẫy tay nhẹ của Cẩm Linh Quân mà toàn thân mình đã bị lôi kéo như một chiếc điều giấy. So sánh hai người, thì bản lãnh của Cẩm Linh Quân quả nhiên còn lợi hại hơn nhiều lắm.

Vệ Thiên Tường hoảng hốt vội vàng sử dụng thân pháp Tử Phủ Tiềm Hình né mình về phía bên phải.

Nhưng mặc dù bề ngoài cử động có vẻ nhẹ nhàng như không, thật sự bên trong Cẩm Linh Quân đã dùng đến thập thành công lực, cho nên chàng phải xô người bắn về phía sau năm bước loạng choạng một hồi mới đứng vững, hốt hoảng la lớn :

- Lão tiền bối...

Cẩm Linh Quân đôi mắt sáng rực, long lên như viên than hồng đang cháy rực, cười gằn nói :

- Tiểu tử, mày dám học lỏm thân pháp Tử Phủ Tiềm Hình của bản môn rồi còn đem ra múa may trước mặt lão phu nữa sao?

Nói xong từ từ tiến sát về phía chàng.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy vẻ mặt ông ta phát lộ hung quang, cảm thấy sợ hãi liền nói :

- Xin lão tiền bối chớ có hiểu lầm.

Cẩm Linh Quân cả cười nói :

- Hà, hà... Làm sao được! Phàm giết rắn phải diệt nọc, nhổ cỏ phải đào tận gốc mới được, tiểu tử, chính mày tự ý dẫn xác về đây nộp mạng, đừng có trách lão phu nhé.

Vệ Thiên Tường nghe nói ngạc nhiên và chợt hiểu, bèn vận dụng đầy đủ công lực hộ thân rồi hỏi lại :

- Lão tiên bối, tại sao người nói như vậy?

Cầm Linh Quân cười gằn hỏi :

- Tiểu tử, mày không phải là con của Vệ Duy Tuấn sao? Nếu phải thì mày nhất định phải chết, ngoài ra không còn cách nào khác nữa.

Vệ Thiên Tường như người thoát qua cơn mê muội, khí giận xông lên nóng mặt, liền quát lớn :

- Lão tặc, nếu vậy, mày là người đã vây đánh gia phụ tao trước kia phải không?

Cầm Linh Quân vuốt râu cười hà hà mỉa mai nói :

- Chẳng phải chỉ vây đánh mà thôi đâu, con ạ!

Vệ Thiên Tường giận quá, không kịp bật kiếm, hét lên một tiếng, tay phải vận đủ thập thành công lực tung ra một thể “Huyền Thiên nhất chưởng” mạnh như sấm sét, đánh ngay vào ngực Cầm Linh Quân.

Cầm Linh Quân đắc ý cười lớn rồi vẫy tay đưa hữu chưởng ra đón lấy.

Nghịch Thiên huyền công của chàng tuy lợi hại, nhưng vì hỏa hầu còn kém và sự luyện tập chưa bao nhiêu, làm sao chọi lại nổi với “Tử khí” của Cầm Linh Quân cho được.

“Bình” một tiếng lớn! Vệ Thiên Tường đã học máu, ngã nhào về phía trước nằm đó không nhúc nhích.

Từ đằng xa một thiếu nữ mặc áo tía lao mình chạy đến như bay, chớp mắt đã xà vào mình Cầm Linh Quân, mặt mày tái nhợt, lệ chảy đầm đìa, bệu bạo kêu :

- Thân phụ! Trời ơi!

Nhìn thấy Vệ Thiên Tường nằm dờ trên mặt đất, mặt mày xám xịt như một thây ma, nàng không còn nghĩ đến phụ thân nữa, nhảy ào tới khóc suốt mướt, rồi thò tay vào túi lấy ra một viên thuốc nhét luôn vào miệng chàng.

Cầm Linh Quân thét lớn :

- Uyển nhi! Đã muộn rồi! Người chết không thể nào sống lại, đừng có phí cả “Bách Doanh đan” vô ích.

Nam Cung Uyển không còn nghi gì nữa, tay cứ nhét thuốc vào mồm Vệ Thiên Tường, quay lại ngược mặt nhìn cha già có vẻ thất vọng và bi thảm.

Một hồi lâu, thấy không còn cơ cứu được, nàng đột nhiên bưng mặt khóc ròng rồi chạy lồng lộn xuống núi.

Cầm Linh Quân thất sắc gọi to :

- Uyển nhi! Uyển nhi!

Gọi xong, ông tung người phi thân đuổi theo như gió. Cả bốn người bộ hạ cũng không dám chậm trễ, lập tức chạy theo Cầm Linh Quân xuống núi.

Ngay khi ấy, từ khu rừng kế bên, một bóng người rong rỗng cao chạy vọt ra, đến cạnh Vệ Thiên Tường.

Người ấy vung tay điểm luôn một hơi vào mười mấy huyệt của Vệ Thiên Tường rồi ôm xốc chàng dậy, chạy tuốt vào rừng mất dạng.

* * * * *

Trong một căn phòng khách sạn Trường An một trong những khách sạn lớn ở phía Tây thành Nhạc Dương, đã ba hôm nay có một thiếu niên thư sinh, mày kiếm mắt sáng, đến thuê trọ.

Thiếu niên đẹp như ngọc, dáng điệu uy nghi phong lưu tiêu sái, nhưng thần sắc có vẻ ủ dột không được tươi. Tánh tình của chàng ứa trầm lắng, suốt ba hôm rồi, lúc nào cũng đóng cửa ở trong phòng, nếu không trùm chăn ngủ kỹ thì cũng ngồi yên bó gối, ngồi đờ một chỗ như một kẻ mất hồn.

Cứ mỗi ngày ba bữa, bồi phòng mang thức ăn vào tận đầu giường. Chàng ăn rất ít, chỉ gấp qua loa vài miếng lại cho bụng ra ngay.

Phía sau khách sạn là một dãy hành lang, kế đến là một số phòng thượng hạng. Vì ít người sang trọng, suốt dãy phòng chỉ có một mình thư sinh đến trọ nên đặc biệt yên tĩnh. Suốt ngày không một tiếng động, cũng không có ai ra vào, trừ mấy tên bồi phòng thỉnh thoảng đem thức ăn hay đồ cần dùng đến mà thôi.

Thiếu niên hình như bên lòng canh cánh một niềm ưu tư u uất, hay có một tâm sự gì lớn lao, trong miệng lúc nào cũng lẩm bẩm hình như suy tính một mình. Nếu lắng tai nghe kỹ thì chàng chỉ lẩm nhẩm những tiếng: “Nga Mi Linh Phi, Không Động Hắc Thạch, Ngô Câu độc kiếm, chỉ bao nhiêu đó chẳng lẽ không làm được sao? Hừ, ta phải cố làm cho kỳ được mới thôi!”

Tiếng nói nhẹ nhàng như thì thầm một mình chàng tự nghe lấy.

Hôm ấy là buổi chiều của ngày thứ ba, thiếu niên đang rảo bước đi bách bộ trước cửa. Một hồi lâu chàng bỏ phòng đi đến tiệm “Toàn Ký lão điểm” một hiệu chuyên bán đồ binh khí nổi tiếng nhất thành Nhạc Dương.

Chàng đưa một số tiền lớn đặt làm một cây kiếm dài, bằng thép tốt, rồi vẽ kiểu thuê thợ khéo khâu ba cây kiếm nhỏ bằng vàng ròng, đầu đó xong xuôi mới trở về khách điểm.

Hôm sau thiếu niên thu xếp hành trang chuẩn bị sáng sớm lên đường vào đất Thục.

Nhưng vào lúc chạng vạng tối bỗng có hai người khách lạ đến thuê căn phòng phía bên trái.

Tuy chưa rõ lai lịch hai người là ai, nhưng cứ nghe bước đi hết sức nhẹ nhàng, bên cạnh những bước nặng nề cục mịch của các tên bồi phòng, cũng đủ biết đây là hạng võ lâm cao thủ.

Người bồi phòng đưa hai người vào phòng, bưng trà vào mời dùng rồi rút lui ra ngay.

Hai người vừa vào một tí bỗng nghe hai tiếng bộp bộp, một nặng một nhẹ, hình như họ đang đặt hai món vũ khí trên bàn và trên giường, nhưng chưa biết là món gì.

Một người cất tiếng nói trước :

- Xin Cơ tam ca hãy rửa mặt trước đi

Người khác hình như vừa nhấp xong chung trà cười khà khà nói :

- Mâu ngũ đệ, chúng mình đã là bạn tâm giao với nhau, xin cứ xử sự thật tình, khỏi cần khách khí nữa. Ngu huynh còn muốn uống thêm vài chén trà cho thấm giọng, ngũ đệ cứ tự tiện rửa mặt trước đi.

Một lúc sau, người gọi là ngũ đệ hình như đã rửa xong, nói :

- Cơ tam ca, chúng mình cách mấy năm không đặt chân trên giang hồ mà thiên hạ không biết bao nhiêu biến cố ly kỳ đã xảy ra đấy nhé! Vừa rồi nghe đồn, một tiểu hiệp gọi là Tu La thư sinh xuất hiện, dám làm những việc phi thường. Y đã xông lên Lao Sơn vào Thanh Phúc cung gây chuyện, cả đến Lý gia cũng phải thua về tay hần đấy.

Cơ tam ca cười lạt nói :

- Lý Thành Hóa xưa nay chỉ nhờ vào uy thế của Đỗ Thanh Phong chứ riêng y thực ra cũng chỉ hư danh mà thôi.

Mâu ngũ đệ lại nói thêm :

- Nghe nói Tu La thư sinh hãy còn ít tuổi nhưng tài nghệ thật cao cường. Vừa rồi y đã thắng cả Xương Tu Tẩu lão quái trong ba thế võ, và lúc này hình như đang ở hồ Lạc Mã.

Nghe đến đây, thiếu niên thư sinh lộ vẻ sửng sốt, đem hết tinh thần lắng nghe tiếp câu chuyện của hai người.

Cơ tam ca cười hà hà nói :

- Này Mâu ngũ đệ, chúng ta hãy bàn lại câu chuyện trước. Theo ngu huynh hiểu, thì Lâm lão đại chỉ ngán có một mình Linh Phi đạo nhân mà thôi. Thật ra nhân vật chính đứng ra giật dây lều lá âm mưu ngày trước, theo thiên hạ bàn tán, nhất định là lão già Nam Cung chứ không còn ai khác nữa!

Câu nói sau cùng của y vừa lọt vào tai như một mũi dùi lửa xuyên vào tim thiếu niên thư sinh. Dĩ nhiên chàng đã đoán biết lão già Nam Cung là ai rồi.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng xáo trộn tâm tư, tự nhiên đôi mắt chàng đỏ ngầu muốn ứa lệ. Nhưng chấp sau lại tóe ra ánh sáng dữ tợn như đầy dẫy nổi căm thù.

Chàng nghiêng rặng tự nhủ lòng: “Bất luận chánh phạm hay tòng phạm, ai đã nhúng tay vào món nợ này đều phải đền tội, nhất định không tha thứ được”.

Chàng se sẽ bước nhẹ lại gần vách ván, tìm một khe hở ghé mắt nhìn sang phòng bên cạnh.

Trong phòng thấy có hai người. Người bên trái tay bưng chén trà nhấm từng hớp một, khuôn mặt xanh xao lợt lạt, tuổi độ ngũ tuần. Người này có lẽ là Cơ tam ca.

Bên phải một người khác trẻ hơn, chừng bốn mươi tuổi, mặt cũng trắng bạch, trong tay đang cầm một chiếc sáo bạc long lánh. Người đó có lẽ là Mâu ngũ đệ.

Trên chiếc bàn kê cửa sổ có đặt một thanh kiếm nhỏ dài chừng tám tấc, mỏng như lá liễu, bao kiếm bằng da thuộc chế luyện tinh xảo. Đó có lẽ là thanh đoản kiếm của Cơ tam ca.

Đột nhiên Mâu ngũ đệ ủa lớn một tiếng hình như sức nhớ lại một điều gì và nói :

- Cơ tam ca này! Chắc hẳn anh đã quên Đoàn đương gia ở Quân Sơn rồi sao? Trước kia, chính hẳn cũng có tham gia vào công việc ở Hàng Châu đấy chứ! Nếu Lâm lão đại đến đó, tất nhiên ông ta sẽ biết rõ ngay và chừng ấy chúng mình sẽ cùng đi Quân Sơn chẳng hơn sao?

Thiếu niên thư sinh lại lẩm bẩm :

- Chà, lại thêm một gã họ Đoàn nào ở Quân Sơn! Hay thật!

Vừa nghe đến đó, bỗng có tiếng chân người đi lại. Thiếu niên thư sinh vội vàng nhẹ nhàng lui về giường nằm xuống trùm chăn giả bộ ngủ say.

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ và tiếng người bồi phòng khẽ gọi :

- Tướng công, tướng công! Ngài đã ngủ rồi sao. Xin cho cháu bưng nước vào để ngài rửa mặt rồi dùng bữa cơm chiều chứ.

Thiếu niên cố ý nằm im, chờ tên bồi phòng kêu gọi hai ba lần mới ú ớ mấy tiếng rồi tung chăn ngồi dậy, xỏ giày bước lại mở cửa.

Tên bồi phòng thấp đèn lên, tươi cười :

- Ô, tướng công, ngài ngủ ngon giấc quá!

Thiếu niên đưa tay dụi mắt, giả dò ngái ngủ, nói :

- Đã lên đèn rồi sao?

Tên bồi phòng nhún vai rồi cười nịnh nói :

- Đèn đã lên từ lâu rồi! Bây giờ cháu đi làm thức ăn rồi bưng lên ngay.

Thiếu niên thư sinh bảo :

- Tối ăn uống có là bao? Anh cứ nấu cho vài món ăn nóng là đủ rồi.

Tên bồi phòng vâng dạ rồi rít, chạy luôn sang phòng bên cạnh hỏi hai người kia cần dùng món gì rồi nhanh chân chạy luôn xuống bếp.

Thiếu niên thư sinh vươn vai gáp mấy cái, bẻ xương sống kêu răng rắc cố bước đi nặng chân để đánh lạc hướng hai tay lão luyện giang hồ đang ở bên cạnh vách.

Chẳng bao lâu nhà bếp bùng cơm lên. Chàng ngồi lại ăn qua loa vài miếng giao nhà bếp dọn xuống, lắng tai nghe. Thì ra hai người bên cạnh cũng đang dùng cơm.

Hai người này chính là nhân vật của “Thất mên Ngũ dật”, một người là Tụ Lý Kiếm Cơ Sĩ Tuyền và Ngân Tiêu Khách Mâu Nhữ Hiền.

Xưa nay chàng chưa hề nghe nói đến các tên tuổi những nhân vật này nên không biết tài nghệ thân thế họ ra sao. Xuyên qua câu chuyện giữa đôi bên đã trao đổi, bất quá chỉ nghe thấy khẩu khí có vẻ cao trọng nên dự đoán thế nào cũng thuộc hạng võ lâm cao thủ, bản sự kinh người. Tuy nhiên cứ tự lượng sức mình, nếu đem một chọi hai thì cũng chưa dám chắc thắng được, nhưng cứ lấy một đánh một chưa đến nỗi thua.

Thiếu niên thư sinh bèn lấy một viên thuốc “Dịch Dung hoàn” đem xoa khắp mặt một lượt, cài thanh kiếm dài vào thắt lưng, thổi tắt ngọn đèn rồi rón rén bước ra khỏi cửa, đứng chờ bên khách điếm.

Quả nhiên không đầy mấy khắc sau, thấy Ngân Tiêu Khách Mâu Nhữ Hiền ve vẩy bước ra ngoài cổng, trên thắt lưng có treo lòng thòng chiếc sáo bạc.

Giờ ấy, trong thành Nhạc Dương đèn thấp sáng rực như ban ngày, kẻ đi lại thật ồn ào náo nhiệt.

Thiếu niên thư sinh cứ lẳng lặng bước theo sau Ngân Tiêu Khách, nhưng vì ngại hấn biết nên chẳng dám bám sát quá gần.

Thế rồi hai người, một trước một sau xuyên qua mấy con đường lớn trong ngõ phố đông đúc, dần dần đến một vùng có vẻ hẻo lánh hơn.

Ngân Tiêu Khách mỗi lúc đi mau hơn, khi đi ra đến ngoại ô, bỗng nhiên y trở thuật khinh công chạy mau như gió thổi, thân pháp mau lẹ tinh diệu vô cùng.

Thiếu niên thư sinh không chịu bỏ, cũng vội vàng rượt theo bèn gót.

Ngờ đâu khi hai người lướt đi chừng mấy chục trượng Ngân Tiêu Khách đột nhiên dừng chân, quay phắt người lại, phá lên cười dài rồi quắc đôi mắt sáng như điện nhìn vào mặt thiếu niên thư sinh hỏi lớn :

- Người bạn nào đó, nãy giờ cứ theo sát Mâu mỗ là có dụng ý gì?

Miệng hỏi, mắt y cố nhận định xem kẻ này là ai, nhưng thấy kẻ theo sát mình chỉ là một thiếu niên đáng người nho nhã, nước da huỳnh đằng vàng như nghệ, hình như đau bệnh lâu ngày.

- Trên đường quan lộ, ai cũng có quyền đi lại, chẳng lẽ kẻ hèn này không được phép ấy hay sao?

Ngân Tiêu Khách cười khà khà nói :

- Ta đâu phải người mù mà ông bạn hòng che mắt rồi tìm lời chống chế. Từ trong thành Nhạc Dương, ông bạn bám sát sau lưng ta mãi đến đây, ta đi chậm người đi chậm, ta đi mau người lại chạy theo. Chả lẽ vô tình mà làm như thế sao? Cứ như nhận xét của Mâu mỗ, ông bạn chắc có ý định dò xét hành vi của kẻ này.

Thiếu niên thư sinh chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi nói :

- Kẻ này đâu sợ ai mà các hạ định chất vấn và dùng lời đe dọa như vậy.

Ngân Tiêu Khách cười rộ nói :

- Chà, tiểu tử lớn gan, trước mặt Ngân Tiêu Khách mà dám thốt ra những lời hỗn láo. Ta hỏi, mày chịu sự sai khiến của ai dám đến chốn này dò xét?

Thiếu niên thư sinh lạnh lùng đáp :

- Kẻ thấp hèn này tự mình làm theo ý riêng, chẳng hề bị một người nào sai khiến cả.

Ngân Tiêu Khách thấy lối nói có vẻ khinh thường và khiêu khích, tức giận nổ ruột, liền quát lớn :

- Tiểu tử, hãy xưng danh!

Thiếu niên thư sinh điềm nhiên đáp :

- Tu La thư sinh Vi Hành Thiên!

Xem tiếp hồi 51 Bảo kiếm Đoạn Hồng

51. Chương 51: Bảo Kiếm Đoạn Hồng

Vừa nghe xưng danh, Ngân Tiêu Khách tái mặt, nhưng chỉ thoang qua một tí giữ lại bình tĩnh ngay.

Y liền đưa tay cởi chiếc sáo bạc treo ngang lưng, trầm giọng nói :

- Trên giang hồ này, Mâu mỗ chưa hề nghe một nhân vật nào là Tu La thư sinh hết. Tiểu tử, một vô danh tiểu tốt không được phép nói chuyện nhiều trước mặt ta, mày có kiếm hãy rút ra giữ mình.

Tu La thư sinh mỉm cười ngạo mạn nói :

- Thiếu gia không cần dùng đến kiếm.

Chàng vừa nói, thân hình đột nhiên bay vút lại gần, cổ tay trái khê vung lên, mu bàn tay quay ra ngoài, phát nhẹ vung về phía trước.

Ngân Tiêu Khách vốn là tay lão luyện giang hồ, kinh nghiệm đầy đủ, võ công cao cường vừa thấy Tu La thư sinh vai trái động đây, tả chưởng phát ra đã vội vàng múa lên một vòng chiếc sáo bạc lấp lánh, tỏa ra một làn ngân quang chói mắt, chặn đứng chưởng lực của đối phương rồi kinh ngạc nói :

- Ô, Tử Dương thủ! Tiểu tử, mày là người gì của Cẩm Linh Quân?

Miệng hỏi nhưng hần vẫn quay tít chiếc Ngân tiêu rút lên vo vo như tiếng sáo. Từ ngọn Ngân tiêu, một luồng chỉ bạc tóe ra nhưng như chớp, điểm thẳng vào đầu vai của Vi Hành Thiên.

Hần dùng thế “Quỳ Tiến Phi Lâu” định điểm ngay vào huyết Kiên Tĩnh của đối phương, nhưng luồng ngân quang chưa đi đến đích bỗng nhiên hần hự lên một tiếng lớn, thân hình ngã vật ra đằng sau.

Vi Hành Thiên thấy mình chưa xuất thủ sao Ngân Tiêu Khách đã ngã vật xuống đất kinh ngạc vô cùng.

Sợ rằng đó là dụng ý đối trá của địch để lừa mình, chàng lập tức nhún mình nhảy vọt sang một bên, chăm chú nhìn kỹ lại.

Nhưng Ngân Tiêu Khách vẫn nằm sòng soài trên mặt đất không cử động.

Thì ra đã chết rồi!

Chàng ngạc nhiên nghĩ bụng: “Tại sao y chết mau như thế! Chẳng lẽ cái phát tay của mình đã đánh trúng yếu huyết sao? Lạ thật”.

Lấy đã kệt lửa soi thử, chàng thấy nơi chỗ ác Ngân Tiêu Khách có một dấu cháy xám nho nhỏ lớn bằng đầu ngón tay hình như bị người ta dùng que sắt nung đỏ dí vào, thoảng qua hình như còn ngửi thấy mùi cháy khen khét.

Ồ, y bị vết thương gì ghê gớm và lạ lùng như vậy?

Suy nghĩ một lát, chàng bỗng nhớ lại, vỗ trán nói :

- Phải rồi! Đây là Phần Tâm chỉ!

Chính ngày mình ở Vô Độc sơn trang chính mắt đã nhìn thấy người giả mạo Đường Viêm Thường bị ba nhân vật của Thiên Diện giáo vây đánh, cũng đột nhiên ngã ra chết vì Phần Tâm chỉ!

Chàng lại lẩm bẩm thêm :

- Phải, quả đúng là Phần Tâm chỉ rồi. Nhưng kẻ nào đã ra sử dụng thủ pháp lợi hại này? Người ấy là ai, tại sao ra tay ngấm ngấm giúp mình như thế?

Chàng sững sốt đứng lặng người suy nghĩ một chập rồi lững thững trở về.

Trên khắp các nẻo đường phố, thiên hạ còn tung bừng ăn uống, từ các quán rượu, tiệm nước, tiếng đàn sáo véo von. Nhưng ở bên ngoài, người đi lại thưa dần. Khách sạn Trường An ở tận đường phố lớn phía Đông, từ đằng xa còn ánh đèn le lói gió thổi lơ mờ xem không rõ. Có lẽ phần đông khách trọ đã đi ngủ cả rồi.

Tu La thư sinh về đến nơi thân hình chuyển động như một tia khói bay vút vào phòng. Vừa liếc mắt xem qua thấy hai cánh cửa phòng hoàn toàn mở toang, trong phòng tối đen như mực.

Chàng pháp phòng tự nghĩ: “Người xưng là Tụ Lý Kiếm Cơ Sĩ Tuyền còn ở nhà. Biết đâu hắn đã vào phòng dò xét chưa ra. Nay đã vào tháng chạp, mùa Đông gió rét, gió bắc thổi mạnh, tại sao cửa sổ mở toang, đèn đuốc tắt tối om như thế này? Nếu hắn đã ra rồi nhất định phải đóng cửa lại để người ngoài khỏi để ý. Đây là một việc hết sức thông thường, một người có kinh nghiệm như hắn nhất định phải biết chứ!

Chàng đoán chắc bên trong đã có một điều gì khác lạ, liền lách mình sang một bên khuất vào một chỗ tối để tiện việc theo dõi kín đáo hơn.

Ngờ đâu chờ lâu mà trong phòng vẫn vắng lặng không thấy động tĩnh gì hết.

Chung quanh khách sạn đâu đâu cũng yên tĩnh, không một tiếng nói, bóng người.

Chàng đã nghỉ ngơi lại càng thắc mắc thêm nhưng vẫn kiên gan chờ đợi nữa.

Một chập sau, chàng rón rén bước nhẹ về phía trước cửa sổ, nín hơi chú ý theo dõi, lắng tai nghe động tĩnh, quả nhiên căn phòng vắng lặng hoàn toàn.

Tức thì thanh kiếm tuốt trần cầm trên tay, chàng nhún mình nhảy vọt vào, tay tả cầm đồ đánh lửa rọi sáng lên.

Vừa đặt chân vào phòng, một cảnh tượng hiện ra khiến chàng giật mình đứng đờ người nhìn sững.

Trên một chiếc ghế mây có bành dựa, Cơ Sĩ Tuyền, hai mắt trợn trừng trừng đang ngồi yên không nhúc nhích.

Chú ý nhìn kỹ đôi mắt tuy mở nhưng mi không nhấp nháy, đôi tròng không cử động. Y đã tắt thở từ lâu. Trên ngực có một vết cháy xám đen bằng đầu ngón tay.

- Phần Tâm chỉ! Lại Phần Tâm chỉ nữa!

Chàng đưa mắt quan sát khắp phòng một lượt. Trên chiếc bàn nhỏ để cạnh cửa sổ, ngoài thanh Tụ Lý kiếm của Cơ Sĩ Tuyền, còn có một chiếc bình bằng ngọc xanh đặt trên một mảnh giấy trắng, trên mảnh giấy có mấy hàng chữ viết bằng than lơ mờ.

Chàng lấy mảnh giấy đem lại gần lửa đọc: “Trong lọ này có chứa Hóa Cốt đơn. Đây là một vật cần thiết, trên giang hồ không thể thiếu được, hãy cất đi mà dùng. Tụ Lý kiếm của Cơ Sĩ Tuyền có tên là Đoạn Hồng bảo kiếm, quý báu vô cùng, có sức chặt vàng gọt ngọc. Binh khí nào chạm phải Đoạn Hồng bảo kiếm sẽ gãy ngay.

Hãy giữ lấy làm vật tùy thân để xông pha trên đường hành hiệp”

Trong giấy không ký tên. Khẩu khí hình như muốn nói với mình.

Nhìn kỹ nét bút, chàng đã đoán ra là của ai rồi.

Vi Hành Thiên xúc động trong lòng suy nghĩ: “Phải rồi, Phần Tâm chỉ này mình gặp một lần tại Vô Độc sơn trang khi trước. Đây là một loại võ công độc môn đặc biệt lợi hại! Trừ ông ta ra, không còn một người thứ hai nào sử dụng được nữa”

Chàng lẳng lặng cầm lấy mọi vật trên bàn rồi lặng lẽ đi ra khỏi phòng, trở về phòng mình nằm trùm chăn ngủ một giấc.

Qua ngày hôm sau, vừa sáng sớm Vi Hành Thiên vừa thức dậy đã nghe có tiếng gõ cửa. Tên bồi phòng hốt hoảng chạy đến mặt mày biến sắc, thăm thì nói :

- Tướng công, ngài có biết đêm qua kẻ nào đã ở trọ căn phòng kế bên đây không?

Vi Hành Thiên lắc đầu nói :

- Tôi đâu biết được, và cũng chẳng cần biết mà làm gì! Họ đã bỏ đi hết rồi phải không?

Người bồi phòng nói nhỏ nhỏ :

- Chả dám giấu ngài, hai người ấy là phường giặc biển đấy.

Vi Hành Thiên giả bộ hoảng hốt hỏi gấp :

- Thật sao, thế tại sao anh biết được?

Tên bồi phòng so vai nói :

- Ngài là văn nhân suốt ngày mải miết đọc sách ngâm thơ, chẳng màng đến công việc xảy ra trên thiên hạ. Số là đêm qua bọn này đã bay vút qua cửa sổ như những bóng ma và quả nhiên có nhiều nhà đã kêu bị mất cắp đồ vật.

Vi Hành Thiên chỉ biết trợn mắt sững sờ nhìn hẩn, ủa một tiếng lớn.

Tên bồi phòng đắc chí nhe răng cười hề hề rồi lui ra khỏi phòng.

Chàng rửa mặt, thay áo, ăn cơm sáng. Xong cả rồi, chàng gọi quản lý tính tiền đi ra khỏi khách sạn.

Đi được một hồi lâu đến bờ sông thấy trên bến, thuyền đậu san sát như lá tre, cột buồm dựng tua tủa như bông lau. Nhiều thuyền nhỏ đậu cạnh thuyền lớn dùng cho du khách bơi dạo trên sông.

Các lái thuyền vừa trông thấy Vi Hành Thiên phong độ hiên ngang, nghi dung xuất chúng, có vẻ một văn nhân quý phái giàu sang, nên chạy xô lại bao quanh đón mời rộn rã.

Ngờ đâu khi nghe Vi Hành Thiên ngỏ ý muốn đi Quân Sơn thì người nào cũng tái mặt lộ vẻ ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Thấy thái độ của bọn lái thuyền, Vi Hành Thiên đã đoán ra nguyên nhân rồi.

Đoàn Sơ Dương đã nổi tiếng nhân vật số một ở Tam Tương Thất Trạch, tất nhiên không ai dám chở khách bậy bạ lên Quân Sơn bao giờ.

Chàng cảm thấy nực cười, đang chực nói, bỗng nhiên có một chàng thân hình to lớn từ trong đám đông bước ra, đứng ngăm nhìn một chặp rồi chắp tay nói :

- Xin tướng công cho biết mục đích đi Quân Sơn chuyến này.

Nhìn qua người ấy, Vi Hành Thiên đoán ngay anh ta là bộ hạ của Đoàn Sơ Dương liền mỉm cười nói :

- Tại hạ nhân dịp đến ngang đây, muốn thuận đường đến thăm Đoàn đương gia một lần. Nhưng nếu quý vị thấy bất tiện thì thôi vậy.

Nói xong quay mình bước đi.

Người kia thấy Vi Hành Thiên dáng điệu hiên ngang xuất chúng, ngang lưng đeo kiếm dài, vội vàng tươi cười nói :

-Xin thiếu hiệp vui lòng tha tội không biết của chúng tôi. Nếu thiếu hiệp là khách quý của Đoàn đương gia, xin mời lên thuyền của chúng tôi.

Vi Hành Thiên chỉ gạt đầu rồi điềm nhiên bước lên thuyền để đi Quân Sơn.

Thuyền thuận buồm xuôi gió, không bao lâu đã đến chân núi Quân Sơn.

Đứng xa xa nhìn thấy một tòa trang viện nguy nga rộng lớn, kiến trúc theo sườn núi. Đường vào gia trang bằng đá xanh thẳng tắp.

Đi thẳng vào cổng thấy hai bên mọc mấy hàng tùng bách, thân cao, thẳng ngọn chọc trời. Xung quanh một giải tường bao bọc. Bên trong lầu cao chót vót, mái đỏ tường vàng, rõ ràng là trang trại của thế gia, trông thật hùng tráng oai nghiêm.

Trước cổng vào, hai bên có hai con sư tử thật lớn bằng đá xanh. Bốn cánh cửa cổng làm bằng gỗ dày sơn đỏ chói. Hai cánh cổng giữa đóng chặt, chỉ chừa hai cánh nhỏ để ra vào đôi bên mà thôi.

Chàng vừa trông thấy nghĩ thầm: “Chà, bọn hắc đạo hùng chiếm một phương, quả là sang giàu hống hách!”

Vừa suy nghĩ, Vi Hành Thiên rảo bước theo người lái đò bước tới.

Đến cổng, anh ta quay lại cười nói :

- Xin thiếu hiệp chờ ột chút, để chúng tôi chạy vào báo tin trước.

Nhưng vừa đi mấy bước, người ấy quay lại nói :

- Xin thiếu hiệp cho biết quý danh để tiện thông báo. Nếu có sẵn danh thiếp, xin cho nhận một tấm cũng đủ rồi.

Vi Hành Thiên cười lạt nói :

- Một khu vực bé nhỏ ở Tam Tương Thất Trạch mà cũng nhiễm lấy cái tập quán quan dạng như thế sao. Anh cứ bảo lại với y rằng tôi là Vệ Thiên Tường là đủ rồi.

Chàng bỗng dừng nói tên thật của mình ra vì trong thâm tâm nghĩ rằng Đoàn Sở Dương xưa kia vẫy đánh thân phụ mình, nay lấy danh nghĩa họ Vệ mà nói chuyện có lợi hơn. Vì có như thế hẳn mới nhìn mình với cương vị con cháu Võ lâm Minh chủ đến đây vẫn tội.

Người lái đò thấy thái độ chàng cau kính, mắt quắc lên sáng rực như châu, đỏ ngầu như ánh lửa, hơn nữa bên hông cạ hai thanh kiếm chiếu sáng lạnh người, trong bụng đã ngán thẳm, không dám nói gì thêm, lật đật bái tạ rồi rút lui vào sau.

Một chập sau, hẳn lại trở ra nhưng lần này có vẻ hiền ngang hách dịch hơn trước, nhìn chàng nói :

- Trang chủ hiện đang bận tiếp khách nên chưa tiện trình diện được. Xin cho biết ngài thuộc môn phái nào, muốn gặp Trang chủ với mục đích gì?...

Vệ Thiên Tường không chờ hẳn hỏi hết câu đã nói lớn :

- Chà, gia nhân của Đoàn Sở Dương quả nhiên kiêu cách.

Vừa nói xong dùng tay phải thò vào bọc rút ra một thanh kiếm vàng sáng lấp lánh, khê vung lên, nghe vút một tiếng, thanh kiếm vàng đã cắm phập vào giữa cánh cửa cổng lớn, chuôi rung rinh một chập mới ngừng.

Đó là Kim Kiếm lệnh, kiếm Chính Nghĩa, hiệu lệnh giang hồ của Võ lâm Minh chủ ngày trước.

Tiếp theo đó, chàng vung tả chưởng đập mạnh vào cánh cổng.

Ầm một tiếng vang trời! Hai cánh cổng vĩ đại đóng kín bỗng bật chót mở tung ra sau tiếng nổ làm rung rinh cả mặt đất.

Ngay lúc đó một lão già tuổi độ năm mươi, tay cầm cái tẩu hút thuốc, vội vàng chạy ra, trợn mắt thét lớn :

- Trương A Lục, kẻ nào cả gan đến Thanh Long trang quấy rầy như thế hả?

Vừa trông thấy lão già, tên ấy vội vàng cung kính cúi mình thi lễ và nói :

- Thưa Lý tổng quản, tiểu tử này xưng họ Vệ!...

Hắn vừa nói đến đây bỗng nghe bốp một tiếng chát chúa má bên phải lãnh một cái tát như trời giáng bật ngược ra sau lăn lông lốc luôn bảy tám thước.

Lão già gọi là Lý tổng quản chưa nhìn thấy rõ kẻ ấy là ai đã thấy Trương A Lục bị một chưởng văng ra xa lắt, thất kinh vội định thần nhìn lại.

Khi trông thấy Vệ Thiên Tường chỉ là một thiếu niên thư sinh, chưa đầy hai chục tuổi đã có ý khinh thường, cười hà hà mấy tiếng từ từ nói :

-Ồ, công tử còn nhỏ tuổi quá sao dám cả gan đến Thanh Long trang gây chuyện, quả là đùa với hổ dữ...

Nói đến đó, mắt lão vừa dán lên cửa cổng thấy thanh kiếm vàng đang cắm sâu vào gỗ thì sắc mặt tái mét không còn một tý máu, ấp ấp úng nói :

- Trời, Kim Kiếm lệnh!

Lùi ra sau mấy bước, lão len lén nhìn Vệ Thiên Tường nói :

- Thừa thiếu hiệp, hôm nay ngài đến viếng tệt trang, chẳng hay có điều gì chỉ giáo chẳng?

Vệ Thiên Tường dĩnh đạc nói từng tiếng một :

- Thiếu gia tên gọi là Vệ Thiên Tường.

Lý tổng quản chợt hiểu, thân hình lão run lên ngó thấy rõ ràng, lập cập nói :

- Thì ra thiếu hiệp là hiền đệ của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp. Gần đây tiếng tăm của thiếu hiệp đã vang lên làm rung động cả giang hồ.

Vệ Thiên Tường khoát tay cau mày nói :

- Khỏi cần dài dòng nữa, hãy gọi Đoàn Sơ Dương ra gặp ta ngay bây giờ.

- Hà hà...

Một chuỗi cười như chuông đồng bỗng vang lên từ phía trong cửa, một giọng nói vang vang như sấm động tiếp theo :

- Kể nào đã nhắc đến tiện danh và muốn gặp mặt lão phu đó?

Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn về phía đó, thấy một ông già râu tóc bạc phơ, từ phía cửa cổng đứng đỉnh đi ra, mình mặc áo dài bóng trơn, chân đi giày da, cử chỉ uy nghi đường bộ, nhìn qua đã lộ vẻ một nhân vật lãnh tụ của Tam Tương Thất Trạch.

Đi theo sau ông ta là một thiếu niên, mặt mày sáng sủa mình mặc áo chên màu xanh, có lẽ hai người bị tiếng đập cửa làm náo động nên đích thân ra xem.

Vừa trông thấy, Lý tổng quản đã vội cúi mình nói :

- Để làm kinh động đến lão Trang chủ, chúng con thật tội đáng muôn thác. Nhưng vị thiếu hiệp này là hiền đệ của Minh chủ Võ Lâm Vệ đại hiệp, tức là Vệ Thiên Tường thiếu hiệp hôm nay đem Kim Kiếm lệnh đến đây, muốn được tiếp chuyện cùng Trang chủ.

Nói xong hần đưa tay chỉ vào thanh kiếm vàng đang ghim trên cánh cửa.

Đoàn Sơ Dương vốn là lãnh tụ đương nhiệm của Tam Tương Thất Trạch, truyền nhân của Hồ Quảng quái kiệt Cùng Võ Lăng trước kia. Trên giang hồ gọi lão là Trấn Tam Tương. Xưa kia một mình một thanh đoản kiếm, Đoàn Sơ Dương đã ngang nhiên chọc trời khuấy nước, trên giang hồ ngang dọc vẫy vùng suốt bốn chục năm qua chưa gặp đối thủ.

Nhưng khi nghe người tổng quản gia giới thiệu và trở thanh kiếm Chính Nghĩa, lão bỗng tái mặt, chỉ một phút sau đã giữ lại thái độ bình thường, và giả bộ cao hứng cười khà khà nói :

- Té ra là Vệ lão đệ! Lão hủ vô tình không kịp nghênh đón, xin lão đệ miễn chấp.

Một mặt lão quay sang quát mắng tên tổng quản gia :

- Kim Kiếm lệnh của Vệ minh chủ là vật chí tôn chí bảo, Lý tổng quản, nhà ngươi hãy mau mau đem xuống đây hoàn lại cho Vệ lão đệ tức thì.

Vừa nói dứt lời, người nhà đã mang đến một chiếc thang tre. Lý tổng quản đích thân leo lên cửa cổng rút thanh kiếm vàng đem xuống, cung kính trao lại cho Vệ Thiên Tường.

Đoàn Sơ Dương lại nói tiếp :

- Vệ lão đệ, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, xin mời lão đệ vào trong nhà uống trà đàm đạo cho phải chí.

Vệ Thiên Tường nghe nói nghĩ thầm: “Lão tặc quả nhiên mồm mép xảo trá quỷ quyệt vô cùng. Tuy nhiên, mình đã tới đây đâu có sợ lão. Ta cứ đi vào xem lão giả trò gì ra cho biết”

Chàng thản nhiên gật đầu rồi lẳng lặng bước theo Đoàn Sơ Dương đi vào nhà trong.

Khi vào đến khách sảnh, Đoàn Sơ Dương mời khách ngồi nơi ghế.

Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn chung quanh, thấy trên đại sảnh có một lão trượng mặt mày hốc hác, mình mặc áo vải, ngồi trên một chiếc ghế, đôi mắt nhắm kín, tựa hồ như một nhà sư đang tham thiền nhập định.

Đoàn Sơ Dương tỏ vẻ tươi cười hơn hở vồn vã nói :

- Lão hủ có nghe đến Vệ đại hiệp vừa tái xuất giang hồ. Cách đây không lâu đại hiệp có phái lão đệ mang Kim Kiếm lệnh đi dàn xếp xích mích giữa hai phái Tuyết Sơn và Hoa Sơn, lão hủ cảm thấy trong lòng rất ái mộ, không ngờ thì may lão đệ lại đến đây, quả nhiên điều là hân hạnh chưa bao giờ ngờ đến. Âu cũng là dịp tốt để lão hủ được bái yết con người trẻ tuổi tài cao.

Vệ Thiên Tường thấy lời nói và dáng điệu của lão có vẻ hồn nhiên thành thật, trong lòng không khỏi phân vân. Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Gia thúc nương bóng lâm tuyền từ lâu không hề đi lại trên giang hồ nữa.

Đoàn Sơ Dương tỏ vẻ hoan hỉ tiếp lời ngay :

- Khí tiết cao phong của Vệ minh chủ thật đáng cho thiên hạ nể vì tôn kính. Bây giờ người ủy nhiệm cho Vệ lão đệ trên đường hành hiệp, duy trì chính nghĩa cho võ lâm. Quả nhiên đúng với câu “Tre già măng mọc”.

Nói đến đây lão nghĩ một chặp rồi tiếp :

- Hôm nay Vệ lão đệ về đây, chắc có lẽ được Minh chủ ủy thác một mệnh lệnh gì rồi! Lão hủ là người mang chịu hậu ơn của Minh chủ cho nên dù phải xông pha vào tên lửa cũng không bao giờ dám nề hà. Vậy có điều gì, xin lão đệ cứ thẳng thắn nói ra.

Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Đoàn đương gia nói quả nhiên rất đúng. Tại hạ về đây có mang lời trọng thác của gia thúc, chỉ nhờ Đoàn đương gia vui lòng giúp đỡ một tay.

Đoàn Sơ Dương vuốt râu cười ha hả :

- Lão hủ đã nói rồi, chỉ cần lão đệ tuyên bố ra, Đoàn mỡ sẽ hết lòng thực hiện ngay.

Vệ Thiên Tường điềm nhiên nói :

- Gia thúc chỉ yêu cầu Đoàn đương gia chỉ điểm dùm những người đã đứng ra vây đánh gia thúc xưa kia.

Đoàn Sơ Dương không ngờ đối phương lại nói ngay vào đề chính. Cho nên mặc dầu bình nhật lão ta là con người đa mưu đa trí, xảo quyết vô cùng, nhất thời không khỏi rúng người lên ấp úng một chặp mới nói :

- Đó... cái đó thì...

Vệ Thiên Tường chẳng đợi lão nói hết lời giọng nghiêm nghị nói :

- Đoàn đương gia khỏi cần phải lo ngại. Chỉ cần người nói ra những người vây đánh trước kia, còn riêng phần Đoàn đương gia có làm điều gì cũng xin bỏ qua hết thấy.

Xem tiếp hồi 52 Cả phá Ngũ Lôi thần kiếm

52. Chương 52: Cản Phá Ngũ Lôi Thần Kiếm

Hồi lâu Đoàn Sơ Dương mới trấn tĩnh lại được, gượng cười nói :

- Vệ lão đệ, lão đệ đã hiểu lầm rồi. Thử nghĩ xưa kia lão hủ đã nhờ sự giúp đỡ và chịu ơn Minh chủ quá nặng, đâu có thể lòng dạ nào đi vong ân phụ nghĩa mà hành động xằng bậy được... Nếu lão đệ cứ buộc như vậy, lão hủ dù trăm miệng cũng không thể nào thanh minh cho được. Mười ba năm trước đây, khi được tin Minh chủ bị người vây đánh, tôn phủ bị thiêu hủy, lão hủ hết sức lo âu, đã hết lòng dò la tìm ra manh mối

kẻ thù, nhưng hỏi ai cũng một mực giữ kín như bưng chẳng hề thổ lộ một chi tiết nào, cho nên mãi đến ngày nay, sự vụ vẫn còn hoàn toàn trong vòng bí mật.

Vệ Thiên Tường nghĩ thầm :

- “Lão tặc quả nhiên con người gian ngoa đa trá, quỷ quyết thật!”

Nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nói :

- Nếu muốn người đừng biết, chỉ có một cách duy nhất là không bao giờ làm. Đoàn đương gia kể ra cũng là một người có địa vị và thể thống trên giang hồ, nếu có tham gia trận đánh, cứ thẳng thắn nói ra, việc gì phải quanh co từ chối như vậy nhỉ?

Chàng tăng háng một tiếng rồi trầm giọng nói tiếp :

- Chẳng giấu gì Đoàn đương gia, trước khi tại hạ lại đây đã vâng lệnh gia thúc gặp mặt Thất môn Ngũ dật, Lâm lão đại, Tụ Lý Kiếm Cơ Sĩ Tuyên, Ngân Tiêu Khách Mâu Nhữ Hiền, Giang Bắc lão đại Diêm Bắc Thần, mọi người đã thành thật nhận hết cả rồi. Gia thúc nghĩ rằng Đoàn đương gia giao du rộng rãi, biết đâu cũng vì nể nang, bị chúng bạn lôi kéo mới nhẹ dạ tham gia mà thôi. Trước khi tại hạ về đây, gia thúc cũng thưa rõ sự thật rồi. Nhưng vì muốn hỏi lại xem lời nói của họ có được chứng minh hay không mà thôi. Nếu hôm nay Đoàn đương gia vẫn quyết tâm không thừa nhận, chẳng hóa ra đã phụ lòng tin tưởng của gia thúc hay sao?

Đoàn Sơ Dương tái mặt, cổ che đầy niềm hổ thẹn bên trong, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh, cảm hận nói lớn :

- Vệ lão đệ, việc này quả nhiên khó bề phân giải cho được. Mấy lúc nay giữa lão hủ cùng Tụ Lý Kiếm Cơ Sĩ Tuyên đã có niềm hiềm khích từ lâu cho nên bọn Thất môn Ngũ dật khó tránh đặt điều vu khống. Còn Diêm Bắc Thần vốn là đứa tiểu nhân, hẳn cùng lão phu xưa kia đã giành nhau chức vị Phó minh chủ, suýt nữa trở thành thù oán, cho nên hẳn thường tìm cách nói xấu và gièm pha cùng Minh chủ.

Lão ngập ngừng một chập rồi nói tiếp :

- Vệ lão đệ, lão hủ này chỉ mong được lão đệ chỉ cho biết nơi ẩn dật của Minh chủ để tìm đến nơi bày tỏ sự tình...

Vệ Thiên Tường dè dặt lắng tai nghe. Nãy giờ, theo chàng biết tất cả những lời chống chế của Đoàn Sơ Dương hoàn toàn là bịa đặt nên trong lòng thấy khó chịu, bèn đứng lên nói lớn :

- Đoàn Sơ Dương, sự thật đã rành rành ra đó rồi, khỏi cần phải quanh co vờ vịt nữa. Người đời miệng thơn thớt, trong lòng ốt ngăm. Lúc tại hạ ra đi, gia thúc có dặn rằng, nếu lão cứ một mực chối từ hay kháng lệnh, chỉ cần lấy thủ cấp mang về phục mệnh.

Nói vừa dứt lời, thiếu niên đứng sau lưng Đoàn Sơ Dương nổi nóng hét lớn :

- Chà tiểu tử này ngông cuồng quá mức, mày có bản sự bao nhiêu mà dám cả gan vô lễ trước mặt gia phụ. Nếu gia phụ có vây đánh Vệ Duy Tuấn chẳng nữa, chúng bây đã làm gì được chẳng mà hùng lớn lối.

Thiếu niên ấy là con trai Đoàn Sơ Dương tên là Ngọc Diện Sát Thần Đoàn Kỳ Tuấn. Hắn thấy phụ thân mình đã hết lời nhẫn nhịn mà chàng thiếu niên họ Vệ lại một mực làm cao, nên không còn nhịn nổi nữa mới lớn tiếng quát mắng, rồi rút cây kích cài trên vai xuống, hoa lên một vòng lăm le muốn động thủ.

Đoàn Sơ Dương khẽ vẩy tay quay đầu nói :

- Tuấn nhi, con khỏi cần nóng nảy làm gì. Hẳn không thể nào thoát khỏi Thanh Long trang đâu! Cha đã có cách rồi.

Nói đến đây, bỗng trở mặt ngược lên nhìn trời cười ha hả nói lớn :

- Vệ lão đệ, lão phu đối với người đã hết lòng nhân nhượng, chỉ vì người chẳng biết tự lượng sức mình, một tiểu sinh hậu bối lại cả gan lớn lối, lão phu này há sợ người sao? Lệnh thúc đã không nghĩ tình xưa nghĩa cũ, thì lão phu đây cũng phải đành bất nghĩa mà thôi. Lấy thủ cấp của Đoàn Sơ Dương này ư? Hà, hà... Cả Vệ Duy Tuấn đích thân đến đây vị tất đã làm nổi, huống hồ một đứa con nít như mày, miệng còn hôi sữa

mà dám lớn lối. Này, ta nói i biết. Xưa kia lệnh thúc sở dĩ bị chúng vây đánh, gia sản bị tiêu hủy, chẳng qua cũng vì cái tánh ngông cuồng, tự cao tự đại, gây nên thù oán quá nhiều. Có thể nói chính mình làm nên thì tự mình phải gánh lấy. Đừng nói những người trong giới Hắc đạo căm hận thấu xương tủy, mà ngay cả những người của mười ba đại môn phái, phần đông cũng đã chán ghét, lăm le bí cập rồi sinh ra thù hiềm. Nào là Nga Mi Linh Phi, Không Động Hắc Thạch, ngoài ra còn rất nhiều... hự!...

Lão vừa cười vừa nói oang oang thao thao bất tuyệt, mỗi lúc càng hăng say, bỗng nhiên nơi cổ họng “hự” lên một tiếng khô khan rồi lặng thinh, ngã vật ra sau nằm im không cựa cựa.

- Lũ chuột nhất, dám cả gan giở trò ám toán!

Tiếng hét vang lên, một bóng người lẹ như chớp vọt ra ngoài sảnh.

Lão già ôm ngồi thẩn nhiên giữa nhà vừa rồi đột nhiên biến mất, không còn bóng dáng đâu nữa.

Trong chớp mắt, một biển cổ rừng rợn đã xảy ra!

Đoàn Sơ Dương nằm phơi xác trước đại sảnh, chết tự bao giờ rồi.

Thoáng một cái, lão già gầy lại hiện ra, cúi xuống nhìn, bỗng nhiên thét lớn :

- Phần Tâm chỉ!

Vệ Thiên Tường xúc động đưa mắt nhìn lại, thấy trước ngực Đoàn Sơ Dương có một chấm cháy nám đen độ bằng đầu ngón tay.

Bỗng có tiếng hét lớn :

- Tiểu tử, hãy nộp mạng au!

Ngọc Diện Sát Thần Đoàn Kỳ Tuấn, hai mắt đỏ ngầu như máu, vùng thanh đoản kích như một vùng hoa lê lấp lánh cả người lẫn kích biến thành một khối sáng, lăn xả vào tấn công Vệ Thiên Tường luôn tại ba huyệt “Yết Hâu” “Tâm Khảm” và “Huyền Cơ”.

Đây là tuyệt kỹ của “Long môn tam kích” thế võ sử dụng đoản kích của họ Đoàn. Một khi múa lên, bất luận địch nhân ẩn nấp nơi nào cũng khó lòng tránh nổi. Chiêu này có thể biến hóa thành ba thế liên hoàn “Tả Hữu Phòng Nguyên” rồi “Thiên La Địa Vọng” trước sau trên dưới kín đáo lợi hại vô song. Có thể nói khắp gầm trời này rất ít người hóa giải nổi.

Vệ Thiên Tường không kịp bật kiếm thì ba luồng tinh quang của đối phương xẹt đến như điện chớp. Chàng hơi ngại ngùng một chút, toàn thân rung động, phải dùng thân pháp “Tử Phủ Tiềm Hình” thoát ra khỏi vòng nguy hiểm, đứng ngay sau lưng Đoàn Kỳ Tuấn, miệng thét lớn :

- Tiểu tử họ Đoàn! Cha mày chết là đáng tội lắm rồi. Tuy nhiên không phải do Vệ mỗ ám toán đâu nhé, đừng tưởng bậy mà lắm!

Ngọc Diện Sát Thần trong lòng xúc động vì cha già bị thảm sát, phùng phục lửa căm thù, múa tít cây đoản kích, đỉnh ninh dù đối phương tài tình đến đâu cũng khó bề tránh thoát.

Chẳng ngờ y chỉ thấy đôi mắt hoa lên, đòn đầu tiên hự mất và hình bóng Vệ Thiên Tường đột nhiên biến mất.

Lúc này lửa thù đã bốc lên ngùn ngụt đâu còn kể gì đến sự lợi hại của đối phương, y gầm lên một tiếng, hét lớn :

- Tiểu tử, phen này nếu mày không chết thì tao chết.

Vệ Thiên Tường trong lòng giận vì người ám sát phụ thân hẳn không phải là mình. Ngặt một nỗi là Đoàn Kỳ Tuấn như điên như khùng không thèm nghe lời giải thích biện bạch, nếu chấp nê mà nặng tay hạ độc thủ lòng không nở nên chàng vội quát lớn :

- Này họ Đoàn kia! Mày cần phải tìm hiểu sự thật xem kẻ nào giết hại phụ thân mày chứ không phải là ta đâu nhé!

Đoàn Kỳ Tuấn trợn mắt cười gằn :

- Dù kẻ gian ác hèn nhất nào ám toán phụ thân tao cũng mặc, hấn không thoát khỏi tay đại sư bá tao đâu. Còn mày, mày là kẻ đến đây gây sự với nhiều ác ý, phải nộp mạng trước tiên, đừng lải nhải làm gì vô ích.

Nói xong hai bàn tay múa tít đoàn kích tấn công liền.

Vệ Thiên Tường phát chưởng đẩy về phía đối phương.

Tuy chàng không muốn dùng tận lực, nhưng tiềm lực quá dồi dào, chưởng phong tuôn ra như sấm sét, Đoàn Kỳ Tuấn làm sao chống đỡ nổi. Chỉ trong nháy mắt kinh lực đã đến bên mình, muốn tránh né cũng không còn kịp nữa.

Y cảm thấy tâm mạch căng thẳng, hô hấp khó khăn, người bị một sức mạnh vô biên xô nhào ra sau năm sáu bước. Đó là Vệ Thiên Tường đã cố ý nương tay, nếu không e khó sống sót nổi.

Thấy đối phương dội người ra sau, Vệ Thiên Tường lập tức thu hồi chưởng lực, nhờ vậy, Đoàn Kỳ Tuấn mới loạng choạng mấy bước đã gượng đứng thẳng người lại ngay.

Nhưng Đoàn Kỳ Tuấn không rõ dụng ý nhân đạo của chàng, lại lặn xả vào đánh nữa.

Thấy y không còn phân biệt phải trái, Vệ Thiên Tường nổi nóng rút thanh trường kiếm ra, tung một nhát về phía đối phương.

Kiểm kích chạm nhau đánh choang một tiếng, nháng lửa sáng ngời.

So về nội lực, Đoàn Kỳ Tuấn đâu phải là đối thủ với Tu La thư sinh, nhưng sau cái chạm đầu tiên, Vệ Thiên Tường bước lùi ra sau một bước, Đoàn Kỳ Tuấn lại xông tới, ráng sức bình sinh đâm luôn mấy kích, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị hất lộn nhào sang một bên.

Thân hình hấn bị hất đi quá mạnh lộn luôn ba vòng trên không rồi mới rơi xuống đất, mặt mày đỏ bừng, hơi thở hổn hển, không dám tiến tới nữa.

Ngay khi đó một giọng nói âm u từ phía đại sảnh vọng lại :

- Tuấn nhi, mày hãy lùi xuống! Tiểu tử này đã được chân truyền của lão già Nam Cung rồi, mày không phải là đối thủ của hấn đâu.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên quay lại. Thì ra lão già hốc hác khi nãy biến mất, bây giờ đã hiện ra và ngồi lại nơi chỗ cũ rồi.

Trên bộ mặt xương xóc đầy hiểm ác, đôi mắt lão trợn trừng trừng sâu hoắm, bắn ra những tia sáng rợn người, hướng về phía Vệ Thiên Tường, miệng như muốn cười mà không phải cười, cất giọng âm độc nói :

- Tiểu tử, kẻ đã dùng Phần Tâm chỉ đánh lén vừa rồi là ai hãy nói mau!

Vệ Thiên Tường sững sốt không rõ lão già quái gở này trở về ngồi nơi ghế lúc nào mà mình không hề hay biết. Cứ như khẩu khí và dáng điệu này, có lẽ lão đã đuổi theo người dùng Phần Tâm chỉ nhưng không bắt được nên mới trở lại đây.

Chàng ngưng tụ thân hình, cầm chéo thanh trường kiếm, từ tốn hỏi :

- Xin được biết tôn giả là ai?

Lão già chỉ cất tiếng cười khàn khặc như tiếng cú kêu đêm, từ từ lấy ra một cái túi bằng da báo, rút ra năm thanh đoản kiếm lấp lánh sáng ngời, khẽ búng nhẹ một cái, một thanh vút thẳng lên cao cắm bộp vào chiếc bàn uống trà.

Sau đó lão từ từ rút bên mình ra một thanh trường kiếm, thân dài chừng bốn thước, lớn bằng ngón tay cái, đặt ngang trên ghế, nét mặt lộ vẻ đắc ý cười nói :

- Tiểu tử, bây giờ mày đã biết lão phu là ai chưa?

Vệ Thiên Tường suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói :

- Tại hạ còn ít tuổi, chưa được nghe nói đến quý danh.

Vừa nghe xong, lão đã sa sầm nét mặt, mặt lộ sát cơ gầm một tiếng nói :

- Tiểu tử, mày dám khinh miệt lão phu, quả đáng chết!

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi lại :

- Chẳng lẽ không biết tên mà lại phương hại đến danh dự của ông sao?

Lão trở lên cười hà hà hai tiếng, đưa tay trở vào năm thanh đoản kiếm nói :

- Tiểu tử, lão phu đã có lệ, hễ xưng danh thì phải giết người. Năm thanh kiếm này là danh hiệu, trên giang hồ có kẻ nào không biết được. Lão phu là “Ngũ Lôi Thần Kiếm”.

- Ngũ Lôi Thần Kiếm!

Vệ Thiên Tường giật mình lặp lại bốn tiếng ấy, sức nhớ lại :

- Phải rồi, Ngũ Lôi Thần Kiếm Lạc Công Minh! Trước đây mình có nghe lão tiền bối Lục Phương Tường nói đến rồi. Lão này là một nhân vật trong Thập tam tà, ẩn cư ở Võ Lăng sơn, phía tây thành Tương Dương, xưa nay ít khi xuất hiện trên giang hồ, thế mà mình lại chạm trán hôm nay chốn này!

Thì ra từ khi Đoàn Sơ Dương được biết tin Minh chủ võ lâm Vệ đại hiệp tại xuất giang hồ thì ngày đêm ngồi đứng không yên. Hắn đích thân đến tận Võ Lăng sơn mời cho được đại sư huynh của mình là Ngũ Lôi Thần Kiếm Lạc Công Minh về giúp một tay.

Thời may Ngũ Lôi Thần Kiếm cũng được nghe đồn gần đây rất nhiều nhân vật ẩn tiếp giang hồ bây giờ đua nhau ra mặt, nghĩ lại mình khổ công luyện tập mấy chục năm qua, công lực đại tiến, bỗng sinh ra ý háo thắng muốn có dịp thử sức một phen, nên mới nhận lời đến Quân Sơn.

Vệ Thiên Tường thấy Ngũ Lôi Thần Kiếm xưng danh hiệu, cau mày nói :

- Ngũ Lôi Thần Kiếm, ngài muốn gì bây giờ.

Lạc Công Minh cười gằn nói :

- Lão phu muốn báo thù cho Đoàn sư đệ. Mày chỉ cần nói tên kẻ nào đã dùng Phần Tâm chỉ đánh lén vừa rồi lão phu sẽ rộng lòng tha ày khỏi chết.

Vệ Thiên Tường cất tiếng cười lớn :

- Thế ra vừa rồi ngài không đuổi theo kẻ ấy sao? Cứ như uy danh Ngũ Lôi Thần Kiếm lẽ ra đã chặn giữ được người ta rồi, lẽ đâu cứ điềm nhiên ngồi trên đại sảnh rồi đi vặn hỏi người đó là ai? Vệ Thiên Tường, tuy là một tên võ lâm mạt học, tài cán không bao nhiêu nhưng từ khi vâng lệnh gia thúc hành đạo giang hồ, chân trời góc biển, chạm địch cũng nhiều phen, luôn luôn một thân một mình, không thềm nhờ vào một kẻ nào trợ chiến cả.

Ngũ Lôi Thần Kiếm nghe chàng mỉa mai, đỏ mặt, gượng cười nói :

- Thăng bé con mà dám lớn lối! Chỉ vì mày chưa từng ném qua sự lợi hại của lão phu chứ gì?

Nói xong từ từ rút thanh kiếm ngắn...

Ngay khi đó có tiếng la “Lửa! Lửa!” vang lên, tiếp theo nhiều tiếng người lao xao lộn xộn, rồi từ phía sau, một ngọn khói đặc lẩn lửa hồng bốc lên ngàn ngút, trong chớp mắt lửa lên trên lầu cao, khí thế vô cùng dữ dội.

Vệ Thiên Tường nghĩ bụng :

- “Kẻ này vừa dùng Phần Tâm chỉ giết Đoàn Sơ Dương đã bỏ đi rồi, sao còn trở lại đây phóng hỏa nữa?”

Ngũ Lôi Thần Kiếm hình như không thèm quan tâm đến lửa cháy sau viện, những sự ồn ào náo động bên ngoài, điềm nhiên đứng yên nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Tay phải lão cầm cây kiếm dài, mũi kiếm dựng thẳng lên cao. Tay trái cầm một lưỡi kiếm ngắn khê búng nhẹ một cái. Thanh đoản kiếm văng tít lên không quay đi mấy vòng rồi từ từ rơi xuống.

Lưỡi đoản kiếm vừa rơi xuống đột nhiên bị lưỡi kiếm dài điểm đúng phải, nội lực từ thanh trường kiếm chuyển vào tức thời những tiếng vo vo rít lên, lập tức thanh đoản kiếm xẹt thẳng vào phía Vệ Thiên Tường như điện chớp.

Sự việc bất ngờ xảy ra trong nháy mắt, Vệ Thiên Tường chờ làn kiếm quay còn cách mình chừng vài tấc liền cầm thanh trường kiếm chém ngang vào mũi kiếm ấy, đánh choeng một tiếng, lửa xẹt tứ tung.

Thanh trường kiếm trong tay chàng rung lên mãnh liệt, hổ khẩu tê buốt, chàng phải giật lùi ra sau hơn ba bước, toàn cánh tay phải cũng cảm thấy đau nhức.

Lạc Công Minh cười ha hả nói :

- Hà hà, giỏi lắm! Kẻ nào chặn được một kiếm của Ngũ Lô thần kiếm kể ra cũng là hạng cao thủ trên giang hồ rồi.

Trong khi đang nói, thanh đoản kiếm vụt quay lộn về. Cổ tay lão bỗng khẽ xoay một vòng, thanh trường kiếm lại điểm thêm một nhát, đồng thời tay trái lão thò vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm thứ hai và làm như vậy nữa.

“Choeng, choeng” cả hai thanh kiếm ngấn lại vèo vèo nối đuôi nhau lao về phía Vệ Thiên Tường mau như hai luồng ánh sáng.

Chàng lại vung kiếm chặn lại, nhưng vừa gạt được luồng sáng thứ hai đã nghe xoảng một tiếng khô khan. Thanh kiếm dài mới mua đã bị tiện đứt làm hai khúc. Vội vàng vứt chuôi kiếm đi, chàng định rút thanh Đoạn Hồng bảo kiếm để chống đỡ, nhưng không kịp nữa, phải nhảy vọt sang một bên.

Lạc Công Minh cười gằn :

- Tiểu tử, mày đã chặn được ba lưỡi kiếm của lão phu, đã là cao thủ thứ nhất trên giang hồ, xưa nay các nhân vật trên võ lâm chưa kẻ nào chống đỡ được đến mũi thứ ba của Ngũ Lô thần kiếm.

Vệ Thiên Tường tuy đã thấy ngại nhưng vẫn mạnh dạn cười nói :

- Lạc Công Minh, ông cứ phát cả Ngũ Lô thần kiếm một lượt xem tôi có thể xoay trở được không cho biết.

Ba thanh kiếm vừa bị chàng gạt và né được bỗng nhiên quay đi mấy vòng rồi quay trở về ngay, thật quả nhiên kỳ diệu!

Ngũ Lô Thần Kiếm Lạc Công Minh cũng không ngờ rằng, một thiếu niên chưa bao nhiêu tuổi đầu mà có một công lực phi thường, chặn nổi được tam kiếm của mình một cách dễ dàng như thế.

Lập tức lão rút phắt luôn hai thanh nữa, cùng ba thanh vừa mới thu hồi tung luôn lên không trung và hét lớn :

- Tiểu tử, mày muốn nếm sự lợi hại của Ngũ Lô thần kiếm, hãy xem đây.

Thanh trường kiếm trong tay lão, vì truyền đầy công lực, dựng thẳng lên sáng quắc như tia ánh hào quang liên tiếp điểm vào năm thanh đoản kiếm.

Tức thì năm ánh sáng lóe mắt hóa thành năm đạo bạch quang, bay vút lên như năm cái cầu, xé gió vèo vèo khí thế vô cùng ác liệt.

Năm đạo hào quang như năm luồng chỉ bạc điểm thẳng vào năm trọng huyệt của Vệ Thiên Tường nhanh không tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy uy lực của năm thanh kiếm ấy, Vệ Thiên Tường tái mặt không dám xem thường nữa. Vì chưa biết dùng cách nào hóa giải, chàng nghiêng chặt hai hàm răng, vận dùng toàn thân công lực liều mạng đối phó.

Đôi mày kiếm dựng ngược, thành Đoạn Hồng lóe lên thành một vùng tinh cầu đỏ rực, bỗng nhiên tóe ra làm bảy luồng kiếm quang chia ra đón đánh. Chính là môn Tu La thất kiếm, tuyệt kỹ độc môn của phái Tu La!

Các luồng kiếm quang chạm nhau, năm tiếng kêu loảng xoảng liên hồi; Vệ Thiên Tường hổ khẩu bị sét chảy máu, cổ tay như rời ra, khí huyết trong người đảo lộn sôi lên sùng sục, phải giật lùi hơn một trượng. Năm thanh kiếm ngũ lôi cũng bị đánh bật lộn về.

Mặt mày biến sắc, mồ hôi thào ra như tắm, Vệ Thiên Tường vội vàng đứng lên thật vững, vận công bồi dưỡng sức lực.

Lạc Công Minh thất kinh, trợn tròn đôi mắt, cười ha hả :

- Chà, tiểu tử quá nhiều lợi hại. Chả trách mày dám mở miệng ngông cuồng với hai khoa tuyệt kỹ của Tu Linh Quân và Nam Cung lão quái, nhưng đáng tiếc là mày cũng không thoát khỏi tai ách hôm nay đâu.

Choeng! Choeng! Choeng! Choeng! Choeng!

Năm đạo tinh quang của Ngũ Lôi thần kiếm lại rít gió ào ào bay trở lại, khí thế càng dũng mãnh hơn lần trước.

Lạ thay, năm luồng kiếm quang đang lao đi nửa chừng bỗng nhiên bị ngừng lại, lơ lửng trên không, hình như có một sức lực vô hình cản trở, không tiến mà cũng không thể quay lùi.

Lạc Công Minh râu tóc dựng ngược, mắt tóe hào quang, mồ hôi ra ướt trán, thở hồng hộc và hét lớn :

- Ông bạn nào nhúng tay vào đó! Muốn thử sức cùng lão phu xin ra mặt.

Câu nói vừa dứt, trước tòa đại sảnh đã hiện ra ba bóng người, sánh vai nhau từ từ bước tới.

Xem tiếp hồi 53 Lôi Điện nhị quái

53. Chương 53: Lôi Điện Nhị Quái

Khuôn mặt danh ác hốc hác của Lạc Công Minh đã rướm rướm mồ hôi. Râu tóc bờ phờ, hai hàm răng rít chặt, lão trợn mắt gần rách khóe và hét lớn :

- Các bạn là cao nhân phương nào bỗng nhiên đến đây muốn gây chuyện cùng lão phu như vậy?

Ba bóng người tiến đến mấy trượng thì đứng dừng ngay lại.

Đó là ba ông già cùng mặt tía.

Tuy đứng cách xa nhưng hữu chưởng đều giăng ngang, vận khí cản ngăn Ngũ Lôi thần kiếm không cho bay tới nữa.

Người đứng giữa mặc áo màu cánh gián, lão bên hữu mặc áo đen đầu đội mũ dạ và lão bên tả mình mặc áo xanh.

Ba lão già này, Vệ Thiên Tường đã từng gặp mặt tại Vạn Độc Sơn Trang, nên lúc vừa xuất hiện chàng đã nhận ra liền.

Đó là ba Tử điện hộ pháp của Thiên Điện giáo.

Tuy chưa biết rõ lai lịch của ông già mặc áo cánh gián và người mặc áo đen, nhưng chàng đã biết rõ người mặc áo đen đội mũ dạ chính là Trí Giác thiền sư, đã có dịp so tài cùng mình một lần rồi.

Ngạc nhiên nhất là lúc này họ đột ngột xuất hiện, ngay gặp lúc mình đang nguy khốn và ra tay giúp đỡ?

Chàng ngẫm nghĩ rồi thừa dịp đứng yên dưỡng thần vận khí.

Lão già mặc áo màu cánh gián đi giữa cười ha hả nói lớn :

- Lạc lão ca, sao không thu thần kiếm lại để cùng Kỳ mỗ nói chuyện cho vui.

Lạc Công Minh tự xét không thể nào hành hung được nữa, đành tung cây kiếm dài lên không rồi vẩy một cái thu hồi năm thanh đoản kiếm trở về.

Xong đầu đầy, lão gườm gườm nét mặt hậm hực nói :

- Lão già họ Kỳ, té ra ngươi cũng là một phe đảng với thằng lỏi con này sao? Hèn chi lão không thể nào hạ thủ được. Chà, Ngũ Hành Tẩu thường ngày tự phụ là thanh cao đứng ngoài các môn phái, không gia nhập phe nào, thế mà hôm nay lại ra tay giết lén Đoàn sư đệ, phóng hỏa đốt nhà kẻ khác. Ta xin hỏi, Đoàn Sơ Dương đối với các người đã làm gì nên thù oán mà nở ra tay hạ độc thủ. Thật không ngờ các người có một thủ đoạn quá ư tàn khốc như vậy!

Vệ Thiên Tường vừa vận khí vừa lắng tai nghe.

Bỗng nhiên ông già Ngũ Hành Tẩu dùng truyền âm nhập mật nói :

- Công việc này đã có bọn lão phu lo liệu, Vi thiếu hiệp cứ việc đi trước đi.

Nói xong, lão cười khanh khách nói với Ngũ Lôi thần kiếm :

- Hà hà, chuyện này Kỳ mỗ đến đây cũng muốn gặp Đoàn đương gia bàn một tý việc. Không ngờ đến chậm một bước, đến nỗi Đoàn đương gia đã bỏ mạng vì Phần Tâm chỉ mất rồi! Cũng may đây không phải là loại lửa tầm thường, nếu không thể nào Lạc lão ca cũng quyết đoán cho Kỳ mỗ này là thủ phạm.

Vệ Thiên Tường thấy Ngũ Hành Tẩu bảo mình chạy đi, liền nghiêng mình vái chào rồi rảo bước đi ra khỏi sảnh đường.

Lúc bấy giờ ngọn lửa bốc lên rần rập hực trời, lan tràn khắp mọi nơi.

Mặc dầu bọn trong dinh đã hết lòng cứu chữa nhưng chẳng những không tắt mà càng bốc cháy thêm dữ tợn hơn trước.

Lạc Công Minh thấy Vệ Thiên Tường bỏ đi ra khỏi sảnh, liền hét lớn :

- Tiểu tử, mày đừng hòng bỏ đi khỏi nơi này một cách quá dễ dàng như thế được!

Vệ Thiên Tường cười lớn đáp :

- Lạc Công Minh, Ngũ Lôi thần kiếm của người cũng không có gì là đặc sắc, thiếu gia đã lĩnh giáo rồi, bây giờ còn muốn gì nữa mà hòng cầm chân ta?

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly không chờ Lạc Công Minh nói, vội chớp lời :

- Vệ thiếu hiệp, xin cứ việc đi tự nhiên, nếu Lạc lão ca có kiến giáo điều gì, Kỳ mỗ sẵn sàng hầu tiếp lão.

Vệ Thiên Tường thấy có Ngũ Hành Tẩu ngăn chặn ỳnh rồi, chẳng cần nói năng gì nữa, chậm rãi bước đi ra ngoài không thèm ngoái lại.

Ngũ Lôi thần kiếm trợn mắt quát to :

- Hà, hà... Kỳ Ly! Mày đã công nhiên thay thế cho thằng quỷ nhỏ, lẽ nào lão phu lại sợ mày hay sao?

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly cả cười đáp :

- Người trên giang hồ này, có ai lại sợ ai đâu? Lạc lão ca nên hiểu cho rằng, ba anh em Kỳ mỗ hôm nay về đây, chẳng qua cũng chỉ phụng mệnh bề trên làm việc mà thôi.

Lạc Công Minh cười mỉa mai nói :

- Không ngờ một người như Ngũ Hành Tẩu, khét tiếng giang hồ từ lâu mà cũng đành cam tâm để cho người ta điều khiển. Hà hà... các người đã ra mặt che chở cho thằng oắt con ấy còn đổ thừa là do mệnh lệnh của kẻ nào nữa?

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly vẫn giữ nụ cười trên môi nói :

- Lạc lão ca chưa biết hai vị cùng đi với Kỳ mỗ là ai sao? Nhân tiện cũng xin giới thiệu cho rõ: Đây là Trí Giác thiền sư, còn vị này là Phiêu Phúc Độc Thủ La Uyên. Hai vị này đối với võ lâm giang hồ chẳng phải

là người xa lạ, hà hà... Còn như Lạc lão ca muốn biết Kỳ mỗ tuân lệnh ai làm việc cũng xin thưa thiệt luôn. Chính chúng tôi phụng mệnh Thiên Diện giáo chủ. Bây giờ đã biết nhau rồi xin Lạc lão ca vui lòng miễn chấp, chúng ta còn nhiều phen gặp gỡ nữa.

Nói xong lão cười một tràng dài rồi cả ba khẽ nhún vai biến mất như ba cái bóng mờ.

Vệ Thiên Tường rời khỏi Quán Sơn đi thẳng một mạch về miệt Hồ Bắc. Mục đích của chàng là đi Tây Xuyên để tìm Nga Mi Linh Phi và Độc Tẩu Đường Viêm Thường để lấy lại thanh Ngô Câu kiếm.

Suốt hai ngày đường, chàng vừa vượt qua sông Trường Giang đến Kinh Châu thì trời cũng vừa tối. Nhà nhà đã lên đèn. Đường lúc dự định tìm quán trọ tạm nghỉ chân đêm nay, chàng gặp hai người từ một khúc quẹo đi ra, dáng điệu có vẻ thiếu tự nhiên nên đã chú ý theo dõi.

Trong câu chuyện hai người bàn tán thoáng nghe có tiếng “hai cô” nhưng sau đó không thấy gì đáng chú ý, chàng bỏ đi luôn.

Một chập sau vừa gặp một khách sạn, trước cửa có tấm bảng đề chữ “Cao Thăng điểm” đã định bước vào.

Chợt nhìn dưới chân tường thấy có một dấu hiệu gạch bằng phấn trắng.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên nhìn sững và nghĩ bụng :

- “Hay là hai tên vừa rồi đã vẽ dấu hiệu này chăng? Phải rồi, có lẽ bọn chúng là một phường dâm tặc chuyên đi hái hoa chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Hèn gì vừa rồi trong câu chuyện bàn tán, chúng đã nói đến hai cô nào đó. Việc này cũng nên tìm ra cho biết”.

Nghĩ thế chàng rào bước vào khách sạn. Tên bồi phòng đưa chàng vào một căn phòng rồi rót nước trà mời uống.

Cơm nước xong, Vệ Thiên Tường khép kín cửa phòng, lấy ra một viên thuốc dịch dung hoàn bôi lên mặt hóa trang rồi lên giường nằm nghỉ.

Chờ mãi một hồi lâu, đã sang canh hai, khách sạn vắng vẻ tứ bề, từ trong ra ngoài không có động tĩnh gì cả.

Vệ Thiên Tường hết sức nhẩn nại nhưng không thấy gì, nóng ruột vô cùng.

Chàng e rằng mình nhận xét sai.

Tuy nhiên chàng vẫn kiên chí, khép cửa lại, ngồi chờ thêm một chập nữa nhưng chưa thấy bọn chúng đến.

Mãi đến nửa đêm, bỗng có tiếng động nhẹ nhẹ. Liếc mắt nhìn trên nóc nhà phòng khách, bỗng thấy từ phía sau bay vèo xuống hai bóng đen thấp thoáng.

Tuy trời khuya không trăng sao, nhưng với nhãn lực của Vệ Thiên Tường có thể phân biệt được mọi vật rõ ràng như ban ngày.

Hai bóng đen vừa hạ xuống, rõ ràng là hai tên vừa gặp khi chiều, mình mặc áo chên, nai nịt gọn gàng. Chàng lập tức thu hình vào một góc tường ẩn nấp theo dõi.

Hai tên này khẽ nhún mình bay vèo vào cửa sổ một căn phòng đối diện phía trước. Đứa bên trái lắng tai nghe ngóng một hồi lâu rồi se sẽ nói :

- Lão tam, giờ này hai con bé đã ngủ kỹ cả rồi.

Đứa bên phải gật đầu mấy cái rồi từ từ lấy trong mình ra một vật nhìn kỹ thấy hình như một con hạc bằng thau; hân sẽ đẩy cánh cửa sổ, lách con hạc vào bên trong.

Bỗng nghe bộp một tiếng!

Từ trong phòng tới có một tiếng hét lãnh lút, đồng thời một viên đạn bay vụt ra bắn ngay vào mình hân.

Chúng không ngờ bên trong đã phòng bị sẵn.

Đứa bên phải vội vàng thu con hạc lại, cất ra sau, tay trái khẽ vung lên đánh vào viên đạn bay vèo đi nơi khác. Thân hình hân đồng thời rùn lại phía sau, miệng cười khúc khích nói :

- Con tiện tỳ, té ra chúng mày đã có lòng chờ đợi chúng ta. Hãy mau ra đây cùng Thái gia gặp mặt cho rồi. Miệng vừa nói, hắn đã cùng tên bên trái vụt lách một bên thay đổi phương vị, thân pháp có vẻ khá lắt.

Ngờ đâu, vừa nói dứt lời, từ phía sau đã có tiếng lạnh lốt của một người con gái nói :

- Thằng đui, mày khỏi cần mời thỉnh nữa! Bản cô nương chờ đây đã từ lâu rồi. Hãy chuẩn bị nộp mạng cho rồi.

Hai tặc nhân giật mình vội vàng rút vũ khí quay đầu nhìn lại.

Từ phía sau, cách đó không xa đã hiện ra một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi, mình mặc áo đỏ, mặt hoa da phấn, dáng điệu kiêu diễm uy nghi, mắt phượng tròn xoe, tay cầm thanh kiếm dài, lấp lánh như bạc.

Thiếu nữ áo đỏ vừa xuất hiện thì hai cánh cửa sổ cùng mở toang, từ bên trong một người nữa lao vút ra ngoài, đứng song song bên cạnh.

Đây cũng là một thiếu nữ khác, xinh tươi không kém nàng áo đỏ, tay cầm kiếm dài.

Trong bóng tối, Vệ Thiên Tường nhìn kỹ, trong lòng không tránh khỏi xúc động bởi một cảm giác bất ngờ. Té ra hai thiếu nữ đều là người quen cả. Nàng áo đỏ chính là Thanh Thành Bạch Phi Yến. Người từ trong cửa sổ bay ra là Côn Luân môn hạ Chuông Thượng Châu Tống Thu Vân.

Tuy trong lòng khích động vừa gặp người quen, nhưng nhìn thấy mặt ai nàng, Vệ Thiên Tường sức nhớ lại câu chuyện cũ bỗng cảm thấy khó chịu, hừ ngầm một tiếng, dự định rút lui bỏ đi cho khuất mắt.

Lúc đó tên đứng bên phải tay cầm một cặp Lôi Công chùy quay sang phía bên trái cười lạt nói :

- Lão tứ, cứ xem hai con bé này, bản sự có là bao mà làm lớn lối khoác lác trước mặt chúng ta như vậy?

Tên đứng bên trái tay cầm một cây Như Ý tiên, tỏ ý khinh thường nói :

- Tam sư huynh, hai con bé này quả là món hàng tốt, hình như vẫn còn nguyên xi, chúng mình cố gắng đem về dâng sư phụ, chắc lập được công to. Tuy nhiên, chúng mình ra tay cũng cần dè dặt lắm mới được.

Thấy hai tên tặc tử thốt ra những lời thô tục bần thiêu, Tống Thu Vân đôi má đỏ bừng, tung mình bay vọt tới hét lên một tiếng lớn, múa thanh trường kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Bạch Phi Yến cũng không chậm một phút nào, múa Thanh Nghê bảo kiếm tấn công tên đứng bên phải.

Tên cầm Lôi Công chùy vừa thấy Bạch Phi Yến xuất thủ là vội lùi ra sau tránh né, miệng thét lớn :

- Hãy khoan!

Tên bên trái vũ lộng Như Ý tiên chực gạt kiếm của Tống Thu Vân, vừa nghe sư huynh quát, lập tức ngừng tay nhảy ra ngoài vòng chiến ngay.

Tên cầm Lôi Công chùy cười hà hà nhìn hai nàng nói :

- Hai con tiện tỳ, đừng nóng nảy. Nơi đây không phải chỗ đánh nhau. Nếu chúng mày muốn lãnh hội một vài thể tuyệt kỹ của Lôi Điện song quái, hãy theo Thái gia lại đây.

Tống Thu Vân thấy bọn chúng tự xưng Lôi Điện song quái thì biết ngay là hai đứa trong Phong Vân Lôi Điện tứ quái, đệ tử của Nhân Yêu Hách Phi Yên. Hèn chi đứa nào cũng có vẻ lanh lẹ, tài nghệ khá cao cường.

Nàng cau đôi mày liền nạt lớn :

- Cô nương há sợ chúng mày hay sao?

Nói xong quay sang bảo Bạch Phi Yến :

- Bạch thư thư, hai tặc nhân này đều là môn hạ của Hách Phi Yên. Chúng mình đừng để nó tẩu thoát phen này đây nhe!

Miệng tuy nói thế, nhưng thật ra nàng ngụ ý muốn dặn Bạch Phi Yến phải đề phòng đừng khinh địch, vì đối phương có vẻ lợi hại lắm.

Bạch Phi Yến mỉm cười đáp :

- Tổng thư thư, có lẽ hai tên Phong Vân nhị quái đã đợi chúng đầu đây rồi. Chị em mình cũng nên làm phúc cho bọn nó được về dưới gặp mặt nhau luôn thể.

Lôi Quái Nhân Lôi và Điện Quái Hà Điện đang chờ tung người bay đi, vừa nghe nói bỗng thét lớn :

- Hai con tiện tỳ đừng nói dốt. Đại sư huynh và nhị sư huynh bản lãnh cao siêu, công lực phi phàm, đâu có chịu thua về tay chúng mày được?

Bạch Phi Yến cười nói :

- Không tin hả? Hãy hỏi lại thanh bảo kiếm của cô nương tự khắc biết sự thật.

Lôi Quái cười ngặt bảo :

- Có giỏi hãy theo Thái gia lại đây.

Nói xong tung người nhảy đi ngay.

Thế rồi bốn bóng người, hai trước hai sau nhảy vọt lên nóc nhà như bốn mũi tên bay, chạy thẳng một mạch về phía ngoại ô.

Vệ Thiên Tường đang dự định bỏ đi nhưng vừa nghe chúng xưng danh là môn hạ Nhân Yêu Hách Phi Yến thì dừng ngay lại rồi lặng lẽ phi thân đuổi theo liền.

Màn đêm tối mịt, sương xuống lạnh buốt, trong khi đâu đâu mọi nhà yên giấc điệp, bốn bóng người như bốn bóng ma chập chờn đuổi nhau chạy về một vùng nghĩa địa khá rộng, ở ven bờ sông.

Vừa hạ xuống, hay nàng chẳng nói năng gì hết đã lập tức tấn công ngay Lôi Điện song quái.

Điện Quái múa cây Như Ý tiên đánh ra vùn vụt như làn chớp nhoáng không khác nào một đàn rắn bạc bao phủ khắp mình, đánh cùng Tổng Thu Vân.

Thủ pháp của y lạnh lẽo chừng nào thì thanh kiếm trên tay Tổng Thu Vân cũng vậy vùng không kém. Hai bên gần như ngang sức cân tài.

Bạch Phi Yến đánh với Lôi Quái. Nàng sử dụng hết tuyệt kỹ của “Thanh Thành kiếm pháp”. Thanh báu kiếm quay tít mù mù, liền thành một vòng kim quang trắng xóa, tỏa sức lạnh trên chu vi hàng mấy trượng, khiến cho Lôi Công chùy của Lôi Quái tuy hùng hổ lúc đầu đã dần dần núng thế, không dám xông xáo nữa.

Qua lại trên ba mươi hiệp, Lôi Quái cố gắng vận dụng toàn thân công lực vào hai cánh tay, gầm lên một tiếng múa cặp song chùy như bay, cuốn gió ào ào. Tay trái dùng thế “Di Sơn Diệu Hải”, tay phải theo thế “Hoành Lôi Thiên Cổ” từ hai bên đánh úp tới như núi sập, khí thế hung mãnh dị thường.

Bạch Phi Yến vẫn giữ được bình tĩnh, ung dung múa kiếm, thân nàng mềm mại uyển chuyển như cành liễu yếu, bay lượn tung tăng như chim yến đầu xuân, chớp chớp bay qua bay lại lạnh không thể tả.

Thanh Nghê bảo kiếm từ tay nàng vung lên một thế “Hồi Đầu Vọng Nguyệt” đánh bạt ngọn chùy bên tay phải của Lôi Quái ra xa.

Khí thế của nàng nhẹ nhàng như bướm vờn hoa nhưng kinh lực phát ra lạnh mạnh như vũ bão, cả cương nhu cùng phối hợp đúng theo luật “Triêm Y thập bát diệt” do Vi Hành Thiên đã truyền thụ cho nàng nên mỗi lúc Lôi Quái lại lộ vẻ kém sút rõ rệt.

Trong khi hai môn vũ khí xoắn tít lấy nhau quay vù như chong chóng, bỗng nghe “xoảng” một tiếng, tay phải của Lôi Quái trở nên nhẹ hẫng như bắt, ngọn chùy đã bị lưỡi kiếm Thanh Nghê của Bạch Phi Yến chặt lún lún lổn lổn tận đàng xa.

Lôi Quái thất kinh vội vàng lùi lại hai bước, nhìn thanh chùy rồi nổi giận đùng đùng, vũ động chùy bên tả xoáy mạnh vào ngực Bạch Phi Yến.

Tiếp theo đó hai tay hai chưởng, thân hình nhô lên cao, hữu chưởng dùng thế “Thanh Long Thám Thảo” tả chưởng theo thế “Phi Đao Lưu Trương” đồng thời đánh đến.

Cây vào sức nặng của ngọn chùy Lôi Công, lại dùng đến mười thành công lực nên chỉ nghe tiếng gió lộng ồ ồ trong nháy mắt, bóng chùy đã đến trước ngực nàng rồi.

Bạch Phi Yến giật mình, vội vàng bước lùi ra sau ba bước lộn cổ tay hoành kiếm đón chùy.

Tuy nàng ứng biến khá nhanh, nhưng vì một nỗi hai bên cách nhau quá gần, thế chùy bay tới quá mạnh nên tay phải của nàng dội lại tê buốt tận xương, suýt chút nữa buông rơi thanh kiếm báu.

Bốp một tiếng, nàng vừa gạt được thế “Phi Đao Lưu Trương” của Lôi Quái, nhưng phía vú bên phải bỗng bị đau nhói lên, tức thì đầu óc hoa lên, trời đất như quay cuồng đảo lộn, thanh kiếm rơi xoảng xuống đất, ngã lăn ra đất bất tỉnh ngay.

Lôi Quái thích chí híp mắt cười dài rồi cúi xuống định ôm nàng bỗng đi nơi khác.

Hai tay hắn vừa sắp chạm vào người nàng, bỗng một tiếng hét lên :

- Tặc tử cả gan!

Tiếp theo tiếng hét, một bóng người vừa xuất thủ hiện ra và một luồng chưởng phong vô cùng thâm hậu cuộn cuộn chụp xuống đầu.

Lôi Quái giật mình ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mặt mình hiện ra một thiếu niên thư sinh đứng nhìn mình không nói một lời, hai tay buông thõng.

Lôi Quái vừa sợ vừa tức, gầm hét :

- Tiểu tử, mày chưa bao nhiêu tuổi mà đã ham chết nên mới chọc đến Thái gia này.

Vừa nói dứt lời, ngọn chùy Lôi Công lại xáng ngược trở lên như sấm kêu gió cuốn.

Thiếu niên thư sinh bỗng vung tay một cái. Từ trong tay áo xẹt ra một vàng tinh quang chói mắt.

Nhưng nhìn cho kỹ đó là bảy vệt sáng lóe đồng thời tỏa ra như điện nháng.

Xoảng một tiếng lớn, cây chùy Lôi Công còn lại bị kiếm quang chém cụt đồng thời thân hình hắn cũng lãnh đủ bảy kiếm, ngã nhào ra sau hết thở.

Thiếu niên thư sinh thu hồi kiếm quang cất vào tay áo, cúi xuống đưa tay khê đập vào mấy huyệt lớn của Bạch Phi Yến nhưng hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại.

Chàng lạ lùng tự nghĩ :

- “Ừa, nàng bị thương nơi đâu như thế này? Nếu chỉ bị điểm huyệt sao ngất lâu thế?”

Rồi không còn ngần ngại nữa, chàng đưa tay cởi lần áo lót của Bạch Phi Yến. Một cặp tuyết lê vừa lồ lộ bày trên bộ ngực trắng phau như tuyết, mịn như mỡ sữa, khiến tay chàng run lên, vội vàng rút lại như bị điện giật.

Xem tiếp hồi 54 Tu La Ngọc Nữ xuất hiện

54. Chương 54: Tu La Ngọc Nữ Xuất Hiện

Thiếu niên thư sinh cảm thấy nóng bừng hai má, máu trong người như muốn sôi lên, khê ồ một tiếng rồi đứng yên bần lễn, không còn tự chủ được hành động của mình nữa.

Một chập sau, vì bồn phận cứu người khiến chàng lấy lại can đảm đưa mắt quan sát kỹ. Thì ra bên vú phía mặt của Bạch Phi Yến bị một vệt năm ngón tay in vào bầm tím.

Nên nhớ rằng huyết “Nhũ Căn”, một trong chín huyết lớn nhất của thân thể con người. Chỉ cần xê xích một vài phân là ngọc nát hương tan.

- Chà, thủ pháp ác độc thật! Tặc tử mày chết là đáng tội lắm rồi.

Thiếu niên lăm bắm một mình rồi rút trong mình ra một chiếc hộp nhỏ có bọc gấm, trong ấy có đựng một viên thuốc bọc sáp. Chàng bóc lần sáp ra rồi nhét viên thuốc vào mồm Bạch Phi Yến rồi kéo áo đắp ngực nàng trở lại, quay nhìn nơi khác.

Bỗng nhiên có tiếng người quát lớn :

- Tặc tử cả gan, dám chọc ghẹo Bạch cô nương phải nộp mạng mau.

Nói vừa dứt, có tiếng xé gió vo vo một luồng ám khí đã từ phía sau xẹt tới vô cùng mãnh liệt.

Trong lúc không đề phòng, thiếu niên thư sinh chỉ còn một cách là bung luôn song chưởng về phía sau, vọt qua một bên né tránh rồi đứng lại nhìn lườm lườm kẻ ấy.

Thì ra người vừa ném ám khí bắt ngờ chính là Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn.

Thấy học trò của thù nhân là Nga Mi Linh Phi, thiếu niên đã nổi nóng quát lớn :

- Nhà ngươi chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, đã ra tay đánh lén, chẳng lẽ đui mù hay sao?

Lúc bấy giờ Điện Quái đang đánh cùng Tống Thu Vân vừa thấy sư huynh bị chết một cách thê thảm không còn bụng dạ nào ham đánh nữa, vội vàng bỏ chạy vào rừng trốn mất.

Tống Thu Vân thấy không tiện đuổi theo nữa, vội vàng chạy về phía Bạch cô nương, miệng nói lớn :

- Đào đại ca, xin chớ hiểu lầm không nên. Bạch thư thư đã được vị thiếu hiệp này cứu cho đó.

Câu nói của Tống Thu Vân cũng đủ giới thiệu con người của thư sinh này là bạn chứ không phải thù. Nhưng Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn xưa nay vốn xem mình là nhân vật quan trọng của phái Nga Mi, lòng tự ái quá cao, mặc dù biết mình ra tay lỗ mãng trước, nhưng khi thiếu niên lạ mặt mắng mình là đui, đỏ mặt tía tai gầm lên :

- Tiểu tử, chính mày mới là đui mù, mày có biết thiếu gia là ai chưa?

Thiếu niên sa sầm nét mặt nói lớn :

- Tiểu bối Nga Mi, thân phận không bằng hạt gạo mà tự xem mình lớn bằng voi. Mày cứ giữ cái tánh tự cao tự phụ như thế mãi, ta cần ày một bài học mới được.

Chàng nói dứt lời, thân hình đột nhiên thoáng qua một cái như làn khói, vòng quanh ra sau lưng Đào Côn, xoay tả chưởng đẩy nhẹ về phía trước.

Một luồng kinh lực từ từ cuốn tới mạnh như sóng trào núi đổ, Ngân Lâu kiếm khách cảm thấy nghẹt thở, vội vàng vùng kiếm chém luôn ba thế, cổ vọt lên cao để né tránh nhưng thân hình đã lảo đảo đứng không vững, bật tung ra ba bốn thước.

Chàng cố gắng lắm mới gượng giữ được thăng bằng, đưa mắt nhìn lại thấy thiếu niên lạ mặt điềm nhiên đứng nhìn, hai tay buông thõng, tỏ ý khinh miệt.

Bình nhật Đào Côn có tánh tự cao tự phụ, huống chi lúc này đang đứng trước mặt người đẹp là Tống Thu Vân, sự xấu hổ bực tức không còn để vào đâu cho hết. Thẹn quá hóa giận, giận quá đâm liều, chàng không còn nghĩ ngợi gì nữa, cầm Ngân Lâu kiếm, trợn mắt tiến sát về phía thiếu niên lạ mặt.

Tống Thu Vân hoảng hốt gọi lớn :

- Đào đại ca, không nên đâu! Hãy mau mau dừng tay lại!

Nhưng Ngân Lâu kiếm khách đã nổi sát cơ, quyết lòng giết địch rửa nhục, khi nào chịu nghe nữa. Y cứ tiếp tục tiến sát về phía thiếu niên. Cách nhau chừng năm thước, thanh Ngân Lâu kiếm đã tỏa ra một vùng sáng bạc, chém vun vút như mưa rào chớp giạt, liên tiếp một hơi chín kiếm.

Cả một lần kiếm ảnh thẳng như hoa lê bao trùm khắp người chàng thiếu niên theo chiêu pháp “Loạn Phi Phong Kiếm” của phái Nga Mi, biến ảo dị thường, uy lực đáng khiếp.

Tổng Thu Vân sửng sốt chẳng biết làm sao, chỉ đành giậm chân kêu trời.

Trước ánh kiếm hỗn loạn như rừng, thanh niên lạ mặt vẫn đứng lặng yên không nhúc nhích.

Đợi cho luồng sáng bạc ào đến trước mặt, chàng khẽ hừ một tiếng, tay trái phát nhẹ một cái. Từ ống tay áo, một làn tinh quang sáng rực xẹt mạnh về phía Đào Côn.

Choeng choeng... tiếng thép của hai thanh kiếm chạm vào nhau đing tai nhức óc, ngân dài trong một khắc. Hai bóng người lại rời nhau ra ba thước.

Thanh đoản kiếm lấp lánh trong tay thiếu niên, đột nhiên lóe ra sáng rực tỏa khắp bốn phía, bề dài không đầy một thước.

Đào Côn rụng rời khiếp vía, mặt xanh như tàu lá, mồ hôi đọt ướt trán. Thanh Ngân Lâu kiếm, một bảo vật nổi tiếng lâu năm trên giang hồ, trong phút chốc đã bị chặt cụt thành hai khúc, như thanh sắt vụn.

Vừa sợ vừa tức vừa nhục, Ngân Lâu kiếm khách cứng lưỡi không nói nên lời. Một chập sau mới cười gằn nói :

- Tiểu tử, mày là ai mà dám cả gan tiêu hủy bảo kiếm của Nga Mi. Từ nay giữa mày và Nga Mi phái sẽ kết thành mối thâm thù mãi mãi. Rồi đây chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau.

Thiếu niên nhìn thẳng vào mặt Đào Côn nói lớn :

- Phái Nga Mi chỉ có một cái hư danh đừng hòng đưa ra dọa nạt ai. Cứ như địa vị và bản lãnh của mày đầu xúng đáng hỏi họ tên ta. Đêm nay dưới kiếm hạ thủ lưu tình, tạm tha ạng sống. Có về núi, ta gửi lời nhắn tới Linh Phi lão tặc biết rằng, vụ án Đoàn công mười ba năm về trước, trong ba tháng nữa, thiếu gia sẽ đích thân lên tận Kim Đỉnh vấn tội đấy.

Ngân Lâu kiếm khách tức run người, nhưng chẳng có cách gì hơn đành đáp :

- Được rồi, Đào mỗ sẽ trình lại gia sư và trong ba tháng nữa sẽ đợi mày trên núi Nga Mi, nếu có gan đúng hẹn.

Nói xong tung mình biến mất.

Khi ấy Bạch Phi Yến đã hồi tỉnh và lồm cồm ngồi dậy được rồi.

Tổng Thu Vân thấy thiếu niên quay mình định bước đi vội vàng kêu giật lại :

- Xin thiếu hiệp hãy dừng bước.

Nhưng chàng vẫn không hề quay đầu lại, cứ một mạch phóng đi như bay.

Tổng Thu Vân nhìn Bạch Phi Yến nói :

- Bạch thư thư, bệnh tình của chị ra sao rồi, có gì nguy hiểm nữa không?

Bạch Phi Yến nghe hỏi vội vàng thử vận nội công. Nàng cảm thấy khí huyết vận chuyển điều hòa, trong cơ thể sức lực dồi dào, tinh thần phấn chấn hơn hồi nào hết, trong bụng mừng rỡ, vỗ tay reo lên :

- Ô, Tổng thư thư, lạ quá, tiểu muội bị thương bất tỉnh thế sao tự nhiên đã hoàn toàn khỏi hẳn, sức khỏe có lẽ còn hơn xưa.

Tổng Thu Vân nói :

- Tiểu muội thấy người ấy đặt vào mồm thư thư một viên thuốc đen, chẳng biết là thuốc gì. Sự hiệu nghiệm này có lẽ do viên thuốc ấy mà ra. Như vậy võ công người này tất nhiên phải cao siêu lắm không phải tay vừa đâu.

Bạch Phi Yến suy nghĩ một chút, đưa tay vuốt lại mái tóc bay lòa xòa bên má rồi hỏi :

- Tổng thư thư, chị so sánh người ấy cùng Vi thiếu hiệp ra sao, ai hơn ai kém?

Tổng Thu Vân trầm ngâm một lúc mới từ từ nói :

- Chuyện này kể ra cũng khó mà so sánh cho đích xác. Người này đặc biệt có một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, nhưng y chỉ giấu trong tay áo chứ không đeo bên ngoài.

Bạch Phi Yến lại hỏi :

- A! Tổng thư thư có biết tại sao Đào Côn lại đột nhiên xuất hiện như vậy chẳng?

Tổng Thu Vân bĩa môi đáp :

- Có lẽ hần lẩn lút theo sau chúng mình từ lâu nhưng không để ý.

Bạch Phi Yến cũng tỏ vẻ khó chịu, cau có nói :

- Thật đáng chán quá!

Tổng Thu Vân cười lạt nói :

- Cũng chưa hết chán đâu. Bây giờ hần xấu hổ lủi thủi ra đi, nhưng biết đâu tối nay quay trở lại cũng nên.

Hai người cười xòa rồi cùng nhau dắt tay trở về khách điếm.

Té ra hai nàng cố tâm đi tìm kiếm Vệ Thiên Tường hóa danh Vi Hành Thiên, không ngờ Vệ Thiên Tường ở ngay trước mặt mà vô tình không hề hay biết. Thật là gần trong gang tấc như cách rời quan san.

Nói về Vệ Thiên Tường lặng lẽ bỏ ra đi quay về khách điếm.

Chàng biết rõ Bạch Phi Yến cùng Tổng Thu Vân hai nàng đều ở trọ chung một nhà với mình chứ không xa.

Đối với hai nàng, trước sau chàng vẫn có bụng kiêng dè áy náy, không muốn để bộc lộ tình cảm. Cho nên sáng hôm sau khi vừng ô chưa ló mọc chàng đã dậy sớm gọi tính tiền trọ rồi vội vã lên đường ngay.

Tối hôm sau đã đến thành Nghi Xương. Vì suốt ngày đi đường mệt mỏi chàng tìm một tảng đá lớn, bằng phẳng ở bên đường nằm nghỉ chân tạm.

Vừa ngồi xuống, bỗng cách xa chừng vài trượng, trong khu rừng kế bên có người đi lại. Tiếng chân bước nhẹ nhưng dẫm trên lá khô kêu sột soạt rõ ràng.

Vệ Thiên Tường lưu tâm để ý.

Mặc dầu không thèm quay đầu nhìn lại, nhưng không có một điều gì qua mắt được chàng.

Tiếng sột soạt đến cách chàng chừng non ba trượng bỗng im lặng ngay. Có lẽ người ấy đang đứng nấp sau một gốc cây để theo dõi dò la hành vi của mình.

Chàng chỉ cười thầm trong bụng rồi lặng lẽ thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc dịch dung hoàn đem xoa lên mặt.

Tức thì cả khuôn mặt phương phi đẹp như ngọc đã biến thành màu da huỳnh đằng vàng khè như người mắc bệnh kinh niên.

Sau đó chàng từ từ đứng dậy, vươn vai hít một hơi dài, khẽ nhún chân một cái, toàn thân vọt lên cao như cây pháo thăng thiên rồi biến mất vào rừng.

Người nấp phía sau lưng hình như quá ngạc nhiên trước sự mất tích đột ngột này, vùng ủa lên một tiếng lớn rồi thất kinh hồn vía, bỏ chạy về phía sau, tìm đường lẩn trốn.

Nhưng Vệ Thiên Tường đâu để hần tẩu thoát được dễ dàng như thế. Chàng lẹ làng phi thân đuổi theo, vừa hét lớn :

- Ông bạn nào đó, đã có lòng theo dõi dò xét hành động Vi mỗ, ít ra cũng cho Vi mỗ được hân hạnh biết rõ danh tánh với chứ!

Miệng hét, thân hình di chuyển mau như mũi tên. Chỉ vèo một cái chàng đã lướt qua khỏi đầu người ấy xa hơn một trượng nhẹ nhàng hạ xuống chặn giữa đường đi.

Người ấy hết đường lẩn trốn đành đứng lại. Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn qua đã nhận biết đó là một trong hai tên đã thoát thân đêm qua, tức là Điện Quái Hà Điện!

Vừa nhận ra mặt hân, chàng hừ một tiếng nói lớn :

- Ta tưởng là ai, té ra mày. Mày đã có gan bám sát theo dõi hành động Vi mỗ, tại sao không có can đảm nhìn xáp mặt cùng Vi mỗ, lại bỏ trốn đi đâu?

Điện Quái cười lạt nói :

- Tiểu tử, Thái gia thấy mày có nhiều hành vi không minh bạch, muốn tìm hiểu lai lịch của mày ra sao đó thôi. Mày tưởng Thái gia sợ mày hay sao?

Vệ Thiên Tường cười khẩy hỏi :

- Đến bây giờ, mày đã dò xét được manh mối gì chưa?

Điện Quái vênh mặt đáp :

- Chỉ cần mày cho biết danh tánh, tự nhiên Thái gia sẽ đi luôn. Còn cái nợ máu của lão tam sẽ có người tìm mày để thanh toán sau.

Vệ Thiên Tường tiến sát lại gần nói :

- Thiếu gia nghĩ dù ày biết cũng chẳng hại gì. Thiếu gia này trên giang hồ thường gọi là Tu La thư sinh Vi Hành Thiên. Đó, danh tánh của thiếu gia đấy. Còn câu chuyện mày muốn bỏ ra đi đâu phải dễ dàng như thế được!

Điện Quái tuy bề ngoài nói cứng nhưng trong lòng đã thấy run sợ rồi. Thấy chàng nói vậy, hân liền lùi ra sau mấy bước nói :

- Ta đã muốn đi, thì mày muốn giữ lại cũng không được nữa.

Vệ Thiên Tường cười lạt nói :

- Chính Vi mỗ cũng đồng ý với mày là nợ máu của Lôi lão tam sẽ có người khác tới thanh toán. Bây giờ đây, Vi mỗ muốn đem cả bốn món nợ máu của Phong, Vân, Lôi, Điện dồn lại một lần hồng ngày sau để bề cho bọn bay thanh toán luôn thể. Mày có bằng lòng không?

Điện Quái rụng rời tay chân, nhưng vẫn làm gan cười hì hì đáp gọn một tiếng :

- Được!

Vừa thốt ra khỏi miệng, ngọn cương tiên đã lỏng lẻo như một con măng xà vung lên quất thẳng vào vai Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường đã phòng bị từ trước, rút thanh Đoạn Hồng kiếm trong tay áo ra, xoay mình đứng thế "Thuận Phong Tống Phàm", chém ngay vào đầu ngọn Như Ý tiên lẹ như chớp nhoáng.

Tiên và kiếm chạm nhau đánh xoảng một tiếng, hào quang tóe ra lấp lánh như sao sa, tức thì một nửa cây Như Ý tiên đã bị chặt đứt rơi xuống đất.

Điện Quái thất kinh hồn vía vội vàng nhún mình nhảy đi tìm đường chạy trốn.

Nhưng Vệ Thiên Tường đời nào để hân thoát khỏi. Chàng lập tức đuổi theo, thanh kiếm vung tròn thành một khối bạc bao phủ khắp thân hình, khiến hân luống cuống chống đỡ tứ tung, vừa đánh vừa chạy.

Lúc này hân đã chạy vào rừng, lối đi chật hẹp, cây cối vướng víu, chỉ còn một nửa ngọn Như Ý tiên không tài nào chống đỡ kịp, hân liền găm lên một tiếng bảo :

- Tiểu tử, có giỏi hãy ra ngoài rừng để tranh tài cao thấp.

Vệ Thiên Tường cười lạt nói :

- Miễn mày để mạng lại nơi đây là được rồi, còn muốn chọn trong rừng hay ngoài rừng tùy ý.

Điện Quái liền thu ngọn cương tiên nhảy vọt ra ngoài rừng chực thừa dịp thoát đi luôn.

Nhưng Vệ Thiên Tường đâu để hắn có được cơ hội đó, nhảy vút theo bén gót, cây Đoạn Hồng bảo kiếm múa lên lấp lánh chém mạnh vào Như Ý tiên.

Trong chớp mắt, nhiều tiếng bốp bốp vang lên chát chúa! Cây Như Ý tiên đã bị Đoạn Hồng bảo kiếm chặt thêm nhiều khúc, chỉ còn trơ lại cái cán ngắn trên tay mà thôi.

Điện Quái mặt xanh như chàm đồ, vội vàng quay mình chạy trốn, ngờ đâu trong lúc hắn luống cuống định bay đi, tiếng Vệ Thiên Tường quát lên lạnh lốt :

- Để mạng lại đây, đừng hòng tẩu thoát vô ích.

Tức thì trong một chiêu tuyệt kỹ, mũi kiếm Đoạn Hồng đã điểm thẳng vào huyết Thiên Thần. Điện Quái rống lên một tiếng kinh hoàng, ngã quay ra chết tốt.

Vệ Thiên Tường thu kiếm lại, lấy lọ “Hóa Cốt đan” trong mình ra, dùng móng tay gảy một ít vào xác Điện Quái.

Trong chớp mắt cả thân hình của hắn đã biến tan đi mất, còn lưu lại một vũng nước vàng nhờn nhờn mà thôi.

Khi ấy trời đã tối đen như mực.

Vệ Thiên Tường quay mình định bước đi, bỗng nghe từ trong rừng có tiếng áo quần bay phàn phật, hình như có người từ trong ấy bay ra.

Chàng ngược mặt cười lớn nói :

- Không ngờ chúng mày còn bám sát thiếu gia, không phải chỉ một mạng mà còn nhiều đứa nữa. Muốn chết thì hãy ra mặt luôn một lần để thanh toán cho tiện.

Thoáng một cái, bóng người từ trong rừng lao ra như một mũi tên, vừa đặt chân trên đất đã cất giọng lạnh lùng nói lớn :

- Người ta đã gây nên thù oán gì mà ngươi giết rồi tiêu luôn cả xác. Cô nương thấy kẻ sát nhân chẳng lẽ làm lơ, muốn ra đây hỏi qua một lời cho biết. Cô nương đâu có sợ ai mà hòng dọa nạt.

Bóng đen ấy là một thiếu nữ, hình dung yếu điệu mảnh mai, mặc quần áo chèn bằng lụa đen càng nổi bật màu da trắng phau như tuyết. Đôi mắt nàng đen huyền, lấp lánh như điện, chiếu những tia sáng rực, tay cầm kiếm dài, mày liễu cau có, nét mặt hầm hầm ra vẻ giận dữ.

Vừa trông thấy mặt người thiếu nữ, Vệ Thiên Tường xúc động mãnh liệt, liền bước lùi mấy bước, buột miệng kêu lớn :

- Ô, Ngọc Nhân muội muội! Té ra nàng cũng ở đây sao?

Thì ra thiếu nữ ấy không ai khác hơn là Tu Ngọc Nhân, cháu gái của Tu La Thần Mã.

Vừa nghe Vệ Thiên Tường nói xong, Tu Ngọc Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng đột nhiên trợn mắt, vung kiếm trở vào mặt chàng thét lớn :

- Im mồm, tên tiểu tử mặt vàng nếu mày còn buông lời lỗ mãng nữa, cô nương sẽ ày bỏ thầy dưới ngọn kiếm này.

Vệ Thiên Tường lùi lại, chấp tay nói :

- Tu cô nương sao chóng quên thế. Tại hạ là Vi Hành Thiên...

Tu Ngọc Nhân vừa nghe ba tiếng Vi Hành Thiên đã xúc động mãnh liệt, nhưng nhìn lại bộ mặt vàng khè như nghệ của người này, nàng hét lớn :

- Tặc tử mặt vàng, mày đừng mạo danh lừa dối bản cô nương mà mất mạng bây giờ.

Vệ Thiên Tường vội vàng nói :

- Tu cô nương, tại hạ chính là Vi Hành Thiên. Chỉ vì không muốn để lộ hình tích trong khi cần vào Tây Xuyên tìm kẻ thù nên dùng thuốc hóa trang bộ mặt.

Tu La Ngọc Nữ nửa tin nửa ngờ, nhìn Vệ Thiên Tường một chặp nói :

- Tiểu tử, chính thực mày là ai, trước mặt bản cô nương đừng nên dối trá, cả gan mạo danh Vi ca ca ta. Này, nếu bảo là Vi thiếu hiệp cải trang, tại sao cả giọng nói cũng hoàn toàn đối khác?

Vệ Thiên Tường khẽ nói :

- Nếu Tu cô nương không tin, tại hạ xin rửa mặt rồi tự khắc biết thiệt giả. Còn tiếng nói sở dĩ có uống thuốc thay giọng nên đã đổi đi nhiều. Nếu không thì làm sao giấu được tai mắt kẻ thù?

Nói xong chạy thẳng ra bờ suối vốc nước lên rửa mặt. Tu Ngọc Nhân nói :

- Trước mặt Tu cô nương, không thể nào dối trá được đâu. Hừ,...

- Bây giờ Tu cô nương tin chưa?

Rửa mặt xong, Vệ Thiên Tường đến trước nàng, mỉm cười hỏi lại.

Tu Ngọc Nhân vừa trông thấy tâm thần xúc động, đứng nhìn sững, làn thu ba liếc nhìn lại người thiếu niên vừa hiện ra trước mặt mình, rõ ràng mặt ngọc, môi son, mày kiếm, mắt sao, miệng cười như hoa, quả nhiên là Tu La thư sinh Vi Hành Thiên chứ không còn ai khác nữa.

Nàng mừng rỡ và cảm động mãnh liệt, sự nhớ lại ngày nào ở Nhứt Quang Phong trên đỉnh núi Thái Sơn, cùng Nam Cung Uyển kết làm chị em, ngầm ước hẹn cùng nhau bắt chước Nga Hoàng Nữ Anh, hai ái nữ vua Nghiêu, cùng lấy một chồng.

Bốn mắt nhìn nhau, lòng lâng lâng, nửa mừng nửa thẹn.

Nàng nhớ lại khi này chàng gọi mình là Ngọc Nhân muội muội bỗng thấy hổ thẹn, cúi mặt xuống mân mê tà áo.

Một chặp sau, nàng ngẩng đầu lên thỏ thẻ nói :

- Vi... ca, xin Vi thiếu hiệp miễn chấp sự thất lễ vừa rồi của tiểu muội.

Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Chính một phần lỗi về ngu huynh vì đã quên không rửa mặt cho kịp thời để đến nỗi muội muội phải nhầm lẫn.

Tu Ngọc Nhân cười như hoa nở, hân hoan nói :

- Vi... thiếu hiệp, thuật cải trang thay mặt của thiếu hiệp thật là kỳ diệu. À, mà Uyển thư thư đâu rồi, sao chị ấy không cùng đi hôm nay.

Nghe nhắc đến Nam Cung Uyển, Vệ Thiên Tường cả một nỗi buồn xâm chiếm tâm tư. Xét suy cho kỹ trên cõi thế gian này có lẽ chỉ còn một mình Tu Ngọc Nhân là người chí thân duy nhất của mình. Nàng cũng đồng cảnh ngộ như mình, tất nhiên dễ cảm thông hơn ai hết. Cả hai cùng bất hạnh như nhau, đã từng ấy tuổi mà người thân yêu đâu còn, bước đường đi thui thủi, cô độc một thân...

Nghĩ đến đây chàng thấy xúc động mãnh liệt, hai hàng lệ muốn ứa tràn mi, phải cố hết sức mới giữ lại được.

Tu Ngọc Nhân thấy Vệ Thiên Tường lặng yên suy nghĩ, nét mặt đượm vẻ u buồn, vội vàng hỏi thêm :

- Thế nào, Uyển thư thư đâu rồi hở thiếu hiệp?

Thấy nàng đối với Nam Cung Uyển có vẻ thiết tha, chàng âm thầm cảm kích cười đáp :

- Nàng không có mặt nơi đây là vì... phụ thân nàng không cho hạ san nữa.

Tu Ngọc Nhân cười dòn nói :

- Thảo nào, hèn chi nhắc đến Uyển thư thư, thiếu hiệp tỏ ý bơ phờ như người mất cả hồn vía.

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Ngọc Nhân muội muội...

Tu Ngọc Nhân được chàng xưng hô thân mật thấy con tim đập liên hồi, hai má nóng bừng đỏ ửng, nũng nịu nói :

- Uyển thư thư đã nói với anh rồi chưa? Tôi... tôi... không muốn anh nói ra nữa đâu.

Vệ Thiên Tường thấy thái độ của nàng chả hiểu gì hết. đứng ngây người ra nhìn.

Xem tiếp hồi 55 Mỗi người có việc riêng

55. Chương 55: Mỗi Người Có Việc Riêng

Tu Ngọc Nhân vừa then vừa sung sướng, nhoẻn miệng cười rồi gật đầu nói luôn :

- Uyển thư gọi anh là Vi ca ca, bây giờ tôi... tôi cũng gọi anh là Vi ca ca có được không?

Vệ Thiên Tường vỗ tay tán thành ngay :

- Hay lắm, phải lắm. Xưng hô như thế là phải. Tôi hơn cô nương vài tuổi,nếu xưng hô như thế thân mật hơn.

Thấy chàng vui vẻ nhận lời, Tu Ngọc Nhân thấy niềm sung sướng tràn ngập tâm hồn. Thật ra, kể từ ngày chia tay nhau trên đỉnh núi Thái Sơn, hình ảnh Vi ca ca anh tuần hoàn hiên ngang cứ vẫn vờ trong trí óc chẳng lúc nào phai. Những lúc nhàn rỗi, hồi tưởng lại việc chung thân của mình, Tu Ngọc Nhân hằng mơ tưởng được cùng nhau xưng hô bằng Vi ca ca và Tu muội muội. Mãi đến nay, ước mơ ấy thành sự thật thì có gì sung sướng cho bằng.

Nàng lim dim đôi mắt nhìn Vệ Thiên Tường hỏi :

- Vi ca ca, anh nhất định vào Tây Xuyên tìm kẻ thù phải không?

Vệ Thiên Tường gật đầu.

Nàng mỉm cười hỏi luôn :

- Như vậy tôi cũng theo anh đi luôn được không?

Vệ Thiên Tường không ngờ nàng lại muốn như vậy nên ngại ngần lắc đầu nói :

- Ngọc Hàn muội muội, kẻ thù của tôi đích xác là ai chưa rõ. Ngay chuyến đi này đây tôi còn phải giả dạng ngưi trang, để tiện điều tra trong bóng tối, nếu muội cùng đi thế thì...

Tu Ngọc Nhân buồn buồn tiếp lời :

- Tôi tự biết võ công của mình còn kém xa, nếu đi sẽ gây nhiều phiền phức cho anh. Giá thử là Uyển thư thư chắc anh sẽ bằng lòng liền.

Vệ Thiên Tường thấy nàng có ý hờn trách vội vàng đáp :

- Tôi không hề có ý đó đâu.

Tu Ngọc Nhân hỏi :

- Nếu không thì vì lẽ gì?

Nói vừa dứt lời nàng phụng phịu nói luôn :

- Phải rồi, tôi biết Vi ca ca chán ghét tôi lắm rồi, đâu muốn để tôi đeo đẳng một bên làm phiền phức phải không?

Vi Thiên Tường hốt hoảng cải chính ngay :

- Ngọc Hàn muội muội, chớ có hiểu lầm nữa. Chẳng qua vì..., mà thôi, được rồi! Chúng ta cùng đi luôn.

Tu Ngọc Nhân nhẹ nhõm cả người, đổi giận làm vui nói :

- Vi ca ca anh bằng lòng thật chứ.

Vệ Thiên Tường nhìn nàng gật đầu.

Nàng nói tiếp :

- Hồi nãy Vi ca ca nói kẻ thù là ai?

Vệ Thiên Tường đáp :

- Hiện giờ cũng chưa dám xác định một cách quả quyết lắm. Tuy nhiên đối với muội muội có nói ra cũng không sao. Người mà tại hạ đang tìm kiếm là Linh Phi đạo nhân của phái Nga Mi và một người nữa là Độc Tẩu Đường Viêm Thường.

Từ Ngọc hàn lộ vẻ kiên quyết nói :

- Bất kỳ là kẻ nào tiểu muội quyết cùng ca ca tìm kiếm cho ra, dẫu phải gặp chốn đầm rồng hang cọp cũng không sợ.

Vệ Thiên Tường cảm động nói :

- Cảm ơn hiền muội, chúng mình đi thôi.

Thế là cặp thiếu niên nam nữ sánh vai nhau theo đường lớn đi thẳng về hướng Tây.

Sau khi hai người đi khỏi, trong khu rừng bỗng xuất hiện một lão già, thân hình ngù đoản, lùn tịt, mặt mũi thô鄙 xấu xí. Ông đứng lặng yên nhìn hai người đi khuất dạng rồi cũng tung mình nhảy theo.

Thành Nghi Xương ở giáp tả ngạn sông Trường Giang, phía Tây liền với núi Tam Thiềm, phía Đông liền với hồ Vân Mộng.

Chỉ có một con đường độc đạo thẳng tới Tây Thục. Hành khách thương gia buôn bán qua lại thấy đều dùng con đường này đi suốt từ Hán khẩu đến Tứ Xuyên.

Thành Nghi Xương là một trạm chuyển vận quan trọng nên lúc nào cũng có đông đảo người qua kẻ lại thương mại sầm uất. Trong thành, phố xá đông đúc, khách sạn từ lâu mọc lên như nấm, mức sông vô cùng náo nhiệt.

Chiều ấy, Vệ Thiên Tường và Tu Ngọc Nhân vừa đặt bước đến Nghi Xương, tìm một khách điểm để nghỉ chân, sau đó hai người tìm vào một tửu lâu đặt một bữa cơm chiều thật thịnh soạn. Cơm nước xong vừa đến tối, mỗi người về phòng mình yên nghỉ. Vệ Thiên Tường nằm trần trọc mãi không sao nhắm mắt được, Chàng nhớ lại sắc diện của Tu Ngọc Nhân khi được chấp nhận cùng đi, tươi cười hớn hở nên trong lòng thấy cảm xúc bồi hồi. Nếu bây giờ mà chia tay ngay chắc nàng khổ tâm lắm. Tuy nhiên sau một canh trường tranh chấp mãi, chàng thấy không còn cách nào hơn nữa, lật đật nhẹ nhàng ngồi dậy. Trong lòng áy náy mãi không yên, Vệ Thiên Tường lại bàn, lấy giấy bút lưu lại một phong thư.

“Ngọc Nhân muội tử!

Trước hết ngu huynh thành thật xin lỗi vì đã để buồn lại uội muội.

Suốt đêm qua, ngu huynh đã suy nghĩ đắn đo rất nhiều. Tách mình ra đi, buồn lắm, sao bằng có bạn trên đường xa. Tuy nhiên, vì có nhiều lẽ không tiện nói ra bắt buộc ngu huynh phải đi trước một mình. Muội muội hãy bền tâm chờ đợi nơi đây, chậm lắm là một tháng ngu huynh sẽ trở về đón nhé.

Chào tái ngộ,

Vi Hành Thiên kính bút”.

Sau bức thư ấy, chàng thảo thêm một bức thứ hai bỏ vào bị niêm kỹ rồi lên giường vận công điều tức không dám nằm xuống. Vì sợ ngủ ngon giấc sáng ngày không thể dậy sớm.

Trời chưa sáng rõ, Vi Thiên Tường đã nhẹ nhàng xuống giường rửa mặt, thay y phục, để năm mươi lạng bạc trên bàn rồi thưởng cho tên bồi một đỉnh khác dặn giao lại hai phong thư lại cho Tu cô nương và bảo nàng ở lại khách điểm chờ mình.

Đã đâu đấy xong xuôi, chàng hỏi dò đương xuống bên dò đi Tứ Xuyên rồi ra cửa thẳng bước.

Đến bến đò vừa lúc nhiều thuyền đang chuẩn bị kéo buồm nhỏ neo. Thấy Vệ Thiên Tường khí phách khác thường có vẻ một phong lưu công tử con nhà quý phái nên vội vàng ân cần mời mọc phóng thêm ván cầu cho chàng lên thuyền rồi rời bến thuận buồm xuôi gió đi ngay.

Gió thổi xuôi, thuyền đi ngược nước, cuộc thủy trình tuy có nguy hiểm nhưng suốt dọc đường chẳng có trở ngại gì xảy ra.

Suốt năm ngày, thuyền đến Vạn Huyện. Vệ Thiên Tường bỏ thuyền đi bộ, mua một con tuần mã đi cho đỡ chân.

Từ Vạn Huyện theo con đường lớn đi về phía Tây. Liên tiếp bốn ngày đi luôn không nghỉ, chàng đã vượt qua dãy núi Lương Sơn, Ba Sơn, đi khỏi Nam Sang, Toại Ninh, Tư Dương, qua đò Nam Giang rồi đến Gia Định.

Trên khoảng hành trình ấy, Vệ Thiên Tường chú ý thấy có một người lén lút bám sát mình. Tình hình này không khác nào lúc chàng đi trên đoạn đường từ Kinh Châu đến Nghi Xương dạo nọ.

Người ấy lúc nào cũng đi cách chàng không xa, thấp thoáng khi ẩn khi hiện, cố ý che giấu hành tung để chàng không để ý. Lúc chàng ở khách sạn, có mấy lần hần đến tận cửa sổ theo dõi hành động của chàng.

Người ấy hành động hết sức dè dặt, thân pháp rất cao cường, từ cách đi lại, bay nhảy lẹ làng không gây một tiếng động. Mỗi khi chàng có ý cảnh giác một tí là y biến mất ngay.

Trước kia, Vệ Thiên Tường hồ nghi chỉ có một mình Điện Quái Hà Điện theo dõi mình mà thôi. Nhưng từ khi giết chết Điện Quái rồi, Vệ Thiên Tường đã chủ quan, xao lãng bớt sự lưu tâm phòng bị, mãi đến bây giờ mới biết được. Cứ như tình hình này, có lẽ kẻ ấy bắt đầu bám sát chàng từ lúc ở Kinh Châu đi Tứ Xuyên.

Vệ Thiên Tường tự hỏi :

- “Kẻ này là ai, theo dõi mình với mục đích gì đây, Hay là Ngân Lâu kiếm khách Đào Côn chăng? Nhất định không phải rồi! So với Điện Quái, bản lĩnh của Đào Côn có trội hơn đôi chút nhưng nhất định không phải người này”.

Chàng suy nghĩ chợt giật mình :

- “Nếu hần theo mình từ Kinh Châu đến đây, tất nhiên đã nghe lóm được câu chuyện đã nói cùng Tu Ngọc Nhàn muội tử. Nếu vậy, để nàng ở lại một mình tất nhiên dữ nhiều lành ít”.

Bao nhiêu thắc mắc ấy khiến chàng bồn khoăn mãi không yên tâm.

Vừa đi vừa suy nghĩ đã đến Gia Định. Đây là một vị trí ở trên sông Thanh Giang giáp với Môn Giang mà cũng là vùng muối quan trọng bậc nhất của tỉnh Tứ Xuyên. Nơi đây dân chúng đông đúc, làm ăn phồn thịnh phát đạt vô cùng.

Vệ Thiên Tường buông cương cho ngựa đi thong thả từng bước một, chàng thả hồn trôi theo dòng cảm nghĩ viển vông, bất giác vừa đến trước một tữu lâu khá lớn.

Tên bồi phòng vừa thấy dạng một thiếu niên thư sinh, ngồi tuần mã, quần áo thanh tao đẹp đẽ, có vẻ phong lưu quý phái liền hớn hờ chạy lại chào mừng đón dã.

Hần cúi mình chào, rồi nắm lấy cương ngựa rước vào miệng đòn dã nói :

- Kính mời công tử đi luôn lên lầu, trên ấy có bàn lịch sự, chỗ ngồi mát mẻ lắm.

Vệ Thiên Tường thủng thỉnh nhảy xuống ngựa, trao cả dây cương và roi ngựa cho nó rồi lững thững bước lên lầu.

Khi ấy vào cuối giờ tỵ, bắt đầu sang giờ ngọ rồi. Dưới lầu có sáu bảy chỗ ngồi, còn trên lầu, bàn ghế thật lịch sự, nhưng chỉ có lẽ tẻ một vài thực khách mà thôi. Chàng chọn một ghế ngồi gần cửa sổ, tửu bảo vội chạy lại hỏi chàng muốn ăn những món gì và uống loại rượu nào. Vệ Thiên Tường suy nghĩ bỗng cười thầm trong bụng :

- “Mình không quen uống rượu, hơn nữa lúc này chưa đến giờ ăn, nhưng chẳng hiểu tại sao mình lại cao hứng dẫn xác tới đây. Nhưng tới rồi chẳng lẽ ngồi không, coi sao được”.

Chàng gọi tửu bảo làm vài món ăn thường và căn dặn phải làm cho ngon miệng chu đáo, giá cả sẽ thanh toán rồi rộ.

Tửu bảo mừng rỡ, vâng dạ luôn mồm rồi chạy xuống bếp ngay. Không lâu sau đã bưng lên bốn đĩa xào hơi nóng bốc lên mùi thơm ngào ngạt, và một hồ rượu nhỏ, đem đặt trước mặt Vệ Thiên Tường. Tay cầm rượu, miệng hắn tươi cười tán tỉnh :

- Ngài hãy dùng thử thì biết. Các món này đều được nấu nướng đặc biệt, ngoài tiệm này ra, dám chắc không có một nơi nào khác có thể làm ngon bằng.

Vệ Thiên Tường cầm đũa gấp một vài miếng nếm thử, quả nhiên ngon thật. Chàng nhấp thêm mấy miếng nữa uống một hớp rượu rồi tùm tùm cười, gạt đầu tán thưởng.

Tửu bảo khoái chí tán thêm :

- Công tử vào đúng hiệu của chúng tôi cũng là duyên may mắn. Không phải chỗ này khoe khoang lỗ miệng, nhưng dám chắc trong khắp thành phố Gia Định này, ngoài hiệu này ra, không thể tìm ra được một tửu điểm thứ hai hơn nữa.

Hắn còn định nói nhiều hơn nữa, kẻo đó có mấy người khách mới từ ngoài bước vào, gọi món ăn rồi rít nên phải lật đặt bỏ đi ngay.

Vệ Thiên Tường ngồi ăn một mình, đưa mắt nhìn cảnh phố phường, trong lòng cũng thấy vui vui thực. Lúc bấy giờ, thức khách lục tục lên lầu mỗi lúc càng đông thêm. Lúc này vắng vẻ, nhưng bây giờ đã ồn ào náo nhiệt. Vừa lúc ấy, từ lầu thang mới bước lên một người nữa. Người ấy tướng mạo ngũ đoản, thân hình cục mịch, lùn tịt, mình mặc một chiếc áo cánh bằng vải bông to sợi., ngang lưng thắt một sợi dây khá lớn, có cái treo một chiếc túi hút thuốc lỏ làm bằng tre, bề dài ước chừng hai thước. Trên đầu ông đeo một chiếc túi thuốc lá, bằng lá chuối khô.

Khuôn mặt ông ta thô kệch, loắt choắt, có vẻ như một nhân sĩ vùng quê. Lui bước khỏi cầu thang, đôi mắt bé nhỏ nhưng sáng quắc đảo nhìn khắp nơi, long lên sông sọc.

Vừa liếc mắt trông thấy Vệ Thiên Tường ngồi ăn gần cửa sổ, ông ta cũng rảo bước đi về phía ấy bất giác cười khà khà nói :

- Chà, không biết luồng gió tốt nào đưa đẩy khiến Vệ lão đệ cũng lạc bước đến Tây Xuyên này nhỉ?

Vệ Thiên Tường nghe nói ngơ ngác nhìn sững không ngờ nơi đây lại có người quen biết mình. Định thần nhìn lại thì ra kẻ đó không ai xa lạ chính là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, chàng đã từng gặp qua tại Phi Phụng phiêu lục, nên vội vàng đứng dậy, chấp tay vái chào nói :

- Ô, tưởng ai hóa ra là Bàng lão tiên bối! Từ ngày gặp mặt nơi Kim Lăng, văn bối vẫn có lòng hâm mộ cảnh đẹp của Tứ Xuyên nên ngược dòng Trường giang về đây một chuyến. Sau một thời gian thưởng thức những vùng đã đi qua, bây giờ văn bối có ý định đi du ngoạn thắng cảnh Nga Mi Thanh Thành, không ngờ duyên may mắn gặp Bàng lão tiên bối nơi đây.

Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên kéo ghế ngồi xuống một bên. Tửu bảo mang thêm chén đũa và một chung rượu, châm đầy. Vệ Thiên Tường gọi thêm mấy món ăn nữa đãi khách.

Tửu bảo đi rồi, Bàng Đại Thiên Vuốt râu cười hề hề nói :

- Hay quá, gặp được lão đệ quả nhiên là điều đáng cao hứng. Xin hãy cạn một chén gọi là mừng nhau. Nay lão đệ uống cùng lão cho vui trước đã.

Cùng Lai Quái Tẩu bưng chung rượu nốc cạn một hơi, gấp mấy miếng thịt gà bỏ vào miệng nhai nhóp nhép rồi chép miệng nói luôn :

- Hôm đó, sau khi lão đệ đi rồi, Côn Luân Lục tiền bối, Vô Đang Tôn lão ca, Thiếu Lâm Trí Bồn đại sư, Lao Sơn Lý Thành Hóa và anh em Điểm Thương song nhận có bàn với đệ rất nhiều. Mọi người đều hết lòng thán phục một thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao, đã lĩnh hội hết chân quyết võ thuật của Tu La môn, rõ ràng là trò giỏi hơn thầy.

Nốc luôn hai chung rượu nữa, lão nói tiếp :

- Điều khó hơn nữa là ngoài một thân tuyệt học, lão đệ đã chứng tỏ có chí khí anh hùng đảm lược, lòng dạ nghĩa hiệp. Trong mười năm sắp tới, chắc chắn cái danh hiệu vô lâm lãnh tụ sẽ về tay đệ chẳng sai.

Vệ Thiên Tường châm thêm rượu, gấp thức ăn bỏ vào chén ông ta rồi khẽ mỉm cười nhún nhường nói :

- Mong ơn các vị lão tiền bối quá khen, thật ra văn bối đâu xứng đáng với địa vị ấy. Và cũng không bao giờ dám nghĩ tới đại danh dự mà quý ngài tặng khen.

Cùng Lai Quái Tẩu cười hà hà nói :

- Thời thế tạo anh hùng, bây giờ không dám nhận, nhưng đều lui rồi, cũng không tránh khỏi. Hà hà, duyên may được gặp lần này, lão hủ có nhiều chuyện muốn nói nữa.

Hết chén này sang chén khác, ngon miệng gấp hết mấy đĩa thịt, tửu bảo phải bưng thêm lên, Cùng Lai Quái Tẩu liếc cặp mắt nhỏ xíu nhưng chiếu ánh sang long lánh vào mặt Vệ Thiên Tường cười nói :

- Trong mười ba đại môn phái vô lâm, Thanh Thành phái của Chung Nam sơn đã vắng bóng từ lâu lắm rồi. Lần này Thanh Thành Giản Vãn Thiên có phái con gái về dự hội, nhưng thực tế tính đến ngày nay chỉ còn mười hai môn phái mà thôi.

Đến đây ông ta lim dim đôi mắt nói :

- Hà hà, chả giấu gì lão đệ, lúc này mười ba môn phái đang đến chỗ suy vi trông thấy rõ ràng. Trên giang hồ lại mọc lên Thiên Diện giáo và Thất Lão hội khí thế hung mạnh. Muốn đối phó hữu hiệu cùng họ, có lẽ mười ba môn phái không còn đủ khả năng nữa. Xưa kia Vệ minh chủ là nhân vật tối cao đã duy trì được chánh nghĩa trên vô lâm. Người mất tích đã lâu rồi nhưng sau này có tin cho biết người vẫn còn mạnh giỏi, đã từng phái người cháu mang Kim Kiếm lệnh về dàn xếp sự xích mích của hai phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn. Khốn nỗi Vệ minh chủ như con thần long, ẩn hiện không chừng chỉ nghe đồn đại trên giang hồ rằng, hiện nay người muốn mai danh ẩn tích, không còn màng đến thế sự nữa. Cứ như vậy thì chức Minh chủ vô lâm cần có người xứng đáng đứng lên thay thế chứ không tiện để khuyết lâu hơn nữa. Một đám già cổ hủ như chúng tôi tài lụn sức mòn, sống không bao năm nữa, chỉ chờ sau cuộc đại hội Lư Sơn sẽ trở về ẩn tích, vô lâm giang hồ xin nhường lại cho các thanh niên đang tuổi hăng say đảm nhận. Cứ như đa số nhân vật vô lâm nhận xét thời gian gần đây, ai ai cũng công nhận Vi lão đệ là người lý tưởng, xứng đáng hơn cả.

Vệ Thiên Tường lặng yên nghe Cùng Lai Quái Tẩu nói chuyện, trong lòng không tránh khỏi xúc động mãnh liệt. Không phải chàng xúc động về những lời tán tụng về mình, mà chính là về vết thương lòng bị khâu gọi lại. Nghĩ đến phụ thân, nghĩ đến thân thể mình, chàng cố nén niềm cảm xúc đang dào dạt dâng trào.

Chính thâm tâm chàng cũng muốn nhân cơ hội này được nhất thành danh làm rạng mặt ông cha, vang tiếng dòng họ Vệ, chàng cố giấu những cảm nghĩ thâm kia, cố tìm lời khiêm tốn nói :

- Ấy chết, xin lão tiền bối đừng khen quá lời, văn bối tự thấy rất hổ thẹn.

Chàng nói chưa dứt lời thì trên cầu thang có tiếng chân người bước lên rồi hai người cùng đi vào. Người đi trước tuổi độ ngũ tuần, mặc áo lụa xanh, nét mặt xương xương. Người đi sau tuổi chừng bốn chục, da dẻ trắng trẻo, ăn mặc theo kiểu nho sinh.

Vừa thấy hai người xuất hiện, Cùng Lai Quái Tẩu liền nói khẽ :

- Vi lão đệ, lão hủ không thích tiếp chuyện cùng hai gã này, Vậy lão đệ cảm phiền ngồi uống một mình vậy nhé.

Nói xong ông gục đầu xuống bàn giả vờ ngủ gật.

Vệ Thiên Tường trong lòng quái dị vô cùng, chàng tự nghĩ :

- “Một nhân vật như Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, tên tuổi lừng lẫy khắp giang hồ quyết chẳng nề sợ một ai. Thế mà vừa thấy hai người này lại cố lánh mặt không muốn tiếp xúc. Có lẽ họ không phải người trong chính phái.

Từ bảo đến chào hỏi rồi đưa hai người đến chọn một chiếc bàn ở cạnh góc phòng”.

Chàng vẫn nhân mặt trắng tay cầm một cây bút lớn bằng ngọc xanh cỡ bằng bắp tay con nít. Vừa ngồi xuống ghế, chàng đã đặt cây bút đánh bộp trên bàn. Cây bút sáng lóng lánh, chất ngọc trong ngần, có vẻ là một vật quý giá, và cũng có thể là món vũ khí tùy thân của người này.

Xưa nay, Vệ Thiên Tường chưa hề nghe nói có ai trên võ lâm dùng bút làm khí giới, nhưng cú xét đoán qua thái độ, do sự lánh mặt của Cùng Lai Quái Tẩu, chàng cũng đoán được hai người phải có một lai lịch khá quan trọng.

Vài phút sau, từ bảo đã mang cơm và thức ăn lên dọn. Cả hai ngồi ăn cơm, không hề uống rượu.

Ăn xong gọi từ bảo tính tiền rồi đi xuống dưới lầu ngay.

Vệ Thiên Tường khẽ gọi :

- Lão tiền bối họ đã...

Cùng Lai Quái Tẩu không chờ chàng nói hết câu đã ngốc đầu dậy cười hì hì nói :

- Lão hủ cũng nghe bước chân của bọn chúng bước xuống thang lầu rồi.

Vệ Thiên Tường vội hỏi tiếp :

- Lão tiền bối, hai người này là ai vậy?

Cùng Lai Quái Tẩu thở dài nói :

- Lão đệ xưa nay chưa nghe ai nói đến Thất môn Ngũ dật sao?

- Thất môn Ngũ dật ư?

Chàng nhìn Cùng Lai Quái Tẩu rồi cố ý lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Xem tiếp hồi 56 Người nào tuân lệnh này

56. Chương 56: Người Nào Tuân Lệnh Này

Cùng Lai Quái Tẩu kể qua lai lịch của bọn này.

- Thất môn Ngũ dật là năm nhân vật tương đối có uy tín trên võ lâm, đứng đầu là Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ, người thứ nhì là Đông Cung Cư Sĩ Thiệu Nhân Phong, người thứ ba là Tụ Lý Kiếm Cơ Sĩ Tuyên, người thứ tư là Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiêm Khuê và người thứ năm là Ngân Tiêu Khách Mâu Nhữ Hiền. Năm người này cùng học một thầy, bình sinh ít hay đi lại trên giang hồ nên họ tự xem mình thuộc vào hàng võ lâm ẩn dật. Chỉ có Nga Mi Linh Phi trước khi chưa đảm nhiệm chức vụ Chương môn nhân của Nga Mi phái, trong dịp đi hái thuốc tình cờ gặp gỡ và giao du với Lâm Đại Thọ. Từ đó hai người trở nên đôi bạn chí thiết.

Vệ Thiên Tường nghĩ trong bụng :

- “Hôm trước mình tình cờ nghe Cơ Sĩ Tuyên nhắc đến việc trước kia Thất môn Ngũ dật tham gia cuộc vây đánh Minh chủ võ lâm. Nay cứ đem đối chiếu với lời thuật lại của Cùng Lai Quái Tẩu thì đã có thể quả quyết Nga Mi Linh Phi có thực sự là một trong những người đứng ra chủ mưu điều này”.

Cùng Lai Quái Tẩu cười hà hà nói tiếp :

- Trước đây ba hôm, có nghe đồn Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ bị mất tích một cách thần bí trong khi y cùng đồng bọn cùng lên núi Nga Mi.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao, Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ bản lĩnh cao cường làm sao có thể đột nhiên mất tích một cách âm thầm bí mật như thế được?

Cùng Lai Quái Tẩu trầm ngâm một chập rồi hạ giọng nói :

- Sự mất tích của Lâm Đại Thọ rất có thể có liên quan mật thiết đến sự mất tích của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp mười mấy năm trước đây lắm. Cứ như lời đồn đại của thiên hạ thì gần đây trên giang hồ không hiếm gì nhân vật quan trọng võ công đến bậc tôn sư một phái, bỗng nhiên bị mất tích một cách lạ lùng. Có thể nhắc đến những người quan trọng nhất như Thái Sơn Đồng Văn Kỳ, Không Động Hắc Thạch đạo nhân, Giang Bắc Hắc Đạo Diêm Bắc Thần rồi đến Võ Di Dật Sĩ Lâm Đại Thọ nữa cả là bốn người.

Theo sự suy đoán của các vị võ lâm tiền bối, thì mấy người này xưa kia có tham gia việc vây đánh Vệ đại hiệp.

Vệ Thiên Tường giựt vẻ thản nhiên nói :

- Lão tiền bối kiến văn rộng rãi, nhìn xa thấy nhiều, am tường lắm điều quan trọng trong võ lâm. Văn bối mới đặt chân trên giang hồ nên chưa được nghe ai nhắc tới những chuyện này bao giờ.

Cùng Lai Quái Tẩu trình trọng nói :

- Những lời do lão hủ vừa tiết lộ ra, chẳng phải là tự nhiên gió thổi lỗ trống đâu. Những sự kiện xảy ra tuy không được chứng cứ đích xác, nhưng trên giang hồ ai ai biết, và mọi người đều nhận xét như vậy hết. Tuy nhiên vì khó có điều liên lụy vì vạ gió tai bay, nên không ai tự nhiên nhắc tới đây thôi. Hôm nay thấy lão đệ là một người có tư cách nhân hậu, hành vi quân tử nên lão phu mới dám thổ lộ một vài nét đại khái mà thôi. Thật ra đó là những điều hết sức trong đại nếu không cần thiết, lão đệ cũng đừng thổ lộ cùng kẻ khác nhé.

Vệ Thiên Tường vội vàng chấp tay nói :

- Văn bối xin tuân theo lời dạy, xin lão tiền bối chớ ngại.

Cùng Lai Quái Tẩu lộ vẻ tha thiết nói :

- Lão hủ dự định đến Lương Câu Trường thăm bạn, hôm nay sửa soạn đi về. Sau này, lúc viếng thăm Nga Mi Thanh Thành xong, nếu có dịp, lão đệ hãy ghé qua Cùng Lai một chuyến để nói chuyện cho phỉ tình. Sang xuân rồi, hội kỳ Lai Sơn xin hẹn nhau tái ngộ.

Vệ Thiên Tường nhất nhất vâng dạ. Cùng Lai Quái Tẩu lại dặn thêm :

- Bây giờ lão hủ xin đi trước một bước, Vi lão đệ xin nhớ đến nơi đúng hẹn nhé. Lão hủ xin chờ ở Hàn Sơn.

Nói xong từ tạ rồi xuống lầu đi luôn.

- Khi Cùng Lai Quái Tẩu đi rồi, Vệ Thiên Tường băn khoăn suy nghĩ mãi, chẳng hiểu hư thực ra sao.

Chàng đứng dậy gọi trả tiền hàng. Ngoài ra còn để thêm một đỉnh bạc ba lượng tiền trên tủ bảo nhờ săn sóc hộ con ngựa. Vì phải dùng đồ đi thăm bạn không tiện ngựa theo bằng đường thủy. Đó là khoản thù lao nhờ nuôi nấng, ba hôm sau sẽ trở về nhận lại.

Tửu bảo thấy Vệ Thiên Tường tiêu xài rộng rãi, cảm lấy thói bạc trắng xóa cười tít mắt nói :

- Xin công tử chớ quan tâm. Nhỏ này xin hết lòng chăm nom chu đáo.

Vệ Thiên Tường bước ra khỏi tửu điểm rào bước lên đường ngay. Đi chẳng bao lâu đã đến Thanh Long Trường. Trước mắt là một khu rừng xanh um rậm rạp, quang cảnh có vẻ hoang vu tịch mịch.

Chàng vừa để ý thấy phái trước có một bóng người chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất ngay. Vệ Thiên Tường giật mình, đột nhiên nhớ lại lời nói của Cùng Lai Quái Tẩu dặn dò không nên để lộ hành trang cho thiên hạ biết.

Nghĩ vậy không kịp nhìn kỹ nữa, bèn lập tức tung mình rơi xuống đất, lách vào khu rừng bên đường, nấp sau một bụi cây, quan sát kỹ về phía trước.

Đây là một khu rừng khá rộng và rậm rạp. Vệ Thiên Tường thấy không tiện tiến sát lại gần nếu rủi bị lộ người ta sẽ đề phòng nên khó bề dò xét nữa. Trong khi chàng cố gắng hết tinh thần tìm kiếm tình linh trên đỉnh núi lại có bóng người thấp thoáng, khi ẩn khi hiện.

Chàng vội vàng dùng thân pháp nhanh tung mình xẹt thẳng lên không lao vút về phía đỉnh núi như một vệt khói mờ.

Vừa đến nơi đã nghe có tiếng người nói oang oang, vừa nói vừa cười có vẻ đắc chí lắm :

- Như vậy rõ ràng là lừa dè vào nộ miệng cọp. Chính họ tự mình dẫn thân tới thì còn trách ai nữa.

Vệ Thiên Tường sững sốt, bang hoàng cả người vì tiếng nói đó quả nhiên là của Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên và quả nhiên là ông ta đang ở trên đỉnh núi.

Thật là chuyện không thể ngờ tới. Chàng đang phân vân suy nghĩ thì có một giọng nói thanh hơn vừa cười vừa cãi lại :

- Ô, Bàng lão ca hình như hình như mất cả lòng tự tin nơi chính mình và đánh giá thấp bé ấy cao quá mức. Chỉ cần một cây bút ngọc này cũng chưa chắc nó có thể chịu đựng quá mười thế võ.

Vệ Thiên Tường lắng nghe được lời đối thoại ấy đã biết ngay nhân vật này là một trong Thất mạt Ngũ dật, tức là lão tứ Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiêu Khuê rồi.

Vì họ ở tận đỉnh núi, chỉ nghe tiếng nói nhưng chưa thấy được người. Nếu tiến lại gần sợ e lộ tẩy. Chàng thận trọng không dám tiến tới nữa, len lén vận công đề khí đi thật nhẹ nhàng vòng qua phía bên tay phải.

Khi ấy có tiếng Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên nói :

- Một cây Ngọc bút của tứ ca trên giang hồ khét tiếng, chưa mấy ai có thể chịu nổi mười miếng, đó là một sự thật hiển nhiên rồi. Nhưng cứ theo lời đồn của thiên hạ thì bé họ Vi này lợi hại vô cùng. Nửa tháng trước đây, bên hồ Lạc Mã, chính nó đã cự nổi ba thế của Xương Tu Tẩu, một tay cự phách trong Thập tam tà, tài nghệ như thế đâu có thể xem thường được.

Vệ Thiên Tường nghe bọn chúng đang bàn tán về mình, bây giờ mới sực nghĩ lại :

- “À, té ra là thế. Vừa rồi Cùng Lai Quái Tẩu vội vã ra đi với mục đích là đuổi theo cho kịp Thượng Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong và Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiêu Khuê, để bàn tính kế hoạch hầu đối phó với mình. Cũng thời may xui khiến mình lưu tâm bám sát theo và nghe ngóng được những âm mưu này, nếu không thật khác nào nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà, nguy hiểm biết chừng nào”.

Cùng Lai Quái Tẩu vừa dứt lời lại có tiếng một ông già nói :

- Nếu Bàng lão ca đã nói như vậy thì tứ đệ cứ theo đó mà thi hành. Còn vấn đề mất tích của Lâm lão đại chúng ta sẽ lên Kim Đỉnh tìm sau. Hôm nay thằng bé ấy tự nhiên dẫn xác về đây quả là một dịp may hiếm có, không thể nào bỏ qua được. Như vậy xin Bàng lão ca ngầm ngầm theo dõi, anh em chúng tôi xin ở trên Kim Đỉnh chờ đấy nhé.

Vệ Thiên Tường rón rén đến nấp cạnh đó, khuất mình sau một tảng đá to cạnh đỉnh núi.

Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong vừa nói dứt câu đã nói tiếp :

- Bây giờ xin thất lễ.

Tức thì trên đỉnh núi có hai cái bóng đen lao vút xuống ngư chớp nhoáng, chỉ thoáng một cái là biệt tích ngay. Rõ ràng là một tay cao thủ có tài khinh công đến mức tuyệt diệu xuất phàm.

Vệ Thiên Tường đưa mắt qua sát trên đỉnh núi thấy đâu đâu cũng có quái thạch mọc lên tua tủa, bén như mũi mác, hàng trăm cây tùng cây bách chen nhau mọc cao vút tầng mây.

Khi ấy Đông Cung Cư Sĩ và Ngọc Bút Sinh Hoa đã đi rồi, chỉ còn một mình Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên cũng đang chuẩn bị để xuống núi.

Đứng nép sau một thân cây bách theo dõi tình hình, Vệ Thiên Tường đã thấy rõ ràng Cùng Lai Quái Tẩu cũng là người trong bọn đã vây đánh phụ thân chàng ngày trước. Chàng phân vân suy tính chưa biết theo cách nào? Một là nên ra mặt vạch rõ những âm mưu của hắn vừa thổ lộ, cố nhử mình đến Nga Mi sơn để hòa nhau bao vây sát hại. Hai là nên tiếp tục theo dõi nữa xem âm mưu của hắn đi đến đâu rồi sau này sẽ tùy nghi đối phó.

Hai tư tưởng đang tranh chấp chưa biết ngã ngũ ra sao thì một sự kiện bất ngờ lại xảy ra nữa.

Vừa lúc Cùng Lai Quái Tẩu sắp sửa quay mình xuống núi bỗng từ xa có nổi lên một tiếng rít nho nhỏ nhưng rất rõ ràng, như một vật bén đang rạch xé không khí, từ trên ột vệt sang vàng lấp lánh, bay mau như sao băng phách tiếng kêu vo vo rồi rơi ngay trước mặt.

Một tiếng phập khô khan nổi lên, một tia lửa vàng cắm sâu vào ngọn núi đá.

Cùng Lai Quái Tẩu giật mình nhìn kỹ thì đó là một thanh kiếm nhỏ màu vàng.

- Lại Kim Kiếm lệnh! Đây là thanh kiếm Chính Nghĩa của Vệ minh chủ từ bao năm trước.

Cùng Lai Quái Tẩu thét lớn :

- Vi lão đệ, nếu đã hiểu rõ hành tung của lão phu mà nóng lòng muốn giải quyết, xin cứ mời lên đỉnh núi, việc gì lại thi thố cái trò ma quỷ như vậy?

Vệ Thiên Tường tuy chưa biết rõ kẻ phóng kiếm vàng là ai, nhưng cứ như lời nói của Bàn Đại Thiên thì quả nhiên lão đã nghi ình làm việc này rồi. Trong lòng không khỏi tức cười thầm.

Từ đằng xa có một chuỗi cười vang lên, một giọng nói sang sảng như ra lệnh :

- Bàn Đại Thiên, Kim Kiếm lệnh hạn định ày trong vòng mười hai giờ phải tự sát ngay.

Vệ Thiên Tường cảm thấy trong người rung lên vì cảm động.

Cùng Lai Quái Tẩu nghe tiếng nói không phải của Vi Hành Thiên Tu La thư sinh thì ngạc nhiên không ít, lão trợn mắt hét lớn :

- Tôn giá là ai? Xin cho biết.

Tiếng nói khe khẽ đáp :

- Lão phu thừa mệnh lệnh thi hành có xưng danh cũng vô ích. Bàn Đại Thiên, đúng giờ Ngọ ngày mai là giờ chót của đời mày nhé.

Cùng Lai Quái Tẩu ngược lên cười ngặt :

- Hà hà... suốt mấy chục năm nay, Bàn mỗ chạm trán không biết bao nhiêu là tay hào kiệt trên giang hồ, nhiều nhân vật nổi tiếng vẫn chưa làm gì nổi lão phu, các hạ là ai mà có nhiều câu quá tự phụ. Cần gì phải hẹn giờ cho lâu lắc, tự nay đến mai, bất cứ lúc nào, hễ có đủ bản lĩnh cứ tự do lấy đầu lão phu cho rồi.

Lời nói vừa rồi có lẽ là câu chót. Vừa nói xong người ấy đã đi mất dạng rồi, không nghe đáp lại.

Bàn Đại Thiên hầm hầm nổi giận, đưa cặp mắt ti hí sáng như sao băng, đỏ rực lửa căm thù nhìn khắp tứ phía vẫn không tìm thấy vết tích gì hết, cả cười quát lớn :

- Nay người bạn quý, nếu lỡ hẹn ngày mai xin tha thứ cho lão phu này không thể gặp được lần sau nữa đâu nhé!

Vừa nói dứt lời, Vệ Thiên Tường thấy lão vụt mình nhảy vọt sang bên hình như né tránh một cái gì. Ngay khi đó có ba bóng người xuất hiện trước mặt.

Vừa trông thấy ba người này, Vệ Thiên Tường đã nhận ra ngay là ba vị Tử phẩm hộ pháp trước kia từng gặp tại Vô Độc sơn trang tại Thành Đô, sau này gặp lại một lần nữa ở Quân Sơn Thanh Long trang, trong lúc gặp độc thủ của Ngũ Lô Thần Kiếm Lạc Công Minh cũng nhờ họ ra tay cứu giúp. Không ngờ hôm nay họ lại xuất hiện nơi đây nữa?

Chẳng lẽ Kim Kiếm lệnh là do Thiên Diện giáo giả tạo ra sao?

Cùng Lai Quái Tẩu vừa thấy mặt ba người, toàn thân rung lên từng hồi nhưng vẫn làm cứng, cười lớn nói :

- Lão phu tưởng là ai xa lạ té ra là ba vị Hộ pháp của Thiên Diện giáo. Lão phu tự nghĩ đối với quý Giáo chưa hề có phạm điều gì lầm lỗi, thế ba vị giả truyền Kim Kiếm lệnh nhằm mục đích gì?

Người mặc áo cánh gián đứng giữa là Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly, nhìn Cùng Lai Quái Tẩu nói :

- Kỳ mỗ phụng mệnh Giáo chủ mời Bàn đại hiệp quá bộ đến Tổng đàn tề Giáo một chuyến.

Vệ Thiên Tường giật mình nghĩ bụng :

- “Chính khẩu khí này, ba vị Hộ pháp đã dùng để mời Đường Viêm Thường một lần rồi”.

Bàn Đại Thiên gượng cười nói :

- Vừa rồi ba vị giả truyền Kim Kiếm lệnh uy hiếp Bàn mỗ, bây giờ lại bảo rằng Giáo chủ quý Giáo có lời mời, tại sao trước khinh thường, sau cung kính, thật quả tình Bàn mỗ chưa biết nên xử trí làm sao cho phải. Thế nào, Kỳ lão huynh hãy giải thích thêm cho lão rõ.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly nói :

- Thiên Diện giáo có ý mời Bàn đại hiệp nên mới ra lệnh cho ba anh em chúng tôi đến đây hôm nay chứ làm gì có việc giả truyền Kim Kiếm lệnh?

Cùng Lai Quái Tẩu nói :

- Lão hủ xin đội ơn Giáo chủ có lời kiến triệu. Nhưng vì tự xét mình cùng quý Giáo xưa nay chưa hề có liên hệ ân oán gì, nên khó lòng tuân lệnh được.

Ngũ Hành Tẩu gần giọng nói :

- Một khi Kỳ mỗ này phụng mệnh Giáo chủ có lời mời, Bàn đại hiệp không thể nào từ chối không đi được đâu.

Cùng Lai Quái Tẩu thụt lùi ra sau mấy bước, đôi mắt chiếu hào quang sáng rực, cất giọng cười lớn nói :

- Lão hủ có phong văn gần đây nhiều vô lâm cao thủ đột nhiên tuyệt tích giang hồ, thì ra là do quý Giáo cả. Chà, Thiên Diện giáo vừa tái hiện giang hồ, có ý tung một mẻ lưới quét hết nhân vật vô lâm để thực hiện một mưu đồ gì đây?

Ngũ Hành Tẩu nói :

- Bàn đại hiệp cứ đến gặp Giáo chủ bổn Giáo một bận, tự khắc biết ngay. Bàn đại hiệp nên giữ tư cách và bảo vệ uy tín của một phái, không nên để ba anh em Kỳ mỗ phải ra tay nữa.

Cùng Lai Quái Tẩu vận dụng công lực bảo vệ toàn thân rồi mỉm cười nói :

- Xin ba vị thử ra tay một chút xem có đủ sức mời nổi Bàn mỗ hay không?

Lão vừa nói dứt lời, Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly đã gầm lên một tiếng, tung ra một chưởng.

Cùng Lai Quái Tẩu thấy đối phương đã ra tay, vội vàng dùng tả chưởng tiếp đánh.

Ầm!

Từ trên lưng chừng trời, chưởng phong đột nhiên nổi dậy lửa nhoáng lên, tiếp theo một tiếng long trời lở đất.

Ngũ Hành Tẩu vừa xuất chưởng, thân hình cảm thấy có một luồng khí lực là lạ xuyên qua, tựa hồ như đã tiếp thêm một chưởng của kẻ khác. Nhất định trong lúc ra tay, đã có người thừa dịp đánh lén để sát hại đối phương.

Ngũ Hành Tẩu đôi mắt tóe hào quang, loang loáng nhìn vào khu rừng trước mặt thét lớn :

- Phần Tâm chỉ! Thân pháp quả nhiên cao diệu phi thường. Cao nhân nào đã muốn cùng Kỳ mỗ chạm trán xin mời ra đây, chuyện gì lại ẩn mặt như thế?

Từ trong khu rừng có hai tiếng cười hà hà nổi lên, lập tức có tiếng đáp :

- Ngũ Hành chân khí của Kỳ lão quả tiếng đồn không sai. Tiểu đệ xin bái lĩnh tuyệt học một phen.

Ngay khi đó, một bóng người từ trong rừng đi ra, dáng điệu cao cao, nét mặt lầm lỳ, xương xương, có vẻ hốc hác, mình mặc áo xanh, lưng đeo kiếm dài.

Vệ Thiên Tường xuýt chút nữa kêu lên thành tiếng. Thì ra người đó chính là Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ.

Ngũ Hành Tẩu nói :

- Cứ như Phần Tâm chỉ của đại huynh hình như thuộc công phu hỏa môn. Trên giang hồ thường nghe đại danh Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ, nhưng không mấy ai được hân hạnh gặp mặt.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly tái mặt gật đầu nói :

- Kỳ mỗ này cùng lệnh sư huynh trước kia có xích mích chút ít, phải chăng vì lẽ ấy mà Chữ đại hiệp cố ý tìm mọi cách để phá hoại việc làm của Kỳ mỗ chăng? Xin cho biết lý do nào đưa đẩy Chữ huynh về đây hôm nay?

Chữ Vô Kỵ nói :

- Lão Kỳ phụng mệnh làm việc, tiểu đệ cũng biết phụng mệnh mà làm việc như thế chứ! Hai bên đều thi hành sứ mệnh của mình tại sao lại nói rằng cố tình phá hoại lẫn nhau.

Ngũ Hành Tẩu đưa tay trở Kim Kiếm lệnh cấm trên tảng đá nơi đỉnh núi liền nói :

- Nếu như thế có lẽ Chữ đại hiệp đã phụng mệnh Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp đi làm nhiệm vụ phải không?

Chữ Vô Kỵ chỉ cười lạt một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng ngay trong khi ông vừa cười lạt, bỗng có tiếng thét vang, nhiều bóng người thấp thoáng vụt bay lên, chưởng phong ào ào như trận bão kiếm sôi đá, cát bụi bốc lên mù mù che lấp cả một góc rừng.

Xem tiếp hồi 57 Thay hình đổi dạng

57. Chương 57: Thay Hình Đổi Dạng

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên nhìn lại, thế ra tất cả các nhân vật đang có mặt tại đó như Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ và ba vị Hộ pháp của Thiên Diện giáo, chỉ vùng lên một cái, trong chớp mắt đã biến đâu mất cả.

Phân tách lại từng việc làm thì thấy rằng, trong khi Chữ Vô Kỵ định dùng Phần Tâm chỉ đột kích Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, bị Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly dùng “Ngũ Hành chân khí” chặn lại. Hai luồng cường lực chạm nhau, phát nổ một tiếng long trời lở đất và nhờ đó lão đã thoát chết rất cận kề.

Kể đó, Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ xuất hiện từ trên đỉnh núi khiến bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào ông ta và trong câu chuyện đối thoại, giữa hai nhân vật ly kỳ và Chữ Vô Kỵ khiến cho Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên mới được biết là cả hai đều phụng mạng làm việc, rồi cùng chạm trán nhau tại đây.

Thừa dịp mọi người không để ý tới mình, Bàng Đại Thiên liền nhún chân một cái, vọt thẳng vào rừng mất dạng. Tức thì tất cả ba vị Tử phẩm hộ pháp và Hỏa Ảnh Tử nhất tề cùng phát chưởng đánh theo rồi thì triển khinh công truy nã liền.

Đỉnh núi nổi phong ba vì bao nhiêu kinh lực cùng phát ra một lượt, nhưng chỉ trong nháy mắt ai nấy đều biến mất. Trên tảng đá chỉ còn trơ lại một thanh kiếm vàng lấp lánh còn ghim sâu tại đó.

Vệ Thiên Tường từ từ bước lại, vói tay rút thanh kiếm nhỏ đưa lên ngắm nghía một chập, trong lòng có nhiều tư tưởng phức tạp quay cuồng. Té ra bao nhiêu sự việc vừa xảy ra, có liên quan mật thiết đến những người vây đánh Minh chủ Võ lâm mười ba năm về trước cả. Mà bí mật sắp hé dần dần.

Chàng mỉm cười, khẽ gạt đầu như mới nghĩ ra được một điều gì vừa ý, rồi cất thanh kiếm vàng vào bọc, rảo bước đi xuống núi.

* * * * *

Nga Mi sơn thuộc tỉnh Tứ Xuyên, cao hơn núi Ngũ Nhạc, là nơi thắng cảnh nhất chín Châu cũng là nơi Thánh địa Phật đạo của Trung Quốc.

Nhà Phật gọi núi này Quang Minh sơn, cùng với các ngọn Ngũ Đài sơn, Phổ Đà sơn, Cửu Hoa sơn, gọi chung là Tứ đại đạo trang. Người trong giới đạo gia gọi núi này là “Hư Linh động thiên” hoặc “Linh Lăng Thái Diện Thiên”.

Trông núi cao trùng điệp, mây bồng bềnh ảo lạ thường. Hai bên có dãy núi chạy dài sừng sững, những ngày quang đăng, đỉnh lộ nơi chân mây, đứng đằng xa nhìn tới như cặp mày ngài, do đó mới có danh từ Nga Mi sơn.

Trên núi khí hậu rét vô cùng, quanh năm tuyết phủ giá đông, mãi đến tháng ba hay tháng tư, khi trời trở lại ấm áp thì tuyết núi mới bắt đầu tan bớt.

Đạo ấy vào khoảng cùng năm mãn tháng, Nga Mi sơn như đặc cứng dưới một lớp băng tuyết thật dày. Dưới ánh mặt trời mờ ảo vào mùa đông, màu tuyết trắng hòa lẫn với màu mây, khó lòng phân biệt đâu là mây, đâu là núi.

Thành đá cheo leo cao vút thẳng đứng tận trời xanh. Chỗ nào cũng một màu trắng tinh bóng nhoáng như gương không thể nào đặt chân hay bám vào được.

Gặp thời kỳ này, đừng nói khách nhàn du bắt đầu, mà ngay cả những đạo sĩ, tăng ni, hòa thượng ở các chùa chiền cất trên triền núi cũng phải dự trữ sẵn lương khô, suốt ngày suốt đêm, hàng tháng dài đóng cửa tụng kinh niệm Phật. Một vùng tuyết giá ngăn cách giữa người và thiên nhiên.

Suốt một vùng núi trắng liên miên bất tận, chẳng một bóng người, không một tiếng thú hay chim muông. Cả giang sơn này mặc nhiên trở thành một bức tranh tuyết vẽ trên nền trời bao la xanh biếc.

Khi đó vào khoảng giữa giờ Thân và giờ Dậu (độ chiều tối) trên con đường tuyết ngập đến ống chân, một bóng người mãi xông pha như luồng gió, vượt tuyết lạnh, vượt núi cao, mặc dù trời buốt căm căm, đã vận đủ công lực bảo vệ thân mình, một mạch lao đi, thẳng một mạch bay vun vút trên kim đỉnh.

Người đó là ai? Là khách giang hồ lạ mặt đến viếng Nga Mi sơn hay là những nhân vật của các chùa có việc ra ngoài bất thường vừa mới trở về.

Thân pháp người ấy quả nhiên tinh diệu phi thường, khách giang hồ không mấy ai bì kịp.

Thân hình lướt đi mau như một bóng u linh, nên không thể nhìn được rõ mặt.

Khi vừa đến Lăng Hư quán chân người ấy chậm dần, sà từ từ trên mặt tuyết rồi đứng lại.

Với lối vượt tuyết trèo non như vậy, kẻ này quả là một cao thủ có tuyệt kỹ khinh công. Nhưng vì đi quá gấp rút, đường đi lại vất vả nên có vẻ bơ phờ mệt nhọc, hơi thở dập dồn.

Mỗi luồng hơi thở ra đọng lại thành những làn khói trắng như sương đục.

Đó là một lão già, thân hình ngũ đoản, đầu đội chiếc mũ dạ, mình mặc áo vải bông dày, vớ dài vớ ngắn ngang lưng có thắt một sợi dây gai, một cái ống điều tre dài chừng hai thước, trên đầu ống điều có đeo lưng lẳng một gói thuốc lảo bằng lá chuối khô.

Mặt mày lão loắt choắt, so vai rút cổ, vừa nhìn qua có vẻ một tay phú hào miền đồng ruộng.

Lão ấy chính là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên.

Ông ta quắt đôi mắt ti hí như mắt chuột, long lên sòng sọc như sao sa nhìn về phía trước.

Bỗng ông ta phát hiện trước Lăng Hư quán có một thanh niên dáng người đẹp đẽ, anh khí bừng bừng, mặc áo màu lam đang đứng dựa vào một gốc tùng hình như chờ đón một kẻ nào sắp tới.

Cùng Lai Quái Tẩu nhận ra ngay kẻ đó là Ngân Lâu kiểm khách Đào Côn, thủ đồ môn hạ của Linh Phi đạo trưởng, Chương môn phái Nga Mi.

Đào Côn vừa trông thấy Cùng Lai Quái Tẩu đã vồn vã chạy lại chấp tay vái chào rồi cúi mình nói :

- Văn bối phụng mệnh gia sư, đã đón chờ Bàng lão tiên bối từ lâu rồi.

Cùng Lai Quái Tẩu tăng hắng một tiếng hỏi ngay :

- Thế nào, Thiện lão nhị và Hứa lão tứ đi trước lão phu một bước. Họ đã đến cả rồi chứ?

Đào Côn chấp tay đáp :

- Hai vị sư thúc Thiện và Hứa, vừa đến lúc ban trưa và cho biết thế nào, chiều tối này thế nào lão tiên bối cũng đến kịp. Vì vậy nên gia sư mới đặc phái văn bối ứng trực nơi đây để đón tiếp.

Cùng Lai Quái Tẩu hình như chưa hết mệt, miệng còn thở hào hển. Lão đưa tay vỗ nhẹ vào lưng mấy cái, uốn mình xương kêu “rắc” một tiếng, thở dài :

- Đào lão đệ, con người mỗi năm tuổi tác chồng chất lên đầu. Cứ một năm qua cảm thấy mình vô dụng hơn một mức. Con đường núi hôm nay đã làm cho lão hủ suy tởm bỏ hơi tai. Chỉ e rằng vài năm sắp tới đây, sẽ không còn đủ sức mà vượt nổi đến kim đỉnh. Nói thật đấy, lão đệ đừng cười.

Đào Côn mỉm cười nói :

- Chưa kể lúc này trên đồi giá tiết liên miên đi lại bất tiện, trơn trượt, nguy hiểm vô cùng, chính những ngày thường ẩm trời, tuyết rã, văn bối đi đến lưng chừng núi phải dừng lại một hồi để lấy sức. Lão tiên bối cứ một mạch vượt thẳng từ dưới đến đây không cần xả hơi, quả nhiên khí lực còn rất dồi dào. Văn bối dù cố tập luyện năm, ba năm nữa cũng chưa chắc đã bì kịp.

Trong lúc đứng nói chuyện cùng Đào Côn, Cùng Lai Quái Tẩu liếc mắt quan sát thử xung quanh Lăng Hư quán thật kỹ rồi cất tiếng nói :

- Đào lão đệ, lệnh sư đã sai lão đệ đến chịu đón tiếp, có lẽ nóng lòng chờ đợi lắm. Vậy lão đệ hãy đi trước dẫn đường để lão hủ gặp người thương nghị việc cần thiết.

Tuy nghe thế, nhưng vẫn cúi mình đứng yên, có ý muốn nhường cho Cùng Lai Quái Tẩu đi trước. Y vừa cười vừa nói :

- Lão tiên bối vốn là chí hữu của gia sư, mỗi năm chỉ đến một lần, xin tiên bối cứ đi trước mới phải.

Cùng Lai Quái Tẩu cười ha hả rồi khoát tay nói :

- Đào lão đệ, lão hủ cùng lệnh sư huynh tuy là bạn tri giao từ ngày trước, ngày thường tới lui đường đột thế nào cũng xong, nhưng vì hiện nay đang bận tiếp khách, cần giữ thể thống của Chương môn, vậy lão đệ nên vào bẩm trước.

Ngân Lâu kiểm khách gật đầu khen ngợi :

- Văn bối không hề nghĩ đến điểm đó. Lão tiên bối trù tính như vậy quả nhiên chu đáo và tế nhị vô cùng.

Cùng Lai Quái Tẩu vuốt râu cười hì hì rất tự nhiên không đáp nữa.

Thế là Đào Côn lan chân đi trước, cả hai luồng qua dãy tiền điện, đi thẳng ra sau.

Chập sau, đến một căn nhà tịch tịch, bên trong có tiếng người nói chuyện, rõ ràng là của Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong và Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê. Tiếp theo đó là một giọng nói sang sảng lãnh lớt của Linh Phi đạo trưởng.

Ngân Lâu kiểm khách dừng chân trước cửa, đưa tay kéo bức rèm trúc lên. Cùng Lai Quái Tẩu đưa mắt nhìn thẳng vào nhà rồi cười khà khà bước vào luôn.

Căn nhà này bài trí cực kỳ trang nhã, trên chỗ ngồi ngoài Thiện Nhân Phong và Hứa Chiếm Khuê ra, nơi hàng đầu còn một lão đạo nhân, tuổi độ sáu mươi, mặc áo đạo bào màu vàng rực rỡ, trông có vẻ đạo mạo uy nghi, đó chính là Nga Mi chương môn Linh Phi đạo trưởng

Vừa thấy Cùng Lai Quái Tẩu bước vào, cả ba người đều đứng dậy một lượt.

Cùng Lai Quái Tẩu tự nhiên bước vào nhà, cười toe toét nói :

- Chà, hai vị mau chân đến sớm, để cho lão hủ chậm đi một bước, mãi bây giờ mới tới đây. Xin cam thất lễ.

Rồi quay về phía Linh Phi đạo nhân cười hà hà nói :

- Lăng Hư quán! Lão hủ chiếu lệ mỗi năm đến một lần, chuyện gì còn phải bày vẽ sai tửu đồ ra phơi gió bắc, hứng tuyết rơi để chờ đón nữa.

Nói xong chẳng chút khách sáo và cũng không đợi chủ nhân mời mọc, đến ngồi ngay trên chiếc ghế trống, đặt đối diện cùng Linh Phi đạo trưởng.

Linh Phi đạo trưởng vuốt râu nói :

- Hai vị thí chủ Thiện và Hứa huynh đã đến đây vào giữa giờ Ngọ, cho biết là đạo huynh cũng sẽ đến trong ngày nay. Vì nóng lòng muốn thương nghị một vài chuyện khẩn yếu nên lão phu cho tửu đồ ra chờ đón để rước đạo huynh vào.

Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong hỏi :

- Bàng lão ca đã bám sát tên tiểu tử họ Vi trên con đường đến Nga Mi sơn. Chẳng hay giờ này hắn đã có mặt nơi đây chưa?

Đạo đồng bưng trà thơm mời khách.

Cùng Lai Quái Tẩu nhấp một hớp lắc đầu đáp :

- Sau khi hai vị rời Thanh Long trường đi rồi, lão hủ cũng đi luôn không theo dõi họ Vi nữa, nhưng trái lại đã bị kẻ khác bám theo bên chân dò xét.

Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiêm Khuê nói :

- Chà, cứ như oai danh lừng lẫy của Bàng lão ca, thì trên đời này có ai lại dám vuốt râu hùm như vậy?

Thiện Nhân Phong nói tiếp luôn :

- Có lẽ tiểu tử họ Vi hoài nghi Bàng lão ca rồi trở ngược lại theo dõi lão ca chứ gì.

Cùng Lai Quái Tẩu cười ngặt nói :

- Nếu lão hủ không lanh trí xoay sở kịp thời thì cái mạng già này giờ đây không còn nữa!

Linh Phi đạo trưởng ngạc nhiên hỏi :

- Cứ như bản lãng của Bàng đạo huynh mà thốt ra những lời bi quan như vậy thì tất nhiên kẻ ấy phải có một mức võ công đến độ xuất thần nhập hóa rồi.

Cùng Lai Quái Tẩu chớp mắt loang loáng nói :

- Lão hủ có mang vật này cho đạo huynh và hai lão ca xem thử, nếu không tận mắt xem thấy thì lời nói suông khó lòng mà tin được.

Nói xong từ từ lấy ra một thanh kiếm nhỏ bằng vàng sáng lấp lánh, cầm nơi tay đưa ra.

Linh Phi đạo nhân tái mặt hốt hoảng nói :

- Kim Kiếm lệnh! Té ra Bàng đạo huynh chạm trán cùng Minh chủ sao?

Cùng Lai Quái Tẩu lắc đầu nói :

- Không, đó là Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỳ cùng ba viên Hộ pháp của Thiên Diện giáo do Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly đứng đầu.

Nói xong lão bắt đầu kể hết những gì đã xảy ra.

Hứa Chiêm Khuê tái mặt định nói nhưng Linh Phi đạo nhân đã cướp lời :

- Bàn đạo huynh nói có lý lắm. Đạo này nhiều cao thủ hạng nhất trên võ lâm Đổng Văn Kỳ, Không Động Hắc Thạch đạo nhân, Giang Bắc Diêm Bắc Thần cũng lần lượt mất tích một cách ly kỳ. Vừa rồi lại thêm Võ Di Dật Sĩ Lâm đạo huynh cũng mất tích nữa, khiến cho bàn đạo hoài nghi là Vệ Dục Tuấn đã ngấm ngầm hạ thủ. Nhưng cứ theo lời tường thuật của Bàn lão ca thì những vụ này đều do Thiên Diện giáo bắt cóc cả.

Nói xong lại nói với Cùng Lai Quái Tẩu :

- À này Bàn lão huynh, lão huynh có nói Tu La thư sinh Vi Hành Thiên có thể là cháu của Vệ Dục Tuấn hóa trang ra, vậy giờ hắn ở đâu rồi.

Cùng Lai Quái Tẩu nói :

- Trong vấn đề này có nhiều chỗ đáng hoài nghi. Cứ xét qua những sự việc đã xảy ra thì giữa Tu La thư sinh và Vệ Thiên Tường cháu của Võ lâm Minh chủ vừa ra mặt trên giang hồ, có nhiều điểm giống nhau nên cũng có thể đoán như thế được.

Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiêm Khuê xen lời vào :

- Chính Bàn lão ca cho biết đã tận mắt thấy hắn cải trang thành một thiếu niên lạ, da mặt vàng khè và trong khi Bàn lão ca nhắc đến việc vây đánh Vệ Dục Tuấn mười ba năm trước kia, trên nét mặt hắn có lộ vẻ gì xúc động khác thường không?

Cùng Lai Quái Tẩu gật gù đáp :

- Phải rồi, trong một dịp tình cờ lão hủ gặp hắn có một tấm mặt nạ da màu vàng khè nên hoài nghi có thể là cháu của Vệ Dục Tuấn. Vì vậy nên lão hủ cố ý thổ lộ một vài vấn đề để lừa hắn nhận lời lên núi Nga Mi, chui đầu vào lưới mình để dễ bề tóm cổ. Tra khảo cho kỹ, thế nào hắn cũng khai ra chỗ ở của Vệ minh chủ cùng những âm mưu về việc bắt cóc các nhân vật cao thủ võ lâm thời gian gần đây.

Linh Phi đạo nhân cười nói :

- Hà, thí chủ không nên nóng nảy, cứ như Lâm đạo huynh tuy bị sa cơ vào tay địch, nhưng tính mạng không đến nỗi nào đâu. Chúng ta chỉ cần Tu La thư sinh dẫn xác đến đây cắt vấn rõ ràng rồi sẽ liệu. Thằng bé đó đã làm nhục đồ đệ của bàn đạo, thì dù không phải là cháu của Vệ Dục Tuấn, bàn đạo cũng quyết không tha thứ được.

Cùng Lai Quái Tẩu gật đầu nói :

- Lão hủ cũng nghĩ như vậy. Sở dĩ thấy bản lĩnh của nó cao cường, một mình không dễ gì hạ thủ nên tìm kế dụ nó lên đây để chúng ta cùng ra tay một lúc. Dù nó có tài trời cũng không thoát khỏi phen này.

Đang mải chuyện trò, Đào Côn vén màn bước vào thưa rằng tiệc chay đã làm xong. Linh Phi đạo trưởng đứng dậy mời ba người nhập tiệc.

Cơm nước xong xuôi, nói chuyện thêm một lúc ai nấy cáo từ về phòng riêng ngủ.

Ngay giữa mùa hè nóng nực mà trên đỉnh núi Nga Mi vẫn lạnh lẽo, hướng chi lúc này đang giữa mùa đông, cho nên gió bắc thổi một đêm, khí lạnh như nằm trong một tảng băng giá.

Thiện Nhân Phong và Hứa Chiêm Khuê vốn tin tưởng ở nơi khí hậu quanh năm ôn hòa quanh năm không bao giờ thấy tuyết, mặc dù có võ công thượng thừa, có đủ khả năng vận công chống lạnh, nhưng ở trên thượng đỉnh Nga Mi cũng cảm thấy rét tận xương.

Xem tiếp hồi 58 Lấy độc trừ độc

58. Chương 58: Lấy Độc Trừ Độc

Sau khi Đào Côn từ biệt đi ra rồi, Cùng Lai Quái Tẩu thở phào một tiếng như một gánh nặng.

Nằm nghỉ lại những việc đã qua, ông sức nhớ lại lúc vừa đến chân núi, khi bước vào khu rừng bên trái có một người đột nhiên phóng một vật để ám toán mình. Nhưng khi đưa tay bắt được nhìn lại thì không phải, là một cái bao giấy nhỏ.

Khi ấy vì quá cấp bách chỉ kịp bỏ vào bọc rồi đi ngay chưa kịp xem.

Bây giờ còn một mình, liền đem bọc mở ra xem. Thì ra trong ấy có một số kim nhọn đúc bằng thép tốt, dài chừng một tấc, lớn bằng sợi lông trâu và một gói giấy nhỏ trên có mấy dòng chữ :

“Lên đó chuyển này chỉ nên dùng trí mà đối phó, chứ dùng sức không lợi, kim này tên là ‘Phi Nhị’ vốn một loại ám khí lợi hại cất giấu trong cán bút ngọc, gói này chứa một số độc dược cũng do người ấy làm chủ. Hai loại này tìm ra được không phải dễ dàng, hãy cất lấy mà dùng, điều cần thiết là nên thận trọng cho lắm”.

Phía dưới không ký tên.

Nét chữ có vẻ rất quen thuộc, cũng giống như bút tích lúc viết mảnh giấy trao Tụ lý kiếm và Hóa cốt đơn, nhận được tại Nhạc Dương khách điểm.

Đọc xong lão suy nghĩ :

- “Ồ, người này là ai, mà ngay khi mình cải trang làm Cùng Lai Quái Tẩu mà y cũng phát giác ra được và ném cho thứ này”.

Thì ra Cùng Lai Quái Tẩu này do Vệ Thiên Tường cải trang.

Chàng muốn đội lốt lão này đến đây để chính tận tai mình nghe được từ trong mồm Linh Phi đạo nhân và Đông Cung Cư Sĩ thổ lộ ra những âm mưu vây đánh thân phụ xưa kia. Và có được như thế, may ra mới dò xét được nhiều nhân vật đồng lõa khác nữa.

Mân mê hai vật ấy, chàng suy nghĩ thêm :

- “Ồ, kim này hiệu là Phi Nhị, vốn loại ám khí lợi hại ẩn tàng trong cây bút ngọc của Ngọc Bút Sinh Hoa! Còn gói nhỏ này là “độc mật” một loại thuốc cực độc cũng của hắn luôn. Người này giao tình với dụng ý gì đây? Chẳng lẽ y chủ trương ỉn hạ độc bọn chúng sao? Đâu có lý nào như vậy”.

Còn đang phân vân suy nghĩ bỗng có tiếng chân người bước đi từ xa đến. Chàng vội vàng giấu cái gói vào người, cố giữ vẻ điềm nhiên ngồi yên nghe ngóng.

Có tiếng gõ cửa bộp, bộp, bộp và có người khẽ gọi :

- Bàng lão tiền bối, vãn bối xin đem nước trà vào đây để ngài giải khát.

Vệ Thiên Tường bước lại mở cửa.

Một đĩa đạo đồng nhỏ, tay bưng hai hồ nước trà, bốc hơi nghi ngút đem vào phòng.

Chàng xúc động gặt đầu tỏ ý hài lòng và hỏi nhỏ :

- Tiểu huynh đệ, chú giúp chúng ta được uống trà ngon đây phải không?

Tên tiểu đồng đặt hai hồ trà trên bàn rồi cúi đầu nói :

- Cháu phụng mệnh sư phụ đem trà đến ba ngài dùng.

Nói xong lấy một hồ đặt riêng cho Vệ Thiên Tường.

Trong lúc hắn đang loay hoay đi đặt hồ trà trên chiếc bàn nhỏ ở đầu giường, Vệ Thiên Tường lập tức lấy một ít thuốc độc trong gói, khẽ búng vào hồ trà kia cười hà hà nói :

-Ồ, thật làm phiền chú bé quá.

Tên tiểu đồng bước lại mang hồ trà bưng đi và cung kính nói :

- kính chúc lão tiền bối đêm nay ngon giấc.

Nói xong hắn bước ra đi thẳng vào căn phòng đối diện.

Vệ Thiên Tường thấy hần đi rồi, lấy một tí thuốc nữa búng vào hồ trà ấy rồi rót ra một cốc riêng. Xong rồi chàng lấy ra một chiếc kim bạc nhúng vào cốc trà ấy. Tức thì đầu kim trở nên đen sì.

Một lát sau chàng khẽ bước ra cửa tung mình bay thẳng lên đầu tường, nhún mấy bước rồi nhẹ nhàng đặt xuống mái tịnh thất của Linh Phi đạo nhân không gây một ít tiếng động nhỏ.

Từ cánh cửa sổ hé mở có ánh sáng dội ra lấp lánh, trong phòng yên lạnh như tờ. Chàng đoán có lẽ tên lão tặc đang ngồi vận công.

Khi chiều, Vệ Thiên Tường đã lưu tâm rất kỹ về vị trí của tấm bồ đoàn. Bây giờ chàng khẽ lấy ra một số “Phi Nhị châm” nhỏ như lông trâu; tụ khí vào chưởng tâm, vận đủ nội lực chân nguyên rồi nhắm đúng vào vị trí bồ đoàn bắn qua khe cửa sổ.

Phi châm vừa bắn đi, đã nghe Linh Phi đạo nhân hừ một tiếng. Nhưng Vệ Thiên Tường đã lẹ làng như một mũi tên vừa bật ra khỏi dây cung, vượt qua đầu tường, về đến nhà khách.

Trong chớp mắt chàng đã nhẹ nhàng bước đến trước phòng bên trái, lấy tay gõ nhẹ hai cái khẽ gọi :

- Hai vị đã ngủ chưa?

Có tiếng Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong hỏi lại :

- Có phải Bàng lão ca đó không, xin mời vào trong này.

Cửa phòng vừa mở, Vệ Thiên Tường lách mình bước vào thấy Bút Ngọc Sinh Hoa đang bưng chung trà nóng hổi đưa lên môi nhấp.

Vệ Thiên Tường giả bộ hoảng hốt vội gọi nho nhỏ :

- Hứa lão ca, không nên uống, có độc trong ấy.

Hứa Chiếm Khuê đã uống hết nửa chung vào bụng rồi nghe nói thất kinh vội đặt uống bàn quất mắt hỏi :

- Bàng lão ca, anh vừa nói gì?

Vệ Thiên Tường vội đưa cây kim bạc bị ăn nám đen một đầu hết lớn :

- Trong trà có độc!

Bốn tiếng ấy vừa lọt vào tai Thiện Nhân Phong không khác gì tiếng sét nổ lưng trời. Lão lập tức lấy cây kim bạc nhúng vào ly trà, rút ra thấy toàn thân cây kim đen ngòm, bất giác tái mặt nghiêng răng nói :

- Linh Phi lão tặc, thật là lòng lang dạ thú, mày chực giết chúng ta để bịt miệng đấy sao?

Hứa Chiếm Khuê này giờ uống khá nhiều nhưng vô tình chưa biết. Vừa nghe bảo trong trà có độc tự nhiên y cảm thấy trong bụng đã ngấm ngấm quặn đau vội vàng thò tay vào bọc lấy ra một gói thuốc giải độc trút hết vào miệng rồi hét lên :

- Ác tặc, họ Hứa này mặt dầu trúng độc nhưng trước khi chết quyết liều mạng cùng mày.

Nói xong đưa tay chụp cây ngọc bút phóng chân đá toang cửa phòng, nhảy vọt ra ngoài chạy đi như bay.

Thiện Nhân Phong sợ Hứa tứ đệ xảy ra điều gì bất trắc, vội vàng nhảy vút theo.

Vệ Thiên Tường thấy kế hoạch ly gián của mình có cơ thành tựu, bọn chúng bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau, bụng đã mừng, bèn theo sau nói khẽ :

- Quý vị hãy thư thả xem lại, biết đâu có bàn tay kẻ khác nhúng vào.

Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê và Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong đã nổi cơn tức giận, chẳng cần nghe nữa cứ nhảy vút lên đầu tường, phóng nhanh về căn tịnh thất của Linh Phi đạo nhân.

Vừa đặt chân xuống đất, Ngọc Bút Sinh Hoa đã hét lớn :

- Linh Phi đạo tặc, hãy ra đây tiếp chuyện cùng lão gia.

Tiếng thét chưa dứt thì một bóng người thấp thoáng, Linh Phi đạo nhân đã hiện ra sừng sững, râu tóc phát phới mắt chiếu hào quang lấp lánh.

Vệ Thiên Tường không ngờ Linh Phi đạo nhân lại mau lẹ đến thế, trong lòng run lên. Chàng liếc nhìn thấy lão ta mặt mày hốc hác, nhưng thần sắc vẫn bình thường không có gì thay đổi. Hai luồng nhãn quang chiếu sáng ngời vào Hứa Chiếm Khuê trầm trầm nói :

- Bần đạo đang muốn nhờ thí chủ giải thích một điều, không ngờ thí chủ lại mau lẹ như vậy.

Vừa thấy Linh Phi đạo nhân xuất hiện, hai mắt chiếu tia lửa, múa cây ngọc bút điểm vào mặt lão hét to :

- Lão tặc, ta không ngờ nhà ngươi đường đường Chứng môn phái Nga Mi mà lại dùng thủ đoạn hèn mạt của kẻ hạ lưu giang hồ, trở trái làm mặt, đem oán thay ân như vậy.

Bóng lão thấp thoáng một cái đã tiến đến gần Linh Phi đạo nhân, dùng thế “Du Y Điểm Đầu” ngọc bút tỏa ra mấy điểm tinh quang sáng bạc xẹt tới như điện.

Trên tay Linh Phi đạo nhân còn nắm mấy mũi “Phi Nhị châm” lão định hỏi cho ra lẽ, không ngờ bên kia Ngọc Bút Sinh Hoa đã quá nông nổi tấn công ngay.

Nổi giận căm gan, Linh Phi đạo nhân không thêm nói nữa, phát tay áo phát luôn hai chưởng liên hoàn, miện quát lớn :

- Câu chuyện của thí chủ từ đâu mà ra, hãy giải bày xem thử.

Bóng người loang loáng, chưởng lực ào ạt hùng mạnh vô cùng, đến nỗi Ngọc Bút Sinh Hoa một tay cao thủ trên võ lâm ra tay trước nhưng vẫn không nhìn rõ để phân biệt được thế đánh của Linh Phi đạo nhân, bị áp lực của song chưởng đẩy lùi ra sau bảy tám bước, trong lòng vừa tức vừa sợ, trợn mắt quát :

- Lão đạo tặc, mày là quân khốn nạn.

Linh Phi đạo nhân giận lắm nhưng cố dằn tâm nói :

- Hứa thí chủ, sao không chịu dừng tay để dùng lời lẽ nói chuyện?

Nhưng thấy Hứa Chiếm Khuê vẫn liên tục đánh tới như vũ liên lùi lại một bước, tung luôn hai chưởng, bao trùm cả một phạm vi mấy trượng, áp đảo đối phương ngay.

Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong thấy tứ đệ không phải là đối thủ của lão tặc, liền nhún mình nhảy vút vào giữa trận, đứng ngay trước mặt Hứa Chiếm Khuê thét lớn :

- Linh Phi đạo hữu, nên biết rằng Thất môn Ngũ dật trước đây đối với Vệ Duy Tuấn không mấy may mắn, cũng vì mây dùm ngó Thái Thanh tâm pháp, vị tình giúp đỡ, nổi giáo cho giặc. Lâm lão đại vì tình nghĩa khó nổi chối từ tham gia trợ lực đến nỗi mang khổ vào thân. Bây giờ mày lại lấy ơn làm oán quả là phường đốn mạt.

Linh Phi đạo nhân thấy sự bí mật của mình bị nói huych toẹt ra, tái mặt chận lời :

- Thiện Nhân Phong, mày lấy gì để chứng minh lời ấy?

Đông Cung Cư Sĩ gườm hai mắt nói :

- Hà, hà... Thất môn Ngũ dật trước kia vì bạn liêu mình, đến nỗi Lâm lão đại mất tích chưa tìm ra manh mối ngày nay mày còn thôn thốt lòng đầy gươm đao, ngoài mặt ngọt ngào, trong thâm tâm muốn giết người để bịt miệng!

Linh Phi đạo nhân toàn thân run lên vì kinh ngạc, hỏi ngay :

- Ủa, vì sao mày lại nói như vậy?

Đông Cung Cư Sĩ cười gằn nói :

- Nếu muốn thiên hạ không biết thì đừng làm, mày dám bỏ độc dược vào trà, bây giờ lại chối sao?

Linh Phi đạo nhân tái mặt hỏi :

- Sao lại có việc như vậy được?

Đông Cung Cư Sĩ nói :

- Linh Phi đạo hữu, đừng nhiều lời chối quanh vô ích. Hứa lão tứ đã bị trúng độc sắp nguy, mày phải lập tức đưa thuốc giải may ra còn có cơ giải quyết. Nếu không thì dù kiếm pháp của Nga Mi tuy ghê gớm nhưng Thất môn Ngũ dật quyết không thể lạng lách tránh chịu kẻ khác đàn áp đâu.

Linh Phi đạo nhân tức quá, run người, râu tóc bở phờ, trầm giọng nói :

- Việc này nhất định phải có sự ẩn khúc, nếu không nói rõ ràng, bản đạo không hiểu gì hết.

Thấy Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên đứng cạnh lạng lách tránh không nói lời nào liền hỏi :

- Bàng đại huynh, cứ như sự hiểu lầm này, đạo huynh có cao kiến gì không xin chỉ giáo cho.

Cùng Lai Quái Tẩu cười lạc nói :

- Lão hủ cùng đạo huynh qua lại kết thân cùng nhau hàng bao nhiêu năm rồi, lẽ ra cũng có thể tin được. Chẳng qua vì tình bạn lão hủ có tham gia cuộc vây đánh Vệ minh chủ, rồi ngày nay bị đạo huynh muốn bịt mồm, vì tin bạn, bạn thân lão hủ cũng bị trúng độc như Hứa lão huynh rồi. Theo lời khuyên của lão hủ, xin đạo huynh mau mau đưa thuốc giải ra mới kịp giải, nếu để Hứa lão ca có mệnh hệ gì không khỏi làm mất tình hòa khí giữa hai nhà.

Câu này mới nghe ra rõ ràng là lời khuyên nhủ, nhưng kỳ thật là sợi dây ràng buộc thêm và chẳng khác gì lửa cháy chế thêm dầu.

Hứa Chiếm Khuê uống phải thuốc độc, bây giờ đã bắt đầu phát ra, trong bụng mỗi lúc càng quặn đau thêm. Câu nói của Cùng Lai Quái Tẩu nhấn mạnh vào điểm “kịp giải cứu” không khác nào mũi dùi xoi vào tai, khiến hắn nghiêng chặt hai hàm răng quắt lớn :

- Linh Phi đạo tặc, Hứa mỗ đã trúng độc nặng mà mày còn cố ý kéo dài nữa sao? Phen này ta cũng quyết liều mạng cùng mày.

Vừa nói dứt lời cây bút ngọc đã lao thẳng tới, bút ảnh bắn ra tua tủa, hăng hà sa số điểm tinh quang xẹt ra như trận mưa rào, bắn thẳng vào đầu và mình Linh Phi đạo nhân.

Linh Phi đạo nhân thấy Hứa Chiếm Khuê cứ một mạch buộc tội và quyết lòng hạ sát mình, bỗng nhiên nổi giận dưng dưng cười gằn nói :

- Vì thấy có sự hiểu lầm nên bản đạo cố tìm cách dàn xếp nhỏ nhẹ để tìm ra ánh sáng. Sự nhậm nhẹn này không phải là Nga Mi Linh Phi này khiếp sợ đâu nhé.

Nói xong hai chưởng quay tròn đón lấy bút ảnh của Hứa Chiếm Khuê.

Ngọc Bút Sinh Hoa dùng thế “Hàn Nhạn Quy Sào” điểm vào ngực đối phương. Từ đầu bút ngọc bắn ra nhiều tia chỉ bạc, hăng hà sa số Phi Nhị châm vãi tới như một trận mưa kiếm, nhưng thấy đều bị luồng gió do nội công chân lực của Linh Phi đạo nhân đánh gạt qua một bên, ngoài ra còn một phần kinh lực như quả núi Thái Sơn đánh úp xuống đỉnh đầu.

Hứa Chiếm Khuê thất kinh hồn vía vì thấy rằng chưởng lực của đối phương quá ư hùng hậu, công lực của mình không tài nào chực nổi. Nếu không khéo tránh né, chiêu này đã có thể quyết định ngay sự sống chết rõ ràng.

Không dám mạo hiểm liều lĩnh đón đỡ, y vội vàng dùng thân pháp “Kim Lý Đảo Xuyên Bi” nhào lộn về phía sau, quay luôn một vòng như cái chong chóng.

Đông Cung Cư Sĩ thấy tứ đệ đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh, vội vàng đánh ra một đòn “Phách Không chưởng” ngay vào lưng Linh Phi đạo nhân để cứu vãng tình thế. “Ình” một tiếng, hai luồng chưởng phong chạm vào nhau nổ lên một tiếng, rồi đá từ dưới đất bay lên mù mịt.

Lúc này độc tố trong người Hứa Chiếm Khuê đã bộc phát hoành hành mỗi phút càng dữ. Trong bụng quặn đau như dao cắt, đèn nổi đầu vầng mắt hoa, chân tay rũ rịch. Hắn nghiêng rãng chịu đựng, uống thêm mấy

hoàn thuốc giải độc của bốn môn rồi thu hết tàn lực tung Ngọc bút điểm luôn mấy nhát như điện chớp ngay vào chưởng tâm Linh Phi đạo nhân.

Linh Phi đạo nhân thấy họ Hứa đã tới hồi nguy ngập lại muốn thí mạng cùng mình nên trong lòng căm tức, mắt lộ hung quang.

Lão vội thu tay phải lại, tay trái vận dụng “Huyền Môn Thiên Cương chưởng” quyết xuống đòn hạ sát.

Hứa Chiếm Khuê mới dùng thế “Kim Tinh Truy Nguyệt” định đánh đòn liễu mạng cuối cùng, bỗng thấy đối phương rút hữu trảo trở về, vội vàng hạ Ngọc bút xuống rất lẹ, biến thành thế “Lôi Công Phát Mộc” đập thẳng vào yết hầu. Nhưng vừa lúc ấy tay trái của Linh Phi đạo nhân đã dùng Thiên Cương chưởng quét ngược lại.

Nên biết rằng Thiên Cương chưởng là công phu dương cương lợi hại bậc nhất của nội gia, một khi phát ra, kinh lực có thể phá núi san đồi dù có luyện được “Kim Cương Trạo” hay “Thiết Bổ Sam” cũng chưa chắc ngang nhiên lãnh đòn được.

Ngọc Bút Sinh Hoa đã đánh ra lối trốn không thể nào thu hồi được, đành liều mạng vùng đòn quét luôn, nếu không có gì cứu vãn, không chết cũng bị trọng thương.

Thấy Linh Phi đạo nhân dùng Thiên Cương chưởng, tứ đệ đã kiệt sức vì chất độc hoành hành, đang lâm vào tử thế, Đông Cung Cư Sĩ cũng sanh ra liều lĩnh vận dụng đủ mười thành công lực dùng “Vô Phong Phách Không chưởng” đánh luôn hai đòn vào lưng Linh Phi khiến Linh Phi đạo nhân phải thu mình né sang một bên, và Hứa Chiếm Khuê nhờ đó thoát được cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Tánh chất của Thiên Cương chưởng cũng như Vô Phong Phách Không chưởng đại khái cũng như nhau, mỗi khi đánh ra không gây luồng gió cuốn mạnh, nhưng tiềm lực ngấm ngấm phát thành tiếng vi vu, đến lúc gặp trở lực mới nổ tung ra vô cùng dữ dội.

So về nội lực, Đông Cung Cư Sĩ phải sút hơn Linh Phi đạo nhân một mức, do đó lão biết nếu kéo dài không thể nào chống cự nổi nên khi thấy cặp mắt của Linh Phi đạo nhân đỏ rực như lửa, lão liền tiến sát lại một bên, song chưởng cùng múa lên, đánh liên tiếp ba đòn với công lực tối đa, hy vọng cứu vãn tình thế.

Nhưng Linh Phi đạo nhân đâu phải tay vừa. Khi thấy đối phương liều mạng, lão vội hít thêm một luồng chân khí, gia tăng cường độ, hai tay cùng đẩy ra một lúc, khí thế mãnh liệt như sóng cuồng sấm động.

Quả nhiên Đông Cung Cư Sĩ không đủ sức chống đỡ, thân hình bị dồn ép ra sau, lùi luôn tám bước, nét mặt tái xanh, mồ hôi ướt đầm áo, mặc dầu trời đang lạnh căm căm.

Xem tiếp hồi 59 Độc kiếm ra oai

59. Chương 59: Độc Kiếm Ra Oai

Nói qua Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê nhờ Đông Cung Cư Sĩ đỡ đòn, uống thêm mấy hườn thuốc, điều tức một hồi lâu đã chặn đứng được chất độc bót hoành hành, liền lăn xả vào vùng Ngọc bút đánh như mưa điểm vào các huyệt lớn phía sau lưng Linh Phi đạo nhân.

Linh Phi đạo nhân cũng tính toán kỹ từ trước rồi. Kể về công lực và bản lĩnh, bọn họ có kém hơn mình một mức, tuy nhiên nếu nhiều người phối hợp tấn công, sát nách tương trợ lẫn nhau thì cũng khó lòng mà chiến thắng nổi.

Huống chi còn thêm Cùng Lai Quái Tẩu đang khoan tay diềm nhiên đứng ngoài quan sát. Tuy nhất thời lão chưa ra tay nhưng qua mấy lời thổ lộ vừa rồi thì lão cũng ít nhiều nuôi một hận đối với mình. Công lực của Bàn Đại Thiên còn cao hơn Đông Cung Cư Sĩ và Hứa Chiếm Khuê một mức xa, nếu cả ba đồng xuất thủ phần nguy hiểm nhất định về phần mình, vì vậy tốt hơn là tìm cách hạ độc thủ và cả ba càng sớm càng hay. Cứ như tình thế này dù có trăm miệng nghìn lời cũng khó mà thanh minh hay giải thích được nổi.

Bây giờ Linh Phi đạo nhân thấy chỉ còn một phương pháp hay nhất là phải trừ trước một người trong bọn Thất môn Ngũ dật. Sau đó dù Cùng Lai Quái Tẩu có tham chiến mình cũng còn đủ sức đối phó và dần dần thanh toán luôn.

Trong thâm tâm của lão thì bất cứ cách nào cũng không thể để một trong ba người thoát ra khỏi Thanh Hư quán.

Hứa Chiếm Khuê đem hết tàn lực vung ngọc bút đánh vào ngực Linh Phi đạo nhân, đồng thời hợp cả hai chưởng dùng thế “Trấn môn cư hỏa” nghiền rã đón một đòn của Linh Phi đạo nhân vừa đánh trả.

Hai bên chạm nhau, Hứa Chiếm Khuê cảm thấy toàn thân rung chuyển, hai cổ tay như muốn gãy rời, đôi giò đứng không vững, lão đảo giật lùi ra sau, hai tai nổ bùng, miệng học máu đen.

Té ra trong lúc dùng lực quá nhiều, độc được lại có cơ bộc phát, lần này lại có vẻ nguy ngập hơn. Tuy nhiên hấn cổ gượng đứng vững.

Linh Phi đạo nhân thích chí cười lớn :

- Ha ha, Hứa Chiếm Khuê, mày đã trúng độc, đừng mong chống đỡ nữa. Bần đạo sẽ rộng lòng té độ ày đây.

Rồi cười lên một tràng như quỷ rống, tay trái đập nhẹ vào ngọc bút, hữu chưởng xô ra một luồng cuồng phong với sức nặng nhìn cân.

Trước tình trạng này, Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong thấy khó bề cứu vãn kịp, hai mắt nổi hào quang gầm lên một tiếng :

- Linh Phi ác tặc, mày thật hết cả lương tâm rồi. Phen này tao quyết đổi mạng cùng mày.

Miệng hét hai chân búng mạnh, nhảy xổ vào trận địa.

Nhưng ngay khi ấy, trong lúc chưởng phong của Linh Phi đạo nhân đang ồ ạt cuốn tới, bỗng thấy có bóng người thấp thoáng, hai luồng chưởng phong thật mãnh liệt không biết từ đâu đến đã xuyên vào giữa chân đứng và hóa giải luôn chưởng lực của lão trong nháy mắt.

Vì phía sau Đông Cung Cư Sĩ đang liều mạng vung chưởng đánh tới, Linh Phi đạo nhân chưa kịp nhìn nét mặt của kẻ nào đang đánh phía trước, chỉ kịp tung người nhảy tạt ngang qua một bên, bay tếu ra xa ngoài tám thước.

Nhờ chưởng lực của người kia chặn lại, Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê thoát chết một lần nữa. Tuy nhiên vì sức lực đã tàn, độc tố tạm ngừng lúc trước, đột nhiên tái phát, khiến y lạng người đi một vòng rồi ngã bật về phía sau.

Vệ Thiên Tường với lớp mặt giả của Cùng Lai Quái Tẩu, nãy giờ điềm nhiên khoanh tay đứng nhìn hai bên đánh nhau sắp đến phút quyết định. Khi thấy cả ba đã quyết tâm thí mạng cùng nhau, chàng muốn xuất hiện với bộ mặt thực đương nhiên ra tay và ít nhất cũng giết cho được Linh Phi đạo tặc mới hả bớt được nỗi căm tức trong lòng mình.

Không ngờ trong giờ phút Linh Phi đạo nhân và Đông Cung Cư Sĩ đang liều mạng cùng nhau, Ngọc Bút Sinh Hoa bỗng đứng ngã ngửa ra sau, chàng thấy có hai bóng người. Vệ Thiên Tường buột mồm than thở :

- Hồngбет cả rồi.

Té ra hai bóng người kia cũng không ai xa lạ gì.

Người đứng trước là một lão già áo lam bóng tròn, dưới cằm có một chùm râu nét mặt lộ vẻ đanh ác. Lão chính là Độc Tẩu Đường Viêm Thường, trên vai cài treo một thanh trường kiếm, chắc chắn là thanh bảo kiếm Độc Ngộ câu.

Người thứ hai khiến Vệ Thiên Tường giật mình lo ngại. Đó là một lão già thân hình ngũ đoản, mắt nhỏ mặt thon, mình mặc áo đỏ ngắn dờ dãi, thắt lưng vai gài có cài một ống điều bằng trúc.

Rõ ràng là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, con người mà hiện nay chàng đang giả dạng.

Vừa thấy Cùng Lai Quái Tẩu xuất hiện, Vệ Thiên Tường hết sức sợ hãi, muốn thừa lúc bọn chúng đang lộn xộn chưa rõ ai là ai bỏ đi cho rảnh, khỏi bộc lộ tung tích.

Nhưng vì trông thấy Ngô Câu kiếm trên vai Đường Viêm Thường chàng lại không muốn bỏ qua, chỉ chờ cơ hội ra tay đoạt lại.

Trong khi vừa đặt chân đến nơi thấy xung quanh thấp thoáng nhiều người, Đường Viêm Thường chưa phân biệt là ai và cho là môn hạ Nga Mi nên không để ý đề phòng mấy. Đột nhiên lão cảm thấy trên vai nhẹ hổng, thanh Ngô Câu kiếm bỗng nhiên bị kẻ nào lấy mất, giật mình quay lại nhìn quanh ngơ ngác.

Thì ra thanh Ngô Câu kiếm của mình đang nằm gọn trong tay Cùng Lai Quái Tẩu, và ông ta đang đứng nhìn về phía mình nhe răng cười, rồi thoáng một cái bay xa ngoài mười trượng.

Đường Viêm Thường thất kinh kêu lớn :

- Bàng lão ca, xin đừng đùa nữa.

Ngay lúc ấy phía bên tả có tiếng hừ khê và một Cùng Lai Quái Tẩu nữa đang sà mình đáp xuống, sau khi tung chưởng về phía Linh Phi đạo nhân cản ngăn không cho xuất thủ để hồi lại đầu đuôi câu chuyện xung đột này.

Vừa đặt chân xuống đất, Bàng Đại Thiên hỏi ngay :

- Lão độc vật nói gì lạ thế. Ai đi đùa cợt lúc nào mà gọi om lên như vật? Ừa, mà người lùn thấp vừa rồi là ai vậy?

Độc Tẩu Đường Viêm Thường rụng rời sảng sốt, không ngờ trong Lăng Hư quán của Nga Mi sơn lại xuất hiện hai Cùng Lai Quái Tẩu.

Lão vội nhìn lại thì không thấy Cùng Lai Quái Tẩu vừa đoạt kiếm mình đâu nữa, liền thét lớn :

- Nguy lắm, có kẻ gian, kẻ gian kẻ gian! Miệng thét, chân nhún mạnh, thân hình vọt lên cao đuổi về hướng đó.

Vệ Thiên Tường thừa lúc bất ngờ đoạt được Ngô Câu kiếm, mừng quá không dám chậm trễ vội vàng dùng thân pháp Tử Phủ Tiềm Hình lánh thân ra khỏi nơi ấy, vượt nóc nhà bay tuốt đi khá xa.

Vừa mới xà mình xuống tầng nhà thứ hai bỗng đâu có bốn bóng người đạo sĩ áo xanh xuất hiện cản đường và quát lớn :

- Kẻ nào to gan dám đến phá rối Lăng Hư quán, hãy mau mau nộp mạng.

Vệ Thiên Tường vội thu hình xuống ngay trước mặt, cái kiếm vào lưng nhìn lại bốn tên đạo sĩ chặn đường là bốn đệ tử của Nga Mi phái, liền cười hà hà nói :

- Té ra các chú mà lão hủ không nhận biết. Vì có việc cần lão hủ phải đi gấp, sao chưa chịu tránh ra!

Bọn đệ tử Nga Mi nhìn kỹ lại thì quả nhiên là Bàng đạo trưởng, bạn chí thân của Chưởng môn mình, cứ mỗi năm về họp mặt một bận nên không khỏi sững sốt, vội vàng cúi mình nép qua một bên lễ phép nói :

- Bọn vãn bối không biết là lão tiền bối nên làm cản trở bước đi, thành ra thất kính xin ngài miễn chấp.

Vệ Thiên Tường chưa kịp nói bỗng có tiếng vù vù từ sau đến, trong nháy mắt một bóng người xẹt tới hiện ngay trước mặt.

Đường Viêm Thường hiện ra, thét lớn :

- Nga Mi đệ tử, hãy mau mau chặn đứng nó lại, đó là kẻ gian cần nã tróc ngay kéo nguy hiểm lắm.

Mặc dầu lão la hét, gất gông đủ điều, nhưng bao nhiêu đệ tử Nga Mi ai ai cũng nhận ra Cùng Lai Quái Tẩu bạn thân của Chưởng môn nhân nên đời nào vô lễ được.

Đường Viêm Thường cứ gào thét cố kêu mọi người đón bắt nhưng bước đi của Vệ Thiên Tường vẫn không vướng phải một trở ngại nào. Bao đệ tử Nga Mi sững sốt nhìn thấy hai kẻ bề trên một trước một sau như cút bắt, chẳng hiểu gì ráo trọi.

Từ phía sau Lăng Hư quán, nổi lên từng hồi chuông báo động vang khắp núi rừng :

Boong, boong, boong, boong!...

Từng hồi chuông nối nhau kéo dài mãi, từng chín tiếng một!

Đó là dấu hiệu khẩn cấp có cường địch xâm nhập sơn trang tất cả môn nhân tử đệ được lệnh cấp tốc truy nã không được để tẩu thoát.

Tiếng chuông kéo dài rền rĩ mãi. Từ trên tòa đại điện hàng đoàn đạo sĩ áo xanh lũ lượt kéo ra, tay cầm trường kiếm đi bủa vây khắp bốn mặt.

Vệ Thiên Tường vừa nghe tiếng chuông biết là công việc đã hỏng hết, từ các nẻo đường thấp thoáng những bóng xanh và ánh kiếm, nên không còn dám trễ nãi, vội vàng tuốt thanh Ngô Câu bảo kiếm thét lớn :

- Tránh thì sống, ngăn ta thì chết cả. Đứa nào khôn hồn hãy đứng sang một bên.

Trong đám đạo nhân có một người cất tiếng nói :

- Bàng lão tiền bối, đó là chỉ thị của Chương môn, xin lão tiền bối tha thứ cho sự vô lễ của chúng tôi.

Nói xong cả một rừng kiếm quang lấp lánh, bao nhiêu đạo sĩ các nơi lũ lượt kéo về phía này bủa vây chặt chẽ.

- A ha! Ta nhắc lại một lần nữa, kẻ nào chặn đường là tìm cái chết. Muốn sống hãy dang ra ngay.

Nhân có thần kiếm trong tay, Vệ Thiên Tường vũ lộng thần oai, chém ra một vòng về phía trước, tức thì một luồng sáng hạc lóe ra, xông khí lạnh rợn người.

Choeng choeng liên tiếp một hồi.

Tiếng kiếm chạm vào nhau, quả nhiên uy lực của Ngô Câu kiếm trên đời có một. Suốt một dọc mười mấy thanh kiếm của các đạo sĩ ở hàng đầu đã bị Ngô Câu kiếm chặt cụt hết. Nhiều người bị kiếm ảnh liếm phải kẻ sức đầu kẻ cụt tay rên la thảm thiết.

Tiếng gào thét vang lên hòa lẫn với tiếng xé gió, cả một vùng hào quang sáng bạc bao phủ toàn thân Vệ Thiên Tường, uy vũ trông thật đáng khiếp, khiến cho bao nhiêu đạo nhân môn đồ Nga Mi bị đẩy dạt ra sau hơn mấy trượng.

Bỗng có tiếng quát to :

- Nga Mi môn hạ, dừng để tên ấy tẩu thoát ra khỏi nơi đây đây nhé.

Đường Viêm Thường như một luồng khói mờ mờ ảo ảo bay tới, sa trên mặt đất.

Thấy có người tiếp sức, bọn đệ tử Nga Mi thêm phấn khởi, mạnh dạn ào tới như ong vỡ tổ, bủa vây bốn bề.

Cả một rừng gươm, một rừng người bao vây khắp nơi không còn lối thoát.

Vệ Thiên Tường càng đánh càng hăng, thanh kiếm lập lòe gầm lên thật lớn :

- Chúng mày quyết tìm cái chết thật sao?

Theo luồng kiếm quang lạnh toát những chiếc đầu lâu rụng, máu phun có vòi, những tiếng gào bắt đắc kỳ tử, vừa rống lên đã im ngay.

Bọn đạo sĩ Nga Mi tuy đông nhưng vẫn không giữ nổi chàng.

Vừa trông thấy bóng Đường Viêm Thường, Vệ Thiên Tường hét to :

- Đường Viêm Thường, thiếu gia lấy được bảo kiếm Ngô Câu nên rộng lượng tạm tha mày lần này đây.

Nhìn qua cuộc diện, Vệ Thiên Tường suy nghĩ :

- “Nếu kéo dài, để bọn Linh Phi đạo nhân, Đông Cung Cư Sĩ, Cùng Lai Quái Tẩu đuổi đến hợp sức đánh, chưa chắc mình có thể thoát đi được. Chi bằng phải ra tay trước còn hơn”.

Rồi gầm lên một tiếng :

- Bọn Nga Mi môn hạ hãy nghe đây. Sở dĩ thiếu gia không muốn đại khai sát giới nên đã nường tay rất nhiều. Nếu chúng mày không chịu tránh ra, đừng oán trách thiếu gia ác độc.

Lời nói vừa dứt bỗng nhiên một tiếng “đùng: vang lên như trời long đất lở, mọi người thấy trước mặt ánh sáng chói loà, điện Tam Thanh bốc hỏa sáng rực một góc trời, lửa cháy rần rật không mấy chốc đã lên cao hàng mười lăm trượng.

Vệ Thiên Tường chạy vừa tới chân núi, mồ hôi ướt đầm mình, trống ngực đánh thành thịch.

Vừa tạm dừng lại nghỉ chân thở dốc đã nghe tiếng cười lãnh lút và một giọng nói quen quen quát lớn :

- A ha, Bàng đại hiệp chưa chuẩn đây sao? Kỳ mỗ đã bám sát đến đây rồi, đừng hòng lánh mặt nữa.

Trước mặt loáng lên ba bóng người đứng thành hình chữ phẩm bao vây chàng vào giữa.

Vệ Thiên Tường nhìn lại rõ ràng ba vị Tử phẩm hộ pháp của Thiên Điện giáo liền tiến tới một bước chấp tay bái rồi nói :

- Xin ba vị tránh đường cho đi vì tại hạ không phải là Bàng Đại Thiên.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly cười ha hả :

- Quả nhiên là điều khó tin lắm trên giang hồ, Kỳ mỗ biết mặt các cao thủ, chả lẽ lại nhận xét lầm hay sao? Nếu không phải Bàng đại hiệp thì còn kẻ nào đây nữa. Kỳ mỗ bám sát từ Thanh Long Trường đến đây, không thể nào lầm được. Đừng hòng dối gạt vô ích.

Vệ Thiên Tường vội nói :

- Hiện nay Bàng Đại Thiên đang ở tại Lăng Hư quán trên đỉnh núi Nga Mi, nếu các ngài không chịu xin tới ngay bây giờ xem sẽ thấy, tại hạ đây...

- Láo!

Thoáng một cái như lần chớp, cổ tay Vệ Thiên Tường đã bị kẹp chặt như gọng kìm.

Thủ pháp đối phương mau lẹ không thể tả. Vệ Thiên Tường muốn tránh cũng không kịp nữa. Cổ tay vừa bị kẹp, cả cánh tay bỗng liệt ngay, thanh kiếm Ngô Câu rơi ngay xuống đất đánh “xoảng” một tiếng.

Không còn cự quây được nữa, Vệ Thiên Tường dậm chân nói :

- Các vị chờ nhận lầm, tại hạ là Tu La thư sinh Vi Hành Thiên đây, xin bỏ tay ra.

Ngũ Hành Tẩu cảm thấy cổ tay của Cùng Lai Quái Tẩu mềm mại và dịu dàng chứ không cứng cỏi khẳng khiu như tay của Bàng Đại Thiên, trong dạ đã có ý nghi ngờ, chớp mắt mấy cái nhìn Vệ Thiên Tường hỏi ngay :

- Té ra mày là Tu La thư sinh hóa trang Bàng Đại Thiên đấy à?

Tức thì năm ngón tay nới ra, tự nhiên từ phía sau một luồng gió nhẹ thoáng tới, Vệ Thiên Tường kêu “ái” một tiếng, cảm thấy toàn thân đau nhói. Chàng nghiêng rặng cúi xuống nhặt thanh Ngô Câu độc kiếm.

Ngay lúc ấy một bóng người hiện ra, không ai khác hơn là Độc Tẩu Đường Viêm Thường. Định phóng tới chop Vệ Thiên Tường, nhưng vừa thấy dạng ba người, lão đã vội vàng lùi lại mấy bước quay mình định bỏ chạy.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly lẹ như bóng ma, đã bay vọt tới trước chặn đường, cười hì hì nói :

- Đường lão ca, té ra nãy giờ lão ca nấp đằng sau Lăng Hư quán, báo hại Kỳ mỗ tìm mãi không thấy, bây giờ may mắn được gặp nhau đây. Hay quá, thôi đừng chạy đi đâu nữa ắt công.

Đường Viêm Thường tái mặt nhưng vẫn gượng cười nói :

- Kỳ lão tặc, tại sao cứ chèn ép nhau mãi thế? Chả lẽ Đường mỗ lại sợ ngươi sao?

Vừa nói dứt lời, người mặt áo đen mũ dạ tức là Tri Giác thiền sư lẳng lặng đẩy về phía trước một chướng.

Đường Viêm Thường nấc lên một tiếng, ngã vật xuống đất nằm im ngay.

Ngũ Hành Tẩu nhìn Vệ Thiên Tường mỉm cười khê gật đầu rồi bước đến kẹp chặt lấy Đường Viêm Thường, ba bóng người chỉ thoáng một cái rồi biến mất ngay.

Nãy giờ đứng yên theo dõi, Vệ Thiên Tường thấy rõ ràng Tri Giác thiền sư đã sử dụng “Cách không điểm huyệt” một trong 72 ngón tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự hạ thủ Đường Viêm Thường.

Đang suy nghĩ định quay mình bước đi, bỗng nhiên cảm thấy trong người tê cứng, đầu óc quay cuồng, Vệ Thiên Tường giật mình sức nhớ lại luồng gió nhẹ khiến mình đau nhói vừa rồi, biết ngay đã bị “vô hình chi độc” của Đường Viêm Thường, đến bây giờ mới bộc phát.

Hai chân rã rời, người mất thăng bằng, chàng ngã quỵ xuống đất.

Chiếc mũ dạ rách đội trên đầu bị rơi ra ngoài lăn lông lốc, một mớ tóc xanh óng ả như tơ xảo tung ra che khắp mặt.

* * * * *

Trời vừa rạng đông, ánh hồng loe lói xuyên qua rừng cây bám đầy cánh tuyết, một đạo nhân râu tóc bạc phơ, mình mặc áo bông bạc từ trong đi ra.

Vừa đến một khoảng đất trống, trên tuyết trắng có một ông già tướng ngũ đoản mặt áo màu xám đang nằm bất tỉnh.

Đạo nhân “ồ” một tiếng rảo bước chạy lại cúi xuống nhìn một chặp nói :

- Bàng đạo hữu? Tại sao lại thế này?

Đưa tay sờ khắp người rồi bắt mạch rõ ràng có hiện tượng trúng độc.

Sức nhìn bên mình Cùng Lai Quái Tẩu có một thanh kiếm dài quả nhiên là Ngô Câu độc kiếm, bắc giắc đạo nhân lắc đầu thở dài, mồm lẩm nhẩm :

- Độc Ngô câu, chỉ vì bảo kiếm này mà sinh ra tranh chấp. Như vậy nhất định Bàng đạo hữu đã trúng độc của Đường Viêm Thường rồi. Thời may lại gặp bản đạo, chỉ chậm một vài phút nữa là vô phương cứu chữa rồi.

Đạo nhân liền thò tay vào người lấy ra một chiếc lọ sứ nhỏ nhỏ trút ra lấy một viên thuốc màu trắng như sữa, đút vào miệng Cùng Lai Quái Tẩu.

Bỗng đạo nhân giật mình ngạc nhiên nhìn thấy một hiện tượng quá lạ lùng :

Trên khuôn mặt loắt choắt già nua của Cùng Lai Quái Tẩu lại có một mớ tóc xanh xỏa xuống. Tóc đen như nhung, dịu mềm óng ả như tơ, rõ ràng là mái tóc của một thiếu nữ, và phải là một thiếu nữ đẹp.

Đạo nhân lạ lùng tự hỏi :

- “Cô ta là gái giả dạng Cùng Lai Quái Tẩu để làm gì? Tại sao lại đoạt được Ngô Câu độc kiếm trong tay Đường Viêm Thường đến nỗi bị trúng độc của hắn?”

Quả nhiên là điều quái lạ không hiểu nổi.

Đạo nhân tuy sửng sốt nhưng không dám chần chờ, vội bước lại khe suối móc ra một vốc nước xoa lên mặt Cùng Lai Quái Tẩu, rửa sạch hết lớp thuốc hóa trang đi.

Trong nháy mắt lớp mặt loắt choắt nhăn nhoe của Cùng Lai Quái Tẩu dần dần biến mất. Trước mặt đạo nhân hiện ra lồ lộ một khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của một thiếu nữ xinh đẹp hai mắt nhắm nghiền, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đạo nhân trợn mắt nhìn nàng, trong lòng xúc động mãnh liệt!

Bỗng nhớ lại điều gì, đạo nhân cất tiếng gọi lớn :

- Yến Nhi! Cô là Yến Nhi phải không? Tại sao lại như thế này, trời ơi, con bé...

Vội vàng ôm xốc cô gái cải trang Cùng Lai Quái Tẩu, để cô ta ngồi tựa vào gốc cây, tay phải từ từ đưa ra ấn vào huyệt của thiếu nữ.

Vừa lúc đó trên đường lớn trước mặt lại hiện ra ba bóng người từ đâu phóng đến mau như ba mũi tên.

Đó là ba nữ lang cùng mặt áo chên, ba màu khác nhau. Một nàng áo đỏ, một nàng áo đen và một nàng áo tía. Cả ba đều xinh như hoa, tươi như mộng, bên lưng có đeo kiếm dài, thân thủ nhẹ nhàng lạnh lẽ. Hình như họ đang đi đâu có việc gì cần kíp, nên người nào cũng mình dính đầy bông tuyết, có lẽ đang vượt qua vùng băng tuyết muốn lên tận đỉnh Nga Mi sơn!

Xem tiếp hồi 60 Thiên Sơn thần tăng

60. Chương 60: Thiên Sơn Thần Tăng

Nói qua Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê nhờ Đông Cung Cư Sĩ đỡ đòn, uống thêm mấy hườn thuốc, điều tức một hồi lâu đã chặn đứng được chất độc bớt hoành hành, liền lăn xả vào vùng Ngọc bút đánh như mưa điểm vào các huyết lớn phía sau lưng Linh Phi đạo nhân.

Linh Phi đạo nhân cũng tính toán kỹ từ trước rồi. Kể về công lực và bản lĩnh, bọn họ có kém hơn mình một mức, tuy nhiên nếu nhiều người phối hợp tấn công, sát nách tương trợ lẫn nhau thì cũng khó lòng mà chiến thắng nổi.

Huống chi còn thêm Cùng Lai Quái Tẩu đang khoanh tay điềm nhiên đứng ngoài quan sát. Tuy nhất thời lão chưa ra tay nhưng qua mấy lời thổ lộ vừa rồi thì lão cũng ít nhiều nuôi một mối hận đối với mình. Công lực của Bằng Đại Thiên còn cao hơn Đông Cung Cư Sĩ và Hứa Chiếm Khuê một mức xa, nếu cả ba đồng xuất thủ phần nguy hiểm nhất định về phần mình, vì vậy tốt hơn là tìm cách hạ độc thủ và cả ba càng sớm càng hay. Cứ như tình thế này dù có trăm miệng nghìn lời cũng khó mà thanh minh hay giải thích được nổi.

Bây giờ Linh Phi đạo nhân thấy chỉ còn một phương pháp hay nhất là phải trừ trước một người trong bọn Thất mân Ngũ dật. Sau đó dù Cùng Lai Quái Tẩu có tham chiến mình cũng còn đủ sức đối phó và dần dần thanh toán luôn.

Trong thâm tâm của lão thì bất cứ cách nào cũng không thể để một trong ba người thoát ra khỏi Thanh Hư quán.

Hứa Chiếm Khuê đem hết tàn lực vùng ngọc bút đánh vào ngực Linh Phi đạo nhân, đồng thời hợp cả hai chưởng dùng thế “Trần môn cư hổ” nghiêng rằng đón một đòn của Linh Phi đạo nhân vừa đánh trả.

Hai bên chạm nhau, Hứa Chiếm Khuê cảm thấy toàn thân rung chuyển, hai cổ tay như muốn gãy rời, đôi giò đứng không vững, lão đảo giật lùi ra sau, hai tai nổ bùng, miệng hộc máu đen.

Té ra trong lúc dùng lực quá nhiều, độc được lại có cơ bộc phát, lần này lại có vẻ nguy ngập hơn. Tuy nhiên hấn cố gượng đứng vững.

Linh Phi đạo nhân thích chí cười lớn :

- Ha ha, Hứa Chiếm Khuê, mày đã trúng độc, đừng mong chống đỡ nữa. Bần đạo sẽ rộng lòng té độ ày đây.

Rồi cười lên một tràng như quỷ rống, tay trái đập nhẹ vào ngọc bút, hữu chưởng xô ra một luồng cuồng phong với sức nặng nhìn cân.

Trước tình trạng này, Đông Cung Cư Sĩ Thiện Nhân Phong thấy khó bề cứu vãn kịp, hai mắt nổi hào quang gầm lên một tiếng :

- Linh Phi ác tặc, mày thật hết cả lương tâm rồi. Phen này tao quyết đổi mạng cùng mày.

Miệng hét hai chân búng mạnh, nhảy xả vào trận địa.

Nhưng ngay khi ấy, trong lúc chưởng phong của Linh Phi đạo nhân đang ồ ạt cuốn tới, bỗng thấy có bóng người thấp thoáng, hai luồng chưởng phong thật mãnh liệt không biết từ đâu đến đã xuyên vào giữa chận đứng và hóa giải luôn chưởng lực của lão trong nháy mắt.

Vì phía sau Đông Cung Cư Sĩ đang liều mạng vung chưởng đánh tới, Linh Phi đạo nhân chưa kịp nhìn nét mặt của kẻ nào đang đánh phía trước, chỉ kịp tung người nhảy tạt ngang qua một bên, bay treo ra xa ngoài tám thước.

Nhờ chưởng lực của người kia chận lại, Ngọc Bút Sinh Hoa Hứa Chiếm Khuê thoát chết một lần nữa. Tuy nhiên vì sức lực đã tàn, độc tố tạm ngừng lúc trước, đột nhiên tái phát, khiến y lạng người đi một vòng rồi ngã bật về phía sau.

Vệ Thiên Tường với lớp mặt giả của Cùng Lai Quái Tẩu, này giờ điềm nhiên khoanh tay đứng nhìn hai bên đánh nhau sắp đến phút quyết định. Khi thấy cả ba đã quyết tâm thí mạng cùng nhau, chàng muốn xuất hiện với bộ mặt thực đương nhiên ra tay và ít nhất cũng giết cho được Linh Phi đạo tặc mới hả bớt được nỗi căm tức trong lòng mình.

Không ngờ trong giờ phút Linh Phi đạo nhân và Đông Cung Cư Sĩ đang liều mạng cùng nhau, Ngọc Bút Sinh Hoa bỗng đứng ngã ngửa ra sau, chàng thấy có hai bóng người. Vệ Thiên Tường buột mồm than thở :

- Hồngбет cả rồi.

Té ra hai bóng người kia cũng không ai xa lạ gì.

Người đứng trước là một lão già áo lam bóng tròn, dưới cằm có một chùm râu nét mặt lộ vẻ danh ác. Lão chính là Độc Tẩu Đường Viêm Thường, trên vai cài treo một thanh trường kiếm, chắc chắn là thanh bảo kiếm Độc Ngô câu.

Người thứ hai khiến Vệ Thiên Tường giật mình lo ngại. Đó là một lão già thân hình ngũ đoản, mắt nhỏ mặt thon, mình mặc áo đỏ ngắn dờ dãi, thắt lưng vai gài có cài một ống điều bằng trúc.

Rõ ràng là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, con người mà hiện nay chàng đang giả dạng.

Vừa thấy Cùng Lai Quái Tẩu xuất hiện, Vệ Thiên Tường hết sức sợ hãi, muốn thừa lúc bọn chúng đang lộn xộn chưa rõ ai là ai bỏ đi cho rảnh, khỏi bộc lộ tung tích.

Nhưng vì trông thấy Ngô Câu kiếm trên vai Đường Viêm Thường chàng lại không muốn bỏ qua, chỉ chờ cơ hội ra tay đoạt lại.

Trong khi vừa đặt chân đến nơi thấy xung quanh thấp thoáng nhiều người, Đường Viêm Thường chưa phân biệt là ai và cho là môn hạ Nga Mi nên không để ý đề phòng mấy. Đột nhiên lão cảm thấy trên vai nhẹ hổng, thanh Ngô Câu kiếm bỗng nhiên bị kẻ nào lấy mất, giật mình quay lại nhìn quanh ngơ ngác.

Thì ra thanh Ngô Câu kiếm của mình đang nằm gọn trong tay Cùng Lai Quái Tẩu, và ông ta đang đứng nhìn về phía mình nhe răng cười, rồi thoáng một cái bay xa ngoài mười trượng.

Đường Viêm Thường thất kinh kêu lớn :

- Bàng lão ca, xin đừng đùa nữa.

Ngay lúc ấy phía bên tả có tiếng hừ khê và một Cùng Lai Quái Tẩu nữa đang sà mình đáp xuống, sau khi tung chưởng về phía Linh Phi đạo nhân cản ngăn không cho xuất thủ để hồi lại đầu đuôi câu chuyện xung đột này.

Vừa đặt chân xuống đất, Bàng Đại Thiên hỏi ngay :

- Lão độc vật nói gì lạ thế. Ai đi đùa cợt lúc nào mà gọi om lên như vật? Ủa, mà người lùn thấp vừa rồi là ai vậy?

Độc Tẩu Đường Viêm Thường rụng rời sảng sốt, không ngờ trong Lăng Hư quán của Nga Mi sơn lại xuất hiện hai Cùng Lai Quái Tẩu.

Lão vội nhìn lại thì không thấy Cùng Lai Quái Tẩu vừa đoạt kiếm mình đâu nữa, liền thét lớn :

- Ngụy lăm, có kẻ gian, kẻ gian kẻ gian! Miệng thét, chân nhún mạnh, thân hình vọt lên cao đuổi về hướng đó.

Vệ Thiên Tường thừa lúc bất ngờ đoạt được Ngô Câu kiếm, mừng quá không dám chậm trễ vội vàng dùng thân pháp Tử Phủ Tiềm Hình lánh thân ra khỏi nơi ấy, vượt nóc nhà bay tuốt đi khá xa.

Vừa mới xà mình xuống tầng nhà thứ hai bỗng đâu có bốn bóng người đạo sĩ áo xanh xuất hiện cản đường và quát lớn :

- Kẻ nào to gan dám đến phá rối Lăng Hư quán, hãy mau mau nộp mạng.

Vệ Thiên Tường vội thu hình xuống ngay trước mặt, cái kiếm vào lưng nhìn lại bốn tên đạo sĩ chặn đường là bốn đệ tử của Nga Mi phái, liền cười hà hà nói :

- Té ra các chú mà lão hủ không nhận biết. Vì có việc cần lão hủ phải đi gấp, sao chưa chịu tránh ra!

Bọn đệ tử Nga Mi nhìn kỹ lại thì quả nhiên là Bàng đạo trưởng, bạn chí thân của Chương môn mình, cứ mỗi năm về họp mặt một bận nên không khỏi sửng sốt, vội vàng cúi mình nép qua một bên lễ phép nói :

- Bọn vãn bối không biết là lão tiền bối nên làm cản trở bước đi, thành ra thất kính xin ngài miễn chấp.

Vệ Thiên Tường chưa kịp nói bỗng có tiếng vù vù từ sau đến, trong nháy mắt một bóng người xẹt tới hiện ngay trước mặt.

Đường Viêm Thường hiện ra, thét lớn :

- Nga Mi đệ tử, hãy mau mau chặn đứng nó lại, đó là kẻ gian cần nã tróc ngay kéo nguy hiểm lắm.

Mặc dầu lão la hét, gất gông đủ điều, nhưng bao nhiêu đệ tử Nga Mi ai ai cũng nhận ra Cùng Lai Quái Tẩu bạn thân của Chương môn nhân nên đời nào vô lễ được.

Đường Viêm Thường cứ gào thét cổ kêu mọi người đón bắt nhưng bước đi của Vệ Thiên Tường vẫn không vướng phải một trở ngại nào. Bao đệ tử Nga Mi sửng sốt nhìn thấy hai kẻ bề trên một trước một sau như cút bắt, chẳng hiểu gì ráo trọi.

Từ phía sau Lăng Hư quán, nổi lên từng hồi chuông báo động vang khắp núi rừng :

Boong, boong, boong, boong!...

Từng hồi chuông nối nhau kéo dài mãi, từng chín tiếng một!

Đó là dấu hiệu khẩn cấp có cường địch xâm nhập sơn trang tất cả môn nhân tử đệ được lệnh cấp tốc truy nã không được để tẩu thoát.

Tiếng chuông kéo dài rền rĩ mãi. Từ trên tòa đại điện hàng đoàn đạo sĩ áo xanh lũ lượt kéo ra, tay cầm trường kiếm đi bủa vây khắp bốn mặt.

Vệ Thiên Tường vừa nghe tiếng chuông biết là công việc đã hỏng hết, từ các nẻo đường thấp thoáng những bóng xanh và ánh kiếm, nên không còn dám trễ nãi, vội vàng tuốt thanh Ngô Câu bảo kiếm thét lớn :

- Tránh thì sống, ngăn ta thì chết cả. Đứa nào khôn hồn hãy đứng sang một bên.

Trong đám đạo nhân có một người cất tiếng nói :

- Bàng lão tiền bối, đó là chỉ thị của Chương môn, xin lão tiền bối tha thứ cho sự vô lễ của chúng tôi.

Nói xong cả một rừng kiếm quang lấp lánh, bao nhiêu đạo sĩ các nơi lũ lượt kéo về phía này bủa vây chặt chẽ.

- A ha! Ta nhắc lại một lần nữa, kẻ nào chặn đường là tìm cái chết. Muốn sống hãy dang ra ngay.

Nhân có thần kiếm trong tay, Vệ Thiên Tường vũ lộng thần oai, chém ra một vòng về phía trước, tức thì một luồng sáng hạc lóe ra, xông khí lạnh rợn người.

Choeng choeng liên tiếp một hồi.

Tiếng kiếm chạm vào nhau, quả nhiên uy lực của Ngô Câu kiếm trên đời có một. Suốt một dọc mười mấy thanh kiếm của các đạo sĩ ở hàng đầu đã bị Ngô Câu kiếm chặt cụt hết. Nhiều người bị kiếm ảnh liếm phải kẻ sức đầu kẻ cụt tay rên la thảm thiết.

Tiếng gào thét vang lên hòa lẫn với tiếng xé gió, cả một vùng hào quang sáng bạc bao phủ toàn thân Vệ Thiên Tường, uy vũ trông thật đáng khiếp, khiến cho bao nhiêu đạo nhân môn đồ Nga Mi bị đẩy dạt ra sau hơn mấy trượng.

Bỗng có tiếng quát to :

- Nga Mi môn hạ, đừng để tên ấy tẩu thoát ra khỏi nơi đây đây nhé.

Đường Viêm Thường như một luồng khói mờ mờ ảo ảo bay tới, sa trên mặt đất.

Thấy có người tiếp sức, bọn đệ tử Nga Mi thêm phần khởi, mạnh dạn ào tới như ong vỡ tổ, bủa vây bốn bề.

Cả một rừng gươm, một rừng người bao vây khắp nơi không còn lối thoát.

Vệ Thiên Tường càng đánh càng hăng, thanh kiếm lập lòe gầm lên thật lớn :

- Chúng mày quyết tìm cái chết thật sao?

Theo luồng kiếm quang lạnh toát những chiếc đầu lâu rụng, máu phun có vòi, những tiếng gào bắt đặc kỳ tử, vừa rống lên đã im ngay.

Bọn đạo sĩ Nga Mi tuy đông nhưng vẫn không giữ nổi chàng.

Vừa trông thấy bóng Đường Viêm Thường, Vệ Thiên Tường hét to :

- Đường Viêm Thường, thiếu gia lấy được bảo kiếm Ngô Câu nên rộng lượng tạm tha mày lần này đây.

Nhìn qua cuộc diện, Vệ Thiên Tường suy nghĩ :

- “Nếu kéo dài, để bọn Linh Phi đạo nhân, Đông Cung Cư Sĩ, Cùng Lai Quái Tẩu đuổi đến hợp sức đánh, chưa chắc mình có thể thoát đi được. Chi bằng phải ra tay trước còn hơn”.

Rồi gầm lên một tiếng :

- Bọn Nga Mi môn hạ hãy nghe đây. Sở dĩ thiếu gia không muốn đại khai sát giới nên đã nương tay rất nhiều. Nếu chúng mày không chịu tránh ra, đừng oán trách thiếu gia ác độc.

Lời nói vừa dứt bỗng nhiên một tiếng “đùng” vang lên như trời long đất lở, mọi người thấy trước mặt ánh sáng chói loà, điện Tam Thanh bốc hỏa sáng rực một góc trời, lửa cháy rần rật không mấy chốc đã lên cao hàng mười lăm trượng.

Vệ Thiên Tường chạy vừa tới chân núi, mồ hôi ước dầm mình, trống ngực đánh thành thịch.

Vừa tạm dừng lại nghỉ chân thở dốc đã nghe tiếng cười lãnh lút và một giọng nói quen quen quát lớn :

- A ha, Bàng đại hiệp chưa chuẩn đây sao? Kỳ mỗ đã bám sát đến đây rồi, đừng hòng lánh mặt nữa.

Trước mặt loáng lên ba bóng người đứng thành hình chữ phẩm bao vây chàng vào giữa.

Vệ Thiên Tường nhìn lại rõ ràng ba vị Tử phẩm hộ pháp của Thiên Điện giáo liền tiến tới một bước chấp tay bái rồi nói :

- Xin ba vị tránh đường cho đi vì tại hạ không phải là Bàng Đại Thiên.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly cười ha hả :

- Quả nhiên là điều khó tin lắm trên giang hồ, Kỳ mỗ biết mặt các cao thủ, chả lẽ lại nhận xét lầm hay sao? Nếu không phải Bàng đại hiệp thì còn kẻ nào đây nữa. Kỳ mỗ bám sát từ Thanh Long Trường đến đây, không thể nào lầm được. Đừng hòng dối gạt vô ích.

Vệ Thiên Tường vội nói :

- Hiện nay Bàn Đại Thiên đang ở tại Lăng Hư quán trên đỉnh núi Nga Mi, nếu các ngài không chịu xin tới ngay bây giờ xem sẽ thấy, tại hạ đây...

- Láo!

Thoảng một cái như làn chớp, cổ tay Vệ Thiên Tường đã bị kẹp chặt như gọng kìm.

Thủ pháp đối phương mau lẹ không thể tả. Vệ Thiên Tường muốn tránh cũng không kịp nữa. Cổ tay vừa bị kẹp, cả cánh tay bỗng liệt ngay, thanh kiếm Ngô Câu rơi ngay xuống đất đánh “xoảng” một tiếng.

Không còn cự quây được nữa, Vệ Thiên Tường dậm chân nói :

- Các vị chờ nhận lầm, tại hạ là Tu La thư sinh Vi Hành Thiên đây, xin bỏ tay ra.

Ngũ Hành Tẩu cảm thấy cổ tay của Cùng Lai Quái Tẩu mềm mại và dịu dàng chứ không cứng cỏi khẳng khiu như tay của Bàn Đại Thiên, trong dạ đã có ý nghi ngờ, chớp mắt mấy cái nhìn Vệ Thiên Tường hỏi ngay :

- Té ra mày là Tu La thư sinh hóa trang Bàn Đại Thiên đấy à?

Tức thì năm ngón tay rời ra, tự nhiên từ phía sau một luồng gió nhẹ thoảng tới, Vệ Thiên Tường kêu “ái” một tiếng, cảm thấy toàn thân đau nhói. Chàng nghiêng rằng cúi xuống nhặt thanh Ngô Câu độc kiếm.

Ngay lúc ấy một bóng người hiện ra, không ai khác hơn là Độc Tẩu Đường Viêm Thường. Định phóng tới chop Vệ Thiên Tường, nhưng vừa thấy dạng ba người, lão đã vội vàng lùi lại mấy bước quay mình định bỏ chạy.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly lẹ như bóng ma, đã bay vọt tới trước chặn đường, cười hì hì nói :

- Đường lão ca, té ra này giờ lão ca nấp đằng sau Lăng Hư quán, báo hại Kỳ mỗ tìm mãi không thấy, bây giờ may mắn được gặp nhau đây. Hay quá, thôi đừng chạy đi đâu nữa ắt công.

Đường Viêm Thường tái mặt nhưng vẫn gượng cười nói :

- Kỳ lão tặc, tại sao cứ chèn ép nhau mãi thế? Chả lẽ Đường mỗ lại sợ người sao?

Vừa nói dứt lời, người mặt áo đen mũ dạ tức là Tri Giác thiền sư lẳng lặng đẩy về phía trước một chưởng.

Đường Viêm Thường nắc lên một tiếng, ngã vật xuống đất nằm im ngay.

Ngũ Hành Tẩu nhìn Vệ Thiên Tường mỉm cười khê gật đầu rồi bước đến kẹp chặt lấy Đường Viêm Thường, ba bóng người chỉ thoảng một cái rồi biến mất ngay.

Này giờ đứng yên theo dõi, Vệ Thiên Tường thấy rõ ràng Tri Giác thiền sư đã sử dụng “Cách không điểm huyệt” một trong 72 ngón tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự hạ thủ Đường Viêm Thường.

Đang suy nghĩ định quay mình bước đi, bỗng nhiên cảm thấy trong người tê cứng, đầu óc quay cuồng, Vệ Thiên Tường giật mình sức nhớ lại luồng gió nhẹ khiến mình đau nhói vừa rồi, biết ngay đã bị “vô hình chi độc” của Đường Viêm Thường, đến bây giờ mới bộc phát.

Hai chân rã rời, người mất thăng bằng, chàng ngã quỵ xuống đất.

Chiếc mũ dạ rách đội trên đầu bị rơi ra ngoài lẫn lông lóc, một mớ tóc xanh óng ả như tơ xảo tung ra che khắp mặt.

* * * * *

Trời vừa rạng đông, ánh hồng loe lói xuyên qua rừng cây bám đầy cánh tuyết, một đạo nhân râu tóc bạc phơ, mình mặc áo bông bạc từ trong đi ra.

Vừa đến một khoảng đất trống, trên tuyết trắng có một ông già tướng ngũ đoản mặt áo màu xám đang nằm bất tỉnh.

Đạo nhân “ồ” một tiếng rảo bước chạy lại cúi xuống nhìn một chặp nói :

- Bàn đạo hữu? Tại sao lại thế này?

Đưa tay sờ khắp người rồi bắt mạch rõ ràng có hiện tượng trúng độc.

Sực nhìn bên mình Cùng Lai Quái Tẩu có một thanh kiếm dài quả nhiên là Ngô Câu độc kiếm, bắc giắc đạo nhân lắc đầu thở dài, mồm lẩm nhẩm :

- Độc Ngô câu, chỉ vì bảo kiếm này mà sinh ra tranh chấp. Như vậy nhất định Bàng đạo hữu đã trúng độc của Đường Viêm Thường rồi. Thời may lại gặp bần đạo, chỉ chậm một vài phút nữa là vô phương cứu chữa rồi.

Đạo nhân liền thò tay vào người lấy ra một chiếc lọ sứ nhỏ nhỏ trút ra lấy một viên thuốc màu trắng như sữa, dút vào miệng Cùng Lai Quái Tẩu.

Bỗng đạo nhân giật mình ngạc nhiên nhìn thấy một hiện tượng quá lạ lùng :

Trên khuôn mặt loắt choắt già nua của Cùng Lai Quái Tẩu lại có một mớ tóc xanh xòa xuống. Tóc đen như nhung, dịu mềm óng ả như tơ, rõ ràng là mái tóc của một thiếu nữ, và phải là một thiếu nữ đẹp.

Đạo nhân lạ lùng tự hỏi :

- “Cô ta là gái giả dạng Cùng Lai Quái Tẩu để làm gì? Tại sao lại đoạt được Ngô Câu độc kiếm trong tay Đường Viêm Thường đến nỗi bị trúng độc của hắn?”

Quả nhiên là điều quái lạ không hiểu nổi.

Đạo nhân tuy sửng sốt nhưng không dám chần chờ, vội bước lại khe suối móc ra một vốc nước xoa lên mặt Cùng Lai Quái Tẩu, rửa sạch hết lớp thuốc hóa trang đi.

Trong nháy mắt lớp mặt loắt choắt nhăn nheo của Cùng Lai Quái Tẩu dần dần biến mất. Trước mặt đạo nhân hiện ra lồ lộ một khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của một thiếu nữ xinh đẹp hai mắt nhắm nghiền, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đạo nhân trợn mắt nhìn nàng, trong lòng xúc động mãnh liệt!

Bỗng nhớ lại điều gì, đạo nhân cất tiếng gọi lớn :

- Yến Nhi! Cô là Yến Nhi phải không? Tại sao lại như thế này, trời ơi, con bé...

Vội vàng ôm xốc cô gái cải trang Cùng Lai Quái Tẩu, để cô ta ngồi tựa vào gốc cây, tay phải từ từ đưa ra ấn vào huyệt của thiếu nữ.

Vừa lúc đó trên đường lớn trước mặt lại hiện ra ba bóng người từ đâu phóng đến mau như ba mũi tên.

Đó là ba nữ lang cùng mặt áo chên, ba màu khác nhau. Một nàng áo đỏ, một nàng áo đen và một nàng áo tía. Cả ba đều xinh như hoa, tươi như mộng, bên lưng có đeo kiếm dài, thân thủ nhẹ nhàng lanh lẹ. Hình như họ đang đi đâu có việc gì cần kíp, nên người nào cũng mình dính đầy bông tuyết, có lẽ đang vượt qua vùng băng tuyết muốn lên tận đỉnh Nga Mi sơn!

Xem tiếp hồi 60 Thiên Sơn thần tăng[/QUOTE]

61. Chương 61: Mất Nghịch Thiên Huyền Công

Vệ Thiên Tường cảm động quá kêu thêm lần nữa :

- Vị lão phu tử đây rồi!

Niềm cảm xúc trào dâng làm tắt cả ngôn ngữ. Chàng muốn kêu lớn hơn, nói nhiều hơn cho thỏa cơn mừng rỡ, nhưng không đủ lời, đủ sức để nói nữa.

Vị lão phu tử quá mừng mừng tủi tủi, đôi mắt hiền từ nhìn chàng tha thiết khe nói :

- Con ơi, chính là ta đây! Con vừa mới tỉnh, sức lực yếu lắm, hãy tĩnh dưỡng thêm, đừng nói nhiều có hại.

Nói xong, ông lạnh lẽo đưa tay vào bọc lấy ra một viên thuốc lớn bằng trái nhãn. Dùng hai ngón tay bóp bể lớp sáp bọc bên ngoài, lộ ra một viên thuốc màu vàng lợt rồi nuốt ngay vào miệng Vệ Thiên Tường.

Vừa ngậm viên thuốc Vệ Thiên Tường cảm thấy một mùi thơm thoang thoảng mát cả ruột gan. Trong giây phút đã có một luồng âm ấm chạy rần rật khắp châu thân, chạy đến đây thấy khỏe khoắn đến đó.

Bên tai nghe tiếng nói của vị lão phu tử :

- Con ơi, thuốc này là Tuyết Sâm hoàn có uy lực đoạt quyền tạo hoá. Lúc này con không nên lên tiếng, hãy nằm yên lặng, tịnh dưỡng cho thuốc thấm vào người. Có chuyện gì sáng mai hãy hay.

Vệ Thiên Tường nhiều thắc mắc muốn hỏi ngay cho đỡ nóng ruột, nhưng Vị lão phu tử đã dặn một cách trịnh trọng, hơn nữa sau khi uống Tuyết Sâm hoàn, chàng cảm thấy trong thân thể hoàn toàn khác lạ, một luồng khí dương hòa từ từ tản ra như một liều thuốc bổ đang thấm dần khắp các kinh mạch, đôi mắt lim dim thấy buồn ngủ, liền nghe lời nằm im rồi dần dần ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Chập sau, chàng chợt tỉnh lại, mở mắt nhìn xung quanh thấy còn nằm trên một sập đá trong một căn nhà cũng bằng đá vuông vức chừng một trượng.

Trong nhà ngoài sập đá ra, không có một vật nào khác nữa.

Lúc ấy thần trí đã trở lên sáng suốt bình tĩnh không còn mơ hồ như trước nữa. Chàng chợt sức nhớ đến Vị lão phu tử, bần khoản không rõ ông có còn đó hay đi đâu rồi.

Nghĩ đến Vị lão phu tử, Vệ Thiên Tường sức nhớ lại và tỉnh ngộ chợt hiểu ra rằng khi đến Vạn Tùng Bình có gặp một lão hòa thượng ngồi chờ sẵn trao ình một lá thư và bảo rằng Chu thí chủ ký thác bảo đưa tin ình.

Theo lời kể lại của vị hòa thượng thì Chu thí chủ tuổi độ năm mươi, người gầy ốm vừa cốp, nếu không phải Vị lão phu tử còn ai nữa?

Chàng tự trách mình tại sao lúc đó lại không nghĩ ra.

Phải rồi! Chính ông ta hai ba lần ngăn trở không ình mạo hiểm, thế mà mình không nghe, đến nỗi phải trọng thương vì tay Cầm Linh Quân. Xét cho kỹ thì cái mạng của mình ngày hôm nay được sống sót là cũng nhờ Vị lão phu tử ra tay cứu giúp.

Chàng nhớ lại ngày hôm qua, khi chợt tỉnh lại tâm thần hoảng hốt, khắp người tê liệt rã rời chân tay, thế mà hôm nay bao nhiêu cảm giác đau đớn đều tiêu tan đâu mất, tinh thần khoan khoái như thường.

Nghĩ đến đây lập tức vươn vai uốn mình, duỗi chân xem thử thì thấy mọi cử chỉ được dễ dàng quả nhiên không có bệnh tật thương tích mảy may nào hết.

Chàng suy nghĩ :

- “Ồ, Vị lão phu tử có nuốt vào miệng mình một viên “Tuyết Sâm hoàn” thật quả nhiên công dụng của nó đoạt quyền tạo hóa!”

Tuyết Sâm hoàn, cứ như lời nói của Thảm đại tẩu, thì trên gầm trời này chỉ có độc nhất một nhân vật là Thiên Sơn thần tăng mới có. Người luyện võ chỉ cần uống vào một viên công lực có thể khổ luyện hai mươi năm ròng rã.

Khi ấy Tuyết Sơn thần ni thấy Thôi đại thẩm sức khỏe quá yếu đuối suy nhược, không đủ sức luyện võ mới xin Thiên Sơn thần tăng hai viên “Tuyết Sâm hoàn” rồi đưa một viên cho Thôi đại thẩm uống vào. Nhờ vậy bà mới luyện được Tuyết Sơn tuyệt kỹ để truyền y bát.

Vị lão phu tử ình uống một viên “Tuyết Sâm hoàn”, thuốc này theo nhân xét của những người trên võ lâm, không khác nào linh dược tiên đan. Của quý ấy, làm sao ông ta tìm ra được nhỉ?

Sau một hồi suy nghĩ, Vệ Thiên Tường liền chống tay trở mình ngồi dậy trên giường, điều công vận tức.

Ngay lúc ấy đã có tiếng gọi :

- Tường nhi, mau mau ngừng lại, bây giờ con không nên luyện Nghịch Thiên huyền công nữa.

Vị lão phu tử chưa nói dứt lời thì Vệ Thiên Tường đã vận khí Nghịch hành rồi. Ngờ đâu vừa bắt đầu vận khí đã cảm thấy máu huyết chạy lộn ngược lên, rung động tất cả nội phủ, trong lòng sợ hãi vội ngừng đầu nhìn lên. Vị lão phu tử đã hiện ra trước đầu giường từ khi nào rồi và đang đứng chăm chú nhìn chàng với vẻ mặt đăm chiêu lo lắng.

Vệ Thiên Tường tức thì ngưng lại ngay chàng bước xuống giường bước lại nắm áo Vị lão phu tử hớn hỏ hỏi :

- Chao ôi, ngài quả quyết thiệt là vị lão phu tử của cháu đấy chứ. Tường nhi nhớ từ bao năm rồi.

Vị lão phu tử cảm xúc, nước mắt lưng tròng, đưa tay vuốt tóc Vệ Thiên Tường, cất giọng run run nói :

- Con ơi, thiệt là may mắn mà cũng gian nan khó khổ lắm? Bây giờ trong người con thấy ra sao?

Vệ Thiên Tường gật đầu nói :

- Vị lão phu tử, Tường nhi không sao cả. Xin cho biết nơi đây là đâu, thuộc địa hạt nào. Ồ chẳng hiểu vì sao mà Tường nhi chẳng thể vận công được?

Vị lão phu tử đưa mắt nhìn Vệ Thiên Tường, trên môi nở một nụ cười hiền hòa rồi thở dài nói :

- Con ơi, Chu thúc thúc biết rằng lòng con hiện nay đang chứa chấp không biết bao nhiêu điều thắc mắc. Việc này nếu kể lại và giải thích ra dài dòng biết mấy. Thôi con cứ ngồi xuống đây rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vệ Thiên Tường hết sức lạ lùng, chẳng hiểu tại sao từ bé đến giờ mình cứ quen gọi ông là Vị lão phu tử, nhưng hôm nay lại đổi thành thúc thúc rồi! Tuy nhiên chàng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên ngay trên sạp đá hỏi ngay :

- Vị lão phu tử, ngài không phải họ Vi sao?

Vị lão phu tử đáp :

- Phải, thúc thúc không phải họ Vi. Đó chỉ qua là một danh hiệu đã gọi quen mồm mà thôi. Thúc thúc vốn họ Chu tên là Chu Khi. Từ rày về sau con hãy gọi ta là Chu thúc thúc nhé! Ngoại trừ sự phụ và con ra, chỉ một mình lệnh tôn biết thúc thúc là Chu Khi mà thôi.

Vệ Thiên Tường thấy ông ta nhắc đến phụ thân mình, trong lòng đã cảm xúc ngay, mắt chàng sáng rõ, vội vàng hỏi liền :

- Ồ Chu thúc thúc, có phải thân phụ của Tường nhi là Võ lâm Minh chủ, Giang Nam Vệ đại hiệp chăng?

Chu Khi nghe hỏi, người rung lên, nét mặt tái đi gật đầu đáp :

- Con ơi, thế là trong một thời gian qua con đã tìm ra câu đố của thân thể mình rồi. Lệnh tôn chính là Giang Nam đại hiệp Vệ minh chủ, là sự ân nhân đã từng ra tay cứu mạng Chu thúc thúc này.

Với sự xác nhận của Chu thúc thúc, bây giờ Vệ Thiên Tường mới dám chắc chắn mình quả nhiên là con trai của Giang Nam đại hiệp. Một niềm cảm khoái trào dâng trong tâm khảm, trước mặt mọi vật hình như sáng bừng lên, chàng háng hái hỏi thêm nói :

- Chu thúc thúc, xin nói cho cháu biết rõ hiện nay, phụ thân cháu đang ở đâu và mẫu thân của Tường nhi có còn không, bà đang hạ lạc nơi nào rồi?

Chu Khi chớp mắt nhìn Vệ Thiên Tường miễn cưỡng đáp :

- Con ơi, đừng vội vàng lắm. Thúc thúc có thể quả quyết bảo đảm rằng Vệ minh chủ và phu nhân hay còn sống cả. Tuy nhiên chính Chu thúc thúc đến nay vẫn chưa biết rõ ông bà ở chốn nào. Nhưng Chu thúc thúc tin rằng cả hai đều còn sống.

Ngừng một chập, ông nói luôn :

- Vệ minh chủ vốn con người tài ba lỗi lạc, lòng dạ nghĩa hiệp, đức độ cao dày, nhất định không phải kẻ yếu vong. Ngay đến Vệ phu nhân cũng là một hiền phụ đoan chính, tướng mạo đầy phúc trạch. Con ơi chỉ bao nhiêu đó cũng đủ bảo đảm tuyệt đối lời nói của thúc thúc vừa rồi. Con đừng có lo âu gì hết.

Vệ Thiên Tường có phần thất vọng nhưng khi nghe Chu thúc thúc quả quyết khẳng định như vậy cũng cảm thấy an tâm, liền gật đầu nói :

- Tường nhi tin theo lời thúc thúc.

Với nét mặt đầy hy vọng, chàng nói tiếp thêm :

- Bây giờ xin Chu thúc thúc thuật lại cho cháu nghe mười ba năm trước đây, những việc gì đã xảy ra trong gia đình cháu.

Chu Khi ngần ngừ một lát rồi đáp :

- Thật ra, suốt bao năm qua, Chu thúc thúc đã đem hết tâm lực điều tra sự việc nhưng đến nay vẫn chưa tìm ra manh mối rõ ràng. Ngày xưa, sở dĩ Chu thúc thúc mang cháu ra đi tỵ nạn cũng chỉ là tuân theo lời chỉ điểm của một cao nhân. Ông ta dặn thúc lên mang cháu ra đi, càng xa càng tốt càng kín đáo càng hay, cả đến song thân cháu cũng không biết trước.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên, động tánh hiếu kỳ hỏi ngay :

- Vị cao nhân ấy là ai?

Chu Khi lắc đầu :

- Chính thúc thúc cũng không biết rõ. Ngày ấy vì tuân lời vị cao nhân ấy ra đi, thúc thúc cũng không thể tin rằng với trình độ võ công tuyệt đỉnh của Vệ minh chủ, lại có thể xảy ra việc gì bất tường được...

Ngờ đâu sau cái ngày mang cháu ra đi rồi, thúc thúc được nghe nói Vệ minh chủ bị những nhân vật trong giới Hắc đạo tìm đến vây khốn, nhà cửa bị tiêu hủy ra tro, chừng ấy thúc thúc mới biết vị ấy là kỳ nhân ẩn thế.

- Ủa!

Vệ Thiên Tường há hốc mồm “ủa” lên một tiếng vì quá ngạc nhiên! Chu Khi tiếp tục kể nốt :

- Sự việc Vệ minh chủ bị bao vây làm rung động xao xuyên cả võ lâm đương thời. Tất cả đại môn phái điều sai môn đệ đi khắp các nơi trên giang hồ tìm hiểu, điều tra manh mối, nhưng chưa có một kẻ nào tìm ra được một tia nhỏ ánh sáng. Không một cá nhân nào thổ lộ một chi tiết nào có thể xác nhận âm mưu của những người đứng ra mưu hại Vệ minh chủ. Tóm tắt lại, đến ngày nay sự việc này vẫn còn chôn vùi trong bí mật!

Vệ Thiên Tường lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Chu Khi nhìn sắc diện của chàng, rồi nói với một giọng tha thiết hơn :

- Con ơi, con nên nhớ rằng con có theo ta chung sống một thời gian đã hai năm. Trải qua một thời kỳ ấy, Chu thúc thúc âm thầm đi dò xét khắp các nơi may sau đó gặp được Lục Đình Giáp trước kia theo hầu Vệ minh chủ, và được cho biết rằng bao nhiêu người đến vây đánh hôm đó đến bao kín mật, kẻ nào võ công cũng rất cao siêu. Nhưng cố tìm lai lịch vẫn chưa biết đích xác được.

Lục Đình Giáp thọ thương, cố phá vòng vây chạy thoát được. Sau này họ cũng không thể biết rõ sự an nguy và hạ lạc của vợ chồng Vệ minh chủ ra sao. Có một chi tiết thêm là hình như riêng Vệ minh chủ bị ngộ độc nặng lắm.

Vệ Thiên Tường sực nhớ lại, hỏi luôn :

- Như vậy người đã đưa tặng hai tấm mặt nạ da người có phải là Chu thúc thúc không?

Chu Khi gật đầu đáp :

- Phải tình cờ thúc thúc tìm ra hai vật đó đem tặng con. Vì nhìn thấy vẻ mặt con giống Vệ minh chủ như khuôn đúc, nếu không cải trang mà đi lại trên giang hồ, sẽ có nhiều điều nguy hiểm lắm.

Ngẫm nghĩ một chập ông nói thêm :

- Hồi đó con đi học trên núi Nhạn Đãng thúc thúc hết sức lo âu. Vì nếu rủi ro có điều bất trắc xảy ra và con có mệnh hệ nào thì thúc thúc còn mặt mũi nào gặp Vệ minh chủ nữa. Khi đặt hai tấm mặt nạ nơi hòn đá, thúc thúc liền bỏ chạy ngay. Nhưng khi vừa chạy đến lưng chừng nhìn lại thấy có hai người từ trên đỉnh núi phóng xuống vù vù như tên bắn...

Vệ Thiên Tường cảm thấy kích động, không đợi nói hết chặn hỏi ngay :

- Chu thúc thúc hãy nói mau, hai người ấy là ai vậy?

Chu Khi thở dài nói.

- Chao ôi việc này quả nhiên vượt ra ngoài ý nghĩ của thúc thúc. Trong hai người ấy, có một người là đại sư huynh của Chu thúc thúc.

Vệ Thiên Tường run lên vì hồi hộp hỏi gấp :

- Chu thúc thúc, đại sư huynh của thúc thúc là ai vậy?

Chu Khi gượng cười đáp :

- Người đó là Nam Cung Hột, đã dùng “Tử Dương thủ” đánh cháu trọng thương gần bỏ mạng đó.

Vệ Thiên Tường bừng tỉnh ngộ! Bây giờ chàng mới nhớ lại khi Cổ thúc thúc gần chết có vạch một chữ thập, thì ra đó là nét đầu tiên của chữ Nam nên hằm hằm nổi nóng nói lớn :

- Chu thúc thúc, bây giờ cháu đã rõ kẻ thù rồi. Trong hai người đó, người thứ hai có hai là Hỏa Ảnh Tử Vô Kị không?

Chu Khi gạt đầu nói :

- Đúng đấy, trong khi đó thúc thúc đứng nép bên đường nghe ngóng, trong lúc vừa đi vừa bàn tán, họ bảo rằng Lục Đình Giáp cả thầy đều bị hạ sát. Không thấy chúng nhắc đến tên con nên thúc thúc mới thấy yên lòng. Con nên biết rằng trên đường đời lòng người muôn dạ nham hiểm vô cùng, không những chỉ vì danh lợi mà còn không biết bao nhiêu lý do khác có thể giết người không gớm tay. Vệ đại hiệp từ khi bước lên chiếc ghế Võ lâm Minh chủ tuy có lập được nhiều thành tích vẻ vang, nhưng những người đắc tội, đền tội dĩ nhiên cũng không phải ít. Người đời tranh danh đoạt lợi là sự dĩ nhiên. Ngoài ra hầu hết võ lâm cao thủ, ai ai cũng thêm muốn bộ Thái Thanh tâm pháp, cho nên Võ lâm Minh chủ mặc nhiên trở thành một cái gai mà họ tìm mọi cách để gỡ đi cho được. Đành rằng mỗi người đi đến mục tiêu bằng một biện pháp khác nhau nhưng ai ai cũng có một ý chí là gạt bỏ Võ lâm Minh chủ. Cuối cùng có một số nào đứng lên âm mưu kết hợp những người có dã tâm ấy, cho nên nhưng tay cao thủ của hai đạo Hắc, Bạch đã cùng vây đánh Minh chủ. Vụ án bí mật mười ba năm trước đã xảy ra là thế ấy!

Vệ Thiên Tường vội nói :

- Chu thúc thúc, theo sự dò xét và tìm hiểu từ mấy lúc này của cháu, nhất định những kẻ ấy không ai ngoài Nam Cung Hột, Nga Mi Linh Phi Không Động Hắc Thạch, Đường Viêm Thường và Giang Bắc Thần.

Chu Khi hải kinh nói :

- Ô, làm sao con có thể biết được nhiều chuyện như vậy? Nam Cung Hột là con người có nhiều cuồng vọng tự cao tự đại, Linh Phi đạo nhân thì lúc nào cũng ngấp nghé tập Thái Thanh tâm pháp, Giang Bắc Diêm Bắc Thần là đứa phản phúc tiểu nhân có nhiều hành động mờ ám chuyên môn xông vào giết hại lương dân, cho nên lẽ đương nhiên bọn họ lúc nào cũng xem Võ lâm Minh chủ là cái đinh trước mặt cần phải nhổ càng sớm càng hay.

Vệ Thiên Tường nói :

- Chu thúc thúc, tập “Thái Thanh tâm pháp” hiện nay ở trong tay Tường nhi đây rồi.

Chu Khi mừng rỡ vội nói :

- Ô hay quá, con nói “Thái Thanh tâm pháp” do con đang giữ phải không? Con lấy được nơi đâu và trong trường hợp nào?

Vệ Thiên Tường bèn kể chuyện mình lên núi Nhạn Đãng gặp được ông lão gầy còm tặng cho Thái Thanh tâm pháp truyền dạy mấy chiêu tuyệt học, trước sau đều nói hết.

Xem tiếp hồi 62 Luyện thành Thái Thanh cương khí

62. Chương 62: Luyện Thành Thái Thanh Cương Khí

Chu Khi nghe chàng kể xong câu chuyện liền cười khà khà hỏi thêm :

- Con ơi, ông lão gầy còm khăng khiu con đã gặp có phải con người đáng điệu thật buồn cười, dưới cằm có một bộ râu dê không?

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi phăng tới :

- Phải rồi, nhưng Chu thúc thúc có biết ông ta là ai không?

Chu Khi mỉm cười đáp :

- Ông ta chính là Thù Tiên Địch Túy Ông, sư thúc của Thiếu Lâm tiên Đại chương môn Bách Liễu đại sư đấy! Phải rồi ông ta là sư thúc của lệnh tôn Vệ đại hiệp đấy. Cũng vì ông ta thích uống rượu nên biệt hiệu là Túy Ông còn Thù Tiên sở dĩ người trên giang hồ gọi ông cũng vì thấy thân hình ông vừa ốm vừa thấp, tánh tình thì lại ưa khôi hài giỡn hớt. Hành vi của ông không khác nào con thần long, xuất hiện vô chừng, thấy đó lại biến mất đó. Đã lâu rồi không thấy ông xuất hiện giang hồ, ai ai cũng ngỡ ông chết rồi, không dè ông cũng vẫn còn sống và khỏe mạnh.

Nói đến đây Chu Khi cảm thấy hào hứng hăng say gật gù nói luôn :

- Con tuy rủi mà may! Ngày nay vì bị thương nặng phải mất cả Nghịch Thiên huyền công nhưng con đã có Thái Thanh tâm pháp thì cũng đủ đền bù lại rồi!

Vệ Thiên Tường nghe nói mình bị mất cả Nghịch Thiên huyền công thì không khỏi sợ hãi, vội vàng hỏi :

- Sao, Chu thúc thúc bảo Tường nhi bị phế bỏ “Nghịch Thiên huyền công” rồi sao?

Chu Khi mỉm cười nói :

- Nghịch Thiên huyền công tuy là công phu tốt bậc của Tu La môn, nhưng lối luyện lại gần giống bàng môn tả đạo, không thuận với nền võ học chính tông, dù bị mất đi cũng không đáng tiếc. Ấu cũng là một cơ hội để con có thể cởi mở ma đạo tu luyện Thái Thanh tâm pháp, đi đúng với con đường chân chính võ lâm.

Ông lần lượt đem việc Vệ Thiên Tường trúng phải “Tử Chương thủ” của Cầm Linh Quân Nam Cung Hột khiến toàn thể hệ thống kinh mạch bị bế tắc đến nỗi mình phải ngày đêm gấp rút đưa về Thiên Sơn khẩn cầu ân sư khôi phục kinh mạch, kể lại một hồi.

Vệ Thiên Tường nghe xong trong lòng cảm kích bồi hồi, vội vàng đứng dậy nói :

- Chu thúc thúc, Tường nhi từ tấm bé nhờ ơn người đưa đi, thoát khỏi bàn tay cừu nhân, ngày nay lại phải xa xôi lận đận trải qua bao nhiêu gian khổ về tận Thiên Sơn, hai lần cứu mạng Tường nhi tự xét không biết chừng nào mới đền đáp được thâm ân này.

Chu Khi cười ha hả nói :

- Thôi con đừng nên khách khí nữa. Thật ra ngày xưa nếu không có Vệ minh chủ thì Chu thúc thúc mạng sống cũng chẳng còn. Như vậy từ nay về sau đối với thúc thúc con không nên nói câu báo đền ơn nghĩa nữa nhé.

Vệ Thiên Tường cảm động nói :

- Tường nhi xin lĩnh giáo.

Chợt nhớ lại một việc chàng hỏi tiếp :

- Xưa nay Tường nhi nghe tiếng Thiên Sơn tuy vang động khắp giang hồ có lòng ngưỡng mộ đã lâu. Hiềm vì non sông cách trở không có chuyện gặp gỡ để bái yết. Lần này nhờ ơn Chu thúc thúc mang về tận Thiên Sơn, hân hạnh được Thiên Sơn thần tăng ra tay tế độ khôi phục kinh mạch, Tường nhi có nguyện vọng được gặp mặt để lạy mấy lạy gọi là biết ơn sâu, Chu thúc thúc xét có thể đưa đến được không?

Chu thúc thúc ngẫm nghĩ giây lát, xem chừng phân vân lắm sau cùng mới nói :

- Sư phụ đã bế môn phong kiếm, lâu lắm không gặp người ngoài. Con đã chịu ơn Ngài lẽ ra phải bái yết. Nhưng ngặt vì hôm nọ sư phụ có dặn kỹ phải đóng cửa ba hôm, tính đến Chính ngọ hôm nay mới đúng kỳ hạn mở cửa. Chừng ấy Chu thúc thúc sẽ mang con đi.

Khi đó vừa đúng giờ Ngọ, Chu Khi liền dẫn Vệ Thiên Tường đến chỗ nhà đá. Khi đến trước cửa ông sụp quỳ xuống miệng vái lâm râm.

Vệ Thiên Tường thấy Chu thúc thúc quỳ xuống cũng vội quỳ xuống theo một bên.

Nhưng chờ mãi hồi lâu cửa đá vẫn không thấy mở và chẳng thấy tăm hơi gì cả.

Chu Khi trầm ngâm nghĩ bụng :

- “Hôm nọ sư phụ đã nói trần duyên đã mãn đã chỉ chỗ mình về đến là xong. Hay là Ngài... ngài đã...”

Đến đây không dám nghĩ tiếp, vùng đứng dậy sẽ đẩy nhẹ chiếc cửa đá khép hờ. Nhìn vào trong thấy Thiên Sơn thần tăng ngồi chễm chệ trên bồ đoàn, cúi đầu nhắm mắt, dáng điệu tuy bình thường nhưng nước da hơi tái. Nhìn kỹ thì rõ ràng Ngài đã tạo hóa từ lâu rồi.

Chu Khi thấy vậy trong lòng đau đớn không xiết kể vội vàng chạy vào quỳ mọp trước bồ đoàn cúi đầu lạy bốn lạy.

Vệ Thiên Tường cũng kính cẩn lạy theo.

Chu thúc thúc đứng dậy, gạt lệ rồi lùi ra sau đẩy cánh cửa, dùng cát lấp kín, đóng chặt động đá như một nhà mồ.

Làm xong ông dẫn Vệ Thiên Tường về nhà đá luyện võ.

Ông đưa tay vào mình lấy ra một viên “Tuyệt Sâm hoàn” để trên lòng bàn tay trịnh trọng nói :

- Tường nhi, Chu thúc thúc sở dĩ đem con về Thiên Sơn cũng vì thương thế của con quá trầm trọng, trên đời này chỉ có một mình ân sư mới có thể cứu giúp được mà thôi.

Nơi đây cách biệt xã hội loài người, địa điểm rất hợp với công cuộc rèn luyện võ công. Viên Tuyệt Sâm hoàn này chính của sư phụ ban cho, nhưng Chu thúc thúc thấy không thể dùng được vậy con hãy mau mau nuốt đi, lại theo bí quyết thông thường để luyện tập nội ngoại thần công, ôn nhuần nhuyễn tuyệt kỹ có thể sẽ thành công rực rỡ trong một thời gian ngắn.

Vệ Thiên Tường vâng lời ở trong tĩnh thất tham luyện “Thái Thanh tâm pháp”.

Quang âm thấm thoát như nước chảy qua cầu. Vệ Thiên Tường tuy mất hết Nghịch Thiên huyền công nhưng lại học được tất cả các bí quyết của “Thái Thanh tâm pháp” thuộc “Huyền môn chính tông” và từ đó tuấn tự tiến dần có vẻ khả quan lắm.

Không những chàng luyện xong “Thái Thanh cương khí” và “Huyền Thiên nhất chưởng” đến ba bốn thành hỏa hầu, mà cả đến Tu La thần thảo mà Tu La môn mà chàng cũng áp dụng Thái Thanh tâm pháp, luyện xong rất thành thực. Ngoài ra cả “Ngũ Cầm thân pháp” cũng luyện lão thông.

Thời tiết xoay vần, không bao lâu đã đến mùa xuân. Trên đỉnh Thiên Sơn Bắc phong, vẫn lạnh lẽo như băng giá không một tí gì là khí tiết của mùa xuân,

Vệ Thiên Tường sực nhớ tới kỳ hội ước của các đại môn phái cùng Thất Lão hội tại Ngũ Lão phong trong dãy Lư Sơn.

Đây là là một cuộc tranh tài giữa hai phe chính và tà quyết một mất một còn. Hồi đó chính chàng đã nhận lời phó ước lẽ dĩ nhiên phải giữ đúng hẹn không thể vắng mặt.

Huống chi ngày nay thân thể đã rõ ràng, cha mẹ hạ lạc nơi nào chẳng biết, hoàn cảnh này không thể nào cứ để kéo dài theo mãi với thời gian. Chàng thật sự tình cùng Chu thúc thúc ngỏ ý muốn trở về Trung Nguyên.

Từ khi Thiên Sơn thần tăng viên tịch, sở dĩ Chu Khi còn nấn ná nơi đây là để Vệ Thiên Tường có thời gian và điều kiện trau dồi võ công theo Thái Thanh tâm pháp và Tử Vân kiếm pháp, cùng một thể chót tuyệt diệu nhất là “Bách Vân Thiên Tường” được chu toàn từ đầu đến cuối.

Hiện nay nhận thấy Thái Thanh tâm pháp chàng đã luyện thuần thực ngoài ra còn vấn đề hỏa hầu lẽ dĩ nhiên còn lắm công phu chứ đâu phải công việc một sớm một chiều mà nôn nóng cho được.

Nếu cứ tiếp tục ở đây thêm một thời gian nữa để luyện tập thì càng tốt. Nhưng nếu cần phải hạ sơn xét cũng có thể được rồi. Do đó khi nghe Vệ Thiên Tường ngỏ ý xin hạ sơn Chu Khi cũng không muốn cản trở. Rồi đây trên bước giang hồ việc tung tìm nơi hạ lạc của võ lam Minh chủ có phần thuận tiện hơn.

Tính toán hơn thiệt một hồi lâu, ông ta mới gật đầu chấp nhận.

Thế rồi qua sáng hôm sau, Chu Khi đưa Vệ Thiên Tường đến trước mặt tòa nhà đá của Thiên Sơn thần tăng quỳ lay một hồi rồi cùng nhau đi xuống núi.

Nên biết rằng hai ngọn Thiên Sơn Nam và Bắc cách nhau trên ngàn dặm, cây cối um tùm, đường đi hiểm trở. vượt khỏi Bắc cao phong, cả hai vừa đến chỗ vách đá cheo leo theo triền núi Thiên Sơn thì trời vừa tối.

Họ tìm một hốc đá kín đáo tạm nghỉ một đêm để sáng ngày đi nữa.

Sáng sớm hôm sau một tòa núi tuyết trắng phau phau chắn ngang trước mặt. Hình thái dãy núi có vẻ kỳ lạ, đỉnh ở phía Đông, chân ở phía Tây, ngọn đả phong thấp thấp, đằng xa nhìn lại như một con lạc đà khổng lồ đang phủ phục, trông thật đẹp.

Xưa nay, Vệ Thiên Tường chưa hề thấy những ngọn núi băng phong nên cảnh sắc này đối với chàng thật lạ mắt.

Chàng nhìn sững một hồi rồi hỏi :

- Chu thúc thúc, đây là ngọn núi gì mà lạ như vậy?

Chu thúc thúc cười đáp :

- Đây là Lạc Đà phong của Thiên Sơn. Theo thiên hạ đồn thì đáy của ngọn núi chưa trong mười ngọn núi cao của vùng này. Chúng ta phải đi vòng quanh mới qua khỏi băng sơn được.

Trong lúc chuyện trò đã đến chân núi băng sơn.

Thình lình trên đỉnh núi cao chót vót phát ra những tiếng ầm ầm, hàng trăm khối băng như những tảng đá to rơi ào ào xuống núi.

Chu Khi vội vàng nắm tay Vệ Thiên Tường nhảy vọt qua một bên chờ một chút cho những tảng băng lăn hết rồi lại tiếp tục đi nữa.

Nhìn xong hiện tượng đó Vệ Thiên Tường hỏi Chu thúc thúc!

- Nơi đây quanh năm toàn tuyết trắng, có lẽ chẳng cây cối gì mọc được phải không?

Chu Khi khẽ nói :

- Tòa băng sơn này là núi Chúa, cao nhất trong mười ngọn núi nên người Duy tộc gọi băng là “Mộc Thập”, “Tháp Khắc” là núi, ngày nay trở thành danh từ phổ thông “Mộc Thập Tháp Khắc”. Trên ngọn Đà phong có một hồ băng rộng lớn, trong hồ có mọc một thứ Sơn tuyết vô cùng quý giá.

Vệ Thiên Tường hỏi :

- Chu thúc thúc, Tuyết Liên có khác gì Tuyết Sâm không?

Chu Khi Lắc đầu nói :

- Không nên lầm lẫn hai thứ này với nhau được. Tuyết Liên ở Thiên Sơn may mắn lắm mới gặp được chứ Tuyết Sâm thì khó mà tìm ra. Đại sư huynh chế luyện Bách Doanh đan, nhưng trong đó thiếu Tuyết Sâm nên mức công hiệu so với Tuyết Sâm hoàn của sư phụ còn kém xa một trời một vực.

Hai người vừa nói vừa rảo bước đi mau, khi bắt đầu trèo lên núi Lạc phong, đột nhiên thấy trước mặt sáng rực. Thì ra trên đỉnh núi có một ngọn suối trong, nước chảy dồn lại một đầm lớn, trong suốt như gương, nhấp nhô nhiều tảng thạch băng chiếu rực rỡ dưới ánh sáng mặt trời, thành hình ngũ sắc lấp lánh.

Bên cạnh hồ đỉnh núi Mộc Tháp Tháp Khắc đứng sừng sững uy nghi rọi bóng xuống mặt hồ trong vắt như gương trông có vẻ kỳ quan ngoạn mục,

Vệ Thiên Tường tròn mắt nhìn sững, miệng chặc lưỡi khen hoài. Trong lúc mãi mê thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên kỳ diệu, bỗng có một mùi thơm theo gió đưa về thoang thoảng.

Mùi thơm mơn man nồng nàn và mát dịu, hit tới đầu như uống liều thuốc bổ, thấm tận gan phổi, càng lâu tinh thần càng thêm khoan khoái.

Chàng đưa cặp mắt sáng như điện quan sát khắp mọi nơi đột nhiên thấy cách chỗ đứng chừng ba trượng trên một tảng đá lớn có nước trong chảy róc rách, mọc lên một bụi cây cọng tia hoa đỏ thắm. Mùi thơm từ trong đóa hoa thoát ra, mỗi lúc một nồng nàn hơn. Chiếc hoa mà đỏ như máu lớn bằng cái bát, nhưng vang dầm nhựa ướt, mùi hương từ đó tỏa ra ngào ngạt.

Tuy chưa biết rõ loại hoa gì, nhưng Vệ Thiên Tường cũng đoán chắc đây là một thứ cây quý báu hiếm hoi, vội quay đầu lại gọi lớn :

- Chu thúc thúc, mau mau lai đây xem.

Chu Khi vội vàng phi thân nhảy vút lại nhanh như chớp.

Khi vừa thấy đóa hoa bất giác mừng cuồng cuồng thất thanh nói :

- Tuyết Sâm, con ơi đó là Tuyết Sâm, một vật chí bảo nghìn năm một thuở. Cây sâm này so với cây sâm ngày xưa tiên sư tìm được còn lớn hơn nhiều lắm. Quả nhiên là kỳ duyên hiếm có. Chúng mình hãy đi xuống mau lên!

Nói xong nắm cánh tay Vệ Thiên Tường tung mình nhảy qua tảng đá lớn, cúi mình nhay xuống, vạch những tảng tuyết xung quanh cụm cây để lộ ra một gốc tia nhỏ bằng cánh tay đứa con nít, theo phỏng đoán tuy chưa được nghìn năm, nhưng cũng được tám chín trăm năm rồi.

Vệ Thiên Tường thấy quả nhiên là Tuyết Sâm, mừng quá vội vàng rút cây kiếm bên mình ra và nói :

- Chu thúc thúc để cháu bới gốc tuyết đào lên xem thử nhé.

Chu Khi khoát tay lắc đầu nói :

- Không được đâu Tuyết Sâm là một linh vật sử dụng đến đồ kim khí. Đừng hấp tấp mà hỏng việc đấy.

Nói xong dùng ngón tay nhẹ nhàng bới cát, cào đất cẩn thận dè dặt hết sức, móc ra được một củ Tuyết Sâm rất lớn, giống như hình một đứa bé sơ sinh, mình dài một thước, toàn thân trắng tinh, trong như ngọc thoát ra một mùi hương thoang thoảng hít vào mát cả tâm can.

- A ha! tốt thiệt, quý quá rõ ràng là của trời cho, nghìn năm mới được.

Ông reo vừa dứt lời, bỗng một luồng gió lạnh thấu xương thaông qua, thổi hắt vào mặt, đồng thời cánh tay rung động, củ “Thiên Niên Tuyết Sâm” vừa được bới lên đã không cánh mà bay đâu mất.

Chu Khi giật mình “ô hay” một tiếng sững sờ nhìn quanh.

- Cứ như võ công và khả năng thính thị của mình cũng đã tới hàng thượng đỉnh thế mà có kẻ đến gần, giật mất củ Tuyết Sâm một cách dễ dàng, thật quả là điều khó tưởng tượng. Kẻ nào ra tay đó cũng đủ hiểu đã thuộc vào bậc siêu phàm xuất chúng.

Không chậm một giây, ông quát lớn :

- Con ơi, đuổi mau :

Vệ Thiên Tường Cũng chỉ thoáng nghe một luồng hàn phong phớt qua mình, đoán biết có sự lạ, nhưng chưa rõ là sự gì. Chàng cũng chưa rõ củ Tuyết Sâm bị người ta đoạt mất. Chỉ nghe Chu thúc thúc hò hét bảo đuổi mau, đã cảm thấy kỳ quái rồi nên tung mình hấp tấp đuổi theo.

Hai người bay vọt lên trên đỉnh núi như hai vệt khói mờ. Bốn luồng nhũ quang sáng rực quét rọi khắp mọi nơi từ trên đỉnh núi đến bốn phía xung quanh, đâu đâu cũng không có bóng người nào thấp thoáng.

Vệ Thiên Tường chợt nhìn thấy Chu thúc thúc đứng lặng yên, hai bàn tay trống không, hoảng kinh quắc mắt hỏi lớn :

- Ủa, Chu thúc thúc, củ Tuyết Sâm đâu rồi?

Chu Khi cau mày thở ra nói :

- Quả nhiên là việc lạ lùng!

- Có gì mà lạ!

Đột nhiên từ phía sau có tiếng nói rất sê nhưng hết sức rõ ràng, tiếp theo câu nói của Chu thúc thúc.

Chu Khi giật mình quay lại thấy ngay phía sau lưng mình không đầy hai trượng một ông già tướng người lùn thấp, mặc áo trắng đã xuất hiện không biết bao giờ?

Người ấy cao không đến ba thước, mặt mày như con nít, dưới cằm lại có bộ râu bạc như tuyết, hai mắt long lanh sáng rực như sao, trong tay đang cầm củ Thiên Niên Tuyết Sâm mà hai người vừa đào lên được.

Chu Khi đã biết nhân vật này trình độ võ công quá cao, hơn mình một mức xa, nhưng chưa biết rõ lai lịch như thế nào, lạnh lùng nói :

- Củ Tuyết Sâm này do chú cháu chúng tôi tìm thấy và mới đào lên, hà có sao tôn giá lại ra tay cướp đoạt của người như thế ấy, khó xem quá!

Người ấy cười khúc khích, hàm râu rung động cặp mắt long lánh hào quang rồi nói :

- Tuyết Sâm này do chính tay lão trồng ra, các ngươi có biết không mà dám tự tiện nhổ lên như vậy?

Chu Khi bật cười nói :

- Đây là linh vật thiên nhiên trên Tuyết Sơn thượng đỉnh Chu mỗ chưa bao giờ nghe nói có người trồng được Tuyết Sâm bao giờ.

Ông già râu bạc hừ một tiếng nói :

- Lão phu bảo do chính tay trồng lấy, các ngươi dám cãi bướng sao?

Vệ Thiên Tường đã có ít nhiều kinh nghiệm giang hồ, gặp gỡ các tay cao thủ khá nhiều rồi. Nay thấy ông lão lùn ra tay cướp củ Tuyết Sâm còn gần bướng đưa ra nhưng câu nói ngang xương, không thể nào chịu được, liền cười lạt nói :

- Trăng gió của đất trời, núi rừng không ai làm chủ được, quả nhiên ông đã cướp giật của chúng tôi, xin vui lòng trả lại cho...

Ông già không đợi cho Vệ Thiên Tường nói hết câu đã gằn giọng :

- Trăng gió, núi rừng tuy của đất trời, nhưng ai cũng có thể làm chủ được nếu có đủ tài năng. Củ Tuyết Sâm này đã lọt vào tay lão phu tất nhiên thuộc quyền sở hữu của ta rồi. Đừng nói hai đứa bây là kẻ hậu sinh tiểu bối ngay cả đến Vô Cầu hòa thượng trên đỉnh Thiên Sơn này cũng không dám ngăn cản lôi thôi được lão phu nữa! Hà... hà...

Chu Khi thất lời lẽ đối phương có vẻ thị thường khác lạ, lại biết rõ tên trong của sư phụ mình đang bản khoản suy nghĩ chưa biết là ai.

Cứ như hình dạng khác thường này đem đối chiếu với những nhân vật thường nghe sư phụ nói đến, bỗng nhiên sực nhớ đến một người, tự nhiên trong lòng run lên vì quá xúc động.

Xem tiếp hồi 63 Cặp uyên ương trong hang đá lạnh

63. Chương 63: Cặp Uyên Ương Trong Hang Đá Lạnh

Vừa nghĩ ra được Chu Khi sợ Vệ Thiên Tường nóng nảy lỗ mãng không hay vội vàng bước lên mấy bước chấp tay nói :

- Cứ như hình dáng và trang phục này, tôn giá có phải là Tuyết Ảnh Phi Ma, một đại võ lâm tiền bối đã nổi tiếng khắp giang hồ từ ngày trước?

Ông già lùn nói :

- Chúng mày biết thế là được rồi!

Nói xong đắc ý cười ha hả rồi gật đầu lia lịa nói :

- Suốt 80 năm nay, lão phu chưa hề gặp ai là người vừa ý, không ngờ mới gần đây mà đã tìm thấy một đôi nam nữ thiếu niên căn cơ có thể gọi là lý tưởng! Tốt quá, tốt quá!

Chu Khi nghe khẩu khí của Tuyết Ảnh Phi Ma có vẻ lạ lùng chưa hiểu ra sao, nhưng đã ngấm ngấm phòng bị.

Thấy cặp nhân quang sáng rực như điện của ông ta cứ nhìn thẳng về phía Vệ Thiên Tường, biết rằng đã có dụng ý không tốt đang muốn dẫn chàng nên đề phòng cẩn thận. Ngờ đâu câu nói vừa lọt vào tai, trước mặt chỉ thấy hoa lên sáng rực Vệ Thiên Tường thân mang tuyết học thượng thừa cũng không phân biệt được gì hết, trong nháy mắt đã bị ông ta chộp được, kẹp ngay bên cạnh sườn như điều hâu xốt gà, không chút gì khó khăn cả.

Ánh trắng lại hoa lên một tiếng vù tiếp theo, toàn thân ông lão và Vệ Thiên Tường đã bay ra ngoài hai mươi trượng. Văng vẳng có tiếng nói nho nhỏ vang lên nghe rất rõ ràng :

- Cứ yên tâm! Lão phu không bạc đãi thằng bé này đâu!

Tức thì một vệt trắng vừa lẹ không tưởng tượng vọt thẳng lên ngọn cao phong trong chớp mắt biến đi mất dạng.

Mất Vệ Thiên Tường, Chu Khi thấy nóng lòng lo lắng hơn mất củ Thiên Niên Tuyết Sâm. Nhưng ngặt vì thân thủ của Tuyết Ảnh Phi Ma quá ư là kỳ diệu mặc dù đã chuẩn bị đề phòng nhưng vẫn đành bất lực không thể nào cản nổi.

Không còn ngăn ngừa nữa, ông gằm lên một tiếng rồi phi thân đuổi theo như gió.

Lạnh, một cái lạnh lạ lùng, lạnh như cắt da banh thịt, lạnh tận cùng xương tuỷ. Khí lạnh cơ hồ làm đông máu, biến mọi vật thành băng giá.

Vệ Thiên Tường bị lão già lùn, Tuyết Ảnh Phi Ma bắt cóc mang đi và bỏ vào một hầm đã chứa đầy băng giá, muôn đời không tan.

Mặc dù trong lòng còn tỉnh táo nhưng kinh mạch toàn thân đã bị tê liệt vì lạnh và điểm huyết.

Chàng cố sức vận công điều tức tự cởi mở kinh mạch.

Một hồi lâu khí huyết đã chạy đều nhưng chỉ còn bát mạch kỳ kinh vẫn bị đóng kín không thể nào giải mở được.

Trong lòng chàng cảm thấy một niềm đau xót pha lẫn với sự dày vò của thể xác vì một làn hơi lạnh như băng giá cứ xuyên lặn vào mạch máu, lạnh không thể chịu nổi.

Trong căn phòng nho nhỏ mà không khác nào thế giới giá băng!

Chàng gắng gượng lắm mới mở được đôi mắt, đưa tròng nhìn lại xung quanh, chu vi chừng một trượng sáng lóng lánh như thủy tinh, đông lại thành một khối bao bọc thân mình như cục nhân giữa chiếc bánh băng giá.

Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa khi chợt thấy bên cạnh đó không bao xa, một nữ lang mặc chiếc áo ấm bằng bông vải màu tía, cũng đang ngồi dựa vách bó gối như mình. Đầu nàng có để hai bím tóc càng để lộ nét thơ ngây.

Vệ Thiên Tường hai mắt tròn xoe, toàn thân rúng động vì sự việc quá bất ngờ này. Người con gái ấy không ai khác hơn là Lăng Vân Phụng muội tử.

Chàng ngạc nhiên vội nghĩ :

- “Vân Phụng muội muội tại sao là bị bắt nơi đây nữa? Còn Thôi đại thẩm đâu rồi? Vì duyên cớ nào lão quái vật lại bắt đem nàng nhốt vào hầm băng như thế nhỉ?”

Chàng xúc động quá, quên sự đau đớn về thể xác kêu lớn :

- Phụng muội, Phụng muội, tại sao ở nơi đây?

Có lẽ Lăng Vân Phụng bị bắt giam tại chốn này từ đã lâu, châu thân bị băng giá làm đông lại như khúc gỗ, mặc dù Vệ Thiên Tường cố vận công lực gọi thật to, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thấy nàng vẫn làm thinh, Vệ Thiên Tường chưa xót quá càng gọi thêm.

- Phụng muội, tại sao thế?

Lăng Vân Phụng mặt hoa tái nhợt hình như sắp thành nước đá, gắng gượng hé mở mắt nhìn qua. Vừa trông thấy Vệ Thiên Tường hình như quá xúc động, nàng hỗn hển nói?

- Tường.. Tường ca ca! Tại sao anh cũng bị giam như thế hở?

Vệ Thiên Tường nghiêng răng trợn mắt muốn quay cuồng đập phá cho vỡ nát hầm băng giam hãm thân mình. Nhưng huyết mạch bị tê buốt, kinh huyết bế tắc, nên không thể nào thực hiện được ý muốn.

Chàng gầm lớn :

- Tại hạ bị một lão quái vật tên gọi Tuyết Ảnh Phi Ma bắt được. Lão ta võ công đã đến mức thượng thừa, tại hạ chưa kịp trở tay đã bị bắt được. Ồ, Phụng muội tại sao cô lại dấn thân lên Thiên Sơn làm gì?

Lăng Vân Phụng cố sức lắm mới nói được nho nhỏ :

- Tiểu muội vâng lệnh mẫu thân vượt tuyến lên tận đỉnh Thiên Sơn diện kiến Thiên Sơn thần tăng, không ngờ khi xuống núi, giữa đường gặp ngay lão già lùn áo trắng. Lão ngỏ ý muốn thu tiểu muội là đồ đệ. Vì cự tuyệt nên bị lão bắt giam vào đây.

Vệ Thiên Tường hỏi thêm :

- Cô nương bị giam giữ từ bao lâu rồi?

Lăng Vân Phụng nói :

- Ngày đêm nơi đây không phân biệt được nên chẳng biết đã bao lâu, có lẽ phỏng chừng một tháng. Cứ như lời nói của lão quái ấy thì phải qua đủ một trăm ngày mới chịu phóng thích.

Vệ Thiên Tường trợn mắt hét lớn :

- Lão quái vật, làm sao có sự vô lý như thế này?

- Hà! hà!

Một chuỗi cười nhỏ như tiếng muỗi kêu từ bên kia vách băng gió xuyên qua nghe rất rõ ràng.

Tiếp theo đó là một tiếng kêu rè rè hình như cơ quan bí mật đang chuyển động, một cánh cửa nhỏ từ từ hé mở, thân hình bé nhỏ loắt choắt của Tuyết Ảnh Phi Ma từ từ bước vào với một nụ cười trên môi.

Lão nheo mắt nhìn hai người lộ vẻ để ý nói :

- Té ra chúng mày đã quen biết nhau từ trước rồi. Hay quá, thật là duyên may vận đẹp lão phu sẽ cho chúng mày ý định cũng được

Không chờ hai người tỏ bày ý kiến lão đưa tay chop mỗi người một tay, nhắc bổng hai người lên như hai con gà gô lững thững đi ra.

Đến một căn nhà cũng bằng bằng giá, hơi rộng hơn căn trước một chút, chính giữa nhà có cái kỷ khá lớn trên có đặt củ “Thiên Niên Tuyết Sâm” Tuyết Ảnh Phi Ma cười lớn nói :

- Suốt tám chục năm nay, lão phu cố đem hết tâm trí đi tìm nhưng chưa gặp được người nào hợp ý. Không ngờ chỉ trong vòng một tháng nay lại gặp liên tiếp hai đứa bé là chúng bay, tư chất căn cơ thật tốt quả nhiên là điểm may mắn không ngờ.

Ngừng một chút lão nói tiếp :

- Từ hôm nay trở đi, cả hai đứa chúng bay chính thức là đệ tử của lão phu. Chờ đúng bách nhật ta sẽ cho làm lễ bái sư còn hiện giờ thì...

Vệ Thiên Tường bực mình, không kịp chờ lão nói hết câu đã quát lớn :

- Vô lý, vô lý! Xưa nay chưa bao giờ có chuyện ngang ngược vô lý như thế này. Phàm thu đồ đệ bái sư, cần phải có sự đồng tâm nguyện của đôi bên chứ đâu phải bắt cóc rồi tuyên bố sưông được hay sao?

Tuyết Ảnh Phi Ma cười ha hả nói :

- Lão phu này mỗi khi nói ra như đinh đóng cột không bao giờ thay đổi nữa. Chỉ vì thấy cả hai đứa bay căn cơ tốt quá mới nghĩ đến việc thu nhận làm môn đệ! Hà hà, đó là điều duyên phúc cho chúng mày, biết bao nhiêu kẻ khác ước mơ một đời mà không được.

Vệ Thiên Tường nạt lớn :

- Tuyết Ảnh Phi Ma, lão chỉ nhờ vào thủ pháp mau lẹ, ra tay nên thiếu gia này mới bị chế ngự huyết đạo. Cái trò giả dối bằng môn tả đạo ấy dù hay đến đâu thiếu gia cũng không màng đến. Nếu lão có giỏi hãy giải khai huyết đạo cho cả hai đứa ta ra để ném thử “Huyền Băng chân khí” có đúng như lời đồn đại hay chẳng qua chỉ là lời nói sưông mà không có uy lực thực tế nào!

Tuyết Ảnh Phi Ma điềm nhiên nói :

- Thăng tiểu yêu quả nhiên mày không biết trời cao đất dày, nghe chưa biết sợ cộp. Nếu lão phu không tiếc cái tư chất hơn người của mày thì mày đã bỏ mạng từ lâu rồi.

Tuy nhiên nếu mày không biết xét phận cứ tiếp tục ngông cuồng thì rồi cũng đến lúc ngươi được ném qua “Huyền Băng thần chướng” của lão phu.

Được rồi, nếu mày bảo lão phu là bằng môn tả đạo thì lão phu muốn hỏi lại mày có biết trên đời này kẻ nào dám chống lại một đòn của Tuyết Ảnh Phi Ma này không?

Vệ Thiên Tường cười ngạo nghễ nói :

- Tuyết Ảnh Phi Ma, chả lẽ lão chưa bao giờ nghe qua môn “Tử Dương thủ” của Phương Ngoại nhị kỳ “Thiên Sơn thần tăng” và “Chu Sa chỉ” của Tuyết Sơn thần ni sao?

Tuyết Ảnh Phi Ma cười xòa nói :

- Thăng bé con, mày tưởng Tuyết Ảnh Phi Tiên này sợ Vô Cấu hòa thượng và Tuyết Sơn lão ni mi hay sao? Hà hà tám mươi năm trước đây, lão phu đã từng có cố lãnh giáo qua rồi. Mặc dù “Tử Dương thủ” và “Chu Sa chỉ” cũng có đôi phần tuyệt diệu và một vài điểm nhân đạo đáng khen, nhưng lão phu đâu chịu lép về bước nào đâu.

Vệ Thiên Tường nghe nói giật mình. Cứ như thần sắc và lời nói của lão, tựa hồ như không phải là lời nói ngoa! Như vậy thì trên gấm trời này, trừ Phương Ngoại nhị kỳ ra, còn nhân vật nào trong chính phái có tuyệt kỹ đáng đưa ra nữa.

Bỗng nhiên chàng sực tỉnh và lăm bắm :

- À, có rồi, nhớ ra rồi. Thế mà suýt tý nữa quên đi mất.

Linh cơ xúc động chàng hỏi tiếp :

- Như vậy lão có nghe nói qua “Thái Thanh cương khí” của Võ lâm Minh chủ Giang Nam Vệ đại hiệp chưa?
Tuyết Ảnh Phi Ma lộ vẻ sửng sốt, hơi ngần ngại một chút rồi nói :

- Võ lâm Minh chủ! Ở trên đời này lại còn có Minh chủ sao? Còn Thái Thanh cương khí là môn võ học thượng thừa của huyền môn, lão phu cũng có nghe nói đến, nhưng hiềm vì thất truyền từ lâu lắm nên chưa có dịp thưởng thức. Mày có nói đến Võ lâm Minh chủ Giang Nam đại hiệp, đó là người nào?

Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Vi ấy là Vệ Duy Tuấn, con người duy nhất trên võ lâm đã luyện thành “Thái Thanh cương khí” của Nga My Khương Chân Nhân từ ba trăm năm về trước. Chẳng lẽ lão lại không biết?

- Võ lâm Minh chủ Vệ Duy Tuấn! Người ấy lão phu chưa biết. Chỉ có ba trăm năm trước đây, ba nhân vật võ công trùm đời “Thích, Nho, Đạo” thiên hạ gọi là “Vũ Nộ tam kỳ”.

Lão phu cũng có dịp gặp qua hai vị. Còn họ Vệ nào đó nếu đã học thành “Thái Thanh cương khí” thì hay lắm. Lão phu cũng muốn gặp hắn để so tài một bận. Thăng bé, mày nghĩ xem còn có ai nữa không?

Vệ Thiên Tường sực nhớ rồi nói luôn :

- Còn một vị nữa là Thù Tiên Địch Túy Ông...

Chàng nói chưa dứt câu bỗng đâu bên tai văng vẳng có người sụt nhỏ một tiếng rồi nói :

- Thăng bé, đừng nhắc đến tên già này làm gì? ta không chống nổi “Huyền Băng chưởng” của lão quái vật này đâu.

Tiếng nói vo ve như muỗi réo nhưng lọt vào tai nghe rõ ràng từng âm thanh một.

Vệ Thiên Tường nghe nói mừng quá reo lên :

- A ha...

Tuyết Ảnh Phi Ma nói :

- Thăng bé khá lắm. Kể ra kiến văn của mày cũng rộng đấy. Địch lão đầu trước kia được ca tụng là Thiếu Lâm thất tuyệt, nhưng tài nghệ của lão chưa thể đem so sánh cùng lão phu được đâu.

- Điều đó chưa chắc.

Câu nói vừa thốt ra đã có bóng người thấp thoáng rồi từ trong nhà bước ra một người. Người ấy thân hình ốm tong trên đầu có búi tóc nhỏ, dưới cằm để bộ râu dê, rõ ràng là Thù Tiên Địch Túy Ông chứ không ai xa lạ.

Thân pháp của ông kỳ diệu không lường, xuất hiện mơ hồ như một bóng ma. Vừa đưa mắt nhìn Vệ Thiên Tường mỉm cười vụt một cái đến cạnh chiếc kị, khẽ ngoắt một cái, củ Thiên Niên Tuyết Sâm đã lọt vào tay gọn gàng, rồi phi thân vụt ra khỏi động.

Tuyết Ảnh Phi Ma đang mải mê so sánh, nhận xét khoe tài mục đích đề cao vai trò của mình, không ngờ vừa nhắc đến thì kẻ ấy lại hiện ra ngay, từ trong bóng thất chui ra, mới xuất hiện đã lấy mất củ Thiên Niên Tuyết Sâm một cách dễ dàng.

Lão giật mình gượng cười nói :

- Địch lão đầu, hãy để củ Tuyết Sâm lại đó au, nếu không đừng trách lão phu sao chẳng bảo trước.

Thân hình lão vẫn đứng yên không nhúc nhích nhưng tà áo trắng đã bay phất phới vọt thẳng ra đây xa, trong nháy mắt đã vượt trên ba mươi trượng.

Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra nhanh chóng như nháy mắt.

Cả hai bóng người chấp chờn vài cái rồi biến mất dạng.

Thù Tiên Địch Túy Ông vừa lướt qua mình Vệ Thiên Tường chàng đã cảm thấy toàn thân rúng động, bao nhiêu huyết đạo, kỳ kinh bát mạch bị Tuyết Ảnh Phi Ma bế tắc khi trước được giải khai hoàn toàn, công lực phục hồi như trước.

Trong lòng khắp khởi mừng thầm, Vệ Thiên Tường liền quay đầu ngó lại, thấy Lăng Vân Phụng ngồi dựa mình vào vách, nhưng sắc diện có vẻ rũ rệ không còn hơi sức nữa. Đôi mắt nàng lim dim, thở hơi hóp.

Chàng hoảng hốt vùng dậy, cảm thấy mười hai kinh mạch tuy đã được mở nhưng kỳ kinh bát mạch đã bị tê cứng không sao cử động được, khí lạnh xuyên qua da thịt như những mũi kim châm, nhức đau không chịu nổi.

Tuy nhiên chàng cố nghĩ rằng chịu đau đỡ Lăng Vân Phụng dậy khê kêu :

- Phụng muội, cô làm sao thế?

Lăng Vân Phụng tâm trí vẫn tỉnh táo, hiểu biết hết mọi việc duy chỉ có một điều là toàn thân tê cứng vì giá rét, chân tay run lấy bầy, xương cốt không thể làm theo ý muốn, chỉ thều thào qua câu nói đứt quãng từng đoạn :

- Tường ca ca... lạnh... lạnh không chịu nổi. Đuối... đuối lắm rồi!

Vệ Thiên Tường bắt nhãn quá, không nỡ đứng nhìn vội vàng ôm Lăng Vân Phụng nằm gọn vào lòng, nói khê :

- Phụng muội, hãy cố gắng lo điều khí vận công cho khí huyết chạy lại rồi sẽ toan liệu sau.

Nhưng hai mắt nàng vẫn lơ đãng, hàm răng nhíp vào nhau lộp bộp, chỉ nói được qua làn hơi thều thào :

- Không, không... thể được. Bao nhiêu kinh... mạch đã... tê cứng... cả rồi. Bây giờ... hãy thừa dịp... lão ma ấy... không có... mặt nơi đây... ca ca hãy trốn... trốn au. Nếu... chậm trễ... e... không còn kịp nữa.

Vệ Thiên Tường lắc đầu cương quyết nói :

- Phụng muội! cô không nên nói thế tại hạ không thể nào bỏ Phụng muội được. Xin cố dưỡng thần, tại hạ sẽ bằng cô cùng đi.

Lăng Vân Phụng chỉ còn nói được nho nhỏ, chân tay bị cứng đờ không cử động được.

Nàng cố gượng mỉm cười nói luôn :

- Tường ca ca... không thể được đâu, ca ca hãy mau bỏ chạy đi cho rồi.

Trước tình cảnh này, Vệ Thiên Tường cảm thấy một niềm thiết tha đau đớn ình và nàng, nhưng chẳng lẽ cứ dửng dăng mãi nơi đây.

Bỗng nhiên chàng sực nhớ ra trong mình còn lại một viên “Tuyết Sâm hoàn” mà quên lững đi mất!

Chàng định thò tay vào áo trong lấy viên thuốc ra, liếc mắt nhìn ra cửa động bỗng thấy có một bóng người thấp thoáng, rồi một người lách cửa chui vào.

Chàng hoảng hốt không kịp lấy hoàn thuốc, tay phải đưa lên cao, miễn cưỡng vận dụng chân khí, muốn dùng Huyền Thiên chưởng để đối phó thì người đó đã cười lớn nói :

- Không nên, ta đây mà! Hà hà... Hãy mau uống đi kẻo không kịp nữa.

Vệ Thiên Tường định thần nhìn kỹ lại thì quả nhiên là Thù Tiên Địch Túy Ông.

Chàng mừng quá, vừa thốt lên ba tiếng “Lão tiên bối” thì Thù Tiên đã lướt đến trước mặt rồi. Một vật gì lạnh lạnh, thơm thơm đã để ngay trước mũi mình.

Thù Tiên lại hỏi thêm :

- Uống mau đi cháu, uống mau lên. Lão quái vật tuy bị tao lừa đưa đi xa nơi đây ngoài mười dặm đường nhưng sau khi tìm kiếm không được nữa thì thể nào cũng quay lộn về đây nữa. Lão đang cùng ta chơi cái trò cút bắt một thời gian ngắn để các cháu có đủ cơ hội hưởng thụ cái của quý này đây.

Miệng nói, tay nhét vật gì đó vào miệng Vệ Thiên Tường còn tay kia đưa nửa khác cho chàng cầm tay bảo luôn :

- Còn một nửa nữa, cho cho con bé này nuốt luôn nhé.

Vệ Thiên Tường vừa đưa tay tiếp lấy thì ông đã biến mất. Nhìn lại thì thân hình bé nhỏ của Thù Tiên đã vụt ra khỏi động dằng xa rồi.

Quả nhiên sự lạnh lẽo không biết đâu mà lường rồi.

Vệ Thiên Tường nuốt vật ấy vào mồm thấy vừa ngon, ngọt thơm và mát, vừa ngậm vào thấm nước miếng vật đó đã tan biến đi ngay rồi biến thành một luồng hơi dương hòa âm ấm chạy xuống dạ dày thấm vào gan phổi rồi chuyển động suốt khắp châu thân.

Đưa mắt nhìn xuống phần đang nắm nơi tay thì ra là nửa củ “Thiên Niên Tuyết Sâm” của mình vừa bị lão tặc cướp vừa rồi.

Chàng đưa vào mồm Lăng Vân Phụng khê bảo :

- Phụng muội, hãy ráng nuốt đi.

Lăng Vân Phụng đỏ mặt, lắc đầu ngó ý muốn nhường cho trưởng ca ca ăn luôn.

Nhưng Vệ Thiên Tường nhất định không chịu và buộc nàng phải nuốt đi mới bằng lòng.

Củ Thiên Niên Tuyết Sâm này là một loại tích được thể gian hiểm có. Uống được vào người chẳng những tăng thêm tuổi thọ, đại bổ chân nguyên lại có khả năng cải lão hoàn đồng, cứu tử hồi sinh đoạt quyền tạo hoá. Người uống được Tuyết Sâm quả nhiên là kẻ có duyên phước nhất đời.

Vừa nuốt Thiên Niên Tuyết Sâm qua khỏi cổ, Lăng Vân Phụng cảm thấy một luồng âm ấm chạy suốt khắp người, toàn thân trở lên khoan khoái và nói được ngay.

Nàng vội vàng từ trong lòng Vệ Thiên Tường ngồi dậy.

Hai người lập tức ngồi yên định thần điều tức một hồi lâu, rồi song song đứng lên, tung người rời khỏi động băng.

Lúc này đã về đêm, bầu trời trăng sao vắng vặc. Vệ Thiên Tường đưa mắt nhìn qua, thấy bốn bề là vách núi cheo leo, đá dựng chập chờn cao lổm chổm, nơi đây có lẽ đang ở lưng chừng dãy núi băng sơn.

Bỗng nghe Lăng Vân Phụng nói có vẻ ngạc nhiên :

- Nay Trưởng ca, sao sao bây giờ tiểu muội nhìn thấy rõ ràng và trông được xa lắm. Đêm tối không còn là một trở lực đối với nhãn quang mình nữa.

Nàng vừa nói vừa đưa tay nắm lấy vật áo Vệ Thiên Tường nửa mừng nửa sợ.

Đic nhiên Vệ Thiên Tường cũng cảm thấy hiện tượng giống như vậy. Trước kia nhãn lực chàng chỉ nhìn xa chừng mười trượng, nhưng khi nuốt được nửa củ Thiên Niên Tuyết Sâm rồi, mắt tự nhiên sáng lên gấp bội và mặc dù đêm tối vẫn thấy rõ những gì ở hạ hàng năm chục trượng.

Bao nhiêu đó đã chứng minh rằng củ Thiên Niên Tuyết Sâm đã làm tăng công lực của hai người lên cao gấp mấy lần.

Xem tiếp hồi 64 Gia đình của Thanh Thành Bạch Phi Yến

64. Chương 64: Gia Đình Của Thanh Thành Bạch Phi Yến

Vệ Thiên Tường thấy hân hoan trong lòng, quay lại nhìn Lăng Vân Phụng mỉm cười nói :

- Phụng muội, có cảm thấy nhiều sự biến đổi trong người đây chứ. Công lực chúng mình đã tăng tiến gấp mấy lần lúc trước rồi đấy nhé.

Lăng Vân Phụng sung sướng nhoẻn miệng cười. Gót sen nhẹ nhàng điểm xuống mỏm đá, thân hình đã vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, bay sà xuống chân núi không chút mệt nhọc. Khoảng xa của cái nhảy cũng gần hai trưc tượng!

Nàng hỏi Vệ Thiên Tường :

- Đây Tường ca ca, người vừa cứu thoát và cho chúng ta ăn củ Thiên Niên Tuyết Sâm vừa rồi là ai vậy?

Vệ Thiên Tường vừa đem cái lai lịch của Thù Tiên Địch Túc Ông kể lại một lượt.

Chàng ngó ý muốn tìm Chu thúc thúc rồi mới rời đi nơi khác.

Lăng Vân Phụng nói :

- Thế nào Chu thúc thúc cũng cố sức tìm anh cho được. Nếu tìm không được chắc hẳn ông ta sẽ đi vào quan nội vì đại hội Ngũ Lão Phụng gần đây có sự an nguy của toàn thể các đại môn phái trên võ lâm. Từ nay đến ngày đại hội chỉ còn chừng hai tháng nữa, đường lại cách xa muôn trùng hiểm trở, nếu bắt đầu đi từ lúc này cũng không phải là sớm đâu. Theo tiểu muội nhận xét trình độ võ công của ca ca tăng tiến rất nhiều, đủ sức đối đầu với tất cả bọn cường địch, khỏi cần phải che đậy hành tung nữa, dọc đường nên đường đường chính chính dùng tên Vệ Thiên Tường để Chu thúc thúc nghe tin mà tìm đến cho tiện.

Thấy nàng nói hữu lý, Vệ Thiên Tường gật đầu lia lịa nói :

- Phụng muội nói có lý lắm. Chúng ta chứ như vậy mà làm được rồi.

Thế rồi hai bóng người song song bay vọt lên như sao băng, từ sườn núi Mộc Thập Tháp Khắc sà xuống, dần dần biến mất trong màn đêm mờ mịt.

* * * * *

Nam Cung Uyển từ khi giả dạng Cùng Lai Quái Tẩu, trúng phải độc vô hình của Đường Viêm Thường, nằm ngất xỉu mê man tại vệ đường dưới chân núi Nga Mi, đến khi tỉnh dậy đã nghe văng vẳng bên tai có tiếng người nói :

- Ô, tỉnh rồi, đã tỉnh lại rồi! Uyển tiểu thư đã tỉnh.

Nam Cung Uyển dụi mắt đưa mắt nhìn quanh, định gượng ngồi dậy, nhưng đã có người nắm chặt vai mình khẽ dí xuống. Một giọng nói quen thuộc se sẽ lọt vào tai :

- Uyển thư thư, chị đang trúng “Vô Hình Chi Độc” của lão Đường Viêm Thường mới tỉnh lại, trong người chưa được mạnh cần nằm yên tĩnh dưỡng một thời gian cho lại sức.

Nàng mở mắt nhìn thấy mình đang nằm trong một căn nhà lá xinh xinh nhỏ nhắn, bài trí thật gọn gàng sạch sẽ, phía trước giường có ba nàng thiếu nữ xúm xít chung quanh tha thiết nhìn mình.

Ba nàng này đều là quen biết chứ không ai xa lạ.

Người đang nắm vai mình là Tu La Ngọc Nữ Tu Ngọc Nhân còn hai người kia là Chưởng Thượng Châu Tống Thu Vân và Thanh Thành Bạch Phi Yến.

Hồi tưởng lại bao chuyện đã qua, nay chợt nhớ lại từ khi bực mình Vệ ca ca, đã tách mình ra đi không để lại lời từ biệt. Nàng oán hận giá như hồi đó chờ đợi công việc Kim Lăng xong xuôi, mình cùng Vệ ca ca hồi sơn, có lẽ Vệ ca ca không đến nỗi bỏ mạng về tay phụ thân mình.

Bây giờ nghĩ lại ăn năn ấy thì cũng đã xong rồi. Chàng đã chết, mọi sự đã hết.

Nghĩ đến đây, một niềm đau xót trào dâng, hai hàng lệ như xé mi trào ra khóe mắt. Nam Cung Uyển sụt sùi khóc.

Tu La Ngọc Nhân cố nuốt lệ nói :

- Uyển thư thư, thân thể chị còn yếu lắm, nội thương chưa lành, chớ nên mãi lòng khóc lóc mà có hại.

Nam Cung Uyển miễn cưỡng cười và hỏi :

- Ngọc Nhân muội muội đây là đâu. Tại sao các chị lại có đủ mặt chốn này?

Bạch Phi Yến thấy Nam Cung Uyển đã tỉnh vội vàng chạy thẳng ra ngoài cất tiếng gọi lớn :

- Cha ơi, Uyển thư thư đã tỉnh lại rồi.

Tu Ngọc Nhân ngồi bên giường săn sóc cho nàng rồi đem việc Thanh Thành Giản chân nhân gặp nàng ngắt xỉu dọc đường ra tay cứu chữa, thời may ba chị em Tu, Bạch, Tống vừa đi đến gặp được kể lại đầu đuôi rõ ràng.

Vừa lúc đó Bạch Phi Yến cùng đi vào với một vị đạo nhân, mực áo lông hạc đầu tết tóc có búi theo kiểu các đạo sĩ.

Nam Cung Uyển biết ngay là phụ thân của Bạch Phi Yến tức là Thanh Thành Giản chân nhân, như Tu Ngọc Nhân vừa kể qua.

Nàng vội vàng bảo Tu Ngọc Nhân :

- Ngọc Nhân muội tử, hãy đỡ hộ chị ngồi dậy để chào lão tiên bối.

Tu Ngọc Nhân mỉm cười bảo nhỏ :

- Uyển thư thư, Giản lão tiên bối cũng là người nhà cả chứ có ai xa lạ đâu mà thư thư ngại ngùng. Chị cứ nằm yên để tịnh dưỡng.

Giản chân nhân gật đầu nói :

- Vô Hình Chi Độc của Độc Tẩu Đường Viêm Thường vô hình vô sắc, lúc trúng phải không thể biết được. Đến khi chất độc thấm vào mình và phát ra rồi thì vô phương cứu vãn. Hiện nay trên giang hồ hiếm người có thể giải chất độc này. Cô nương ngắt đi sáu canh giờ mà tỉnh lại được cũng là điều vô cùng đặc biệt. Hiện nay chất độc tuy chặn đứng lại chứ chưa trực được hết ra ngoài. Không nên cử động nhiều, tâm thần cũng không nên xao xuyến vì những lo âu nghĩ ngợi. Cần nằm tĩnh dưỡng thêm để bản đạo xem mạch lại rồi cho uống thêm vài hườn thuốc “Liên Chi Hồi Xuân đan” sẽ an toàn vô sự.

Nam Cung Uyển nằm trên giường đưa mắt nhìn Giản chân nhân nói chuyện, nàng thấy vị tiên bối này có đôi mắt thật hiền từ đầy tình cảm thiết tha, vừa trông qua đã nổi lên một niềm cảm mến, tuy không thể mô tả hết sự xúc động từ đáy lòng như cảm giác hình như gặp được một thân nhân lâu ngày xa cách.

Nàng liền vội đáp :

- Vãn bối mang ơn lão tiên bối tận tình cứu mạng. Cuộc sống này...

Giản chân nhân không đợi nàng nói hết câu đã vui vẻ cắt ngang :

- Nam Cung cô nương không nên quá khách khí, người trong võ lâm cùng nhau lẽ nào thấy tai nạn mà không cứu giúp, âu cũng là bổn phận thiêng liêng của khách giang hồ.

Ông vuốt râu cười hà hà rồi nói tiếp :

- Lúc mới gặp, lão phu tưởng là Bằng đạo hữu đấy chứ. Tài hóa trang như vậy kể ra cũng ít có.

Bạch Phi Yến đi tìm một chiếc ghế đệm đặt bên giường nằm để phụ thân ngồi bắt tay xem mạch.

Giản chân nhân nắm tay xem mạch hồi lâu ngẩng nhìn lên lộ vẻ mặt vui tươi hơn hỏ nói :

- Cô nương tuy đã uống “Liên Chi Hồi Xuân đan” nhưng lẽ ra cứ cách ba giờ lại uống một viên, ít ra cũng phải uống đến năm viên mới sạch được dư độc. Cô nương mới uống có hai viên mà bao nhiêu chất độc hầu như hoàn toàn tiêu mất có lẽ trong thân thể cô nương có ẩn tàng một chất gì có sức kháng cự mãnh liệt nên mới được như thế ấy. Hay là trước đây cô nương đã từng uống những loại thuốc nào đặc biệt hoặc linh đơn của bậc cao nhân nào chăng?

Nam Cung Uyển suy nghĩ một chặp rồi nói :

- Vãn bối mẹ chết sớm từ hồi còn thơ ấu, việc bú mớm không được đầy đủ nên thể xác yếu đuối. Nhờ gia phụ có luyện được “Bách Doanh đan” thỉnh thoảng cho ăn một viên mãi đến ngày nay. Lão tiên bối có đề cập đến linh đơn có lẽ là thứ thuốc ấy chẳng. Gần đây vì đã sang đông nên vãn bối mới uống thêm một viên nữa.

Giản chân nhân hỏi :

- Năm nay cô nương được bao nhiêu tuổi rồi.

Nam Cung Uyển nói :

- Vãn bối năm nay được mười bảy tuổi.

Giản chân nhân đưa mắt nhìn Bạch Phi Yến rồi nói :

- Như thế thì cùng một tuổi với Phi Yến rồi.

Suy nghĩ thêm một chặp, Giản chân nhân lại hỏi thêm :

- Cô nương có biết lệnh đường qua đời từ lúc nào không?

Nam Cung Uyển đáp :

- Vãn bối được nghe gia phụ nói mẫu thân sinh cháu chưa đầy một năm đã qua đời.

Bạch Phi Yến chớp mắt mấy cái hình như có sự xúc động bất ngờ rồi nói luôn :

- Ô Uyển thư thư! Hoàn cảnh của thư thư không khác nào tiểu muội. Trong lúc tiểu muội còn chưa ẵm, chưa đi được mẫu thân cũng sớm từ giã cõi trần, gia phụ phải sống cảnh gà trống nuôi con.

Giản chân nhân đưa mắt nhìn hai nàng rồi phát lên một tràng cười giòn giã. Tiếng cười rung lên làm vang động căn nhà, rồi đưa tay ngoắt Bạch Phi Yến lại gần.

Bạch Phi Yến tựa má vào vai cha già nũng nịu nói :

- Phụ thân cười chúng con đấy sao?

Giản chân nhân ngưng bật tiếng cười, nét mặt bỗng trở nên trầm ngâm buồn buồn. Ông mơ màng nhìn lên trần nhà như muốn nhớ lại hình bóng xa xăm rồi đưa tay vuốt mái tóc của con gái run run nói :

- Con ơi, con có biết đích xác là mẹ con chết bao giờ không?

Bạch Phi Yến trở cặp mắt bồ câu đen láy nhìn cha hỏi lại :

- Phụ thân, chính phụ thân bảo rằng má con chết khi con vừa mười tháng, sau khi sinh sản nguyên nhân khí huyết còn kém và thân thể quá yếu đuối, có quả thật như vậy không mà hôm nay phụ thân lại hỏi như thế?

Giản chân nhân đưa cặp mắt u buồn nhìn con từ từ nói :

- Con ơi, hồi đó con còn nhỏ, vì con hỏi mẹ nên cha chỉ nói như vậy mà thôi.

Bạch Phi Yến trợn mắt hỏi gấp :

- Ủa chẳng lẽ má của con không chết vì đau yếu sinh đẻ hay sao?

Giản chân nhân rơm rớm nước mắt, hàm râu bạc rung lên vì xúc động. Một sự đau đớn xâm nhập tâm tư ông sẽ lắc đầu nói nhỏ :

- Con, má con đã bị người ta sát hại.

- Trời ơi, má con bị người ta sát hại! Kẻ ấy là ai, tại sao xưa nay phụ thân tìm cách giấu diếm con hoài, không chịu cho con biết sự thật để tìm cách trả thù à?

Giản chân nhân bùi ngùi nói :

- Con ơi, cha thấy con còn nhỏ dại, dù nói ra cũng chẳng làm được gì và nhiều khi còn có hại nữa. Tuy nhiên cho đến ngày chính cha cũng chưa biết kẻ thù là ai nữa.

Bạch Phi Yến sững sờ. Nàng không còn biết nói gì hay làm gì hơn nữa để vơi bớt nỗi lòng, chỉ biết ngồi yên bụm mặt sụt sùi khóc mãi.

Giản chân nhân thở dài hỏi :

- Con ơi, con có biết tại sao cha họ Giản mà con họ Bạch không?

Bạch Phi Yến gạt lệ nhìn cha đáp :

- Việc này trước kia cha đã nói nhiều lần, sở dĩ cha để con lấy họ Bạch của má con là để kỷ niệm người, phải vậy không?

Giản chân nhân gật đầu nói :

- Cha đây trước kia tên là Giản Phi Hồng, vào thọ giáo Tổ sư làm Thanh Thành môn hạ. Sau mười năm rèn luyện võ công thành tài, cứ theo nội lệ của phái Thanh Thành từ xưa đến nay mỗi đệ tử phải xuất sơn mười năm trên giang hồ để tiếp tục luyện tập ngoại công, thu thập kinh nghiệm nếu chẳng có gì trọng đại không bao giờ được tự ý hồi sơn.

Khi đồ đệ xuất sơn hành hiệp mười năm là trong thời gian ấy sư phụ cũng đóng cửa luyện công. Cha đây một thân một kiếm dong ruổi giang hồ làm không biết bao nhiêu điều hiệp nghĩa, vì vậy được thiên hạ mến phục và gọi là Thanh Thành Phi Hồng.

Bạch Phi Yến nghe nói thích chí ngồi yên lắng tai nghe không còn khóc thút thít nữa.

Giản chân nhân tiếp tục nói :

- Theo cổ lệ, con trai ba mươi tuổi phải lấy vợ, con gái hai mươi tuổi phải lấy chồng. Việc thành lập gia đình là nhiệm vụ cao cả của bất cứ một ai, dù nam hay nữ giới.

Lúc ấy cha đã đến tuổi xây dựng gia thất, ân sư đứng ra tác thành cùng sư muội họ Bạch. Lúc đứng ra chủ hôn, sư phụ đã căn dặn sau này làm sáng sửa tông môn, rạng danh Thanh Thành phái, đó là cái tâm nguyện của ân sư.

Còn mẹ đứng trước giường sư phụ đảm nhận trách nhiệm với sư môn.

Sau khi được kết hôn ít lâu. Hôm nọ tự nhiên trên bờ suối Uyên Ương của Thanh Thành đệ nhất phong, bỗng nhiên phát hiện một cây linh chi chín lá. Theo thiên hạ tướng truyền thì loại linh chi chín lá là một loại tiên phẩm quý báu vô cùng và cũng là một điều lành cho những ai bắt được.

Ngờ đâu sự phát hiện linh chi là điềm bất thường...

Nói đến đây Giản chân nhân bồi hồi cảm xúc, hình như nhớ lại câu chuyện ngày xưa trong lòng đau đốn, nét mặt tái đi rồi bùi ngùi thở dài nói :

- Không bao lâu sau, sư phụ về châu Trời châu Phật, sư muội cũng đã có thai. Thời gian đó là giai đoạn hạnh phúc mỹ mãn nhất của cha đây. Vợ chồng yêu thương đầm ấm thiết, ở cùng với nhau như mặt nước hồ thu, không bao giờ có một lời cãi cọ nhỏ.

Tháng chín năm đó, má mảy lâm bồn sinh được một đứa con gái.

Giản chân nhân lắc đầu nói tiếp :

- Mặc dầu đã sinh đẻ rồi nhưng bụng má con vẫn lù lù không thấy nhỏ mấy. Tiếp đến ngày thứ ba lại hạ sanh thêm một đứa con gái nữa.

Bạch Phi Yến ngạc nhiên hỏi :

- Phụ thân, như vậy thì má con sinh đôi rồi. Con đây là chị hay là em hử phụ thân?

Giản chân nhân nói :

- Sau khi hạ sinh hai gái, má con bị mất huyết quá nhiều, thân thể trở nên gầy gò ốm yếu. Cũng may cha lại sở trường về y đạo, lại hái lá linh chi á con uống nên nhờ đó được vô sự, hai đứa bé cũng bình an khỏe

mạnh, diện mạo giống nhau như đúc chỉ có một điều dễ phân biệt là một đứa khỏe mạnh còn một đứa bé nhỏ ốm yếu hơn.

Đứa bé ốm hơn là em vì nó sinh sau bị ảnh hưởng mất máu của mẹ. Thể chất bạc nhược, ít cười ít khóc, cả ngày hết bú lại ngủ li bì.

Đứa chị tuy mặt mày không khác nhưng thể chất khỏe mạnh hơn. Chưa đầy một năm đã biết nói, cười cợt gặp ai cũng đòi bông.

Má con thấy hai đứa con giống nhau như đúc, bèn chế hai cái khóa vàng đeo trước ngực để dễ phân biệt. Nhưng thật ra đó cũng là chuyện bằng thừa vì dù không có khóa vàng, hai đứa một mạnh một yếu, một lớn một bé, cũng dễ phân biệt vậy.

Nam Cung Uyển nghe nói đến hai tiếng “khóa vàng” tâm tư bỗng xúc động mãnh liệt vì tự nàng cũng có đeo một chiếc khóa vàng trên cột từ bé đến giờ.

Từ lúc bé nàng chưa hiểu ý nghĩ cái khóa vàng ra sao, nay nghe Giản chân nhân kể chuyện gia đình đột nhiên nổi tánh tò mò, cố gắng ngồi dậy.

Nhờ uống nhiều Bách Doanh đan, nguyên khí mau hồi phục nên nàng không còn cảm thấy trong người khó chịu nữa.

Đến đây, Giản chân nhân tái mặt, giọng nói run run như bị cảm xúc mạnh, tiếp lời :

- Cách đây mười bảy năm rồi, nhân ngày rằm Trung Thu năm ấy, cha muốn tổ chức một cái Tết vui vẻ á con và gia đình nên mới hạ sơn về thành thị tìm sắm một số thực phẩm và đồ dùng về ăn Tết. Không ngờ khi bước về tới nhà, một tai họa tày trời đã xảy ra....

Bốn nàng lắng tai nghe đến đây, ai ai cũng cảm thấy trong lòng hồi hộp xao xuyến, muốn được biết rõ việc gì đã xảy ra.

Bạch Phi Yến nóng ruột quá vội hỏi :

- Cha ơi, chuyện gì vậy hay nói mau đi.

Giản chân nhân lúc đó nước mắt ràn rụa đưa tay lấy vạt áo nhẹ nhàng lau qua rồi tiếp tục kể.

Xem tiếp hồi 65 Tìm ra thân thế, thay họ đổi tên

65. Chương 65: Tìm Ra Thân Thế, Thay Họ Đổi Tên

Giản chân nhân dùng vạt áo lau nhẹ đôi giòng lệ lăn trên da mặt nhăn nhoe rồi nói tiếp :

- Khi cha đặt chân vào nhà thấy má con mặt mày xám nhạt ngã gục nằm sòng xoài trên mặt đất. Lòng cha đau như bị dùi đâm vào tim, vội vàng chạy đến bông má con dậy thì thấy tay chân lạnh giá, tim đã ngừng đập, hơi thở đứt từ lâu rồi.

Bạch Phi Yến Đột nhiên khóc rống lên hỏi lớn :

- Má con chết vì thương tích gì, do ai hạ thủ?

Giản chân nhân từ từ nói tiếp :

- Lúc đó lòng cha đau đớn quá chẳng biết nói sao, liền bông thì hài đặt yên trên giường. Khi ấy đứa con gái lớn cũng đau mất tim không thấy nữa, chỉ còn một mình đứa nhỏ là con, đang nằm ngon giấc trên nôi. Trong khi ấy cha chẳng còn tâm trí nào dò xét nữa chỉ lại xem thi thể của mẹ con. Mẹ con chết vì thủ pháp gì chưa rõ, mình mẩy tay chân đều nguyên vẹn không có một vết thương nào, duy ở tại chỗ ác có lờ mờ một vết bầm tựa hồ như một mu bàn tay in vào?

Bạch Phi Yến nghe tới đây không cầm lòng nổi khóc rống lên.

Giản chân nhân nói tiếp :

- Cha xét kỹ hành vi mình ngày thường trên giang hồ suốt mười năm qua chưa hề gây thù kết oán với bất cứ một ai cũng chưa bao giờ xích mích một ai, cho nên khó mà phân tách để tìm hiểu kẻ thù là ai.

Khi nghe Giản chân nhân thuật đến hình thái vết thương hình như dấu mu bàn tay in trên mỏ ác, toàn thân Nam Cung Uyển bỗng rung động từng hồi, nàng suy nghĩ :

- “Dấu mu bàn tay, có lẽ là Tử Dương chỉ chăng?”

Nàng đang phân vân suy niệm thì Giản chân nhân vừa nói tiếp :

- Sau khi xem xét vết thương, cha lục soát lại trong nhà, thấy cái lá Linh Chi tìm được trên bờ suối Uyên Ương độ nọ đã không cánh mà bay đâu mất. Cứ như tình hình này, cha đoán chắc kẻ thù vì dòm ngó lá linh chi, bị má con ra tay chống cự đến nỗi bỏ mạng dưới bàn tay âm độc của hân.

Sau khi hạ sát má con rồi, đứa tặc nhân thấy đứa con gái lớn bập bẹ biết nói, mẹ mẫn để yêu nên tiện tay hân đem đi luôn.

Bạch Phi Yến nghiêng rằng ói :

- Tên ác tặc quả nhiên tàn bạo. Cái tội của hân giết mẹ đoạt con, quả nhiên đáng phân thây thành muôn đoạn. Con quyết tìm ra hân xé xác phơi xương mới hả dạ.

Giản chân nhân nhìn con gương cười rồi nói :

- Trong khi đó cha đau lòng quá, muốn lê chân đi khắp bốn phương trời quyết truy tầm cho ra kẻ thủ phạm giết trả thù cho vợ và tìm lại đứa con thơ. Nhưng sau khi suy đi tính lại thấy có nhiều điều bất tiện nên cố lòng ẩn nhẫn cho đến ngày nay. Sau khi khâm liệm má con rồi, việc cấp bách nhất của cha là tìm một người vú sữa để nuôi con. Vì thể chất con qua yếu đuối. Cha vào núi Thanh Thành để tìm một số thuốc để bồi bổ chân nguyên cho con, nhờ đó mới khỏi bị chết yếu. Qua ngày hôm sau cha bế con hấp tấp hạ sơn tìm vào làng kiếm một người đàn bà nhà nông khỏe mạnh có sữa tốt tạm thời nuôi con... Thật không ngờ cuộc hành trình này lại là một cơ hội tình cờ cứu thoát cha khỏi một đại nạn.

Bạch Phi Yến vội hỏi :

- Còn chuyện gì xảy ra nữa hả cha?

Giản chân nhân tái mặt, không hiểu vì cảm động hay tức giận hân học nói :

- Đứa ác tặc sợ sau này cha tìm ra manh mối phục thù nên cố tiêu diệt tận gốc rễ. Hân lại tìm lên núi Thanh Thành không những đốt hết mấy căn nhà cha đang ở mà còn giết luôn những đạo sĩ chuyên lo việc nhang khói, mặc dù bọn chúng không biết chút võ công nào. Cuối cùng hân đem cả cơ sở đạo quán do Sư tổ bao đời lưu lại phóng hỏa đốt sạch sành sanh. Khi cha trở về tới núi thì ngọn lửa vô tình đã xóa hết cả bao nhiêu vết tích, còn lưu lại hai đống gạch vụn. Cả thanh danh hàng mấy trăm năm của phái Thanh Thành xây dựng nên, được liệt vào hàng mười ba đại môn phái từ đó mất hẳn trên giang hồ.

Bạch Phi Yến vội hỏi :

- Thưa cha, tại sao cha lại để cho phái mình mai danh trong quên lãng mà không thể xây dựng lại được hay sao?

Giản chân nhân thở dài than rằng :

- Con ơi, cha đây phần buồn phiền việc vợ con mang họa, phần chán nản trò đời, chẳng còn thiết gì nữa bèn thay tên đổi họ lấy tên là Vãn Thiên, nghĩa là muốn hỏi trời xanh, tại sao lại gây lên những sự quá phũ phàng, bất công như vậy? Họ Giản nhà ta đã làm gì nên tội, đến nỗi phải gánh chịu một thảm họa như thế, không những vợ chết nhà tan con giá biệt tích thậm chí cả một giáo phái Thanh Thành do liệt tổ dày công lưu truyền đã 16 đời qua đến đời cha là hết! Thế rồi từ ngày ấy trở đi, cha đổi áo đạo tràng, một lòng một dạ nuôi hy vọng nuôi con phục thù. Cha đi kiếm mọi môn thuốc hay chỉ ra ra một thứ thuốc để bồi dưỡng chân nguyên cho con hồng sau này có đủ sức học tập võ công. Nếu đời cha không trả được thù thì ít ra con cũng có thể tiếp tục ý nguyện ấy rửa hận cho gia đình và môn phái. Lần đó cha vừa hạ sơn thời may gặp được Tuyết Sơn thần ni, bà ta thương tình ban cho vài viên Tuyết Liên là đặc sản của Tuyết Sơn. Bên mình

cha thời may còn sót lại mấy lá linh chi, như thế là món thuốc chính đã có, còn bao nhiêu vị khác tương đối dễ tìm hơn. Sau khi tìm được đủ số cha đem về núi luyện được một số “Linh Chi Hồi Xuân đan”. Thuốc này có khả năng trừ độc và bồi bổ chân khí giúp việc luyện công dễ dàng.

Nam Cung Uyển xen lời hỏi :

- Hồi này lão tiên bối có nói hai chị em lệnh ái, mỗi người đều mang một cái khóa vàng để dễ phân biệt, không rõ hai chiếc chìa khóa vàng ấy có những đặc điểm gì khác với các loại khóa thường, kính mong lão tiên bối giải thích thêm cho rõ.

Giản chân nhân nhìn nàng nói :

- Nội tử bình sinh chỉ thích một thứ hoa mai, bần đạo vì thấy má nó thích loại hoa này cho nên khi đặt làm hai chiếc chìa khóa vàng có tìm thợ khéo chạm khắc một cụm hoa mai hai cành tượng trưng cho hai chị em ruột. Trên mỗi chiếc khóa lại khắc thêm hai chữ Sao, Kỳ để đặt tên hai con. Ngay chính giữa lòng chiếc khóa mỗi bên có khắc một chữ theo lối triện cổ tự để dễ phân biệt. Sau những biến cố đau buồn, đã xảy ra, bần đạo muốn kỷ niệm nội tử đã qua đời mới đem con cho đổi lấy họ mẹ, lột chữ Phi theo tên bần đạo cùng chữ Yến hợp thành tên.

Nhìn Bạch Phi Yến ông khẽ bảo :

- Phi Yến, con hãy đem chiếc khóa vàng của con cho Uyển cô nương xem thử.

Nam Cung Uyển không chờ Giản chân nhân nói xong, nước mắt đã chảy ràn rụa, vội vàng tháo chiếc khóa vàng đang mang trên cổ xuống, bước ra khỏi giường lăn xả lại quỳ xuống trước mặt Giản chân nhân khóc lớn nói :

- Phụ thân, đứa con gái bất hiếu là Dao nhi, mất tích từ mười mấy năm nay bây giờ mới được gặp mặt cha già. Tội nghiệp thân con, đã mười tám năm nay không biết qua thân thế lai lịch của mình và cũng không ngờ rằng mẫu thân đã bị người ta giết hại.

Bạch Phi Yến sững sốt trước sự thay đổi bất ngờ và qua đột ngột, nhất thời bàng hoàng cả người, chưa biết nói năng ra sao. Nàng vội cầm chiếc chìa khóa nơi cổ đem so với chiếc chìa khóa của Nam Cung Uyển vừa gỡ ra. Rõ ràng từ hình dáng, kích tấc, bao nhiêu hoa lá, nét chạm trổ y nhau như khuôn đúc. Chính giữa chiếc chìa khóa của Nam Cung Uyển có khắc một chữ “Dao” và trên cái khóa của mình có một chữ “Kỳ”. Cả hai chữ đều được viết theo lối chữ triện vô cùng sắc sảo.

Nàng vừa mừng vừa sợ, lòng vừa chua xót ngổ ngàng, hai hàng lệ tuôn trào ướt má, sụt sùi nói :

- Phụ thân, té ra Uyển thư thư là chị ruột của con rồi!

Giản chân nhân nước mắt chan hoà, ông đưa tay vuốt ve mái tóc Nam Cung Uyển, trong lòng bồi hồi xúc động nói :

- Con ơi, khổn khổ cho con gái tôi, thấm thoát mười mấy năm trời lưu lạc xa cha xa em, ngày nay đã khôn lớn rồi mới lại được gặp nhau. Cha rất mừng vì được trông thấy mặt con. Như vậy một phần hoài vọng của cha đã đạt được rồi! Vậy con hãy đứng dậy mau lai đây để cho cha nhìn tận mắt.

Bạch Phi Yến vội vàng chạy lại đưa tay dịu Nam Cung Uyển đứng dậy, mừng cuống quýt nói :

- Uyển thư thư! chị em chúng ta là chị em ruột thịt mà có ngờ đâu!

Nam Cung Uyển ôm chầm lấy nàng tha thiết gọi :

- Muội muội...

Cả hai cảm động quá, ôm nhau khóc mùi mẫn.

Tổng Thu Vân, Tu Ngọc Nhân đứng ngoài chứng kiến sự trùng phùng của cha con, chị em họ trong lòng không khỏi cảm xúc bồi hồi, cả hai cũng đều rơi lệ.

Bạch Phi Yến gạt nước mắt vừa mỉm vừa cười nói :

- Phụ thân thời may hôm nay cha kể lại câu chuyện ngày xưa, nếu không thì làm sao Uyển thư thư được biết để cha con chị em được nhìn nhau như thế này.

Tổng Thu Vân mỉm cười nói :

- Lão tiền bối mắt sáng như điện nhận xét tinh vi như thần, thế nào cũng thể hiện trước rồi và cố tình thuật lại câu chuyện. Nếu không phải thế tại sao không nói sớm hay chờ dịp khác, lại đem thuật lại vào ngay lúc này?

Giản chân nhân gật đầu nói :

- Tổng cô nương thông minh lắm, nhận xét chẳng sai chút nào. Bần đạo vừa nhìn qua thấy chị em nó quá giống nhau, lúc đầu cũng chưa dám xác định quả quyết được. Nhưng sau nhìn thấy có một mụn ruồi son nơi lòng bàn tay phải của Uyển nhi nên mới dám quả quyết nó chính là đứa con gái lớn bị kẻ thù bắt cóc mang đi thuở mười mấy năm về trước.

Nam Cung Uyển gật lệ nói :

- Con vừa nghe phụ thân thuật lại nhận thấy có dấu bầm như mu bàn tay trên mỗ ác của má thì trong lòng đã hồ nghi là Tử Dương thủ rồi. Theo thủ pháp “Tử Dương thủ” của Thiên Sơn tổ sư thì chỉ dùng mu bàn tay nhất định. Lối này không bao giờ có thể lẫn lộn với những võ công nào khác. Sau này nghe thuật lại các lá Linh Chi bị mất trộm. Con sức nhớ lại Bách Doanh đan của Nam Cung lão tặc chế luyện mười sáu năm về trước. Hắn từng nói với con rằng ngày xưa chưa chế được linh dược này vì thiếu hai món thuốc chính là Tuyết Sâm và Cửu Diệp Linh Chi. Sau này hắn tình cờ đến núi Thanh Thành tìm ra được một số lá Linh Chi. Rồi dùng Trường Bạch nhân sâm thay thế cho Tuyết Sâm chế luyện thành Bách Doanh đan. Đồng thời nghe phụ thân kể về hai chiếc chìa khóa vàng con mới nhớ đến cái khóa của mình đang đeo, chừng ấy mới hiểu ra rằng suốt mười bảy năm qua mình đã nhận kẻ đại thù làm cha.

Nói đến đây nàng nghiêng răng nghiêng lợi rít lên :

- Lão ác tặc chẳng những dùng Tử Dương thủ giết má con mà còn dùng Tử Dương thủ hạ sát chàng nữa...

Tiếng “chàng” vừa thốt ra khỏi miệng, nàng đã xúc động khóc lên như mưa như gió.

Tiếng “chàng” cũng là mũi dùi vô hình đã xuyên vào tim của ba nàng kia.

Tổng Thu Vân, Tu Ngọc Nhân, Bạch Phi Yến ba người như một, mặt hoa tái xanh đồng thanh hỏi gấp :

- Uyển thư thư! Chị nói Vệ ca ca đã chết về tay lão tặc phải không? Lão tặc đó là ai vậy?

Nam Cung Uyển vừa khóc vừa gật đầu đáp :

- Vệ ca ca đã chết dưới tay Tử Dương thủ của lão tặc Nam Cung Hột. Tôi lầm tưởng nó là cha để mình nên buộc lòng giấu nhẹm việc này, âm thầm chuẩn bị để hoàn thành tâm nguyện của chàng lúc sanh tiền. Sau khi làm xong sứ mệnh sứ mệnh tôi sẽ lấy cái chết đền đáp quyết về gặp nhau trong lòng đất.

Bạch Phi Yến nói :

- Uyển thư thư, chúng ta phải đi tìm cho ra lão tặc để báo thù á và Vệ ca ca. Chị nghĩ sao?

Tổng Thu Vân và Tu Ngọc Nhân cũng tán thành, cùng nói :

- Phải đấy, Uyển thư thư, hai chúng tôi cùng đi với nhé.

Nam Cung Uyển gật lệ nói :

- Từ nay tôi không phải Nam Cung Uyển nữa mà là Giản Dao. Xin các chị em đừng gọi tên là Uyển thư thư nữa.

Giản chân nhân nói :

- Dao nhi, việc này vốn là mối thù riêng của gia đình nhà mình, hiện nay cha có một người bạn già, chụi sự ủy thác của Thanh Huy đạo nhân phái Côn Luân, cho biết trung tuần tháng ba tới, tất cả các phái chính và tà cùng tới Ngũ Lão phong thuộc dãy Lư Sơn họp đại hội, cha có nhận lời đến tiếp tay vì cuộc đại hội này là đấu trường giữa hai bên tà và chính, và cũng sẽ quyết định sự mất còn của mười ba đại môn phái võ

lâm. Cha đã nhận lời đến dự, vì vậy nên món nợ máu của gia đình mình hãy tạm gác lại một thời gian, chờ xong đại hội rồi sẽ hay.

Cả bốn nàng đều gật đầu khen phải.

Giản chân nhân hỏi thêm còn Vệ ca ca và Vi ca ca là người nào?

Giản Dao then thùng và ngậm ngùi thuật lại đầu đuôi câu chuyện từ ngày mình gặp được Vệ Thiên Tường cho đến khi chàng bị hạ sát dưới tay Nam Cung lão tặc.

Giản chân nhân cất giọng rầu rầu nói :

- Không ngờ Vệ đại hiệp một đời trượng nghĩa, sau bị bọn ác tặc vây đánh không rõ hạ lạc phương nào. Người chỉ con chút huyết mạch nổi dòng lại cũng bỏ thầy vì ác tặc! Hỡi đấng cao xanh mờ mịt chín tầng cao, sao không phân thiên ác, nở lòng quá khắc khe cùng người có lòng tín nghĩa.

Ông ngừng một lúc rồi nói lời :

- Từ đây đến kỳ đại hội Lư Sơn chỉ còn ba tháng nữa. Nhất là vì cuộc gặp gỡ này có tầm quan trọng đặc biệt, sẽ quyết định sự tồn vong của võ lâm, đối phương cố tình lôi kéo rất nhiều tay lợi hại ẩn sĩ kỳ tài, mối hiểm họa này không phải là nhỏ, chưa kể rất đông môn hạ của các lão ma đầu, người nào cũng có sở trường riêng và tâm địa hiểm độc, cần phải đề phòng cho lắm. Nơi đây là giang sơn riêng, hậu sơn của Thanh Thành vắng vẻ ít người qua lại. Chị em các cháu cũng nhân cơ hội này ôn luyện lại võ công cho thuần thực, chuẩn bị thêm khả năng ứng phó với quân thù.

Bạch Phi Yến nghe nói vui mừng quá, vỗ tay tán thành ngay.

- Phải lắm, vậy kể từ hôm nay chị em mình bắt đầu luyện tập ngay đi là vừa.

Tổng Thu Vân, Tu Ngọc Nhân cũng hoan nghênh đề nghị đó.

Thế là bốn cô nương lưu lại sau núi Thanh Thành cùng nhau sớm tối trao đổi kinh nghiệm và võ công.

Ngày tháng thoi đưa, không bao lâu đã tới trung tuần tháng hai, cách đại hội Ngũ Lão phong ở Lư Sơn không đầy một tháng. Giản chân nhân thu xếp qua loa, đem bốn nàng đi khỏi Thanh Thành.

Trước khi khởi hành Giản Dao dùng thuốc dịch dung hoàn hóa trang làm Vi Hành Thiên như trước.

Vì hội nghị này quan trọng, hầu hết các nhân vật của mười ba đại môn phái đều đến tham dự. Nga Mi Linh Phi, Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên chắc cũng sẽ có mặt. Các người dự định chừng ấy sẽ mang câu chuyện Nga Mi Linh Phi rắp tâm dòm ngó Thái Thanh tâm pháp lôi kéo dòng lão vây đánh Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp xưa kia, ra phanh phui trước mặt quần hào mười ba đại môn phái.

Xem tiếp hồi 66 Cùng đến Lư Sơn dự hội

66. Chương 66: Cùng Đến Lư Sơn Dự Hội

Cả bọn từ núi Thanh Thành ra đi, dọc đường ngày đi đêm nghỉ, chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Ngày nọ mọi người vừa tới chân núi Cửu Cung.

Giản chân nhân bỗng nhớ đến người bạn già cách biệt nhiều năm qua chưa gặp mặt, hiện nay xuất gia quy y cửa Phật tại chùa Phúc Điền nên nghĩ ý muốn ghé lên thăm và dặn dò các cô chờ mình dưới chân núi.

Bạch Phi Yến nói :

- Phụ thân, chúng con đã đến đây và thấy đều là con cháu cả, vậy xin cho chúng con cùng đi theo đến đó được không?

Giản chân nhân lắc đầu nói :

- Chùa Phúc Điền ở núi Cửu Cung, quy luật rất nghiêm. Các hòa thượng trong chùa chỉ đóng cửa lo việc tu hành không bao giờ đi lại cùng thế tục và cũng không muốn kẻ ngoài tới lui nữa. Huống chi là đàn bà con gái, việc đi lại càng thêm bất tiện.

Bạch Phi Yến nói :

- Nếu vậy chúng con sẽ không vào chùa. Nhưng cũng có thể lên trên núi du ngoạn cũng được vậy chứ.

Giản chân nhân vì người vợ chết sớm, bao nhiêu tình thiết tha đều dồn hết vào đứa con gái, bình sinh nuôi dưỡng chiều nường đúng mực. Bây giờ cũng không nỡ trái ý gật đầu nói :

- Được rồi, các con có thể đến đó nhưng đứng yên ngoài cửa, đừng đặt chân vào chùa cũng chẳng sao.

Bạch Phi Yến cười hỏi :

- Phụ thân đến đó thăm ai, có thể cho con biết được không?

Giản chân nhân thở dài đáp :

- Chẳng giấu gì con, người ấy là một vị Chứng môn trong mười ba đại môn phái ngày trước, nay ở Cửu Cung sơn.

Giản Dao lấy làm ngạc nhiên hỏi lại :

- Thưa cha, con chưa hề nghe ai nhắc đến phái Cửu Cung bao giờ, xin cha giải thích cho rõ.

Giản Dao chân nhân nói :

- Ông ta là Trung Phong Kiếm khách Sử Chứng Tài, Chứng môn nhân phái Chung Nam, ngày cắt tóc đi tu lấy pháp hiệu là Diên Thông. Hồi đó không biết kẻ nào dùng kiếm chặt đứt của ông hết ba ngón tay bên phải. Lúc ra đi có dặn phụ thân rằng “sau này đạo huynh muốn tìm tôi, hãy đến Cửu Cung sơn, tại chùa Phúc Điền tự hỏi thăm Thất Thủ đầu đà sẽ gặp” Thế rồi từ đó đến nay không bao giờ gặp lại. Nhân dịp đi ngang qua chốn này, sức nhớ đến người bạn cũ, muốn lại thăm, nhưng chưa dám chắc có gặp được không.

Năm người vừa nói vừa đi dần dần không bao lâu đã đến đỉnh núi. Nơi đây chỉ thấy hoang tàn, rải rác một đồng gạch vụn ngói vỡ, chẳng thấy Phúc Điền thiếu tự đâu cả,

Thì ra có lẽ cả một tòa bảo tự xưa kia đã bị thiêu hủy trong một trận hỏa tai dữ dội, nhưng chưa rõ được bao lâu rồi.

Cứ nhìn cảnh tượng này cũng có thể đoán ra được rằng đám cháy đó quả vô cùng lợi hại.

Mặc dù ngày tháng trôi qua khá lâu rồi, nhưng xối trong đám gạch đá ngổn ngang ấy chẳng còn một miếng ngói nào nguyên vẹn. Cả những vách đá ở gần cũng biến một màu đen xám xịt, rạn nứt khắp nơi, nhiều mảng lớn bị đốt hóa thành đá chết đỏ từng đồng như bột!

Giản Dao nói :

- Con nhìn qua tình hình nơi đây, cả chùa và núi đá đều bị đốt thành tro bụi, trừ phi “Chu Thiên Thần Hỏa” của Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỳ ra, dám chắc không có thứ lửa nào ghê gớm như vậy đâu.

Giản chân nhân nhìn con gái mỉm cười nói :

- Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỳ! Hà hà... phải rồi, đúng là hắn rồi. Ngon lửa thiêu rụi Thanh Thành thượng cung mười mấy năm về trước cũng dữ dội như thế này chẳng sai mấy may. Cả hai trận hỏa thiêu đều do bàn tay họ Chử gây nên cả. Chử Vô Kỳ, thế nào cũng có ngày mày phải chết dưới chướng lửa Giản Vấn Thiên nào!

Nói xong đưa tay đánh thẳng về phía trước ngay vào một tảng đá khổng lồ, cách xa chừng mười trượng.

“Oành” một tiếng vang trời, các vách núi cơ hồ như chuyển động

Đó là “Ngũ Nhạc chuông” của Thanh Thành tuyệt học, quả nhiên uy lực ghê gớm!

Chỉ một tiếng nổ long trời chấn động cả vùng sơn lâm khói bụi bốc lên mù mịt. Sau khi cát đá thôi rơi, nhìn lại cả một tảng đá to tướng trước mặt đã bị chưởng lực nghiền nát hóa thành bột trắng bay lả tả khắp nơi. Dưới chân tảng đá chuông phong con khoét thêm một cái hố sâu một trượng, rộng hàng mấy trượng!

Bốn nàng thiếu nữ từ tấm bé chưa bao giờ được chứng kiến sức công phá ghê hồn của Ngũ Nhạc chuông, thất sắc trợn mắt nhìn nhau.

Bạch Phi Yến mừng mừng sợ sợ, chạy đến núi áo cha nói lớn :

- Phụ thân, một chuông của phụ thân phá tan cả khối đá, con chưa bao giờ được trông thấy cũng không hề tưởng tượng có thể như vậy.

Nàng lại hỏi tiếp :

- Cứ như chuông lực này có ai chống đỡ nổi không?

Giản chân nhân nói :

- Con ơi, phàm núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có lắm kẻ tài hơn. Ngay như đại hội Lư Sơn kỳ này kẻ cầm đầu Thất Lão hội là một nhân vật kỳ tài, võ công đặc biệt, cha của con đâu có thể...

Nói chưa dứt lời bỗng từ ngọn núi bên trái, nổi lên một tiếng hú dài vọng lên. Thanh âm lãnh lốt như xé không gian, nghe xa hàng mười dặm. Một hồi lâu mà tiếng vang hây vẫn còn văng vẳng như còn ngưng đọng đâu đây.

Giản chân nhân lắng tai nghe tiếng hú, thần sắc có vẻ đắm chiêu suy nghĩ.

Giản Dao hỏi :

- Cha ơi, kẻ phát ra tiếng hú có lẽ cũng là một nhân vật kỳ tài. Bản lãnh của y so với cha như thế nào?

Giản chân nhân lườm con mắng rằng :

- Võ công kẻ ấy luyện trên trăm năm rồi, cha đâu dám ví với người ta nổi.

Bạch Phi Yến lộ vẻ không tin nói :

- Con chưa tin được như vậy, chỉ một tiếng hú đã có gì mà đề cao người ta đến mức độ ấy.

Nàng vừa nói dứt lời bỗng Tống Thu Vân hét lớn :

- Các chị hãy xem kia kìa!

Mọi người đưa mắt hướng về phía nàng vừa chỉ.

Quả nhiên trên ngọn núi cao phía bên trái có một điểm trắng nho nhỏ từ giữa khu rừng rậm vọt thẳng lên cao rồi bay vút qua tốc độ nhanh không thể tưởng tượng.

Cứ theo hướng đi mà đoán có lẽ chấm trắng đang bay sà về phía chân núi của bọn mình đang đứng.

Giản chân nhân tái mặt thở dài :

- Tài phi hành của kẻ này quả nhiên đã đến mức tuyệt đỉnh.

Điểm trắng lớn dần, như mũi tên bay vút trên không là là trên những ngọn cây cao, lướt qua chân núi.

Nhưng chỉ một mình Giản chân nhân mới nhìn thấy, ngoài ra không một ai có thể phân biệt được. Bóng trắng lướt đi trong không khí mau như một vì sao đổi ngôi khó bề phân biệt. Nhưng với cặp mắt tinh tường của Giản chân nhân, thấy tựa hồ như có kẹp một bóng đen trên tay.

Trong chớp mắt chiếc bóng nhỏ dần dần, chỉ còn một điểm tí hon rồi biến mất.

Bạch Phi Yến hỏi ngay :

- Phụ thân bóng ấy là ai vậy?

Giản chân nhân lắc đầu nói :

- Trong vũ trụ không hiếm chi nhưng bậc kỳ nhân làm sao mà biết cho hết nổi. Cha cũng chỉ trông thấy đó là một người thân hình bé nhỏ, lùn thấp, mặc y phục trắng. Phóng đi như tên và trong tay có kẹp thêm một người nữa.

Mọi người vội vàng phóng xuống chân núi.

Bạch Phi Yến nôn nóng chạy trước. Nàng vừa xuống vội quay trở lên tươi cười lớn :

- Phụ thân, hãy xem thử đây là vật gì?

Nói xong nàng chạy lại gần Giản chân nhân trao một vật nhỏ sáng lấp lánh.

Giản chân nhân cầm lấy xem kỹ thì đó là một miếng ngọc tía. Trên mặt ngọc có khắc vô số những đóa mây, nét nhỏ li tí vô cùng tinh xảo. Phía mặt trái có khắc bốn chữ triện “Bách Vân Thiên Tường” vút bút thật tinh diệu.

Ông cầm lấy miếng ngọc lật qua lật lại xem xét thật kỹ hồi lâu trầm ngâm nói :

- Miếng ngọc tía này quả nhiên là một báu vật có trên mấy trăm năm rồi. Chẳng hay con tìm được nơi đâu?

Bạch Phi Yến tươi cười nói :

- Con nhặt được bên vệ đường trong lúc đang chạy xuống núi.

Thế rồi đoàn người lại tiếp tục đi nữa. Xuyên qua dãy núi Mạc Phụ, thẳng tới Lư Sơn vừa mới sơ tuần tháng ba mà thôi.

Tại các ngôi nhà cất sẵn trong núi có nhiều phòng chuẩn bị sẵn để tiếp khách nhàn du tạm nghỉ trọ.

Ở Giang Nam hồi ấy tiết trời tháng ba khí hậu ôn nhu mát mẻ. Khắp nơi cỏ mọc bướm bay, phong cảnh xanh như tranh vẽ, thật hợp với khách du xuân.

Trên dải Lư Sơn có Bạch Lộc động, Mạc Tử Ngọc Uyên Bộc Sư Tử phong và Thiên Trì tháp toàn là những danh lam thắng cảnh nổi tiếng, cho nên gặp lúc đầu xuân không biết bao nhiêu là du nhân mặc khách về thưởng thức nơi này.

Khi ấy có một lão đạo nhân thân hình mảnh mai ốm yếu, cùng một chàng thư sinh nước da vàng rực và ba nàng thiếu nữ tươi như hoa như ngọc kéo nhau đến du sơn.

Nhìn họ năm người có dáng điệu khác thường nên ai ai cũng để ý.

Từ già đến trẻ, trai gái cả năm đều lưng mang trường kiếm dáng điệu thanh tao nhưng không kém phần hiên ngang khí khái.

Ngũ Lão phong là thắng cảnh bậc nhất của Lư Sơn. Khách nhà du về Lư Sơn mà không thưởng ngoạn Ngũ Lão phong thì cũng như không hề biết tới Lư Sơn.

Nhưng từ ngày mười bốn tháng ba trở đi mọi người đến Lư Sơn thấy yết sẵn một tờ bố cáo tại ngã ba đường.

Nội dung tờ bố cáo có viết :

“Thất Lão hội trân trọng thông báo ngày nhóm hội ấn định đúng rằm tháng ba tại Ngũ Lão phong trên dãy núi Lư Sơn :

Xin kính mời tất cả các môn phái đến tham dự đông đủ. Ngoài ra yêu cầu cư dân và du khách không nên bước lên núi để khỏi có điều đáng tiếc xảy ra”.

Tờ bố cáo viết bằng chữ đồ thật to trên một mảnh vải trắng rộng bản treo giăng ngang thật cao ngay yếu lộ đi lên núi, cho nên bất cứ kẻ nào đến nơi hoặc đứng nhìn tận đằng xa, thấy đều trông thấy rất rõ ràng.

Sáng hôm sau ngày 15 tháng 3 khi sương mù chưa tan hết mà đoàn người đã lũ lượt từ đằng xa kéo về nói năng trò chuyện ồn ào làm phá tan cảnh tĩnh mịch của núi rừng đang đón bình minh.

Mặc dầu số người về càng lúc càng đông, ai ai cũng náo nức đến xem cuộc giao tranh ngàn năm một thuở nhưng không ai dại gì dám xông pha vào nơi nguy hiểm ấy để đem mạng mình ra làm trò đùa cho thần chết.

Người xem đã đến mỗi lúc một đông nghẹt. Nhưng ai ai cũng dừng chân núi để đón xem cho biết những cao thủ võ lâm nào về dự đại hội.

Vừa đúng giờ Thìn cả năm nhân vật trên vừa đặt chân dưới Ngũ Lão phong.

Lão đạo sĩ mảnh khảnh mặc áo lông hạc, người thiếu niên mặt vàng lúc nào cũng bám sát một bên. Còn ba nàng thiếu nữ tuyệt sắc đề ăn mặc gọn gàng ba màu phân biệt một đen, một đỏ và một xanh.

Họ vội vàng rảo bước lên Ngũ Lão phong. Bước chân đi thoăn thoắt, nhưng nhãn quan không quên quan sát chung quanh. Suốt hai bên đường, từ dưới lên tận đỉnh cao sơn được dọn dẹp sạch sẽ quang đãng.

Trên đỉnh núi có cất hai tòa doanh trại thật lớn, tuy có tính cách tạm thời nhưng lối kiến trúc khá quy mô. Giữa hai dãy trại có một khoảnh đất rộng.

Trên dãy rạp bên trái có treo ngang một tấm lụa điều trên viết mấy chữ vàng thật lớn :

“Thất Lão hội thành lập đại điển”

Trong rạp có ngồi đủ mặt nhưng nhân vật quan trọng của tà phái: Xương Tu Tẩu Long Cổ Hy, Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông, Nhân Yêu Hách Phi Yên, Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện Đạo Huyền, Thiết Phiến Tướng Công Văn Từ Thân, Xà Cư Sĩ Khuất Thất và một số đông môn hạ đệ tử.

Tòa rạp bên phải cũng treo một bức hồng điều, trên có dán ba chữ vàng :

“Quý tân tịch”

Nhìn trong rạp này cũng có đủ các anh hùng các đại môn phái như như ông cháu Càn Khôn Thủ Lục Phương Tường, Võ Đang chủ môn Thanh Chân Tử, cha con Thái Cực Khuyển Tôn Hiệu Nam, Thiếu Lâm Đạt Ma viện chủ trì Trí Năng thiền sư, La Hán đường Trí Bồn thiền sư, Hoa Sơn Mai Hoa đạo nhân, Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa, anh em Điểm Thương song nhạn Vạn Vũ Xương và Vạn Vũ Sinh.

Trong mười ba đại môn phái trừ phái Chung Nam không có tên từ trước, bao nhiêu phái khác đều có đại diện về dự hội.

Hai bên rạp bày từng hàng dài, đặt nhiều tiệc rượu. Bát thoa môn hạ của Nhân Yêu Hách Phi Yên gồm tám nữ lang áo trắng như tuyết, thân hình uyển chuyển qua lại như những cánh bướm vờn hoa để châm rượu và bưng thức ăn tiếp đãi tân khách.

Giản chân nhân dừng chân trước rạp quan sát hồi lâu rồi đưa cả bốn người cùng tiến đến gần, nhờ một nàng áo trắng đưa vào trong.

Suốt mấy chục năm nay mọi người không thấy Chương môn Thanh Thành Giản Vấn Thiên hạ sơn, nay được gặp gỡ lại nên rất vui mừng, ai ai hôn hử chào hỏi niềm nở với nhiệt tình sâu đậm.

Càn Khôn Thủ Lục Phương Tường rất cao hứng vuốt chòm râu bạc cười nói :

- Giản lão đệ, đã hai mươi năm nay không gặp mặt nhau, anh em trong võ lâm đã xem đệ như hạc nội mây ngàn, không ngờ lão đệ cũng cảm thông thời cuộc, nhìn rõ thế tình có mặt hôm nay tại nơi đây. Hay quá, tốt quá!

Giản Vấn Thiên chấp tay cúi đầu nói :

- Lục lão tiên bối, bản đạo tài sơ trí thiển, nợ đời chưa đủ sạch, sao dám xưng hạc nội mây ngàn! Hôm nay gặp mặt nhau đây thật là điều may mắn.

Nói xong xá một vòng chào các cử tọa rồi cùng bốn người kéo ghế ngồi vào tiệc.

Mọi người vừa an vị, bỗng nhiên từ dưới chân núi hiện lên một chiếc kiệu trắng vượt lên như bay, chỉ thoáng một cái đã đến tận đỉnh rồi.

Bốn đại hán khiêng kiệu cũng dừng chân đứng lặng yên không một cử động.

Trên tấm màn phủ trước kiệu có thêu hình một con lạc đà to tướng.

Mọi người cùng “Ồ” lên một tiếng và nhận ra ngay nhân vật trong kiệu là Bích Nhân Thần Quân chúa tể phái Bạch Đà nơi Tây Vực.

Quả nhiên đúng như sự nhận xét của mọi người.

Đi sát theo sau kiệu là Thiếu Vu Lôi, đại đệ tử phái Bạch Đà, áo rộng thùng thình cánh tay phất kêu phản phật, phía trước kiệu có bốn tên đạo đồng, mặc áo xanh ứng trực để sai bảo.

Chiếc kiệu trắng vừa dừng lại trên khoảnh đất rộng, lập tức bọn Hách Phi Yên, Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện Đạo Huyền, Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ Khuất Thất cùng đứng dậy nhất tề ra đón tiếp.

Chỉ có Xương Tu Tẩu Long Cổ Hy, Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông vẫn đứng nguyên trong rạp không đứng dậy ra đón.

Chiếc kiệu trắng từ từ đỗ xuống, tên đạo đồng áo xanh tiến lại gần vén bức màn lên. Trong kiệu có một người đỉnh đạc bước ra.

Hai bên chánh tà, hàng trăm con mắt đều chăm chú vào chiếc kiệu, con người vừa bước ra chính là Bích Nhân Thần Quân.

Nhân vật lầy lưng tám cõ, danh khét miền Tây, thân hình cao lớn mặt vuông tai nở, nét mặt trắng lợt không râu, mới xem qua thấy tác chừng năm chục tuổi.

Lối ăn mặc có vẻ hơi lố lằng một chút, đầu đội mũ bình thiên, mình khoác áo huỳnh bào thêu rồng, đặc biệt là hai con mắt xanh biếc, chiếu lấp lánh như ánh điện quang do đó thiên hạ đặt danh hiệu là Bích Nhân.

Bích Nhân Thần Quân vừa xuống kiệu, Nhân Yêu Hách Phi Yên đã chạy ra ân cần tiếp đón, chấp tay vừa cười vừa đáp :

- Thần quân không ngại xa xôi ngàn dặm về đây, xin kính mời ngài vui lòng chủ tọa buổi lễ thành lập “Thất Lão hội” mới xứng đáng.

Bích Nhân Thần Quân đắc ý cười xòa đáp :

- Thịnh hội, thịnh hội lão phu đến chậm một bước khiến chư vị phiền lòng chờ đợi, xin kiến chấp, miễn chấp.

Kế đó bọn Nhân Yêu Hách Phi Yên đón vào trong rạp.

Lục Phượng Tường nhìn Giản Dao hỏi :

- Vi lão đệ nghe nói trước đây ba tháng Lăng Hư quán trên núi Nga Mi bị hỏa thiêu cháy mất một tòa đại điện, lúc đó Vi lão đệ có chứng kiến, vậy thực hư thế nào xin vui lòng cho biết rõ cho tiết.

Giản Dao đứng dậy cung kính nói :

- Lão tiền bối có hỏi, văn bối đầu dám không trả lời. Cứ như những tin tức do văn bối thu thập được thì Nga Mi Linh Phi đạo nhân trước kai gấp ghé thềm muốn bí kíp “Thái Thanh tâm pháp” của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp. Lão ta đã tập hợp Không Động Hắc Thạch đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên, Thái Sơn Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ, Độc Tẩu Đường Viêm Thường, Thất mâm Ngũ dật và Trấn Tam Tương Đoàn Sơ Dương.. vân...vân cùng vây đánh Minh chủ. Ngày nay sự bí mật đã bại lộ, Linh Phi đạo nhân và Bàng Đại Thiên nhận thấy công việc âm mưu vỡ lở, không dám công nhiên ra mặt gặp các đại môn phái nữa.

Lời nói của nàng làm ột số đông đại môn phái nửa tin nửa ngờ, chưa biết hỏi sao, bỗng Thiếu Lâm tự Trí Năng thiền sư lên tiếng hỏi :

- A di đà Phật, lời nói của tiểu thí chủ quả nhiên có phản ánh đúng sự thật hay không?

Giản Dao chưa kịp đáp, Lục Phượng Tường đã hỏi tiếp :

- Vi lão đệ, lão đệ phát giác âm mưu này tại nơi nào vậy?

Xem tiếp hồi 67 Hạp đại hội tại Thất Lão phong

67. Chương 67: Hạp Đại Hội Tại Thất Lão Phong

Giản Dao mỉm cười không đáp. Nàng lẳng lặng lấy ra một cái túi vải, lần lần mở ra bên trong có đựng một thanh kiếm. Nàng rút thanh kiếm hoa lên hào quang sáng rực khí lạnh ghê người và lạnh lùng hỏi :

- Lục lão tiên bối có nhận được thanh kiếm này không?

Lục Phượng Tường ngạc nhiên chưa kịp nói, thì hai vị cao tăng là Trí Năng và Trí Bồn đồng lên tiếng với một thái độ nửa mừng nửa hoảng hốt :

- Ủa đây là Ngô Câu độc kiếm, vốn là báu vật tùy thân của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp, chẳng hay tiểu thí chủ lấy được nơi đâu?

Giản Dao hỏi lại :

- Hai vị đại sư đã quả quyết như vật chưa?

Trí Năng thiền sư chấp tay nói :

- Vệ sư thúc đại hiệp vốn là tục gia quan môn đệ tử của tiền đại sư tổ trước kia, võ công do đích thân tiên sư truyền thụ, sau khi nhận chức Minh chủ võ lâm vẫn thường lui tới bốn tự chơi. Thanh kiếm này luôn luôn đeo bên mình làm sao bản tăng có thể nhận xét lầm lẫn được?

Giản Dao hỏi thêm :

- Như thế hai vị đại sư có biết Độc Tẩu Đường Viêm Thường cũng có một cây Độc Ngô câu không?

Trí Năng thiền sư gật đầu nói :

- Bản tăng cũng được thiên hạ đồn rằng Độc Tẩu Đường Viêm Thường cũng có một cây Độc Ngô câu bảo kiếm. Nhưng vì hấn cất giấu hết sức kín đáo và cẩn thận nên trên giang hồ tuy có biết, nhưng ít người được trông thấy tận mắt.

Giản Dao cười nói :

- Thanh Ngô Câu độc kiếm này chính do đích thân văn sinh đoạt được trong tay Đường Viêm Thường đấy.

Trí Năng thiền sư chấp tay nói :

- A di đà Phật, ngã Phật từ bi, trước kia bản đạo có nghe người ta nói Vệ đại hiệp bị một số đông cao thủ vây đánh, sai lại bị ngộ độc rất nặng không biết sống chết hay lạ về đâu. Nếu thanh bảo kiếm này lọt vào tay Độc Tẩu Đường Viêm Thường thì rõ ràng lão ta là một trong những kẻ bao vây đánh Minh chủ trước kia rồi.

Hai người đang nói chuyện thì phía bên kia rạp đối diện, đã cử hành nghi thức lập “Thất Lão hội”.

Tất cả các ma đầu phái Hắc đạo đã đồng thanh bầu cử Bích Nhân Thần Quân làm Hội chủ Thất Lão hội! Xương Tu Tẩu Long Cổ Hy, Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông làm Hộ pháp, Hách Phi Yên làm Phó hội trưởng, còn ba người khác làm Đường chủ Bạch Đà, Âm Sơn và Ngũ Độc. Toàn thể môn nhân đệ tử các phái này đều cùng nhau hành lễ, công bố điều lệ quy tắc, không mấy chốc nghi lễ đã hoàn tất

Lý Thành Hóa thở dài than rằng :

- Quần ma múa rối điểm nhục danh rờn, từ nay trên võ lâm sẽ trải qua một trận hiểm họa chưa biết đâu mà lường.

Thanh Huy đạo nhân tiếp lời :

- Nhân Yêu Hách Phi Yên đứng ra đề xướng và thành lập “Thất Lão hội” để câu kết với bọn ma đầu Hắc đạo trên võ lâm, phải chăng với dụng ý là tiêu diệt hết mười ba đại môn phái chúng mình, thực hiện than vọng xưng bá xưng hùng giữ quyền thao túng thiên hạ? Thanh Chân đạo trưởng nói có lý lắm! Ngay bây giờ chúng ta có nhiệm vụ phải tìm cách đối phó mới phải.

Mai Hoa đạo nhân vội vàng đáp :

- Bọn họ đã hoàn thành tổ chức, công nhiên suy tôn Chánh phó hội trưởng để điều khiển Thất Lão hội. Như vậy chúng mình cũng phải công cử một nhân vật đứng đầu điều hành hết mọi việc thống nhất lực lượng mười ba phái mới được.

Giản chân nhân cười nói :

- Trong những nhân vật của mười ba đại môn phái có các bậc tiền bối đức độ cao, danh vọng lớn như Hành Sơn Viên trưởng lão, Lao Sơn Đỗ tiền bối, Thái Sơn Thái Nhạc lão nhân, Côn Luân Lục lão tiền bối. Hiện nay các vị trên không chỉ có mặt một mình Lục lão tiền bối mới đến dự, như thế dĩ nhiên Lục lão tiền bối là người có đủ tư cách và khả năng để chủ trì toàn cục đối phó với Thất Lão hội của bọn ma đầu.

Mọi người đều vỗ tay tán thành nhiệt liệt.

Lục Phượng Tường thấy mọi người đã đồng ưng tín nhiệm mình, nhắm không tiện từ chối nữa nên đành đứng dậy tiếp nhận.

Giản chân nhân lại nói tiếp :

- Hôm nay chúng ta công cử Lục lão tiền bối đứng ra điều khiển toàn cuộc để cùng đối phương so tài hơn kém. Vận mệnh của võ lâm và mười ba đại môn phái sẽ được quyết định trong cuộc sống mai hôm nay. Cứ nhìn thực lực của đối phương không hiểu rõ, chúng ta không được khinh suất tự ý mỗi người hành động, mà cần phải nhất nhất tuân theo quyền điều khiển của Lục lão tiền bối mới được.

Ai nấy đều vỗ tay hoan nghênh ý ấy.

Đang lúc bàn tán nói chuyện thì phía bên kia trại, Bích Nhân Thần Quân từ từ đứng dậy, bước ra khỏi, hướng về trại bên này chấp tay nói :

- Tộc phái ở xa xôi từ miền Tây Vực, lâu nay vẫn hâm mộ uy danh của mười ba đại môn phái Trung Nguyên, nhưng vì vô duyên, ít phước nên chưa bao giờ được hân hạnh bái yết và lãnh giáo, nên rất làm ân hận. Lần này vâng lời mời của Hách đạo huynh tham dự Thất Lão hội và được quý vị hưởng ứng về dự đại hội nên bản đạo cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nhân cuộc gặp gỡ hôm nay, Thất Lão hội muốn kính dâng chén rượu lạt giúp vui, mối tình thù tạc giữa chủ khách, xưa nay giữa Hách lão ca, chúng tôi cùng quý vị chưa có gì xích mích nhau, các đồng đạo võ lâm hy vọng được trau dồi võ học bằng cách cùng quý vị tham luận kỳ này để tìm ra một con đường duy nhất. Xưa nay Ngũ Lão phong tại Lư Sơn vốn là cái tên cũ, nhân dịp này Thất Lão hội được thành lập và công khai ra mắt giang hồ, chúng tôi mạo muội đổi tên lại là Thất Lão phong để lưu lại một giai thoại cho võ lâm hiểu rõ biến cố trọng đại này. Ấu cũng là một dụng ý đánh dấu một trang lịch sử mới cho võ lâm. Hôm nay, trước mặt toàn thể quý vị, nhân ngày Thất Lão hội ra mắt quần hùng, lão phu muốn thi thố một chút tài hèn, để làm trò cười và cũng gọi là lưu niệm.

Nói vừa dứt lời, Bích Nhân Thần Quân xoay mình lẹ như chớp, dùng ngón trỏ bên phải chiếu thẳng lên tảng đá lớn nằm trên đỉnh núi bên kia, cách xa hơn mười trượng, khe phát lên một cái.

Bỗng nghe một tiếng rít “xèo xèo” kéo dài liên tiếp, ai nấy đều chưa hiểu việc gì, thỉnh lĩnh trên mặt khối đá bụi bay lả tả theo chiều ngón tay bắn rơi tứ tung từ từ hiện ra ba chữ thật to “THẤT LÃO PHONG”.

Nét chữ sắc sảo khắc sâu vào đá như bị đục!

Lão hạ tay xuống, ngược mặt nhìn quần hào cười ha hả nói :

- Một nghề múa rối của lão phu, chỉ đáng làm trò đùa cho các ngài, vậy xin mời nhấm chén rượu lạt mua vui.

Chấp tay xung quanh bái luôn mấy cái rồi lão từ từ rảo bước về chỗ ngồi ra vẻ hiên ngang tự đắc lắm.

Bao nhiêu anh hùng các môn phái hiện diện đều tái mặt, người nào cũng đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, chẳng thốt một lời

Nhân Yêu Hách Phi Yên nhìn thấy mọi người có vẻ xúc động và ngán tãi Hội trưởng, nên lộ vẻ đắc ý, môi khẽ nhếch một nụ cười tự mãn.

Bao nhiêu đệ tử môn nhân đều vỗ tay hoan nghênh vang rền như sấm động.

Ngay khi đó tiệc rượu đã bày xong, các món ngon được đem đến rất bĩ bành.

Điểm Thương song nhận Vạn Vũ Sinh tức quá không dần lòng được tay khê bóp nhẹ một cái, cổ rượu vỡ tan như bột rồi vùng đứng dậy, trợn mắt nói lớn :

- Gió trăng của tạo hóa, núi rừng là vật thiêng của thiên nhiên không ai là chủ và cũng không ai là khách. Nay Thất Lão, hỏi một nhóm tả đạo bằng môn lại xem thường thiên hạ, ngang nhiên dùng lối tiểu xảo điểm nhục danh sơn, Vạn mỗ tuy bất tài nhưng quyết mượn ba thước kiếm rửa sạch vết nhơ mới hả dạ.

Vừa nói xong chàng rút toạt thanh kiếm dài ra khỏi vỏ vùng lên chói lòa ánh thép, vụt nhảy ra khỏi rạp.

Nhưng Thanh Thành Giản chân nhân, đã lẹ tay nắm lấy vai Vạn Vũ Sinh mỉm cười nói :

- Phải thay một lời nói hiên ngang chính trực của con người thượng võ! Danh sơn kia đã có tội gì mà có kẻ dám tự ý thay tên đổi hiệu? Vạn lão đệ vì đạo lý chính nghĩa, hăng say nói lời khẳng khái khiến bản đạo cảm phục vô cùng.

Nhìn qua bên kia trại, Giản chân nhân vuốt râu nói tiếp.

- Vừa rồi Bích Nhân Thần Quân ra tay phải chẳng là muốn mượn cơ hội để ra oai? Riêng bản đạo tự xét có đủ khả năng thù tiếp được rồi, khí khái hăng say của tuổi thành niên xin dành lại về sau thi thố. Kính mời Vạn lão đệ cứ việc ngồi xuống nhậu rượu, xem tại hạ thi triển chút tài hèn.

Vạn Vũ Sinh nghe lời từ từ ngồi xuống.

Bao nhiêu người các đại môn phái cũng như tất cả các môn đệ phe bên kia nghe Giản chân nhân nói ra câu “có đủ khả năng thù tiếp” đã cảm thấy kinh ngạc, ai ai cũng hồi hộp chờ đợi xem ông ta đối phó như thế nào.

Giản chân nhân giữ nguyên nụ cười trên môi, chân nhẹ nhàng bước ra phía trước, đỉnh đặc hướng về khối đá vừa rồi nói lớn :

- Tuyệt nghệ của Thần quân trên đời hiển có, quả nhiên đáng làm cho võ lâm Trung Nguyên được mở rộng thêm nhân giới. Tuy nhiên hôm nay quần hùng đại hội bàn luận về võ thuật kiếm pháp chưa phải dịp để lưu bút tích Lan Đình, đánh đấu như cuộc đào viên dạ yến như ngày xưa. Hơn nữa Ngũ Lão phong cũng là thắng tích muôn đời ai ai cũng biết, chúng ta không nên vì một lẽ tự tiện đổi tên lưu dấu, xem thường thể tục. Lão phu tuy kẻ bất tài, để hợp ý muốn chung của các đại môn phái, xin mạn phép xóa đi mấy chữ ấy, mong Bích Nhân Thần Quân đừng vì vậy mà có điều thắc mắc nhau.

Trong lúc nói, ông đã ngấm ngấm vận đầy đủ công lực vào tay, cánh phải đưa lên cao, xòe ra năm chỉ nhằm ngay khối đá đưa nhẹ tới rồi khê xoay qua lại mấy bận.

Từ lòng bàn tay một luồng cuồng phong nội gia phát tiết, theo chưởng lực xẹt thẳng về phía trước rập rình thành gió không khí bị ép mạnh, quần hùng lắng tai nghe tiếng không khí chuyển động gió kêu phàn phật.

Theo bàn tay của Giản chân nhân nhẹ nhàng đưa lên đưa xuống, mặt đá lại nổi cát bụi mờ mịt, với những tiếng bình bình xoẹt xoẹt liên tiếp.

Một phút sau đá tan bụi hết, mọi người nhìn lại phiến đá đã phản lý như gương, không còn một vết tích của ba chữ đã khắc lúc trước nữa.

Ba chữ “Thất Lão phong” của Bích Nhân Thần Quân đã bị Giản chân nhân dùng chưởng lực xóa mất!

Bích Nhân Thần Quân bẽ mặt, tiếc muốn lộn gan nhưng cố dần cười ha hả nói lớn :

- Đạo trưởng công lực hùng hậu bản lĩnh siêu phàm, thật đáng cho bon anh em ngưỡng mộ và kính phục.

Giản chân nhân khiêm tốn chấp tay đáp lễ nói :

- Thanh Thành nghệ mọn mạp muội thi thố, xin Thần quân chớ cười và rộng lòng thứ lỗi.

Thì ra ngay khi Bích Nhân Thần Quân dùng cường lực theo lối cách không khắc vào đá, Giản chân nhân đã cân nhắc và suy xét kỹ lưỡng rồi.

Với khả năng Ngũ Nhạc thần chương trong vòng mười tượng muốn đánh tan khối đá cũng không phải là điều khó.

Nhưng từ trại mình đến tảng đá cách xa hai chục tượng. Chỗ đứng của Bích Nhân Thần Quân thuận lợi hơn là vì chỉ xa tảng đá bằng một nửa khoảng cách mà thôi. Vì vậy muốn tiện việc đối phó hữu hiệu bằng lối đập nát hoặc dùng chương lực mài những nét chữ cần phải đến gần hơn.

Vì vậy nên Giản chân nhân đỉnh đặc giả bộ bước ra đi về phía trước để ọi người đôi bên thấy rõ, nghe đến nhưng thực sự là để thu bớt khoảng cách xa và nhờ đó đã thực hiện được ý muốn.

Lúc đó Bích Nhân Thần Quân quay sang hỏi Hách Phi Yên.

- Hách lão ca, người đạo nhân này đại diện cho Thanh Thành phái, nhưng chẳng hay danh hiệu là gì, xưa nay không thấy mặt trên giang hồ?

Nhân Yêu Hách Phi Yên cau mày nói :

- Người này là Giản Vấn Thiên, Chương môn phái Thanh Thành đã mai danh ẩn tích không ra mặt trên chốn giang hồ không ngờ trong thời gian ấy, y đã cố tâm rèn luyện chân lực nội gia lại đến một mức mầu nhiệm như thế đó.

Bích Nhân Thần Quân mỉm cười nói :

- Người này tuy luyện được Huyền Môn cương khí, nhưng nhận xét cho kỹ mặc dù dương cương có thừa, nhưng âm nhu còn thiếu sót. Đó là huyền môn bàng chi chưa thuần nhất, âm dương bất túc, Hách lão huynh không nhân thấy những mảnh đá bị đập vụn vỡ nát không đều nhau hạt nhỏ hạt lớn đó sao?

Hách Phi Yên nghe nói định thần nhìn lại những mảnh vụn nằm dưới chân khối đá hạt lớn hạt nhỏ không đều, trong lòng rất cảm phục nói :

- Pháp nhân của Thần quân quả nhiên tinh diệu, nếu không được Thần quân nhắc nhở chỉ điểm thì tiểu đệ và mọi người không ai chú ý được tình tiết này.

Giản chân nhân quay mình định trở lại chỗ ngồi, bỗng nghe một chuỗi cười vang lên từ tòa rạp bên trái, rồi từ chỗ ấy bay vụt ra một người áo đen, thân hình uyển chuyển như một con rắn, nói lớn :

- Xin Giản lão đệ tạm dừng bước. Lão hủ tuy tài mọn quê mùa nhưng cũng muốn được lãnh giáo một vài chiêu pháp của “Huyền Môn chính tông” của Thanh Thành tuyệt kỹ.

Mọi người nhìn về phía người đó, thì ra là Xà Cư Sĩ Khuất Thất.

Giản Dao cải trang làm Tu La thư sinh Vi Hành Thiên, vừa nghe Xà Cư Sĩ Khuất Thất ngỏ lời khiêu khích thì đứng lên ngỏ lời với Lục Phượng Tường :

- Tiểu bối không quản ngại sự thấp hèn, dám xin lão tiên bối cho ra hầu tiếp trận này.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Xà Cư Sĩ Khuất Thất có một lối võ công khác hẳn theo một đường lối riêng biệt, nếu vị lão đệ ra tiếp chiến, xin hãy cẩn thận cho lắm đấy nhé.

Giản Dao cúi đầu vâng dạ rồi tung mình phóng ra khỏi rạp.

Giản chân nhân định bước về chỗ bỗng nghe Xà Cư Sĩ gọi tên bèn quay lại cười một tiếng nói :

- Xà Cư Sĩ oai khét vùng Nam Hải, bản đạo hâm mộ đại danh đã từ lâu lắm rồi. Ngặt vì Bích Nhân Thần Quân có nói trong cuộc gặp gỡ hôm nay cần có sự vui vẻ của cả chủ lẫn khách, bản đạo chưa được uống chén rượu ngon của quý hội, Cư sĩ lại là một trong những chủ nhân, chả lẽ lại ra trận trước, vậy đối với khách lại không có điều nhã nhặn chăng?

Xà Cư Sĩ nghe Giản chân nhân bẻ lý thì tắt lời chỉ chất lưỡi không biết nói sao rồi chấp tay cười nói :

- Lão hữu vừa thưởng thức tuyệt kỹ của đạo hữu trong lòng khâm phục vô hạn, nên nhất thời phần khởi không thấy được sự kém cỏi của mình hấp tấp xin được lãnh giáo. Đó là sự khiếm khuyết và vô lễ đối với

tân khách, rất lấy làm hổ thẹn, vật xin chịu phạt ba chung rượu lớn để tạ lỗi. Kính mời đạo hữu về tiệc để hồi sau bái lãnh tuyệt kỹ.

Giản chân nhân tủm tủm cười, chưa kịp nói lời nào, bỗng nhiên có một bóng xanh thấp thoáng, một người xuất hiện ngay trước mặt.

Người ấy là Giản Dao hóa trang Tu La thư sinh Vi Hành Thiên. Khi thân hình vừa rơi xuống đứng yên trên mặt đất nàng đã quay về phía Xà Cư Sĩ cất tiếng lạnh lót nói :

- Nếu Xà Cư Sĩ đã có lòng hứng thú kẻ bất tài xin sẵn sàng hầu tiếp để khỏi phụ lòng ngài.

Giản chân nhân tuy chưa cùng Xà Cư Sĩ ra tay, tuy nhiên vừa rồi trước mặt quần hùng đã xóa bỏ ba chữ “Thất Lão phong” của Bích Nhân Thần Quân lại dùng lời ngay thẳng khuyến cáo Xà Cư Sĩ rút lui và tỏ lời tạ lỗi, quả nhiên đã có thể xem như toàn thắng trong trận đấu rồi.

Đang định quay vào trại thì vừa thấy con gái đột nhiên xuất hiện, trong lòng sững sốt dùng truyền âm nhập mật nói :

- Dao nhi, tại sao con lại tự ý làm như vậy?

Giản Dao cũng dùng truyền âm nhập mật đáp :

- Xin phụ thân cứ an tâm, con đã có biện pháp hay để đối phó với lão ấy.

Xà Cư Sĩ vừa thấy Tu La thư sinh đôi mắt tóe hào quang cười ngất đáp :

- Thăng bé họ Vi, trước kia gặp Tang lão đầu can thiệp lão phu đã nể lòng tha chết ày một lần rồi, không ngờ ngày nay mày lại tự ý dẫn xác đến đây nộp mạng. Vậy đừng trách lão phu ỷ lớn ăn hiếp nhỏ.

Giản Dao cười lạt nói :

- Tại hạ đã từng lãnh giáo “Bách Độc chưởng” và thấy cũng chẳng có gì xuất sắc lắm, bây giờ nếu có thêm ngón nghề đặc biệt xin cứ thi thử ra xem thử.

Xà Cư Sĩ nổi nóng nghiêng răng gật đầu nói :

- Được rồi, hay lắm!

Giản Dao sẽ đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đốc kiếm Độc Ngô câu ngấm ngấm vận công lực dồn vào đó cả rồi mỉm cười nói :

- Xà Cư Sĩ, chúng ta hãy thử tài nhau trong ba thế, nếu Vi mỗ thua mi xin hãy tùy sự đình đoạt của lão trượng. trước khi ra nếu cần những điều kiện gì xin phải nói trước inh bạch, muốn dùng vũ khí hay đánh tay không?

Xà Cư Sĩ mỉm cười nói :

- Tu Linh Quân đã nhờ kiếm thuật mà nổi tiếng. Mày là môn hạ của Tu La môn, lão đồng ý ày sử dụng kiếm và ngoài ra nếu sở trường về ám khí cũng được tự do phô bày hết, chẳng cần hạn chế nữa.

Giản Dao thấy Xà Cư Sĩ bị mình nói khích đã bằng lòng cho sử dụng cả kiếm lẫn ám khí, trong lòng đã có ý mừng thầm, nàng suy nghĩ một chút rồi nói lớn :

- Xà Cư Sĩ, thiếu gia đã nghe rõ và chuẩn bị rồi đấy hãy ra tay đi!

Xem tiếp hồi 68 Bày trận phân hơn thua

68. Chương 68: Bày Trận Phân Hơn Thua

Thân hình của Xà Cư Sĩ quả nhiên lẹ làng và uyển chuyển lối xuất thủ màu nhiệm khác thường.

Hai cánh tay của lão vươn ra thật dài tựa hồ như một cặp rắn thần cuộn úp rồi bất thần đánh úp tới thật lẹ làng.

Cả năm đầu ngón tay xòa nhưng kiềm sát vào nhau tựa như một đầu rắn, mổ liên tiếp như mưa rào, nhằm vào những huyết lớn, như một vùng chỉ ảnh bao bọc kín mít.

Nhưng trong chớp mắt hình ảnh Tu La sinh bỗng biến đâu mất, đôi bàn tay y chụp vào chỗ không!

Xà Cự Sĩ giật mình hoảng sợ. Dầu sao lão cũng là một nhân vật nổi tiếng xưa nay nếu để ột đứa bé chừng ấy tuổi qua mặt được thì không còn gì là danh dự nữa. Vì vậy vừa chụp hụt lão đã lẹ làng nhảy phốc sang để tránh nhưng từ trên đỉnh đầu đã có một luồng kinh phong phần phật ập xuống như một trái núi đè và bóng Tu La sinh sinh như chim cất vỗ mồi.

Xà Cự Sĩ vội vàng nhảy lùi ra sau một trượng rồi nói lớn :

- Chà tiểu tử giỏi thiệt! Té ra mày đã học được Ngũ Cầm thân pháp của Tang Đồ rồi sao, hèn chi mà dám to lời lớn lối... hà hà...

Tiếng cười vừa dứt lão đã tung người bay vọt lên không trung như con cá chép vượt đặng, lao thẳng tới bên mình Giản Dao.

Trong khi thân hình còn đang lơ lửng trên không trung sắp rơi xuống, hai cánh tay dang rộng ra như hai cánh rắn độc mổ xuống đầu Giản Dao.

Giản Dao nào phải tay vừa, nàng cũng nhanh như chớp thừa lúc hai chân vừa chấm đất, và Xà Cự Sĩ vừa nhảy vọt lên cao hơn đầu nàng, cả hai thân hình một lên một xuống lẹ làng như con thoi, vận đủ mười thành công lực vào tay định chụp lấy chân Xà Cự Sĩ.

Xà Cự Sĩ hình như đoán trước được thâm ý đó, hai chân liên tiếp tung ra hai ngọn cước liên hoàn mạnh như búa bổ.

Giản chân nhân đứng ngoài theo dõi trận đấu, nhìn thấy nguy cơ trước mắt. Nhận thấy con gái mình chạm tay một ly nhất định sẽ bị đui mắt hay bể mặt vì ngọn cước ấy ngay.

Nhưng Giản Dao bỗng cười lớn và gọi :

- Xà Cự Sĩ hãy đỡ thế thứ nhì?

Nói vừa dứt lời đầu ngón chân điểm nhẹ một cái dùng thế “Băng Hạc Cửu Thiên” tung người lên không, tay phải nắm chặt thanh Ngô Câu độc kiếm, đang cài treo bên vai, còn tay trái khẽ rút cây Đoạn Hồng bảo kiếm.

Nàng hít mạnh một luồng chân khí, hóa giải thế “Điều Xí Phất Ngao” vừa lật ngược vung bàn tay trái phát mạnh vào đầu Xà Cự Sĩ.

Xà Cự Sĩ thấy liên tiếp hai lần, đối phương đã thoát khỏi chưởng lực của mình một cách dễ dàng trong lòng đã sợ hãi, lão không ngờ đối phương chưa được bao nhiêu tuổi đầu, tuy công lực chưa đủ để khắc chế nổi mình nhưng tài lanh lẹ thiệt là thiên hạ vô song, dù mình thi thố ngón nào hấn cũng lẫn tránh được hết.

Tức thì lão co tròn mình như con trăn lớn cuộn khúc quăng vọt lên không trung rồi từ phía trên cao đánh xuống, miệng hét :

- Tiểu tử nhất định phải chết phen này!

Ngờ đâu Giản Dao như đã chờ đợi từ trước, tay trái vung thanh Đoạn Hồng bảo kiếm chém hờ một nhát, tẩm thân ảo ảo lướt một vòng như cánh bướm vờn hoa, bỗng choang một tiếng lửa nhoáng sáng lòe, kiếm bên trái chưa thu về thì thanh Ngô Câu độc kiếm bên tay phải đã lờ lên ánh sáng xanh lè, bảy luồng kiếm ảnh xẹt ra như bảy lần chớp nhoáng.

Rõ ràng là Tu La thất kiếm, một kiếm pháp kỳ diệu nhất võ lâm!

Xà Cự Sĩ cuồng quýt không còn biết cách nào né tránh, vội vàng phát mạnh hai ống tay áo rộng về phía trước để che đỡ thân mình, nhảy vọt ra ngoài hơn một trượng.

Giản Dao không thèm đuổi theo, ung dung tra kiếm vào bao, đứng sững giữa trang chấp tay từ tốn nói :

- Ba thế đã thi thố xong rồi, kẻ nhỏ mọn xin nhường sự xét định cho các lão tiền bối.

Xà Cư Sĩ nhìn lại ống tay áo bên phải đã bị bảy vết kiếm chém toát sả chạy dài. Những mảnh vải vụn bị luồng gió thoăn thoắt qua bay phấp phới như một cánh bướm.

Về mặt của lão đã xấu xí sẵn, nhăn nhó càng xấu thêm. Quá thẹn vì với tư cách tôn sư một phái lại bị nhục về tay cậu bé thiếu niên, nhưng biết không còn cách gì cứu vãn hơn nữa đành miễn cưỡng gật đầu nói :

- Hà hà... lão phu đã nói ra như đinh đóng cột. Như thế là theo như lệ định từ trước, cuộc tranh tài được chấm dứt nơi đây. Nhưng lão phu muốn hỏi một điều, hai món binh khí một dài một ngắn do nhà người sử dụng có phải là Đoạn Hồng bảo kiếm và Ngô Câu độc kiếm của Đường Viêm Thường hay không?

Giản Dao cả cười đáp :

- Cây kiếm dài là Đoạn Hồng bảo kiếm của Tụ Lý kiếm Cô Sĩ Tuyền, còn thanh Ngô Câu độc kiếm của Đường Viêm Thường, quả nhiên lão tiền bối đã đoán đúng.

Giản chân nhân không ngờ ái nữ mình đã thủ thắng cường địch không khác nào bứt được tảng đá nghìn cân đang đè trên ngực quả nhiên là một điểm vinh dự trước mặt quần hùng và cũng là một thắng lợi lớn cho các chánh phái.

Ông thích chí vuốt râu cười lớn nói :

- Xin mời vị thiếu hiệp mau trở về trại để dùng rượu, chờ xem những trận đấu sau còn hào hứng hơn nữa.

Nói xong phe phẩy áo đạo bào cùng Giản Dao bước về rạp.

Lục Phượng Tường cười ha hả nói :

- Giản lão đệ đóng cửa suốt hai mươi năm đã luyện được “Ngũ Nhạc chương” Huyền Môn cương khí, thật đáng mừng đáng phục.

Rồi quay sang Giản Dao nói tiếp :

- Trong trần đầu, Vi lão đệ mới phô trương tuyệt kỹ làm nhục nhuệ khí của địch khá nhiều. Trong Lư Sơn đại hội kỳ này, hai vị có thể xem như đã lập được công đầu rồi đấy nhé.

Giản chân nhân và Giản Dao vội cúi mình tỏ ý khiêm nhượng, Thanh Huy đạo nhân đến mời hai người vào tiệc.

Lúc đó Nhân Yêu Hách Phi Yên đã từ bên rạp phía trái rời bàn tiệc qua rạp bên phải chấp tay nói :

- Xin thưa cùng Lục lão ca và các vị đạo trưởng, từ ngày ở Kim Lăng, chúng tôi có lời mời cung thỉnh nhân vật mười ba đại môn phái về họp mặt hôm nay tại Lư Sơn không ngoài mục đích giải quyết hai vấn đề: Một là chứng kiến thành lập “Thất Lão hội”, hai là giải quyết và chấm dứt thắc mắc đã có từ xưa giữa các anh em đại môn phái cùng các nhân vật Hắc phái. Đại hội hôm nay sẽ đánh dấu một giai đoạn mới sáng sủa hơn trong lịch sử võ lâm đứng như lòng chúng tôi hằng mong ước.

Không ngờ trong mười ba đại môn phái chỉ có độ phân nửa, còn một phần lớn chưa đến đủ mặt. Tuy nhiên, Lục lão ca đã đại diện thông qua quần hùng để nói chuyện, đó cũng là một điều vinh dự cho chúng tôi.

Nghĩ một lúc y nói tiếp :

- Sự xuất hiện của “Thất Lão hội” trên giang hồ không phải có ý chống lại mười ba đại môn phái, tuy nhiên chúng tôi cũng không giấu diếm gì mà không nói toẹt ra đây ước nguyện của các nhân vật thuộc phe chúng tôi. Thì từ xưa đến nay người trong mười ba đại môn phái vẫn tự mình là danh môn chính phái và liệt những nhân vật trong Thập tam tà vào loại bàng môn tả đạo nhưng xét cho kỹ đó chỉ là một quan niệm chủ quan hẹp hòi của thời cũ kỹ, mong rằng những người của Thập tam tà đã biến thành Thất Lão hội nở mày nở mặt cùng thiên hạ. Nếu không có sự nhận xét dứt khoát để biết rõ ai hơn ai thua, ai phải ai quấy thì trên giang hồ không thể nào tránh sự xung đột và cứ đổ máu đời đời. Vì vậy nên đại hội hôm nay sẽ quét sạch những ai nhận định lệch lạc và khiến cho giang hồ thấy ai cao ai thấp, ai chịu sự điều khiển của ai. Nếu may ra kỳ này Thất Lão hội thắng được, chúng tôi không có một tham vọng hay yêu sách nào quá đáng, mà chỉ

mong rằng tự hậu mười ba môn phái sẽ rút lui ra khỏi giang hồ để tránh mọi sự va chạm như đã xảy ra từ trước. Trái lại, nếu Thất Lão hội thất bại không những phải tự giải tán tức khắc mà tất cả các môn đệ bảy phái từ nay sẽ tuyệt tích giang hồ không biết ý Lục ca như thế nào?

Lục Phượng Tường cười ha hả đứng dậy nói :

- Hách lão ca đã có lời lão tự đại diện cho anh em mười ba đại môn phái, lão hủ nhận xét chưa phải là xứng đánh nên không dám nhận. Theo lời Hách lão ca vừa nói để sau này để tránh sự tranh giành và xung đột về sau này giữa đôi bên, cần phải minh định những điều kiện rõ ràng và dứt khoát. Trong mười ba môn phái chỉ có bảy phái tham dự đại hội, tuy rằng lão hủ không phải là người có đủ tư cách để đại diện toàn thể, nhưng theo Hách lão ca đã nói như vậy thì lão hủ sẽ cố gắng làm theo sự quyết định chung của đôi bên.

Nhân Yêu Hách Phi Yên chấp tay nói :

- Lục lão ca nói phải. Chúng ta cần phải nói trước những điều kiện là hơn. Hiện nay yến tiệc mới bắt đầu. Nhận thấy tiệc tan mới so tài hay phô trương kỹ thuật thấy không hứng thú bằng nhân trong lúc đang ăn uống chúng mình tiêu khiển bằng cách xem vào những pha gây cấn cho đôi bên cử người thi thử tài năng, như thế có vui vẻ hơn nhiều.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Các đại môn phái về đây dự với tư cách là khách. Phàm là khách lúc nào cũng tùy theo ý của chủ. Lão hủ xin hoàn toàn đồng ý với cao kiến của Hách lão ca, tuy nhiên cũng tưởng phân định rõ lối xuất trận, phân định hơn thua như thế nào cần phải nói rõ ra trước. Có lẽ hách lão ca đã có dự định một chương trình sẵn vậy xin tuyên bố cho biết.

Nhân Yêu Hách Phi Yên cười thầm trong bụng, lộ vẻ đắc ý nói :

- Tình cờ hôm nay có bảy phái về tham dự đại hội, mà trong Thất Lão hội con số tổ chức cũng là bảy phái. Vậy chúng ta lấy con số bảy trận để so tài và phân định hơn kém có lẽ công bằng hơn. Việc tranh tài chỉ nhắm vào đại cuộc, không có tiểu tiết riêng giữa cá nhân hay môn phái về trước. Ví dụ một vài người đôi bên có sự hiềm thù xích mích cũ lúc này cũng phải chấm dứt để vào kỷ luật chung. Nguyên tắc ấy chừng lẽ Lục lão ca có tán thành hay không?

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Được rồi chúng ta cứ theo lệ ấy mà thi hành cho cả đôi bên.

Tôn Hiệu Nam đứng dậy nói lớn :

- Còn một điều nữa chúng tôi muốn thỉnh giáo Hách lão ca. Khi hai bên đã phân định cả bảy trận đấu, để lấy kết quả thắng bại. Nếu trong lúc hai người đang quyết đấu lại có nhiều kẻ cùng phe xông vào trợ chiến, như thế có thể xem như một trận hay không?

Hách Phi Yên chưa kịp nói, Bích Nhã Thần quân đã cười lớn nói :

- Thất Lão hội và các đại môn phái đã quyết định trong bảy trận hơn thua, như thế các đối thủ sẽ do đôi bên tùy ý lựa chọn và giới thiệu. Khởi cần biết rõ đối thủ là ai mà chỉ biết là người đại diện chính thức của mỗi phe là đủ rồi. Nếu nửa chừng có những người xông ra sẽ có kẻ của phái khác tiếp đón, như thế cũng có thể xem là một trận được rồi.

Bạch Phi Yến đột nhiên đứng dậy hỏi :

- Như vậy xin thỉnh ý quý ngài, vừa rồi Tu La thư sinh Vi thiếu hiệp đã thắng được Xà Cư Sĩ, có thể xem như đã xong một trong bảy trận này chưa?

Hách Phi Yên đáp :

- Trận của Khuất lão ca và Vi thiếu hiệp xảy ra ở trước khi bàn luận luật lệ, theo lẽ thì không thể tính vào bảy trận chính. Nhưng nếu Lục lão ca và quý vị muốn xem mỗi trường hợp ra tay tại đại hội Lư Sơn này là một thành tích của đôi bên thì cũng được vậy.

Suy nghĩ một chập y lại tiếp lời :

- Nhân tiện trước kia Hải Nam Ngũ Độc giáo cùng võ lâm có mối thù chưa giải quyết xong, bây giờ xin để Khuất lão ca được thư tiếp cùng Thanh Tinh Tử đạo hữu cho tiện việc đôi bề.

Thanh Tinh Tử cúi đầu đáp :

- Nếu Khuất lão ca có ý đó, bản đạo xin sẵn lòng chấp nhận lúc cần thiết.

Trong lúc đó, Tam Thủ chân nhân Lý Thành Hóa quay về phái Tôn Hiệu Nam và Lục Phương Tường cúi đầu chào và phi thân bay vọt ra khỏi rạp đập ngay giữa sàn tràng, đưa mắt quét về phía rạp bên trái nói :

- Bản đạo xin kính mời Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện đạo huynh ra nói chuyện.

Biện Đạo Huyền không cần để nhắc lần thứ hai, tung người ra trước trận nói :

- lão phu xin sẵn sàng thừa tiếp, chẳng hay Lý huynh có điều gì chỉ dạy.

Lý Thành Hóa cúi mình thi lễ rồi nói :

- Gia sư thấy đạo huynh cùng Hách Phi Yên cùng một chí hướng đứng ra sáng lập Thất Lão hội, muốn nói thẳng một vài câu. Phàm lời nói thật hay sinh ra mịch lòng, nhưng nếu không nói cũng không được. Vì vậy bản đạo muốn thay mặt gia sư chuyển lời lại.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ cười lạt nói :

- Gia sư đã nhiều lần nhận thấy Mao Sơn Toàn Chân chưa là bằng chi nhưng vẫn chưa đánh mất chính thống của giềng mối đạo gia, vì vậy gia sư mong muốn rằng đạo huynh nên bảo tồn danh dự cho sư môn, giữ mình trong sạch đừng để bất cứ kẻ nào xúi giục xa chân vào đường ma đạo.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ cười ngất đáp :

- Sơn nhân này đã sống ngoài sáu chục tuổi đầu phải bé bỏng chi nữa. Câu chuyện này sơn nhân đã nghe nhiều bận rồi. Xưa nay người mười ba môn phái tự ình là danh môn chính thống, cho bao nhiêu nhân sĩ khác đều là bàng môn tả đạo, quy định ranh giới chính tà trọng ta khinh người, như thế đầu phải là lẽ công bằng nữa. Vì vậy Sơn nhân rủ nhau sáng lập Thất Lão hội, với dụng ý kết hợp với những người đồng hội đồng thuyền, để rồi xem thử kết cục về sau tà thắng chính hay chính thắng tà

Liếc mắt nhìn qua một vòng rồi nói tiếp :

- Đại hội Lư Sơn hôm nay là một cơ hội tốt để tranh đoạt chính tà, ai còn ai mất! Sơn nhân cùng các hạ đã gặp nhau trên Lư Sơn này ai cũng tự ình là quân tử, trong sạch hơn người. Nếu các người tự ình là chính phái, quyết bảo vệ chính đạo thì bọn Sơn nhân này cũng phải tranh đấu cho sự tồn vong của tà đạo. Kết quả sẽ chứng minh, chúng ta khỏi cần dài dòng vô ích.

Lý Thành Hóa thấy Biện Đạo Huyền mắt lộ hung quang, giọng nói hậm hực đầy gần bướng chẳng kể gì nữa thì biết rằng y đã bị sa lầy, hết còn cách nào cứu vãn nữa nên thở dài đáp :

- Sự thực mắt lòng, lời thẳng khó nghe, Biện đạo huynh đã nhất quyết rồi bản đạo chẳng còn cách nào khác nữa.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ cười gằn nói :

- Lý Thành Hóa, mỗi người có một đường lối, một chí hướng riêng. Dù hôm nay có Đỗ Thanh Phong đích thân đến đây ta cũng trả lời như thế thôi. Giữa hai phái Mao Sơn và Lao Sơn không có một sự liên quan nào ràng buộc hết. ta khỏi cần lệnh sư phải nhọc lòng lo lắng hộ.

Lý Thành Hóa thấy lão nói năng vô lễ, làm xúc động đến tên ân sư, nổi giận toàn thân rung lên hét lớn :

- Biện Đạo Huyền nghe hay không là tùy ý mày, việc gì lại có những lời lẽ ngang ngược xấc láo với bậc trưởng thượng như vậy.

Biện Đạo Huyền cũng hét lớn :

- Lý Thành Hóa, người nên biết rằng vừa rồi đôi bên đã đồng ý quyết đấu trong bảy trận, nếu sơn nhân này cùng người ra tay thì được kể như là một trận rồi đấy nhé. Nếu người tự lượng sức mình kham nổi thì hãy

đến đây. Trên giang hồ này chỉ có một chuyện là mạnh được yếu thua, ta sẽ chứng minh sự thực à thấy, khỏi phải ký thuyết dài dòng chi nữa.

Nói xong rút thanh trường kiếm từ trên vai xuống.

Lý Thành Hóa niệm Phật nói :

- A di đà Phật, nếu Biện đạo huynh đã quyết tâm bạt kiếm bần đạo phải buột lòng thù tiếp vậy.

Tinh Hoàn Vũ Sĩ điềm nhiên không nói, chỉ cười khi một tiếng, rung nhẹ cổ tay phải đánh ra một thế “Trịnh Mễ Thành Châu” kèm thêm một luồng kinh phong đầu mạnh vào ngực Lý Thành Hóa.

Hồi ở Chung Nam sơn, Lý Thành Hóa đã có lần cùng Biện Đạo Huyền đánh nhau trên một ngàn thế, nên biết rõ công lực của đối phương đã đạt đến mức độ cao siêu rồi. Nếu ngày nay mình chưa luyện được “Cửu Chuyển huyền công” e chưa phải là đối thủ chịu đựng nổi với Bích Bộ chương của hắn!

Khi ấy sau khi trải qua một ngàn thế Biện Đạo Huyền đã thi hành âm mưu ác độc phóng “Luân Hồi tinh hoàn” một ám khí nổi tiếng hiểm ác. Bị quét một đòn trong vai, Lý Thành Hóa đành mang thương tích rút lui. Đó là câu chuyện của ngày xưa.

Sau khi xuất thủ, Biện Đạo Huyền tung kiếm chém vun vút không chút nương tay. Lý Thành Hóa không dám chậm chễ một giây phút, dùng cây phát trần bằng sắt theo thế “Vạn Liễu Phiêu Ti” cuốn cả thanh kiếm của đối phương lại.

Không bao lâu đôi bên đã đánh nhau ngoài bốn chục hiệp nhưng vẫn chưa rõ ai hơn thua.

Đường kiếm của Biện Đạo Huyền nở ra một vùng ánh sáng lấp lánh như lần chớp kiếm ảnh đầy trời.

Qua lại non trăm chiêu vẫn chưa thắng bại.

Trong vòng kiếm quang phát ảnh quay cuồng, xoắn tít lấy nhau không phân biệt người nào ra người nào, bỗng nghe tiếng Lý Thành Hóa sang sảng nói :

- Biện Đạo Huyền bề ngiệp tuy mệnh mông, nhưng biết quay lại thì nhìn thấy bến. Hách Phi Yến muốn sáng lập ra Thất Lão hội không ngoài cái tham vọng độc chiếm bá chủ võ lâm đề trên đầu trên cổ thiên hạ. Đạo huynh đã từng bao năm tu luyện tại Mao Sơn, tiêu dao tự tại ngày tháng vui cùng núi rừng, với chim muông hoa bướm, như thế không sung sướng an nhàn sao, mà lại hòa theo bọn Hắc đạo đuổi theo cái bã vinh hoa hão huyền, đến nỗi biến giang sơn này thành núi xương sông máu, cây cỏ đồng xanh rợp xác anh hùng. Quả nhiên là điều đáng tiếc.

Biện Đạo Huyền hứ lên một tiếng rồi trầm giọng đáp :

- Thôi, hãy dẹp bớt cái giọng thuyết pháp răn đời của ngài lại cho rồi. Các người tự mình là danh môn chính phái, trừ mười ba nhóm của các người ra thì bất cứ một võ lâm cao thủ nào cũng thuộc hàng bàng môn tả đạo. Hà hà, công lý lẽ phải là vậy sao? Nay Lý Thành Hóa có lẽ ngày nay đến lúc các người thoát khỏi một giấc mơ ác ngiệp, phải nhìn thẳng vào thực tế đừng nghĩ đại nói mò thật khó nghe quá.

Nói vừa dứt lời bỗng thay đổi kiếm pháp, mũi kiếm tự nhiên quay tít điểm lia lịa khắp nơi, biến thành một vùng sáng trắng bao phủ cây phát trần.

Toàn thân Lý Thành Hóa hình như chìm ngập trong màn lưới lông lánh, kinh lực mỗi lúc càng tăng thêm, hô hấp trở lên nặng nề khó chịu.

Cây phát trần đang đảo lộn tung hoành như rồng bay phượng múa dần dần như vướng phải một trở lực vô hình phạm vi càng lúc càng thu hẹp lại, và lạ lùng hơn nữa là thân hình Lý Thành Hóa cũng mỗi lúc một rút nhỏ lại dần dần...

Xem tiếp hồi 69 Thuật Cửu Chuyển huyền công

69. Chương 69: Thuật Cửu Chuyển Huyền Công

Nhìn thấy phạm vi cây phát trần ngày càng bị thu hẹp, thân hình Lý Thành Hóa mỗi lúc càng co lại nhỏ dần dần, Bạch Phi Yến nửa ngạc nhiên, nửa lo sợ. Nàng níu áo cha hỏi nhỏ :

- Phụ thân, con ngại Lý đạo trưởng bị áp đảo và mỗi lúc càng bị lép vế. Như thế nếu không thắng nổi đối phương thì nguy lắm. Chúng mình có cách nào giúp đỡ để cứu vãn tình thế này không?

Giản chân nhân mỉm cười lắc đầu nói :

- Con bé ngốc nghếch làm sao! Con không thấy rõ Lý bá bá tự ý thu hình nhỏ lại đấy chứ có phải vì bị áp đảo mà trở lên như vậy đâu. Đó là một kỹ thuật cổ thủ đặc biệt chỉ riêng Lý bá bá luyện được mà thôi. Ông cố lừa địch để rồi đột ngột tấn công lại để thủ thắng đấy.

Bạch Phi Yến tuy được giải thích nhưng vẫn chưa hiểu vì lẽ gì và cũng chưa dám tin chắc chắn vào sự nhận xét của cha già! Trước mắt nàng, rõ ràng Lý Thành Hóa chỉ đỡ chứ không trả đòn, và mỗi lúc càng bị Tinh Hoàn Vũ Sĩ dồn ép gần như không còn đường đất để hoạt động nữa.

Trí Năng thiên sư nhìn qua sắc diện cũng đoán được phần nào tâm trạng của cô bé, cười hỏi :

- Bạch cô nương có để ý thấy thân hình Lý đạo hữu mỗi lúc một nhỏ dần lại không?

Bạch Phi Yến nhìn ông gật đầu, có ý muốn được sự giải thích nhưng chưa tiện hỏi.

Trí Năng thiên sư nói :

- Thuật này là một tuyệt kỹ trấn sơn của phái Lao Sơn gọi là “Cửu Chuyển huyền công”. Với thuật này, người ta có thể tự ý co giãn thân thể lại thật nhỏ, mục đích chính là để giảm bớt áp lực của đối phương, ví cũng như một cánh buồm càng thu nhỏ lại càng ít bị bực gió, một chiếc điều càng nhỏ càng khỏi đứt dây. Đại khái đây là một biện pháp chuyển thủ thành thế công đấy.

Nói đến đây bỗng nhiên nghe Lý Thành Hóa quát lớn :

- Biện đạo huynh đã cố lòng không nghe lời phải trái, mãi mê với ý định đen tối của mình, thôi hẳn đạo xin cam chịu đắc tội vậy chứ biết làm sao hơn nữa?

Vừa thốt dứt câu, thân hình ông bỗng nhiên vụt lớn lên như một cái bong bóng đang bị thổi phồng, thật ngoài sức tưởng tượng.

Cây phát trần trong tay cũng đột nhiên quật khởi. Dùng thế “Nhiễn Lương Tam Tấp” ôn múa tít thành một khối trắng bạc bao gồm hàng trăm ngàn sợi tơ nhỏ, trắng ngời ngời quấn chặt mũi kiếm của Tinh Hoàn Vũ Sĩ.

Phạm vi hoạt động của chiếc phát trần đi đôi với thân hình ông vừa chuyển động, cùng lớn lên như thổi.

Biện Đạo Huyền cũng là một tiểu ma đầu khét tiếng trong hàng ngũ Thập tam tà, võ công đã đạt mức màu nhiệm, nhưng cũng không ngờ đâu đối phương lại có một thân pháp đại dị đường ấy.

Vì vậy nên trong lúc xuất kỳ bất ý, thanh trường kiếm đã bị muôn ngàn sợi phát trần bó chặt khó nổi vẩy vùng. Tuy nhiên đối với bản lãnh của y đâu dễ gì để kẻ khác khuất phục một cách dễ dàng như vậy. Cười khi một tiếng, tay phải đột nhiên thi triển công lực, dồn hết chân khí nội gia trút cả vào lưỡi kiếm cổ đeo nặng xuống.

Một người, cổ sức tung lên, một người lại cổ đeo xuống chẳng ai nhận thua ai. Cây phát trần và thanh trường kiếm xoắn chặt với nhau thành một khối, hai luồng tiềm lực xông vào nhau cố tìm thắng lợi. Cuộc giằng co kéo dài một hồi lâu bất phân thắng bại.

Lý Thành Hóa nương theo uy lực của Cửu Chuyển huyền công đang bột phát cứ bành trướng thêm lên mãi mãi. Thân hình của ông lúc bấy giờ so với Tinh Hoàn Vũ Sĩ thấy cao hơn một cái đầu.

Cuộc so nội lực kéo dài một chập lâu, cả hai mím môi trợn mắt, râu tóc dựng ngược, mồ hôi tháo đầm mình.

Thoạt nhiên từ trong cánh tay áo rộng của Lý Thành Hóa tung ra một luồng chưởng lực đỏ lòe chói mắt :

- Xích Lân chưởng! Quả nhiên là Xích Lân chưởng?

Thế đánh tuy thông thả từ từ nhưng một luồng nhiệt khí tỏa ra ào ào như chớp giăng sóng trào, sức nóng bốc ra hừng hực.

Biện Đạo Huyền rung động toàn thân lập tức hít mạnh một luồng chân khí dồn hết công lực bình sanh vào hữu chưởng ép mạnh trở xuống. Nhờ điểm tựa ấy, thân hình của y đột nhiên cao vọt lên gần ba trượng.

Lão cười tiếp theo một tràng dài hình như để phân tâm đối thủ rồi tung luôn một loạt mười chiếc vòng luân hồi bay nhanh như điện nháng.

Soẹt! Biện Đạo Huyền vừa tung người lên, thanh trường kiếm đã mất thăng bằng, bị những sợi phát trần của Tam Thủ chân nhân xoắn chặt cuốn mạnh tuột khỏi tay nghe “bằng” một tiếng xẹt thành một cái móng sáng lòà, bay vọt lên không trung rồi rơi ngay xuống núi.

Ngay lúc đó một xâu mười chiếc “Tinh hoàn” của lão đã nối tiếp thành một vòng cầu chớp lên chói mắt, rít vào gió xé không khí ào ào nghe rộn cả gáy lao tới.

Kỹ năng phóng loại liên hoàn của Tinh Hoàn Vũ Sĩ thật vô cùng lợi hại, mỗi khi đã ra tay dù đối phương có lanh lẹ bậc nào cũng khó bề chống đỡ hay né tránh tất cả được.

Lẽ dĩ nhiên Lý Thành Hóa cũng biết rõ mức lợi hại của “Luân Hồi tinh hoàn” này. Ông vẫn còn nhớ mãi ngày xấp chiến tại Kim Lăng Chung Sơn, vì thiếu bình tĩnh đã bị thương về loại vũ khí này đến nỗi phải trở về Lao Sơn khắc khổ suốt thời gian dài, nghiên cứu lối phá giải.

Sau khi đem câu chuyện Biện Đạo Huyền đồng với Hách Nhân Yên sáng lập ra Thất Lão hội báo cáo cùng sư phụ Đỗ Thanh Phong, ông đã xin chỉ điểm liệu cách hóa giải loại vũ khí lợi hại này.

Sau khi nghe trình bày sự việc, Đỗ Thanh Phong chỉ lắc đầu thở dài chứ không nói gì hết.

Riêng biện pháp hóa giải “Luân Hồi tinh hoàn”, Đỗ Thanh Phong sư phụ chỉ đọc có bốn chữ giúp Lý Thành Hóa nghiền ngẫm tự mình tìm ra giải pháp và cũng nhờ đó mà ngày nay đã có cách đối phó rồi.

Khi thấy Biện Đạo Huyền phóng ra “Luân Hồi tinh hoàn”, tuy Lý Thành Hóa đã có biện pháp từ trước, tuy nhiên vì chưa được thí nghiệm thực tế nên kết quả chưa dám bảo đảm hoàn toàn. Tức thì cây phát trần trên tay vũ lộng thành vòng tròn. Hàng trăm ngàn sợi tơ mềm đã nối nhau thành một màn lưới dày mịn, bảo vệ toàn thân.

Đồng thời thân hình của ông rút dần mỗi lúc càng nhỏ lại. Trong giây lát người đàn ông chỉ còn độ non một thước, hàm râu dưới cằm đã lòng thông đến tận gối. Chính nhờ thân hình co rút lại chỉ còn một phần lúc trước cho nên cây phát trần múa tít lên, bảo vệ được khắp người một cách kín đáo.

Mười chiếc “Luân Hồi tinh hoàn” tiếp nhau xé gió chia thành bốn phía bay tới, từ trái vòng qua, từ phải xuyên lại, từ trên xuống và từ dưới vọt lên, xoay vòng quanh thân mình Lý Thành Hóa như một bầy ong, mau lẹ không thể tưởng tượng.

Vì thân hình của Lý Thành Hóa teo nhỏ lại, đường bay của những chiếc vòng khá rộng nên dù đảo lộn cũng lẩn tránh được dễ dàng.

Xung quanh đó rất đông thanh niên nam nữ, nào Tề Trường Tự, Tống Thu Vân, Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính và Tu Ngọc Nhân thấy đều ngạc nhiên nhìn sững. Chưa ai có thể ngờ trên đời lại có cái công phu lạ lùng như thế ấy.

Thật ra, bốn chữ mà Đỗ Thanh Phong sư phụ đã chỉ điểm cho là “dùng tĩnh chế động”! Lý Thành Hóa căn cứ theo đó mà luyện cách đối phó với Biện Đạo Huyền.

Cây phát trần của Lý Thành Hóa gồm có hàng trăm ngàn sợi dây nhỏ luyện bằng bạch kim, dẻo dai và bền không tưởng tượng.

Bao nhiêu nội lực công phu truyền vào cây phát trần vũ lộng vo vo như một làn sương trắng bảo vệ toàn thân kín mít.

Phi hoàn đua nhau bay liệng đánh vào làn sương đều bị tuột đi nơi khác, cho nên mặc dù đảo lộn vấy vùng rít lên từng hồi như còi hú, gió lộng ào ào nhưng vẫn không thể chạm vào người đối phương được.

Một lúc sau đã bay chậm dần dần, những tiếng vo vo nhỏ bớt và sức hoạt động của các phi hoàn cũng sút kém rõ rệt.

Lý Thành Hóa cười ha hả, phát tay áo đứng vùng dậy nói lớn :

- Những chiếc vòng này đã trở nên vô dụng rồi. Biện đạo huynh hãy thu chúng trở về kéo để rơi mất lại uống công tìm kiếm đây.

Nói xong phe phẩy đạo bào rảo bước đi về phía rập.

Suốt mấy mươi năm ngang dọc giang hồ, Tinh Hoàn Vũ Sĩ Biện Đạo Huyền chưa bao giờ nếm một sự thất bại nhục nhã cay chua như thế ấy! Cây kiếm dài là vũ khí tùy thân bị người ta đánh gãy đi mất tích. “Luân Hồi tinh hoàn” là tuyệt nghệ lừng danh, nhờ đó đã nở mặt nở mày với võ lâm thiên hạ, bây giờ cũng không làm gì được người ta, cho đến lúc đuổi sức trở thành vô dụng, lại bị đối phương mỉa mai châm biếm!

Cái nhục này không biết chừng nào rửa cho sạch nỗi.

Càng nghĩ, nét mặt từ xám xanh trở nên trắng bệch, Biện Đạo Huyền thở dài một tiếng ảo não rồi đưa hữu chưởng đập mạnh vào thiên linh cái của mình.

Thiết Phiến Tướng Công Văn Tử Thần đứng sau lưng đã lạnh tay nắm lấy cổ tay Biện Đạo Huyền hét lớn :

- Phàm binh gia võ nghệ, thắng bại là sự thường, hà tất đạo huynh lại phẫn chí rồi tự sát như vậy?

Tinh Hoàn Vũ Sĩ gượng cười chua chát nói :

- Sơn nhân này tài năng kém cỏi nên thanh danh hàng bao năm qua đã theo giòng nước buông xuôi. Dù hôm nay Thất Lão hội có đi đến toàn thắng, riêng sơn nhân này cũng không còn bụng dạ nào chen vai với anh hùng thiên hạ nữa. Cái hận hôm nay là cái hận nghìn đời, nếu không rửa được sạch thì từ nay xin tạm lánh đi một nơi khác.

Nói xong không chờ Thiết Phiến Tướng Công đáp lại hay đồng bọn lên tiếng, đã nhún mình vọt thẳng lên không trung, bay sà xuống chân núi rồi khuất dạng nơi xa tít.

Lý Thành Hóa rảo bước về đến cửa rập, thấy Tinh Hoàn Vũ Sĩ vì xấu hổ đã bỏ đi mất thì lắc đầu thở dài.

Thanh Huy đạo nhân bước ra đón chào cười nói :

- Lý đạo huynh ra trận đầu đã chiến thắng vẻ vang, khiến cho Thất Lão hội mất đi một dũng tướng, thật là điều đáng mừng, đáng khen.

Võ Đang Thanh Tĩnh Tử cũng đứng dậy chấp tay cúi đầu trình trọng nói :

- Phàm chiến đấu để bảo vệ chính đạo là điều ai ai cũng mong ước, nhưng làm được mới là khó khăn. Hôm nay Lý đạo huynh ra tay chiếm được công đầu quả nhiên là điều đáng hoan nghênh và ghi nhớ!

Lý Thành Hóa chấp tay đáp lễ và khiêm nhường nói :

- Hai vị đạo huynh quá khen, bản đạo có thắng được cũng phải trải qua thập tử nhất sinh và có thể nói chỉ sự cầu may mà được chứ có tài giỏi gì.

Đang lúc nói chuyện thì bọn Tống Thu Vân, Bạch Phi Yến và Tu Ngọc Nhân đã rôi rít khéo nhau đến trước mặt. Cả đến Vạn Vũ Sinh, Tề Trường Tự, Thất Bộ Liên Hoàn Tôn Chính cũng chạy tới.

Mọi người không hết lời khen ngợi và trầm trồ thuật “Cửu Chuyển huyền công” của Lý Thành Hóa, quả nhiên là một thân pháp kỳ diệu lạ lùng có thể biến hóa thân hình lớn nhỏ tùy ý.

Trong câu chuyện ai ai cũng hỏi thăm về tính chất đặc biệt và cách thức luyện tập Cửu Chuyển huyền công.

Mai Hoa đạo nhân cười ha hả nói :

- Lý đạo huynh, cái công phu của Lý đạo huynh thật không khác gì một ma thuật. Có dịp hãy biểu diễn thêm một bận nữa ọi người thưởng thức cho đã mắt!

Lý Thành Hóa cười nói :

- Cái trò chơi của bần đạo, đối với các bạn thanh niên, thì là chuyện mới mẻ khá lạ mắt, nhưng nếu đem so sánh với tuyệt học của các đại môn phái thì còn phải kém xa.

Trí Năng thiền sư niệm Phật hiệu rồi nói :

- Đạo học vô lâm cùng một mái nhà mà ra, tuy phân chia làm tam giáo nhưng bất kỳ môn nào cũng từ đó mà xuất phát. Cửu huyền Huyền công của Lý đạo huynh cũng là một tuyệt học cao siêu của huyền công chính tông. Lý đạo huynh đừng quá khiêm tốn nữa. Luyện được đến mức đấy nào phải chuyện dễ dàng.

Thanh Huy đạo nhân đứng dậy bước đến trước mặt Lục Phương Tường nghiêng mình xin phép ra tiếp chiến.

Lục Phương Tường với danh nghĩa mười ba môn phái đi dự đại hội Lư Sơn do Thất Lão hội triệu tập. Nhưng sự thật đại hội này do sự xung đột tại Kim Lăng gây ra. Sự xung đột này lại do phái Côn Luân chủ chốt nên trong đại hội này Lục Phương Tường phải nhận trách nhiệm toàn cuộc.

Cứ đem cân nhắc và so sánh lực lượng các nhân vật đôi bên thì tương đối trong những người của phái địch có Văn Tử Thần kém hơn hết. Thanh Huy đạo nhân mặc dù không chắc nắm phần thắng, nhưng cũng không đến nỗi thua sút ỷ. Vì vậy nên để cho Thanh Huy đạo nhân nghênh chiến dịp này là phải lúc.

Suy nghĩ xong, Lục Phương Tường vuốt râu cười nói :

- Văn Tử Thần xưa nay nổi danh về môn “Thiết Cốt Chiêu Hồn”, hiền diệt có tiếp chiêu, cần phải thận trọng đấy nhé.

Thanh Huy đạo nhân chấp tay nói :

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Văn Tử Thần đứng chờ hồi lâu thấy bên kia rạp vẫn chưa có ai bước ra, hình như sốt ruột, liếc mắt nhìn sang cười nhạt nói :

- Các đại môn phái không hiểm gì nhân vật tài cao, với kẻ thấp thỏi thế này lại e dè như vậy, chẳng hay vì không thêm chỉ giáo hay chẳng dám ra tay, xin hãy nói rõ.

Lời nói có vẻ ngông cuồng khiêu khích, không coi phe bên này ra gì hết.

- A di đà Phật!

Thanh Huy đạo nhân miệng niệm Phật hiệu, thân hình không thấy nhúc nhích nhưng đã từ chỗ ngồi vọt thẳng ra ngoài theo thế “Diễm Long Thăng Thiên”, thân pháp vô cùng ảo diệu, đứng sừng sững ngay giữa trận, mỉm cười nói :

- Bần đạo không tự lượng sức mọn tài hèn ra đây thù tiếp, xin Văn tướng công niệm tình chỉ giáo thêm cho.

Văn Tử Thần lạnh lùng nói :

- Hân hạnh được gặp Côn Luân chủ giáo, Văn mỗ xin cam chịu thất kính. Bây giờ chúng ta cần minh định rõ ràng biện pháp chiến đấu ra sao để cùng nhau thi thố một vài trò mọn vui vui.

Thanh Huy đạo nhân nói :

- Trận này do các ngài làm chủ, bần đạo xin nhường quyền quyết định cho Văn tướng công và sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh xếp đặt.

Văn Tử Thần nói :

- Xưa nay Côn Luân phái đã nổi tiếng trên võ lâm về “Thiếu Thanh kiếm pháp”. Vậy hôm nay Văn mỗ xin dùng cây quạt sắt này lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của Côn Luân xem sao.

Thanh Huy đạo nhân thấy lời nói và thái độ của hắn có vẻ cuồng ngạo và tự phụ quá nên chẳng thèm khách khí nữa, liền rút thanh trường kiếm trên vai xuống từ tốn nói :

- Xin tuân lệnh! Bây giờ Văn tướng công hãy xuất chiêu đi.

Văn Tử Thần điềm nhiên không nói gì hết, tả chưởng gõ nhẹ một cái, cây quạt sắt vừa xòe ra đã xếp lại nghe “rẹt” một tiếng. Tự nhiên từ cái rẽ quạt có một luồng gió lạnh phất qua tức thì ba đạo kinh lực theo thế “Tam Tinh Nhập Hộ” nhắm ngay ba trọng mạch điểm tới ngay hai bên tướng đài và cổ họng Thanh Huy đạo nhân.

Đó là một trong bảy mươi hai tuyệt thế “Truy Mệnh Đả Huyết pháp” vô cùng mau lẹ và cay độc.

Thanh Huy đạo nhân không ngờ đối phương ra tay cấp tốc như vậy vội vàng vung kiếm theo thế “Bế Hộ Tụng Kinh” phong tỏa thế công của địch, đồng thời khê bước lùi về sau ba bước.

Tức thì Thiết Phiến Tướng Công cười dài một tiếng, tiến tới mấy bước, phất mạnh cây quạt, vũ lộng bảy mươi hai phép “Truy Mệnh Đả Huyết” dùng toàn lực tấn công ráo riết. Công lực dồi dào thế quạt màu nhiệm, sức mạnh ào ạt như xô núi lấp sông, hình như không một trở lực nào chống đỡ nổi.

Vì thất thế ngay từ đầu, Thanh Huy đạo nhân đã lâm và thế hoàn toàn bị động. Một thanh trường kiếm phải cố hết sức đỡ gạt xoay trở vất vả để chống lại thế công dữ dội của đối phương, tình trạng nguy ngập đã ngó thấy.

Vạn Vũ Xương và Thanh Huy đạo nhân vốn là đôi bạn chí thiết xưa nay. Khi thấy bạn bị đối phương áp đảo, Vũ Xương tái mặt, vùng đứng ngay dậy, định ra tay tiếp cứu.

Nhưng Lục Phượng Tường lắc đầu mỉm cười nói :

- Vạn lão đệ đừng ngại, Thanh Huy sư đệ có đủ khả năng phát triển kiếm pháp để tự vệ và đối phó cùng hấn nổi.

Vạn Vũ Xương nghe lời ngồi xuống nhưng trong bụng không yên cứ phập phồng mãi.

Quả đúng như lời Lục Phượng Tường đã nói, mặc dù Thiết Phiến Tướng Công vẫn tiếp tục đánh tới, Thanh Huy đạo nhân đã giữ được bình tĩnh chống đỡ, và khi đến chiều thứ hai mươi, đôi bên giữ thế quân bình và cuộc đấu trở nên hào hứng.

Bỗng nhiên, Thanh Huy đạo nhân quạt khời hét lên một tiếng vung kiếm chém luôn ba thế liên tiếp vào cây quạt.

Chỉ nghe choeng, choeng, choeng ba tiếng kiếm, phiến chạm vào nhau dữ dội, ánh lửa nhoáng như sao sa, thân hình hai người giật lùi ra sau nửa bước xem vũ khí mình, rồi xông vào nhau giáp chiến nữa.

Ánh kiếm và bóng quạt soán nhau quay tít, lúc mau lúc chậm, tiếng thép chạm nổ liên hồi, cuồng phong phát ra ào ạt. Mỗi người cố đem hết tinh hoa tuyệt học ra thi thố để đem phần thắng lợi về mình.

Không bao lâu đã quá năm mươi hiệp.

Thấy đánh mãi không thắng nổi đối phương, Thanh Huy đạo nhân nóng lòng rút lên một tiếng lạnh lốt, thân hình bay vọt lên không trung, kiếm ảnh quay tròn lóng lánh như một khối tinh cầu trắng xóa, theo thế “Vân Long cửu thức” của bốn phái đánh xuống.

Thân hình Thanh Huy ẩn trong làn kiếm khí, đứng xa nhìn lại tựa hồ như một áng mây màn liên động, liên tiếp xuất luôn mấy thế “Trầm Long Thăng Thiên”, “Quái Long Thủ Thủy”, “Nộ Long Đầu Giáp”, “Vân Long Tam Chiết”, nhắm ngay đỉnh đầu Thiết Phiến Tướng Công lao xuống ào ào.

Xem tiếp hồi 70 Tuyệt Sơn truyền nhân xuất hiện

70. Chương 70: Tuyệt Sơn Truyền Nhân Xuất Hiện

“Vân Long cửu thức” là một tuyệt kỹ trấn môn của phái Côn Luân, một khi đã đánh ra biến ảo huyền diệu phi thường.

Thân hình lúc nào cũng lơ lửng phiêu phiêu trên không tựa hồ như rồng thiêng uốn khúc, khí thế còn có phần lợi hại hơn cả “Ngũ Cầm thân pháp” của Thiên hạ đệ nhất điều Tang Đồ!

Một đàn như chim bay, một đàn như rồng múa, đỉnh tấn công lúc nào cũng từ trên cao đánh xuống, nhưng sự kỳ diệu của đôi bên có nhiều lối biến hóa khác nhau.

Từ trong trận, tiếng choang choang phát lên liên tiếp, lửa xẹt sáng ngời!

Thiết Phiến Tướng Công không dám xem thường, hít một hơi dài chân khí, hai chân xuống tấn như dán chặt trên mặt đất, cây quạt sắt múa lên như gió để bảo vệ phía trên đầu, đồng thời phản kích luôn năm thế vào Thanh Huy đạo nhân.

Kiểm, quạt lại chạm nhau, tiếng thép kêu lạnh lạnh, ánh lửa xẹt rợn người.

Vì Thiết Phiến Tướng Công vận đủ mười thành chân lực dồn vào thân quạt nên lúc chạm vào, Thanh Huy đạo nhân cảm thấy cánh tay dội lên tê cứng, thân hình lùi về phía sau một chút.

Kể về nội lực, Thanh Huy đạo nhân đã thua sút Thiết Phiến Tướng Công một bậc, nhưng nhờ “Vân Long cửu thức” của phái Côn Luân màu nhiệm, thân pháp lại đảo lộn mấy vòng trên không trung, sử dụng “Vân Long tam thức” tấn công lại.

Thiết Phiến tướng công nghiêng răng gạt luôn ba thế kiếm rồi đột nhiên cười to lên một tiếng, một luồng kinh lực từ nội chưởng cuộn cuộn đánh thẳng lên trên.

Ngay lúc đó, cổ tay phải của y xoay mạnh một vòng thật lẹ, chỉ nghe “phụt” một tiếng, cây quạt xếp xương sắt xòe ra, từ mười ba rẽ quạt có hàng trăm mũi tên nhỏ li ti bay vút ra như mưa rào.

Thanh Huy đạo nhân vừa bị chưởng phong của đối phương dồn ép, thân hình dội lên một thước, đang tìm cách xoay trở đỡ lúng túng, bỗng nhiên đám ám khí lại bay ra quá mau, mắt không thấy kịp. Đến khi ám khí bay kề tới mình, phát giác được thì không còn cách nào né nổi nữa.

Trước mắt nguy cơ đã cận kề, Thanh Huy đạo nhân đành nhắm mắt nhận những mũi “Thiết Cốt Chiêu Hồn” ghim sâu vào thân thể.

Trong lúc vạn phần nguy hiểm, thành linh một làn gió lạ thoáng qua, thổi hắt vào mặt, Thiết Phiến Tướng Công thấy Tôn Hiệu Nam hiện ra sừng sững trước mặt.

Thân hình Tôn Hiệu Nam vừa đứng vững, thì vòng thái cực đã bao bọc luôn cả mười ba xương quạt, buộc phải xếp lại.

Tôn Hiệu Nam mỉm cười, đặt chân trên mặt đất từ chiếc vòng Thái Cực hình như có một tiềm lực vô hình hút thật mạnh, không khác nào kim châm hút sắt, khiến cả mười ba nan quạt xếp lại và thu gọn vào giữa vòng.

Thiết Phiến Tướng Công không ngờ rằng Tôn Hiệu Nam lại lợi hại và lẹ làng đến thế, trong lòng xúc động mãnh liệt, nhưng lão gượng cười hỏi :

- Đôi bên đã giao ước lấy bảy trận để phân định thắng bại, nay đạo huynh tự nhiên xông vào, như thế sẽ tính sao đây?

Tôn Hiệu Nam khẽ phát chiếc vòng Thái Cực, tức thì mười ba rẽ quạt sắt nhất tề rơi xuống đất đoạn ngược đầu nhìn lên nói :

- Thiết Phiến Tướng Công kể ra cũng là một kẻ đã nổi tiếng lâu năm, tại sao chỉ thấy lỗi người mà không trông thấy cái xấu của mình. Hèn chi thiên hạ thường bảo “việc người thì sáng việc nhà thì quáng” quả nhiên rất đúng.

Ngài cùng với Thanh Huy đạo hữu của phái Côn Luân xưa nay không thù không oán, chuyện tỷ thí hôm nay chẳng qua chỉ là một cuộc so tài cao thấp, đôi bên lấy chữ minh bạch làm đầu, không ai được sử dụng ám khí, tại sao ngài lại nở ra tay ám muội như vậy? “Thiết Cốt Chiêu Hồn” của ngài đúng là một tuyệt kỹ giang hồ, nhưng cũng không thể vì đó mà phá hoại quy tắc, làm trò cười cho vô lâm. Lão hủ có ra tay thật ra cũng chỉ vì muốn giữ vững chính nghĩa và duy trì sự công bằng trong trận đấu, chứ nào phải để tranh giành hai chữ ăn thua.

Những lời nói thẳng của Tôn Hiệu Nam khiến Thiết Phiến Tướng Công tuy tức càn hông nhưng không lời nào giải đáp, đành đứng yên, mặt mày thất sắc ra chiều bẽ lên.

- Hà! Hà! Hà!

Một trận cười quái gở vang dội từ bên trong làm chói tai, nhức óc tất cả mọi người! Ai nấy hoảng sợ và ngạc nhiên nhìn quanh quất chưa tìm ra được kẻ nào có một công lực thâm hậm đến mức ấy.

Một chiếc đầu khổng lồ đã lác lư từ trong rạp chạy ra, rõ ràng là Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông.

Chiếc đầu thi to, thân hình rất nhỏ bé, thể mà sự di chuyển hết sức lanh lẹ, chỉ thoáng một cái đã bay vút ra ngoài, khe bảo :

- Văn lão đệ, sau hai trận, chúng ta đã một thua một hòa. Bao nhiêu đó chưa có gì đáng ngại cho đại cuộc. Thôi lão đệ hãy vào trong an nghỉ để lão Tra này thử sức với những danh thủ các đại môn phái cho. Riêng phái Võ Đang nếu kẻ nào tài cao xin cứ lại đây.

Thiết Phiến Tướng Công xấu hổ và tức càn hông, từ từ bước lại nhặt chiếc quạt lên rồi bước thẳng về phía rạp mình.

Hắc Bào lão quái vươn hai cánh tay khẳng khiu về phía trước, há chiếc mồm rộng tận mang tai, đỏ lòe như châu huyết, nhìn thẳng vào Tôn Hiệu Nam, đôi mắt phóng xạ sáng ngời rồi cười khà khà nói :

- Lão phu không quen những lời văn hoa khách sáo, mà cũng không quen lối bóng bẩy rườm rà, bây giờ người dùng Thái Cực khuyên còn lão phu sử dụng cánh tay này đánh chơi mấy hiệp xem thử ra sao.

Tôn Hiệu Nam thấy Hắc Bào lão quái công khai thách mình, trong lòng đã ngán thâm cau mày suy nghĩ.

Nên biết rằng Tra Nguyên Thông lão quái đã nổi tiếng khắp võ lâm từ mấy chục năm qua. Trừ ra Tuyết Sơn thần ni đã ra tay chặt cụt một cánh tay trái, còn bao nhiêu cao thủ thiên hạ, khó mà tìm ra người xứng sức so tài cùng lão.

Hơn nữa, thời gian gần đây, lão đã ẩn danh nơi Miêu Lĩnh, khổ luyện “Ngũ Quỷ ma trảo” sau đó đã từng lên tận Tuyết Sơn tìm Thần Ni rửa hận, đủ chứng minh tài nghệ của lão ngày nay đã thuộc vào hàng thượng đẳng võ lâm rồi. Ít nhất cũng phải có một trình độ thật ỏi dám nghĩ đến chuyện phục thù đối với một võ lâm tiền bối như Tuyết Sơn thần ni.

Tôn Hiệu Nam nhận thấy số quần hào tập trung về đây tuy đông nhưng chỉ có Càn Khôn Thủ khả dĩ đấu thủ của Hách Phi Yên, Thanh Thành Giãn Vãn Thiên nhờ công phu cương khí, đủ sức so tài cùng Xương Tu Tẩu, ngoài ra, mình và hai cao tăng của phái Thiếu Lâm quả chưa xứng là đối thủ cùng Bích Nhân Thần Quân cùng Tra Nguyên Thông lão quái.

Tuy nhiên, nếu xét cho kỹ trong các cao thủ còn lại chỉ còn có Càn Khôn Thủ và mình tương đối có bản lĩnh khá hơn cả. Mặc dầu không hy vọng chống đỡ nổi Tra lão quái, nhưng khi lão đã khiêu chiến, chả lẽ còn để cho ai nữa, nên cũng phải đánh liều một chuyến chứ không còn cách nào khác nữa.

Nghĩ vậy bèn vung Thái Cực khuyên nói lớn :

- Tra lão ca, nếu dùng tay không đối với vũ khí e có sự thiếu công bằng chăng?

Hắc Bào lão quái cười ha hả nói :

- Trước kia lão phu đã dùng đôi quỷ trảo này đánh với thanh kiếm của lệnh sư huynh Tử Dương đạo trưởng luôn hàng ngàn hiệp chẳng phân thắng bại. Thời gian sau này lão phu tự thấy bản lĩnh có bề tiến bộ hơn xưa thì đối với nhà ngươi thấy cũng không có gì đáng lo nghĩ. Nhà ngươi có bao nhiêu tuyệt học cứ mang ra thi thố, xem thử lão phu có chống đỡ nổi hay không.

Tôn Hiệu Nam mỉm cười đáp :

- Tra lão ca, võ công đã đến độ siêu quần bạt chúng, ngay tiên sư huynh cũng tỏ lòng kính phục.

Tra Nguyên Thông cười hì hì nói :

- Phái Võ Đang cùng lão phu vẫn có chút giao tình, nên khi cùng nhà ngươi động thủ, lão phu có biện pháp riêng chứ không phải dùng “Ngũ Quỷ ma trảo” đánh chết người như đã đối phó cùng lão tặc ni núi Tuyết Sơn.

Nói vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng cười lạt thoảng qua như luồng gió nhẹ thổi tới, tức thì nương theo đà gió có một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Bóng người ấy vừa đứng yên đã hiện ra một người đàn bà đứng tuổi, trên đầu tóc đã hoa râm, quần vải áo gai, thần sắc tuy đơn giản nhưng rất nghiêm nghị.

Thái Cực khuyển vừa liếc mắt nhìn qua đã nhận thấy ngay đây là Thôi phu nhân, truyền nhân duy nhất của Tuyết Sơn thần ni.

Thật kỳ phùng địch thủ! Oan gia lại gặp oan gia.

Hắc Bào lão quái trợn hai mắt sáng quắc, lắc lư chiếc đầu to như cái trống, cất giọng oang oang hét lớn :

- Ngày ở Chung Sơn mây đã thoát khỏi “Ngũ Quỷ ma chưởng” của lão Tra, kể ra mạng mây cũng còn dài. Không ngờ mây còn dám đến Lư Sơn để tìm cái chết.

Thôi thị thần sắc trang nghiêm không thêm đáp lời Tra Nguyên Thông, hướng về phía Tôn Hiệu Nam chấp tay chào rồi từ tốn nói :

- Lão quái Tra Nguyên Thông cùng bốn môn còn chút thù xưa cần thanh toán. Xin mời Tôn lão anh hùng hãy lùi xuống và để hần cho chúng tôi đối phó.

Thái Cực Khuyển Tôn Hiệu Nam thấy có cứu tinh đến trong lòng mừng khắp khởi, khởi phải khách sáo gì, vội vàng chấp tay đáp lễ nói :

- Phu nhân đã dạy, lão hủ xin tuân mệnh ngay.

Nói xong lẳng lặng rút lui.

Thật ra sự khiêu khích của Hắc Bào lão quái là một mối lo âu chung cho toàn thể nhân vật các đại môn phái. Trong mấy phút qua, cả một sự căng thẳng và hồi hộp đang xâm chiếm tâm tư mọi người, đến chừng thấy truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni xuất hiện nhận đối phó với gã, ai ai cũng cảm thấy như trút được một gánh nặng nghìn cân, cùng thở phào khoan khoái. Tuy nhiên họ không khỏi lo dùm cho Thôi thị, chẳng biết bà có đủ bản lĩnh để chống cự lại lão đại ma đầu này không.

Hầu hết những người trong rạp đều quen biết Thôi thị và cũng biết rằng xưa kia Hắc Bào lão quái đã bị Tuyết Sơn thần ni chặt bớt một cánh tay để cảnh cáo. Vì vậy nên ai ai cũng tiên đoán cuộc tỉ thí này sẽ diễn ra vô cùng quyết liệt.

Thôi thị nghiêm giọng nói :

- Phật trời khi nào cũng hộ trì những kẻ có đức và trừng trị những bọn sát nhân giết người. Tra Nguyên Thông, bình sinh mây đã gây ác tày non, đáng lẽ ra tiên sư không thể nào tha thứ được. Tuy nhiên vị đức hiếu sinh của Phật, người chỉ chặt một cánh tay để khỏi gây sát giới và cũng hy vọng mây sẽ ăn năn quay về con đường chính, đổi ác làm thiện mà thôi.

Già này thừa di mệnh của tiên sư, vẫn noi gương cũ, khuyên mây thêm một lần chót chứ không thích giết người. Nhưng nếu mây vẫn khư khư giữ ác tính, ý lại vào “Ngũ Quỷ ma trảo” mà hành hung, thì già này buộc lòng phải vì vô lâm mà diệt trừ một mối hại.

Hắc Bào lão quái nét mặt nhăn nhó như ác quỷ, đưa đôi mắt nhìn ngay Thôi thị như muốn ăn gan, nhưng hình như cũng có ý kiêng dè nên vẫn đứng yên chưa động thủ.

Thôi thị mỉm cười nói :

- Thế nào, già này đã mở một đường sinh lộ, nhưng nếu mây vẫn cố chấp, thì cứ trình bày ý muốn, nói rõ cách thức ra tay như thế nào để công việc dễ giải quyết.

Hắc Bào lão quái quắc cặp mắt sáng ngời, đưa cánh tay phải khẳng khiu như móng quỷ thủ ngay trước mặt rồi nói lớn :

- Trong trận này, lão phu sẽ dùng “Ngũ Quỷ ma trảo” để cùng Phật môn tuyệt học của mày tranh tài cao thấp. Có khôn hồn hãy đề phòng lấy nhé.

Quần hùng hai bên tà chính trong hai rạp đều im phăng phắc theo dõi trận tranh tài, không khí có vẻ nặng nề và khấn trương vô cùng.

Tra Nguyên Thông vừa nói dứt lời bỗng trở lên một chuỗi cười hăng hắc và ra tay ngay.

Cánh tay của lão bỗng nhiên vươn dài ra hơn hai thước, quào mạnh về phía Thôi thị lạnh không thể tả, đồng thời hú lên một tiếng liên miên bất tận, khiến mọi người xung quanh rợn cả gáy, tựa hồ như tiếng quỷ gào!

Thôi thị chỉ đứng cách hần non một trượng, nhưng đối với chiếc quào và tiếng hú vẫn điềm nhiên như không thêm đếm xỉa tới, trên nét mặt vẫn giữ vẻ trang nghiêm như trước.

Đến chừng kinh lực của lão quái ào ào đến sát ngực, thân hình tự nhiên lùi lại một thước, chưởng phải khẽ lay động phát nhẹ một cái. Tức thì thế công của Hắc Bào lão quái đã bị hóa giải trong vô hình.

Mọi người trong rạp bên phải, thấy khí thế hung hăng tấn công đều giật mình lo ngại, nhưng khi thấy Thôi thị chỉ phát sơ một cái đã hóa giải ngay thế công thấy đều yên tâm bớt sợ.

Hắc Bào lão quái tức giận run người, hú lên lãnh lút, toàn thân như một làn khói đen lơ lửng, hữu chưởng múa lên như một cánh tay ma, khiến trong chu vi mười trượng gió lộng ầm ầm, kinh lực dồn ép, bao bọc cả thân hình Thôi thị vào trong bóng chưởng.

- A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật vang lên lãnh lút như xé màng tai, từ trong làn chưởng ảnh xông lên, át cả tiếng hú như ma hồn quỷ rống của Tra Nguyên Thông.

Mọi người đang hoảng hốt đã nghe Thôi thị hét lớn :

- Tra Nguyên Thông, già này đã tiếp nhận hơn trăm thế “Ngũ Quỷ ma trảo” của mày rồi! Cái hận bị tiên sư chặt một cánh tay kể ra cũng đã hả hê rồi còn tiếc gì chẳng dừng tay, nghe lời ta khuyên nhủ trở về con đường chính, còn chờ đợi cơ hội nào nữa?

Trí Năng thiền sư cũng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, Thôi phu nhân kế thừa nguyện vọng của Tuyết Sơn thần ni lấy đức hiếu sinh mở đường sinh lộ, quả nhiên là lòng dạ bồ đề, từ bi đức Phật, vậy Tra Nguyên Thông cũng nên nghĩ lại quay đầu giác ngộ mới phải.

Trong bầu trời lấp lánh chưởng ảnh bỗng nhiên trở nên sáng lạn. Thôi thị nét mặt hiền từ vẫn điềm nhiên đứng sững như tượng Phật, một chưởng để trước ngực.

Xem tiếp hồi 71 Thiếu Lâm tự so tài cùng Xương Tu Tẩu

71. Chương 71: Thiếu Lâm Tự So Tài Cùng Xương Tu Tẩu

Tra Nguyên Thông lắc lư cái đầu to tướng, râu tóc dựng lên tua tủa như lông nhím, cặp mắt đỏ ngầu bắn những tia lửa xanh lè, vẻ mặt đầy sát khí, vừa cười vừa nói :

- Nếu mày muốn Tra Nguyên Thông này giữ sạch mối thù ngày trước, thì phải tiếp nhận của lão phu một trảo.

Nói xong vụt đưa cánh tay phải lên cao, bàn tay không lồ xòe năm ngón như năm quả chuối sứ khoằm lại như những chiếc móc câu và lẹ như điện chớp quào ngang qua mặt đánh vào một cái nghe rợn cả người.

Cái quào này lão đã truyền đủ thập thành công lực, trứng đá đá phải tan, trứng núi núi phải lở, trứng người thì dù da sắt mình đồng cũng không thể nào chịu nổi.

Tất cả các cô nương bên rạp phía mặt như Tống Thu Vân, Bạch Phi Yến, Tu Ngọc Nhân đều giật mình ồ lên một tiếng vì hốt hoảng.

“Vút” một tiếng rít kéo dài trên không trung nghe rộn cả tóc gáy, như xé toét không gian, mau không tưởng tượng.

Mọi người không biết đây là cái gì, sự lợi hại ra sao nữa.

Ai ai cũng chỉ thấy Thôi thị tay phải để trước ngực vùng đưa lên cao, ngón tay giữa trở thẳng lên không điểm nhẹ một cái. Tức thì toàn thân Hắc Bào lão quái như một con ác thú ngã lộn nhào ra mấy vòng rồi lồm cồm ngồi dậy phóng đi mất dạng.

Sự việc xảy ra quá ư đột ngột, ngoài sức dự đoán của mọi người.

Giản Dao hớn hỏ hỏi Giản chân nhân :

- Phụ thân, thủ pháp của Thôi phu nhân vừa sử dụng gọi là gì?

Giản chân nhân tươi cười đáp :

- Phật môn “Chu Sa chỉ”.

Nói vừa xong thì Thôi thị đã từ từ bước vào trong rạp.

Lục Phượng Tường vội vàng mời bà ngồi vào chỗ ngồi nghỉ. Khi Thôi thị vừa ngồi xuống bỗng nhiên phía rạp bên kia có một chuỗi cười ha hả vang lên. Một lão già, mình mặc áo bào xanh, gò má cao, mắt lớn, một chòm râu dài đuông đuột bay phất phơ trước ngực, thần sắc vẻ uy nghi dũng mãnh. Người ấy chính là Xương Tu Tẩu Cổ Long Hy, một lão ma đầu nổi tiếng vang lừng thiên hạ từ bao năm qua.

Xương Tu Tẩu là một nhân vật trong Thập tam tà. Kể về võ công thì Xương Tu Tẩu còn có phần lấn hơn Lãnh Bào lão quái, tuy nhiên trừ tật xấu duy nhất là tánh tự cao tự đại, y khác hẳn Tra Nguyên Thông một con người dã man tàn ác, thích uống máu người.

Xương Tu Tẩu điềm nhiên bước ra giữa trận cười vang nói :

- Phu nhân quả xứng đáng là truyền nhân của Tuyết Sơn thần ni, một chỉ đã đẩy lui được đại cường địch. Nhân tiện lão hủ muốn lãnh giáo thêm một vài ngón tuyệt kỹ của Phật môn, chắc phu nhân cũng không nỡ tiếc.

Thôi thị vừa mới ngồi xuống cùng mấy người gần bên nói vài câu chuyện, bỗng nghe Xương Tu Tẩu gọi đích danh mình đành đứng dậy chấp tay thưa với Lục Phượng Tường :

- Tiện thiếp đến đây hôm nay không ngoài mục đích chấm dứt mối oán cừu giữa tiên sư cùng Hắc Bào lão quái, ngoài ra những việc khác thấy đều do Lục lão tiên bối cùng quần hào quyết định, tiện thiếp đâu dám qua mặt. Nhưng ngặt vì Xương Tu Tẩu đã chỉ gọi đích danh quyết chiến, nếu không ngại tiện thiếp tài nghệ tầm thường xin được phép ra trận để đấu thêm với họ.

Lục Phượng Tường cũng như quần hào đang lưỡng lự chưa biết nên quyết định lẽ nào, bỗng Trí Năng thiền sư đứng dậy chấp tay nói :

- A di đà Phật, phu nhân vừa mới ra trận, đâu thể làm phiền một lần nữa. Vả lại chúng ta cùng Thất Lão hội đã ước hẹn đấu bảy trận hơn thua, mỗi trận đôi bên chỉ đưa ra một người. Về phía chúng ta may mắn đã thắng hai huê một, bây giờ qua trận thứ tư này xin để bản tăng nhận phần tiếp chiến mới phải.

Thôi thị nghe Trí Năng nói như vậy liền ngồi xuống và nói :

- Đại sư đã dạy như thế, tiện thiếp đâu dám không vâng lời. Vậy xin mời đại sư.

Cần Khôn Thủ biết rõ Trí Năng thiền sư tuy là một cao thủ của Thiếu Lâm tự, nhưng so với Xương Tu Tẩu vẫn còn kém một bậc. Ngặt vì Thôi thị không hiểu rõ tình tiết ấy, đã lỡ nói “Xin mời đại sư” thì không còn giải quyết cách nào nữa, đành nói :

- Ra trận này, xin đại sư khá nên thận trọng cho lắm đấy nhé!

Trí Năng thiền sư tay cầm thiền trượng, chấp tay nói :

- Xin Lục lão đàn việt an lòng, bản tăng xin đặc biệt chú ý.

Nói xong phi thân bay vọt ra ngoài rập.

Vừa đến trước mặt Xương Tu Tẩu, Trí Năng dừng lại chấp tay bái một bái.

Xương Tu Tẩu tươi cười nói :

- Được rồi, xin Đại sư hãy đem hết tuyệt nghệ của Thiếu Lâm chân truyền ra thi thố. Chúng ta lấy mười thế làm mức tối đa. Nếu sau mười thế, lão phu sẽ bị xem như là thua trận.

Trí Năng thiền sư chưa kịp trả lời, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng từ không trung sà xuống. Hai chân vừa chấm đất đã cất tiếng nói :

- Nhị sư huynh xin tha lỗi cho tiểu đệ đã đến chậm một bước. Long lão đàn việt xin nhường lại cho tiểu đệ lãnh giáo cho.

Trí Năng thiền sư nhìn lại kẻ đó chính là tam sư đệ Trí Giác, chủ trì trong Tàng Kinh các, trong lòng cảm thấy hân hoan mừng vô hạn, vì võ công của Trí Giác còn cao hơn bản thân mình một bậc xa.

Nghĩ vậy liền dặn một câu :

- Tam sư đệ hãy thận trọng cho lắm.

Trí Giác thiền sư nhìn Xương Tu Tẩu nói :

- Tiểu tăng kính mời lão đàn việt chỉ giáo cho.

Xương Tu Tẩu trợn mắt hét lớn :

- Mà là ai?

Trí Giác thiền sư chấp tay nói :

- Tiểu tăng hiệu Trí Giác.

Xương Tu Tẩu vuốt râu cười hề hề :

- À, té ra là sư đệ của Trí Năng phải không? Nhà ngươi muốn tiếp nhận mười thế của lão phu đây không?

Trí Giác thiền sư từ tốn đáp :

- Lão đàn việt võ công mẫu nhiệm, uy danh vang lừng tám cõi, ngay trong ba thế chưa chắc tiểu tăng đã chịu đựng nổi, làm sao đến thế thứ mười. Vậy xin lão đàn việt niệm tình nương tay cho.

Xương Tu Tẩu vốn là người tự cao tự đại, giàu lòng tự ái xưa nay. Tính ý đã ương gàn lại thích xu nịnh tâng bốc, nên nghe Trí Giác thiền sư nhã nhặn đáp như vậy không khác gì gãi trúng chỗ ngứa, liền vuốt râu cười dài và nói :

- Nếu ngươi đã biết vậy thì hay lắm. Bây giờ muốn đấu bằng cách nào đây?

Trí Giác thiền sư nói :

- Xét như lối tỷ thí thông thường dùng quyền cước đánh nhau thấy không thích hợp với địa vị và uy tín của một đại nhân vật như lão đàn việt nên tiểu tăng có ý muốn đề nghị một cách khác.

Xương Tu Tẩu thích chí như vừa bị đánh trúng tim đen, hớn hở gật đầu lia lịa nói :

- Phải lắm, hay lắm. Cách gì xin cứ nói ra.

Trí Giác thiền sư nói ngay :

- Theo ý tiểu tăng đề khởi phương hại đến tư cách của lão đàn việt và cũng không gây điều khó dễ cho tiểu tăng, chúng ta hãy lấy ba trận để phân định hơn thua.

Xương Tu Tẩu cười ha hả nói :

- Đừng nói ba trận, ngay đến ba chục trận hay ba trăm trận lão phu cũng sẵn sàng thù tiếp.

Trí Giác thiền sư vội xua tay nói :

- Lão đàn việt đã luyện được bản lãnh siêu phàm, công phu tốt bậc, tiểu tăng đâu dám ví, hay đương nhiên ra chiến đấu. Ba trận mà tiểu tăng nói đây là ba môn chuông, khinh công và nội công. Mỗi người tự ý thi triển để so sánh và phân định hơn thua mà thôi.

Xương Tu Tẩu gật đầu lia lịa nói :

- Được lắm, biện pháp này có vẻ thanh tao hơn đấy, lão phu nhận chịu.

Hai vị thiền sư Trí Năng và Trí Bồn đứng tựa bên cửa rạp theo dõi câu chuyện, trong dạ hồi hộp chẳng an, vì chưa biết Trí Giác sẽ thi hành diệu kế gì đây.

Xưa nay ai ai cũng hiểu rõ Trí Giác là con người nhiều cơ mưu, biết tháo vát, nhưng lần này chẳng biết sẽ thi thố kế nào.

Khi đó Trí Giác thiền sư đã nhờ môn đệ của Thất Lão hội lên núi chặt bốn mươi cây gỗ dài một thước rưỡi và mang lại hai bao cát vàng.

Xương Tu Tẩu Cổ Lang Hi theo dõi tuy chưa đoán biết dụng ý để làm gì, nhưng vẫn lặng thinh không hỏi. Lão ung dung chấp tay lặng đứng một bên.

Trí Giác thiền sư sai người dỡ cây cọc cứ cách một thước có một cây chia thành bốn hàng ngay ngắn trên mặt đất. Xong rồi cho đổ cát cao lên lấp hết các cọc gỗ chỉ còn để lộ ngọn ra ngoài hơn năm tấc.

Xong đâu đấy Trí Giác thiền sư chấp tay nói với Xương Tu Tẩu :

- Lão đàn việt! Trận thứ nhất xin hãy lên bãi cát đấu chuông. Lấy mười bước làm hạn định. Cứ mỗi bước phát chuông một lần cả hai tay trái và phải. Chuông đánh thẳng vào vách đá phía trước, mỗi tay phát năm chuông, mỗi chuông in sâu vào đá năm phân, nếu sâu hơn hay cạn hơn xem như không có. Bước chân đi cứ một bước đứng trên cọc, một bước dẫm trên cát. Chân trên cọc sẽ dùng sức nhấn mạnh cho chiếc cọc vừa lút xuống đất mặt trên ngang với cát. Chân đi trên cát phải vận dụng khinh công cho thân hình nhẹ bậc, đừng lưu một vết lưu nào là thắng cuộc.

Xương Tu Tẩu Cổ Long Hy vừa nghe các điều kiện cũng sửng sốt vì không ngờ, nhưng cũng cười lớn vui vẻ nói :

- Được lắm, lão phu xin làm theo lời đại sư xem thử có làm được không.

Bao nhiêu hào kiệt hai trại thấy đều kinh ngạc về lối tỷ thí của Trí Giác thiền sư vừa nêu ra.

Nên biết rằng mấy chục chiếc cọc cắm vò trên đồng cát, mũi chạm đất núi sần cứng như đá bèn chắc vô cùng, nếu dùng chân dẫm lên cần phải có công lực nặng cả ngàn cân mới đè lút xuống nổi. Bao nhiêu đó cũng chưa hẳn ai làm được.

Huống chi bước thứ hai dẫm trên đồng cát nhuyễn như thế, cần phải có một trình độ khinh công thượng thượng, thân hình nhẹ hều như chiếc lá để khỏi lưu dấu vết và đừng làm bay một hạt cát!

Cứ một bước phải dùng công lực nặng ngàn cân, một bước phải phi thân nhẹ như bậc liên tiếp đi suốt dãy cọc, thật quả là một chuyện phi thường rồi.

Trong khi đồng thời sử dụng hai lực đạo một nặng một nhẹ trái hẳn nhau mà phải phát chuông cả hai tay đánh vào vách đá in sâu bằng nhau, quả là việc khó càng thêm khó.

Trí Bồn thiền sư tái mặt khê hỏi Trí Năng thiền sư :

- Nhị sư huynh! Chẳng lẽ tam sư đệ đã học được phép “Cách hư truyền lực” trong bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của thiền môn rồi sao?

Trí Năng thiền sư khê liếc mắt nhìn sang rồi mỉm cười lắc đầu không nói.

Xương Tu Tẩu mỉm cười nhẹ nhàng nhảy lên đồng cát bên trái không một luồng gió động, không một hạt bụi bay.

Trí Giác thiền sư cũng lập tức vén áo bào đang bay phới phới vọt nhẹ lên đồng cát bên phải.

Cả hai đồng cát nhuyễn như bột ột thước rưỡi, dài hơn một trượng với những cọc gỗ ló lên lờm chờm, dù một trận gió thoảng hay một chiếc lá rơi cũng làm bụi bay cát đổ. Nhưng trái lại cả hai thân hình to lớn đồ sộ như vậy mà đi lại bên trên vẫn không thấy một hạt nào rơi xuống.

Lượn thử một vòng cả hai đều nhẹ nhàng dừng lại ở cọc đầu.

Xương Tu Tẩu gật đầu cười nói :

- Đây là một lối thi đua kỳ thú nhất trong đời lão phu, có lẽ nhờ đó mà sống thêm ít tuổi nữa. Đại sư là kẻ nghĩ ra đề, vậy xin hãy thử trước đã.

Lão vừa nói vừa cười lộ vẻ ung dung hình như muốn phô trương cho quần hùng thấy mình không cần vận hơi đề khí.

Nhưng Trí Giác thiền sư đã đáp ngay :

- Có lão đàn việt tại đây, tiểu tăng đâu dám hỗn láo. Nhưng nếu lão đàn việt khiêm nhường không muốn làm trước thì xin cả hai cùng thi thử một lúc càng hay.

Xương Tu Tẩu tủm tỉm cười, khoan thai bước lên mười bước, một chân ấn nhẹ lên cọc gỗ, một chân đặt ngay trên mặt cát, đồng thời hai tay cùng phát chưởng một lúc.

Khi nhất chưởng cuối cùng vừa đẩy ra thì Trí Giác thiền sư bên này cũng làm xong mấy việc, nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Trí Giác thiền sư mời mỗi bên hai người ra xét lại để kiểm điểm kết quả.

Cả mấy chục cọc gỗ quả nhiên đã lút hết vào cát, vừa giáp mặt không quá sâu, không lồi một ly nào. Trên vách đá núi có in rõ ràng hai chục vết bàn tay ngay ngắn đều đặn như nhau. Tuy nhiên, nếu quan sát thật kỹ thì bàn tay trái của Trí Giác thiền sư in ba dấu thứ nhất, thứ ba và thứ năm hơi nhẹ tay một tý nên vết lõm chưa đủ năm phân.

Mọi người trong hai rạp võ tay hoan hô như sấm dậy.

Trí Giác thiền sư chấp tay nói :

- Lão đàn việt thần công trên đời có một, trận này tiểu tăng xin chịu thua.

Xương Tu Tẩu vuốt râu lắc đầu nói :

- Lúc đại sư đưa tay phát chưởng không làm rơi một hột cát nào. Phàm người luyện võ ngày thường dùng tay trái thế nào cũng có sự kém nét. Đại sư năm nay so với lão phu, niên kỷ chỉ bằng một nửa, thế mà hỏa hầu đã đến mức siêu phàm, tuy không làm cho lão phu phải thua, nhưng đến như thế cũng có thể xem như là hòa. Vậy chúng ta hãy bắt tay vào trận thứ hai đi.

Bao nhiêu anh hùng có mặt đều vỗ tay hoan nghênh lời nói ấy.

Trí Giác thiền sư đợi tiếng vỗ tay vừa dứt, cúi mình nói :

- Lão đàn việt có lòng nhân nhượng, tiểu tăng hổ thẹn không dám nhận. Trận thứ hai này tỷ thí tài khinh công. Khác với lần trước, trận này không có tiêu chuẩn nhất định, lão đàn việt phải lấy chu vi mười trượng làm phạm vi hoạt động tối đa.

Xương Tu Tẩu gật gù rồi vuốt râu nói :

- Thiếu Lâm, Côn Luân, Điểm Thương, Thanh Thành, mỗi đại môn phái đều có một tuyệt kỹ khinh công tinh diệu khác nhau, lão phu đâu dám so sánh. Nhưng hôm nay vì buộc lòng phải miễn cưỡng thi triển “Niếp Không bộ pháp” để làm trò cười cùng quý vị.

Vừa nói xong bốn chữ “Niếp Không bộ pháp”, mọi người hiện diện thấy đều giật mình kinh ngạc nhìn nhau biến sắc.

Thật ra thuật “Niếp Không bộ pháp” xưa nay mọi người chỉ nghe tiếng đồn chứ chưa ai tận mắt được thấy, vì đây là môn khinh công siêu đẳng đã thất truyền hàng trăm năm rồi.

Chẳng ngờ Xương Tu Tẩu Cổ Long Hy sau mấy chục năm ẩn tích trên giang hồ lại luyện được môn thần công siêu phàm xuất thế như vậy!

Xem tiếp hồi 72 Thi thổ khinh công tuyệt kỹ

72. Chương 72: Thi Thổ Khinh Công Tuyệt Kỹ

Mọi người đang bàng hoàng nửa tin nửa ngờ thì chỉ thấy chòm râu xanh phe phẩy, thân hình cao lớn của Xương Tu Tẩu đã từ từ cất lên cao cách đất chừng năm trượng phiêu phiêu lơ lửng trên không như một chiếc điều giấy!

Đám môn nhân tử đệ của Thất Lão hội từ rạp bên trái bỗng reo hò, vỗ tay vang dậy.

Thân hình Xương Tu Tẩu đang bay lên bỗng nhiên ngừng lại, chân trái bước tới một bước, lập tức chân phải cũng bước theo. Dáng đi ung dung nhàn hạ, từ trái sang phải, từ phải sang trái, bước luôn một vòng như một khách nhàn du đang đi bách bộ trên mặt đất!

Làn gió núi thổi lai rai làm phất phơ chòm râu xanh trước ngực, đứng xa nhìn lại không khác gì một tiên ông đang dạo vân giá vũ!

Quả nhiên là khinh công đã đến cõi tuyệt đỉnh siêu phàm, cổ kim chưa hề thấy! Tất cả quần hùng hai phía chính tà đang có mặt đều há mồm tròn mắt nhìn sững. Xương Tu Tẩu đi giáp một vòng tròn non mười trượng bỗng nhiên lộn nhào một vòng bay vù xuống đất lạnh như chiếc én lìa cành, nhẹ nhàng hơn tàu lá khô rơi rụng.

Cả một rừng người vừa hoan hô vừa reo hò vỗ tay, tiếng vọng xa hàng mấy dặm, dội vào vách núi hơn mấy phút mới dứt.

Trí Giác thiền sư trông thấy cũng chợt dạ lo lắng nghĩ thầm :

- “Tài khinh công của lão này quả nhiên đáng sợ, nếu mình không trù liệu và khéo léo thì làm sao đấu cho lại hắn!”

Thân hình vừa ngưng tụ, Xương Tu Tẩu đã cất tiếng cười vang :

- Môn “Niếp Không bộ pháp” thất truyền từ lâu, lão phu thể theo di ý của tiền nhân muốn thi thổ cho quý ngài thưởng thức, tiếc rằng hỏa hầu còn kém nên làm chưa đúng mức, mong các bạn chớ cười chê.

Hách Phi Yên nở gan nở ruột, tỏ vẻ hân hoan vừa cười vừa nói :

- Long lão ca công lực nhiệm màu, khinh công quán thế bao nhiêu đó cũng đủ làm sáng mắt thiên hạ rồi, câu nói thiếu hỏa hầu chẳng qua là một lời nhún nhường khiêm tốn mà thôi.

Nói xong y liếc mắt nhìn Trí Giác thiền sư tỏ ý khiêu khích rồi cất tiếng cười ha hả.

Trí Giác thiền sư làm như không để ý, quay về phía Xương Tu Tẩu chấp tay nói :

- Lão đàn việt tài cao như bạt ngọc, tiểu tăng bản lĩnh kém cỏi như con sâu cái đóm đâu dám so sánh. Nhưng vì tiểu tăng đã nêu ra lối thi đua, bây giờ chẳng lẽ che giấu tài non. Vậy có điều gì kém cỏi mong lão đàn việt vui lòng chỉ điểm thêm cho.

Xương Tu Tẩu sau khi biểu diễn môn “Niếp không bộ pháp” tưởng rằng Trí Giác đã ngán tài tự ý rút lui. Không ngờ đối phương lại thốt ra lời ấy, rõ ràng còn muốn thi thố tài năng trước công chúng, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nể sợ chẳng dám coi thường, lặng thinh nhìn xem rồi cười ha hả nói :

- Lão phu đã từng nghe thiên hạ ca tụng tuyệt kỹ của Thiếu Lâm đến chỗ siêu đẳng tột bậc, đại sư hà tất phải khách khí khiêm nhường làm gì. Tại Lư Sơn hôm nay là nơi thi thố tài năng cùng nhau trau dồi võ học, âu cũng là một dịp may để mọi người cùng thưởng thức tuyệt nghệ mua vui.

Trí Giác thiền sư luôn luôn khiêm nhường đáp “không dám” rồi ung dung đi vào trong trận. Khi đến giữa sân tràng đại sư qua sang hai tòa rạp, chấp tay nói :

- A di đà Phật, tiểu tăng xin mạo muội hiến liệt vị một trò cười.

Nói vừa dứt lời, không thấy đề khí nín hơi hay lấy trốn gì hết, chân trái từ từ nhấc lên bước một bước lên không.

Thật quái lạ, bàn chân của đại sư tự hồ như leo lên một bậc thang vô hình, chân trái đưa lên chân phải tiếp theo cao hơn một nấc nữa rồi cứ như thế mãi, thân hình tuần tự leo lên cao hình như đang bước lên một cái thang trước mặt, trước sự ngạc nhiên của hàng bao nhiêu người.

Một chập sau, Trí Giác thiền sư lên cao hơn bốn trượng. Đến đây thân hình tự nhiên dừng lại rồi chân trái từ từ bước xuống, trong chớp mắt đã trở lại mặt đất như cũ.

Chân vừa đạp đất, thiền sư quay về phía Xương Tu Tẩu cúi mình chấp tay bái dài một cái, cười nói :

- Tài nghệ của tiểu tăng học lõm chỉ đáng làm trò đùa giải trí trong giây lát.

Hai bên rạp, một tràng vỗ tay nổi lên như sấm động.

Xương Tu Tẩu tái mặt, không ngờ đối phương tài nghệ không kém gì mình, vội gượng cười vỗ tay tán thưởng rồi nói lớn :

- Hay quá, giỏi thật, tuyệt học Thiếu Lâm quả đúng theo lời truyền tụng xưa nay, trận này có thể xem như là hòa. Bây giờ còn một trận chót, nếu không thắng nổi, bao nhiêu thanh danh hơn nửa đời người của lão phu xem như vứt bỏ tại Ngũ Lão phong rồi. Bây giờ xin đại sư cho biết luôn trận chót ra sao?

Câu nói cuối cùng có vẻ cảm khái, gây xúc động mãnh liệt trong khắp quần hùng.

Trí Giác thiền sư liền sai bọn môn hạ Thất Lão hội lấy ra một dải lụa dài hơn một trượng đặt dài trên mặt đất mỗi bên gạch một vòng phần trắng hình tròn.

Xương Tu Tẩu thấy vậy hỏi :

- Trận này tỷ thí ra sao? Có lẽ đại sư muốn lấy giải lụa này để thi nội lực đôi bên phải chăng?

Trí Giác thiền sư gật đầu đáp :

- Lão đàn việt đoán đúng không sai. Ý của tiểu tăng là muốn nhờ giải lụa tơ này để so nội lực. Hai bên cầm hai đầu dây đứng trong vòng phần. Ai để bị kéo hay đẩy ra khỏi vòng đó sẽ xem như thua cuộc.

Nói xong thiền sư tiếp nơi tay một môn nhân Thất Lão hội một cây hương nhỏ, đốt lên cắm ngay trên mặt đất. Đoạn cúi xuống nắm lấy một đầu giải lụa, bước vào giữa vòng phần trắng.

Xương Tu Tẩu Long Cổ Hy cũng làm theo như vậy, nắm lấy đầu dây phía bên kia đến vòng phần đối diện với Trí Giác thiền sư.

Sợi lụa được hai người kéo thẳng lên khỏi mặt đất.

Trí Giác thiền sư lại nói :

- Lão đàn việt hãy lưu ý, chúng ta lấy thời gian một nén hương làm mức tối đa. Nếu quá mức là hòa. Rủi giải lụa đứt phía nào té ra ngoài hay dây về phía ấy là thua đấy nhé.

Trí Bồn thiền sư lặng lẽ nhìn theo trong lòng rất lấy làm thán phục và lẩm bẫm :

- Tam sư huynh rõ ràng sử dụng môn “Đại Hoàn chân lực” một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ bốn môn!

Hai bên bắt đầu ngưng thần vận khí.

Bao nhiêu công lực dồn hết vào tay chuyển qua giải lụa.

Xương Tu Tẩu nét mặt hồng hào, râu xanh bay phơ phới, một tay cầm dải lụa, một tay buông thông ra vẻ ung dung hình như không thèm quan tâm đến trận đấu này. Một hồi lâu lão cười hà hà hỏi :

- Đại sư đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Trí Giác thiền sư gật đầu nói :

- Tiểu tăng đã sửa soạn xong rồi.

- Được!

Tiếng được vừa thốt ra từ miệng Xương Tu Tẩu, Trí Giác thiền sư cảm thấy bàn tay rung động, chân lực mình truyền qua đến nửa giải lụa hình như gặp phải một luồng kinh lực phản kích lại.

“Bình” một tiếng, luồng lực đạo đang tuôn tới như nước tràn bỗng bị dội ngược về sau ba bước, từ đan điền rung lên, máu nóng sôi sùng sục, chân khí tản mát, chỉ suýt chút nữa bị bỏ nhào ra sau.

Trí Giác thiền sư giật mình hoảng sợ biết rằng công lực của đối phương quá cao có lẽ còn hơn mình một bậc nên vội vàng vận thêm hai thành công lực thúc đẩy nguyên khí thẳng tới.

Ngay khi hai luồng kinh lực giao tiếp nhau, Trí Giác thiền sư liền bắt quyết chữ “hấp”, “Đại Hoàn chân lực” bỗng nhiên rút lại, hút cả nội lực đối phương kéo về phía mình.

Sự vận chuyển này lẽ dĩ nhiên người ngoại cuộc không thể nào nhìn thấy nổi.

Liền ngay lúc đó, thân hình Trí Giác thiền sư bỗng ngã ngửa xiên xiên về phía sau và thân hình Xương Tu Tẩu cũng cúi về phía trước một tít.

Theo sự trù liệu của Hách Phi Yên thì trong bảy trận đối với mười ba đại môn phái ít ra cũng phải có một hai trận thắng.

Nãy giờ đối phương đã được hai hòa một mà những kẻ xuất trận như Tinh Hoàn Vũ Sĩ và Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông lại lần lượt bỏ đi cả rồi, bên mình tuy còn lại Bích Nhân Thần Quân tài cao tuyệt đỉnh nhưng so sánh lực lượng đôi bên chênh lệch quá nhiều. Nghĩ tới đó Hách Phi Yên bỗng lo âu, tái mặt, trống ngực đánh thình thịch.

Bây đầu dây, Xương Tu Tẩu đã bắt đầu vận dụng thêm công lực dồn vào như dòng nước triều dâng cuộn cuộn mỗi lúc một mạnh thêm.

Trí Giác thiền sư dần dần đã đi vào thế bị dồn ép.

Sức kéo của đối phương mỗi lúc một tăng, mặc dù có Thiếu Lâm tuyệt kỹ nhưng vì công lực kém hơn nên khó bề chống trả.

Thời gian dần dần trôi qua.

Sức kéo dần dần biến thành áp lực đẩy lại! Cổ tay Trí Giác thiền sư cầm giải lụa đã bắt đầu rung lắc bầy hình như không còn nắm nổi nữa, thân hình như bị một kinh lực muốn hất tung ra ngoài.

Thiền sư vội vàng mím môi xuống tấn, hai chân như bám chặt vào mặt đất tựa hồ như hai cột trụ, dùng toàn lực ra sức chống cự.

Hương cháy từ từ, thời gian trôi qua lâu như hàng năm tháng!

Nội lực của Trí Giác thiền sư so với Xương Tu Tẩu có vẻ kém sút rõ rệt, chỉ hy vọng cầm cự cho đến khi tàn nén hương dừng nói đến chuyện kéo bật được đối phương ra khỏi vòng phân.

Trên đầu đại sư khói trắng bốc bồng bồng, mồ hôi từng giọt nhỏ xuống lộ bộp.

Nén hương chỉ còn độ một phần ba.

Đám cao thủ bên phía rạp trái mong mỗi trong chốc lát Xương Tu Tẩu sẽ kéo bật Trí Giác thiền sư ra khỏi vòng phần trắng.

Những người bên rạp phía mặt lại hy vọng “Đại Hoàn chân lực” của Thiếu Lâm sẽ phát hiện kỳ tích, chuyển bại thành thắng giúp Trí Giác thiền sư cầm cự cho đến phút cuối cùng.

Nét mặt Xương Tu Tẩu trở nên khẩn trương, hình như quyết tâm kéo bật đối phương ra khỏi mức ăn thua để kết thúc trận đấu.

“Bút”!

Sợi dây tơ đột nhiên đứt ngang.

Một bóng người ngã về phía sau.

Người đó là Trí Giác thiền sư.

Trí Năng, Trí Bồn thất kinh vội vàng phi thân nhảy vọt tới.

Trí Giác thiền sư trong lúc cổ kéo chiếc dây, chân đứng không vững, nhưng trong mình không hề bị thương tích gì, cho nên khi thân hình vừa ngã xiên ra sau đã lẹ làng đứng ngay dậy, khỏi cần hai vị sư huynh hứng đỡ nữa.

Trí Năng vội nói :

- Tam sư đệ, hãy vận khí xem có hề chi không?

Trí Giác lắc đầu, vẻ mặt bình thản như thường.

Xương Tu Tẩu vuốt râu cười ha hả nói :

- A ha, nén hương chưa cháy hết mà dây tơ đã đứt ngay quãng giữa. Như thế chúng mình xem trận này như đã thủ hòa!

Trí Giác thiền sư tự nghĩ :

- “Nếu kể theo lời giao ước hai bên, dây bị đứt cả hai kẻ nhúi tới người ngã lui, tuy không bị lọt ra ngoài vòng phần, nhưng mình để mất trốn nhiều hơn có thể xem như có phần sút kém về nội lực. Tuy nhiên Xương Tu Tẩu đã tuyên bố như vậy quả nhiên đã có một dụng ý hết sức ôn hòa!”

Trên nét mặt hốc hác của Hách Phi Yên lộ vẻ không vui. Trên môi nở một nụ cười gượng gượng ra chiều bất mãn trước thái độ của Xương Tu Tẩu.

Tuy nhiên y vẫn bấm bụng cố nén giận không dám nói ra.

Xương Tu Tẩu bỗng hướng về phía Hách Phi Yên chấp tay nói :

- Lão phu rất cảm ơn Hách lão ca có lời đón mời về dự hội. Sau khi dự tiệc và qua một trận đấu, lão phu đã cảm thông được bản lĩnh và tư cách của võ lâm Trung Nguyên rồi. Giờ đây lão phu tự xét thấy mình đã về già, trước mắt có biết bao nhiêu mầm non nhân tài đang nẩy nở nên tự nhiên thấy chán ngán mùi danh lợi. Chúc Hộ pháp của Thất Lão hội, lão phu tự xét không xứng đáng nữa. Nhân dịp này lão phu chỉ ước mong được trở về thâm sơn ẩn dật hồng di dưỡng tuổi già. Đối với các lão hữu từ nay xin vĩnh biệt!

Nói đến đây liền qua về phía Mộc Tang Tử khẽ gạt một cái ra hiệu. Mộc Tang Tử hội ý liền đứng dậy bước ra đi ngay.

Hách Phi Yên trông thấy hai được hai hòa mà Xương Tu Tẩu lại bỏ đi nữa thì Thất Lão hội chỉ còn trơ lại có Bích Nhân Thân Quân, Thiết Phiến Tướng Công, Xà Cư Sĩ và mình là bốn người! Phải chăng đây là dấu hiệu của sự đổ vỡ và thất bại?

Nghĩ đến đây y cảm thấy trong lòng xót xa nóng nẩy, cười lạt nói :

- Tiểu đệ khởi xướng Thất Lão hội, mong ơn Long lão ca nhận lời giúp đỡ, nếu hôm nay Long lão ca lại nửa chừng rút lui thì còn chi là sự thủy chung trong tình bằng hữu nữa!

Xương Tu Tẩu cười ha hả nói :

- Lão phu nhận lời về đây, trong bảy trận đã cang đáng một trận rồi, tuy chưa thắng nhưng đã thủ hòa! Như thế cũng đã đủ tình bề bạn, bây giờ có ở lại cũng chẳng ích gì, vậy xin cáo biệt.

Nói xong không cần nghe trả lời, dắt Mộc Tang Tử đi luôn xuống núi.

Bích Nhân Thần Quân đang ngồi bệ vệ trong tòa rạp bên trái cười lạt nói :

- Mỗi người một ý riêng, hà tất Hách lão ca phải cầm chân nài ép! Chẳng lẽ không có Long Cổ Hy tham gia thì anh em chúng mình không làm nổi công việc này hay sao?

Hách Phi Yên nghe nói cũng cười dài đáp :

- Thần quân nói phải lắm! Bây giờ chúng mình xưng là Tứ Lão hội cho xong.

- A ha! Hách bằng hữu! Thất Lão hội trở thành Tứ Lão hội, mà cũng có thể là tam lão hội lắm đấy! Bây giờ đến lượt chúng mình giải quyết những món nợ cũ cho rồi!

Lục Phượng Tường vừa nói xong mấy lời trên đã rảo bước đi ra ngay trước sân.

Hách Phi Yên găm mặt lăm lăm lì lì nói :

- Nếu Lục lão ca muốn thanh toán nợ máu, Hách Phi Yên này xen sẵn sàng thừa tiếp.

Lục Phượng Tường cùng Hách Phi Yên vốn còn một mối cừu chứa chấp bên lòng, nên đôi mắt bật hào quang, cười lớn nói :

- Hách bằng hữu, chúng mình chẳng cần gì khách sáo nữa, cứ việc ra tay là xong!

Hách Phi Yên đứng đĩnh phát cây quạt rồi nhếch mép cười bảo :

- Khoan đã! Hách mỗ cùng quy phái tuy có một mối thù sâu cần thanh toán. Tuy nhiên hôm nay trên Ngũ Lão phong này, Hách mỗ đóng vai trò chủ nhân thì chẳng những thù xưa hay oán mới, tất thấy xin sẵn lòng đem ra thanh toán một lượt cho xong.

Trước kia, hồi còn ở Chung Sơn, Hách mỗ đã từng nói: ‘Hai chục vạn lạng bạc của Phi Phượng tiêu cực chưa hề suy suyển một đồng nào! Chỉ cần Lục lão ca ra mặt, tự nhiên xin bồi hoàn đầy đủ. Lục lão có có còn nhớ câu nói ấy hay không?’.

Lục Phượng Tường gật đầu.

Hách Phi Yên đắc ý nói tiếp :

- Chúng tôi đã nói ra nhất định phải giữ đúng lời. Cho nên trước khi đôi bên thanh toán những thù oán ngày xưa, cần phải giải quyết xong lời hứa hẹn ấy. Vậy xin Lục lão ca hãy cho kiểm nhận lại đủ số bạc ấy.

Nói xong y đưa tay áo phát nhẹ một cái. Từ trong tay áo bay ra một mảnh giấy trắng đến ngay trước mặt Lục Phượng Tường.

Một mảnh giấy mỏng, nhẹ như bắc nhưng có một luồng tiềm lực âm nhu cuối đi từ từ, không nghe tiếng gió, là bay ngay trước mặt Lục Phượng Tường dừng lại! Thật là kỳ diệu lạ lùng!

Lục Phượng Tường tỏ ý thán phục thâm nhưng vẫn điềm nhiên không để lộ cảm giác gì trên sắc mặt. Lão đưa tay đón lấy những bóng giật mình suy nghĩ :

- “Tên ma đầu này hai lần xuất sơn quả nhiên tài nghệ tăng tiến rất nhiều. Chỉ một cái vẩy tay đẩy tờ giấy mỏng bay đi từ từ nhưng bên trong ẩn tàng một kinh lực nặng trên ngàn cân. Quả nhiên thủ pháp “mượn vật truyền sức” của y đã sử dụng đến chỗ tuyệt diệu. Cũng may là mình chứ địa vị một kẻ nào khác e không đón đỡ nổi”.

Trong bụng ngầm nghĩ nhưng đôi mắt sáng như sao bỗng liếc nhìn xuống mảnh giấy! Té ra đây là một tờ ngân phiếu hai chục vạn lạng bạc.

Lục Phượng Tường điềm nhiên xếp tám ngón tay vào túi trong rồi chấp tay nói :

- Hai chục vạn phiếu ngân lão hủ xin bái lĩnh, bây giờ đến lượt chúng mình thanh toán mối ân thù ngày xưa trước giữa đôi bên.

Hách Phi Yên nói :

- Đó cũng là ý kiến của Hách mỗ!

Lục Phượng Tường nghiêm giọng nhìn Hách Phi Yên nói lớn, lời nói vang lên sang sảng như dội vào màng tai mọi người :

- Hách bằng hữu hai mươi năm nay không xuất hiện giang hồ, có lẽ “Cửu Âm chưởng” đã luyện được đến mức tuyệt diệu lắm! Vậy hôm nay Lục mỗ xin sẵn sàng lãnh giáo một phen.

Lẽ cố nhiên Hách Phi Yên cũng thừa biết “Càn Khôn thủ” của phái Côn Luân là khắc tinh của “Cửu Âm chưởng”. Sở dĩ xưa kia vì sự đào luyện chưa đến nơi đến chốn nên gặp phải tay Nhất Dương Tử và nếm mùi thất bại chua cay.

Nhưng sau hai mươi năm khổ tâm trau dồi, “Cửu Âm chưởng” đã tăng tiến hơn xưa nhiều lắm. Tuy nhiên y cũng chưa dám chắc đã chống lại nổi “Càn Khôn thủ” hay chưa! Lục Phượng Tường là tay cao thủ lợi hại nhất trong phái Côn Luân, công lực đâu phải hạng tầm thường, cho nên sự thử thách hôm nay kể ra quả là một điều mạo hiểm quá lớn lao.

Khi nghe Lục Phượng Tường nhắc tới “Cửu Âm chưởng”, Hách Phi Yên không khỏi chột dạ, cười dài đáp :

- Hách mỗ từng biết rằng Lục lão ca đã nổi tiếng võ lâm về môn “Càn Khôn thủ”, oai lực chưởng này đâu phải tầm thường? Hai chục năm qua, cây quạt này chưa bao giờ rời tay cũng chỉ vì muốn đủ sức thử tiếp tuyệt kỹ ấy mà thôi. Ngày hôm nay gặp nhau rồi, khỏi cần khách khí lòi thôi gì hết. Ai có sở trường gì cứ mang hết ra để quyết định ăn thua một lần chót. Lục lão ca nghĩ như thế nào?

Xem tiếp hồi 73 Càn Khôn bát chưởng của Côn Luân

73. Chương 73: Càn Khôn Bát Chưởng Của Côn Luân

Lục Phượng Tường vuốt chòm râu bạc như cước rồi gật đầu nói :

- Một lời đã định chẳng hề đổi thay. Lão hủ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ Hách bằng hữu ra tay chỉ giáo.

Hách Phi Yên vung tay đánh “soẹt” một tiếng, “Tiêu Hồn phiến” mở rộng, vừa phe phẩy vừa nói :

- Đâu dám nhận lãnh hai chữ chỉ giáo. Lục lão ca hãy chuẩn bị.

Nói vừa dứt lời cây quạt xoay một vòng rít lên một tiếng vụt rợn người, một luồng kinh lực từ các cánh quạt bắn ra, nhắm thẳng vào người Lục Phượng Tường.

Luồng kinh khí mỗi lúc càng mạnh thêm, tiếng xé gió rít lên dữ dội, hơi lạnh tỏa ra như muốn đè ép hết mọi vật xung quanh, uy lực của cây quạt quả nhiên đáng sợ!

Lục Phượng Tường điềm nhiên phát hữu chưởng chống đỡ.

Trong thế đầu tuy hai bên chưa thi thố hết toàn lực, nhưng tất cả những người ở hai rập cũng đều nhận thấy tài nghệ và công lực hai người suýt soát ngang nhau không hơn không kém.

Xưa nay cả Hách Phi Yên và Văn Tử Thần đều nổi danh về lối đánh quạt, nhưng trong phương pháp sử dụng, mỗi người có một lối sở trường khác nhau.

Cây quạt của Văn Tử Thần, lúc ra tay uy lực phát ra từ các xương sắt chuyên đập vào đối phương và phóng ám khí bất ngờ! Quạt của Hách Phi Yên thì lợi hại trên những sợi tơ dệt trắng như chỉ bạc. Mỗi lúc sử dụng thân quạt xoay tròn ra như mảnh lụa xé không gian phát ra những tiếng rú rợn người gây nên một luồng phiến phong lợi hại không thể tả.

Lục Phượng Tường không chịu lép vế, hai tay liên tiếp đẩy luôn ba mươi sáu thế “Thiên Cương thủ” vừa vững chắc vừa hùng mạnh, mau như chớp nháng, kinh lực phát ra ầm ầm như sấm động.

Hai bóng người soán vào nhau rồi lại phân ra. Khi phân khi hợp, trong chowisp mắt đã qua bảy tám hiệp rồi!

Sau khi đánh cầm cự một hồi lâu, Hách Phi Yên bỗng nhiên ghì cây quạt xuống rồi từ dưới lật ngược lên, vạch ngay vào bụng Lục Phương Tường.

Nhưng Lục Phương Tường nào phải tay vừa, khi thấy hấn vừa trở đòn dùng thế “Bát Vân Khai Lộ” chặt mạnh vào cổ tay Hách Phi Yên.

Nhưng thế của Hách Phi Yên vừa đánh ra chỉ là một đòn hờ để lừa địch khi ithaasy Lục Phương Tường phải kích lập tức xòe ra một nửa quạt quay mình chuyển mạnh một vòng. Tiêu Hồn phiến bỗng lóe ra một luồng sáng xanh bay thẳng vào mỏ ác Lục Phương Tường khi thế vô cùng ác liệt.

Lục Phương Tường đánh hụt một chưởng, biết là không xong, vội vàng hít mạnh một hơi, lùi về phía sau để né tránh.

Ngờ đâu thế quạt của Hách Phi Yên vô cùng lợi hại, bám sát không rời.

Lục Phương Tường nhất diện rút lui, nhất diện phát luôn song chưởng để chống lại thế quạt của Hách Phi Yên. Nhưng trong làn phiến phong ào ạt, hàng chục lần sáng trắng túa ra như sao sa, đứng xa nhìn vào tựa như những luồng tinh quang nhằm các huyệt đạo của đối phương điểm tới lạnh như điện nhánh.

Lục Phương Tường cất tiếng cười ròn rảng như phá không gian rồi tung người bay cao hơn hai trượng. Từ trên không trung, thân hình phiêu phiêu bay lơ lửng, một chưởng thúc trước ngực, một chưởng đẩy mạnh xuống dưới.

Thế đánh này đánh ra rất mau, nhưng luồng phiến phong của Hách Phi Yên cũng từ dưới vạch lên một đường đánh xoẹt một tiếng, chém đứt một dải áo bào bay phát phৌ.

Mặc dù bị cụt mất một dải áo, nhưng Lục Phương Tường vẫn tiếp tục đánh thêm ba chưởng liên hoàn. Kinh lực từ trên cao tràn xuống ào ạt nhưng dòng nước sông Hoàng Hà, thanh thế hùng mạnh không tả xiết.

Hách Phi Yên thấy Lục Phương Tường sử dụng thân pháp “Long Vân Tam Chiết” chưởng pháp âm âm như sấm động, biết không thể nào công nhiên chống đỡ nổi, lập tức xếp quạt thu hình vận toàn công lực lên hữu chưởng đánh tạt ngang một đòn như búa bổ.

Lục Phương Tường hết lên một tiếng vang trời, tức thì chưởng thủ trước ngực cũng tung ra luôn.

Bốn chưởng chạm vào nhau nổ ầm ầm liên tiếp, hai thân hình cùng lơ lửng lúc hợp lúc phân, đứng ngoài không nhìn kịp.

Lục Phương Tường nổi tiếng về “Càn Khôn thủ” nên chưởng lực so với Hách Phi Yên còn cao hơn một bậc.

Thân hình ông ta tựa như thân long đang vùng vẫy, hai tay một duỗi một co, từ trên đánh vèo xuống, Hách Phi Yên bị rung động bay ra xa ngoài mấy bước, chuyển mình hai bận rồi mới sa xuống đất.

Nhân cơ hội ấy, Lục Phương Tường quát lớn :

- Hách bằng hữu hãy đón lấy “Càn Khôn bát chưởng” của lão hủ đây.

Tức thì hai cánh tay như chiếc thoi đua đánh luôn một hơi tám chưởng, kinh lực liên miên, khí thế mạnh như sấm sét.

“Càn Khôn bát chưởng” của Lục Phương Tường quả nhiên lợi hại phi thường! Chưởng ảnh dồn lên như núi dựng, kinh phong phát ra ào ào như sóng lộng trùng dương, sỏi cát bay mịt mù, trong phút chốc toàn thân Hách Phi Yên đã bị bao trùm trong màn chưởng ảnh.

Bị lọt vào thế hạ phong, Hách Phi Yên thấy rung động trong lòng, tuy nhiên hấn vẫn cố giữ kín các môn hộ.

Trận đánh trở nên quyết liệt, đã đến giai đoạn một mất một còn.

Cả hai soán lấy nhau, chưởng phong, phiến ảnh bập bùng trên bảy tám trượng khiến cho trời đất mịt mù, gió mây biến sắc!

Vì mối cảm hờn chất chứa từ lâu, Lục Phượng Tường phen này không còn nhân nhượng gì nữa. Hai chưởng múa lên như thần sầu quỷ khốc, thanh thế mỗi lúc một tăng thêm.

Trong cây Thiết cốt mê hồn phiến của Hách Phi Yên có chứa sẵn chất mê hồn tán không sắc không mùi, dù là cao thủ bản lĩnh đến đâu chỉ hít trúng một chút cũng hôn mê ngay.

Ngờ đâu sau khi đã bấm nút tung “Mê Hồn tán” rồi, mà đối phương chẳng có hiện tượng gì bị ảnh hưởng, mà trái lại càng phát chưởng mạnh hơn trước.

Y sợ hãi nghĩ bụng :

- “Quái lạ, không lẽ lão này đã đề phòng uống thuốc trừ độc trước rồi hay sao?”

Thật ra Lục Phượng Tường sở dĩ tiếp tục tấn công mạnh mẽ là vì nhờ công lực hùng hậu, mê hồn tán nhất thời chưa gây được ảnh hưởng.

Nhưng một thời gian qua sau một hồi thăm mệt, công lực giảm dần, Lục Phượng Tường cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai chưởng ra rồi, chân đứng hết vững.

Hách Phi Yên đang lúc thất vọng chán nản chưa biết nên tính toán ra sao bỗng nhiên nhận thấy chưởng lực của đối phương chậm dần, rõ ràng là hiện tượng trúng mê hồn tán rồi!

Lục Phượng Tường vô tình hít phải mê hồn tán, đầu óc lảng lảng, chân tay bủn rủn, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo như thường.

Ngay khi đó bên tai vẳng nghe giọng cười đắc chí của Hách Phi Yên, máu cảm hờn bỗng sôi lên sùng sục đôi mắt loáng lên như điện, bộ râu dài trước ngực phát phồng tung bay, ngược lên nhìn trời cười dài một tiếng, ngón tay trở từ từ đưa ra, sử dụng “Càn Khôn chỉ” tuyệt kỹ chấn môn của Côn Luân phái!

Hách Phi Yên đâu ngờ rằng trong giờ phút cuối cùng Lục Phượng Tường lại sử dụng “Càn Khôn chỉ”!

Một luồng chưởng phong nhỏ như sợi tơ điểm trúng ngay chưởng tâm, cánh tay trái của Hách Phi Yên bỗng nhiên rũ xuống như bị tê liệt! Cửu Âm chưởng khổ luyện trên hai mươi năm đã bị kiếm khôn chỉ hoàn toàn hủy diệt!

Hắn long mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, loạng choạng lùi ra sau. Nhưng Lục Phượng Tường sau khi phóng “Càn Khôn chỉ” mê hồn tán đã thấm vào nội tạng cũng ngã vật xuống đất.

Hách Phi Yên tuy bị thương lùi ra sau nhưng vẫn còn đứng vững chưa ngã. Ác tâm của hắn đột nhiên nổi lên tức thì tay phải đưa thẳng về phía trước phát mạnh cây “Tiêu Hồn phiến” phóng thẳng vào ngực Lục Phượng Tường.

Trong lúc đang hỗn độn, chỉ chưởng của hai người vừa phát ra, đột nhiên từ trên đỉnh Ngũ Lão phong có hai chiếc bóng đen xuất hiện chạy thẳng như bay vào trận.

Mọi người đang mải mê theo dõi trận đấu nên nhất thời không ai nhìn thấy sự xuất hiện của hai bóng này.

Một việc lạ lùng xảy ra mau lẹ không thể tả. Hai chiếc bóng mờ vừa xông vào trận, một người đã đưa tay đoạt ngay lấy mạch môn của Hách Phi Yên, khiến hắn vô phương vùng vẫy.

Nói thì lâu, nhưng sự việc xảy ra quá mau, đến chừng mọi người nhận ra được thì mọi việc đã rồi.

Hai bóng ấy là hai lão già, một người mặc áo màu cánh gián, một người mặc áo bào xanh. Hai nhân vật này không ai xa lạ. Đó là Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly và Phiến Phúc Độc Thủ La Uyên, hai Hộ pháp của Thiên Diện giáo.

Trong khi Ngũ hành Kỳ Ly vừa chặt cổ tay Hách Phi Yên thì Thanh Huy đã bước ra đỡ Lục Phượng Tường dậy.

Bên kia Văn Tử Thân và Xà cư sỹ cũng vội vàng nhảy xô lại về phía Ngũ Hành Tẩu định giải thoát cho Hách Phi Yên.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly vẫn điềm nhiên như không thèm để ý đến, quay sang phía Thanh Huy đạo nhân nói :

- Lục lão anh hùng không bị thương đâu. Sở dĩ hít trúng Mê Hồn tán của Hách Phi Yên nên mới xảy ra như vậy. Lão phu có sẵn thuốc giải đây rồi, đạo huynh hãy xoa vào mũi Lục huynh sẽ hiệu nghiệm ngay.

Miệng nói tay phải vẫn kẹp chặt Hách Phi Yên, tay trái thò vào bọc lấy ra một gói giấy nhỏ trao cho Thanh Huy đạo nhân.

Thanh Huy đạo nhân hay tay đón lấy gói thuốc, ngó lời cảm ơn rồi ôm Lục Phương Tường quay vào trong rạp.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly một tay kẹp chặt mạch môn Hách Phi Yên, một tay lột bỏ chiếc mặt nạ da người để lộ bộ mặt thật ra.

Văn Tử Thần trợn mắt hằm hằm nói :

- Thất Lão hội và mười ba môn phái đôi bên cùng ước hẹn lấy bảy trận định mức hơn thua, trong khi đang tiến hành cuộc tỷ thí, lẽ nào Kỳ lão ca, một nhân vật tai mắt trên giang hồ lại không tôn trọng lẽ phải, đương nhiên nhúng tay thừa lúc người ta thất thế mà uy hiếp như vậy?

Ngũ Hành Tẩu liếc mắt nhìn Văn Tử Thần cất tiếng cười ha hả rồi nói :

- Kỳ mỗ tuy già nua tuổi tác nhưng đối với luật lệ giang hồ lúc nào cũng tôn trọng, đâu có hồ đồ! Văn bằng hữu nên biết rằng mỗi môn phái trên võ lâm đều có quy luật riêng. Hách Phi Yên là một Thủ tịch Đường chủ của Thiên Diện giáo, vô cớ phản bội bốn Giáo, Kỳ mỗ phụng mệnh Giáo chủ bắt phường phản bộ vô kỷ luật đem về trị tội. Đó là kỷ luật nội bộ của bốn Giáo đâu có liên quan gì đến giang hồ đâu. Chính Văn bằng hữu, người muốn gây trở ngại, làm khó dễ chúng tôi mới phạm vào quy luật giang hồ chứ!

Văn Tử Thần gằm mặt cười gằn nói :

- Kỳ mỗ chỉ biết tuân lệnh bề trên hành sự, chuyện gì phải xét đi xét lại nữa.

Nói vừa dứt lời đã thấy loang loáng nhiều bóng mờ từ trên Ngũ Lão phong bay xuống.

Mọi người nhìn lại thấy cả thấy năm người đàn ông mình mặc áo chên, da mặt vàng khè, kẻ trước người sau cùng kéo đến.

Đó là ngũ vị Kim phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo.

Xem tiếp hồi 74 Tiếng hú vang trời

74. Chương 74: Tiếng Hú Vang Trời

Thiên Phiến Tướng Công Văn Tử Thần liếc mắt nhìn qua một lượt rồi cười ha hả nói :

- Kỳ Ly, nhà ngươi đem người nhà đến cho đông hòng phô trương thanh thế, ta chưa dám chắc bọn người có thoát ra khỏi Ngũ Lão phong phen này hay không.

- Ái chà, lời nói của một kẻ xem thường thiên hạ!

Tiến theo đó một chuỗi cười xé không gian, rồi một bóng đen lạnh như chim cắt, nhẹ nhàng như một luồng gió thoảng qua đáp ngay xuống sân.

Mọi người trông thấy đó là một ông già, dáng người tầm thước, gò má cao, đôi mắt hơi lồi, mặc y phục màu lam.

Thiên Phiến Tướng Công vừa nhìn thấy người này đã cau mày cảm thấy khó chịu, nhưng mỉm cười chấp tay nói :

- Chẳng hay trận gió nào đã thổi Lục lão ca bay về Lư Sơn này hôm nay?

Lão già áo lam chính là Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa, một tay khét tiếng vùng quan lạc, một nhân vật lừng danh trong số Thập tam tà!

Lão quay về phía Xà Cư Sĩ tươi cười gật đầu chào rồi nói :

- Văn lão ca, lão hủ vì bận việc nên đến chậm một bước, tuy nhiên đây chẳng qua cũng vì tuân mệnh lệnh bề trên mà hành sự.

Văn Tử Thần trở mặt ra đáng ngạc nhiên, hỏi liền :

- Ủa, một người như Lục lão ca, tài trên thiên hạ, oai trấn giang hồ, danh vang miền quan lạc, tại sao còn phải chịu mệnh lệnh của ai nữa?

Quỷ Kiến Sầu từ từ lấy trong người ra một chiếc mặt nạ da người, trao cho quần hùng xem rồi nói lớn :

- Lão hủ vâng lệnh Thiên Diện giáo chủ.

Thiên Phiến Tướng Công tái mặt cười rộ nói :

- Té ra Lục lão ca cũng là Tử phẩm hộ pháp của Thiên Diện giáo, thế mà chúng tôi không biết nên đã cam thất kính.

Ngũ Hành Tẩu nhân dịp hai người đang nói chuyện khẽ vung cánh tay một cái, vụt Hách Phi Yên về phía sau như một túm cỏ khô, giao cho năm người mới đến giữ lấy, rồi quát lớn :

- Các anh hãy giữ lấy Hách Phi Yên và khỏi cần e ngại gì cả. Hắn đã bị lão phu dùng “Ngũ Hành Triệt Mạch” khóa các huyết đạo, tạm phế võ công rồi.

Mọi người cùng nhìn theo thấy Hách Phi Yên lúc ấy đã cứng đờ như một hình nộm, không thể cử quảy gì được nữa.

Bùng! Bùng!

Ngũ Hành Tẩu vừa nói xong bỗng nhiên có bóng người phóng tới như chớp, phát luôn hai chưởng làm rung chuyển cả mặt đất, cát bụi tung bay mù mịt!

Té ra Văn Tử Thần và Xà Cư Sĩ đã trong nháy mắt lẫn xả đến quyết chiếm đoạt lại Hách Phi Yên và phát chưởng đánh vào nhóm Kim phẩm hộ pháp.

Thân pháp họ tuy lanh, nhưng hai người giám thị là Phiến Phúc Độc Thủ và Quỷ Kiến Sầu càng lanh lẹ hơn đã tung người xông ra tiếp chiến.

Cả bốn thân hình như bốn vì sao đổi ngôi, di chuyển như điện xẹt lơ lửng trên không trung, vừa chạm nhau đã đánh luôn mấy thế rồi mới rời ra, đặt chân xuống đất.

Ngũ Hành Tẩu thì cứ điềm nhiên, hai tay buông thõng chẳng thèm ra tay.

Kình lực của bốn luồng chưởng phong xô vào nhau dội lại phát ra tiếng nổ ầm ầm liên hồi như sấm động. Đột nhiên từ bên phía rập trái vang lên một chuỗi cường lạnh lạnh, nghe rợn cả người.

Tiếng cười phát ra làm át cả tiếng nổ của bốn lần chưởng phong, khiến mọi người bàng hoàng kinh ngạc, nhìn thao láo!

Một giọng nói sang sảng như tiếng thép lại tiếp theo :

- Chà, Trung Nguyên võ lâm có khá nhiều anh tài đấy chứ. Ta ra đi chuyến này cũng không phải uống công! Lư Sơn đại hội hôm nay lấy bảy trận phân định hơn thua, ta đã chủ trì đại hội quyết không để cho bất cứ một kẻ nào đến đây sinh chuyện phá rối! Hà, hà... Văn lão ca và Khuất lão ca hà tất phải nhọc lòng, hãy lùi ra sau để cho lão nói chuyện đủ rồi.

Lời nói trong trẻo như xuyên vào màng tai, chứng tỏ kẻ ấy có một nguồn nội lực vô cùng súc tích, bao nhiêu quần hùng có mặt đều nghe được rõ ràng. Âm thanh còn truyền xa vào vách núi hàng hai dặm mới dứt!

Lục Phượng Tường trúng phải “Mê hồn tán” của Hách Phi Yên, nằm mê man bất tỉnh. Nhưng nhờ Thanh Huy đạo nhân bỗng vào rạp tận tình cứu chữa, lấy thuốc giải của Ngũ Hành Tẩu xoa vào mũi, nên chẳng bao lâu đã hết hơi mấy cái rồi lồm cồm ngồi dậy.

Lúc bấy giờ thêm một số đông nhân vật Thiên Diện giáo xuất hiện, Hách Phi Yên đã bị bắt, cục diện bỗng nhiên đã đổi thay và tình thế Thất Lão hội đã xuống dốc một cách rõ rệt.

Nhưng có một điều lạ lùng nhất là mặc dù phó Hội trưởng bị bắt, mà Hội trưởng là Bích Nhân Thần Quân được xem như trụ cột của Thất Lão hội, vẫn ngồi chễm trệ trong rạp điềm nhiên nhắm rượu, hình như chẳng có điều gì xảy ra hết.

Ai ai cũng ngạc nhiên chưa đoán nổi thái độ và dụng ý của vị thủ lãnh núi Bạch Đà ra sao.

Mãi đến khi Xà Cư Sĩ cùng Thiết Phiến Tướng Công nóng lòng nhảy ra tiếp cứu Hách Phi Yên mới nghe Bích Nhân Thần Quân lên tiếng.

Thái độ này chứng tỏ lão ta xem thường quần hùng, chẳng cần đếm xỉa gì đến số người của Ngũ Hành Tẩu hết!

Vừa nghe khẩu khí trịch thượng của người ấy, Ngũ Hành Tẩu liền nhìn về phía ấy hỏi lớn :

- Tôn giá có phải là Bích Nhân Thần Quân, thủ lãnh Bạch Đà sơn chăng?

Bích Nhân Thần Quân cười vang nói :

- Nhân lực của lão ca cũng khá lắm, không ngờ nơi đây mà cũng có kẻ nhận ra người miền Tây Vực.

Nói xong từ từ đứng dậy, khoan thai bước ra khỏi rạp, một nụ cười điểm trên môi, đôi mắt loang loáng như sao băng nhìn thẳng về phía trước.

Bích Nhân Thần Quân bước đi chậm rãi hình như chẳng xem kẻ nào ra chi hết! Ngũ Hành Tẩu để ý nhìn thấy bước chân bước đi nhẹ nhàng, không chấm đất, chẳng có một tí bụi bay quần áo phát phối, quả nhiên trình độ khinh công đã đến chỗ tuyệt đỉnh.

Bước đến giữa sân tràng, vừa dừng chân lại, Bích Nhân Thần Quân đột nhiên hú lên một tiếng thật dài.

Thâm âm từ cổ họng Bích Nhân Thần Quân thoát ra liên miên bất tuyệt như biển gào nước réo, như xối vào căn não mọi người xung quanh, khiến cho những mạch máu cơ hồ chạy ngược.

Như những hạng nội ngoại thần công non nớt sẽ bị ngắt xỉu vì uy lực của tiếng hú.

Một hồi lâu tiếng hú dứt hẳn, Bích Nhân Thần Quân đưa mắt quét vòng quanh một lượt như muốn thị uy, nét mặt lộ chiều đắc ý.

Nhưng vừa khi ông ta quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên tiếng hú lại vọng lên, nghe nhỏ như sợi tơ, thanh âm thánh thoát dài dằng dặc vang hoài không thấy ngớt. Tiếng hú lần này nhất định không phải của Bích Nhân Thần Quân, vì chính ông ta cũng lộ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt loang loáng trừng lên nhìn sòng sọc hình như muốn tìm ra manh mối của kẻ nào phát ra.

Tiếng hú vẫn kéo dài, mỗi lúc một lớn hơn, nghe như gần bên và cũng có thể như từ mười dặm vọng lại, có lúc như trên không trung có lúc như vắng vắng từ trên đầu núi...

Toàn thể quần hùng khắp hai trại đều im phăng phắc, lắng tai nghe, không khí mỗi lúc một khẩn trương khó thở.

Lúc đầu có người cho là dư âm tiếng hú của Bích Nhân Thần Quân từ vách núi vọng lại, nhưng dần dần ai nấy đều nhận thấy không phải vậy, vì tiếng vọng không bao giờ có thể mỗi lúc càng to hơn được.

Trong khung cảnh im lìm vắng lặng, tiếng hú cứ kéo dài như không bao giờ dứt, càng lúc càng ghê gớm như muốn xé rách không gian, so với tiếng hú của Bích Nhân Thần Quân khác nhau một trời một vực.

Hình như kẻ này muốn thi thố nội lực, dùng âm thanh chơi là Bích Nhân Thần Quân.

Chỉ phân biệt âm thanh cũng đủ thấy rằng so về công lực người này còn cao hơn lão một bậc.

Mọi người nhao nhao bàn tán.

Hàng trăm dấu hỏi đặt ra, chưa ai đoán được kẻ đó là nhân vật nào.

Cứ tính trong hàng cao thủ thượng thặng đương thời có thể so sánh cùng Bích Nhân Thần Quân, trừ Lao Sơn Đồ Thanh Phong, Hành Sơn Viên trưởng lão, Thái Nhạc lão quân và Thiên Diện giáo Giáo chủ, ngoài ra không còn ai nữa.

Bích Nhân Thần Quân cười nói lớn :

- Vị cao nhân ở phương nào, đã đến Ngũ lão sơn, xin cứ ra mặt, hà tất phải giữ thái độ bí mật như thế.

Bích Nhân Thần Quân vừa nói dứt lời, đột nhiên từ sau núi nổi lên một tiếng cười khúc khích tuy nhẹ nhàng nhưng nghe thật rõ. Sau đó có hai bóng người loáng lên nhanh như chớp, nhẹ nhàng đặt chân trước sân như hai chiếc lá rụng.

Hai bóng đó là một cặp trai gái thanh niên nam nữ đẹp như đôi Kim đồng Ngọc nữ trong tranh.

Người thanh niên mình mặc áo lam, mặt ngọc môi hồng, mày kiếm mắt sao, thân hình cân đối mạnh mẽ, dáng điệu phong lưu, anh khí bừng bừng.

Người thiếu nữ mặc áo màu tía, có hai bím tóc thả rũ bên vai, mắt phượng mày ngài, nước da trắng như trứng gà bóc, đôi môi hàm tiếu, xinh như mộng, đẹp như hoa.

Hai người vừa xuất hiện bỗng nhiên có nhiều tiếng “ồ”, “ủa” liên tiếp nổi lên. Quần hùng bên tay phải vô cùng ngạc nhiên sửng sốt. Vì chàng thiếu niên ấy đối với Tu La thư sinh Vi Hành Thiên giống y như hai giọt nước.

Mọi người nhao nhao quay lại nhìn Giản cô nương như muốn hỏi.

Lúc đó Giản Dao đang cải trang làm Tu La thư sinh Vi Hành Thiên. Nàng vừa nhìn thấy nửa mừng nửa sợ, trợn tròn đôi mắt ngạc nhiên, vội nắm tay Giản chân nhân nói nhỏ :

- Phụ thân!... Chàng... chàng là Vệ ca ca! Ủa... chàng không chết... chưa chết sao! Trời ơi... may quá!

Trong rạp nhốn nháo như đang trải qua một cơn biến động.

Tổng Thu Vân, Bạch Phi Yến, Tu Ngọc Nhân, mừng mừng sợ sợ, chưa ai dám tin đây là mộng hay là thực? Cô nào cũng lật đặt chạy đến vây quanh Vệ Thiên Tường đồng thanh hỏi lớn :

- Dao thư thư bảo chàng đã chết rồi, sao hôm nay còn sống về đây?

Trong số quần hùng, chỉ có Điểm Thương song nhận Vạn Vũ Xương là hiểu rõ được sự thật.

Khi đó Giản Dao cũng biết Vệ ca ca cùng Điểm Thương song nhận giao tình rất hậu, muốn biết thì hỏi hai người này, nhưng trong khi đang bận rộn đông đảo và nhất là vì sợ lộ tẩy nên chẳng dám hé môi.

Thì ra cặp nam nữ thanh niên vừa đáp xuống sân tràng không ai khác hơn là Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng. Cả hai đã từ Thiên Sơn vạn dặm khởi hành về quan nội và giờ đây vừa tới Lư Sơn.

Vệ Thiên Tường muốn cho Chu thúc thúc biết tin mình đang trên đường về quan nội nên suốt cuộc hành trình không cần giấu diếm nữa để mặt thật tiếp xúc với giang hồ.

Suốt dọc đường, mỗi khi gặp chuyện bất bình, chàng lấy Kim Kiếm lệnh đưa ra rồi nhân danh là Vệ Thiên Tường hậu duệ của Vệ đại hiệp Võ lâm Minh chủ, phụng mệnh vì giang hồ trừ gian hành đạo, bênh vực kẻ nghèo, giúp đỡ người khổ.

Cả hai từ khi được uống Thiên niên tuyết sâm, công lực tăng lên gấp mười lần! Đối với bản lãnh và công lực của chàng hiện nay, chẳng còn kiêng dè một kẻ nào trên đám võ lâm. Vì vậy cho nên khi chàng dùng danh nghĩa Võ lâm Minh chủ, không một kẻ nào dám vuốt râu hùm.

Đường đi xa, gặp nhiều chuyện trắc trở phải nán ná lại giải quyết cho nên khi về đến Trung Nguyên đã vào thượng tuần tháng ba, cách hội kỳ Lư Sơn còn chỉ ba ngày nữa mà thôi.

Chàng cùng Lăng Vân Phụng ghé lên Bạch Vân am tại Lư Sơn tìm gặp Thôi thị.

Thôi thị trông thấy cả hai con trai gái cùng về mạnh giỏi bình an trong lòng hân hoan sung sướng vô cùng.

Lăng Vân Phụng đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại một hồi, kể cả việc đến Thiên Sơn được Thần Tăng cho uống “Tuyệt Sâm hoàn” nữa.

Vệ Thiên Tường cũng đem việc mình đến Cầm Linh Sơn, suýt chút nữa bị tán mạng vì độc chưởng của Nam Cung Hột. Sau này trở rũi thành may, nhờ Thiên Sơn thần tăng ra tay khôi phục lại kinh mạch, luyện thành “Thái Thanh tâm pháp” rồi nhờ kỳ duyên tìm được “Thiên niên tuyết sâm” cho đến khi vào hầm băng được gặp Lăng Vân Phụng, cũng kể luôn một hồi.

Thôi thị lắng lắng nghe hai người thuật lại. Thật nhờ ơn trời phù hộ người ngay, bao nhiêu tai họa bỗng nhiên qua khỏi mà ngoài ra còn được linh đơn Tuyệt sâm, học được môn đệ nhất tuyệt nghệ võ lâm nên công lực và bản lãnh ngày nay đã đến chỗ siêu việt.

Sáng ngày hôm sau Thôi thị cùng hai con trực chỉ Ngũ Lão phong. Cả ba ẩn mình sau một vách đá quan sát tình hình, mãi đến khi Hắc Bào lão quái Tra Nguyên Thông ra trận bà mới xuất đầu lộ diện để ứng phó. Riêng Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng vẫn nấp luôn sau núi để theo dõi các trận đánh nhau giữa hai phái chánh tà.

Cho đến khi Bích Nhân Thần Quân rú lên một tiếng hú thật dài để uy hiếp tinh thần quần hùng, Vệ Thiên Tường mới dùng nội lực hú ra một tiếng so tài hơn kém, đồng thời cùng Lăng Vân Phụng dùng tuyệt đỉnh khinh công đột nhập trận trường.

Nói về Bích Nhân Thần Quân, khi nghe tiếng hú của Vệ Thiên Tường phát ra, công lực còn có phần màu nhiệm chẳng kém chi mình, trong lòng đã thấy e dè, đoán biết bên mười ba đại môn phái đã được một cao nhân đến tiếp sức.

Khi hai bóng người xuất hiện, gây xúc cảm mãnh liệt nơi đấu trường, Bích Nhân Thần Quân nhìn lại thấy chỉ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, cùng một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám xuân xanh, trong lòng cảm thấy sững sốt nhưng tỏ ý coi thường, mỉm cười mỉa mai hỏi :

- Hai đứa oắt con này dẫn xác tới đây để làm gì?

Vệ Thiên Tường cất tiếng sang sảng đáp :

- Anh em tại hạ nhận được lời mời của tôn giá nên mới đến đây. Tại sao bây giờ ngài lại hỏi câu ngớ ngẩn như vậy? Chúng tôi dẫn xác đến đây không ngoài mục đích để lãnh giáo một vài tuyệt kỹ của Hội trưởng Thất Lão hội hôm nay.

Nói xong cất tiếng cười ngất.

Xem tiếp hồi 75 Trận ác chiến của võ lâm

75. Chương 75: Trận Ác Chiến Của Võ Lâm

Bích Nhân Thần Quân đưa cặp mắt xanh biếc chớp ánh sáng lập lòe lướt qua hai người rồi cau mày hỏi :

- Sư phụ chúng mày là ai, sao không mời sư phụ lại đây có hơn không?

Lăng Vân Phụng mỉm cười nói :

- Ông hỏi sư phụ chúng tôi để làm gì, chắc có lẽ một nhân vật như ông việc gì cũng biết, cần gì phải hỏi lời thôi?

Bích Nhân Thần Quân thường ngày có tánh tự cao tự đại, ình là bậc tôn trưởng trong võ lâm, bao nhiêu môn hạ tôn sùng ông như bậc thần thánh, nhất nhất đều một mực lễ độ khiêm tốn, đối diện chẳng dám ngó lên, vì vậy nên trong võ lâm ông mới tự xưng là Thần quân, nhìn quần hùng toàn là kẻ dưới tay hết.

Nay thấy Lăng Vân Phụng, một đứa con gái chưa bao nhiêu tuổi đầu lại có những lời lẽ thiếu lễ độ, xác lão nên trong lòng đã bất mãn nhiều. Tuy nhiên vì đã ngán thàm về tiếng hú vừa rồi, lão miễn cưỡng cười lạt nói :

- Sư phụ của một hạng tiểu bối như chúng mày làm sao ta biết được. Tuy nhiên, với thái độ và khí phách này, có lẽ hai đứa bây là học trò của một cao nhân trong mười ba môn phái.

Lăng Vân Phụng cười nói :

- Xin nói thực cho ông rõ là chúng tôi không có sư phụ.

Bích Nhân Thần Quân cau mày nói :

- Chúng bay không được bốn cột trước mặt lão phu, nơi đây cũng không phải chỗ nói đùa theo thói trẻ con.

Lăng Vân Phụng vẫn giữ nụ cười trên môi nói tiếp :

- Đâu phải là câu chuyện đùa cợt, chúng tôi nói thật là không có ai là sư phụ hết! Tin hay không là quyền của ngài.

Bích Nhân Thần Quân nổi nóng trầm giọng nói lớn :

- Vậy hai đứa oắt con, nếu vậy tiếng hú vừa rồi do ai truyền dạy cho chúng bay?

Lăng Vân Phụng đưa tay chỉ Vệ Thiên Tường đáp :

- Tiếng hú vừa rồi chính của Kim kiếm hiệp Vệ Thiên Tường!

Bích Nhân Thần Quân loang loáng đôi luồng nhân quan xanh lè, suy nghĩ một chập rồi cười lớn :

- Hai đứa bay chưa bao nhiêu tuổi đầu mà đã luyện được công lực như vậy kể ra cũng thật đáng quý. Tuy nhiên Bích Nhân Thần Quân này xưa nay chưa bao giờ đánh nhau với lũ hậu bối. Thôi, chúng mày hãy đi đi cho rảnh.

Vệ Thiên Tường mày kiếm đảo ngược cười nói :

- Bích Nhân Thần Quân, lão trượng là người anh hùng của miền Tây Vực, tuy nhiên, anh em tại hạ đâu phải là hạng tầm thường, kêu thì đến đuổi thì đi.

Miệng chàng nói nhưng đôi mắt lóe tinh quang chiếu sáng ngời vào đối phương khiến ai nhìn thấy cũng phải lạnh người khiếp sợ.

Ngũ Hành Tẩu đứng cạnh nhìn thấy nhân quang ấy cũng sửng sốt và nghĩ bụng :

- “Thiếu niên họ Vệ này cách đây ba tháng chỉ có một trình độ võ công tầm thường thôi. Tại sao trong thời gian không bao lâu mà nội công của hắn đột nhiên tinh tiến, hỏa hậu phát xuất nơi ánh mắt trông kinh người như thế này, lạ thật, đáng phục thật!”

Bích Nhân Thần Quân cười hà hà nói :

- Nếu không chịu đi thì chúng mày muốn tính toán gì đây?

Nghĩ một chập lão tiếp lời :

- Lão phu xưa nay không bao giờ chịu ngang vai tranh tài với bọn hậu sinh tiểu bối, nhưng hiềm hôm nay đại hội Lư Sơn anh hùng thiên hạ không còn phân chia tuổi tác lớn bé, huống chi nếu các người tình nguyện tự tử thì lão phu cũng có thể phá lệ một phen.

Miệng nói, nhưng lão đã âm thầm vận dụng nội công, tụ chân khí vào chưởng mặt sẵn sàng. Nếu Vệ Thiên Tường còn tỏ lời hỗn láo nhất định hạ sát ngay.

Vệ Thiên Tường có biết đâu thâm ý già, điềm nhiên nói :

- Anh em tại hạ hân hạnh được Thần quân kiến triệu về đây, dù tự xét bất tài nhưng cũng quyết xin lãnh giáo một phen để mở rộng thêm kiến thức.

Lăng Vân Phụng đứng gần để ý thấy trong đôi mắt xanh lè của Bích Nhân Thần Quân đã nổi sát khí, ngay giọng cười cũng có vẻ đanh ác khác thường rõ ràng có dụng tâm không tốt.

Nàng khẽ kéo vạt áo chàng, dùng truyền âm nhập mật nói nhỏ :

- Tường ca ca, hãy đề phòng đấy nhé! Bích Nhân Thần Quân chưa hẳn là người tốt đâu, biết đâu lão sẽ thừa cơ đánh lén đấy. Phàm gặp ai, cũng nên cẩn thận trước là hơn.

Vệ Thiên Tường đã luyện được “Thái Thanh cương khí” đôi mắt đã sáng và có một nhãn lực phi thường đâu sợ ai đánh lén, tuy nhiên chàng cũng nghe theo bước lùi về sau mấy bước, miệng nói :

- Phụng muội bảo đúng lắm. Bất kể kẻ nào không cần tuổi cao, tiếng lớn, ai ai cũng có thể bất ngờ đánh lén cả.

Bích Nhân Thần Quân thấy hai người đã nói đúng tim đen của mình, đỏ mặt cau mày nói :

- Chúng mày đừng nghĩ rằng đoán bậy, lão phu đây là hạng người gì lại thêm đánh lén một đứa con nít.

Nói đến đây lão quắc mắt nhìn Vệ Thiên Tường nói :

- Tiểu huynh đệ muốn học hỏi lão phu một vài thế để mở rộng nhãn giới thì lão phu cũng không nỡ hẹp lượng. Bây giờ muốn học hỏi bằng cách nào cứ nói ra nghe thử.

Vệ Thiên Tường trở Lăng Vân Phụng rồi nói :

- Thần quân danh vị cao lớn đâu thêm đánh tay đôi với một kẻ hậu bối. Vậy tại hạ muốn cả hai góp sức hầu tiếp Thần quân trăm thế.

Bích Nhân Thần Quân cười ha hả nói :

- Chúng mày lượng sức cả hai có thể chịu nổi lão phu được trăm thế hay không? Hà... hà... kể ra nếu hai đứa bay tiếp nổi bốn mươi thế của lão phu cũng đã giỏi lắm rồi.

Lăng Vân Phụng mỉm cười nói :

- Nếu anh em chúng tôi chịu nổi đến một trăm thế, Thần quân quyết định ra sao?

Bích Nhân Thần Quân cười rộ nói :

- Nếu chúng mày tiếp nổi ngoài bốn mươi chiêu của lão phu thì trên giang hồ từ nay không còn thấy mặt một nhân vật đội tên Bích Nhân Thần Quân nữa.

Lăng Vân Phụng mím môi, hừ một tiếng rồi cao giọng nói :

- Bích Nhân Thần Quân, chúng tôi xin tiếp ngài một trăm thế. Nếu quá mức đó không hạ nổi hai tôi thì kể ra như ngài thua rồi. Chúng tôi cũng không đòi hỏi ngài lánh mặt giang hồ làm gì, miễn rằng từ đây Bích Nhân Thần Quân đừng trợ Trụ vi ngược, nghĩa là không nên cùng bọn khốn nạn Hách Phi Yên gây rối vô lâm nữa là được rồi.

Bích Nhân Thần Quân tái mặt vì căm giận, nhưng lão vẫn cố gượng cười nói :

- Ranh con, cứ như khẩu khí chúng bay thì hình như đã ăn chắc rồi, và Bích Nhân Thần Quân này nhất định phải thua trận này rồi!

Lăng Vân Phụng cười đáp :

- Điều hơn thua chưa thể đoán trước, chỉ có một điều chắc chắn là bản chất ham giết chóc, Tường ca và tôi, nếu không chịu nổi trăm thế khó giữ được mạng sống. Tuy nhiên xin nói trước rằng, anh em chúng tôi có thừa khả năng để đối phó một trăm thế của Thần quân!

Bích Nhân Thần Quân gật gù nói :

- Cô nương nói phải lắm, nhưng nếu trái lại hai vị không tiếp nổi một trăm thế của lão phu thì tính sao đây?

Vệ Thiên Tường chẳng cần suy nghĩ nói ngay :

- Nếu anh em tại hạ không tiếp nổi Thần quân một trăm thế thì toàn thể anh hùng võ lâm đều xem Bích Nhân Thần Quân là kẻ võ công cao siêu nhất.

Bích Nhân Thần Quân trở lên một trận cười rồi nói :

- Tiểu huynh đệ tuổi nhỏ mà khẩu khí lớn lắm! Chẳng lẽ hai đứa oắt con như chúng bay có thể đại biểu cho võ lâm thiên hạ hay sao?

Vệ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Vệ Thiên Tường này tuổi nhỏ tài hèn, lẽ dĩ nhiên không có tư cách đại diện võ lâm thiên hạ được, tuy nhiên Vệ Thiên Tường có một tín vật khá dễ làm tiêu biểu cho võ lâm thiên hạ.

Bích Nhân Thần Quân ngạc nhiên hỏi ngay :

- Lão phu chưa hiểu rõ tiểu huynh đệ có một vật gì có đủ tư cách đứng trên võ lâm được?

Vệ Thiên Tường ngạo nghễ vừa cười vừa nói :

- Báu vật ấy, võ lâm ai ai cũng biết, và ngay Thần quân có lẽ cũng đã biết qua rồi.

Nói xong chàng đưa tay vào bọc trong rút ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp lấy ra một thanh kiếm nhỏ, dài chừng ba tấc, toàn bằng vàng lấp lánh. Chàng cầm thanh kiếm vàng đưa lên cao nói :

- Bích Nhân Thần Quân có biết qua lai lịch thanh kiếm nhỏ này không? Nó tuy bé nhỏ, nhưng có thể là tiêu biểu cho võ lâm thiên hạ được.

Khi Vệ Thiên Tường vừa nâng cao thanh kiếm Chính Nghĩa, tiếng vỗ tay đã rền vang như sấm dậy. Cả đến những người trong Thiên Diện giáo cũng đồng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, xen lẫn với những tiếng reo hò, biểu lộ một niềm hân hoan cực độ.

Những tràng vỗ tay đã biểu lộ sự hoan nghênh “Chính Nghĩa chi kiếm” tái xuất giang hồ!

Nhưng đối với Bích Nhân Thần Quân, thì những tràng vỗ tay đó có nghĩa là tán thành và ủng hộ Vệ Thiên Tường!

Cả mười ba đại môn phái hoàn toàn ủng hộ!

Thiên Diện giáo cũng ủng hộ!

Thanh kiếm vàng nho nhỏ này quả nhiên là tiêu biểu uy quyền tối cao trong võ lâm thiên hạ!

Bích Nhân Thần Quân gật đầu cười khà khà nói :

- Kiếm Chính Nghĩa, làm sao lão phu lại không biết! Hà... hà... bây giờ lão phu công nhận chúng mày đại diện cho võ lâm thiên hạ được rồi!

Đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi râu lơ thơ trên cằm, với một giọng trịch thượng của kẻ bề trên lớn tuổi, Thần quân hất hàm hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Võ lâm Minh chủ, Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn đối với mày là người gì?

Vệ Thiên Tường khích động run người, cúi mình nói :

- Chính là... gia thúc!

Bích Nhân Thần Quân nói :

- Được rồi, bây giờ hai đứa mày hãy đưa những điều kiện tranh tài ra xem thử.

Lăng Vân Phụng mỉm cười hỏi lại :

- Bích Nhân Thần Quân, bây giờ xin nói dứt khoát là bốn mươi thế hay một trăm thế?

Bích Nhân Thần Quân đỏ mặt, ngập ngừng một chút rồi nói :

- Lão phu đã công nhận hai đứa mày có đủ tư cách đại biểu võ lâm thiên hạ để cùng lão phu tranh tài, dĩ nhiên phải lấy một trăm thế làm mức để giữ tư cách võ lâm chứ!

Lăng Vân Phụng rút thanh trường kiếm ra, ngó Vệ Thiên Tường rồi nói :

- Tường ca ca, điều kiện đã phân định rõ ràng, chúng mình có thể ra tay được rồi đấy.

Bích Nhân Thần Quân nói thêm :

- Hai vị tiểu bằng hữu hãy nghe cho rõ. Nếu lão phu thua phen này không những sẽ giải tán Thất Lão hội, mà còn rút lui về Tây Vực, một đời không bao giờ đặt bước lên Trung Nguyên này nữa. Còn Hách Phi Yên lão ca sẽ tuy quý giáo mang đi không hề cản trở nữa.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly nói :

- Đó là lẽ dĩ nhiên rồi. Trái lại chỉ cần Thần quân đắc thắng, thiên hạ võ lâm chỉ còn một mình ông thôi, làm gì còn có Thiên Điện giáo nữa!.

Vệ Thiên Tường rút thanh kiếm Tường Vắn, ngưng tụ chân khí dùng thế “Bắc Đẩu Thất Tinh” xuất chiêu tấn công liền.

Lăng Vân Phụng tả chưởng thủ trước ngực, cánh tay phải dựng ngược lên cao, sử dụng “Đại Bi kiếm pháp” của Phật môn, điểm luôn và huyết mi tâm của Bích Nhân Thần Quân.

Vệ Thiên Tường vừa xuất chiêu thứ nhất “Bắc Đẩu Thất Tinh” đã tiếp liền theo thế “Bắc Đẩu Tà Chi”.

Bích Nhân Thần Quân đợi mũi kiếm của Lăng Vân Phụng đến gần, người không nhúc nhích, tay áo bên tả phất lên một cái, từ trong tay áo một luồng gió nhẹ thổi ra đón lấy mũi kiếm hất mạnh đi nơi khác, đồng thời luôn trợn cuốn lấy lưới kiếm Vệ Thiên Tường.

Công lực Bích Nhân Thần Quân quả nhiên kỳ diệu kinh người. Chỉ một cái phất nhẹ đã hóa giải luôn hai chiêu thức của hai người!.

Mũi kiếm “Bắc Đẩu Tà Chi” của Vệ Thiên Tường bị cương khí trong cánh tay áo chặn lại, còn cách ban thắc, thân kiếm rung lên rồi ngừng hẳn lại hình như bị một phản lực vô hình cản trở, không thể nào đầu tới được.

Lăng Vân Phụng biến thế mau lẹ phi thường, khi mũi kiếm vừa tạt qua đã thu ngay lập tức, đồng thời sử dụng thế “Biển Sái Dương Chi” trong “Đại Bi kiếm pháp” chém ngang một đường như vũ bão.

Tiếng kiếm xé gió veo veo, hòa lẫn với kinh lực từ tay áo tuôn ra ào ạt biến thành một âm thanh kỳ dị nghe rợn cả người.

Cương phong của Bích Nhân Thần Quân đánh ra, giao tiếp với “Thái Thanh cương khí” của Vệ Thiên Tường, cánh tay áo bỗng nhiên phất ngược lại, toàn thân cảm thấy rung động.

Bích Nhân Thần Quân không ngờ đối phương hãy còn nhỏ tuổi mà đã có thể phát huy một luồng cương khí mãnh liệt vào đầu mũi kiếm, kể ra công lực không kém gì mình. Vì vậy nên trong bụng đã có phần e dè, không còn dám xem thường kinh địch nữa.

Xem tiếp hồi 76 Hai luồng gió lạnh

76. Chương 76: Hai Luồng Gió Lạnh

Động tác của ba người mau như chớp nháng, chỉ thoáng qua một chiêu mà Bích Nhân Thần Quân phải bước lùi một bước có vẻ lép vế.

Bao nhiêu anh hùng trong hai rạp thấy đều ngạc nhiên trở mắt nhìn sững khiếp sợ công lực của Vệ Thiên Tường.

Bích Nhân Thần Quân bị đánh ép bước lùi ra sau, có thể nói là lần đầu tiên trong đời gặp phải.

Lão không ngờ đã sử dụng đến bảy thành lực đạo mà vẫn bị đánh bật trở lại, cặp thanh thiếu niên này quả nhiên bậc kỳ tài trong thiên hạ.

Vệ Thiên Tường cũng cảm thấy hoang mang khi thế đầu bị đối phương áp đảo. Thế thứ hai, chàng đã gia tăng thêm một thành công lực, mặc dù đẩy được Thần quân lại một bước, nhưng khí huyết trong người hình như sôi lên và chạy lộn ngược, đầu óc nóng bừng bừng.

Lòng tự ái bị kích động, Bích Nhân Thần Quân trợn mắt lóe tinh quang xanh lè, hai tay áo cùng phát lên một lúc cuồng phong tuôn ra mãnh liệt, so với lần trước mạnh gấp đôi, khí thế có thể dời non tát biển.

Một luồng gió lốc xoáy lên thành tiếng rú rợn người, hình như muốn san bằng tất cả, nghiền nát tất cả những gì cản trở.

Trước mãnh lực ghê hồn này, Vệ Thiên Tường không dám để phân tâm, tay trái đảo một vòng, vận dụng “Thái Thanh cương khí” bảo vệ toàn thân, tay phải gia tăng một thành công lực, vận dụng cương khí vào thanh kiếm Tùng Văn rung lên ren ren, đồng thời dùng “Thất Tinh kiếm pháp” đánh ra liên miên bất tuyệt.

Cả ba thế liên hoàn “Tất Vũ Cơ Phong” tiếp đến “Sâm Thương Hộ Kiến” rồi sang “Tinh Nguyệt Tranh Huy” kinh lực tuôn ra như sóng cồn biển réo, kiếm khí ngất trời, hào quang sáng chói như một quả cầu thủy tinh, tấn công ngay vào phía trước.

Lăng Vân Phụng cũng thét lên một tiếng tung mình tiến tới.

Từ cánh tay nàng một vùng kiếm quang chói lòa pha lẫn với chưởng phong xoe xoe. Cả một chu vi hai trượng gió cuộn âm âm, cát chạy đá bay hình như đang bị một cơn bão tố.

Trước khí thế ào ạt của hai người, Bích Nhân Thần Quân không dám coi thường, hít mạnh một luồng chân khí, vận dụng đủ mười thành công lực, râu tóc bay phơ phới, áo bào phát lên rần rần, đẩy cả hai chưởng ra cùng một lúc.

Hai luồng kinh lực chạm vào nhau nổ bùng một tiếng rung chuyển cả núi rừng, Bích Nhân Thần Quân lão đảo lùi lại một bước. Vệ Thiên Tường bị đối ngược ra sau ba bước.

Cứ như tình hình này, thấy khó lòng chống đỡ qua mười hiệp của Bích Nhân Thần Quân, còn nói chi đến ngoài một trăm thế như đã ước hẹn.

Vừa thấy Vệ Thiên Tường bị đẩy lui ra sau, Vân Phụng múa tít thanh trường kiếm lăn xả vào tấn công.

Một thanh kiếm chuyển sang tay trái, múa lên veo veo, thân hình mềm mại uyển chuyển xoắn vào trong ánh kiếm, xoẹt, xoẹt... liên tiếp bảy tiếng vang lên, kiếm quang lóe mắt như một dải lụa bạch bay phát phới trên không, tấn công khắp bốn mặt cùng một lúc.

Kiểm pháp vô cùng ảo diệu, kiếm ảnh lóe ra ghê hồn! Rõ ràng là “Tu La thất kiếm” của Cừu La bà bà đã truyền dạy.

Bích Nhân Thần Quân tuy bản lĩnh tuyệt vời nhưng cũng cảm thấy lúng túng và xao xuyến giữa hai gọng kiếm tấn công cùng một lúc. Phía trước là Tu La thất kiếm của Lăng Vân Phụng, phía sau là “Liên Hoàn Dịch Thoái” của Vệ Thiên Tường, khí thế hùng mạnh không tả xiết.

Trong khi cả hai đang mải mê tấn công, bỗng nhiên Bích Nhân Thần Quân tung chưởng đánh vệt ra rồi hét lớn :

- Hãy dừng tay, lão phu cần hỏi lại.

Lăng Vân Phụng phóng ngay xuống đất, trường kiếm đặt chéo ngay trước bụng mỉm cười hỏi :

- Sao, Thần quân đã ngán đánh nhau rồi sao? Việc gì phải ngừng tay nữa?

Vệ Thiên Tường cũng lập tức ngừng tay lễ phép hỏi :

- Thần quân còn điều gì chỉ giáo nữa, xin cho biết.

Bích Nhân Thần Quân nói :

- Kiếm pháp của cô nương vừa sử dụng, phải chăng là Tu La thất kiếm?

Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Thần quân pháp nhãn quả nhiên tinh tường, đúng là Tu La thất kiếm.

Bích Nhân Thần Quân nói :

- Nếu vậy các người là truyền nhân của Tu Bá Ty rồi?

Lăng Vân Phụng nói :

- Tôi đã thừa trước là không hề có sư phụ kia mà!

Bích Nhân Thần Quân nổi nóng nói lớn :

- Nếu vậy, mày học Tu La thất kiếm ở đâu? Do ai truyền dạy?

Vệ Thiên Tường vội đáp thay :

- Kiếm pháp của tại hạ quả nhiên do Tu Linh Quân lão tiên bối truyền dạy. Còn kiếm pháp của nghĩa muội là do một cao nhân khác chân truyền.

Bích Nhân Thần Quân mỉm cười nói :

- À, thế ra chúng mày đều là Tu La môn hạ. Giữa lão phu và Tu La môn xưa nay đã có sự giao thiệp mật thiết, điều này có lẽ chúng mày cũng được nghe sư phụ nói qua rồi chứ?

Hai người chưa kịp đáp thì Bích Nhân Thần Quân đã nói tiếp :

- Lão phu vì quan tâm đến sự liên hệ với Tu La môn, muốn hỏi cho ra nguồn gốc của bay để giữ vẹn tình hòa khí đôi bên. Nhưng nếu chúng bay quyết tình tìm cái chết thì sau này đừng trách cứ lão phu nữa đấy.

Lăng Vân Phụng cười lạt nói :

- Bích Nhân Thần Quân đã tự hào bậc tiền bối, nhưng chỉ một môn võ công của kẻ này mà đoán không ra nổi thì còn xưng danh gì nữa.

Câu nói này đã làm cho Bích Nhân Thần Quân tức giận lộn ruột, máu nóng sôi sùng sục, gầm lên như sấm :

- Con tiện tỳ nhỏ tuổi mà lém mồm hỗn láo, chẳng kể chi ai, quả nhiên mày chẳng kể gì trời cao đất dày nữa.

Nói vừa dứt lời, hai cánh tay áo đã phất ngược, để lộ hai bàn tay trắng nhợt, vung mạnh lên không trung, đánh bật cả hai ra ngoài.

Lần này sát khí đã bốc cao ngàn ngút, Bích Nhân Thần Quân ra tay càng ghê gớm, chẳng chút nhân nhượng. Một luồng cuồng phong tuôn ra khác hẳn lần trước, uy lực kinh hồn. Những tiếng rền vang như xé không gian, mang đến một luồng gió lạnh buốt tận xương tủy, kinh lực tuy mềm dẻo nhưng có một sức mạnh phi thường.

Lần này Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng đã đề phòng cẩn thận.

Thấy đối phương ra tay lần này có vẻ quyết liệt khác thường, cả hai vội vàng né tránh đồng thời múa kiếm bảo vệ toàn thân.

Bích Nhân Thần Quân nhún vai cười lạt, đồng thời vũ lộng song chưởng, trong chớp mắt một luồng sáng đục xam xám tỏa ra như hai dải lụa trắng quay cuồng khắp người.

Trong vòng chu vi trên bốn, năm trượng tức thì lạnh buốt như băng giá. Một luồng âm hàn dần dần lan tràn khắp hai dây rập. Mọi người xung quanh cảm thấy một làn khí lạnh xâm nhập vào châu thân khiến nổi da gà và bắt đầu phát run.

Bích Nhân Thần Quân đang thi thố một tuyệt kỹ của phái Bạch Đà xứ Tây Vực là “Bạch Cốt Âm Phong chưởng”.

Đây là một công phu ghê gớm. Bất luận địch nhân dù mạnh, yếu, nhiều hay ít, chỉ nhiệm phải chưởng phong âm hàn vào da, tự nhiên hơi lạnh xâm nhập vào xương tủy, không bao lâu toàn thân bị tê cứng đờ mà chết.

Trong phút chốc, Bích Nhân Thần Quân đã đánh luôn một hồi trên ba mươi chưởng. Luồng sáng xám rải trên đầu trường mỗi lúc càng tung hoành, phát triển thêm lên và không khí hình như bắt đầu đông lại.

Một làn gió âm u mang theo khí lạnh căm căm tỏa ra khắp mọi chỗ. Những người võ công kém, nội lực suy yếu đã run cầm cập, đứng thu mình lại không chịu đựng nổi.

Tất cả quần hùng ở rạp bên phải như Lục Phương Tường, Tôn Hiệu Nam có trách nhiệm về đại cục đã cảm thấy tình thế bắt đầu khẩn trương nghiêm trọng, cần sớm tìm cách cứu vãn.

Thôi phu nhân càng lo lắng cho sự an nguy của hai đứa con yêu quý, đứng ngồi không yên.

Chưởng thế của Bích Nhân Thần Quân, càng lúc càng quay cuồng lạnh hơn, khí lạnh càng tăng thêm mãnh liệt! Mọi người có cảm giác như đang cọ xát với một màn sương băng giá, bầu trời trở nên âm u rét mướt.

Lạnh! Một cái lạnh lạ lùng, mỗi lúc càng tăng thêm!

Sáu chục thế đã qua rồi.

Vệ Thiên Tường đã đem hết toàn thân công lực ra sử dụng và hình như đã gần đến phút sơn cùng thủy tận. Thân hình chàng trở nên kém linh hoạt, các chiêu thế yếu dần, còn bốn mươi thế nữa mà thấy xa xôi dang dặc không biết chừng nào mới hết.

Mỗi thế đi qua, chân lực càng giảm sút khó mà chịu đựng nổi cho đến định mức cuối cùng!

Nhìn thấy mức chênh lệch mỗi lúc càng thêm rõ rệt, tình trạng quá nguy ngập, Lục Phương Tường đành lên tiếng nói :

- Hồi liệt vị anh hùng, để cứu vãn tình thế này, chúng mình chỉ còn một cách cuối cùng là đồng xông vào liều mạng một lần với Bích Nhân Thần Quân mà thôi.

Tôn Hiệu Nam, Trí Năng, Trí Giác, Trí Bốn thiên sư, Lý Thành Hóa, Mai Hoa đạo nhân, Vạn Vũ Xương cùng nhao nhao đứng dậy.

Phía bên kia, dĩ nhiên bọn tà phái nào chịu đứng yên!

Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ, Thiếu Vu Lô, cũng một rạp đứng dậy, chuẩn bị xáp chiến đối phó với mười ba đại môn phái.

Thế là cả đôi bên đều bỏ rạp kéo ủa ra sân đấu.

Một số môn đồ của Xà Cư Sĩ đồng thời cũng sửa soạn, đặt mấy cái sọt tre trên vai xuống, chỉ chờ Xà Cư Sĩ phát lệnh, lập tức thả bọn độc xà xông ra ngay.

Trong khi nhân vật của hai dãy rạp hung hăng định xáp chiến thì ban vị Tử phẩm hộ pháp Thiên Diện giáo và năm vị Kim phẩm hộ pháp, đang chực sẵn hai bên, chỉ chờ xung đột cũng xông ngay vào cuộc tàn sát.

Tình thế càng ngày càng khẩn trương!

Thế trận mỗi lúc càng thấy bất lợi!

Vệ Thiên Tường mặc dù đem hết sức bình sinh đối phó mong cải thiện tình hình chuyển bại thành thắng, nhưng vẫn lâm vào thế hạ phong, toàn thân mờ dần trong chướng ảnh của đối phương.

Chàng lo chưa xuể để tự cứu lấy mình, còn đâu để giúp đỡ cho Lăng Vân Phụng nữa.

Bích Nhân Thần Quân múa chưởng như bay, tinh thần mỗi lúc thêm phấn chấn.

Bạch Cốt Âm Phong chưởng mỗi lúc càng tuôn ra mãnh liệt, cả hai tay quay tít, liên miên bất tận. Lão quyết tâm trong bốn mươi thế còn lại, hạ sát đôi nam nữ thiếu niên này cho tan xác mới đã giận.

Trận đấu kéo dài, qua sáu mươi thế vẫn chưa hạ được đối phương, Bích Nhân Thần Quân đã cảm thấy trong lòng bồn chồn nóng nảy không ít, cố sức bình sinh đánh mạnh hơn nữa.

Còn ba mươi thế!

Cả hai đã hoàn toàn lọt vào màn chướng ảnh đông đặc như sa mù, hình như không còn hơi sức đối chọi với khí lạnh của “Bạch cốt âm phong” nữa.

Ngọn gió âm hàn thổi rít từng cơn khắp toàn trận, không khí mỗi lúc càng nặng nề đông đặc thêm.

Bích Nhân Thần Quân thấy đối phương sắp ngã quy, không thể nào cầm cự nổi quá hai mươi chiêu nữa, bỗng thích chí ngược mặt trên trời cười rộ :

- Chúng mày đã tiếp nổi trên bảy mươi thế của lão phu kể ra cũng là khá nhất rồi! Tuy nhiên, nhất định chúng mày cũng khó lòng thoát chết!

Nói xong, chướng thế đột nhiên biến chuyển, hai luồng sáng trắng như hai dải lụa bạch đã nhắm đúng Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng xuyên tới.

Ngọn âm phong vi vút cũng đột nhiên thổi mạnh thêm hơn, chướng phong tuy mềm dịu nhưng rét giá như kiếm châm thịt hóa thành một áp lực nặng nề đè nén trên ngực muốn chận đứt hơi thở của hai người.

Toàn thể quần hùng trông thấy tình hình quá ư nguy cấp đã xông xáo xúc động, không thể ngồi yên chịu trận, đều xông xáo đứng dậy, lo ngại một cái gì sắp xảy ra.

Trong khi quần hùng lo âu e ngại, chỉ có một người giữ được tinh thần bình tĩnh thản nhiên. Người ấy là Thôi phu nhân.

Trước đây, Thôi phu nhân cũng lo âu như mọi người, ngại cho sự mất còn của hai đứa con yêu quý, nhưng sau khi quan sát lại tình hình, đã trở nên yên tâm, trên nét mặt thoáng một nụ cười hờn hờ.

Sau khi thấy Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng đã tiếp nhận chịu đựng được trên sáu mươi thế chướng “Âm Phong Bạch Cốt” của lão Thần quân, Thôi thị để ý biết con gái mình đã bắt đầu sử dụng “Vô Tướng thần công” để đối phó.

Đây là một “Giáng Ma pháp” của Phật môn, chuyên dùng tĩnh chế động, dụng nhu chống cương. Đây là một môn diệu pháp huyền diệu phi thường, một khi đã sử dụng, không một yêu tà, độc chướng nào xâm nhập nổi vào người.

Lối áp dụng Vô Tướng thần công dụng tĩnh nhiều hơn động, cho nên người thường đứng ngoài nhìn qua có cảm giác hình như đã bị lọt vào vòng chướng ảnh không còn cách nào di động thân hình thoát đi đâu nổi nữa, ngoài lối chịu đựng cầm chừng cho đến khi mòn hơi kiệt sức.

Nhưng thật ra nhờ Vô Tướng thần công thần sắc lúc nào cũng sáng sủa, huyết mạch vẫn điều hòa, công lực vẫn đầy đủ, không hề bị ảnh hưởng của luồng gió âm u bên ngoài.

Riêng Vệ Thiên Tường không cần phải nói. Chàng vốn sở trường về “Thái Thanh tâm pháp” của huyền môn, công lực lúc nào cũng sung mãn, thần thái sáng suốt hơn Lăng Vân Phụng một bậc xa.

Tuy đấu với Bích Nhân Thần Quân trên bảy mươi thế, ngoại trừ “Thái Thanh cương khí” hộ thân, chàng đã dùng tất cả các môn quyền, chưởng, kiếm pháp đã học hỏi đưa ra chống đỡ. Dầu không thể đi đến chỗ toàn thắng nhưng chỉ riêng tuyệt học “Thái Thanh tâm pháp” cũng đủ giúp chàng chịu đựng đến cùng, không thể nào thua bại trong vòng một trăm thế.

Hiện tượng này chỉ riêng một mình Thôi thị nhận thấy và phân tách được. Ngoài ra người thường không thể nào biết được.

Thấy Lục Phượng Tường đứng im lặng, thần sắc lộ vẻ lo âu, lên tiếng hô hào quần hùng xông vào tiếp chiến, Thôi phu nhân đứng dậy xua tay nói :

- Nhị vị lão anh hùng yên tâm, tạm chờ dừng ra tay vội. Vệ thiếu hiệp và tiểu nữ tuy không thắng thế, nhưng chẳng có gì nguy hiểm đáng ngại đâu.

Tình trạng này có thể kéo dài hơn một trăm thế vô hại, xin nhị lão tiền bối đừng nóng lòng mà tạo cơ hội cho thiên hạ cười chê.

Lục Phượng Tường nghe Thôi thị nghĩ như vậy chẳng khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm :

- “Cứ như khẩu khí của Thôi phu nhân thì có lẽ Vệ thiếu hiệp và con gái của bà còn yểm tàng dư lực nhưng chưa chịu thi thố. Bà không nói ra có lẽ chỉ vì một lý do nào đó. Ở đời có ai hiểu con cho bằng mẹ, cũng không có người mẹ nào chẳng lo lắng ạng sống của con gái. Bà ta đã nói thế, dĩ nhiên chẳng có gì đáng ngại nữa rồi”.

Nghĩ vậy trong lòng thấy yên ổn gật đầu cười nói :

- Phu nhân đã có lời khuyên bảo, bọn lão hủ này xin tuân mệnh.

Xem tiếp hồi 77 Bể tình nổi sóng gió

77. Chương 77: Bể Tình Nổi Sóng Gió

Bích Nhân Thần Quân thấy uy lực của “Bạch Cốt Âm Phong chưởng” đã bao trùm khắp nơi, đối phương dù võ công cao diệu đến đâu cũng khó lòng chống cự thêm mấy chục thế nữa.

Thật vậy, suốt một vùng rừng núi đã bị ảnh hưởng của “Bạch Cốt Âm Phong chưởng” trong vòng chu vi mười trượng đầu đầu cũng có tiếng gió rít vi vu, khí lạnh tê buốt tận xương tủy.

Xưa nay dưới làn chưởng phong này, biết bao nhiêu cao thủ tài ba xuất chúng đã bỏ mạng chết cứng vì bị luồng gió lạnh xuyên vào da thịt, làm máu huyết đông đặc.

Bây giờ còn những ba mươi thế nữa, mà hai người đã hoàn toàn bị chế ngự dưới làn chưởng phong âm hàn, thân hình đờ đẫn chống cự cảm chừng, hiện tượng kiệt quệ đã rõ ràng rồi, nếu kéo dài một thời gian nữa nhất định phải ngã gục.

Theo sự phỏng đoán của Bích Nhân Thần Quân, thì mức chịu đựng của hai người không thể quá mười hiệp nữa.

Nghĩ đến đây, hung tính tự nhiên bộc phát, Bích Nhân Thần Quân hú lên một tiếng vang lừng, song chưởng bạch cốt lại tung ra dồn dập, cương phong lạnh lẽo tăng thêm, không khí trên đầu trường tựa hồ như sắp đông đặc lại.

Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng mặc dầu có “Thái Thanh cương khí” và “Vô Tướng thần công” hộ thân, nhưng vì đối phương đánh như vũ bão, nên không dám coi thường, phải thi triển hết mọi khả năng nương tựa lẫn nhau để ứng phó.

Trận chiến kéo dài mỗi lúc càng thêm quyết liệt, quả nhiên xưa nay chưa từng có trong lịch sử võ lâm. Một bên quyết tâm hạ sát cho rồi để làm bá chủ thiên hạ, một bên cố tình chịu đựng cho đủ một trăm chiêu hầu cứu vãn vận mệnh của mười ba môn phái. Cuộc thành bại của trận này sẽ có sự quyết định vô cùng trọng đại cho cục diện chung, nên chẳng những chỉ ba đối thủ quyết thi thố hết khả năng chống đối, mà bao nhiêu người của hai phái tà, chính trong hai dãy trại cũng hồi hộp theo dõi và lo lắng từng phút từng giây!

Thiết Phiến Tướng Công và Xà Cư Sĩ trình trọng theo dõi chiêu thế, miệng lẩm nhẩm đếm.

- 85... 90... 91... 93... 95...

Cả hai hy vọng Bích Nhân Thần Quân sẽ thi triển tuyệt nghệ, hạ sát địch nhân trong thế cuối cùng.

Thiếu Vu Lôi lẳng lẳng đứng dựa cột trại, mặt mày tái mét, thay đổi không ngừng.

Lục Phượng Tường cũng lẩm nhẩm theo dõi :

- 96... 97... 98... 99...

Bỗng nhiên từ trong trận có tiếng cười vang lên lạnh lót và Vệ Thiên Tường nói lớn :

- Phụng muội, đã đủ trăm thế rồi, chúng mình hãy ngừng tay thôi.

Bao nhiêu nhân vật bên trại trái giật mình biến sắc!

Các cao thủ bên trại mặt nghe câu nói này như cắt được một gánh nặng, nhẹ nhõm cả người. Ai nấy đều thở phào một cái, khoan khoái...

Từ trong trận, hai bóng người dang ra, Vệ Thiên Tường mặt mày đỏ ửng, Lăng Vân Phụng mình ướt mồ hôi. Cả hai vừa nhảy ra xa mấy bước, nhất tề dừng tay.

Bích Nhân Thần Quân mặt mày tái xanh, mắt lộ hung quang, toàn thân phát run vì quá tức!

Vệ Thiên Tường cài kiếm vào lưng, vòng quyền nói lớn :

- Thần quân tuyệt nghệ kinh người, thế gian có một, anh em tại hạ may mắn lắm mới chịu nổi được trăm hiệp, trong lòng hết sức thán phục.

Chàng nói chưa dứt lời, thành linh Bích Nhân Thần Quân nhanh như điện chớp, từ trong lòng chưởng trắng bệch có ánh sáng xam xám đánh ra một đòn ngay vào thiên linh cái Vệ Thiên Tường.

Một luồng trắng nháng lên rực rỡ, gió rít vèo vèo, quả nhiên một đòn trí mạng, uy lực vô biên.

Sự việc xảy ra quá đột ngột. Mọi người không ai có thể ngờ được một nhân vật như Bích Nhân Thần Quân lại không nghĩ đến uy danh thân phận của mình, ra tay đánh lén một cách bất ngờ như vậy.

Quần hùng trong rạp bên phải như nổ tung cả huyết quản, biến sắc kinh hoàng, nhất là Giải Dao, vì quá lo sợ hét lên một tiếng lớn.

Nhưng Vệ Thiên Tường đã nhìn thấy sát cơ lộ trong đôi mắt xanh biếc của Bích Nhân Thần Quân ngay từ lúc đầu, nên đã lưu tâm đề phòng từ trước.

Chàng vận dụng “Thái Thanh cương khí” đầy đủ bảo vệ toàn thân, đồng thời dùng “Huyền Thiên nhất chưởng” chiêu thế tuyệt diệu nhất trong “Thái Thanh tâm pháp” vận sẵn lên hữu chưởng, phòng ứng phó với mọi sự tấn công bất ngờ của địch.

Quả nhiên khi luồng ám khí lạnh lẽo mạnh như bão tố, ào ạt như sóng cồn, từ bàn tay trắng bệch của Bích Nhân Thần Quân chụp thẳng vào thiên linh cái, Vệ Thiên Tường đã vung hữu chưởng dùng “Huyền Thiên nhất chưởng” đánh ra với toàn thân công lực.

Trong đòn này cả hai bên đã đem cả mười hai thành công lực ra đánh, hai chưởng chạm vào nhau, giữa trận phát nổ một tiếng long trời dậy đất, một trận cuồng phong quay tít, cát bụi mịt mù.

Vệ Thiên Tường tuy có phòng bị nhưng khốn nỗi vì ở vào thế bị động, ra tay sau, nên chàng cảm thấy chân khí trong người đảo ngược, đầu óc choáng váng, mắt đỏ hào quang, dội về phía sau ba bước, lão đảo một hồi mới đứng vững.

Bích Nhân Thần Quân cười ha hả nói :

- Hà, hà, kể ra số kiếp chúng bay hãy còn dài nên vẫn bảo tồn được mạng sống.!

Vừa nói dứt lời, toàn thân Thần quân đã bay vụt một cái, giật lùi ra sau hơn năm trượng, vẫy tay một cái, bốn tên đại hán lập tức mang chiếc kiệu trắng lại ngay.

Bích Nhân Thần Quân bước vào chiếc kiệu đã vụt bay đi như chớp. Bọn đạo đồng và Thiếu Vu Lôi cũng lập tức chạy theo.

Thiết Phiến Tướng Công, Xà Cư Sĩ và bọn tay chân bộ hạ cũng vội vàng ồ ạt kéo nhau đi theo.

Thất Lão hội từ ngày quật khởi, gây xáo động vô lâm thanh thế ồ ạt, oai danh lừng lẫy, đến đây như chiếc bọt xà phòng đã vỡ tan theo mây khói.

Lăng Vân Phụng thu kiếm chạy lại cạnh Vệ Thiên Tường ân cần hỏi :

- Tường ca ca, anh có bị Bích Nhân lão tặc đánh bị thương tích nào không?

Vệ Thiên Tường lắc đầu mỉm cười nói :

- Không đâu, Phụng muội khỏi lo âu, vì thấy lão đã lộ ý bất lương nên tôi đã lưu tâm phòng bị ngay từ lúc đầu rồi.

Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly, Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên, Quỷ Kiến Sầu Lục Thừa đều chạy xô lại phía Vệ Thiên Tường và Lăng Vân Phụng, ân cần nói :

- Vệ thiếu hiệp và Lăng cô nương thần công tốt bậc đã giúp rất nhiều cho vận mệnh võ lâm. Nhân danh quần hùng có mặt hôm nay chúng tôi xin thành tâm cảm tạ. Thật không có gì đáng vui mừng và sung sướng bằng thành tích hôm nay. Hiềm vì có tí việc cần phải về Tổng đàn phục mạng, nên mong hai vị tha thứ cho.

Vệ Thiên Tường vội vàng chấp tay đáp lễ và nói :

- Các cháu không dám nhận lời khen tặng ấy. Xin quý vị cứ tự nhiên.

Ngũ Hành Tẩu lại chấp tay từ biệt quần hùng rồi áp giải Hách Phi Yên xuống núi luôn.

Đã mấy thay nay xa cách Vệ Thiên Tường, Giản Dao không lúc nào không nhớ mong tơ tưởng, hôm nay bỗng nhiên được gặp lại thật không khác gì bắt được của báu trên đời. Hơn nữa, sau thời gian chưa bao lâu mà võ công của Tường ca ca đã tăng tiến đến mức độ cao siêu, khiến nàng càng thêm mừng hơn nữa.

Vì quá xúc động, nàng cuống cuống cả lên, chẳng kể gì Lăng Vân Phụng đang đứng bên cạnh, nàng phóng đến trước mặt Vệ Thiên Tường buột miệng gọi lớn :

- Tường ca ca!

Miệng kêu, đôi khóe hạnh đã ướm lệ vì sung sướng. Nàng gọi xong đứng sững sờ, nhìn chàng tha thiết như để chờ đợi một nụ cười hay một lời nói chí tình đáp lại.

Vệ Thiên Tường vừa thấy Nam Cung Uyển phi thân đến trước mặt mình, tim đập hồi hộp, nhưng chàng lại nhớ đến Nam Cung Hột đã vây đánh phụ thân mình đến nỗi nhà tan người mất, sau này lại ra độc thủ hạ luôn mình nữa.

Nếu không may mắn nhờ Chu thúc thúc bỗng chạy về Thiên Sơn nhờ thần tăng cứu chữa thì mạng sống ngày nay còn đâu nữa.

Nam Cung Uyển, người bạn đường ngày xưa, nay đã là con gái kẻ tử thù của gia đình mình rồi.

Nghĩ đến đó tự nhiên Vệ Thiên Tường cảm thấy con tim giá lạnh, dừng đứng quay đầu sang phía khác rồi nói cùng Lăng Vân Phụng :

- Phụng muội, vì cần phải đi Hành Sơn có việc, nên xin tạm biệt nhé!

Nói xong quay mình về phía rạp bên phải chấp tay chào hết mọi người, nói lớn :

- Chư vị lão tiền bối, vì có việc cần kíp, vãn bối xin phép đi trước ngay bây giờ.

Nói xong chẳng thèm ngó ngang tới Giản Dao, tung mình lên không trung, thoát một cái biến mất trong ánh mây mờ.

Lăng Vân Phụng vội vàng kêu với theo :

- Tường ca ca, anh đã...

Giản Dao cũng phi thân nhảy vút theo gọi lớn :

- Vệ ca ca, xin hãy dừng chân để nghe.. Vệ ca ca...

Nàng nóng ruột lao mình bay theo, nhưng bóng chàng đã biến mất, không còn cách nào đuổi kịp nữa, đành quay mình trở lại.

Thật không có gì bẽ bàng, đau đớn và tủi nhục cho bằng. Nàng đã bị chàng hất hủi, oán hận, quay mặt nhìn nơi khác rồi lập tức bỏ ra đi ngay, hình như để cho khuất mắt. Rõ ràng chàng còn giận mình sâu sắc.

Nguyên nhân mới oán hận nàng cũng vì chàng chưa biết rõ mình không phải là con gái của Nam Cung Hột, kẻ tử thù đã giết hại cha mẹ chàng!

Giản Dao muốn đón lại để giải thích và trình bày những nỗi khổ tâm của mình, chỉ vì chàng mà chịu đựng trăm cay ngàn đắng, vượt mọi khổ nguy cải trang lên tận Nga Mi thượng đỉnh, đoạt lại Ngô Câu độc kiếm. Thế mà chàng chẳng thèm nghe lại bỏ ra đi với sự u uất trong lòng!

Thật là đau đớn cho phận nàng, cõi lòng như bị dao cắt, Giản Dao muốn kêu gào lên tận trời xanh để dùm xa xôi chàng cũng cảm thông được lòng mình và đừng còn ẩn tượng mình là con kẻ thù nữa.

Nam Cung Hột là kẻ thù bất cộng đái thiên của gia đình họ Vệ, và cũng là kẻ tử thù của gia đình họ Giản.

Nàng vừa đuổi theo vừa gào thét, nước mắt chảy đầm đìa, tất cả niềm chua cay đau xót như muốn vượt bay đến cõi xa xăm hầu chàng nghe tiếng, động lòng dừng chân lại.

Nhưng vì khinh công của Vệ Thiên Tường quá cao, nàng cố sức đuổi theo một hồi lâu, hơn mấy dặm đường nhưng bóng chàng như chim trời tung cánh, đâu đâu cũng chỉ thấy ngàn mây xanh biếc!

Biết không thể nào đuổi theo kịp nữa, nàng ngồi xuống bên đường ôm mặt khóc nức nở như đứa bé. Lắm lúc Giản Dao muốn gieo mình xuống vực thăm chết đi cho rồi để khỏi bị người ta hắt hủi.

Điểm Thương song nhận cũng vội vã chạy theo. Đến nơi thấy Vệ Thiên Tường đã biến mất mà Giản cô nương ngồi bụm mặt khóc vui, bước lại gần ân cần khuyên nhủ :

- Giản cô nương đừng quá bi sầu có hại. Mọi việc không sớm thì muộn cũng sẽ được cảm thông. Bây giờ xin hãy trở lại rồi sẽ tính.

Vạn Vũ Xương càng khuyên bao nhiêu Giản Dao càng tủi thân khóc vui.

Mãi một hồi lâu, niềm thương cảm theo đôi dòng lệ vơi dần, nàng gắng gượng lau mặt đứng dậy lưng thưng về rạp.

Lăng Vân Phụng nhìn thấy cảnh tượng ấy tuy chưa hiểu rõ tình tiết cho lắm, nhưng trong lòng cũng phỏng đoán phần nào, đây chắc hẳn cũng chứa đựng một sự bí ẩn gay cấn gì nên trong lòng cũng không khỏi bàng hoàng chua xót.

Nàng quay mình chậm rãi bước theo, hai má nóng bừng, cặp mắt đỏ hoe cũng muốn khóc theo.

Vừa thấy Thôi phu nhân, Lăng Vân Phụng đã lẫn xả đến ôm chầm lấy mẹ kêu lên :

- Má, má...

Vừa kêu má, nàng không cầm nổi lòng xúc cảm cũng sụt sùi giọt ngấn giọt dài, úp mặt vào ngực Thôi thị thút thít mãi không thôi.

Mọi người đang vui mừng vì thắng lợi đang xôn xao bàn tán ồn ào. Ngờ đâu khi Vệ Thiên Tường vừa bỏ đi, hai vị cô nương đua nhau khóc mãi, sân trường lại nổi lên một cuộc náo động nữa.

Thật cũng lạ, Vệ Thiên Tường vừa đi rồi, Giản Dao, Lăng Vân Phụng sụt sùi khóc lớn. Tiếp theo đó, cả ba cô nương Bạch Phi Yến, Tống Thu Vân và Tu Ngọc Nhân cũng đôi mắt đỏ hoe rồi quay lưng lau nước mắt!

Thôi thị tũm tĩm cười, đỡ cầm Lăng Vân Phụng dậy nói :

- Con ngốc, đừng có trẻ con nữa! Chuyện gì mà khóc? Còn bao nhiêu vị lão tiên bối đang ở trước mặt kia kia, hãy đến làm lễ ra mắt đi cho rồi. Tường nhi quả nhiên cũng nông nổi thật! Đi Hành Sơn tuy cần, nhưng cũng có gì gấp lắm mà phải hấp tấp như vậy.

Con hãy xem kia kia, Giản thư thư đang tức chàng khóc sụt sùi đấy, con cũng nên lại khuyên giải mới phải chứ!

Giản chân nhân nói :

- Phu nhân khỏi phải bận tâm đến tiểu nữ. Con bé bất quá cũng bức tức nhất thời, chờ khóc một hồi sẽ thôi ngay. Nhưng điều đáng tiếc là Vệ thiếu hiệp bỏ ra đi hơi vội vã một chút.

Nghĩ một chút, Giản chân nhân nói thêm :

- Tiểu nữ một mình lên Nga Mi sơn cướp được Độc Ngô câu trong tay Đường Viêm Thường, chính cũng là một bảo vật của gia đình Vệ thiếu hiệp. Lúc này nếu thiếu hiệp không đi vội thì gương báu đã được giao hoàn cổ chủ rồi.

Nói xong, Giản chân nhân thuật lại câu chuyện phát hiện Nam Cung Uyển ăn mặc giả trang cùng hai quái tẩu nằm bất tỉnh dưới chân núi Nga Mi, cho đến khi nhắc lại chuyện gia đình ngày trước cha con được trùng phùng, đầu đuôi nói hết ọi người cùng nghe.

Quần hùng lắng tai nghe, đến những đoạn gay cấn bi thiết, ai ai cũng chắc lưỡi lắc đầu.

Lăng Vân Phụng nghe xong nói :

- Quý vị tiền bối có biết Nam Cung Hột thuộc chánh phái nào không? Xưa kia chính hắn là kẻ chủ mưu trong cuộc vây đánh Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp đấy!

Câu nói này khiến ai nấy đều giật mình hoảng sợ nửa tin nửa ngờ.

Trí Năng thiền sư vội hỏi :

- Cô nương nói thiệt đấy chứ?

- Cũng vì vấn đề đó mà tiểu nữ phải lên tận Thiên Sơn xin diện kiến thần tăng xin ngài quyết định. Vả chẳng hồi đó, cách đây ba tháng, ca ca cũng bị trúng “Tử Dương thủ” của Nam Cung Hột và nhờ Thiên Sơn thần tăng ra tay cứu chữa mới phục hồi được công lực.

Nàng liền đem thuật lại câu chuyện đã xảy ra, khiến mọi người cùng kinh ngạc, vì không ai có thể ngờ được Nam Cung Hột lại là nhân vật chủ chốt trong cuộc vây đánh Vệ minh chủ.

Xem tiếp hồi 78 Biến cố bất ngờ

78. Chương 78: Biến Cố Bất Ngờ

Tôn Hiệu Nam vừa nghe xong liền quay sang phía Thôi phu nhân hỏi :

- Chắc có lẽ phu nhân và lệnh ái nhờ dịp lên Thiên Sơn bái yết Thần tăng, mới biết được việc Nam Cung Hột vây đánh Vệ đại hiệp! Chẳng hay phu nhân nghe được tin này từ đâu?

Thôi thị mỉm cười nói :

- Tiệm thiếp chỉ vì lời ký thác của một kẻ khác mà thôi. Nam Cung Hột là đại đệ tử của Thiên Sơn thần tăng, vì nể mặt Thần tăng nên không tiện ra tay đối phó quyết liệt. Tiệm thiếp vì phải chưởng quản Tuyết Sơn môn hộ không tiện đích thân đi bái yết thần tăng, mới sai tiệm nữ thay thế.

Tôn Hiệu Nam thấy Thôi phu nhân chỉ nói sơ qua không chịu nói rõ, thì đoán biết chắc hẳn có điều bí ẩn bên trong không tiện trình bày nên cũng không muốn hỏi thêm nữa, quay sang phía Lục Phượng Tường hỏi :

- Lục lão ca, ngày nay đã có một vài tia ánh sáng vào vụ trọng án mười ba năm về trước rồi. Nhân dịp hôm nay trọng diện bảy môn phái, kể ra cũng là đa số, vậy cũng nên chúng ta thương nghị một phen để có ý kiến của mọi người.

Lục Phượng Tường ngẫm nghĩ nói :

- Nam Cung Hột được chân truyền “Tứ Phủ chân quyết” của Thiên Sơn thần tăng, bản lãnh còn có phần trội hơn Bích Nhân Thần Quân một bậc. Ngay cả Xương Tu Tẩu Cổ Long Hy cũng chưa phải là đấu thủ của lão ấy.

Nếu chúng ta hưng sư vấn tội, lẽ dĩ nhiên không thể nào tránh khỏi động thủ.

Xưa kia lúc Vệ đại hiệp làm Minh chủ võ lâm, được nhiều cao thủ võ lâm ủng hộ, như Thiếu Lâm Bách Liễu đại sư, Tử Xương chân nhân, Hành Sơn Viên trưởng lão, Hoa Sơn Văn đại hiệp và tiên sư huynh Nhất Dương Tử, được xem như ngũ đại anh hùng.

Ngày nay trong năm vị đó, chỉ còn có Hành Sơn Viên trưởng lão, cho nên theo ngụ ý, nên mời Viên trưởng lão đứng ra chủ trì đại cuộc mới phải.

Ngay sau khi buổi hội này xong rồi, tiểu đệ và quý phái Chuông môn Thanh Tịnh đạo hữu, Hoa Sơn Mai Hoa đạo hữu, chúng ta cùng đi Hành Sơn một chuyến, quyết mời cho được Viên trưởng lão hạ sơn, còn ba vị Trí Năng, Trí Giác và Trí Bồn hãy về chùa thưa rõ cùng Trí Tuệ đại sư mời ngài tham gia để thêm phần hùng hậu.

Chúng mình cũng nên nhân danh ngũ đại môn phái, mời Linh Phi đạo nhân và Cùng Lai Quái Tẩu Bàng đạo hữu xem thử họ nghĩ ý ra sao. Như thế liệt vị có ý gì xin hãy bày tỏ.

Mọi người đều gật đầu tán thành đề nghị đó.

Lý Thành Hóa hỏi :

- Lục lão tiên bối xem chúng ta nên nhóm họp lúc nào cho tiện?

Lục Phượng Tường nói :

- Việc này không nên trì hoãn nữa, chậm nhất trong vòng nửa tháng chúng ta sẽ họp tái...

Võ Đang Thanh Tịnh đạo nhân cúi đầu nói :

- Xét về địa điểm, trong thiên hạ không thiếu gì, nhưng cần chọn một chỗ nào vừa thích hợp, vừa ở trung tâm điểm, thuận tiện cho việc liên lạc và tập trung. Tộc phái có Chân Vũ Hạ viện tại Nhạc Lộ sơn trong vùng Trường Sa, nếu quý vị đạo hữu bằng lòng, xin hãy quá bộ đến nơi xem qua mấy hôm rồi chọn làm nơi hội họp được chăng?

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Như vậy càng hay lắm.

Vạn Vũ Xương cũng góp vào lời :

- Vệ lão đệ đang đi Hành Sơn tìm kiếm Tu Linh Quân lão tiên bối. Nếu liệt vị đồng ý chọn Chân vũ Hạ viện làm nơi nhóm họp, thì anh em văn bối tình nguyện đi tìm y báo tin ấy để đến nơi đứng hẹn.

Tôn Hiệu Nam suy nghĩ rồi gật gù nói :

- Phải lắm, Vệ thiếu hiệp là một nhân vật quan trọng, trong cuộc hội họp này không thể nào thiếu được. Chúng ta cần bố trí liên lạc trước để chuẩn bị kịp thời.

Lục Phượng Tường vuốt râu nói :

- Nay Tôn lão ca, phải chăng Chu Khi đại hiệp là môn đệ của Thiên Sơn thần tăng? Chuyện này có lẽ Tôn lão ca biết rõ.

Tôn Hiệu Nam gật đầu nói :

- Phải, Lục lão ca đoán đúng lắm.

Lục Phượng Tường nói :

- Hiện nay Chu đại hiệp là kẻ thừa kế chính thức, có di mệnh của Thiên Sơn thần tăng, cho nên trong cuộc họp mặt này cần mời cho được nhân vật trọng yếu ấy mới được.

Mọi người đều tán thành ý kiến đó.

Lúc ấy, Thôi phu nhân đã dẫn Giản Dao đến bên cạnh mình đưa tay vuốt tóc, dùng lời ngọt ngào an ủi.

Giản Dao từ thừa bé đã mất mẹ, tình mẫu tử đã thiếu từ lúc ban sơ, sau này nhờ sự gần gũi với Vệ Thiên Tường, tâm hồn cảm thấy sự xoa dịu được phần nào, nay bỗng nhiên vì sự hiểu lầm nàng bị người yêu hắt

hủi, con tim như bị dày xéo nặng nề đang cần được niềm an ủi khích lệ. Thôi thị đối với nàng có tất cả những cử chỉ thân yêu dịu hiền của một người từ mẫu, do đó trong giây phút đứng bên cạnh bà, Giản Dao cảm thấy như được sưởi ấm bởi một nguồn sinh khí mới, nên trong lòng rất hân hoan cảm kích.

Nàng lí nhí thuật lại việc Vệ Thiên Tường lên Cầm Linh sơn cầu “Bách Doanh đan” đem về chữa bệnh cho Tu Linh Quân, lại bị thương về “Tử Dương thủ” của Nam Cung Hột, đồng thời cả câu chuyện mình hóa trang làm Bàng Đại Thiên lên Nga Mi sơn tìm Linh Phi đạo nhân và đoạt lại Ngô Câu độc kiếm cũng đem ra nói luôn.

Lăng Vân Phụng ngồi bên cạnh, thấy Giản thư thư đã có thành tâm thiện ý, trải bao gian khổ nguy nan vì chàng, trong lòng hết sức cảm động bèn đứng dậy nói :

- Giản thư thư, chị tốt quá, thế mà Tường ca lại không chịu tìm hiểu, để nông nổi lấy oán đáp ân, khiến cho chị chịu thêm điều đau khổ, anh ấy đáng trách thật.

Giản Dao nửa mừng nửa thẹn, đáp lại nho nhỏ :

- Chàng không bao giờ hành động sai lầm. Hiện nay dưới mắt chàng, tiện thiếp vẫn là Nam Cung Uyển, con gái của tên lão tặc giết hại gia đình chàng cả nhà.

Thôi thị âu yếm vuốt làn tóc mượt nhưng của Giản Dao rồi tươi cười nói :

- Giản cô nương đừng bực tức nữa, chừng nào Vệ hiền diệt trở về, già này sẽ giải thích rõ ràng và buộc hẳn phải xin lỗi cô nương.

Giản Dao lắc đầu nói :

- Cháu đâu dám giận anh ấy.

Thôi phu nhân gật đầu nói :

- Giản cô nương quả có một tâm địa rất tốt. Bà mẹ nào được một đứa con gái như vậy cũng đầy đủ lắm rồi.

Qua những cử chỉ âu yếm trìu mến của Thôi phu nhân, Giản Dao cảm thấy chẳng khác gì một đáng hiền mẫu, sau một phút đắn đo, nàng bỗng cúi đầu nói :

- Văn bối bất hạnh mất mẹ từ thừa còn thơ, ngày nay nếu lão tiền bối không chê phận hèn này, xin được nhận làm dưỡng nữ minh linh.

Thôi thị cười nói :

- Được làm mẹ một đứa con gái ngoan đáng yêu như thế này thì còn gì hơn nữa. Già chỉ sợ Giản đạo hữu không bằng lòng mà thôi.

Giản chân nhân cười ha hả nói :

- Phu nhân nhận tiện nữ làm con chính là duyên phúc hiếm có của nó, bản đạo hết sức vui mừng và hân hạnh được sự chiếu cố của phu nhân. Tiện nữ mất mẹ từ tấm bé, không được ai dạy dỗ nên tánh nết chưa được thuần nay mai về với phu nhân, xin thương tình chỉ bảo thật nhiều mới được.

Giản Dao sụp quỳ nói :

- Má, xin nhận của con một lạy này!

Thôi thị đưa tay đỡ nàng đứng dậy ân cần bảo :

- Thôi, bao nhiêu đó cũng đủ lễ rồi.

Quay sang phía Lăng Vân Phụng bà bảo :

- Phụng nhi, hãy chào thư thư con đi.

Giản Dao và Lăng Vân Phụng cùng làm lễ nhau. Vân Phụng lớn hơn Giản Dao một tuổi, làm chị.

Bạch Phi Yến đứng cạnh này giờ theo dõi sự việc, bỗng lên tiếng nói :

- Tổng thư thư, Tu thư thư. Chúng ta, nhân dịp này, chị em mình cũng nên lạy Thôi lão tiên bối xin làm đường nữ luân, các chị nghĩ sao?

Tu Ngọc Nhân hôn hử nói :

- Bạch thư thư nói phải lắm!

Hướng về phía Thôi phu nhân nàng nói luôn :

- Thôi lão tiên bối, đã thương xin thương cho đều, cả ba chị em các con đều mong mỗi được lão tiên bối nhận làm con nuôi như Giản thư thư.

Thôi thị đưa tay đỡ dậy cười nói :

- Các cô có lòng mến yêu, già này xin cảm tạ, nhưng chỉ e không đủ sức đảm đương nổi mà thôi.

Cả ba nàng nghe nói đều sụp xuống lạy luôn ba lạy.

Thôi thị khoát tay mỉm cười nói :

- Được rồi, từ nay các con đều là gái yêu của mẹ cả. Thôi, các con hãy đứng dậy mau lên.

Cả ba nàng thấy đã được Thôi phu nhân nhận lời vui mừng hôn hử, nhìn nhau nhoẻn miệng cười rồi cùng đứng dậy.

Lục Phượng Tường vuốt râu nói :

- Từ nay các vị cô nương đã có mẹ hiền chăm sóc, tha hồ mà làm nũng.

Khi đó mặt trời đã khuất núi.

Tất cả mọi người hiện diện gồm có Lục Phượng Tường, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân, Điểm Thương song nhận đều được phân công đi Hành Sơn.

Tôn Hiệu Nam, Thanh Huy đạo nhân, Thanh Thành Giản chân nhân, Lý Thành Hóa, Vân Trung Hạc, Tề Trường Tự Thất bộ liên hoàn Tôn Chính, Thôi phu nhân và bốn vị cô nương ai về chỗ ấy, cùng hẹn nhau nửa tháng sau sẽ có mặt tại Nhạc lộ sơn.

Quần hùng chia thành hai toán, một toán ra đi một toán ở lại để rồi tự giải tán sau.

Thôi phu nhân cùng bốn cô nương thông thả trên đường về, vừa đi vừa xem phong cảnh.

Hoàng hôn vừa buông xuống, bóng tối bao trùm vạn vật, đám người cũng vừa tới chân núi. Bốn bề mây mù giăng mờ mịt, trước mặt bầu trời tối đen, khó bề phân biệt được bóng cây, bờ đá. Hai bên rừng cây mọc liên miên che phủ những lạch suối con chảy lượn vào ghềnh đá nghe rả rích như một điệu nhạc buồn.

Đường núi mỗi lúc thêm chật hẹp, hai người sánh vai đi không đủ chỗ chen chân, cho nên buộc lòng phải kẻ trước người sau đi cho tiện.

Trời tuy tối, đường tuy ghồ ghề hiểm trở, nhưng với nhãn lực của những tay võ nghệ thượng thừa không thấy một điều gì khó khăn trở ngại.

Họ cứ điềm nhiên lướt đi như đi trong đồng nội, giữa ban ngày.

Người đi trước nhất là Điểm Thương song nhận Vạn Vũ Xương.

Khi vừa đến lưng chừng sườn núi bỗng nhiên có một luồng gió lạnh thoáng qua nhưng không một ai để ý.

Vạn Vũ Xương vốn sinh trưởng ở miền Vân Quý (tức Vân Nam và Quý Châu) là vùng có rất nhiều độc trùng rắn dữ, kinh nghiệm vùng núi khá vững vàng. Do đó khi thoáng nghe trong luồng gió có mùi tanh, chàng liền dừng bước quay đầu ra sau hỏi :

- Nhị đệ, em có nghe thấy mùi gì khác lạ không?

Vạn Vũ Sinh hỏi lại :

- Có lẽ đại ca đã thấy điều gì khả nghi chăng?

Vạn Vũ Xương thấy em mình còn thiếu nhiều kinh nghiệm và kém cảnh giác nên lòng chẳng vui, cau mày nói sẽ :

- Hai luồng gió nhẹ vừa thốc vào mũi có mùi tanh tanh, có lẽ là do loài độc xà gần đây. Phải cẩn thận cho lắm đó.

Vạn Vũ Sinh mỉm cười nói :

- Đại ca quá lo xa, miền này làm gì có rắn độc. Loại rắn độc đâu phải chỗ nào cũng ở được sao?

Vạn Vũ Xương nói :

- Lúc đầu ngu huynh cũng nghĩ như vậy, nhưng khi nghĩ đến luồng gió thứ hai rõ ràng có mùi tanh vừa nồng vừa gắt, nhất định có độc xà không sai.

Vạn Vũ Sinh đáp :

- Nếu quả có thật thì dám chắc do bọn môn đệ của Xà Cư Sĩ đem thả rắn độc trong những lùm bụi gần đây.

Mai Hoa đạo nhân đang đi phía sau bỗng nghe hai anh em họ Vạn tranh luận nho nhỏ liền cười hỏi :

- Các bạn nói gì vậy?

Vạn Vũ Sinh nói :

- Đại ca vừa đánh hơi có mùi gió tanh, đoán có độc xà của bọn môn hạ Xà Cư Sĩ thả dọc đường để ám hại chúng ta đấy.

Mai Hoa đạo nhân thất kinh nói :

- Vạn đại hiệp nói đúng lắm, quả nhiên bản đạo cũng ngửi thấy có mùi tanh tanh, nhưng chưa đoán được nguyên nhân...

Nói chưa dứt lời bỗng nghe văng vẳng từ bên đường có tiếng ai thổi vào ống sáo véo von lạnh lót.

Tiếng sáo không lớn nhưng rất rõ ràng, âm điệu cao vút và gấp rút, giữa cảnh rừng hoang núi vắng, nghe rất rõ ràng.

Tiếng sáo hình như phát sinh từ cánh rừng bên trái. Ngay sau đó, tức thì chỗ ấy có tiếng lá cây rung xào xạc hình như có nhiều sinh vật đang di chuyển âm thầm dưới những tảng đá, bụi cỏ.

Mai Hoa đạo nhân thất sắc liền kêu lớn lên :

- Có độc xà đấy, xin liệt vị chú ý đề phòng.

Tức thì trong những bụi cỏ gần bên có những tiếng rì rì nổi lên, đầu ít sau nhiều, tiếp theo một luồng hơi tanh hôi xông vào mũi không chịu đựng nổi. Trong màn đêm đen kịt thoáng thấy những thân hình dài, uyển chuyển, bóng ngời lao vút đến như bay, xuyên vào giữa đám người đang tiến tới.

Mai Hoa đạo nhân mới thét dứt lời, từ phía sau những tiếng bạt kiếm nổi lên xoang xoảng, soẹt soẹt liên hồi. Tiếp theo đó là những tiếng thét hòa lẫn tiếng kiếm xé không khí vèo vèo, nhưng vẫn không làm át nổi tiếng kêu rì rì đang nổi lên khắp khu rừng của loại độc xà bí mật.

Quần hùng đã nhất tề ra tay. Tiếng chuông phong ào ào, xen lẫn tiếng rít vèo vèo, cảnh tượng có vẻ khản trương đặc biệt.

Từ bốn phía, hàng trăm thân hình ngoằn ngoèo của những độc xà vĩ đại, mình lớn bằng bắp vế xấp, đầu hình ba góc, mắt xanh lè, le lưỡi đỏ lòm, ào ạt xông tới tìm người để mổ.

Những con độc xà này thân hình to lớn, da vẩy lại dày và nhầy nhụa. Mặc dù các làn kiếm quang xẹt ra tua tủa hình như không bị việc gì, cứ ồ ạt lẫn xả đến mãi.

Đằng sau tiếng sáo vẫn lạnh lót như hô hào, thúc dục, kích động mãnh liệt như một hiệu lệnh tấn công.

Những cần cỏ cắt thật cao, đôi mắt xanh lè như lân tinh, những chiếc lưới quét lia lịa trên không khí, đồng thời có những tiếng rít “ồ ồ” nghe thật dễ sợ!

Một số độc xà đi đầu bị thương vì kiếm ảnh, thân hình cuộn khúc thành từng đống, đầu ngẩng lên, hai mang thở phì phì, miệng phun từng luồng khói trắng đục như sương, tanh không thể tả.

Hơi tanh mỗi lúc càng thêm nồng gắt, khiến mọi người muốn tắt thở, và ói mửa. Kể nào công lực hơi non kém cảm thấy đầu óc choáng váng không đứng vững nữa.

Vạn Vũ Xương lật đật la lớn :

- Xin mọi người nín thở lại ngay!

Đột nhiên hai khối thịt đen sì bị luồng chưởng phong đánh bật lên cao! Tức thì thân hình độc xà vung ra, chiếc đuôi quẫy mạnh đùng đùng, rồi lặn xả về phía mấy vị cô nương.

- Ối chà!

- Nghiệt súc!

- Ra tay mau.

Lăn trong tiếng thét, chưởng phong phát ra những tiếng “ình, ình” nghe chát óc.

Ba con độc xà đã bị “Vô Tướng thần công” của Thôi thị quật tung lên, thân hình nát bét.

Lục Phượng Tường chẳng dám chần chờ, thi triển “Càn Khôn chỉ” điểm thẳng vào những đống khác.

Mỗi người đem hết tuyệt học sở trường để chống lại bọn độc xà, bảo vệ lẫn nhau.

Kình lực phát ra ầm ầm, bụi cát tung bay mù mịt, hàng trăm con rắn lớn đã bị đánh nát hoặc chém đứt từng khúc, máu tanh vọt ra lênh láng, nằm phơi bụng trắng hếu, la liệt khắp mặt đất!

Vạn Vũ Sinh kêu lớn :

- Chúng ta chạy mau lên.

Ai nấy đều rảo cẳng bước nhanh lên núi.

Ngờ đâu mới vượt qua chừng hai chục trượng, Tổng Thu Vân và Tôn Chính kẻ trước người sau ngã lặn đùng trên đám cỏ.

Tiến đến Tề Trường Tự, Lục Phượng Tôn, Bạch Phi Yến, Tu Ngọc Nhân ôm bụng mửa thốc mửa tháo, ngay cả Vạn Vũ Sinh cũng đầu váng mắt hoa, lão đảo đứng không vững.

Tổng Thu Vân và Thất Bộ Liên hoàn Tôn Chính đã nhào ra mê man bất tỉnh luôn.

Xem tiếp hồi 79 Mượn gió truyền độc

79. Chương 79: Mượn Gió Truyền Độc

Càn Khôn Thủ Lục Phượng Tường cau mày biến sắc, quay sang hỏi Vạn Vũ Xương :

- Vạn lão đệ, có anh em nào bị độc xà cắn phải không?

Vạn Vũ Xương lắc đầu đáp :

- Không việc gì đâu! Đó chỉ là hiện tượng bị trúng độc nên đâm ra mê man chứ không can hệ gì đến tánh mạng, văn bối đã có cách cứu rồi.

Nói xong lấy trong người ra một lọ “Khử Độc tán” xoa vào mũi mọi người.

Qua một chập lâu, Tôn Chính, Tổng Thu Vân vẫn chưa thấy tỉnh lại, cả đến Vạn Vũ Sinh, Tề Trường Tự, Lục Phượng Tôn, Bạch Phi Yến và Tu Ngọc Nhân vẫn nằm mê man bất tỉnh.

Vạn Vũ Xương cho rằng mọi người hít phải một ít khí độc của bầy rắn, chỉ cần xúc ít thuốc khử độc tán sẽ khỏi ngay, nhưng ngờ đâu càng lâu càng trầm trọng, chẳng những không tỉnh dậy mà nhiều người lại thỉnh thoảng co quắp thân hình, nước bọt trào ra miệng.

Đang giây phút hoang mang chưa biết toan tính cách nào, bỗng thấy có bóng người sa xuống rừng cây.

Giản chân nhân vừa trông thấy giật mình hỏi :

- Ủa sao Trí Năng thiền sư lại trở lộn về?

Bóng đen chạy lại gần, quả nhiên là Trí Năng thiền sư.

Thiền sư mặt mày tái mét, bộ áo cà sa rách nát, thấm đỏ máu đào, tay phải cầm cây thiền trượng tay trái đang kẹp chặt một xác người. Thiền sư vừa dừng chân đứng lại, thân hình đã lao đảo như sắp té xuống đất.

Tôn Hiệu Nam vội vàng chạy lại đỡ và hỏi lớn :

- Thế nào, Đại sư gặp cường địch phải không?

Trí Năng đưa cặp mắt lơ đãng nhìn qua mọi người, thở hổn hển nói :

- Bọn quần ma đã liên hiệp cùng nhau thanh thế lớn lao vô cùng, chúng ta phải chuẩn bị để đối phó, nếu chậm e không kịp nữa.

Mọi người nhìn thấy xác người trong tay Trí Năng thiền sư đều giật mình sợ hãi. Xác đó chính là Trí Bồn thiền sư, vừa cùng ra đi một lần với Trí Năng.

Thấy tình thần Trí Năng quá ư mỏi mệt, có vừa vừa trải qua một cuộc ác chiến với kẻ địch, chân lực hao tổn quá nhiều, cho nên mặc dù ai ai cũng nóng lòng muốn biết rõ sự việc ra sao, nhưng không tiện hỏi nhiều.

Giản chân nhân sực nhớ lại con gái mình còn Tuyệt Sâm hoàn, chế biến thành “Bách Doanh đan” đó là một phương thuốc có tánh chất bồi bổ nguyên khí và giải độc kỳ diệu nhất, nên quay sang hỏi Giản Dao :

- Dao nhi, con còn giữ viên Bách Doanh đan nào nữa, hãy đưa cho đại sư uống xem may ra có khỏe bớt chăng?

Giản Dao dạ một tiếng, lấy ra một hoàn thuốc, nhét luôn và mồm Trí Năng thiền sư rồi đỡ ông ta ngồi dậy.

Giản chân nhân hỏi luôn :

- Con còn lại bao nhiêu hoàn Bách Doanh đan trong người?

Giản Dao xem lại rồi nói :

- Còn được chín viên.

Giản chân nhân kiểm điểm lại tình hình các nhân vật nơi đây thì thấy trừ Lý Thành Hóa, Mai Hoa đạo nhân và Vạn Vũ Xương, ở người nhờ công lực hùng hậu có thể tự vận dụng nguyên khí điều trị lấy khỏi cần thuốc.

Ngoài ra Vạn Vũ Sinh, Tôn Chính, Lục Phượng Tôn, Tổng Thu Vân, Tu Ngọc Nhân đang hôn mê bất tỉnh.

Số thuốc còn lại, chín viên, tạm lấy năm viên cho năm người uống trước, còn bao nhiêu để dành về sau.

Lăng Vân Phụng giúp Giản Dao đem Bách Doanh đan nhét vào miệng ấy người uống.

Đêm hôm đó tuy là ngày tám tháng ba nhưng tứ bề mây kéo đen ngòm chẳng thấy trăng sao, cánh rừng sâu như chìm đắm trong một tấm màn sương dày mịn, cảnh sắc có vẻ thê lương ảm đạm vô cùng.

Gió rừng rít từng cơn qua cành cây xào xạc, hòa lẫn với tiếng trùng đẻ tí tè nghe buồn làm sao!

Lục Phượng Tường và Tôn Hiệu Nam tuy chưa nói ra câu nói của Trí Năng thiền sư “quần ma liên hiệp, thanh thế lớn lao, phải chuẩn bị ứng phó kịp thời”

Quần ma là những kẻ nào mà đến nỗi trong hai đại cao thủ Thiếu Lâm, một chết một bị trọng thương.

Cứ như hai vị Trí Năng, Trí Bồn tài nghệ đâu phải tầm thường, thế mà vẫn bị đánh thảm bại như thế, dĩ nhiên bọn ma đầu phải vô cùng lợi hại.

Hiện nay bao nhiêu người trong bọn đang lâm bệnh vì trúng độc, nếu gặp phải cường địch biết ứng phó làm sao đây.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong trí óc, khiến cả hai cảm thấy như cả một trận phong ba bão táp sắp sửa dội mạnh trên đầu mọi người.

Trong bầu không khí vắng lặng của núi rừng, bỗng nghe vèo một tiếng, một bóng người từ trên cao sà xuống bìa rừng, nhanh như một bóng ma rồi chạy thẳng xuống chỗ mọi người.

Tôn Hiệu Nam, đôi mắt lóe hào quang hét lớn :

- Kẻ nào đấy, hãy dừng lại ngay.

Bóng ấy thân hình mau lẹ vô cùng, trong nháy mắt đã bay xẹt lại bên cạnh Giản Dao và đứng lại.

Đó là một lão già dáng người cao cao xương xương, mình mặc áo xanh, lưng mang trường kiếm.

Giản Dao giật mình, vội vàng rút soạt Ngõ Câu độc kiếm múa tít lên nhảy ra chặn lại.

Kẻ đó không ai khác hơn là Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ.

Chữ Vô Kỵ vừa đặt chân xuống bãi cỏ, chẳng thềm đáp lại tiếng quát của Tôn Hiệu Nam, đôi mắt sáng quắc, nét mặt xương xương đầy vẻ ngạo nghễ lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Giản Dao, từ từ nói :

- Uyển nhi, tại sao mày ở nơi đây?

Từ thuở bé, Giản Dao xem Hỏa Ảnh Tử như chú ruột mình, bây giờ thấy thái độ của y có vẻ nghiêm trọng, lại có ý không tốt nên trong lòng bỗng thấy hoảng sợ, lùi ra mấy bước lắc đầu nói :

- Tôi không phải Nam Cung Uyển mà tên là Giản Dao.

Lục Phượng Tường và Tôn Hiệu Nam đứng nhìn Chữ Vô Kỵ nhưng không nhận được là ai vì đã lâu lắm, Hỏa Ảnh Tử hành động bí hiểm không mấy khi xuất hiện trên giang hồ.

Khi nghe hai người xưng hô và theo khẩu khí của hắn có thể đoán được là người cùng bè đảng với Nam Cung Hột. Thấy Giản Dao sợ hãi thối lui mà người này cứ lăm lăm lỳ lỳ sẵn tới, cả thấy lo lắng cho nàng, chuẩn bị sẵn sàng, nếu có bề gì ra tay can thiệp ngay.

Hỏa Ảnh Tử dừng chân đưa cặp mắt đỏ như than lửa nhìn qua hai người rồi găm mặt nhìn Giản Dao thét lớn :

- Uyển nhi, mày điên rồi sao mà ăn nói bậy bạ như vậy. Hãy mau mau đi theo thúc thúc rời khỏi nơi này.

Giản Dao một mực lắc đầu nói :

- Không, tôi không phải là Nam Cung Uyển nữa mà là Giản Dao. Bây giờ tôi không chịu đi đâu hết. Không ai có thể bó buộc hay áp bức tôi nữa.

Lăng Vân Phụng đứng cạnh nàng khê hỏi :

- Dao muội muội, người này là ai thế?

Giản Dao không trả lời.

Chữ Vô Kỵ thét to :

- Thần quân sắp đến đây rồi, nếu mày không chịu theo ta mau đi nơi khác thì phiền lắm đấy!

Giản Dao ý có Lăng Vân Phụng bên cạnh nên cũng yên tâm, mạnh dạn ngẩng đầu nói lớn :

- Chữ thúc thúc, tiện nữ tẩm bé được ông chăm sóc thương yêu như con cháu, nên hôm nay vì cự nghĩa vẫn gọi ông là thúc thúc. Nhưng Nam Cung Hột đã giết hại mẹ tôi, hai bên đã kết thành mối nợ không đội

trời chung chứ không còn gì là tình nghĩa nữa. Thời may được gặp nhau đây, cảm phiền thúc thúc chuyển lời cùng ông ta rằng Giản Dao này không phải là con gái của y nữa.

Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ ngờ đâu Nam Cung Uyển lại có thể tự miệng thốt ra những câu nói ngỗ nghịch như vậy, nên vừa ngạc nhiên vừa bức tức, trợn mắt thét lớn :

- Uyển nhi, mày nghe ai xúi giục mà có những lời đại nghịch bất đạo như thế hử? Mày có đi theo ta hay không thì bảo.

Lăng Vân Phụng hừ một tiếng nói :

- Lạ nhỉ, người ta nói như thế mà dám bảo rằng “đại nghịch bất đạo”! Nam Cung Hột là đứa tử thù đã giết mẹ Giản Dao, nếu nàng biết rồi mà không trả thù ẹ mới gọi là “đại nghịch bất đạo chứ”

Chữ Vô Kỵ cười gằn nói :

- Con tiện tỳ, mày dám nói miệng tày với Chữ mỗ hay sao?

Vừa nói dứt lời đã nghe vút một tiếng, phóng chưởng đánh ngay vào ngực Lăng Vân Phụng như thiên lôi ầm ầm.

Hai người đứng cách nhau không quá năm thước, chưởng lực của Chữ Vô Kỵ phát ra, kinh phong nổi dậy ầm ầm như sấm sét uy lực kinh người.

Lăng Vân Phụng vẫn điềm nhiên đứng không nhúc nhích. Nàng khẽ phất ống tay áo vung lên một cái.

“Bùng”!

Chưởng lực của Chữ Vô Kỵ vừa phát ra như biển trào sóng lộng, bỗng nhiên chạm vào một thể khí vô hình dội ngược lại phải kích chính mình, toàn thân bị hất tung ra, loạng choạng một lúc mới đứng vững.

Thật không thể ngờ trước được hiện tượng này! Lão há hốc mồm trợn mắt nhìn sững nàng thiếu nữ ẻo lả, đẹp như mơ mà có một công lực phi thường!

Lăng Vân Phụng cười lạt nói :

- Mày có phải là Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ không? Cứ như công lực như thế này mà mày cũng múa may làm tàng trước mắt bản cô nương sao? Nếu biết điều hãy sớm tìm đường rút lui cho rảnh.

Nàng vừa nói đến đây đã có tiếng cười ha hả, Giản chân nhân đã phi thân nhảy lại bảo Lăng Vân Phụng :

- Lăng cô nương, lão phu có tí chuyện muốn hỏi hần.

Hỏa Ảnh Tử liếc xéo nhìn qua thấy kẻ vừa nhảy đến là một đạo sĩ tuổi độ năm mươi, mặt tựa trăng rằm, mắt như sao sáng, ngạc nhiên chưa biết là ai, cười hỏi :

- Đạo trưởng là ai, có chuyện gì cần đến Chữ mỗ?

Giản chân nhân cất tiếng cười vang, đôi mắt chiếu hung quang nói :

- Chữ Vô Kỵ, mày còn nhớ lại câu chuyện mười tám năm về trước, phóng hỏa thiêu rụi Thanh Thành không?

Hỏa Ảnh Tử ngạc nhiên ngó ngay mặt Giản chân nhân như để dò xét, rồi lạnh lùng đáp :

- Chữ mỗ bình sinh chuyên dùng hỏa khí, việc phóng hỏa kể có hàng ngàn vụ, đâu còn nhớ rõ hay phân biệt được vụ nào của mười tám năm về trước. Tuy nhiên việc đốt tan căn cứ Thanh Thành thuộc trong đại chương trình tấn công mười ba đại môn phái thì Chữ mỗ cùng còn nhớ được.

Giản chân nhân nổi nóng hét lớn :

- Quân sát nhân khốn khiếp tán tận lương tâm đến thế là cùng. Mày đã nhớ ra là đủ rồi. Bần đạo đây chính là Thanh Thành chưởng môn Giản Vấn Thiên...

Chữ Vô Kỵ cậ mình có tuyệt kỹ sử dụng hỏa khí trên đời không ai bì kịp, hơn nữa đã hai mươi năm qua, y theo chân Nam Cung Hột học thêm khá nhiều bí quyết công phu của Tử Phủ môn nên nhìn xem thiên hạ chẳng ra gì hết. Giản chân nhân dưới mắt y cũng chỉ là một nhân vật không đáng kể.

Khi nghe nói xong, y cất tiếng cười ha hả rồi hất hàm hỏi thách :

- Thế ngày nay mi cố tìm Chữ mỡ để thanh toán khoản nợ máu cũ đây phải không?

Giản chân nhân thấy hắn tỏ thái độ khinh ngạo, biết chẳng phải tay vừa nên ngấm ngấm vận dụng công lực đầy đủ thủ thế sẵn sàng, đỉnh đạc nói :

- Phải, bản đạo từ lâu nay đã phát thệ quyết tìm cho được đứa tại nhân đã phóng hỏa, trước là rửa nhục cho Thanh Thành bị đốt, sau trả hận thù cho bao nhiêu người vô tội không biết võ công đã bị chết oan ức dưới bàn tay mày.

Hỏa Ảnh Tử cười gằn nói :

- Ngày hôm nay là đại kiếp nạn mà toàn thể mười ba môn phái khó bề tránh thoát chứ không riêng gì một mạng mày. Họ Giản kia, mày muốn gì cứ tự nhiên hành động.

Giản chân nhân đã vận dụng đủ thập thành công lực, chuẩn bị sẵn sàng ra tay và nghĩ bụng :

- “Đối với hạng người như Chữ Vô Kỵ mỗi lần ra tay phải hạ thủ cho được, vì vậy hễ đánh một đòn phải là đòn quyết định”.

Suy nghĩ xong cười rộ nói lớn :

- Hà, hà, mày cứ thử đi sẽ biết.

- A di đà Phật!

Trí Năng thiền sư vừa niệm Phật hiệu đã vung cây thiền trượng nhảy vút lại thét lớn :

- Tặc tử, mày phải đền mạng cho sư đệ ta ngay.

Trong lúc xuất kỳ bất ý, thiền sư đem hết thần lực vung cây thiền trượng, nhắm ngay sọ Chữ Vô Kỵ giáng xuống tựa hồ như ngọn núi Thái Sơn đổ ập xuống đỉnh đầu.

Cây thiền trượng loang loáng như một chiếc cầu vồng, xé gió, kêu ào ào, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Xem tiếp hồi 80 Ngụy khốn trong vòng vây

80. Chương 80: Ngụy Khốn Trong Vòng Vây

Chữ Vô Kỵ cũng thừa biết uy lực ghê gớm của cây thiền trượng không dám ngang nhiên đón đánh, chỉ lắc nhẹ một cái, thân hình vọt ngang một bên tám thước, thoát khỏi áp lực của đòn này.

Nãy giờ Giản chân nhân đã vận dụng đủ mười thành công lực vào hữu chưởng, định đánh ra một đòn quyết định, nhưng do Trí Năng thiền sư ra tay trước đành phải tạm ngừng. Tuy nhiên đời nào ông chịu để yên, cho nên khi thấy Chữ Vô Kỵ phi thân qua một bên tránh né cây thiền trượng, ông vùng hét lên một tiếng vang trời, tay động chưởng mặt nhắm đúng thân hình Hỏa Ảnh Tử đẩy tới.

Chưởng lực phát ra như trời gầm đất sập, sấm sét nổ ầm ầm!

Chữ Vô Kỵ không ngờ đối phương có một công lực thâm hậu đến thế. Đến khi biết ra rồi thì không còn kịp nữa. Toàn thân lão đã bị bao trùm trọn vẹn trong một luồng cương phong mãnh liệt, hình như cả hòn núi Thái Sơn rơi trên đỉnh đầu, ngay cả hơi thở cũng không còn hô hấp, thì còn sức đâu mà trả đòn hay chống đỡ nữa.

Thái Nhạc chưởng quả xứng danh với tiếng đồn xưa nay trên khắp giang hồ.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, tánh mạng Hỏa Ảnh Tử Chữ Vô Kỵ kể như phó thác cho tử thần rồi! Bỗng nhiên từ trong rừng xẹt ra một chiếc bóng mờ, bay đi nhanh không thể tả, tiếp theo là một chuỗi cười the thé như ma khóc quỷ hờn.

Tiếng cười vừa dứt, một giọng nói vang lên :

- Hà hà, hai người đánh một sao gọi rằng giỏi! Chử bằng hữu hãy sớm rút lui au.

Miệng nói, bóng đen lộn quay đi một vòng như chiếc vù tung song chưởng đẩy mạnh Giản chân nhân ra xa.

“Bùng” một tiếng rồi “ầm ầm” lên miệng một chập lâu! Ngũ Nhạc chưởng vừa chạm phải một kinh lực bất ngờ, bỗng nhiên bị dội ngược trở lại xẹt qua một bên, đánh vào một mô đá nổi lên cạnh rừng, tan tành như tro bụi.

Toàn thân Giản chân nhân cũng rung động và bước xê ra khá xa.

Xung quanh vùng ấy, cả một đám bụi cát như phủ lấp cả vạn vật.

Thân hình người ấy vừa thoáng qua đã vọt thẳng lên trời rồi bay luôn vào rừng mất dạng.

Chử Vô Kỵ đành nhìn mình không chết cũng bị nội thương trầm trọng, nhưng đột nhiên thấy áp lực đang đè nặng trên ngực đã giảm bớt rồi tan hết. Lão mừng quá vội vàng tung cả song chưởng đẩy mạnh về phía trước nhún mình nhảy trái ra sau.

Tuy thoát qua đại nạn, nhưng dư lực của Ngũ Nhạc thần chưởng cũng gây rung động cả người, tim đánh thình thịch, huyết sôi lên bừng bừng như muốn căng vỡ cả mạch máu.

Thừa lúc đang hỗn loạn, lão không dám trì hoãn, vội vàng nhảy vào rừng tẩu thoát.

Sự việc xảy ra vô cùng nhanh lẹ.

Trí Năng thiền sư thấy Hỏa Ảnh Tử nhảy trốn vào rừng đồi nào chịu buông tha, tức tốc vác cây thiền杖 tung mình đuổi theo truy nã.

Lục Phượng Tường vội vàng kêu lớn :

- Đại sư, xin hãy dừng bước, vì giặc cùng chó đuổi.

Trí Năng thiền sư tuy nóng lòng tức giận đuổi theo nhưng khi Lục Phượng Tường khuyên thấy cũng có lý, vội vàng quay trở lại ngay.

Lý Thành Hóa đứng dậy nghiêm trang nói :

- Lợi hại thật, ghê gớm thật! Kinh lực này có tánh cách vô cùng khác lạ, chẳng lẽ do Ô Mông lão Kiến bà ngầm nhúng tay vào giúp bọn chúng hay sao?

Tôn Hiệu Nam cũng gật gù :

- Lý đạo hữu nói cũng phải lắm! Người vừa ra tay giải cứu Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỵ có thể là Độc Cô bà lắm. Trong lúc cấp thời hoảng hốt, lão hủ tuy không nhìn thấy rõ ràng mặt mũi ra sao, nhưng cứ theo đặc tính kỳ dị của chưởng phong đã phát ra thì nhất định là có “Ô Mông Đại Lực chưởng” rồi!

Nói vừa dứt lời, bỗng từ ven rừng nổi lên một giọng cười the thé như tiếng cú kêu đêm, rồi một giọng khàn khàn nói lớn :

- Lão bà từ lâu lắm không xuất hiện giang hồ mà cũng có kẻ còn nhớ danh đầy chứ!

Lý Thành Hóa nói lớn :

- Lão Kiến bà bà, tuy là nhân vật số một trong Thập tam tà, nhưng dùng cổ độc lén ám toán người ta như vậy đâu có hành vi của người đứng đắn. Nếu quả có bản lãnh, xin cứ đương nhiên xuất hiện cùng bản đạo đánh chơi năm ba trăm hiệp thử!

Độc Cô bà lại trở lên một chuỗi cười lạnh gáy rồi nói tiếp :

- Lão bà tử nhân luồng gió phóng ra một ít cổ độc cũng chỉ để làm trò đùa mà chơi thôi. Nhưng xét hiện nay các vị đã thất thế lọt vào vòng vây rồi thì khỏi cần lão bà tử ra tay động thủ nữa.

Vừa nói xong tiếng cười đã nghe vắng vắng tận đằng xa, nhỏ dần dần, hình như lão bà đã phi thân bỏ đi nơi khác rồi.

Lục Phượng Tường mỉm cười nói :

- Đã lâu lắm Độc Cổ lão bà mai danh ẩn tích không xuất hiện trên giang hồ, tại sao hôm nay cũng có mặt tại Lư Sơn như vậy?

Giản chân nhân nói :

- Cứ như khẩu khí của bà ta, hình như bọn mình đang sa vào ổ phục kích trước sau gì cũng đành khoanh tay chờ chết mà thôi.

Tôn Hiệu Nam lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Lần này bọn họ có vẻ đã hành động theo một kế hoạch chu đáo đã vạch sẵn. Khổ nỗi là chưa biết hiện có những nhân vật nào tham gia?

Trí Năng thiền sư hần học nói :

- Câu chuyện kể ra càng thêm hồ thẹn nhưng cũng cần thuật lại để quý vị cùng nghe. Số là khi bần đạo và sư đệ vừa đến lưng chừng núi, đột nhiên có độ hai chục người xông ra bao vây, kẻ nào cũng bịt mặt kín mít chẳng phân biệt được lạ quen. Mỗi người đều cầm binh khí nào đao, mác, kiếm, gậy, kẻ nào cũng thân pháp mau lẹ, bản lãnh cao cường, chẳng bao lâu anh em bần tăng bị chia ra hai ngã rồi lọt vào vòng vây, khó bề cứu viện lẫn nhau...

Lý Thành Hóa nói :

- Trong khi giao chiến đại sư có để ý tìm hiểu xuất xứ võ công của bọn họ không?

Trí Năng thiền sư gượng cười nói :

- Mỗi người trong bọn họ sử dụng một loại binh khí khác nhau, võ công rất phức tạp, ngay nhiều tuyệt kỹ của các môn phái chúng ta đều có cả. Ngoài ra lối xuất thủ cũng đúng phép tắc vì vậy nên rất khó mà phân biệt hay xét đoán được lai lịch của họ.

Giản chân nhân giật mình nói :

- Cứ như lời đại sư tường thuật thì kẻ chủ trì cuộc này nhất định có chuẩn bị kế hoạch tỉ mỉ ngay từ trước rồi, chứ không phải do sự ngẫu nhiên.

Trí Năng thiền sư nói :

- Nhưng thêm một chuyện nữa, là khi đang đánh nhau, bỗng nhiên xuất hiện thêm hai nhân vật khác lẫn xả về phía bần đạo tấn công luôn.

Hai kẻ đó một người dùng song chưởng, một người dùng một cái trống đá thật to làm binh khí.

Lục Phượng Tường nghe nói giật mình hoảng hốt hỏi ngay :

-Ồ nhân vật ấy là Thạch Cổ Triều Chúc Thanh, một trong số Tam tiên núi Trường Bạch, còn người đánh hai chưởng là Xích Cước Tiên Cổ Lôi. Trong khi xáp chiến đại sư có để ý thấy chân ông ta đỏ như chu sa đấy chứ?

Trí Năng thiền sư đáp :

- Khi vừa thấy hai người nhập vào vòng chiến thì Sư đệ đã trúng ám khí của tặc nhân, bần đạo cố sức đánh luôn mấy chưởng đi xông lại giải cứu, nhưng khi đến gần thì hỡi ôi, sư đệ đã tắt hơi rồi...

Lục Phượng Tường nói :

- Kẻ hạ sát Trí Bổn thiền sư có thể là người sử dụng chưởng rồi.

Tôn Hiệu Nam hỏi :

- Lục lão ca có lẽ ám chỉ Thiết Chưởng Tiên Lệ Ngọc rồi.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Trường Bạch tam tiên đã xuất hiện hai người là Thạch Cổ Tiên và Xích Cước Tiên, như thế người thứ ba nếu không phải Lệ Ngọc thì còn ai nữa?

Trí Năng thiên sư lắc đầu nói :

- Lục lão ca đoán sai rồi. Kẻ ấy là Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỵ, con người có nét mặt xương xương, thân hình dong dong cao, mặc áo màu xanh, bần tăng dám quả quyết không thể nhìn nhầm được. Khi bần tăng ôm xác sư đệ chạy đi, bị người xử dụng song chưởng đánh trúng bả vai bên trái. Nhưng khi ấy lại nghe người cao ặt xương có nói: “nhị vị hãy tha cho nó đi về để đưa tin càng tốt hơn”. Tiếng nói chính là của Hỏa Ảnh Tử Chử Vô Kỵ. Vì vậy nên bần tăng sau khi gặp mặt hần tại đây đã quả quyết hần là thủ phạm hạ sát sư đệ Trí Bồn.

Mọi người nghe Trí Năng thiên sư thuật lại câu chuyện đầu đuôi, nhưng vẫn chưa biết nhân vật nào đã đứng ra chủ trương việc này.

Tuy nhiên cứ theo tình hình đã diễn ra từ trước đến nay mà xét thì bọn họ muốn lợi dụng các môn phái cùng Thất Lão hội tranh tài nơi Ngũ Lão phong, đến khi cả hai cùng kiệt sức mới thừa cơ hưởng lợi. Thật rõ ràng là “cò hạc giành nhau, ngư ông đắc lợi!”

Không ngờ khi được biết tin Thất Lão hội nếm mùi thất bại, chúng liền thay đổi ngay kế hoạch, liên kết với bọn Xà Cư Sĩ, hợp thành một khối để cùng đối phó với các đại môn phái.

Tôn Hiệu Nam nhìn thấy Giản chân nhân đang cúi đầu suy nghĩ bất giác hỏi rằng :

- Giản lão đệ đã nghĩ ra được nhân vật nào đứng ra chủ trì tổ chức này chưa?

Giản chân nhân ngẩng đầu nhìn lên, ngập ngừng một lát rồi đáp :

- Theo sự suy đoán của tiểu đệ thì kẻ đó không có ai khác hơn là Nam Cung Hột.

Lục Phượng Tường hỏi lại :

- Lão đệ căn cứ vào yếu tố nào mà có thể quả quyết điều ấy?

Giản chân nhân nói :

- Hiện nay trên giang hồ có ba môn phái có nhiều uy tín nhất. Nhưng nếu kể về thực lực hùng hậu thì phải kể đến Thiên Diện giáo rồi sau đó đến Thất Lão hội do Hách Phi Yên đề xướng. Hôm nay Thất Lão hội và các đại môn phái đang ở Ngũ Lão phong để giải quyết mọi giá tiết, dù thắng hay bại, bên nào cũng phải hao mòn kiệt lực hay tổn hại nặng nề. Bây giờ một đệ tam nhân nếu đứng ra xưng bá trên võ lâm dĩ nhiên đó là cơ hội thuận lợi nhất. Họ chỉ cần triệu tập một số cao thủ phục kích dưới chân núi dùng kế “dĩ dật đãi lao” nghĩa là dùng người khỏe tấn công kẻ đã mệt là đắc sách nhất.

Ngừng một lát, ông nói tiếp :

- Đệ tam nhân này rất có thể là Thiên Diện giáo. Tuy nhiên hiện nay giữa Thiên Diện giáo và chúng ta chưa hề có điều gì xích mích hay hận thù, nhất định họ không bao giờ hành động như vậy. Giang hồ bao la, nhân vật trùng trùng, nhưng tìm ra kẻ đủ khả năng làm chuyện ấy đâu phải là dễ. Có chăng, kẻ ấy ngoài Nam Cung Hột ra không còn nhân vật thứ hai nào nữa. Hách Phi Yên đã bị Thiên Diện giáo bắt rồi. Bích Nhân Thần Quân đã bị thất bại chạy về Tây Vực, Thất Lão hội hoàn toàn tan rã, quả nhiên đây là cơ hội tốt nhất để Nam Cung Hột đứng ra lãnh đạo quần tã, rồi chỉ một số ít người bất ngờ đột kích có thể tiêu diệt bọn ta. Xét trong võ lâm toàn Trung Nguyên này chỉ còn một mình lão ta là nổi bật và có đủ khả năng làm việc ấy. Bích Nhân Thần Quân oai trấn Tây Vực chưa bao giờ nếm mùi thất bại, xem thiên hạ đều là kẻ dưới tay, tự cao tự đại, cho đến ngày nay bị thảm hại, chắc chắn không còn mặt mũi nào lưu luyến Trung Nguyên để mang nhục. Nếu nhược bằng chúng ta hay được đem quân tiếp viện, chúng chỉ cần mai phục rồi thừa cơ phóng độc khiến cho chúng ta công lực suy yếu để rồi tấn công một trận là tiêu diệt ngay. Như liệt vị đã thấy, vừa rồi chúng ta hầu hết đều trúng độc nặng, nhưng bọn chúng vẫn bao vây giam lỏng chứ chưa chịu ra tay ngay là vì đang chờ đợi người chỉ huy có lẽ chưa tới kịp mà thôi.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Phải, Giản lão đệ nhận xét sâu sắc và hợp lý lắm.

Lý Thành Hóa nói :

- Theo ý kiến bản đạo thì nên mạo hiểm xông ra phía địch còn hơn là khoanh tay chịu chết.

Giản chân nhân nói :

- Hiện nay chúng ta đang bị bao vây trong phạm vi chỗ này, cố nhiên phải tìm cách thoát ra mới được. Tuy nhiên chúng ta chưa thể làm được, chẳng phải vì hèn yếu hay võ công kém cỏi, mà vì phe ta có nhiều người bị trúng độc. Bây giờ chưa có cách nào hơn là tìm xem phía lực lượng đối phương có những nhân vật nào, tài nghệ ra sao.

Lục Phượng Tường gật đầu nói :

- Xưa nay tiểu đệ có nghe thiên hạ đồn về “Ngũ Hành kiếm trận” của quý phái và “La Hán trận” của Thiếu Lâm đều là tuyệt nghệ của võ lâm, uy lực phi thường. Khổ nỗi muốn thành thạo hai thể trận này tất nhiên phải có nhiều ngày giờ trau luyện thật thành thục. Lúc này hoàn cảnh quá gấp rút, làm thế nào được bây giờ?

Tôn Hiệu Nam mỉm cười, gật đầu nói :

- Lục lão ca nói rất phải, trong lúc này có lẽ đây là cứu cánh duy nhất cho chúng ta. Vẫn biết thì giờ gấp rút không cho phép tập luyện chu đáo, song le khi tưng biến cũng phải tòng quyền, chỉ cần mọi người nhớ kỹ phương vị và nhiệm vụ của mình, không được liều mạng, không để bị hạ sát, ngoài ra chỉ cần một vài nhân vật võ công tương đối cao đủ sức đối phó với địch, rồi nội ngoại tương ứng cũng có thể nhờ thể trận mà ứng phó được.

Lục Phượng Tường nói :

- Nếu vậy thì hay lắm. Tôn lão ca nên sắp đặt và bố trí nhanh lên thì vừa.

Tôn Hiệu Nam đứng ra xem xét địa thế, bố trí các phương vị đặt Lăng Vân Phụng, Giản Dao, Tống Thu Vân, Tu Ngọc Nhân, Bạch Phi Yến, thành một toán, đem Ngũ Hành kiếm trận ra giải thích đại khái, vạch rõ những quy tắc điều hành biến hóa ọi người cùng am thạo.

Mỗi cô nương cần nhớ kỹ các phương vị của mình và của bạn, sự tiếp ứng lẫn nhau phải như thế nào, án ngữ bốn phía bên trong một vòng, thành ra “Nội ngũ hành”.

Sau đó sắp đặt cho Lý Thành Hóa, Vạn Vũ Sinh, Tề Trường Tự, Lục Phượng Tôn, Tôn Chính thành “Ngoại ngũ hành” đồng thời giảng giải khúc chiết tất cả sự vận chuyển biến hóa ọi người nghe qua một lượt.

Ngoài ra, Thôi phu nhân và Trí Năng thiền sư có nhiệm vụ tiếp ứng và liên hệ toàn cục.

Sau khi nghe giảng giải và sắp đặt xong xuôi, tất cả các thanh niên đều cảm thấy hăng hái và đầy lòng tự tin. Ai ai cũng hân hoan đảm nhận nhiệm vụ, tin tưởng vào mình và sự biến hóa kỳ diệu của trận pháp đối phó lại cường địch. Nhiều người chỉ sợ địch nhân không dám đến mà thôi.

Tôn Hiệu Nam nói với Giản chân nhân :

- Lão hủ thấy ra lúc này chúng mình có cơ hội hành động được rồi. Hai ta cần tịnh dưỡng tinh thần một phút rồi cùng hiệp sức với Thôi phu nhân và Trí Năng đại sư để điều hành thể trận “Đạo Hỏa Tẩy Tủy” đấy nhé!

Giản chân nhân khiêm tốn đáp :

- Lão hủ xin chờ lệnh chỉ huy phát đạt.

Vừa nói dứt lời, bỗng có tiếng còi rít lên lạnh lói, từ mé rừng bên tả bỗng hai chục bóng đen hiện ra, âm thầm kéo ra xông về phía này nhanh như chớp, một chập sau lại tản mát khắp nơi.

Tôn Hiệu Nam khẽ ra hiệu rồi dẫn nhỏ :

- Chúng nó đã đến, các bạn chuẩn bị đi là vừa.

Tức thì “Ngũ Hành kiếm trận” bắt đầu chuyển động. Bóng người liên tiếp luân chuyển, trong ngoài, trước sau đâu đó có mạch lạc chặt chẽ, gươm đao chói loà, kiếm mang nhấp nháy.

Trong bầu không khí yên lặng nhưng khấn trương, mọi người hồi hộp chờ đợi, nửa sợ nửa mừng.

Xem tiếp hồi 81 Ngũ Hành kiếm trận

81. Chương 81: Ngũ Hành Kiếm Trận

Bao nhiêu bóng đen vừa kéo đến lại tản mát đi, ẩn vào bóng rừng như những u linh, chưa hề động thủ.

Thời gian lạnh lùng trôi qua chậm chậm, chẳng bao lâu đã khoảng canh hai.

Gió núi bắt đầu chuyển mạnh, sương núi lơ mờ, bóng cây thấp thoáng, bốn phía khu rừng chìm lặng trong một màn đen tối.

Mọi người bắt đầu diễn luyện “Ngũ Hành kiếm trận”, tuyệt nghệ trấn sơn của phái Võ Đang, ai ai cũng thấy có cảm giác hân hoan mới mẻ và thêm nhiều tin tưởng hơn trước.

Trong lúc này Lục Phượng Tường, Tôn Hiệu Nam và Giản Vấn Thiên, đều nhắm mắt ngồi trong trận vận dụng nội công mầu nhiệm đem Tam Muội Chân Hỏa xua đẩy cổ độc ra ngoài. Thanh Huy đạo nhân, Thanh Trình Từ, Mai Hoa đạo nhân cũng ngồi sát bên nhau phối hợp điều tức để “Đạo Hỏa Tẩy Tủy”.

Trong suốt thời gian đó, trọng trách bảo vệ đều đặt trên vai những người được phân công trong “Ngũ Hành kiếm trận”.

Về phía địch nhân, trừ Chử Vô Kỵ và Độc Cổ bà bà, mới xuất đầu lộ diện và hiện đang còn ẩn nấp đâu đây, ngoài ra những người khác trước sau chưa hề thấy động tĩnh, vì vậy nên mọi người chưa an tâm vì chưa dò xét được thực lực của đối phương như thế nào.

Trong khi mọi người đang nóng lòng sốt ruột, bỗng đâu từ hai bên khu rừng nổi lên mấy tiếng hú. Hằng mấy chục bóng đen nhất loạt kéo ra xông thẳng về phía đang tập trung, trong chớp mắt đã đến gần mấy chục trượng.

Mặc dù bóng đêm dày mật, nhưng cũng có thể phân biệt chừng ba bốn chục người, người nào cũng dùng khăn đen bịt kín mặt và cứ nhìn theo lối di chuyển nhẹ nhàng mau lẹ cũng có thể đoán được trình độ võ công của họ rất cao cường.

Hình như địch nhân biết rõ phía bên này nhiều người trúng phải cổ độc, đang lo hành công điều tức chống lại độc tố đang bắt đầu phát ra, cho nên thừa dịp này mà tấn công thì quả nhiên thuận lợi cho chúng nhất.

Sau mấy tiếng hú, những bóng đen đã lao vút tới, lẳng lặng chẳng nói một lời, huy động binh khí tấn công như vũ bão.

Chính gặp lúc nguy hiểm đột ngột như thế mới thấy sự nhiệm mầu lợi hại của “Ngũ Hành kiếm trận”.

Cả mười cao thủ bắt đầu phát động trận pháp, trước sau, trong ngoài liên lạc phối hợp chặt chẽ, nên sức một tăng thành mười, thể thủ lẫn thế công diễn tiến mạch lạc như một bộ máy.

Theo quy tắc của “Ngũ Hành kiếm trận”, cứ mỗi người luân phiên lưu động, ứng chiến luân chuyển, cứ một người tấn công, cả mười người yểm trợ, lối liên lạc thực thực hư hư, nối đuôi nhau thay đổi phương vị không ngừng.

Vì vậy nên khi đối phương vừa xông đến đâm chém bừa bãi bỗng chạm phải một làn kiếm ảnh chặt chẽ như tường đồng vách sắt, chỉ trong mấy phút nhiều môn vũ khí đã bị chặt đứt làm đôi. Thỉnh thoảng nhiều tiếng rú vang lên, thấy người thì nhau ngã xuống huỳnh huych, máu phun có vòi.

Ngay khi “Ngũ Hành kiếm trận” bắt đầu phát động, Giản Dao đã sử dụng thanh “Đoạn Hồng kiếm”, Bạch Phi Yến sử cây “Thanh Nghê kiếm” và Tu Ngọc Nhân lại sử dụng “Độc Ngô câu”.

Ba thanh bảo kiếm chém sát như chém bùn, mỗi lúc múa lên hào quang chói sáng, hơi lạnh bốc ra rừng mình, chạm thứ gì cắt đứt thứ ấy.

Trên ba chục đại hán bịt mặt lẫn xả vào trận, gươm rợp trời, máu thịt văng khắp nơi, chưa bao lâu đã chết mất một nửa rồi. Tuy nhiên bọn họ như những đàn thú dữ say máu đã đến lúc liều mạng, chẳng còn kể trời đất gì nữa. Nhiều tiếng rú thảm thiết của những kẻ bị tử thương pha lẫn với những tiếng thét của bọn người đang đánh nhau đến độ điên cuồng.

Hễ người đi trước nhào ra, tức thì kẻ đi sau lẫn xả vào thay thế ngay tức khắc.

Phía ngoài “Ngũ Hành kiếm trận” đã có hàng mấy chục xác chết nằm ngổn ngang. Từ các đám cỏ bụi cây, chỗ nào cũng có thây nằm vắt ngang, máu đào nhuộm đỏ đất. Từng vũng máu tươi đang từ từ chảy xuống dốc, trước mặt mọi người đã bày ra một cảnh tượng vô cùng dã man tàn khốc.

Bỗng nhiên những tiếng “phằng, phằng, phằng”, nổi lên liên hồi từ trong rừng cây.

Lý Thành Hóa liền gọi lớn :

- Bọn yêu nhân lại hành động gì nữa đây, xin mọi người chú ý đề phòng.

Nói vừa dứt lời, từ hai mé rừng đã nổi lên những tiếng soàn soạt, vèo vèo, tiếng rít trong không khí vo vo, rồi từng tiếng loạt tên sắt xé gió ào ạt bay đến như mưa bắc.

- Lũ tặc tử khốn nạn thật!

Tiếng thét vừa dứt, mọi người đã găm lên rồi phần ai nấy giữ, án ngữ theo phương vị ngũ hành, vung kiếm loang loáng như sao sa, kết lại thành một màn hào quang sáng rực quét hết những đám tên rơi xuống đất như lá tre.

Tiếng tên bay vèo vèo hòa lẫn với những tiếng lách tách liên hồi, tạo thành một âm thanh kỳ dị nghe đinh tai nhức óc.

- A di đà Phật!

Trí Năng thiền sư vừa niệm xong Phật hiệu, hai ống tay rộng thùng thình đã phát lên, đẩy ra một luồng kinh lực mạnh mẽ phi thường.

- Bọn ác tặc đã đến số rồi!

Lăng Vân Phụng bật tức vừa thét xong đã bay vọt lên cao rời khỏi phương vị, tả chưởng vung lên, một luồng tiềm lực của “Vô Tướng thần công” thoát ra như biển réo sóng găm, thổi mạnh về phía hai bên bờ rừng, nơi những tên cung thủ đang nấp bắn.

Luồng kinh phong vừa cuốn tới, đột nhiên những tiếng kêu gào thảm thiết từ hai bên rú lên một lượt. Rừng khuya bỗng vang lên những tiếng kêu la của nhiều người nghe rợn cả gáy.

- Phụng nhi, bọn này chẳng qua là những thủ hạ vô tội, không nên sát hại quá nhiều.

Thôi thị vừa cất tiếng ngăn con, nhưng bọn tặc nhân mai phục hai bên rừng đã bị thương quá một nửa. Số còn lại hoảng kinh nhón nhác rù nhau chạy tán loạn, rồi tìm đường ẩn trốn không còn một đứa.

Qua hai lần đột kích, rừng khuya lại chìm đắm trong màn đen u tịch!

Các cao thủ lại ngồi xuống hành công điều tức, tiếp tục chống độc.

Một hồi lâu, Lục Phượng Tường quay sang Tôn Hiệu Nam nói :

- Cổ độc của Lão bà tử quả nhiên lợi hại. Mặc dầu anh đã ráng sức vận công chống chọi, nhưng không làm sao trục xuất ra ngoài cơ thể được hết. Bây giờ không còn cách gì nữa. Chúng ta cần có kế hoạch như thế nào phòng bọn chúng tấn công đợt khác nữa.

Thôi phu nhân mỉm cười nói :

- Xin Lục lão tiên bối cứ yên tâm, tiện thiếp còn “Chu sa chỉ” dù quân giặc có hùng mạnh đến đâu cũng có thể ứng phó nổi.

Lục Phượng Tường gật đầu vui vẻ đáp :

- Vậy trăm sự xin nhờ phu nhân tùy liệu giúp cho.

Trong khi đang bàn bạc, từ hai mé rừng cây lại thấp thoáng bóng người. Nhìn kỹ thấy từ hai phía có hai tốp người đang lẳng lẳng tiến tới.

Tốp bên trái đi đầu có ba người là Chữ Vô Kỵ, Văn Tử Thần và Xà Cư Sĩ. Sau lưng họ trên hai chục người cầm giáo mác hăm hở, lẳng lẽ bước theo.

Tốp bên phải, đi đầu là một lão bà mặt mày nhăn nheo, mắt sâu mũi quằm, mình mặc áo đen, rõ ràng là Mông sơn Độc Cổ bà. Người thứ hai cao ngất ngều như tòa cổ tháp, tay phải cầm một chiếc trống bằng đá nặng chình chịch, người thứ ba mặc chiếc áo lông dài đến đầu gối, hai chân đỏ như son tàu, quả nhiên là Thạch Cổ Triều Chúc Thanh và Xích Cước Tiên Cổ Lô, hai người trong số Trường Bạch tam tiên. Tiếp sau lưng họ là hai chục người nữa, người nào cũng vạm vỡ, tay cầm binh khí sáng ngời.

Hai tốp người từ từ tiến tới theo thế gọng kềm, mỗi lúc một siết dần tới kiếm trận.

Chữ Vô Kỵ vừa liếc mắt thấy Giản Dao đã trầm giọng nói :

- Uyển nhi, hãy lui ra au, muốn chết sao mà đứng mãi đấy?

Bạch Yến Nhi không đợi nói hết lời đã quát lớn :

- Lão tặc, chính mày mới là người muốn chui đầu vào cũi chết còn hỏi ai nữa?

Tổng Thu Vân lẳng lẳng không nói một lời, ngậm dùng ba hạt cương châu, vận khí bắn đúng ngay người Chữ Vô Kỵ.

Chữ Vô Kỵ nghe tiếng gió thoảng qua đã lẹ làng bước sang một bên tránh khỏi rồi trợn mắt quát hỏi :

- Đứa nào dám cả gan ám toán lão gia?

Vạn Vũ Sinh cười hà hà nói :

- Đó là Vạn nhị gia, đã sao chưa?

Nói dứt lời đã đảo lộn thanh trường kiếm dùng thế “Phi Bộc Liên Tuyến” đâm vút vào ngực Chữ Vô Kỵ.

Hỏa Ảnh Tử không ngờ đối phương ra tay quá gấp, vừa giận vừa tức, cười lạt một tiếng nói :

- Chúng mày chết đến nơi rồi mà còn hung hăng.

Miệng nói, cổ tay xoay nhẹ một vòng phát chưởng đập ngay vào thân kiếm.

Đến giờ phút này mới thấy được sự lợi hại phi thường của Ngũ Hành kiếm trận. Chỉ cần một người ra tay, toàn trận đã chuyển động và biến hóa vô cùng.

Chữ Vô Kỵ vừa vung chưởng đẩy thanh kiếm của Vạn Vũ Sinh sang một bên, thành linh có bóng người thấp thoáng, một luồng kiếm quang xanh lè bỗng nháng lên rồi rạch thẳng xuống cánh tay trái.

Vốn là người nhiều kinh nghiệm, kiến thức sâu rộng, Chữ Vô Kỵ vừa liếc mắt nhìn qua ánh kiếm đã đoán ngay là lợi hại, nên vội vàng thu ngay tay lại.

Nhưng lúc vừa mới nhô lên tránh luồng kiếm của Bạch Phi Yến thì Lục Phượng Tôn đã vung kiếm đánh vút lên.

Trong nháy mắt bị bốn phương tấn công liên liền, không còn cách nào tránh né kịp, liền hét lên một tiếng, vận dụng đầy đủ chân lực vào hữu chưởng, đánh về phía Lục Phượng Tôn.

Chưởng lực của Hỏa Ảnh Tử có một uy lực phi thường, mạnh như sấm sét, ào ạt như nước trào, hơn nữa vì khoảng cách quá gần nhau, khó bề né tránh.

Ngờ đâu Lục Phượng Tôn chỉ phớt đều qua không cần né tránh, nhát kiếm vừa chém đã thu lại rồi lướt nhẹ qua một bên như cánh bèo trôi êm trong dòng nước.

Ngay khi đó, một nữ lang khác mình mặc áo tím, hai bím tóc thả ngang bờ vai, đã nhảy ra chặn đường.

Chưởng phong của Hỏa Ảnh Tử vừa đánh hụt, Lục Phượng Tôn đã dồn hết về phía nữ lang như một cơn gió trốt.

Nữ lang này chính là Lăng Vân Phụng.

Nàng không thèm quan tâm đến ngọn chưởng của Chữ Vô Kỵ. Nàng điềm nhiên cài thanh kiếm trên vai rồi bàn tay ngọc khẽ phất một cái rất nhẹ nhàng.

“Bình” một tiếng, Chữ Vô Kỵ cảm thấy chưởng lực của mình đang cuộn cuộn tuôn ra như sóng triều, bỗng nhiên gặp phải một luồng tiềm lực vô hình chặn lại. Chưởng phong chẳng những không tiến tới được, mà còn bị dội ngược lại, khiến lồng ngực như bị tảng đá nghìn cân chặn phải, cơ hồ nghẹt thở.

Cả thân hình cao cao xương xương của Hỏa Ảnh Tử như bị trúng luồng gió mạnh lao đảo về phía sau gần tám bước, khí huyết cơ hồ đảo ngược suýt nữa ngất xỉu.

Chữ Vô Kỵ toát mồ hôi dầm dề, vận khí thử nhưng vẫn bình thường không bị thương.

Văn Tử Thần tay vung cây quạt xếp cười lạt nói :

“Ngũ Hành trận pháp” mà có gì đáng phô trương.

Vạn Vũ Sinh hét lên một tiếng, trợn mắt nói :

- Văn Tử Thần, mày có giỏi hãy xông vào xem sao?

Chữ Vô Kỵ thấy Văn Tử Thần nói đến “Ngũ Hành kiếm trận” nên để ý nhìn lại quả thấy mười người trong trận đứng theo phương vị ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, chia thành hai nhóm một ngoài một trong, mỗi người tay cầm trường kiếm, sát khí đằng đằng, thủ thế chực sẵn.

Lão tự nghĩ thẹn thắm, nếu không có sự cảnh giác này không khéo lỗ măng ra tay, cơ hồ hư cả đại sự.

Văn Tử Thần cười dài nói :

- Ngũ Hành kiếm trận chưa hẳn là môn học tuyệt thế, làm sao có đủ khả năng chặn được Văn mỗ.

Ngay khi ấy, Chữ Vô Kỵ đã vung hai tay lên trời hít hơi hú lên một tiếng thật dài.

Tiếng hú vọng lên cao vút, vọng đi thật xa, có lẽ là một ám hiệu để tấn công địch.

Tiếng hú vừa chấm dứt thì ngay bên cạnh Ngũ Hành kiếm trận đã xuất hiện đủ mặt Độc Cổ bà, Thạch Cổ Triều Chúc Thanh, Xích Cước Tiên Cổ Lôi, Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ đồng thời phân tán ra xung quanh Ngũ Hành kiếm trận, định bao vây lại.

Lý Thành Hóa trông thấy bọn ma đầu đang chuẩn bị tấn công, tay phải cầm kiếm khoa lên một vòng cười nói :

- Hà hà, nếu chúng mày muốn ném tài Ngũ Hành kiếm trận thì cứ việc ra tay, cần gì phải phô trương nữa.

Độc Cổ bà cười lên như quỷ rú :

- Lý Thành Hóa, mày hãy tiếp thử một chưởng của Lão bà tử sẽ biết ra sao.

Nói xong đánh ra một chưởng.

Lý Thành Hóa biết rõ công lực của Độc Cổ bà rất hùng hậu, nếu mình không chống đỡ nổi thì Tu Ngọc Nhàn làm sao đương cự được.

Nghĩ vậy nên ngấm ngấm vận dụng nội công, bao nhiêu khớp xương chuyển động nghe lách tách liên hồi tung chưởng ra đón lấy.

Hai luồng chưởng lực đụng nhau, Lý Thành Hóa cảm thấy tay trái tê rần, thân hình lạng đi một vòng, đầu óc choáng váng và nghĩ thầm :

- “Lão bà này công lực quá cao siêu, đối với bà ấy không nên dùng sức”.

Nghĩ vậy liền đề khí thân hình nghiêng nghiêng, né sang một bên.

Độc Cổ bà hơi sững sốt, định tấn công luôn, tức thì từ chỗ trống, Tư Ngọc Nhàn đã bay vọt ra, thanh Ngô Câu độc kiếm đã vung lên soạt soạt liên hồi, bảy đường kiếm quang của

“Tu La thất kiếm” vừa phát ra, đã đẩy dồn Độc Cổ bà đi giật lùi mãi về phía sau một khoảng xa.

Xem tiếp hồi 82 Lửa mình tự thiêu mình

82. Chương 82: Lửa Mình Tự Thiêu Mình

Ngũ Hành kiếm trận một khi phát động là vận dụng đồng thời khả năng liên kết phối hợp của toàn thể mười cao thủ theo luật ngũ hành sinh khắc, biến hóa vô cùng.

Cứ mỗi người đánh ra một chiêu thế, nhưng uy lực cộng vào nhau cùng phát huy mạnh mẽ vô cùng.

Trong một khoảng chu vi mười trượng, kiếm quang lấp lánh, bóng người ẩn hiện nhấp nhô, càng lúc càng tung hoành biến thành một màn bạc kiếm ảnh, điệp điệp trùng trùng, khí lạnh cùng kinh phong từ trung tâm tỏa ra thật là ghê gớm.

Càng đánh mọi người càng thêm trau luyện, quen với sự biến hóa kỳ diệu của Ngũ Hành kiếm trận, mười thanh trường kiếm quay cuồng như một rừng gươm không còn biết đâu mà phân biệt nữa, chỉ nghe tiếng rít vo vo, xé gió ào ào, soạt soạt rộn cả gáy.

Làn kiếm quang mỗi lúc thêm dày đặc, bao trùm kín đáo tựa hồ như thác cuồng biển réo, nhấp nhô lên xuống, găm réo âm ỳ!

Đây là cuộc hỗn chiến hào hứng nhất, ác liệt nhất xưa nay chưa từng thấy trên võ lâm.

Hai bên xáp chiến trên hai trăm thế.

Chữ Vô Kỵ nóng lòng không dần được, rú lên một tiếng thật dài, múa tít thanh kiếm gạt mạnh thế song kiếm hợp bích của Lục Phương Tôn và Vạn Vũ Sinh ra, tay trái dùng Phần Tâm chỉ điểm xẹt vào mặt Tổng Thu Vân.

Tổng Thu Vân thấy đối phương tự nhiên đột khởi, thay đổi thế đánh, gạt phắt Lục Phương Tôn và Vạn Vũ Sinh ra thì biết ngay hẳn đã có một âm mưu gì đây rồi.

Nhưng đến khi tay trái của Hỏa Ảnh Tử vung lên, Phần Tâm chỉ xia thẳng về phía nàng quá mau lẹ không thể nào tránh né kịp, đành thét lên một tiếng múa tít thanh kiếm, đem cả tuyệt nghệ của Tu La thất kiếm vừa học được, biến thành một bờ tường kiếm ảnh chặn lại.

Nhưng luồng chỉ phong của Chữ Vô Kỵ tuy nhỏ như một sợi tơ nhưng mạnh như súng thần công, đã chạm mạnh vào thanh kiếm đánh choang một tiếng kinh người!

Tổng Thu Vân cảm thấy cánh tay phải tê rần, hổ khẩu nhức nhói không thể tả. Thanh trường kiếm bị Phần Tâm chỉ đánh gãy đôi, người nàng bị bật lùi ra phía sau xa lắm.

Thắng được một chiêu, bề gãy được lực lượng phía này, Chữ Vô Kỵ lợi dụng thời cơ, lạnh như lằn ánh sáng phóng đại vào trận.

Tôn Chính đứng mé ngoài vôi vàng ngăn cản nhưng khí thế của lão quá hung bạo không thể nào kịp nữa.

Nóng lòng và hốt hoảng quá, Tôn Chính liền vung tay phóng ra một lúc ba chiếc vòng liên hoàn xẹt ra như ba đường chỉ trắng, tập kích ngay vào phía hậu tâm của Chữ Vô Kỵ.

Trí Năng thiền sư thấy Chữ Vô Kỵ liều mạng xông vào trận, vôi vàng di chuyển vị trí phi thân nhảy lại chặn ngang trước mặt. Cây thiền trượng trên tay thiền sư quay tít mù như chong chóng, theo thế “Trực Đảo Hoàng Long” tấn công tới tấp.

Chữ Vô Kỵ thấy trượng pháp của Trí Năng thiền sư quá ư lợi hại và gấp rút, muốn dùng kiếm để kiếm chế bớt, bỗng nhiên có ba luồng chỉ phong réo gió vi vu từ phía sau xẹt đến nên vôi vàng nhảy phóc qua một bên né tránh.

Ba chiếc liên hoàn đánh hụt bay xẹt qua một bên mình hấn bắn về phía trước.

Trí Năng thiền sư cũng bị hụt một trượng, cánh tay phải vung lên, vận dụng kinh lực xoay sang thế khác, đánh liên tiếp ba thế liên.

Chữ Vô Kỵ chỉ cười lạt một tiếng chẳng thèm né tránh, múa tít chặn ngay ba thế trượng.

Thấy ba trượng vừa rồi không làm gì được đối phương, Trí Năng thiền sư liền hết lớn :

- Chữ Vô Kỵ nếu mà tài giỏi hãy đỡ thêm mấy trượng của bản tăng đây.

Nói xong sử dụng thế “Phục Ma trượng pháp”, tuyệt nghệ trấn sơn của Thiếu Lâm tự, ánh trượng lóe lên liên liền bao trùm cả toàn thân Hỏa Ảnh tử.

Nhưng Chữ Vô Kỵ đâu phải tầm thường, vẫn ung dung múa kiếm réo lên ào ào như vũ bão, hóa giải ngay thế trượng.

Cả hai đem hết tài nghệ sở trường ra thi thố, không bao lâu đã quá năm mươi chiêu, chưa phân định hơn thua.

Phía bên này, Độc Cổ bà vung hai cánh tay cong queo như cành cây khô, với những ngón nhọn hoắc như vuốt chim ưng, múa may bay nhảy, rú lên từng hồi the thé, cổ dòn ép, áp đảo Bạch Phi Yến.

Thân hình lão bà nhấp nhô rồi tung bắn lên cao, qua khỏi đầu người, nhảy luôn vào trận địa.

Bạch Phi Yến giật mình hét lên một tiếng, múa Thanh Nghệ bảo kiếm lao vút theo.

- Con tiện tỳ, mày muốn chết hả?

Độc Cổ bà chân vừa chấm đất, đã đẩy ra một chưởng nổ lên ầm ầm như sấm sét.

Chưởng lực này có một uy lực vô biên, bất kỳ kẻ nào bị chạm phải nếu không chết cũng bị nội thương trầm trọng.

Bỗng có tiếng Thôi phu nhân khẽ nói :

- Bạch cô nương hãy mau mau lui vào trong trận, chỗ này đã có già này đảm đương cho rồi!

Bạch Phi Yến vừa nghe mấy tiếng nói, tự nhiên cảm thấy một luồng triển lực vô hình đẩy nhẹ thân mình xích qua một bên, thoát khỏi ảnh hưởng luồng độc của quái bà rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bạch Phi Yến thấy nhẹ cả người, vui mừng liếc sang một bên thấy đường mẫu mình đang dùng tay phải từ trên không nhằm ngay Độc Cổ bà nhẹ phát một cái.

Cái phát hình như nhẹ nhàng nhưng một luồng chỉ phong trắng xóa đã xé gió rit lên vo vo xẹt thẳng về hướng ấy.

Độc Cổ bà vội vàng bước sang một bên né tránh đồng thời cười lên the thé nói lớn :

- Lão bà này không ngờ trong mười ba đại môn phái mà có nhiều nhân vật bản lãnh cao cường.

Miệng nói song chưởng như đôi vuốt chim ưng thủ ngay trước ngực, rồi liếc mắt về phía Bạch Phi Yến gần giọng :

- Con bé, sao mày chưa quay về còn chờ gì nữa?

Bạch Phi Yến vừa nhún chân đi về chỗ cũ, bỗng đâu một người thân hình cao lớn vừa bay đến, mạnh như một trận cuồng phong, từ trên cao dùng thế “Thái Sơn Áp Đỉnh” đánh xuống. Khí thế ồ ạt nặng nề như quả núi sập trên đầu.

Bạch Phi Yến không còn cách nào hơn là vội vàng nhún chân vọt sang một bên, tay mặt vũ lộng thanh nghệ bảo kiếm quét ra một đòn theo thế “Hồi Phong Vũ Liễu”.

Đại hán to lớn ấy chính là Thạch Cổ Triều Chúc Thanh. Vừa phi thân vào kiếm trận, liếc mắt trông thấy hai vị cô nương còn nhỏ tuổi gần đón mình, nên nổi nóng vung chiếc trống lớn bằng đá trên tay múa lên ào ào như gió cuốn, kinh khí phát ra ghê người.

Tu Ngọc Nhân và Bạch Phi Yến nào phải đối thủ của Triệu Chúc Thanh. Hắn không thèm đếm xỉa đến hai nàng, tung chiếc trống đá đánh liên tiếp ba thế, hai nàng chịu không nổi vội vàng thối lui ra sau.

Trong lúc đang nguy cấp, bỗng nhiên từ bên ngoài đưa đến những tiếng binh khí chạm nhau leng keng, chan chát nổi lên liên hồi.

Tức thì cả hai toán người của phe địch đã đồng thời xông vào kiếm trận.

Tu Ngọc Nhân và Bạch Phi Yến thất sắc, trong lòng nóng như lửa đốt, nghiêng rằng mím lợi cố dùng sự lạnh lẽo né tránh những đòn trí mạng của đối phương, Hai thanh kiếm nhỏ không cách nào chịu đựng nổi với chiếc trống đá nặng trên ngàn cân, nên phải luôn luôn tránh mọi sự va chạm nhau.

Tình thế mỗi lúc một khẩn trương.

Lý Thành Hóa đã bị Văn Tử Thần bám sát không hoạt động được như ý muốn. Y nóng lòng phi thân nhảy vọt ra ngoài kiếm trận, thế rồi hai cao thủ xáp nhau một chọi một, càng lâu càng quyết liệt.

Ngũ Hành kiếm trận bắt đầu thu hẹp lại. Giản Dao lệ chân nhảy vào thế ngay vị trí của Lý Thành Hóa vừa bỏ trống.

Lăng Vân Phụng thấy thanh kiếm của Tống Thu Vân bị Phần Tâm chỉ của Chử Vô Kỵ bắn gãy, liền ném thanh kiếm của mình cho nàng tạm mượn sử dụng.

Không ngờ lúc quay đầu nhìn lại thì thấy Thạch Cổ Triều Chúc Thanh đã xách chiếc trống đá xông vào trong trận.

Uy thế của chiếc trống quá dũng mãnh, luôn luôn áp đảo khiến cả Tu Ngọc Nhân lẫn Bạch Phi Yến phải thụt lùi dần, tình hình mỗi lúc thêm khẩn trương.

Lăng Vân Phụng nóng lòng uốn mình một cái, khẽ búng chân bay vọt đến như một lăng điện chớp.

Tuy nhiên nàng đã chậm một giây rồi!

Thạch Cổ Triều Chúc Thanh đã gầm lên một tiếng, hữu chưởng dùng thế “Ngô Công Di Sơn” đánh thẳng vào mặt Tu Ngọc Nhân.

Thấy chiếc trống đá của đối phương đột nhiên chuyển hướng, Tu Ngọc Nhân giật mình hoảng sợ, tay chân cuống quýt, chân bước theo thế “Túc Địa Thành Thốn” kiếm vung theo thế “Hằng Giang Điểm Nguyệt” từ bên phía trái đánh qua, dùng “Độc Ngô câu” móc vào Thạch Cổ.

Cứ so sánh trọng lượng của hai thứ vũ khí này thì Độc Ngô câu quá nhỏ bé, làm sao móc cho nổi khối đá khổng lồ nặng ngàn cân cho được.

Nhưng một sự bất ngờ đã xảy ra ngoài sự dự đoán của mọi người.

Khi hai món vũ khí vừa chạm vào nhau, chỉ nghe “phập” một tiếng khô khan, mũi của bảo kiếm đã móc sâu vào chiếc trống đá.

Thạch Cổ Triều cảm thấy bất lợi, vội vàng đưa tay chuyển sức giật mạnh một cái.

Soẹt!

Cả một chiếc trống bằng đá xanh nổi tiếng hàng mấy chục năm nay đã bị Ngô Câu độc kiếm bửa làm hai mảnh.

Tu Ngọc Nhân cũng không ngờ thanh báu kiếm lại lợi hại đến mức đó nên nhất thời sửng sốt nhìn ngơ ngác.

Vừa lúc ấy Thôi phu nhân hướng về phía Độc Cổ bà, từ từ nói :

- Lão bà đã ẩn thân suốt mấy chục năm không ra mặt giang hồ, không ngờ ngày hôm nay bỗng nhiên xuất hiện,, hòa theo kẻ ác làm chuyện bất lương. Cứ như tài nghệ của lão bà cũng chưa hẳn có thể xoay được tình thế đâu. Để bảo toàn danh tiếng, hơn nữa từ bao lâu rồi cũng chưa có điều xích mích trong võ lâm, nếu bây giờ suy xét để rút lui về cũng còn kịp.

Độc Cổ bà chớp liên đôi mắt sáng ngời như chim cú, cười the the nói :

- Chẳng ngờ sau bốn mươi năm, ngày nay lại có kẻ trên giang hồ dám công nhiên khinh dễ lão bà này. Nay, ta nói à biết, nãy giờ vì mới xuất thủ, và để giữ tư cách của kẻ bề trên, lão bà chỉ dùng có ngũ thành công lực mà thôi. Người đừng tưởng già này nể sợ đâu nhé.

Nói như thế rồi lập tức vận động cả mười thành lực đạo vào hữu trảo, xòe năm móng tay khô đét như vuốt chim ưng, bầu mạnh vào ngực của Thôi phu nhân lẹ như chớp giạt.

Lăng Vân Phụng thét lớn :

- Má, hãy để mụ lão tặc tử ấy cho con đối phó cho.

Thôi thị không đáp, điềm nhiên chờ đợi.

Khi độc trảo nhọn hoắt như năm mũi phi đao của Độc Cổ bà còn cách mình chừng năm thước, tức thì vận dụng “Vô Tướng thần công” của Phật môn chặn đứng lại liền.

Thật là chuyện không ngờ!

Độc Cổ bà không ngờ đâu rằng, cái công phu của mình khổ tâm rèn luyện từ mấy chục năm nay, dùng cả mười thành công lực, phóng “Độc Cổ trảo” mà đối phương chẳng cần ra tay đối phó chỉ khê ra tay đã khóa chặt lại, hết phương vùng vẫy. Trong lòng đang hiu hiu tự đắc, bỗng nhiên biến thành sợ hãi, trở mắt nhìn thẳng vào người Thôi thị, bước lùi ra sau bốn bước.

- A ha!

Tiếng reo vừa dứt, bỗng nhiên từ phía dưới, một bóng người loang loáng bay lên nhẹ nhàng như tàu lá.

Bóng ấy bay vụt một cái lướt qua khỏi đầu Trí Năng thiền sư, Chữ Vô Kỵ, trong khi cả hai đang mải mê đánh nhau kịch liệt, một sống một còn.

- Chữ Vô Kỵ, nợ máu phải trả bằng máu, chuyện này mày chỉ còn một cách là đền mạng mà thôi.

Ầm! Tiếng nói vừa dứt, một tiếng nổ vang lên, rung chuyển cả rừng núi.

Đùng! Lại một tiếng nữa vang lên long trời có phần lớn hơn tiếng trước. Bao nhiêu người đứng gần thấy đều cảm thấy bùng bùng tai nhức óc!

Cả một vùng sáng rực nháng lên tiếp theo là một bầu lửa đỏ ối bốc ra dữ dội. Lập tức đá sỏi tung lên từng mảng, sần sật cháy sáng lờ.

Trong ánh sáng xanh lè lẫn đỏ rực, thấp thoáng có nhiều xác chết bị sức mạnh của tiếng nổ bốc tung lên cao rồi cháy bùng bùng như những bó đuốc.

Từ cái tử thi cháy đỏ, mờ người cháy xèo xèo nghe khét lẹt.

Trí Năng thiền sư sững sốt, nét mặt hãi hùng, trợn mắt kinh hoàng nhìn Giản chân nhân đang mỉm cười đứng ngay bên cạnh.

Thì ra bóng người vừa sa xuống là Thanh Thành Giản chân nhân.

Ông ta đã dùng “Ngũ Nhạc thần chưởng” nghiền nát Chữ Vô Kỵ như con mả!

Trí Năng thiền sư cài cây thiền trượng lên vai, chấp tay nói :

- A di đà Phật, đạo hữu dùng chưởng pháp gì mà ghê gớm dường ấy?

Giản chân nhân vuốt râu mỉm cười đáp :

- Đại sư, phạm những kẻ thích chơi lửa sẽ chết vì ngọn lửa! Đại sư nên biết trong người Chữ Vô Kỵ lúc nào cũng có mang theo rất nhiều “Chu Thiên Liệt Hỏa đạn”. Thứ hỏa đạn ấy, nếu đập mạnh sẽ tự nhiên bùng lên và phát ra một sức nóng khủng khiếp, hơn lửa thường những mười lần, không thể nào dùng nước dập tắt được.

Đám lửa cháy mỗi lúc càng dữ dội, đỏ rực cả một vùng, bùng bùng lan rộng khắp nơi, nhiều tảng đá to trên núi cũng bị cháy bể tan, nổ lên ầm ầm.

Độc Cổ bà thấy phát trào không gây được tác dụng, mà Hỏa Ảnh Tử Chủ Vô Kỵ lại bị trúng Thái Nhạc chưởng nổ tung, cháy biến ra tro trong nháy mắt thật hãi hùng.

Bà ta tự nghĩ :

- “Khí thể đối phương có vẻ dữ dội, mỗi lúc thêm người tài hơn. Nếu để cục diện kéo dài e có hại về phần mình. Chi bằng nhân lúc đang lộn xộn, đối phương không để ý, mình rút lui cho êm chuyện. Tam thập lục kế di đào vi thượng!”

Nghĩ thế rồi khẽ nhún chân búng một cái vọt ra ngoài trận, loang loáng vài đợt rồi định đi luôn.

Tuy nhiên, một người thâm độc như Độc Cổ bà nào chịu thoát thân một cách êm thấm như vậy đâu!

Khi thân hình vọt bay lên cao, nhìn xuống phía dưới thấy có một nữ lang xinh đẹp đang đứng yên lặng nhìn đám lửa cháy, bà ta liền vung tay phải, tung một đòn “Cổ Độc trào”, phát ra một luồng kinh phong tanh hôi đánh vào nữ lang ấy.

Ngờ đâu, đòn chót lại nhằm vào tay lợi hại. Nữ lang ấy là Lăng Vân Phụng.

Lăng Vân Phụng nào phải tay vừa, tay đứng nhìn lửa cháy nhưng vẫn để ý theo dõi hành động của đối phương nhất là những tay lợi hại như Độc Cổ bà.

Khi thấy ác bà ra tay đánh lén mình, nàng nổi nóng hét lớn :

- Tặc bà tử, mày muốn bỏ mạng vì tay bản cô nương sao?

Thân hình Độc Cổ bà vừa mới tung lên, tiếp theo tiếng hét của nữ lang, đã cảm thấy vai trái đau nhói, bao nhiêu chân lực tự nhiên tiêu tan hết, chân tay bủn rủn, hô hấp bế tắc, cả thể xác nặng nề rơi xuống đất như một bao cát!

Sau khi Ngũ Hành kiếm trận được thu hẹp, những người không tham dự bèn liên kết thành một lực lượng hậu bị quân vây quanh xung quanh, hể thấy phía nào cần, lập tức xông vào tiếp ứng ngay.

Bạch Phi Yến và Tu Ngọc Nhân trở về vị trí cũ, vũ lộng hai thanh trường kiếm, phát huy oai lực đánh ra.

Lúc đó, tuy bọn cường địch đã bố trí khắp bốn mặt, lực lượng đông gấp mấy lần, nhưng Ngũ Hành kiếm trận vững chắc như lũy thép thành đồng, chặn đứng hết mọi đợt tấn công từ bên ngoài vào.

Trên thực tế, chủ lực của tà phái chỉ còn nhằm vào một vài nhân vật là Xà Cư Sĩ Khuất Thát và Xích Cước Tiên Cổ Lôi, còn bao nhiêu người khác chỉ làm vai trò lưu động, dùng số đông hò hét, để uy hiếp tinh thần chứ chưa đủ khả năng xáp gần vào kiếm trận.

Lý Thành Hóa và Văn Tử Thần vẫn đánh nhau dữ dội. Kiếm quang phiến ảnh bừa bừa nhấp nhô, soạt tít lấy nhau phát ra những luồng kinh phong mãnh liệt, làm rung động cả một vùng chu vi trên năm trượng.

Những người có võ công còn kém, hỏa hầu còn non không dám bén mảng đến gần trận đấu.

Nhưng kể từ lúc Độc Cổ bà trúng phải Chu Sa chỉ của Lăng Vân Phụng nhào xuống, thương thế trầm trọng, tình hình đột nhiên biến chuyển mạnh.

Những người đang ngồi vận công như Thanh Huy đạo nhân, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân, Vạn Vũ Sinh, bốn người trúng cổ độc bỗng nhiên tỉnh lại, nhất tề phi thân nhảy lên, xông vào vòng chiến.

Những tiếng bạt kiếm soẹt soẹt, vo vo nổi lên liên hồi! Vũ khí chạm nhau choeng choeng, lửa văng sáng lòe.

Xà Cư Sĩ nhìn qua biết rằng đại sự đã tan vỡ, khó lòng cứu vãn nổi, liền huyết lên một hồi còi báo hiệu ngừng cho Xích Cước Tiên Cổ Lôi đem đồ đệ rút lui.

Thạch Cổ Triều Chúc Thanh bị Lăng Vân Phụng đả thương nội phủ, đang ngồi dưới một gốc cây to vận công chữa thương.

Cạnh đó, Lý Thành Hóa và Văn Tử Thần vẫn hăng say đánh nhau không để ý gì đến cục diện xung quanh.

Sau khi Xà Cự Sĩ và Xích Cước Tiên rút lui, Ngũ Hành kiếm trận giải tán. Ngay khi ấy từ bìa rừng phía bên tả có một đám người đang đi ra.

Xem tiếp hồi 83 Âm mưu to tát

83. Chương 83: Âm Mưu To Tát

Người dẫn đầu là một lão già mặc áo rộng thùng thình, mặt vuông tai lớn.

Lão già yên lặng đi tới, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, trong hai khóe mắt thấp thoáng có những tia sáng lạnh lùng thâm độc.

Đi sau lão là tám người đàn ông, người nào cũng mặc áo cổ đến đầu gối, trạc độ 40 sắp lên, tay không binh khí, nhưng dáng điệu nhẹ nhàng lạnh lẽ, chứng tỏ có trình độ võ công cao siêu.

Tiếp theo chín người này lại xuất hiện thêm ba người nữa.

Người giữa là một đạo nhân mặc áo bào màu vàng, lưng mang kiếm dài, tay cầm phát trần, trông có vẻ đạo mạo quắc thước.

Người đi bên trái là một lão già thân hình ngũ đoản, mặt nhỏ loắt choắt, mặc áo bóng, lưng thắt giầy vải, có cây một chiếc điều tre dài hơn hai thước.

Bên phải là một ông già nữa, mặc áo xanh, mặt mày hốc hác, tuổi ngoài năm mươi.

Đi sau ba lão già có hai mươi đạo sĩ nữa, người nào cũng mặc bào xám, lưng mang kiếm dài.

Lục Phượng Tường vừa trông thấy đám người xuất hiện liền quay lại nhìn Tôn Hiệu Nam như muốn dò ý.

Thì ra ông già mặc áo tía dẫn đầu là Cầm Linh Thần Quân Nam Cung Hột.

Ba nhân vật đi sau là Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu và Đông Cung Cự Sĩ Thiện Nhân Phong. Còn hai mươi người đi theo, có lẽ là môn đệ của Nga Mi phái.

Vừa đi đến nơi, Cầm Linh Thần Quân đã dùng truyền âm nhập mật gọi Văn Tử Thần lui về.

Lý Thành Hóa cũng thu kiếm, đứng lại một bên dùng nội lực nghỉ dưỡng sức.

Cả hai bên lắng lắng bố trí lực lượng sắp đặt trận đồ quyết một phen tranh tài cao thấp.

Tôn Hiệu Nam không dần tâm được, chấp tay cười nhạt nói :

- Chà chà, hân hạnh được đón tiếp Linh Phi đạo hữu và Bàn lão ca. Đáng tiếc hôm đại hội trên Ngũ Lão phong thiếu hai phái tham dự nên mất phần hào hứng.

Linh Phi đạo nhân đỏ mặt, vội vàng cúi đầu đáp lễ rồi miễn cưỡng nói :

- Kính chào Lục đạo huynh và Tôn đạo huynh. Mặc dù Nga Mi và Cùng Lai không có mặt hôm ấy, nhưng trong mười ba đại môn phái cũng không đến đầy đủ. Như thế thì nhị vị đạo huynh cũng không nên trách cứ hai anh em chúng tôi.

Lục Phượng Tường vuốt râu nói :

- Còn những môn phái khác, nhị vị lão ca có biết vì lý do gì vắng mặt tại Lư Sơn không?

Cùng Lai Quái Tẩu cười xòa đỡ lời :

- Đáng tiếc có một vài phái vì bận điều gì đó không đến được. Nhưng nếu họ có đến kịp có lẽ cũng khó lòng về tới Lư Sơn!

Lục Phượng Tường quắc mắt nói :

- Bàng lão ca vì sao lại nói thế?

Cùng Lai Quái Tẩu cười đáp :

- Lục lão ca là người đã từng lăn lộn nhiều năm, kinh nghiệm giang hồ khá nhiều, nếu suy nghĩ tự nhiên biết ngay, hà tất phải giải thích nữa.

Lục Phượng Tường cười lớn nói :

- Lục mỗ có nghe thiên hạ đồn rằng, ngày xưa hai vị có tham gia cuộc vây đánh Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp. Câu chuyện này, Lục mỗ dự định sau khi họp đại hội Lư Sơn mời các phái hội nghị đưa ra hỏi lại nhị vị. Thời may được gặp mặt hôm nay thật là cơ hội rất tốt. Âu cũng là một dịp để khỏi làm nhọc lòng các phái nữa.

Linh Phi đạo nhân cất tiếng cười ngạo nghễ nói :

- Bần đạo có thể nói ngay rằng, ngày trước cũng vây đánh Vệ Duy Tuấn không phải riêng gì hai phái Cùng Lai và Nga Mi đâu.

Nói chưa dứt lời, Giản chân nhân đã cùng hai ái nữ đứng cách xa Cầm Linh Quân chừng hai trượng nói lớn :

- Nam Cung Hột, mày có nhận ra bần đạo là ai không?

Cầm Linh Quân đưa cặp mắt sáng ngời nhìn qua, rồi từ từ nói :

- Các hạ là ai, xin thứ lỗi cho lão phu không được biết.

Nói xong cau mày nhìn Giản Dao nói :

- Uyển nhi, sao con không lại đây với cha? Còn Chử thúc thúc đâu rồi?

Giản Dao nghe nói sợ hãi, vội lùi ra sau nửa bước, lại gần Giản chân nhân.

Bạch Phi Yến tuốt kiếm Thanh Nghê quắc mắt nói :

- Dao thư thư! Chuyện gì mà sợ hãi nó như vậy?

Giản chân nhân mỉm cười đưa tay chỉ vào đồng lửa đang cháy bùng bùng sắp tàn, nói :

- Nam Cung Hột, nếu muốn tìm ra Chử Vệ Kỳ hãy bới đồng lửa kia kìa. Hẳn sinh ra lửa đốt nhà người, lẽ cố nhiên phải trở về với lửa.

Nam Cung Hột nhìn qua đám lửa rồi thét lớn :

- Uyển nhi, Chử thúc thúc chết vì tay ai?

Giản chân nhân cười nói :

- Chử Vô Kỳ suốt đời làm nhiều điều ác nghiệt nên đã chết vì một chưởng của bần đạo. Đáng tiếc vì hắn không chạy được nên thể xác đã bị thần hỏa thiêu luôn. Thế là hắn tự thiêu lấy mình đúng với câu “ác lai ác báo”.

Nam Cung Hột quắc mắt thét lớn :

- Mày là người nào?

Giản Dao thấy thần sắc Thần quân dễ sợ quá vội vàng nắm áo cha nói :

- Phụ thân, hãy cẩn thận...

Giản chân nhân nói :

- Bần đạo là Thanh Thành Giản Vấn Thiên. Nam Cung Hột, mày có nhớ không, cách đây mười bảy năm trước, vì dòm ngó Cửu Diệp Linh Chi, mày đã hạ độc thủ, dùng “Tử Dương chưởng” giết chết vợ ta, rồi bắt đi một đứa con yêu quý. Bần đạo nuôi mối hận này đã mười bảy năm qua, may ra bây giờ cha con mới được tái ngộ, chính chúng tao đang chờ dịp để đưa tên lão tặc ra đòi nợ máu...

Nói đến đây, Giản chân nhân cảm hận quá, trợn trừng hai mắt như muốn tóe ra lửa.

Cầm Linh Quân nhìn Giản Dao hét lớn :

- Uyển nhi, mau lại đây với cha, chúng nó bày chuyện nói láo đấy, con đừng tin.

Giản Dao nhớ đến cái chết của người mẹ thân yêu bất giác động long rưng rưng nước mắt, cất giọng run run nói :

- Nam Cung Hột, tôi không phải là Nam Cung Uyển nữa. Tôi cảm ơn ông đã nuôi nấng mười bảy năm qua! Vậy hãy nhận đây một lạy đáp đền... Từ nay về sau mọi thâm tình chấm dứt, Nam Cung Hột là kẻ thù đã sát hại mẹ tôi.

Nói xong sụp xuống lạy.

Cầm Linh Quân trên trán đã lổm đổm mồ hôi, quắc mắt thét lớn :

- Nói láo, Uyển nhi, mày là con đẻ của tao. Mày đừng nghe lời của chúng lừa phỉnh gây chia rẽ cho con chúng mình! Chúng nói láo!

Hai tiếng nói láo được lặp lại hai lần đầy vẻ sát cơ.

Đoạn nhìn qua Giản chân nhân, lão nói lớn :

- Họ Giản kia, tôi mày thật đáng chết!

Giản chân nhân vận công thủ thế đề phòng từ lâu.

Khi thấy đối phương dùng Tử Dương thủ ra tay, đã xoay hữu chưởng một vòng, dùng “Ngũ Nhạc thần chưởng” ra đón lấy.

Hai luồng kinh lực chạm nhau, hai thân hình khỏe rung động, không khí như muốn quay cuồng, đất trời đảo lộn.

Năm ngón tay trái của Giản chân nhân co lên, dùng “Thần Đăng chỉ” môn tuyệt học riêng biệt của phái Thanh Thành, điểm luôn một thoáng hàng ba chục chỉ, hàng hà sa vô số lẳng sáng nhỏ như tơ bắn ngay vào tử huyệt của Nam Cung Hột.

Chưởng phong, chỉ phong chạm nhau trên không, tiếng nổ ầm ầm liên tiếp.

Tiếp theo tiếng nổ là những tiếng xòe xòe của Thần Đăng chỉ chạm vào Tử Dương thủ của Nam Cung Hột mà phát sinh ra.

Nam Cung Hột cảm thấy khí huyết đảo ngược, lão đảo bước lùi ra sau một bước.

Giản chân nhân vì đem toàn lực ra tấn công, chạm phải tiềm lực của Nam Cung Hột cũng lão đảo lùi luôn năm bước, khí huyết sôi lên sùng sục, nét mặt biến sắc tái xanh.

- Phụ thân.

- Cha!

Giản Dao, Bạch Phi Yến hoảng kinh buột miệng kêu lớn!

- Hà, hà...

Nam Cung Hột không ngờ công lực đối phương lợi hại đến mức ấy, nhưng sau hai chiêu thử thách đã nắm được tình hình đôi bên, trong bụng đã vững, bước tới mấy bước thét lớn :

- Uyển nhi, đừng nghe lời lếu láo, cha đây!...

Lăng Vân Phụng phi thân chắn ngay trước mặt Giản Dao, quắc mắt nói :

- Giản thư thư, mau mau về săn sóc cho lão tiên bối.

Nói xong hiên ngang đứng yên chờ đợi phản ứng của Nam Cung Hột.

Thôi thị giật mình nghĩ bụng :

- “Con mình tuy võ công khá cao, nhưng xét ra kinh nghiệm còn non nớt, e không phải là đối thủ của tên cáo già Nam Cung Hột”.

Bà vôi vàng bước đến đứng ngay bên cạnh con gái.

Lục Phượng Tường, Tôn Hiệu Nam, Trí Năng thiên sư, Lý Thành Hóa cũng đều sợ Nam Cung Hột trong lúc giận dữ ra tay sát hại, nên vôi vàng xây lại bao vây xung quanh, chuẩn bị sẵn sàng.

Thật là một việc bất ngờ chưa bao giờ có. Nam Cung Hột chợt thấy một cô gái chừng 17, 18 tuổi ngang nhiên chặn trước mặt mình thì không khỏi ngạc nhiên sửng sốt. Cứ như tư cách và địa vị của y trên võ lâm chưa bao giờ có một cao thủ nào dám hành động táo bạo như thế.

Cô gái này là ai, môn đệ phái nào, võ nghệ ra sao lại dám ngang nhiên vuốt râu hùm như vậy!

Không tiện ra tay ngay, Nam Cung Hột liền dừng chân đứng lại, hai luồng nhãn quang đỏ rực sát khí nhìn trừng trừng như muốn nẩy lửa, quét qua mọi người một lượt rồi có vẻ khinh thường quát hỏi :

- Chúng bay cả gan thật, định giở trò gì trước mặt lão phu đó!

Rồi nhìn qua phía Giản Dao nói luôn :

- Uyển nhi, hãy lại đây với cha!

Giản Dao, Bạch Phi Yến, hai người thủ hai thanh bảo kiếm vừa tuốt khỏi bao, diềm nhiên đứng bên cạnh Giản chân nhân đi hộ vệ trong lúc phụ thân đang vận công điều tức.

Thanh Huy đạo nhân, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân, Vạn Vũ Xương, Tổng Thu Văn, Tụ Ngọc Nhân, Vạn Vũ Sinh, Tề Trường Tự, Lục Phượng Tôn, Tôn Chính, mọi người đều cầm binh khí chú ý phòng bị.

Lăng Vân Phụng quát mắt nói lớn :

- Nam Cung Hột lão tặc, Dao muội đã nói rõ ày nghe rồi mà còn không nhớ sao? Mày là kẻ thù đã sát hại mẹ nàng, chứ nàng đâu phải con gái của mày đâu.

Cầm Linh Quân trợn mắt hầm hầm nói :

- Con tiện tỳ, nếu khôn hồn thì tùy mà ăn ở. Trước mặt lão phu, bất kỳ một kẻ nào, hễ thuận theo tao thì sống, nghịch lại tao nhất định là chết.

Lăng Vân Phụng lẳng lẳng ngăm vận dụng “Vô Tướng thần công” đến thập thành lực đạo, lạnh lùng nói :

- Điều đó chưa chắc đâu. Hãy chứng minh xem thử.

- Mày...

Cầm Linh Thần Quân vừa đưa tay phải lên cao, mồm định nói luôn “mày muốn chết” nhưng vừa thốt ra một tiếng, bỗng nhiên ngừng lại lộ vẻ kinh ngạc buông tay xuống hỏi :

- Mày là người gì của Tuyết Sơn thần ni?

Hắn vừa hỏi dứt lời, Thôi thị đã tiến lên nói :

- Tuyết Sơn thần ni chính là tiên sư.

Nam Cung Hột nói :

- Hai mẹ con bà xưa nay không hoạt động giang hồ, hôm nay tội gì lai để lôi cuốn vào vòng thị phi như vậy?

Thôi phu nhân mỉm cười nói :

- Thế tại sao Thần quân sống tít mãi trên Cầm Linh sơn, tách biệt thế gian, lại đi kết bạn cùng bọn quần tà gian ác để sinh ra lăm chuyện rối lòng?

Cầm Linh Thần Quân mỉm cười nói :

- Mọi việc trên giang hồ đều có manh mối, làm sao mẹ con bà có thể đoán biết được? Lão phu khuyên cả hai rút đi đừng dính dấp tới chuyện người. Đó là lòng tốt, còn nghe hay không là tùy ý.

Nói xong trở lên một chuỗi cười sảng sặc.

Cả đám người đứng sau lưng đột nhiên chuyển động, hình như muốn rút lui.

Riêng có Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Đông Cung Cư Sĩ, Thiết Phiến Tướng Công, Xà Cư Sĩ, Thạch Cổ Triều, Xích Cước Tiên vẫn đứng yên giữ vị trí cũ để chờ đợi lệnh Nam Cung Hột, hình như muốn chặn lấy lối đi.

Tôn Hiệu Nam nhìn thấy số đông người ở bên dịch rút lui một cách bất ngờ đâm ra nghi ngờ. Trước mặt, đường núi dốc lồi lõm, từ trên đi xuống chỉ duy nhất có một đường độc đạo, bốn bề là vách đá cheo leo dựng đứng như bờ thành, phải chăng bọn chúng có âm mưu gì đây rồi?

Nghĩ vậy liền nhảy ra hét lớn :

- Nam Cung Hột, mày đã cấu kết với bọn quần tà kéo đến đây rồi, đáng lẽ cứ công nhiên cùng chúng ta so tài cao thấp cho rồi. Tại sao lại rủ nhau rút lui có vẻ mờ ám như vậy. Vì sợ hãi hay vì dụng tâm gì nên nói toẹt ra nghe thử.

Nam Cung Hột trợn mắt quát lớn :

- Chúng mày đã lâm vào huyệt địa, cái chết đã kề đến nơi mà chưa biết sao? Có lẽ chúng mày hy vọng thoát ra khỏi Lư Sơn này sao?

Lục Phượng Tường tái mặt nói :

- Mày đừng tưởng mình là truyền nhân của Thiên Sơn thần tăng rồi đem lòng khốn nạn thao túng vô lâm, giở trò gian ác. Nên biết rằng đầu chúng mày có âm mưu sâu độc đến đâu cũng chưa chắc đã làm gì ai nổi.

Lăng Vân Phụng bĩu môi nói :

- Trước khi Thiên Sơn thần tăng viên tịch người đã cất đặt người có đủ tư cách trông nom môn hộ rồi. Còn phường tôi bại gian ngoa như mày, đâu có thể xem là môn hạ của Thiên Sơn được nữa.

Cầm Linh Quân đôi mắt tóe lửa thét lớn :

- Con tiện tỳ, mày muốn chết hả?

Nói xong tay phải khẽ phát một cái. Một luồng cuồng phong mạnh kinh hồn cuộn cuộn hất về phía Lăng Vân Phụng.

Lăng Vân Phụng đã chuẩn bị ngay từ lúc đầu. Khi thấy Nam Cung Hột vừa ra tay, nàng đã vận dụng “Vô Tướng thần công” vào tay trái ra để đón đánh.

Lục Phượng Tường thấy Lăng Vân Phụng bạo gan quá sợ nàng bị hại, vội vàng hét lên một tiếng, dùng “Kiến Nguyên chỉ” điểm ngay vào chưởng của Cầm Linh Quân.

Ghe gớm thay!

Cả hai cao thủ hạng nhất, hợp sức đón đánh nhưng vẫn bị “Tử Dương thủ” đẩy bật văng về phía sau trên bảy tám thước.

Trong khi ba người vừa ra tay thì xung quanh đó bọn Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Đông Cung Cư Sĩ, Văn Tử Thần, cùng nhón nháo, tuốt binh khí cầm tay đề phòng quần hùng tấn công bất ngờ.

Lý Thành Hóa đứng cạnh Vạn Vũ Xương liền dùng truyền âm nhập mật nói nhỏ :

- Vạn đệ, hình như Nam Cung Hột đã vận dụng chiến lược bao vây Vệ minh chủ trước kia để đối phó với bọn mình hôm nay thì phải.

Vạn Vũ Xương lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Chiến lược bao vây Vệ minh chủ như thế nào? Làm sao dùng cách ấy đánh ta được. Xin nói rõ thêm cho biết.

Lý Thành Hóa mỉm cười nói nhỏ :

- Trừ khi chúng ta lùi lại về Ngũ Lão phong ẩn tránh, nếu cứ đứng phơi trên sườn đồi bằng phẳng trống trải này sẽ trở thành mục tiêu tốt nhất để bọn chúng dùng hỏa công và phóng độc.

Vạn Vũ Xương suy nghĩ một lát bỗng giật mình hỏi :

- Phải rồi! Nhưng không thấy bóng vía Độc Cổ lão bà đâu nữa. Có lẽ bọn chúng lại dùng cái mững cũ, rút lui xuống chiếm giữ đường độc đạo để đánh úp và phóng độc hoặc dùng hỏa công. Nhưng nếu chúng mình rút lên núi, có thể nhất thời yên ổn, nhưng sẽ bị bao vây mây trên rồi chết đói cả. Một khi để bọn chúng án ngữ được con đường núi chật hiểm trở thì khó bề vượt qua được nữa.

Lý Thành Hóa nói nhỏ :

- Cố thủ không xong vì thiếu lương thực, bây giờ chỉ còn một biện pháp tốt nhất, là cướp thời gian đi vòng xa đằng sau lưng chúng, cố chặn giữ đường cho bọn chúng rút xuống núi nữa.

Vạn vũ Xương hớn hờ nói :

- Nếu vậy cần phải hành động ngay mới được. Chúng ta nên đi mau.

Nói xong khẽ kéo áo Thanh Huy đạo nhân xông ra đi trước.

Trong khi đó bọn Nam Cung Hột và hơn một trăm đệ tử lục tục kéo nhau xuống. Quá nửa số người đã rút khỏi sườn núi rồi.

Trong đám quần tà, Nam Cung Hột đi đầu ngay chính giữa.

Bên phải là Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ, Thạch Cổ Triều Chúc Thanh và Xích Cước Tiên Cổ Lôi.

Phía bên trái là Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Đông Cung Cư Sĩ. Cả bọn người đứng sắp thành hình cánh nhọn tỏa ra hai bên, chắn ngay giữa con đường xuống núi, sẵn sàng đón đánh quần hùng.

Xem tiếp hồi 84 Giáo chủ thân chinh

84. Chương 84: Giáo Chủ Thân Chinh

Linh Phi đạo nhân vừa trông thấy Lý Thành Hóa cầm kiếm xông xuống, liền cười nói :

- Lý Thành Hóa, nhà ngươi có bao nhiêu đạo hạnh mà dám ra tay cùng bọn ta.

Lý Thành Hóa thừa rõ Linh Phi đạo nhân công lực phi thường lại chuyên sử dụng tuyệt kỹ “Loạn Phi Phong kiếm pháp” xưa nay ít người địch nổi.

Mặc dù Linh Phi đạo nhân lớn lời khiêu khích, Lý Thành Hóa vẫn điềm nhiên đi đến không đáp một tiếng.

Khi hai bên vừa sắp mặt nhau, Lý Thành Hóa đột nhiên múa kiếm tấn công liền.

Điểm Thương song nhận và Thanh Huy đạo nhân cũng nhất tề lướt tới.

Đông Cung Cư Sĩ đánh với Thanh Huy đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu hừ một tiếng tung tay phải đẩy ra một luồng chưởng phong chặn đứng Song nhận, tay trái rút cây điều trúc bên hông điểm ngay vào cổ tay Vạn Vũ Sinh.

Vạn Vũ Sinh dựa theo ánh kiếm, tung người bay lên chống lại.

Trí Năng thiên sư, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân cũng đồng thời xông đến.

Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ, Thạch Cổ Triều Chúc Thanh, Xích Cước Tiên Cổ Lôi, thấy ba người xông vào, đã chuẩn bị sẵn nghênh chiến ngay.

Bỗng nhiên một trận gió thoảng qua, tiếp đến một luồng sáng lấp lánh nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Xà Cư Sĩ và Văn Tử Thần.

Văn Tử Thần định thần nhìn thấy từ trên không đáp xuống một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, tay cầm đoản kiếm.

Lão hừ một tiếng, vung cây quạt sắt điểm tới liền.

Ngờ đâu thủ pháp của thiếu nữ lạnh lẽo tuyệt vời, chỉ khẽ lắc nhẹ một cái đã lách sang một bên trong đường tơ kẽ tóc, khiến chiếc quạt điểm hụt. Ngay lúc đó một luồng kiếm quang từ trong tay nàng vung lên lấp lánh sáng ngời, khiến Văn Tử Thần phải vội vàng nhảy ra sau hai bước né tránh.

Nữ lang ấy là Giản Dao.

Văn Tử Thần vừa né ra sau một bước, tức thì Xà Cư Sĩ đã vũ lộng song chưởng sấn đến trước mặt, đồng thời Thạch Cổ Triều Chúc Thanh và Xích Cước Tiên Cổ Lôi cũng xông đến chặn đường.

Nhưng trong chớp mắt, Trí Năng thiên sư, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân, Văn Tử Thần, Thạch Cổ Triều, Xích Cước Tiên cũng nhất tề ra tay.

Cầm Linh Thần Quân đưa mắt nhìn quanh, thấy hai bên có người xông tới tấn công bọn mình, bất giác nổi giận, hét lên một tiếng, đưa ống tay trái lên cao khẽ phất một cái.

Tức thì từ phía sau lưng có tám người áo xanh, chẳng nói chẳng rằng, chia thành hai tốp bên sườn đánh thốc tới như hai gọng kìm.

Vân Trung Hạc, Tôn Chính, Lục Phượng Tôn cũng lập tức từ hông bên phải xông ra ngay.

Bên này, từ hông trái, Tống Thu Vân, Tu Ngọc Nhân, Bạch Phi Yến, cũng nhất tề lướt tới chặn ngay bốn người áo xanh.

Thế là bốn tốp xáp thành hai trận, đánh nhau kịch liệt.

Lục Phượng Tường nhìn thấy bên mình đã ra tay chặn đứng đối phương, bây giờ chỉ còn Nam Cung Hột, lẽ dĩ nhiên mình phải tiếp đánh, nếu không để lão xông vào phía nào sẽ gây bất lợi cho phía ấy ngay.

Nghĩ thế liền cười khà khà, vuốt râu nói :

- Cầm Linh Quân đã khét tiếng về “Tử Dương thủ” hôm nay cho lão hủ được hân hạnh lãnh giáo vài chiêu.

Nói dứt lời tung mình lên hai trượng, từ trên cao sà xuống, một chưởng hộ thân một chưởng đánh, theo thế “Vân Long Tam Hiện” đánh xả vào Nam Cung Hột.

Thôi thị đứng sau, vừa trông thấy đã nghĩ thầm :

- “Lục lão tiền bối tuy là danh thủ của phái Côn Luân, võ nghệ phi thường, nhưng đối với Cầm Linh Quân Nam Cung Hột vẫn chưa phải là tay đối thủ, ông vừa ra tay đã dùng ngay thế đó, quả nhiên vì nông nổi sinh ra liều lĩnh, mình muốn tiếp cứu nhưng chưa tiện ra tay liền”.

Nghĩ xong bà gọi Lăng Vân Phụng.

- Phụng nhi, con hãy ra tiếp sức cùng Lục lão tiền bối mau lên!

Lăng Vân Phụng vừa bị Nam Cung Hột phất tay áo đẩy lùi ra sau, trong lòng đang hậm hực bực tức chưa nguôi, khi được mẹ ra lệnh này liền bật kiếm lạnh như chớp, dùng thế

“Dương Chỉ Cam Lộ” phát ra từng làn sóng lạnh, nhấp nháy tinh quang tỏa rào rào vào người Nam Cung Hột.

Ngay khi đó, Tôn Hiệu Nam vừa nhìn thấy Lục Phượng Tường đã lộ vẻ yếu thế, vội vàng tung “Thái Cực khuyển” tấn công luôn.

Cả ba đại cao thủ cùng phát huy toàn lực tấn công, thanh thế bùng lên như sóng gào biển động, nào kiếm, nào khuyển, nào chưởng, cùng tập trung đánh mạnh vào phía Cầm Linh Thần Quân.

Trong khi bốn người đang quay cuồng đánh nhau tít bụi, từ bên cạnh bỗng có người vén áo nhảy ra hét lớn :

- Chà Nam Cung Hột, mày hãy tiếp luôn một chưởng của Giản mỗ xem ra sao?

Người ấy là Thanh Thành Giản chân nhân.

Tất cả mọi người đều xông vào vòng chiến, chỉ còn một mình Giản chân nhân và Thôi thị là đứng ngoài quan sát.

Thấy thủ pháp của Cẩm Linh Thần Quân quá ư kỳ diệu cứ nhiều người không hề rối loạn, may ra chỉ một mình Lăng Vân Phụng còn có thể là địch thủ được, còn bao nhiêu người khác không thể nào xáp nổi lại gần mà trái lại còn bị uy hiếp phải lùi lại hay hoảng hốt né tránh.

Để cứu vãn tình thế, Giản chân nhân không còn do dự nữa, vội vàng vào tiếp chiến ngay.

Nhưng khi vừa đặt chân vào vòng chiến, định xuất chiêu tấn công, bỗng nhiên một luồng gió núi thoáng qua, đem theo một mùi nồng gắt và khét lẹt.

Giản chân nhân giật mình dừng tay, đưa mắt nhìn bốn mặt rồi quay sang phía Thôi thị nói :

- Phu nhân có ngửi thấy mùi gì lạ không?

Thôi thị gật đầu nói :

- Phải, hình như có người rắc lưu hoàng trong rừng, hay là bọn Cẩm Linh Thần Quân có âm mưu định phóng hỏa đốt nơ này?

Vừa nói xong đã nghe tiếng gươm đao loang xoảng, Tôn Hiệu Nam đã bị Nam Cung Hột đánh bật ra sau.

Nam Cung Hột thừa thắng múa kiếm sáng ngời đánh dạt luôn cả Lục Phương Tường và Lăng Vân Phụng, đoạn hoành kiếm đứng sững cười ha hả nói :

- Chuyến này chúng bay đã lâm vào tuyệt lộ, chôn xác cả nơi núi này rồi, Thôi đừng hòng thoát thân nữa.

Cười nói xong, lão trầm giọng quát lớn :

- Hãy rút lui mau!

Tức thì toàn bọn trên trăm người trong bọn chúng đã lẳng lặng rút lui không còn một mống!

Ngay lúc ấy trên con đường độc đạo từ Ngũ Lão phong xuống có một bóng người chạy vun vút như tên bắn.

Thân pháp người này kỳ ảo vô cùng, lướt đi như nước chảy mây trôi, không gây một tiếng động. Chẳng bao lâu đã vượt một quãng xa hơn mấy chục trượng.

Vừa dừng chân lại người ấy đã hô lớn :

- Liệt vị nên lưu ý, hiện giờ ở khắp hai ven rừng, Độc Cổ bà đã gieo rất vô số “Hấp Huyết Âm Cổ” là loại trùng hết sức độc, để giữ chặt con đường đi lên núi. Vì vậy lòng lang dạ sói ác độc vô cùng nên Kỳ mỗ đã phụng mệnh bề trên giết bỏ đi rồi.

Mọi người nghe nói ngạc nhiên nhìn lại thì đó là Ngũ hành Tầm Kỳ Ly, trước đây đã rời khỏi đi Tổng đàn Thiên Diện giáo, chẳng hiểu vì sao lại về kịp nơi đây.

Cứ theo lời tuyên bố của Ngũ Hành Tầm thì Độc Cổ bà đã bỏ mạng mất rồi.

Nam Cung Hột trợn mắt nhìn Kỳ Ly nói lớn :

- Kỳ Ly! Dù mày có giết được Độc Cổ bà cũng không có mấy may ảnh hưởng gì đến lão phu hết. Ta chỉ cần vẫy tay một cái thì toàn bọn chúng bây khó lòng thoát khỏi Ngũ Lão phong nữa rồi

Ngũ Hành Tầm gật gù nói :

- Phải rồi, chúng mày đã chôn hàng trăm quả địa lôi phục tứ phía chân đồi kia rồi!

Nam Cung Hột tái mặt hét lớn :

- Tại sao mày biết được?

Ngũ Hành Tầm nở một nụ cười bí hiểm nói :

- Tưởng điều gì chứ thứ trò chơi trẻ con khốn nạn ấy làm sao qua nổi mắt chúng ta chứ, đừng nói đến cặp thần nhân của Giáo chủ.

Cầm Linh Quân tức quá xanh mặt, quát một tiếng vang trời, vung tay đẩy một chưởng về phía Ngũ Hành Tẩu.

Ngũ Hành Tẩu đã đề phòng trước. Chờ chưởng phong đến gần, không ngăn đỡ mà chỉ nhún mình phóng qua một bên né tránh.

Đùng! Đùng! Đùng!

Beng! Beng! Beng!

Từ dưới chân núi cả tiếng trống và tiếng khách đã nổi lên từng hồi vang tai nhức óc!

Tiếp theo đó, từ bên khu rừng rậm trước mặt bỗng xuất hiện một người đàn ông mặt vàng như nghệ, mày rậm mắt xé, vai mang kiếm dài. Đi sau đó là một đại hán khác cao lớn lực lưỡng, mình beo mặt lớn, đen như trôn nôi, mặc y phục ngấn màu đen, tay cầm một thanh đao đầu quỷ.

Nhưng chưa hết đâu! Từ cánh rừng bên phải cũng có một người đàn ông khác đi ra, mặt vàng khè, lấy cài kiếm, rồi tiếp theo sau có tám người cao lớn vạm vỡ, vai lớn lưng tròn, mặt đen màu hồng quân, quần áo gọn gàng cùng một màu đen, vũ khí trên tay cũng là một thanh đao đầu quỷ!

Hai tốp người cùng trang phục như nhau, và cùng xuất hiện một lúc. Mới nhìn qua ai cũng biết ngay họ là môn hạ của Thiên Diện giáo.

Có lẽ Thiên Diện giáo đã phát giác được kịp thời âm mưu của bọn ác tặc muốn giăng lưới quét sạch quần hùng nên mới ngầm sai thủ hạ bí mật xuống đồi gỡ hết ngòi địa lôi đào các thứ dẫn hỏa giấu hết rồi dập tắt chất cổ độc của Độc Cổ bà đã gieo rắc khắp ven bờ rừng.

Nam Cung Hột nhìn qua tình hình biết ngay rằng mật kế của mình đã bị phá vỡ, nộ khí xung thiên trợn trừng đôi mắt thét lớn :

- Lão phu và Thiên Diện giáo xưa nay không có động chạm xích mích gì hết, hà cớ các ngươi lại trắng trợn phá hoại kế hoạch của lão phu? Chà chà, nếu phen này lão phu không quét sạch cả Thiên Diện giáo thì không còn là Cầm Linh Thần Quân nữa.

Ngũ Hành Tẩu cười lạt nói :

- Cầm Linh Quân Nam Cung Hột, không cần mày tìm kiếm Thiên Diện giáo, chính Thiên Diện giáo sẽ tìm gặp cho được mày.

Nam Cung Hột cất tiếng cười ngạo nghễ nói :

- Kỳ Ly, nếu mày biết điều phải trái thì lão phu sẽ để ày yên ổn thoát thân ra khỏi chốn này ngay. Hà... hà...

Kỳ Ly đáp :

- Nam Cung Hột, kẻ không chạy thoát được ra khỏi chốn này chưa chắc là Kỳ mỗ nữa đấy nhé!

Nói xong đưa tay chỉ xuống phía chân núi, nói :

- Nam Cung Hột, mày thử nhìn xuống chân núi này, tự nhiên sẽ rõ ngay.

Nam Cung Hột vừa ngó về phía ấy đã hoảng hốt nói :

- Chẳng lẽ hôm nay Thiên Diện giáo quyết mang lực lượng trong sào huyệt về cả nơi đây sao?

Nói vừa dứt lời, bỗng nhiên từ phía xa xa, tận dưới chân đồi có một giọng nói thanh tao lãnh lót vang lên :

- Thiên Diện giáo chủ có lời mời Cầm Linh Thần Quân Nam Cung Hột, Nga Mi chưởng môn Linh Phi đạo trưởng, Cùng Lai Quái Tẩu Bằng đại hiệp!

Xin các vị đại diện phía trước núi chờ lãnh giáo!

Nam Cung Hột cố nén cơn xúc động gần giọng nói lớn :

- Được rồi, chính lão phu đây cũng đang nóng lòng muốn được gặp mặt Thiên Diện giáo chủ để xem thử nhân vật như thế nào?

Liền theo đó lại có tiếng nói lớn :

- Tệ Giáo chủ xin mời Tuyết Sơn Thôi phu nhân, Côn Luân phái Lục đại hiệp, Vô Đang Tôn đại hiệp, và cao nhân các đại môn phái, quá lộ lại phía trước núi có câu chuyện cần hội đàm.

Thôi thị mỉm cười nói :

- Thiên Diện giáo chủ đã giả lâm, chúng ta cần đến để tiếp kiến, trước là tuân theo lời mời sau có dịp tạ ơn đã có công giải thoát và giúp đỡ rất nhiều trong trận này.

Cầm Linh Quân quay lại phía Lục Phương Tường, Tôn Hiệu Nam và Giản chân nhân chấp tay nói :

- Nếu các vị cần đi, lão phu sẽ xin chờ đợi ngay phía dưới núi.

Giản chân nhân hét lớn :

- Giản mỗ cũng tự lượng sức mình tuy nhiên sau khi xuống núi thế nào cũng gặp người lại để thanh toán khoản nợ máu người mấy năm về trước.

Nam Cung Hột không nói lại, chỉ hừ một tiếng rồi phi thân xuống núi luôn.

Câu chuyện xin tạm hoãn nơi đây.

Bây giờ nhắc lại Vệ Thiên Tường, khi rời khỏi Ngũ Lão phong cứ dọc theo đường núi phi thân bay đi vun vút.

Khi xuống đến chân núi, chàng thấy có một ông già đang ngồi xổm bên gốc cây cổ thụ ven đường.

Thì ra ông già ấy là Cùng Lai Quái Tẩu Bàng Đại Thiên. Lão đang ngồi chăm chú hút thuốc Lào, thở khói phì phà ra vẻ khoái trá lắm.

Vừa trông thấy Vệ Thiên Tường đi đến, Cùng Lai Quái Tẩu liền gõ tàn thuốc, cài ống điều trúc vào lưng, đứng dậy, đẩy đưa cặp mắt ty hỷ, nở một nụ cười ranh mãnh rồi ân cần nói :

- Ủa, Vệ thiếu hiệp, không ngờ may mắn lại gặp nhau đây.

Vệ Thiên Tường chấp tay nói :

- Bàng lão tiên bối có lẽ cũng vừa đi đến đây. Đại hộ Lư Sơn đã kết thúc, tất cả các nhân vật đại môn phái đều có mặt tại Ngũ Lão phong hà cơ Bàng lão tiên bối lại ở đây?

Cùng Lai Quái Tẩu nói :

- Lão hủ đã biết rồi, nhưng vì còn phải chờ một người bạn.

Vệ Thiên Tường nói :

- Chẳng hay Bàng lão tiên bối chờ ai?

Cùng Lai Quái Tẩu mỉm cười nói :

- Kể ấy không phải người nào xa lạ, mà chính là Vệ thiếu hiệp.

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Bàng lão tiên bối có chuyện gì cần đến văn bối mà phải chờ đợi như vậy?

Cùng Lai Quái Tẩu lạnh lùng nói :

- Đợi Vệ thiếu hiệp hôm nay đâu phải chỉ một mình lão phu này?

Vệ Thiên Tường thấy thần sắc của y có vẻ không tốt, nét mặt cứ lăm lăm lỳ lỳ, nói mà không nhìn thẳng vào mặt mình, rất ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng hay có những ai cùng đi với Bàng lão tiên bối để chờ đợi! Mà họ muốn gặp văn bối để làm gì?

Cùng Lai Quái Tẩu làm như không thèm để ý đến lời nói của Vệ Thiên Tường, cứ chậm rãi bước đi từng bước một, mặt nhìn xuống đất, tay mân mê chiếc điều trúc, hình như đang tìm kiếm một vật gì.

Nhưng lối di chuyển của ông ta hình như có dụng ý từ trước là cố chắn giữ con đường độc đạo đi lên núi không cho Vệ Thiên Tường vượt qua.

Một chập sau, lão dừng lại, liếc mắt nhìn Vệ Thiên Tường, cười khúc khích nói :

- Vệ thiếu hiệp vốn bản chất thông minh xuất chúng, há không thể đoán được lão hiện đang đi với ai sao?

Vệ Thiên Tường nói :

- Bàng lão tiền bối, nếu có điều gì cần chỉ giáo xin cứ nói toẹt ra đi. Văn bối đang cần đi Hành Sơn có việc khẩn cấp.

Cùng Lai Quái Tẩu nói :

- Việc này e không thể nào chiều theo ý muốn của thiếu hiệp được.

Lão cất tiếng cười hà hà rồi nói tiếp luôn :

- Người chờ thiếu hiệp cũng là quen biết cả, hề gặp mặt là biết ngay.

Vệ Thiên Tường nghe nói trong lòng đã sinh nghi, sắp muốn hỏi nữa bỗng nhiên liếc mắt thấy từ mé rừng trước mặt có hai người đang thung thỉnh đi ra.

Một người mặc đạo bào vàng, đầu búi tóc, lưng cài kiếm dài, tay cầm phát trần, trông có vẻ đạo mạo lắm.

Người thứ hai mặc áo màu xanh, mặt mày có vẻ hốc hác.

Vừa đi đến nơi người mặc đạo bào vàng chớp đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Vệ Thiên Tường, ngó từ trên xuống dưới rồi quay sang hỏi Cùng Lai Quái Tẩu :

- Bàng đạo hữu, đây là thằng bé họ Vệ phải không?

Cùng Lai Quái Tẩu chưa kịp trả lời thì Vệ Thiên Tường đã quắc mắt hỏi :

- Vệ Thiên Tường này cùng đạo trưởng xưa nay chưa hề quen biết, chẳng hiểu vì sao mới gặp mặt đã có những lời nặng nề khiếm nhã làm tổn thương danh dự của tại hạ. Thiết tưởng đây không phải lời nói chính đáng của một nhân vật tiền bối trong võ lâm.

Đạo nhân áo vàng trở lên một chuỗi cười như nắc nẻ rồi gằm mặt xuống nói :

- Thằng lỏi con, lần trước mày hóa trang làm Bàng lão hữu len lỏi tận núi Nga Mi, ngấm ngấm hạ độc, lúc sắp ra đi còn phá hủy Lăng Hư quán. Mày tưởng lão phu không biết hay sao? Hành động đó có xứng đáng với một nhân vật võ lâm không?

Lão già mặc áo xanh đứng bên cũng quắc mắt thét lớn :

- Tiểu tử, mày hạ độc giết chết Ngũ đệ của lão phu, hôm nay gặp nhau đây, đừng hòng tẩu thoát nữa.

Xem tiếp hồi 85 Đường cùng lại gặp oan gia

85. Chương 85: Đường Cùng Lại Gặp Oan Gia

Vệ Thiên Tường thấy hai người này tự nhiên dựng lên một câu chuyện lạ lùng, mà mình chưa bao giờ biết, chứ đừng nói đến đã làm.

Chàng tự nghĩ :

- “Lạ thật, vì sao họ bảo mình cải trang làm Bàng Đại Thiên lão tiền bối, rồi lên đến Nga Mi, nào phóng hỏa, nào hạ độc nữa?”

Hèn chi Cùng Lai Quái Tẩu đứng đón mình nơi đây để gặp nhau đối chất.

Nghĩ vậy, chàng nghiêm nét mặt, nhìn Đạo nhân áo vàng nói :

- Nếu vậy thì chắc Đạo trưởng là Nga Mi chưởng môn Linh Phi đạo trưởng rồi! Còn vị này không biết là ai?
- Vệ Thiên Tường này mới từ Thiên Sơn về đến đây để lên Lư Sơn, như thế tại sao Đạo trưởng lại nói là cải trang Bằng lão tiên bối. Có lẽ là người khác chăng...

Cùng Lai Quái Tẩu cười ngất không đáp.

Lão già áo xanh hét lớn :

- Lão phu là Đông Cung Cư Sĩ Thiên Nhân Phong. Tiểu tử, mày là con của lão tặc Vệ Duy Tuấn, chứ còn ai nữa. Hà hà...

Vệ Thiên Tường sực nhớ đến chuyện Nam Cung Uyển nguyệt trang mình đến dự đại hội hai phái chánh tà tại Ngũ Lão phong, thì đoán ngay là thế nào cũng hết chín phần mười là nàng đã đội lốt mình đi gây những sự rắc rối kia rồi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Vừa rồi lại nghe đạo nhân áo xanh ngỏ lời điểm nhục đến phụ thân mình, bất giác nổi giận đùng đùng, không dằn lòng nổi hết lớn :

- Lão tặc họ Thiên kia, Vệ Thiên Tường này kính ngươi là người lớn tuổi, hơn nữa vì việc giả mạo Bằng lão tiên bối đã có người mang danh nghĩa ta mà gây nên, cho nên này giờ ta sợ sao mà thốt nên những lời vô lễ và thô bỉ như vậy?

Vừa nói dứt lời bỗng nghe có tiếng gió thoảng qua, áo quần phất phới, Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn về phía trước, thấy trên đường xuất hiện một đám người đang chạy như bay về hướng mình.

Đám người đó khinh công đã đến mức tuyệt diệu, chân bước đi phiêu phiêu như mây bay nước chảy, chẳng hề chạm đất, vừa mới ngó thấy, trong chớp mắt đã đến gần rồi.

Người dẫn đầu là một ông già râu tóc bạc phơ, mình mặc bào tía, dây lưng buông thõng, nét mặt lạnh lùng, thần thái thật uy nghi nghiêm nghị.

Vừa thấy người này, Vệ Thiên Tường đã thấy xúc động mãnh liệt, hay tay nóng bừng, máu trong tim muốn sôi sùng sục. Lão ấy chính là Nam Cung Hột, một nhân vật đầu não trong số người vây đánh phụ thân mình mười ba năm về trước. Chính cũng lão này, cách đây ba tháng, dùng “Tử Dương thần công” ra tay hạ sát mình trên Cầm Linh sơn.

Sau lưng Nam Cung Hột là bốn người hầu cận, kẻ nào cũng vừa điếc vừa câm. Cả bốn người đều mặc áo ngắn màu xanh biếc.

Lúc bấy giờ Vệ Thiên Tường chợt nghĩ ra Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, toàn là những nhân vật đầu não của mười ba đại môn phái, nhưng sao trong khi quần hùng họp đại hội Lư Sơn, họ không đến tham dự, lại thông đồng với Cầm Linh Quân chờ đón nơi đây phục kích mình?

Việc thắc mắc này vừa thoáng qua, chàng đã tìm ra câu trả lời ngay :

- Những người xưa kia vì thèm muốn Thái Thanh tâm pháp vây đánh phụ thân mình nhất định có Linh Phi đạo nhân, nên tất cả bọn này có mặt đây dĩ nhiên là muốn hợp sức tiêu diệt mình cho tuyệt hậu hoạn, hơn là đi tranh dành một hũ vị tại Ngũ Lão phong.

Cầm Linh Quân đưa mắt sáng như sao, nhìn Vệ Thiên Tường rồi gật đầu nói :

- Khắp thiên hạ, có thể chỉ một mình ngươi giữ được mạng sống dưới thần công “Tử Dương khí” của lão phu! Hà hà, tiểu tử, bấy nhiêu đó mày đã chiếm được địa vị đệ nhất nhân rồi đấy nhé.

Vệ Thiên Tường ngạo nghễ mỉm cười nói :

- Chỉ vì Vệ mỗ không chịu bỏ mạng mình dưới thần công Tử Dương khí nên mới làm cảm phiền quý vị chờ đợi nơi đây.

Hà hà, cứ như danh vị của Cầm Linh Quân, Linh Phi Chương môn, Cùng Lai Quái Tẩu, Đông Cung Cư Sĩ mà giữa đường hùa nhau chặn ngõ đón đánh một kẻ hậu sinh tiền bối, tin này nếu loan truyền ra trên võ lâm, quả nhiên là một điều vinh dự hiếm có đấy nhỉ?

Cầm Linh Quân nóng mặt nói :

- Lão phu chỉ có một vấn đề hỏi mày cho rõ, nên mới đến đây. Cứ như một tiểu bối hậu sinh đâu có xứng gì mà phải huy động nhiều người cho bày chuyện! Bây giờ đã gặp nhau rồi, lão phu chỉ hỏi mày một lời, nếu cứ trả lời sự thực, tất nhiên sẽ để mày tự do xuống núi ngay.

Vệ Thiên Tường cười nói :

- Để tự do xuống núi hả?

Cầm Linh Quân đáp :

- Phải, mày cứ trả lời thực tế theo câu hỏi thì lão phu sẽ tháo khoán cho được yên ổn xuống núi, nhưng chỉ một mình mày mà thôi nhé!

Vệ Thiên Tường cười khúc khích hỏi :

- Ai dám tin được lời ấy! Chả lẽ các người không nhớ câu “nhỏ rể tận gốc” sao?

Nam Cung Hột lộ hung quang lên cặp mắt sáng rực nói :

- Lão phu đã đoán chắc không bao giờ mi chịu hờ môi nói thật, phải vậy không?

Vệ Thiên Tường hình như không thèm đếm xỉa gì đến mấy người trước mặt, vẫn giữ thái độ ngạo nghễ nói :

- Trả lời thì sao, mà không trả lời thì sao? Vệ mỗ đường đường một tay ngang dọc, chẳng cần được ai tháo khoán cả. Tuy nhiên các người muốn hỏi điều gì cứ nói toẹt ra đi để Vệ mỗ nghe thử.

Cầm Linh Quân lạnh lùng nói :

- Lão phu chỉ cần biết mày có phải vâng lệnh tôn hành động giang hồ hay không, và hiện nay người đang ở nơi đâu?

Vệ Thiên Tường đáp ngay :

- Phải, Vệ Thiên Tường xuất hiện giang hồ hoạt động là do mệnh lệnh gia phụ. Mục đích cuộc hành trình này là truy cứu những kẻ nào âm mưu vây đánh người trước kia. Còn như gia phụ hiện nay ở nơi đâu, xin tha cho vì không thể nói được. Nào, còn câu gì nữa hãy hỏi luôn au.

Cầm Linh Quân cười lạt nói :

- Câu thứ hai, lão phu không muốn hỏi nữa vì xét rằng khó tìm ra sự thật từ mồm mày nói ra. Nhưng nếu lão phu đoán không lầm thì hiện nay phụ thân mày đang ẩn nấp trong Thiên Diện giáo!

Nói đến đây lão phá lên cười ngất.

Cười xong một tràng dài, lão lại nói tiếp :

- Tiểu tử mày hãy nghe và chuyển lại lời nói của lão phu. Trong thời gian mười ngày nữa, lão phu sẽ tìm đến Vân Đài sơn cho tìm được hắc đế thanh toán.

Vệ Thiên Tường không ngờ Nam Cung Hột lại nghi phụ thân mình đang ở trong căn cứ Thiên Diện giáo. Chính đây là một nghi vấn thật mới mẻ, xưa nay chàng chưa hề nghĩ đến bao giờ.

Đến đây chàng bỗng nhớ lại ngày nào mình cùng mẹ con Thôi thị ban đêm đến viếng Tổng đàn Thiên Diện giáo.

Hôm đó quả nhiên có nhiều chỗ đáng nghi ngờ mà đến nay chàng vẫn còn phân vân không ít.

Một là trong nhà khách của Tổng đàn Thiên Diện giáo lại có treo hai câu đối, do chính tay Tử Dương chân nhân, Chương môn tiền đại Võ Đang phái viết.

Câu đối ấy là :

“Danh sĩ phong lưu, anh hùng hảo sắc.

Chỉ lau kỳ khí, hà nhạc tinh thần”.

Cứ như khẩu khí của hai câu này của Tử Dương chân nhân dĩ nhiên để ca tụng một đại anh hùng võ lâm, mà chỉ có Minh chủ mới xứng đáng.

Hai là: Thiên Diện giáo chủ và Thôi phu nhân cùng nhau đàm đạo rất lâu, ra chiều tương đắc lắm. Sau này Phụng muội có hỏi thăm, Thôi phu nhân lại từ chối không nói, chỉ bảo rằng, “đây là một vấn đề vô cùng trọng đại trên võ lâm, bây giờ không tiện nói ra để ngày sau sẽ rõ!”

Ba là: Thái Nhạc lão nhân, Chương môn của phái Thái Sơn, một nhân vật đạo cao đức dày, danh vọng lớn nhất trong mười ba đại môn phái. Ông ta thân hành lên đó truy tầm người sư đệ là Khai Bi Thủ Đồng Văn Kỳ đang bị giam nơi căn cứ Thiên Diện giáo. Sau đó ông ra đi một mình không có phản ứng gì khác lạ, hình như đã tán thành biện pháp của Thiên Diện giáo chủ là đúng.

Bốn là: trong Tổng đàn Thiên Diện giáo có giam những người tham gia cuộc vây đánh phụ thân mình trước kia.

Như vậy chả lẽ phụ thân mình quả thật đang ở trong Tổng đàn Thiên Diện giáo hay sao?

Vệ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lát chưa trả lời.

Cầm Linh Quân nghiêm giọng nói :

- Được rồi, bây giờ lão phu nhớ lời hứa, bằng lòng tháo khoán ày xuống núi đấy. Vậy cứ tự do bước đi.

Nói rồi há miệng cười lớn.

Vệ Thiên Tường cũng ngược mặt lên trời cười ngất.

Tiếng cười của chàng trong vắt và lạnh lạnh như rỗng ngâm phượng gáy, vang lên cao vút tận mây xanh, dội vào vách đá làm vang động núi rừng, cỏ cây xào xạc, gió mây biến sắc.

Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu và Đông Cung Cư Sĩ không ngờ một thiếu niên chưa bao tuổi đầu, mà đã có một trình độ nội công hùng hậu đáng sợ như vậy. Ngay những tay cao thủ như bà người mà âm thanh cũng vang dội vào màng nhĩ nhức cả óc, rộn cả tim, khí huyết hầu như chảy ngược.

Vệ Thiên Tường cười xong, liếc hai luồng nhãn quang như điện chớp, nghiêm nghị và lạnh lùng bảo :

- Mười mấy năm trước đây, các vị không để ý gì đạo nghĩa giang hồ, không ngần ngại chôn vùi danh dự của mình, rủ nhau lấy nhiều thắng ít, vây đánh một mình gia phụ. Tại sao mười hai năm sau lại che đầu, lòi đuôi, không dám công nhiên thừa nhận tội ác của mình gây nên? Vệ Thiên Tường này đường đường một kẻ làm trai đầu cấn kẻ nào tháo khoán nữa. Các người cứ lại đây, lại đây tất cả và đứng vào một nhóm như ngày nào, liên kết tấn công đi. Vệ mỗ nguyên đêm nay dùng đôi nhục chương này để đối phó lại bọn chồn, lũ cáo chúng bây xem sao.

Cầm Linh Quân sa sầm nét mặt, trợn mắt thét :

- Trước mặt lão phu, mày không được xúc láo như vậy.

Đông Cung Cư Sĩ nói :

- Với tư cách của Thần quân khỏi cần nhọc lòng đối phó với hạng tiểu tử nhỏ nhoi như mày. Đêm nay Thần quân hãy để cho Thiện Nhân Hồng này vì đệ tử rửa hận, quyết đem mạng mày xé ra từng mảnh nhỏ, nếu không, ta chẳng phải Đông Cung Cư Sĩ.

Vệ Thiên Tường đứng sững như thần tượng, xé đôi mày kiếm, hiên ngang thét lớn :

- Gã họ Thiện kia! Đại trượng phu dám nói thì dám làm, chẳng bao giờ thềm chạy chối đi đâu hết. Nhưng rất tiếc là công việc dùng độc và phóng hỏa trên Nga Mi đỉnh, tàn phá Lăng Hư quán cũng chẳng phải là Vệ mỗ làm.

Đông Cung Cư Sĩ nạt lại :

- Tiểu tử, mày chó lẻo mép lắm lời mà chạy lỏi. Hãy ném thử một đòn này.

Nói chưa dứt lời đã tung người lên, phóng chưởng quét vào ngực Vệ Thiên Tường.

Luồng chưởng phát ra mạnh như núi sập, ồ ạt như bể trào, vì đang xáp mặt với kẻ thù, nên đã xuất thủ với thập thành đạo lực.

Vệ Thiên Tường trừng mắt thét :

- Họ Thiện kia, như vậy mày cũng là người vây đánh gia phụ trước kia phải không?

Chàng đang nói thì luồng kinh phong vẫn ào ạt tràn tới. Khi gần đến ngực, thân hình chàng đột nhiên hơi nghiêng sang một bên và để luồng kinh phong lướt nhẹ sang một bên.

Mặc dù không chạm phải chưởng phong của đối phương, nhưng chàng cũng cảm thấy toàn thân rung động, nên trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Phải rồi, Thất mãn Ngũ dật cũng có nhúng tay vào tội ác rồi”.

Vừa nghĩ đến đây, liên vung tả chưởng, dùng thế “Bắc Hải Đồ Kinh” đánh luôn ra và cười ha hả nói :

- Như vậy thì đầu mày có rơi cũng không oán hận vào đâu nữa.

Nhưng Đông Cung Cư Sĩ cũng chẳng phải tay vừa. Khi thấy chàng xuất thủ thế ấy đã trầm mình xuống thật thấp né tránh, rồi tung cước phóng vút một đòn từ dưới lên trên.

Vệ Thiên Tường đã biết rõ thực lực của đối phương, nên không còn e dè nề sợ gì hết.

Chàng chờ ngọn cước phóng lên vừa tầm phát nhẹ tay áo một cái.

Đông Cung Cư Sĩ thấy đối phương chỉ phát tay áo, trong dạ đã cười thầm, định ninh thế nào cũng hạ được ngay với đòn này.

Nhưng gã cảm thấy luồng kinh lực của mình vừa chạm phải tay áo bỗng tan biến đâu mất, tựa hồ như nguồn nước chảy vào biển cả.

Đang lúc hoảng hốt thì thấy Vệ Thiên Tường đã xà ngay lại gần thét hỏi :

- Họ Thiện kia, bọn Thất mãn Ngũ dật chúng bây tham gia trận đánh là do lời mời của ai, hãy nói mau?

Nhưng lệ như chớp, Linh Phi đạo nhân và Cùng Lai Quái Tẩu đã nhất tề xông lại vây kín Vệ Thiên Tường vào giữa.

Linh Phi đạo nhân vừa tiến sát bên đã tuốt ngay thanh trường kiếm vừa cười vừa nói :

- Thằng bé, Thất mãn Ngũ dật đã nhận lời mời của bản đạo, đòi Vệ Duy Tuấn phải giao hoàn Nga Mi bảo cấp!

Nói xong, thanh kiếm đã xé gió vèo vèo chém bổ xuống.

Cùng Lai Quái Tẩu thấy Linh Phi đạo nhân ra tay, cũng thừa thế hét lớn :

- Tiểu tử, không thể nào tha thứ cho thoát khỏi phen này được.

Nói xong cũng vung chiếc điều trút đập vào cạnh sườn Vệ Thiên Tường.

Ba người ra tay như chớp nhoáng, lạnh lẽo không thể tưởng. Trong nháy mắt đứng theo hình chữ phẩm, vây Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường thấy bọn chúng quả cố tình ra tay, liền cười khan hỏi lớn :

- Chúng bay liều chết vì thèm muốn “Thái Thanh tâm pháp” phải không?

Nói xong lấy ra một cuốn sách mỏng nho nhỏ, đưa ra trước mặt Linh Phi đạo nhân và hét

- Thái Thanh tâm pháp đây, kẻ nào có bản lĩnh cứ xông vào mà chiếm đoạt đi.

Bàn tay trái xếp lại như một lưỡi kiếm, dùng một thế “Tử Khí Đông Lai” trong “Phục Ma tam thức” đánh ra. Tức thì một luồng kinh phong vạch tréo về phía Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu và Đông Cung Cư Sĩ, tiếng kêu ào ào, bàn tay xé gió vo vo không khác nào thanh trường kiếm.

Cả ba đều là những tay giang hồ thượng đẳng, võ công ai cũng tu luyện đến mức siêu phàm, nên dễ gì chịu lép vế.

Khi bàn tay của Vệ Thiên Tường vừa chém ra, lập tức ba thân hình di động, thay đổi vị trí lanh như chớp rồi chia ra làm ba phương hướng tấn công lại liên miên, kiếm rít như lụa kẻ, chưởng phong chuyển động ầm ầm nghe thật ghê gớm.

Vệ Thiên Tường nổi nóng trợn mắt thét lớn một tiếng, vũ lộng song chưởng phát ra một làn lạnh khí dăng đặc cả kiếm và chưởng ảnh và chưởng lực của ba người.

“Bốp” một tiếng khô khan, thanh kiếm trên tay Linh Phi đạo nhân bỗng nhiên chạm phải chưởng lực Vệ Thiên Tường, gãy làm hai khúc. Thân hình Linh Phi đạo nhân vừa mới xấp tới đã bị văng tuốt ra ngoài như chiếc điều đứt dây, miệng học máu tươi, ngã chổng ngược trên mặt đất.

Cùng Lai Quái Tẩu và Đông Cung Cư Sĩ nhờ ở hai bên, không đối diện với Vệ Thiên Tường, thân hình chỉ bị lao đảo, vội nhảy lùi ra sau né tránh.

Tuy vậy nhưm cả hai vẫn bị luồng chỉ phong kiếm khí của “Tử Khí Đông Lai” quét phốt qua, bật ngược mấy bước, lao đảo một hồi, mặt mày xám ngắt.

Cầm Linh Quân không ngờ chỉ trong thời gian có mấy tháng mà võ công của Vệ Thiên Tường đã tiến bộ đến mức không tưởng tượng, nên chẳng dám khinh thường, đem hết khả năng cùng hai người liên hợp đối phó.

Lão vừa đánh vừa thò tay vào bọc lấy ra một hoàn “Bách Doanh đan” ném ra cho bọn tùy tùng bảo đưa cho Linh Phi đạo nhân uống ngay.

Cùng Lai Quái Tẩu bị xô dạt ra ngoài, trong lòng đã thấy rúng động sợ hãi. Lúc nhìn xuống phía dưới, thấy cả hai vạt áo dài bị kiếm khí xén cụt đi hơn nửa.

Thật không ngờ chỉ một chút dư hưởng của bàn tay mà đã ghê gớm đến chừng ấy.

Giá chậm một ly, cả hai đều táng mạng, hoặc ít nhất cũng mang trọng thương rồi.

Thế rồi bao nhiêu nhục khí hăng hái như lúc ban đầu bỗng nhiên tiêu hao hết, cùng nhảy ra ngoài vòng, để lại một mình Cầm Linh Quân đánh tay đôi với Vệ Thiên Tường.

Vệ Thiên Tường vừa xuất một thế đã đánh trọng thương Linh Phi đạo nhân, cảm thấy trong lòng vô cùng phần khởi.

Mặc dù Cùng Lai Quái Tẩu và Đông Cung Cư Sĩ tự liệu sức mình rút lui khỏi vòng chiến, nhưng liếc mắt nhìn về phía Cầm Linh Quân, thấy hai mắt lão ta long lên sòng sọc, đỏ ngầu như muốn phát ra lửa, lăm lăm lì lì không nói một lời, tiến thẳng lại phía mình, nên trong lòng cũng cảm thấy ngại.

Nhờ may mắn được uống Thiên niên Tuyết Sâm, luyện thành công Thái Thanh cương khí, công lực và bản lãnh của chàng cũng có thể đối phó nổi với môn “Tử Phủ Tiềm Hình” và Tử Dương chưởng của Nam Cung Hột.

Nếu đem so sánh hai tuyệt kỹ “Thái Thanh” và “Tử Dương” thì mỗi bên có một sở trường đặc biệt, cũng được xem như hai loại đệ nhất võ công thiên hạ rồi.

Về mặt công lực và hỏa hầu, thì một bên đã khổ công đào luyện trên hàng mấy chục năm, một bên đang tuổi hoa niên nhưng lại gặp kỳ duyên hiếm có, nên cũng ngang ngửa như nhau, chưa dám quả quyết ai hơn ai kém!

Xem tiếp hồi 86 Trêu chọc Cầm Linh Thần Quân

86. Chương 86: Trêu Chọc Cầm Linh Thần Quân

Vệ Thiên Tường còn ít tuổi, kinh nghiệm giang hồ chưa được bao nhiêu, khi nhìn thấy Nam Cung Hột cứ từng bước một tiến sát về phía mình, đã sinh lòng lo ngại. Chàng vội vàng cất tập “Thái Thanh tâm pháp” vào người, một mặt vận dụng ngầm “Thái Thanh cương khí” bảo vệ toàn thân, rồi ngạo nghễ hỏi :

- Nam Cung Hột, mày nhất định một mắt một còn phen này chưa?

Cầm Linh Thần Quân nhìn Vệ Thiên Tường hừ một tiếng rồi nói :

- Chà, khẩu khí của thằng bé có vẻ tự phụ lắm! Mày kể ra cũng khá đấy, nhưng còn lâu mới chống nổi chưởng lực của lão phu! Đừng vội hợm mình mà chết gấp ngay bây giờ.

Vừa nói, đôi chân khê nhún một cái vọt thẳng đến trước mặt Vệ Thiên Tường, vận dụng hết công lực bình sinh và song chưởng, chuẩn bị đưa ra một đòn quyết định để hạ sát ngay trong chiêu đầu.

Nhưng lúc vừa ra tay, Nam Cung Hột bỗng nhiên ngấp ngừng cau mày suy nghĩ, trên vẻ mặt đượm đầy sát khí đã lộ vẻ tự lự chưa dứt khoát.

Hai bên yên lặng nhìn nhau thủ thế hồi lâu.

Nam Cung Hột trầm giọng hỏi :

- Thằng bé, tại sao mày có được tập Thái Thanh tâm pháp?

Vệ Thiên Tường không ngờ lão lại hỏi câu đó nên sửng sốt. Tuy nhiên chỉ thoáng qua một phút, chàng đã mỉm cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ ta không xứng đáng để làm chủ được bảo vật này sao? Mày hỏi với mục đích gì?

Cầm Linh Thần Quân quắc mắt hỏi gần :

- Tiểu quỷ, đừng phách lối. Ta hỏi, Vệ Duy Tuấn có còn sống không?

Vệ Thiên Tường cũng nổi nóng quát lớn :

- Nam Cung Hột, tại sao mày hỏi câu đó?

Cầm Linh Thần Quân cười gần nói :

- Tiểu tử, nếu Vệ Duy Tuấn còn sống, tại sao lại đem một bảo vật của võ lâm giao phó ột đứa bé chưa sạch máu đầu cát giữ? Cứ như mày thì kể ra võ công cũng khá đấy, nhưng xưa nay thiên hạ vẫn thường nói: “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”, đối với một đứa trẻ ngây thơ trong trắng mà giao cho của nợ này, có khác đem sanh mạng làm mục tiêu cho đao kiếm của bao nhiêu kẻ dòm ngó thềm thuồng! Làm cha mẹ ai cũng thương con, không bao giờ đem đại họa tròng vào cổ con mình.

Vệ Thiên Tường đôi mắt lóe hàn quang ngạo nghễ nói :

- Cha truyền cho con là câu chuyện thường tình xưa nay, Vệ mỗ tuy mới bước chân vào vòng giang hồ, nhưng mặc dầu mang báu vật trong mình, chưa chắc đã có kẻ nào bên ngoài dám dòm ngó.

Cầm Linh Thần Quân gật đầu lia lịa nói :

- Câu nói có vẻ cuồng vọng nhưng có nhiều hào khí đấy. Cứ theo sức học khả năng của mày cũng có thể tạm được, nhưng đối với lão phu đã theo phái “Tử Phủ” đâu có thềm dòm ngó đến đồ vật của mày.

Nói chưa dứt lời, từ trên không trung có tiếng người vọng xuống :

- Hà hà, Nam Cung Hột đừng có phách lối nữa! Đã là Thái Thanh tâm pháp thì bất cứ nhân vật nào biết võ cũng thềm thuồng, chẳng qua nói vậy cho lịch sự một chút mà thôi. Tiểu tử mày cứ cho quảng xem lão có thềm lấy không biết liền.

Tiếng nói phát xuất từ trên đỉnh đầu, hình như người ấy bay qua trên không trung. Tiếng nói một lúc nhỏ dần, hình như người ấy đã bay xa. Đoạn sau cùng chỉ thoáng nghe văng vẳng nhưng rất rõ rệt, không mất một thanh âm nào.

Nhân vật đã thốt những lời ấy phải là một tay có võ công đến bậc thượng thừa, và tài năng khinh công tuyệt kỹ.

Cầm Linh Thần Quân vừa nghe xong đã tái mặt, vội ngẩng đầu nhìn theo tiếng nói, chú ý quan sát thật kỹ nhưng không thấy gì hết.

Lão lên tiếng hỏi lớn :

- Cao nhân phương nào, đã ra tiếng sao còn bỏ đi như vậy?

Đang lúc mọi người chú ý nghe ngóng về phía đó, thì tiếng nói lại vọng lên từ đằng xa bay về :

- Nam Cung Hột, sao mày hỏi ngớ ngẩn thế? Tiếng nói của ta bất quá chỉ bị gió thổi bay đi chút ít, chứ này giờ ta vẫn ngồi yên nơi đây chứ có đi đâu hồi nào?

Tiếng nói phát từ đằng xa, rồi bay đến gần. Lúc đầu văng vẳng, sau lớn dần và cuối cùng rõ ràng đang ở tận trên đỉnh đầu mọi người.

Ai nấy đều giật mình nhìn theo.

Dưới ánh trăng sáng rõ, quả nhiên trên chân ba một cây cổ thụ cách đó không xa, có một người đang chiếm chệ ngồi từ lúc nào rồi.

Người ấy thân hình lùn tịt, loắt choắt mặc áo năm màu sắc sỡ, đang cúi đầu nhìn xuống phía dưới để nói.

Chỉ vì cây quá cao, cành lá um tùm ông ta lại cúi đầu nên dưới ánh trăng mờ không nhìn được rõ mặt mày ra sao.

Nam Cung Hột vừa thẹn vừa tức, cau mày thét lớn :

- Tôn giá là ai, xin mời xuống đây cho Nam Cung Hột này được diện kiến cao nhân.

Lão già mặc áo ngũ sắc cười khúc khích nói :

- Cao nhân gì? Tao trèo lên cây lẽ dĩ nhiên phải cao hơn mày rồi! Nhưng nếu buộc phải leo xuống đất thì quả làm khó nhau quá. Hơn nữa thân mình tao bé bỏng, nếu đứng cạnh mày thì gọi là... cao... nhân đâu hợp nữa!

Hà hà, tao đang ở trên cây đâu có phiền hà vướng vấp gì đến ai, mà phải buộc leo lên leo xuống cho nhọc sức? Mày muốn làm gì cứ tự nhiên hành động, cũng không can hệ gì đến tao. Vậy cứ để tao ngồi yên hóng mát xem đánh nhau cho sướng mắt cũng được rồi!

Nam Cung Hột bị người ấy đùa cợt xem thường thì tức bực, thét lên the thé :

- Mất lão phu không đui mù gì mà hòng gạt gẫm, nếu quý hữu không chịu lui xuống, xin đừng trách Nam Cung Hột này sao lại vô lễ?

Người mặc áo ngũ sắc vừa nghe nói tỏ vẻ hoảng hốt sợ hãi, hai tay ôm cứng cành cây, rồi từ cành nhỏ bò đến cành to, sang cành ngang, bò luôn qua cành dọc, hình như sợ rơi xuống đất, miệng lắp bắp nói :

- Ta xuống đây, xuống đây rồi! đừng phát cáu nữa.

Mãi một hồi lâu mới bò xuống đến thân cây, ôm tuột luôn xuống đất.

Mọi người nhìn kỹ lại thì người này không những mặc áo quần năm màu sắc sỡ, mà trên mặt lại mang một chiếc mặt nạ của con nít chơi, tượng hình một cái đầu quỷ đang trợn mắt nhe nanh, miệng há tâng hoạt như chậu máu.

Cầm Linh Thần Quân đang bực tức, đôi mắt long lên sòng sọc như tóc lửa, nhìn thẳng vào người ấy rồi từ từ hỏi :

- Các hạ có phải người của Thiên Diện giáo đặc phái về đây chăng?

Người ấy lắc đầu, hai tay khoát lia lịa :

- Không, không phải đâu! Những chiếc mặt nạ của Thiên Diện giáo đều bằng da người, cái vàng, cái tím, đeo vào trông gớm ghiếc lắm. Làm sao có được của quý này?

Cầm Linh Thần Quân tức giận bưng gan, nhưng cố dần tâm hỏi nữa :

- Như vậy các hạ là ai?

Người ấy vung hai vạt áo năm châu xòe lên kêu phần phật, quay lại nhìn Vệ Thiên Tường, cười lớn hỏi :

- Cầm Linh Thần Quân, nhà ngươi hiểu rộng, hãy cố đoán xem có ra được không nào?

Rồi dùng “Truyền âm nhập mật” nói cùng Vệ Thiên Tường :

- Hà hà, tiểu tử, mày đoán được không? Nếu đoán không được thì thôi, mà đoán được thì thôi, mà đoán được thì hơn Nam Cung Hột một bậc đấy, tuy nhiên cứ giữ bụng đừng thèm nói ra nhé!

Vừa nghe tiếng nói, Vệ Thiên Tường thấy giọng rất quen thuộc, đã biết ra là người mình thân yêu quen biết chứ không ai xa lạ, nên trong lòng mừng khắp khởi. Chàng chưa nói gì thì Cầm Linh Quân đã quát lớn :

- Lão phu thấy chẳng cần phỏng đoán làm gì ắt công thì giờ! Chỉ cần đánh thử một trận tự khắc biết ngay.

Nói vừa dứt câu, tay phải vung lên phát vào mặt người ấy một cái.

Thân pháp của Thần quân mau lẹ không thể tả. Tay vừa cử động, chưởng phong đã đến liền.

- Khoan đã! Khoan đã!

Người ấy vừa cuống quýt la “khoan đã” hai chân luống cuống nhảy lùi ra sau. Rồi trong lúc xuất kỳ bất ý, tránh né không kịp đành lấy chiếc mặt nạ ra đón lấy.

“Bốp” một tiếng khô khan! Cả sức mạnh của luồng chưởng phong từ tay áo Cầm Linh Thần Quân phóng ra, bắn đúng ngay giữa chiếc mặt nạ.

Vệ Thiên Tường trong thấy giật mình biến sắc.

Người mặc áo ngũ sắc càng lộ vẻ cuống quýt thêm, chạy thụt lùi mãi ra sau.

Thần quân Nam Cung Hột bị một tiềm lực vô hình phản kích lại, thân hình rung động, thoát lui một bước, lão thất kinh suy nghĩ :

- “Quái lạ, chiếc mặt nạ kia bắt quá chỉ một món đồ chơi con nít, không biết bằng chất gì mà có thể chống đỡ nổi một cái phát tay, đồng thời nảy ngược mình ra sau nữa”.

Mặc dù ngạc nhiên nhưng vì lòng tự cao quá mạnh, Cầm Linh Thần Quân gằn giọng gầm lên :

- Lão phu không tin có người tiếp nổi một chưởng của lão phu.

Hết xong vung cả hai tay, phát mạnh về phía người ấy, một luồng tiềm lực tựa như sóng cồn, cuộn cuộn tuôn ra như mạnh không thể tả.

Người mặc áo ngũ sắc so vai rứt cổ, la lớn :

- Nếu mày không tin, hãy cứ thử sức xem nào?

Lúc bấy giờ ông không thèm né tránh, mắt trừng trừng nhìn thẳng vào luồng chưởng phong mạnh như sấm sét đang đổ về phía mình.

Luồng chưởng phong ào tới như một dòng nước lũ. Người ấy tuy không né tránh, nhưng vì thân hình vừa bé vừa lùn, lại khom xuống, hai tay múa lên như bướm vờn hoa, rồi cả người nương theo luồng chưởng bay vọt lên cao, nhón nhơ như chiếc lá cuốn đi ngoài mấy chục trượng.

Vì đã ngán trước bản lĩnh người này, lần sau, Cầm Linh Quân xuất thủ với mười hai thành lực đạo.

Chưởng phong tuôn ra mạnh như núi lở, nhưng không chạm phải một trở lực nào hết, thành thử có dùng sức thật nhiều cũng không ích gì.

Đối phương tuy không né, không đỡ, nhưng đã vận dụng một thân pháp kỳ dị để toàn thân bốc theo sức chưởng như gió cuốn lá khô, nước đưa lông vịt!

Cầm Linh Quân nhìn thấy há mồm trợn mắt, sợ hãi thất thần, mặt mày xám ngắt, trên trán đã có từng giọt mồ hôi rơi đầm đìa.

Khi ấy người mặc áo ngũ sắc không chờ Cầm Linh Quân nói chuyện, cười hì hì nói luôn :

- Nam Cung Hột! đáng tiếc ày mang danh đồ đệ của Vô Cầu hòa thượng, oai trấn giang hồ, tại sao chỉ đánh có hai chưởng rồi không ra tay nữa xem sao.

Cầm Linh Quân đã sợ hãi, nhưng vẫn nín thinh vì chẳng biết nên nói gì nữa.

Người mặc áo ngũ sắc vừa tiến lên rồi dừng lại, từ từ nói :

- Bình sinh ta chẳng bao giờ muốn nhúng tay vào công việc của người khác. Nhưng ngặt vì thằng bé này lại là sư đệ đệ tôn của ta thì chẳng lẽ đứng yên mà nhìn! Hà... hà... nói chừng ấy chắc mày cũng biết rõ rồi chứ?

Cầm Linh Quân vừa nghe xong giật mình hoảng sợ nghĩ thầm :

- “Thù Tiên! Phải chăng vị này là Thù Tiên? Phải, chỉ có ông ta là bạn chí thân của sư phụ mình. Có lý nào đến nay ông vẫn còn sống được?”

Người mặc áo ngũ sắc lại ghé tai nói nhỏ :

- Hay là mày còn đang lo một việc gì khác lớn lao hơn nữa? Hà... hà... nếu vậy thì chúng ta nói xong rồi, mày muốn đi là có thể đi được rồi.

Cứ như khẩu khí này, Cầm Linh Quân cảm thấy hình như ông lão này ình là dư đảng của Thất Lão hội, đang chuẩn bị kế hoạch để tiêu diệt các đại môn phái. Chà, nếu vậy nhất ông ta nhúng tay vào công việc này thì có lẽ bao nhiêu dự định của mình sẽ tiêu tan theo mây khói.

Nghĩ vậy, bao nhiêu sự hung hăng, háo thắng bỗng nhiên hạ bớt rất nhiều, vội vàng chấp tay vái nói :

- Nam Cung Hột không biết là Kim Giá lão tiên bối giáng lâm, nên nãy giờ có làm nhiều điều thất lễ, xin ban cho hai chữ đại xá.

Nam Cung Hột này có ước hẹn cùng các phái Côn Luân, Võ Đang, tỷ thí tại Ngũ Lão phong để giải quyết một vài vấn đề tranh chấp từ ngày trước. Nhân tiện, xin lão tiên bối thay mặt công lý chủ trì đại cuộc, nhận xét bên nào thắng phụ.

Lão già mặc áo ngũ sắc lắc đầu nói :

- Già đây không muốn nhúng tay vào công việc của chúng mày.

Nói xong khịt khịt mấy cái, cười hà hà nói nhỏ :

- Hàng ngày lão già này sợ nhất là ngửi mùi thuốc nổ. Nếu biết trước thì không nên đến những nơi này bao giờ.

Câu nói ấy đã lộ trần cả sự thật. Cầm Linh Quân hoảng kinh, không ngờ ông ta biết luôn cả kế hoạch chôn thuốc nổ trên núi. Nhưng khi nghe được câu “không muốn nhúng tay vào công việc chúng mày”, mới thấy trong lòng tạm yên.

Nhân đó, lão vội vàng nói luôn :

- Nếu lão tiên bối không có chỉ dạy nữa, Nam Cung Hột xin được phép rút lui.

Nói xong chấp tay kính vái chào, rồi cùng Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Đông Cung Cư Sĩ, đem bốn tên hầu cận áo xanh chạy đi như bay biến.

Trong lúc Nam Cung Hột bỏ đi, nhằm khi các đại môn vừa triệt bỏ Ngũ Hành kiếm trận, như đã nói ở đoạn trước.

Nam Cung Hột và đồng bọn vừa đi khuất, thì lão già mặc áo ngũ sắc quay đầu lại cười nói :

- Tiểu tử, bây giờ mày có đoán ra được ta là ai chưa?

Vệ Thiên Tường vội vàng sụp lạy nói :

- Ngài là sư thúc tổ? Đệ tử xin cúi đầu chào.

- Suyt, suyt, suyt, thằng bé, mày hãy đứng dậy mau lên! Bây giờ ta đã chán ngấy với cái thói lễ nghĩa khệ nệ này lâu lắm rồi.

Nói đến đây, ông đứng thẳng người, đưa tay lột chiếc mặt quỷ xuống.

Quả nhiên là Thù Tiên Địch Túy Ông với thân hình khảnh khiu nhỏ bé, với nét mặt loắt choắt đầy vẻ hài hước ưa đùa, với bộ râu dê dưới cằm chứ còn ai nữa? Không biết ông ta tạo ở đâu ra cái bộ quần áo năm màu sắc sỡ, khoát vào mình xem thật đáng buồn cười.

Vệ Thiên Tường nhìn thấy điệu bộ của ông ta thật đáng buồn cười, nhưng cố nín chẳng dám cười.

Thù Tiên Địch Túy Ông liếc mắt hỏi :

- Thằng bé, mày đang ở với bọn họ một nơi, tại sao tự nhiên lại đến đây một bóng một hình như vậy?

Vệ Thiên Tường cung kính đáp :

- Đệ tử dự đại hội Ngũ Lão phong đã xong, nên phải đi Hành Sơn có việc.

Thù Tiên vuốt chòm râu dê cười ha hả :

- Mày lại đi tìm lão Hầu tử chứ gì? Thôi khỏi cần nhọc sức nữa. Lát nữa đây lão ấy và nhiều người khác nữa cũng sẽ có mặt nơi đây cả đấy.

Vệ Thiên Tường chẳng biết lão Hầu tử là ai, liền vội vàng thưa :

- Dạ không phải! Đệ tử đi Hành Sơn chuyến này để tìm Tu Linh Quân lão tiên bối!

- Ủa!...

Thù Tiên Địch Túy Ông định nói nữa, nhưng bỗng ngừng ngay lại, xua tay nói :

- Thôi, có người sắp tới đây, ta không muốn gặp họ đâu. Mày cũng nên tìm chỗ tạm nấp đi đã.

Vào một cái, thân hình ông đột nhiên biến mất, rồi ẩn ngay tên chàng ba cây cổ thụ hồi nãy. Nếu không biết trước có lẽ không thể nào tìm thấy nổi.

Vệ Thiên Tường cũng không dám chậm trễ, vội vàng phi thân vào một lùm cây rậm ẩn mình, đưa mắt nhìn ra để quan sát.

Ngay khi ấy, từ trên con đường lớn tận chân núi đi lên, một đám người xúm xít xung quanh một cỗ kiệu chạy như bay tiến về phía mình.

Chỉ trong chớp mắt, cỗ kiệu đã đến nơi. Mặt trước cỗ kiệu có một vị lão hòa thượng, mình mặc áo cà sa màu đỏ, mặt vuông tai lớn, thần sắc quắc thước uy nghiêm.

Đi sau kiệu, có 18 nhà sư cùng mặc áo xám. Ai nấy đều chấp tay, đi rất chỉnh tề, hình như đang tháp tùng hộ vệ một nhân vật quan trọng cao cấp nào.

Xưa nay Vệ Thiên Tường chưa hề bao giờ gặp mặt Phương trượng Thiếu Lâm tự Trí Tuệ đại sư, nhưng nhìn qua nghĩ tượng lễ này chàng có thể đoán được là Thiếu Lâm tự Phương trượng.

Chàng lăm băm bụng bảo dạ :

- “Ủa, đại hội Ngũ Lão phong giữa hai phái chính tà đã kết thúc, tại sao bây giờ Thiếu Lâm phương trượng mới đến nhỉ?”

Thật ra chàng đâu có thể ngờ được cuộc tranh tài giữa tà chính, lúc này mới bắt đầu mở màn quyết liệt!

Đám người thoáng qua rồi liền mất.

Một chớp sau, trên đường lại xuất hiện một bóng đen từ xa lao vút lại. Thân pháp bóng này mau lẹ huyền ảo vô cùng, di chuyển như một chiếc én, chỉ trong chớp mắt đã đến dưới gốc cây rồi.

Dưới vầng trăng bạc chiếu sáng vàng vạc như ban ngày, chàng trông thấy một ông già đầu râu trắng xoá, mình mặc áo rộng thùng thình, tay cầm một chiếc gậy chạm đầu rồng, đứng trước khu rừng đưa mắt nhìn quanh một chút rồi bay vèo lên núi mất.

- Ồ, Thái Nhạc lão nhân!

Vệ Thiên Tường ngạc nhiên sững sờ tự hỏi :

- “Thái Nhạc lão quân cũng về đây nữa? Vì sao những nhân vật thượng đẳng vũ lâm đều kéo đến cả như vậy?”

Suy nghĩ không tìm ra câu đáp, chàng ngược mặt lên cảnh cây cổ thụ, hỏi Thù Tiên :

- Thưa sư thúc tổ, ngài có biết...

Nhưng hỏi đến đây, chàng tìm mãi không thấy hình bóng của Thù Tiên Địch Túy Ông đâu nữa?

Té ra ông ta đã biến mất từ lúc nào mà chàng không hề hay biết.

Xem tiếp hồi 87 Gặp lại mẹ hiền

87. Chương 87: Gặp Lại Mẹ Hiền

Té ra vị sư thúc tổ có tánh ưa đùa cợt bông lơn này đã thừa lúc chàng chú ý theo dõi bóng dáng những người vừa đến, mà bỏ đi từ lúc nào rồi.

Thân pháp của ông ta quả nhiên mầu nhiệm đáng sợ. Vệ Thiên Tường đâu phải tay thường mà ông ta chạy đến hay bỏ đi từ lúc nào vẫn không hay biết mảy may nào hết!

Chàng phân vân một phút, đang dự định bỏ đi, bỗng nhiên có tiếng chân người khê động trên đường cái tận đằng xa, nên vội ngừng lại nhìn xuống.

Phía trước lại có một tốp bốn người phẳng phẳng đi lại.

Trong các người này, có ba người đi hàng ngang phía trước, vừa đi vừa nói chuyện. Từ đằng xa nhìn lại cũng có thể biết là võ công của họ rất cao siêu.

Theo sau có một người nữa, nhưng người này hình như võ công rất kém, thỉnh thoảng phải chạy theo.

Hai bên trước còn cách xa, sau lại gần.

Vệ Thiên Tường vừa trông thấy đã mừng rỡ khắp khối, hình như bắt được báu vật, vội vàng phi thân lướt tới như chớp, chặn ngang ba người kêu lớn :

- Lão bá bá! Ngài vẫn mạnh khỏe đấy chứ? Tường nhi đang dự định lên Hành Sơn tìm ngài đây.

Thì ra trong số mấy người vừa tới, trừ một người đứng giữa tóc bạc xõa ngang vai, đôi mắt đỏ như lửa, mà chàng không biết là ai, còn người bên trái chính là Tu Linh Quân, người đã truyền thụ “Nghịch Thiên huyền công” ỉnh lúc đầu!

Bên cạnh ông ta là Tu La Thần Mỗ.

Còn người đứng đằng sau chính là Tu Vô Tà.

Công lực của Vệ Thiên Tường ngày nay đã đạt đến mức hùng hậu phi thường. Chàng từ phía sau chồm cây bay lại nhẹ nhàng như tàu lá, mau lẹ như một bóng mờ, khiến cả ba người nhất thời giật mình sững sờ.

Vừa ngạc nhiên định hỏi, đã thấy xuất hiện ngay trước mặt một chàng thanh niên hình dáng tuấn tú.

Tu Linh Quân vừa trông thấy, bất giác cười ha hả nói lớn :

- Cháu nhỏ, thì ra là mày! Cách mặt chỉ một năm nay mà công lực của mày đã trở nên khá màu nhiệm, thật đáng khen, đáng mừng lắm đấy.

Ông già tóc bạc, mình gầy, quắc đôi mắt đỏ lòm nhìn qua người chàng một chặp, rồi cất tiếng hỏi :

- Tu lão đệ, thằng bé này là ai đây?

Tu Linh Quân đắc ý cười xoà, rồi nói với Vệ Thiên Tường :

- Cháu nhỏ, vị này là Hành Sơn trưởng môn Viên trưởng lão tiền bối, mày đã gặp qua lần nào chưa nhỉ?

Nói xong liền quay về phía Viên trưởng lão nói :

- Viên lão ca, thằng bé này là Vệ Thiên Tường, trước đây lạc vào Thông liên động gặp tiểu đệ, như đã có nói qua một lần rồi. Hắn là con của Võ lâm Minh chủ Vệ đại hiệp đấy.

Vệ Thiên Tường vội vàng chấp tay cung kính chào Viên trưởng lão và nói :

- Vãn bối Vệ Thiên Tường xin bái kiến Viên lão tiền bối!

Viên trưởng lão đáp lễ và gật đầu nói :

- Anh hùng xuất ra từ đám hậu sinh niên thiếu! Công lực của Vệ thiếu hiệp, đừng nói trong đám nhỏ tuổi bây giờ, mà ngay cả Vệ lão đệ trước kia e cũng khó lòng hơn được nữa!

Tu La Thần Mỗ từ lúc thấy Vệ Thiên Tường xuất hiện đã có bụng mừng.

Bà chống chiếc gậy sơn đỏ, đưa mắt dịu hiền nhìn chàng, bụng nghĩ :

- “Cháu gái mình là Tu Ngọc Nhân, một mình ra đi kiếm Vi Hành Thiên và Nam Cung Uyển. Lúc này Vệ Thiên Tường đã về đây, còn hai đứa kia đâu rồi?”

Bà đang định cất tiếng hỏi thăm thì Vệ Thiên Tường đã lấy gói Tuyết Sâm hoàn đến trước mặt Tu Linh Quân, cung kính đưa hai tay dâng lên nói :

- Lão bá bá, đây là Tuyết Sâm hoàn. Tường nhi đã tìm được đem về cho Lão bá bá. Thật không ngờ ngài lại chóng bình phục như thế này?

Tường nhi đang đi về Hành Sơn tìm ngài, thời may lại được gặp gỡ nơi đây.

Tu Linh Quân nghe nói sững sốt, trong lòng xúc động vì quá cảm kích, vội cười nói :

- Ô, con đã lấy được Tuyết Sâm hoàn sao, ở đâu thế? A ha, được tấm lòng tốt như mày thật là hiếm có.

Nhưng thời may, cách đây ba tháng trước, lão phu đã được Viên lão ca tặng cho “Ly Hỏa đan” và trải qua một trăm ngày hành công, đạo hỏa quy nguyên, tu luyện được huyền công trở lại rồi.

Rồi đưa cặp mắt đầy triu mến nhìn chàng, ông nói thêm :

- “Tuyết Sâm hoàn” có công dụng phi thường, khả năng cướp quyền tạo hoá. Những người luyện võ, được uống một viên có thể được hai chục năm công lực, kiếm được linh đơn này không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng hiện nay sức khỏe đã bình phục, lão phu khỏi cần uống nữa. Thôi, con hãy cất lấy mà dùng.

Vệ Thiên Tường định nói nữa, nhưng Tu Linh Quân đã xua tay cười nói :

- Nay con, cả một khối nhiệt tâm trung hậu và lòng thủy chung của con, lão phu lấy làm cảm kích. Đó là lời nói thật và chân thành, con hãy nghe lời cất đi rồi mau mau đi theo chúng ta bây giờ.

Tu La Thần Mỗ gật đầu nói :

- Bây giờ Thu nương đến trước rồi. Có lẽ Giáo chủ đợi dưới chân núi lâu lắm rồi. Chúng ta không nên chần chờ gì nữa. Mau lên.

Khi ở Tổng đàn Thiên Diện giáo, Vệ Thiên Tường đã từng được nghe Phó giáo chủ Cưu La bà bà đích thân thuật lại câu chuyện liên hệ oán hận giữa ba người rồi. Bây giờ nghe Tu La Thần Mỗ nhắc đến Thu nương, chàng mới sức nhớ lại. Thu nương chính là Cưu La bà rồi.

Chàng nghĩ bụng :

- “Mình đã thấy mặt cả ba vị lão tiền bối rồi! Có lẽ trong thời gian gần đây, họ đã có dịp thông cảm nhau rồi, mỗi ân cừu mấy chục năm về trước đã cởi mở, thật cũng đáng mừng thay họ!”

Viên trưởng lão nghe nói, gật đầu nói :

- Phải, bây giờ cũng đã muộn rồi. Chẳng những Giáo chủ đang chờ dưới chân núi từ lâu, mà có lẽ quần hào các môn phái cũng tề tựu đủ mặt rồi đây.

Nói xong, ông ta quay sang phía Vệ Thiên Tường bảo :

- Cuộc họp mặt Lư Sơn đêm nay có một tầm quan trọng vô cùng lớn lao để giải quyết xong mọi việc trên giang hồ. Lẽ dĩ nhiên Vệ thiếu hiệp không dự không được.

Vệ Thiên Tường nghe nói thì đoán ngay cuộc họp Lư Sơn đêm nay do Thiên Diện giáo triệu tập rồi. Nhưng hỏi này Cầm Linh Quân cũng có nói sẽ cùng phái Côn Luân ước đấu nữa. Chẳng hiểu đây là một hay hai chỗ khác nhau.

Đang suy nghĩ, Tu Linh Quân đã nói :

- Này con, chúng ta hãy đi mau lên.

Vệ Thiên Tường nhận thấy hiện nay mình không còn việc gì đáng lo liệu nữa, mà hai vị lão tiền bối đã bảo thế tất phải nghe lời.

Chàng gật đầu ưng thuận, rồi rào bước đi theo mọi người, đi luôn theo đường núi, xuyên qua một vùng rất thâm uất.

Đi một chập lâu, đến khúc quẹo qua chân núi, trước mắt bỗng nhiên sáng rực. Té ra phía trước có một bãi đất trống rộng bao la, đèn đuốc sáng rực một góc trời.

Chung quanh bãi ấy rất đông người, ai ai cũng to lớn vạm vỡ, mặc quần áo chên màu đen, cầm dao đầu quỷ, bố trí khắp chỗ. Hình như họ đều là thủ hạ của Thiên Diện giáo.

Quay mặt vào núi, dựa lưng vào khu rừng, có đặt ba hàng ghế gỗ. Ngay dãy giữa có mấy chục ghế, nhưng lúc này chỉ có ba người ngồi. Đó là Thiếu Lâm phương trượng Trí Tuệ đại sư, Thái Nhạc lão nhân và một người mảnh mai, mặt bịt bằng vải the đen, chính là Thiên Diện giáo chủ.

Dãy ghế bên trái còn để trống không.

Dãy ghế bên phải có một số người ngồi. Nhìn kỹ thấy có Phó giáo chủ Cưu La bà bà, Quý kiếm Sâu Lục Thừa, Trí Giác thiên sư và người thứ tư mặc áo màu cánh gián, nhất định là Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên rồi.

Các nhân vật này đều là Tứ phẩm Hộ pháp của Thiên Diện giáo, nhưng quái lạ một điều là họ không còn đeo mặt nạ nữa.

Cách hàng ghế phải không xa, có trải mấy dãy chiếu trên mặt đất, có một số người ngồi yên. Phía sau lưng mấy người ấy toàn là những đại hán vạm vỡ hiên ngang, mình gấu vai hùm, tay cầm Quỷ đầu đao, thần sắc nghiêm trang, đang đứng gác, mắt long lên sáng quắc, xen vào đó cũng có một số người mặc áo chên màu xanh, lưng cài kiếm, đứng trước mặt.

Vệ Thiên Tường liếc mắt nhìn những người ngồi trên hàng chiếu, bất giác ngạc nhiên sững sờ. Thì ra đó là các nhân vật đã bị Thiên Diện giáo bắt giam trong hầm đá băng giá lúc trước.

Những người ấy gồm có: Diêm Bắc Thần, Đồng Văn Kỳ, Đường Viêm Thường, Không Động Hắc Thạch đạo nhân, Thiết Chuồng Tiên Lệ Ngạc, Vô Di Dật sĩ Lâm Đại Thọ, Trường Tý Viên Du Đức, Thất Thủ Đầu Đà Vân Viên.

Chàng phân vân suy nghĩ lấy làm quái lạ, vì chẳng biết Thiên Diện giáo bắt những người ấy làm gì?

Khi ấy mọi người đến gần bãi đất trống. Thiên Diện giáo chủ nghe phi báo có Hành Sơn Viên trưởng lão Tu Linh Quân đến, vội vàng cùng Phó giáo chủ Cưu La bà bà đứng dậy, bước ra tiếp đón và cười nói :

- Chỉ một việc con con của gia đình chúng tôi mà làm phiền trưởng lão thân hành đến dự, tiện thiếp rất lấy làm cảm kích và áy náy vô cùng.

Viên trưởng lão vòng quyền trả lễ rồi cười khanh khách nói :

- Phu nhân nói như vậy thôi, chứ thật Viên mỗ xem công việc này là phận sự chung của chúng tôi và toàn thể nhân vật trên vô lâm này.

Nói xong, trưởng lão lần lượt đứng lên giới thiệu Tu Linh Quân, Tu La Thần Mỗ và mời mọi người vào ngồi ngay hàng ghế giữa.

Thái Nhạc lão nhân, Trí Tuệ đại sư thấy Viên trưởng lão cũng nhất tề đứng dậy.

Sau khi nhân nhượng một hồi, mọi người nhường Viên trưởng lão ngồi hàng đầu trong dãy ghế giữa vì là cao niên nhất. Sau đó mọi người lần lượt ngồi tiếp theo.

Đâu đó vừa xong thì thấy từ trên đường núi lũ lượt kéo xuống trên bốn, năm chục người, ai ai cũng dáng điệu hùng mạnh, tay cầm vũ khí.

Mọi người xuống núi liền đứng bên vệ đường.

Sau số người ấy, đến một đám đạo sĩ phái Nga Mi và hơn hai chục môn hạ Ngũ Độc giáo ở tận Hải Nam cũng tới nơi. Người nào cũng mặc áo ngắn và tập trung đứng một chỗ gần nhóm trước.

Kế đến là Trường Bạch tam tiên, Thạch Cổ Triều Chúc Thanh, Xích Cước Tiên Cổ Lôi, Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ, Đông Cung Cư Sĩ, Cùng Lai Quái Tẩu, Linh Phi đạo nhân.

Cuối cùng là Nam Cung Hột.

Nhưng vẫn chưa hết đâu! Bên chính phải cũng lũ lượt kéo đến.

Toán đầu có Lục Phương Tường, Tôn Hiệu Nam, Giản Vấn Thiên, Thanh Huy đạo nhân, Thanh Tinh Tử, Mai Hoa đạo nhân, Trí Năng thiền sư, Lý Thành Hóa, Vạn Vũ Xương, Vạn Vũ Sinh, Vân Trung Hạc, Tôn Chính, Lục Phương Tôn.

Sau đó là một đoàn phụ nữ: Thôi phu nhân, Lăng Vân Phụng, Giản Dao, Bạch Phi Yến, Tống Thu Vân, Tu Ngọc Nhân.

Số này vừa đến, tiếp đến số khác.

Sau cùng có một tốp chót là Ngũ Hành Tẩu Kỳ Ly, hai vị Kim phẩm hộ pháp cùng mười sáu người môn hạ của Thiên Diện giáo, người nào cũng mặc y phục chên cùng màu đen huyền.

Lúc đó Lục Phương Tường đã được Phó giáo chủ là Cưu La bà bà mời vào ghế ngồi theo hàng đầu.

Đâu đó vừa xong, không còn ai đến nữa, xung quanh tuy đông người như hội nhưng im lặng không một tiếng nói. Quang cảnh thật trang nghiêm.

Giáo chủ Thiên Diện giáo, từ hàng ghế đầu đứng dậy, đưa mắt nhìn hết một vòng qua các đám quần hùng các phái tà chính.

Luồng sát khí chiếu ngời ngời qua tám the đen, khi nhìn đến bọn Cầm Linh Quân thì bà cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Nam Cung Hột và Linh Phi lão tặc, chúng mày hãy nhìn thử những người đang ngồi đó là ai?

Tiếng nói tuy không to nhưng rất rõ ràng và uy nghiêm.

Bà vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía bên phải.

Trên dãy chiếu gần đám môn hạ Thiên Diện giáo, những người bị bắt giam trong hầm băng giá được giải đến đủ mặt, ngồi ủ rũ, nét mặt lơ đãng không cử động, hình như chẳng còn tí công lực nào.

Khi Thiên Diện giáo chủ đưa tay chỉ thì tất cả những người đứng gác xung quanh đều vệt ra hai bên.

Nam Cung Hộ nhìn theo, nhếch mép cười nhạt rồi lạnh lùng nói :

- Thiên Diện giáo được sự ủng hộ của các đại môn phái, do Vệ Dục Tuấn đứng sau giật dây điều khiển, đã dùng nhiều thủ đoạn đối phó với những người vây đánh hấn trước kia, việc này lão phu thừa biết từ lâu lắm rồi!

Hắn vừa nói xong, Đông Cung Cư Sĩ cũng hét lớn :

- Cha chả, giỏi thay mưu đàn bà yêu nghiệt này! Mày dùng thủ đoạn nào để bắt người huynh trưởng chúng ta đem về hành hạ dày vò đến nỗi thân hình ra thế ấy?

Nói vừa dứt câu, thân hình lão lệ như làn chớp xông thẳng về phía bên phải.

Thạch Cổ Triều Chúc Thanh, Xích Cước Tiên Cổ Lôi cùng Thiết Chưởng Tiên Lệ Ngạc cũng nhất tề từ phía sau lần xả về hướng ấy.

- Trước mặt Giáo chủ, bọn bay đâu có thể hung hăng phá phách, làm điều xằng bậy can rở như thế được.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng xanh thoáng qua, Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên đã phát cánh tay áo đánh thẳng vào mặt Đông Cung Cư Sĩ, đẩy mạnh y toàn thân dội ngược ra sau, ngã quay xuống đất.

- A ha, kẻ nào dám qua mặt trên tay Phiên Phúc Độc Thủ La mỗ nữa?

Cả Trường Bạch tam tiên, Chúc Thanh, Cổ Lôi, Lệ Ngạc không ngờ một cao thủ danh tiếng vang lừng xưa nay như Đông Cung Cư Sĩ chỉ vì một cái phát tay đã bị hạ ngay tức khắc, nên ai nấy đều thất kinh vội dừng chân đứng lại ngay.

Thiên Diện giáo chủ từ từ quay đầu nói :

- Những phường tặc tử tuy hành động bạo ngược, thiếu lương tâm, nhưng đứa nào cũng ham sống cả. Vậy cảm phiền La hộ pháp hãy đem tên họ Thiện kia cứu sống lại, cho hắn được chứng kiến tận mắt điều báo ứng.

Phiên Phúc Độc Thủ La Uyên “ạ” một tiếng, bước tới, dùng tay phải phát nhẹ vào mặt Đông Cung Cư Sĩ.

Thật quả nhiên kỳ diệu!

Đông Cung Cư Sĩ đang nằm bất động như một thây ma, bỗng thở phào một cái, tay chân tựa quay rồi lồm cồm ngồi dậy.

Lão đưa cặp mắt lão liên nhìn quanh, hình như kẻ đau nặng vừa hết, mặt mày tái mét, thân hình run run.

Thạch Cổ Tiên và Xích Cước Tiên lấy mắt nhìn nhau rồi chạy lại đỡ hắn đứng dậy, dìu ra sau.

Cầm Linh Quân đôi mắt bắt hào quang, mặt đầy sát khí, bật cười khàn khàn một hồi rồi nói lớn :

- Việc này chưa chắc ngã ngũ vào đâu. Thiên Diện giáo chủ, thủ đoạn của mày có vẻ đầy cuồng vọng lắm! Còn Vệ Dục Tuấn hiện đang ẩn nấp xó nào, sao chưa chực lộ mặt ra xem thử. Chúng bay đừng hòng tiếp tục hành động giấu đầu lòi đuôi như thế nữa. Ta đây...

- Lão tặc cầm mõm!

Vệ Thiên Tường ngồi cạnh Thôi phu nhân nãy giờ trong lòng vô cùng phân vân thắc mắc, nhưng chưa tiện lên tiếng nói. Vừa rồi Cầm Linh Quân đã lên tiếng xúc phạm đến thân phụ mình, bất giác nổi giận dưng dưng, găm lên như sấm, nhảy bổ người lên.

Thôi phu nhân vội đưa tay dịu dàng ấn chàng ngồi xuống, tươi cười nói :

- Vệ hiền đệ hãy ngồi xuống, khỏi cần nóng giận, lúc này chưa phải lúc ra tay đâu.

Vệ Thiên Tường nghe nói tuân theo, từ từ ngồi xuống lại.

Thiên Diện giáo chủ đứng phắt dậy uy nghiêm nạt lớn :

- Nam Cung Hột, mày biết già này là ai không mà dám to lời xấc láo?

Nói xong bà từ từ đưa tay bỏ tấm the đen bịt mắt xuống.

Lúc đó mọi người đều chăm chú nhìn bộ mặt của Thiên Diện giáo chủ, trăm ngàn nhân quang hạo hức chiêm ngưỡng vị lãnh tụ một tổ chức thần bí nhất trên giang hồ, mà hằng lâu chỉ được nghe tiếng chứ chưa bao giờ được thấy tận mắt.

Thiên Diện giáo chủ là một thiếu phụ đứng tuổi, mặt mũi hiền hòa xinh đẹp, nhưng cặp mắt rất uy nghi và chiếu sáng người người.

Nam Cung Hột vừa trông thấy đã xám mặt, lùi người ra sau mấy bước, miệng lẩm bẩm :

- Bà... bà là... Vệ phu nhân!

Thiên Diện giáo chủ, đôi mắt như bật tóa hào quang, chớp loang loáng như điện, tỏa những tia sáng căm hờn ai oán, hần học nói :

- Phải! Nam Cung Hột! Mười ba năm trước đây, vì tranh dành danh tiếng, ham chuộng một tí địa vị, mà mày đã ghen ghét Võ lâm Minh chủ, không thềm nghĩ đến thanh danh đạo lý giang hồ, nỡ đi cấu kết với một phường tồi bại, ý đồ hiếp người, vây khốn và phóng hỏa, dụng độc, khiến gia đình họ Vệ của ta phải điêu linh tan nát, phiêu bạt giang hồ.

Bà tăng hắng, nói tiếp :

- Tuy nhiên, lưới trời lồng lộng, khó ai tránh khỏi. Mày xem đó, bao nhiêu đứa hèn mạt vây đánh nhà họ Vệ ta trước kia, có tên nào thoát khỏi bàn tay của Thiên Diện giáo hôm nay không? Hôm nay chính là ngày chúng bay phải đền bù tội ác chất chứa tày non và trả nợ máu. Ta chỉ muốn thế nào...

- Má!

Tiếng gọi thiết tha làm cắt ngang câu nói của bà!

Một bóng người bay vút lên cao, sà ngay trước mặt Vệ phu nhân. Bóng ấy chính là Vệ Thiên Tường.

Nhưng còn một cái bóng thứ hai nữa cũng đồng thời bay theo. Kẻ ấy là Thôi phu nhân.

- Má ơi, đứa con bất hiếu này bấy lâu nay thương nhớ, tìm kiếm má mà không được biết...

Vệ Thiên Tường nước mắt ràn rụa, chẳng kể gì bọn cường địch đang đứng sát cạnh nách, quỳ ngay trước mặt Vệ phu nhân thổn thức.

Thôi thị cũng nhất tề bay theo. Bà ta đã vận dụng toàn thân công lực, đứng sát cạnh hai mẹ con Vệ phu nhân và Vệ Thiên Tường để phòng Nam Cung Hột thừa dịp ra tay bắt thần đánh lén.

Vệ phu nhân rướm rướm nước mắt, cười nói :

- Con ơi, tội nghiệp cho con tôi, đã mười mấy năm rồi điêu linh bèo bọt xa cha mẹ! Thôi, con hãy đứng dậy mau lên. Đại cường địch kia rồi, không nên hờ hững mà bị lầm tay chúng nó lần nữa. Để má lãnh giáo một vài tuyệt nghệ của phái Thiên Sơn xem sao.

Vệ Thiên Tường gạt nước mắt, đứng vững dậy, quả quyết nói :

- Thưa má, ngoài ra Nam Cung lão tặc đã sát hại cả sáu vị thúc thúc Lục đỉnh giáp nữa. Xin má để con đích tay rửa thù này.

Chàng nói dứt lời thấy Thanh Thành Giản chân nhân cũng nhảy vào cúi đầu lễ phép chào rồi nói :

- Thưa phu nhân cùng thiếu hiệp, hôm nay mẹ con được trùng phùng quả nhiên là điều vui vẻ trời ban cho, bản đạo có một câu chuyện muốn trình bày không biết có được chấp nhận không?

Vệ phu nhân vội vàng đáp lễ nói :

- Có điều chi cần, xin đạo trưởng cứ nói.

Giản chân nhân cúi đầu nói :

- Mười bảy năm trước đây, Nam Cung Hột đã đến phá hủy Thanh Thành đạo quán, giết vợ cướp con bản đạo, mãi đến bây giờ mới điều tra ra sự thật. Đây là một mối thù bất cộng đái thiên mà bản đạo cần phải thanh toán với lão tặc. Phu nhân hãy vui lòng để cho bản đạo ra đánh trận đầu để có dịp trả mối thù mười bảy năm về trước. Được vậy, Giản Vãn Thiên này xin đội ơn muôn vàn.

Vệ phu nhân gật đầu nói :

- Đạo trưởng cùng Nam Cung Hột đã có mối thù cần giải quyết, me con lão xin vui lòng thoái nhượng. Vậy xin thận trọng và chúc thành công.

Giản chân nhân cười ha hả nói :

- Giản mỗ này không biết tự lượng sức mình, đêm nay cùng Nam Cung lão tặc liều một trận sống chết, dù phải lấy máu nhuộm Lư Sơn cũng không oán than.

Nói xong từ từ rút cây kiếm dài trên vai xuống, rồi hét lớn :

- Nam Cung Hột, ta sẽ đấu kiếm cùng mày để rửa mối thù ngày trước.

Cầm Linh Quân gật đầu nói :

- Được, lão phu sẽ hoàn thành chí nguyện của mày đêm nay.

Giản chân nhân điềm nhiên tiến tới một bước, khe vung mũi kiếm điềm thẳng vào ngực Cầm Linh Quân.

Cầm Linh Quân chờ kiếm đối phương còn cách ngực nửa thước, cổ tay phải xoay luôn vòng “Tử Vân”, phóng chỉ đâm vào ba huyệt lớn của Giản chân nhân là “Huyền Cơ”, “Tướng Đài”, “Đương Môn”.

Thấy đối phương đưa tay phát luôn ba cái, chỉ phong vèo vèo bay ra, Giản chân nhân lập tức phát luôn bảy kiếm, quay vòng khắp người bảo vệ châu thân.

Ba tiếng “choeng, choeng, choeng” do kiếm chưởng chạm nhau, cả hai thân hình cùng rung động.

Giản chân nhân phải bước lùi nửa bước.

Cầm Linh Quân cảm thấy huyết mạch muốn sôi lên, cánh tay phải tê buốt cả cười nói :

- Chà, mày chống được ba thế của lão phu kể ra cũng là khá đấy.

Nói xong lập tức vung kiếm xông lên tấn công liền.

Kiểm thế của Cầm Linh Quân phóng ra cuộn cuộn, liên miên bất tuyệt, khí thế oai hùng, hào quang nhấp nháy như sao sa, càng lâu càng đánh mạnh.

Giản Dao nhìn thấy tình hình ấy trong lòng vô cùng lo âu hoảng sợ, mồ hôi toát ướt cả áo ngoài.

Nàng thừa biết tài lực của Nam Cung Hột, ngại rằng phụ thân mình không phải là tay đối thủ của lão.

Xem tiếp hồi 88 Lấy đức báo oán

88. Chương 88: Lấy Đức Báo Oán

Không mấy chốc, hai người đã đánh nhau trên năm chục hiệp. Giản chân nhân chỉ còn cách giữ thế thủ, lo đỡ gạt đánh né những ngón kiếm tối độc của Cầm Linh Quân, chẳng còn cách nào trả đòn hay tấn công được một miếng.

Nhưng bỗng nhiên máu cầm thù nung nấu trong tim, Giản chân nhân hét lên một tiếng, tập trung toàn lực, phỏ vào thanh kiếm, múa tít như chong chóng đẩy luôn Cầm Linh Quân bước về phía sau mấy bước.

Phấn khởi vì giây phút thắng lợi bất ngờ, Giản chân nhân cười ha hả nói :

- Nam Cung Hột, Giản mỗ có thể xứng vai đối thủ của mày chưa?

Cầm Linh Quân cười gằn đáp :

- Giản lão tặc, hãy khoan tự phụ! Mày có đỡ được năm mươi thể của lão phu kể ra cũng khá đấy. Nhưng e khó lòng thoát chết trong phạm vi một trăm hiệp.

Tuy nhiên lúc bấy giờ Giản chân nhân đã lỏng lẻo lên như một con thú dữ, bất chấp sự nguy hiểm cho bản thân, đánh nhiều đòn chưa ai ngờ tới.

Trận đấu mỗi lúc thêm quyết liệt. Nam Cung Hột tuy bản lãnh cao cường hơn nửa bậc, nhưng trước khí thế liều mạng của đối phương cũng phải chột dạ thận trọng từng thế một, đôi lúc phải thụt lùi để né tránh những đòn đánh trí mạng bất ngờ.

Bạch Phi Yến chăm chăm nhìn vào trận đấu, theo dõi những thế đánh của Nam Cung Hột, thấy biến ảo dị thường trong lòng vô cùng nóng nảy.

Nàng sức nhớ lại ngày đi xuống núi Cửu Cung có lượm được một miếng ngọc vuông màu tía, trên mặt có khắc một đóa mây vờn, trông tương tự như những thế đánh của Nam Cung Hột.

Nàng đưa tay vào túi lấy viên ngọc mân mê trên tay vừa xem vừa theo dõi lối đánh, quả nhiên không có điểm nào khác biệt.

Thành linh một tiếng “choảng” nổi lên, lửa vắng sáng ngời! Thanh kiếm từ trong tay Giản chân nhân bị Nam Cung Hột đánh bật tung lên xa lắc.

Tức thì kiếm ảnh của Cầm Linh Quân kết lại thành một đám mây màu tía, bao trùm lấy đầu Giản chân nhân.

Tình trạng của Giản chân nhân trở nên vô cùng khốn đốn, tánh mạng đã bị đe dọa, trầm trọng.

Thiên Diện giáo chủ nóng nảy đứng vùng dậy, đôi mắt sáng quắc, định đích thân ra tay.

Thôi phu nhân tươi cười nói :

- Xin phu nhân cho phép Vệ hiền điệt ra tay cứu nguy cho Giản đạo hữu.

Vệ Thiên Tường nghe nói, chưa kịp nghe Vệ phu nhân ra lệnh, đã dạ một tiếng định xông ra ngay.

Giản Dao vội bước đến gần, trao thanh kiếm Độc Ngô câu cho chàng và nói :

- Vệ thiếu hiệp hãy dùng cây bảo kiếm này để chiến đấu.

Vệ Thiên Tường liền đưa tay tiếp lấy rồi lạnh như lần chớp nhảy vút đến, hoa lên một vòng, hào quang sáng rực như chiếc cầu vồng, dùng thế “Tích Lịch Càn Khôn” đón đánh đóa mây màu tía của Nam Cung Hột.

Thật ghê gớm thay cho thanh Độc Ngô câu, quả nhiên là cây bảo kiếm xứng với tiếng đồn xưa nay.

Chỉ một chiêu đầu đã nghe rắc một tiếng, cây đoản kiếm của Cầm Linh Quân đã bị chặt đứt làm đôi.

Thật là một chuyện bất ngờ ngoài sự dự đoán của Cầm Linh Quân.

Giản chân nhân đang ở trong tình trạng thập tử nhất sinh, đã thừa thế vùng lên cướp cơ hội trả thù. Tức thì cả hai tay cùng phát ra một lúc trong “Thần Đẳng chỉ” và “Ngũ Nhạc chuông” đánh ập vào huyệt Nam Cung Hột.

Ngay lúc ấy, thanh Ngô Câu kiếm lóe lên một đạo thanh quang sáng rực, chỉ nghe hự một tiếng khô khan, một chiếc đầu người văng ra rồi lăn lông lốc trên đất.

Bạch Phi Yến thấy kiếm thế của Vệ Thiên Tường quả giống y như những lối chỉ vẽ trong miếng ngọc tía và nàng cũng không thể ngờ được chỉ một chiêu đầu của Vệ Thiên Tường đã lấy đầu Nam Cung lão tặc một cách dễ dàng như thế ấy!

Lạ lùng hơn nữa là chiếc đầu lâu lăn lông lốc trên mặt cỏ dẫm máu lại rống lên mấy tiếng rùng rợn, khiến cả các nàng hoảng sợ vội nhảy lùi ra sau mấy bước, mặt mày tái mét.

Giản chân nhân thấy kẻ tử thù đã chết thích chí ngược mặt cười sằng sặc một hồi. Sau khi tiếng cười vừa dứt, ông cũng ngã quay về phía sau luôn.

- Phụ thân, làm sao lại như thế này!

Cả Giản Dao và Bạch Phi Yến vừa la lên, rồi cả hai cùng nhảy xổ lại đỡ cha dậy.

Té ra Giản chân nhân vì dùng sức quá độ, tinh thần đang suy nhược bỗng bị xúc động mạnh rồi cười ngất hụt hơi ngã ra chết giấc.

Hai nàng vội vàng bồng cha đem đặt trên một tảng đá, xoa bóp chạy chữa.

Giản Dao thò tay vào túi lấy ra một viên Bách Doanh đan dứt luôn vào mồm Giản chân nhân.

Thuốc vừa thấm vào, Giản chân nhân đã từ từ mở mắt nhìn hai con, nhưng chỉ mỉm cười chứ chưa nói được lời nào vì còn quá mệt.

Thấy Cẩm Linh Quân bị chém bay đầu, bọn Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Thiết Phiến Tướng Công, Xà Cư Sĩ thấy đều kinh hồn biến sắc, nhất tề đứng dậy, mặt mày ngơ ngác sợ hãi.

Thiên Diện giáo chủ Vệ phu nhân đột nhiên đứng dậy, đưa tay vẫy một cái. Tức thì bao nhiêu cao thủ của Thiên Diện giáo đang ngồi trên các hàng ghế hoặc rải rác khắp nơi đều nhao nhao, nhất tề đứng dậy một lượt.

Vệ phu nhân nghiêm nét mặt, lớn lời tuyên bố.

- Các vị Hộ pháp và đệ tử của bốn Giáo hãy lắng nghe đây: Tất cả những tên có tham gia trận vây đánh Võ lâm Minh chủ xưa kia, thấy đều bị tóm cổ cả. Nam Cung Hột là tên đầu đảng, hắn đã đền nợ máu rồi. Còn những tên khác cũng chỉ trong một đêm nay sẽ có lệnh phát lạc.

Lời tuyên bố của bà vừa dứt, khắp bốn mặt đều có tiếng dạ vang như sấm dậy.

Linh Phi đạo nhân thấy khí thế của đối phương quá kiêu dũng, người đông, kỷ luật sắt bén, tình trạng của mình có lẽ đã quá bi quan, nên vội vàng quay sang nói nhỏ với Cùng Lai Quái Tẩu :

- Nguy hiểm lắm rồi! Phải xông lên mới kịp thời cứu vãn.

Nhưng Vệ phu nhân, đôi mắt sáng quắc như điện tinh tường nhận xét từng ý tưởng của chúng qua mỗi cử chỉ một, nên đã thét lớn :

- Không được nhúc nhích, tên nào cử động hay tìm cách bỏn tẩu, cứ việc giết ngay không nhân nhượng nữa.

Nói xong quay sang bảo Vệ Thiên Tường :

- Tường nhi! Bao nhiêu kẻ địch đã âm mưu sát hại phụ thân của con thấy đều ở trước mặt. Tên đầu đảng Nam Cung Hột tuy đã chết, nhưng tên phó đảng là Linh Phi đạo nhân vẫn còn đó, con hãy bắt nó cho ta.

Vệ Thiên Tường cúi đầu vâng dạ, tức thì bạt thanh Ngô Câu kiếm, ánh sáng lờ lờ lên chói mắt, thân hình đã bay vọt về phía Linh Phi đạo nhân.

Nhưng từ trên gò cao, bỗng có tiếng quát lớn :

- Hãy khoan!

Tiếng quát không to nhưng âm thanh rõ ràng lạnh löt, chứng tỏ đã xuất phát từ một nhân vật thượng thặng, công lực đến độ siêu phàm!

Hàng trăm luồng nhân quang sáng rực như ban ngày, một người mặc áo trắng dài xuất hiện rồi từ từ tiến tới.

- Ủa! Đây là Tuyết Ảnh Phi Ma! Lão đến đây để đòi nợ rồi!

Mấy tiếng Tuyết Ảnh Phi Ma vừa vang lên, đã gieo vào lòng người một niềm khủng khiếp, nhưng vẫn chưa biết được kẻ nào vừa thốt ra lời nói ấy.

Quần hùng đang ngơ ngác nhìn quanh, bỗng nhiên có tiếng xé gió vèo vèo, rồi một cái bóng đen nho nhỏ từ trên không trung bay sà xuống như một ngôi sao dời chỗ, lướt qua các đợt cây cao, từ từ hạ xuống, không một hạt bụi bay.

Bóng người ấy vừa đặt chân xuống ngọn cỏ đầm sương đã bay vút ngay về phía chân núi phía trái, vừa nói lớn :

- Tuyết Ảnh Phi Ma, có giỏi hãy chạy theo đây xem có kịp không?

Sau lưng người đó, một bóng trắng đang lao vút thành một vệt dài như gió bay điện xẹt đuổi theo bên gót, miệng nói :

- Dịch Túy Ông, con ma men già còn chạy đi đâu nữa. Hãy mau mau mang trả củ “Thiên niên Tuyết sâm” đây!

Bóng đen chạy trước liền chạy vút đến trước mặt bóng người áo trắng vừa xuất hiện khi nãy, miệng nói :

- Sao chẳng ra tay, còn đợi chừng nào nữa?

Nói xong, né người một cái, đứng khuất phía sau lưng người áo trắng.

Người mặc áo trắng điềm nhiên đưa tay phất nhẹ một cái. Bóng trắng Tuyết Ảnh Phi Ma lùi lại bốn năm bước, rồi khẽ nhún chân một cái, toàn thân bay bổng lên không trung biến mất.

Người áo trắng từ từ tiến về phía bên trái. Thì ra từ trên tảng đá lớn có một người đã ngồi sẵn từ lúc nào rồi.

Bóng ấy vừa trông thấy người áo trắng đi đến, hình như mừng mừng sợ sợ sụp xuống lạy một lạy.

Người áo trắng cúi mình đỡ dậy, rồi hai người cùng sánh vai nhau đi xuống núi.

Khi hai bóng người đi gần, Vệ Thiên Tường định thần nhìn kỹ, thì ra bóng người áo trắng là kẻ mà mình đã gặp một lần khi đi qua Lạc Mã hồ chạm trán thầy trò Xương Tu Tẩu. Nếu không có người thư sinh trung niên không ai khác hơn là Chu thúc thúc.

Trong lúc đang phân vân chàng cố đào sâu trong ký ức tìm cho ra những nét quen thuộc này là ai, thì Chu thúc thúc cùng người áo trắng đã đi đến nơi.

Viên trưởng lão, Thái Nhạc lão nhân, Trí Tuệ đại sư, Lục Phương Tường, Thôi phu nhân, tất cả các nhân vật võ lâm tiền bối đều vui mừng chạy xô ra, cùng vỗ tay hoan hô rồi đồng thanh kêu lớn :

- Ô! Vệ đại hiệp! Võ lâm Minh chủ Giang Nam Vệ đại hiệp, người đã về đây rồi!

Trong những tiếng hoan hô reo mừng ầm ỹ, Vệ Thiên Tường nghe xen lẫn giọng nói run run của mẫu thân mình :

- Duy Tuấn tướng công, lạy Trời, lạy Phật, ông đã về rồi!

Vệ Thiên Tường tưởng chừng như bay vút tận chín tầng mây, hân hoan nhìn kỹ lại người áo trắng.

Trời ơi, quả là... phụ thân mình! Thảo nào ngay lúc mới gặp, chàng đã nhìn thấy những nét quá quen thuộc, nhưng vì cách biệt nhau rất lâu, ngay từ hồi còn tấm bé nên ký ức non nớt của chàng không ghi nhận được ngay hình ảnh của đấng sinh thành ra mình.

Chàng mừng quá, muốn khóc, muốn gào, muốn kêu lên cho hả dạ. Nhưng miệng cứng nói chẳng ra lời, chân tay luống cuống không bước đến được và tự nhiên đôi dòng lệ đã từ từ lăn trên má.

Mãi một chập sau chàng mới tự nhủ được long mình, vội vàng chạy bay đến mừng đón thân phụ.

Chu Khi vừa trông thấy Vệ Thiên Tường đã kêu lớn :

- Thằng nhỏ, mau lại đây mừng cha mày đi!

- Phụ thân!

Vệ Thiên Tường chỉ thốt được hai tiếng rồi không nhin được mối thương tâm, nước mắt chảy ràn rụa, chạy ào lại, sụp quỳ xuống đất ôm gối người thư sinh trung niên áo trắng.

Vệ đại hiệp, phải, đây chính là Giang Nam đại hiệp Vệ Duy Tuấn, thân phụ của Vệ Thiên Tường, đôi mắt sáng như sao cũng rưng rưng dòng lệ. Đại hiệp cười nói :

- Con ngoan lắm! thôi hãy đứng dậy, cha còn mấy việc cần giải quyết ngay.

Nói xong kéo Vệ Thiên Tường đứng dậy rồi từ từ bước vào bên trong.

Mọi người đứng dậy nghênh đón.

Hành Sơn Viên trưởng lão cười ha hả nói :

- Vệ đại hiệp vắng mặt vô lâm đã mười ba năm rồi bây giờ chẳng những tinh thần vẫn như xưa mà thần công còn có phần mau nhiệm hơn nữa. Đêm nay trời đất khiến xui một nhà đoàn tụ, quần hùng gặp nhau thật là điều đáng mừng biết mấy.

Vệ đại hiệp nghiêng mình đáp :

- Trưởng lão quá lời ngợi khen, Vệ Duy Tuấn tôi đã mười ba năm nay phải mai danh ẩn tích chẳng qua vì trúng phải chất độc, không thuốc nào chữa nổi. Suốt thời gian ấy, vì sợ kẻ địch tìm cách ám hại nữa nên đành tìm chốn lâm tuyền kín đáo tĩnh mịch, một mình tham luyện “Thái Thanh tâm pháp”. Chính nhờ môn võ công tối thượng này mới khử trừ hết chất độc, phục hồi công lực cách đây không lâu.

Được chư vị có lòng nhắc nhở, Duy Tuấn này xin ghi tạc trong lòng.

Nói xong từ từ đi đến từng người, nhìn mặt bắt tay ân cần chào hỏi.

Sau cùng, Vệ đại hiệp nhìn Vệ phu nhân mỉm cười nói :

- Nương tử, ta rất cảm phục nương tử đã thay mặt ta tìm ra manh mối và bắt được những tên gây rối tội ác lúc đầu. Tuy nhiên trong mười ba năm trời xa vợ lìa con, ta càng thấm thía rằng bất cứ kẻ nào cũng cần được nguồn an ủi thiêng liêng của gia đình. Trên đời này không cứ một ai là không thiết tha đến vợ đến con. Ngày nay gia đình mình đã đoàn tụ thì oan gia nên cởi mở, chứ không nên buộc nữa. Nếu liệt vị anh hùng tán thành ý kiến ấy, xin đề nghị nên buông tha họ đi cho rồi.

Vệ phu nhân cảm động, giọt lệ lưng tròn, tha thiết nhìn chồng nói :

- Tiện thiếp vì nhất thời bức tức, lập nên Thiên Diện giáo để dò la tin tức phu quân và tìm bọn sát nhân rửa hận cho gia đình. Bây giờ nếu ông muốn mở lượng tha thứ cho họ, thì cũng là một điều đáng làm lắm. Thiếp xin đồng ý ngay.

Vệ đại hiệp mỉm cười tỏ ý hài lòng, rồi quay lại đưa tay chỉ vào đám người đang ủ rũ trên mặt đất nói :

- Bọn họ đây rồi, nhưng võ công đã được tước bỏ chưa?

Vệ phu nhân đáp :

- Đây chỉ là phép “Thái Âm Bế Huyệt” độc môn bí truyền Tu La môn của Phó giáo chủ. Vậy cảm phiền Phó giáo chủ vì lòng vị tha, giải phóng cho họ đi.

Cư La bà mỉm cười gật đầu, rồi đến cạnh từng người phát tay giải hết các huyệt đạo.

Bao nhiêu cao thủ võ lâm bị huyệt đạo bế tắc ngồi ngơ ngẩn như những cái xác không hồn, vừa được một cái phát tay của Cư La bà đã tỉnh lại và lồm cồm đứng dậy.

Vừa nhìn thấy Vệ đại hiệp, Thiên Diện giáo chủ và tất cả các bậc tiền bối võ lâm, các đại môn phái chột hãi và mỗi người cảm thấy ăn năn lo ngại, đứng yên không nói lời nào.

Thái Nhạc lão nhân vuốt chòm râu bạc cả cười nói :

- Vệ đại hiệp là người đại nhân đại đức, quả xứng đáng với danh vị Minh chủ võ lâm. Hôm nay đại hiệp đã lấy đức báo oán, vì võ lâm đem lại không khí ôn hoà. Lão phu dám chắc các vị hôm nay sẽ không bao giờ lại nở giữ trong lòng một mảy may điều ân oán cũ.

Rồi đưa mắt nhìn quanh một lượt, lão nhân nói luôn :

- Từ nay non nước thanh bình, máu võ lâm thôi chảy, oán hận tiêu tan, phải chăng là nhờ sự giải quyết độ lượng cởi mở của Vệ đại hiệp.

Linh Phi đạo nhân, Cùng Lai Quái Tẩu, Văn Tử Thần, Xà Cư Sĩ cùng những người bị bắt vừa được tha, như Diêm Bắc Thần Đồng Văn Kỳ, Đường Viêm Thường, thừa lúc mọi người đang nói chuyện đã len lén lùi ra sau rồi rút lui luôn.

Thôi phu nhân bèn lần lượt đưa ra giới thiệu cùng vợ chồng Vệ đại hiệp, các nàng dưỡng nữ, Giản Dao, Bạch Phi Yến, Tu Ngọc Nhân, Tống Thu Vân và con gái mình là Lăng Vân Phụng.

Vệ phu nhân vuốt tóc Lăng Vân Phụng, âm yểm nói :

- Cháu bé ngoan lắm, tuổi trẻ tài cao, đã nhiều lần cam khổ cùng Tường nhi. Nếu phu nhân không cầu nệ, lão sẽ được một dâu hiền hôm sớm.

Lăng Vân Phụng sung sướng như cởi mở tấm lòng, nhưng nàng thẹn thuồng đến đỏ ửng cả đôi má. Chẳng biết nói sao chỉ đứng nhìn xuống đất, tay mân mê chuỗi kiếm.

Thôi phu nhân cả cười nói :

- Vệ phu nhân và đại hiệp có lòng thương, quả là điều vinh hạnh cho cháu nó. Ngay từ lúc mới gặp Vệ thiếu hiệp, tiện thiếp có ước vọng thế rồi.

Rồi nhìn về phía Giản Dao bà nói thêm :

- Giản cô nương, từ lúc còn đội tên Nam Cung Uyển, cũng đã cùng Vệ thiếu hiệp trên đường gian nan chung chia xẻ ngọt bùi, và sau đó đã trải qua không biết bao nhiêu điều đắng cay cùng người tri kỷ, Giữa chúng dù chưa nói ra cũng đã có sự mặc nhiên hiệp tình ăn ý lắm rồi. Vậy nhân tiện cũng xin tác thành luôn cho vẹn thủy chung.

Vệ đại hiệp gật gù tươi cười nói :

- Thế thì Tường nhi tốt phước lắm. Vậy Giản lão huynh nghĩ sao?

Giản chân nhân vuốt râu mỉm cười rồi chấp tay nói :

- Được vợ chồng Vệ đại hiệp chiếu cố, quả là đại phước cho cháu rồi. Gia đình lão phu xấu số, hiện nay gà trống nuôi con, hai chị em nó vừa mới gặp lại nhau, một bước không rời. Hơn nữa giữa Bạch Phi Yến và Vệ thiếu hiệp cũng đã quen biết nhau từ trước, nếu thiếu hiệp không chê, xin cho cả hai chị em cùng nâng khăn sửa túi luôn.

Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh đồng thời mừng dùm cho Vệ Thiên Tường mà ai ai cũng dành sẵn cho rất nhiều cảm tình sâu đậm.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ, Lăng Vân Phụng cố nén sự e thẹn nói với mẹ :

- Lúc trước con có nghe Giản tỷ tỷ cùng Tu Ngọc Nhân có hẹn nhau sau này cùng thờ một lang quân. Hơn nữa cũng là chị em với nhau cả, chắc chắc chị cũng không ghen tuông gì, vậy xin má...

Thôi phu nhân hội ý liền cười đứng dậy. Nhưng mặc dầu là lời nói thâm, nhưng với công lực của Vệ phu nhân có thể nghe được ngoài mười trượng, thì lời nói của Lăng Vân Phụng bà đã nghe rõ cả rồi.

Bà tươi cười nói :

- Hay lắm, hay lắm, thêm Tu cô nương nữa thì quả ngoài sự mơ ước của Tường nhi.

Thế là cả bốn cô nương xinh như hoa, đẹp như mộng, tài sắc song toàn, mấy lúc nay mơ ước con người lý tưởng, không ngờ trong phút chốc đều được đắc kỳ sở nguyện.

Vệ Thiên Tường vừa mừng gặp lại song thân, oán cừu cởi mở, bỗng nhiên được bốn vợ liền một lúc, chàng chẳng biết nói năng ra sao, chỉ đứng yên đỏ mặt.

Lục Phượng Tường chờ mọi người nói xong mới chấp tay bái vợ chồng Vệ đại hiệp, rồi nói lớn :

- Vệ thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao, đức độ giống cha như hệt, quả là hổ phụ sinh hổ tử. Tương lai của thiếu hiệp có lẽ sẽ còn rực rỡ hơn nhiều. Trên thế gian tìm được một tấm chồng như vậy lại thêm tâm đầu ý hiệp từ trước, kể ra cũng là điều hiếm có.

Theo lão phu nhận xét, trong năm cô nương đã có bốn người được tác thành rồi. Riêng còn lại Tống cô nương, kể về tài sắc cũng không thua ai, tình thâm cũng sẵn có, hướng chi cùng là dưỡng nữ của Thôi phu nhân, nhân tiện cũng nên giải quyết luôn một lần để cả năm này cùng sum họp một nhà cho đẹp đẽ.

- Lão phu dám chắc bốn cô nương cũng chẳng hẹp hòi.

Cả bốn nàng nghe nói đỏ mặt, nhưng ai nấy đều vui vẻ không phản đối. Lăng Vân Phụng bước lại nắm tay Tống Thu Vân âu yếm kéo về phía mình.

Vệ đại hiệp tươi cười nhìn về phía Vệ Thiên Tường nói :

- Tường nhi, con hãy tạ ơn liệt vị đã có lòng thương tác cho. Trong vấn đề duyên nợ, cha mẹ không ép cũng không câu chấp điều gì. Nhưng cha chỉ lưu ý con một điều nên nhớ về sau là “việc thiên hạ tuy bao la nhưng vẫn dễ giải quyết, Trong nhà nhiều người cần ăn ở thế nào cho khéo léo để được êm ấm, đó mới là khó khăn bậc nhất”.

Bây giờ con hãy đưa cha mẹ đi viếng mộ của Lục vị thúc thúc, rồi sau đó trở về quê xưa sắp đặt lại chuyện nhà.

Rồi đưa mắt nhìn qua toàn thể quần hùng, đại hiệp nói luôn :

Vệ Duy Tuấn này xin đa tạ tấm thịnh tình của liệt vị và một ngày gần đây thế nào cũng mời liệt vị cùng uống chén rượu lạt mừng cho các cháu.

Mọi người hoan nghênh vỗ tay dòn như pháo nổ.

Sau đó Vệ phu nhân, Thôi phu nhân cùng Cừu La bà thương nghị. Vì sự việc đã giải quyết, ân oán đã xong, giang hồ không còn sóng gió nữa, từ nay hai người rút lui ra khỏi giang hồ và nhường lại chức Giáo chủ Thiên Diện giáo cho Cừu La bà đảm nhiệm, để tiếp tục lãnh đạo giáo chúng môn đồ trên con đường khử bạo trừ gian.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-kiem-lenh>